

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mahsum Hayri Pir

***Uluslararası Karşı-devrim Hareketi, Teslimiyet ve
Tasfiyecilik ile***

**BİR
YANILSAMANIN
SONU**

Özgürlük, devrim ve sosyalizm için dövüşerek toprağa düşenlerin, devrim kavgasında bayraklaşanların; Hakilerden, Mazlumlardan, Hayrilerden, Kemallerden Orhan İlbaylara; Semalardan Sultan Sarı ve Fahri Sarılara uzanan Kürdistan devrim şehitlerinin anısına!..

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....13

Giriş.....21

Birinci Bölüm

9 Ekim-15 Şubat Karşı-devrim Hareketi.....25

I. Nedenleri, Hedefleri ve Zamanlaması.....25

II. 9 Ekim ve Avrupa’ya Yöneliş.....40

III. Yunanistan ve Rusya Durakları.....54

IV. “Roma Yürüyüşü”!.....60

V. Kenya: Sona Doğru.....70

İkinci Bölüm

Teslimiyet ve Yanılsamanın Sonu-I.....81

I. Sorgu.....81

II. 3 Nisan 1999 tarihli Savcılık İfadesi.....100

III. Avukatlarla Görüşme, Partiye ve halka

ulaşma, Tasfiyeciliğin İlk Somut Adımları...112

IV. 6 ve 13 Mayıs Talimatları.....125

V. ABD Çizgisine Yatma Planı.....135

Üçüncü Bölüm

İmralı Duruşmaları: Teslimiyet ve Bir Yanılsama-

nın Sonu-2.....	137
I. Mücadele ve Mahkemeler.....	137
II. TC'nin Mahkeme Planı.....	139
III. Öcalan Savunmayı Nasıl Hazırladı, Savunma Hangi İradenin Ürünüdür?.....	141
IV. İmralı Duruşmaları.....	142
V. Teslimiyet ve Tersine Dönüşün İbret Belgesi; İhanet Manifestosu, Devlete Hizmet ve PKK'yi TC ve Emperyalist Dünya ile Bütünleştirme Çizgisi: İmralı Savunması!.....	159
TEORİK ÇERÇEVE: Çağ, Devlet, Devrim, Demokrasi, Savaş ve Barış, Şiddet, UKKTH, vd..	163
Kemalizm, Cumhuriyet, Devlet ve Kürtler.....	181
Ordu ve “Derin Devlet”: Demokrasinin Motor Gücül!.....	198
Kürtlerin Tarih Bilincini Silme Operasyonu; Tarihte Gerçekleşen Kürt-Türk İlişkileri, Kürt Gerçekliğini İnkâr ve Ret Anlayışı ve Savunmadaki Çarpıtmalar.....	202
Kürdistan Sorununun Konuluşu ve Tarihsel Direnişlerle İlgili Çarpıtmalar:	

Öcalan, Tarihsel Direnişlerimizi Mahkum	
Etmeye Çalışmakla, Devrimci Ulusal Kurtuluş	
Mücadelemizin Dayandığı Tarihsel Mirası	
Tasfiye Etmek İstiyor!.....	210
Öcalan, PKK Gerçekliğini Çarpıtıyor ve Mahkum	
Ediyor!	222
Öcalan Kendisini Savunmakta Bile Acizdir.....	232
Demokratik Cumhuriyet Tezi, Teslimiyet,	
İhanet ve Tasfiyeciliğin İllüzyonudur!.....	235
VI. PKK'yi Tasfiye Planı: “Esas Hakkındaki	
Savunma”	244
VII. Teslimiyet ve Tasfiyeci Çizgide Başka	
Bir Adım: Yargıtay Savunması!	252
Dördüncü Bölüm	
Tasfiye Sürecinin Diğer Aşamaları	261
I. İdam... ..	261
II. Pişmanlık Yasası Beklentisi.....	265
III. Pratik Tasfiye Planı ve Uygulama Adımları..	271
a) 7 Temmuz 1999 Tarihli Talimat	276
b) Genişletilmiş Merkez Komite Toplantısı ve	
Aldığı Kararlar.	282

c) 2 Ağustos Açıklaması. 285

d) Teslimiyet Grupları 294

IV. 7. Kongre: PKK'nin Cenaze Töreni,

Teslimiyet ve Tasfiyeciliğin İmralı Partisi

Biçiminde Resmîleştirilmesi! 304

Beşinci Bölüm

Öcalan Gerçeği: Bir Yanılsamanın Ana

Çizgileri 331

Altıncı Bölüm

Sonuç ve Çıkarılması Gereken Temel Ders ..391

Yedinci Bölüm

Devrimci Çizgide Israr Tavrımız ve

Bu Konudaki Gelişmelerin Kısa Bir Özeti....397

Belgeler 411

Bölüm: I

Sorgu, Savcılık ve Yedek Hakimlik İfadeleri ...413

Belge: 1 413

Belge: 2 448

Belge: 3 468

Belge: 4 474

Bölüm: II

Duruşma Tutanaklarından	480
Belge: 5	480
Belge: 6	481
Belge: 7	482
Belge: 8	483
Belge: 9	486
Belge: 10	489

Bölüm: III

Avukatlarla Yapılan Görüşme Notları	490
Belge: 11	490
Belge: 12	492
Belge: 13	494
Belge: 14	497
Belge: 15	502
Belge: 16	506
Belge: 17	510
Belge: 18	513
Belge: 19	517
Belge: 20	520
Belge: 21	525

Belge: 22	528
Belge: 23	532
Belge: 24	535
Belge: 25	539
Belge: 26	539

Bölüm: IV

BK ve MK'ye Gönderilen Talimatlar	541
Belge: 27	541
Belge: 28	546
Belge: 29	548
Belge: 30	553
Belge: 31	561
Belge: 32	573
Belge: 33	581

Bölüm: V

MK, BK ve İK'ya Gönderilen Raporlarımız ..	588
Belge: 34	588
Belge: 35	590
Belge: 36	594
Belge: 37	596
Belge: 38	598

Belge: 39	602
Belge: 40	605
Belge: 41	611
Belge: 42	615
Belge: 43	632

ÖNSÖZ

Devrime inandık, inanıyoruz. 71 Direnişçiliği, Denizler, Mahirler, İbolar bizi devrim ve sosyalizm davasına çekti. Sosyalizm bilincimiz geliştikçe yurtseverleştik, ülke ve halk gerçekliğimize döndük. Sosyalizm ile yurtseverliği birleştirdik, aynı mücadele çizgisi ve yaşam tarzında ete kemiğe büründürmeye çalıştık. Bu, PKK'de cisimleşti. PKK'leştik, orada yürüdük, düşe kalka, ama başı dik, alını açık!..

Her zaman ideolojik-politik çizgiyi esas aldık. Kişiler, özellikleri ve yetenekleri ne olursa olsun, çizgi ölçüleri bağlamında anlam ve değer kazandı. Yaklaşımlarımızda esas ve egemen yan buydu. Esas olarak Öcalan'a da böyle yaklaştık. Onu devrimci yurtsever ve sosyalist bir önder bildik, değerlerimizin temsilcisi, parti birliğinin simgesi, devrimin ve partimizin önderi gördük. Bu anlamda güvendik, bağlandık; bu o kadar ileri boyutlara vardı ki, büyülendik, eleştirel aklımız zayıfladı, bilimsel olmayan öğeler düşünce ve duygu dünyamıza nüfuz etmeye başladı. Çok inandık. Kimi yaklaşımları ve davranışları karşısında kimi zaman kimi sorularımız oluştu, bunlar, kafamızı ve yüreğimizi kurcaladı. Ancak bu sorularımızı ilerletmedik. Kadrolara dönük yaptığı aşağılayıcı tavırları hiçbir zaman kabul etmedik, içimize sindirmedik, bir öndere, hatta sıradan bir insana bile yakıştırmadık; bu, genel ahlak ölçülerine göre bile böyledir. Aşağılayıcı tavırlara karşı iç duruşumuz böyle olmasına rağmen bunu o noktadan daha ileriye taşımadık, ne kendi içimizde ne de başka platformlarda...

Süreç içinde Öcalan'a yaklaşımımız bilimsel sınırları zorladı, öyle ki onu devrimci değerlerle özdeş gördük. Oysa o da bir insandı, bu toplumdan çıkmış, bu toplum ve dünya ile sürekli bir ilişki ve etkileşim içindeydi; yetersizlikleri, hataları, kusurları olabilir. O nedenle böyle bir soyutlama bilimsel olarak doğru değildi, politik olarak sayısız sakıncaya ve tehlikeye kapıları sonuna kadar açacaktı. İşte yanılgımızın odak noktası tam da burasıydı. Eleştirel duruşumuzun yittiği nokta da burasıydı.

Öcalan'ın tek kişiyi, kendini esas alan keyfi ve sorumsuz yönetiminin teorileştirilmesine, kültürünün oluşmasına, yerleşmesine katkı sunduk, hizmet ettik, "Güneş" kavramıyla soyutladık, gökyüzüne çıkarma serüvenine katkıda bulunduk. Bu yaklaşımımızın içinde bilim dışı öğeler olsa da inanarak yaptık, devrimci kaygılardan hareket ettik, hiçbir hesap ve beklenti içinde olmadan... Devrim ve sosyalizme hizmet etme tutkusu bu noktada harekete geçiren temel etken ve dürtü oldu.

Ama HEYHAT! Yanıldık, yanıltıldık, yanıltmanın aracı yapıldık!

Meğer "Doğu'da Yükselen Güneş"imiz Öcalan koca bir yanılsamaymış!

Gökyüzünde parıldayan, göz kamaştıran ışık kümesi gerçek anlamda bir illüzyonmuş, bir göz boyamadan öte bir anlam ifade etmezmiş!

Güneş yanılsaması, ışık illüzyonu İmralı'da deşifre oldu, sihir bozuldu, her şey bütün yalınlığı ve yakıcılığı ile açığa çıktı. İnanılmazdı, akıl almaz bir şeydi, ama gerçektir. Büyü bozulmuştu... Tarihimizin en büyük, dünya tarihinin en büyük yanılsamalarından biri uluslararası karşı-devrim hareketinin şiddeti sonucu böyle açığa çıktı; İmralı, tarihimizin en büyük Yanılsamasının Sonuna işaret ettil..

15 Şubatla birlikte Öcalan gerçekliği bütün çarpıcılığı ve yakıcılığı ile açığa çıktı. Öcalan kendisini var eden, yücelten devrimden, devrim değerlerinden, partiden ve halktan koptu, Cumhuriyete sığındı, denize düşenin yılanı sarılması gibi... Şimdi orada yaşam dilencilliğini yapıyor... Acıdır, trajiktir, daha çok da utanç vericidir!

Açık ki bu noktada devrimci kimliğimizin onurunu korumak, devrimci çizgi ve değerlerin temsilcisi olmak, umudu yarınlara taşımak bizim için bir varoluş ve onur sorunuymdu. Onurumuza ve sosyalist devrimci kimliğimize sahip çıkmak zorundaydık. Öyle yaptık, tavır aldık Öcalan, İmralı'da tam anlamıyla teslim olmuş, tarihimizin en büyük ihanetini gerçekleştirmiş, bunu kendisiyle sınırlı tutmayarak tüm tarihimize, partimize, devrimimize ve halkımıza topyekün tasfiyecilik biçimde dayatıyordu. Bu çıplak ve kaba gerçeği görmek için çok özel bir yeteneğe ve çabaya da gerek yoktu, belgeler ortadaydı, nesnel veriler ve gelişmeler tartışmaya yer vermeyecek kadar açıktı. Az çok anlama gücü olan herkes bu çıplak gerçeği görmekte zorlanmazdı. Sorun karar ve tavır almaktı. Bunu da yaptık. Ama işimiz bununla bitmiyordu. Önümüzde mutlaka yanıtlanması gereken koca bir soru vardı. Öcalan neden teslim olmuştu, neden ihanet etmişti, neden şimdi tarihimizin en büyük tasfiye hareketine "önderlik" ediyordu? Neden bir çırpıda tüm devrim değerlerinden vazgeçmiş ve cumhuriyet ideoloğu kesilmiş, neden kırk yıllık bir "Atatürkçü" oluvermişti? Bu sorular bizi kaçınılmaz olarak Öcalan gerçeğini bütün boyutlarıyla incelemeye, Öcalan kişiliğini ve parti için-

deki pratiğini bütün derinliği ile çözümleme zorunluluğuna götürüyordu. Bu zorunluluğun gereklerini yapmaya çalıştık, genel bir çerçevesini bu çalışmada işledik. “*Bir Yanılsamanın Sonu*”, anılan zorunluluğun bir sonucudur. Aynı zamanda bizim için bir özeleştirici metni niteliğindedir. O güne dek Öcalan için yaptığımız tanımlamaların, soyutlamaların bir yanılsama olduğunu her açıdan gözler önüne serdiği için, Bir Yanılsamanın Sonu, aynı zamanda bu nitelikteki çalışmalarımızın bir rövanşı niteliğindedir. Ama henüz rövanşın tümü değil, sadece bir ilk muharebesidir; diğerleri de gelecek!..

Ancak bu noktada okuyucunun kafasında bazı soruların oluştuğunu da biliyoruz. Sordukları en temel sorulardan biri şu: “*Şimdiye kadar neredeydiniz?*” Önemli bir soru, bütün içtenliğimizle yanıtlamamız gerekir. Yukarda da vurguladık, Öcalan gerçeğinin bir yanılsama olduğunu, İmralı teslimiyeti, ihaneti ve tasfiyeciliğinden sonra, “*Neden İmralı teslimiyeti ve tasfiyeciliği*” sorusunu sormaya başladıktan, bu temelde geçmişe dönük bir sorgulama, tartışma ve değerlendirme sürecini başlattıktan sonra kavramaya başladık. Ondan önce sadece ilerletilmeyen, sonuna kadar götürülmeyen, tartışılmayan kimi sorular vardı. Ama bu sorular kapsamlı bir Öcalan eleştirisine götürülmedi. Her şeyden önce böyle bir eleştirel duruşun politik, örgütsel, kültürel ve ruhsal ortamı yoktu. Öcalan’a dönük en sıradan bir soru bile aforoz edilmeye, her açıdan susturulmaya yeter de artardı. Bu çok açık. Hiç kuşkusuz sorun salt “*dışsal*” etkenler ve ortamla açıklanamaz, bir de bu politik, örgütsel, kültürel ve ruhsal ortamın içselleştirilmesi vardı. Bu kapsamdaki nedenler yüzünden kafamıza takılan soruları ilerletmedik, sistemli bir Öcalan eleştirisine götüremedik. Devrim yürüyordu, gelişmeler umut vericiydi, hemen hemen her şey yolunda gidiyordu ve Öcalan bütün bu gelişmelerin başındaydı. Dolayısıyla önemli olan bunlardı, kafalarda sorulara neden olan olgular ise önemsiz “*kusurlar*”dan öte bir anlam ifade etmiyordu. Hatta kafalarda soru işareti yaratan kimi bilim dışı yaklaşımları doğru görmüyorduk, ama bunları tartışmak yerine daha bilimsel bir açıklamaya kavuşturuyor, toplum ve parti tarafından daha rahat benimsemesine katkıda bulunuyorduk. Örneğin Öcalan, her defasında kendisinin var olan kişilik yapısını ve özelliklerini ta yedi yaşından beri yakaladığını söyler ve tekrarlar. Bu, “*yedi yaş teorisi*”nin bilim dışılığı tartışma götürmeyecek kadar açıktır. Bunu görmek zor değildi. Bir kişinin önderlik özelliklerine yedi yaşından beri sahip olduğunu iddia etmek elbette gülünçtür. Bunu görüyorsun, ama buna karşı yaptığın ise, bu yaklaşımın yanlış ve gülünç yanlarını bir tarafa atmak, bilimsel bir açıklamaya kavuşturmak oluyor. Şunu diyorsun: Öcalan’da önderlik özellikleri çocukluk yıllarında embriyonal olarak vardı! Bu açıklama bilimseldir ve bilimsel bir açıklamaya kavuşan Öcalan’ın “*yedi yaş teorisi*”nin yarattığı imaj daha da güçlenmiş oluyordu. Dikkat edilirse, bir sorudan yola çıkarak yapılanlar, Öcalan sistemine teorik bir katkı işlevini görüyor. Örnekleri çoğaltmak mümkün, ama yeterli olduğunu ve 15 Şubat öncesi Öcalan ve sistemi karşısındaki duruşumuzu ve katkılarımızı anlatmaya yettiğini düşünüyoruz.

Tekrar da olsa açıkça vurgulamalıyız ki, bugün ulaştığımız Öcalan eleştirisi, 15 Şubat sonrası ve İmralı teslimiyetinden sonra yaptığımız kapsamlı sorgulamaların, tartışmaların ve değerlendirmelerin bir sonucudur. Daha öncesinde ise ilerletilmeyen sorularımız vardı. Ancak altı çizilmesi gereken bir gerçekliğimiz daha var: Biz Öcalan ve sistemi tarafından tümenden teslim alınmadık, hayır o sistem içinde ve belli düzeydeki yönetim kademlerinde olmamıza rağmen güçlü bir sosyalist damarımız vardı; devrimci çizgide ısrar, devrimci çizgiyi temsil etme ve yarına taşıma kararında ve tavrında bu, belirleyici bir rol oynadı.

Başka bir noktaya açıklık getirmekte yarar var. İmralı Partisi ve yönetenleri, bizim devrimci çizgideki ısrar tavrımızı, daha önce parti içinde gerekçesi ne olursa olsun ortaya çıkan ve mahkum edilen kişi ve eğilimlerle bağlantılandırıp mahkum etmeye ve gözden düşürmeye çalışıyorlar, bunu her fırsatta tekrarlıyorlar. Boşuna değil, tasfiyeciliği engelsiz ve firesiz sonuca götürmek için geçmişte mahkum edilen kişiliklere dönük yaratılan tepkileri kullanmak, partililerin anlama, öğrenme ve tartışma çabalarını işin başında baltalamak istiyorlar. Oysa Öcalan'ın İmralı Çizgisi, Semir'e, Kesire ve Avukat Hüseyin'e, Şener'e atfedilen görüşlerin, daha sonra Şemdin Sakık itirafında açıkça savunulan düşüncelerin, başka öğeler ve çizgilerle birleştirilerek en üst düzeyde yeniden üretilmesinden, tarihimizin en büyük ihanet ve tasfiyecilik hareketi biçiminde dayatılmasından başka bir şey değildir. Semir, "silahlı devrim karşısında mültecileşme-yi ve böylece devrimci çizgi ve değerlerin, gelecek umudunun tasfiyesini savunuyordu" biçiminde suçlanıp mahkum edilmemiş miydi? Şener, "gerilla işlevini tamamladı, şimdi siyasal-demokratik mücadeleyi öne alalım", iddiasıyla suçlanmadı mı? Şemdin Sakık, "*barış savaşı*" kesilmedi mi? Şemdin Sakık'ın itirafları, düşmana verdiği bilgiler Öcalan'ın itirafları ve düşmana verdiği bilgiler yanında devede kulak değil mi? O halde yıllarca "ajan-provokatör ve tasfiyeciler" olarak mahkum edilen düşünceleri globalizm ve kemalizmle birleştirip partimize, devrimimize ve halkımıza dayatan Öcalan ve İmralı Partisinin bizi, geçmişte halkın gözünden düşürülen kişilerle bağlantılandırarak "tasfiyeciler provokatör" olarak suçlayıp halkın ve partililerin bilinç altındaki şartlanmışlıkları harekete geçirmeye çalışması, en hafif deyimle "*Yavuz hır-sız*"lık değilse nedir?

İmralı Partisini yönetenler, bizim Öcalan gerçekliğini deşifre etmemizi ve onun kurduğu sisteme karşı tavrı alışımızı çarpıtmaktadırlar. Bu çalışmamız Öcalan gerçeğinin parti içinde ne anlama geldiğini ana çizgileriyle tartışıyor. Öcalan sistemine tavrı almadan tasfiyeciliğin tasfiye edilmeyeceğini, dolayısıyla devrimci mücadelenin ve partinin devrimci çizgi temelinde yeniden toparlanıp yükseltilemeyeceğini anlatıyor. O nedenle neden Öcalan gerçeği sorusu da bütün ayrıntılarıyla yanıtını bulmuş oluyor.

Elinizdeki çalışma, en az bir yıllık tartışmaların, yoğunlaşmaların, kolektif beynin ve yürek atışlarının ürünü; birkaç ay gibi kısa bir sürede kağıda dökülmesidir. Bu, aynı zamanda hiçbir gücün, hiçbir engelin, kuşatma ve bastırma çabasının devrimci bilinç, inanç ve irade ile sevgi ve umut karşısında duramayacağını, dayanamayacağını somut belgesidir... Çünkü bizim elimizde anılan silahlardan başka bir şey yoktu... Engel tanımadık, tanımıyoruz, tanımayacağız!..

Çok fırtınalı, tufanlı günler yaşadık, yaşıyoruz; tarihimizin en büyük alt üst oluşlarından birini, daha doğrusu en büyüğünü yaşıyoruz. Kuşkusuz içinde geçmekte olduğumuz bu büyük yıkım süreci, henüz sona ermiş, yerinden oynayan taşlar henüz yerine oturmuş değil. Lime lime edilmek istenen yüreği ile, dumura uğratılmaya çalışılan bilinci ve belleği ile, karanlıklara gömülmek istenilen değerleriyle; tarihsel tasfiyeciliğin darbeleri altında hırpalanma, parçalanma, dağılma ve yok oluş sürecine alınan bir halk ve mücadele gerçekliği ile karşı karşıyayız; bu, çok trajiktir ve bu kadar özveri ve bedelden sonra hak edilen bir durum değildir. İçin için kaynayan İmralı Partisi önemli gelişmelere gebe; çözülme ve çürüme ile devrimci çizgide ısrar, toparlanma ve mücadeleyi yeniden yükseltme eğilimleri arasında çok boyutlu bir çatışma yaşanıyor. Kimi zaman bu, dışarıya da yansıyor, yeni ve daha önemli gelişmelerin işaretlerini de veriyor. Devrimde inat önemli; ve İmralı Partisinin tüm bastırma, susturma, baskıları yoldaş kanını akıtmaya kadar tırmandırma çabalarına rağmen devrimci direnişçi eğilim, PKK'nin devrimci çizgisinde ısrar etme hareketi önlenemiyor. Devrimci mücadeleimiz ve gelecek açısından bu, umut vericidir. Bu, can ve kan bedeli yaratılan devrim değerlerinin boşa gitmediğinin, gitmeyeceğinin, tersine bu değerlerin üzerinde ve bunlara dayanarak mücadelenin yeniden, daha güçlü bir biçimde yükseleceğinin bir göstergesidir. Evet, ancak umut verici işaretler ne kadar çoğalırsa çoğalsın işimizin kolay olmadığını, daha çok yol kat etmemiz gerektiğini biliyoruz. Ve ne pahasına olursa olsun bu uzun ve kahırlı yolu zafer inancıyla yürüme ve zaferle taçlandırma kesin kararında olduğumuzu bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Tam da bu süreçte uluslararası karşı-devrim hareketini, onun bir ürünü olan İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğini bütün boyutlarıyla deşifre etmek, halkımızı, halklarımızı, ilgili bütün çevre ve kişileri aydınlatmak tarihsel önemdedir. Elinizdeki bu çalışmayla bu görev ve sorumluluğu bir ölçüde yapmaya çalıştık; bunun devrimci çizgide ısrar tavrına ve hareketine ivme kazandıracığına, gerillada başlayan kendine, emeklerine, değerlerine ve umuda sahip çıkma, engin özgür ufuklara yürüme mücadelesine güç vereceğine inanıyoruz...

Devrimci selam ve saygılarımızla...

Temmuz 2000

GİRİŞ

Bugün tarihimizin en büyük ve kapsamlı teslimiyet ve tasfiye hareketiyle karşı karşıyayız. Partimize ve devrimimize dayatılan teslimiyet ve tasfiye süreci, 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketinin yanlış değerlendirilmesine dayandırılıyor, açıklanıyor ve meşrulaştırılıyor. Komplo ile yüz yıllık bir Türk-Kürt savaşının başlatılmak istendiği, ancak kendisinin oyunu fark ederek gerçekleştirdiği siyasi çıkışla oyunu bozduğunu anlatan Öcalan, İmralı'dan 7. Kongreye gönderdiği Politik Raporda, Ortadoğu ve dünya dengelerini zorlayan, bir bölgesel savaşa vesile olabilecek kadar etkili bir düzey yakalayan devrimimize dayattığı teslimiyet ve tasfiye hareketini şöyle gerekçelendirmeye, teorileştirmeye çalışıyor: *"İşin garip tarafı, oyunun Türkiye'ye yönelik kısmı da az boyutlu ve yüzeysel olmayıp, en az PKK'ye ve bana yapılan kadar derinlikli, kapsamlı ve uzun vadeli. Şüphesiz bunun altında, kökeni tarihe uzanan, karşılıklı yanlışların büyüüttüğü ve çağdaşlıkla bağdaşmayan yaklaşım, yapı ve ilişki tarzının rolü temeldir. Anadolu ve Mezopotamya üzerinde klasik hesapların güncelliğiyle de bağlantılıdır. Şahsıma yönelik komplo da, bu temelden kaynaklanan ama her odağın ve ülkenin uzun vadeli ve güncel çıkarlarına dayalı yaklaşımların, acımasızlık kadar hesaplılığı da bir o kadar gerçektir. İki yol vardı; dağ yolu ve Avrupa yolu. İkisi de tutulmuştu."*

Açık ki burada Öcalan ve PKK Başkanlık Konseyi, gerçekleri tahrif ediyorlar, teslimiyet ve tasfiye hareketini meşrulaştırmaya çalışıyorlar. 9 Ekim-15 Şubat Uluslararası karşı-devrim hareketinin yanlış değerlendirilmesi ve bunun dayatılan teslimiyet ve tasfiyecilik hareketinin temel nedeni yapılması, bizi kaçınılmaz olarak anılan karşı-devrim hareketini daha kapsamlı bir biçimde ele almaya yöneltmektedir. Bir bu nedenle, bir de İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğinin 9 Ekim-15 Şubat karşı-devrim hareketinin doğrudan bir sonucu ve onun kesin damgasını taşıması nedeniyle bütün boyutlarıyla değerlendirmeyi kaçınılmaz kılmaktadır.

İlginçtir, 31 Mayıs'ta başlayan İmralı duruşmalarında uluslararası komplonun özü, temel hedefleri tahrif edildi, komplonun aktörlerinden söz edilmedi; bir ABD'nin, bir İsrail'in adı bile anılmadı. Neden? Ne bekleniyordu? Gizlenen neydi? 9 Ekim-15 Şubat karşı-devrim hareketinin baş aktörlerinden biri olan TC neden *"kurban"* olarak gösterilmeye, gerçekler neden bu kadar çıplak bir biçimde tersyüz edilme-

ye çalışıldı? Bu sorulara tasfiyecilerin bir yanıtları yok. Bu soruların yanıtları İmralı'da geliştirilen teslimiyet ve tasfiye çizgisinde ve onun pratik uygulamasında var.

Açık ki, 9 Ekim-15 Şubat karşı-devrim hareketi, emperyalizmin PKK ve Kürdistan devrimi karşısındaki stratejisi, ABD-İsrail-TC ekseninin Ortadoğu stratejisi, TC'nin kesin imha ve tasfiye stratejisi, bunlar olamıyorsa marjinalleştirme politikası ortaya konulmadan, bütün boyutlarıyla kavranmadan bugün dayatılan teslimiyet ve tasfiye çizgisini ve sonuçlarını kavramak mümkün değildir. Dolayısıyla 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketini ve bunun ardındaki güçlerin politikalarını bütün boyutlarıyla değerlendirmemiz şarttır. Teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı doğru, sağlıklı ve sonuç alıcı bir mücadele yürütebilmek açısından da bu kaçınılmazdır.

Devrimimize ve partimize dayatılan tarihimizin bu en büyük teslimiyet ve tasfiye sürecini uluslararası karşı-devrim hareketinden, onun doruğu olan 15 Şubattan bağımsız olarak düşünmek ve değerlendirmek mümkün değildir. Şu soru herkesin yanıtını aradığı bir sorudur: 15 Şubat karşı-devrim hareketi olmasaydı, İmralı teslimiyet ve tasfiye çizgisi olur muydu? Kısa bir süre önce 6. Kongresini gerçekleştiren PKK, böyle baş döndürücü bir hızla tersine dönüş hareketini yaşıyor muydu? Yani ideolojik çizgi, program, strateji ve tüzük değişikliği ihtiyacını duyar mıydı? Gerillayı dağıtıp teslimiyet ve mültecileştirme yolunu seçer miydi, kendisini her açıdan ve topyekün silahsızlandırır mıydı?

Elbette bu sorulara da olgulara dayalı olarak yanıt vermek gerekiyor. Biliyoruz ki 15 Şubat gerçekleştiğinde PKK 6. Kongresini yapıyordu. Öcalan Kongreye sunduğu raporda savaşın derinleştirilmesini, savaşa gelmeyen, zafere inanmayan, savaşla ve iktidar perspektifiyle oynayan anlayış ve kişiliklerin mahkum edilmesini ısrarla istiyor ve bu yönlü değerlendirmeler yapılmasını ve kararlar alınmasını dayatıyordu. Kongreyi *"Zafer ve Devletleşme Kongresi"* olarak tanımlıyordu. Ama aradan çok kısa bir zaman geçmeden bu kez kongreyi ve aldığı kararları, bütün bir parti ve devrim çizgisini mahkum ediyor, devletle bütünleşme stratejisine dönülmesini istiyor ve dayatıyordu? Peki ne oldu, ne değişti? Neden bu tersine dönüş, PKK'den kopuş ve mutlak teslimiyet? Bu kadar kısa sürede tersine dönüşün, kırk yıllık cumhuriyet ideologu ve siyasetçisi kesilmenin bir açıklaması olmalıdır! Neden? Neler oldu? Bu soruların yanıtları 15 Şubat karşı-devrim hareketinin kavranmasında düğümlenmiştir.

"Dünya değişti, koşullar değişti, bunu göremedik; bugün bunları görüyor, kavıyor ve kendimizi yeniliyoruz, değiştiriyoruz" diyorlar. Peki neden şimdi? Dünyada yaşanan değişimler hemen hemen her parti platformunda değerlendirilmiyor muydu? 6. Kongreye sunulan Politik Raporda bu değerlendirmeler yok mu? Hata mı yapıldı, neden bu açık açık kabul edilip hesabı verilmiyor? Bu kadar kayba ve acıya neden olanların hala ka-

derimiz üzerinde söz söylemeye ve karar vermeye hakları var mı? Madem ki, “1990’ların başından bu yana savaşta bir tekrar yaşandı” deniliyor. Ama bu “tekrarın” ise ürkütücü boyutlarda bir faturası var, tanımını mümkün olmayan acılar, trajediler var. Bunların hesabını kim verecek? Bundan sorumlu olanların bugün pişkin pişkin yerlerinde oturup yeniden kaderimiz üzerinde rol oynamaları hangi siyasal ahlaka uyar?

Hiç kuşkusuz değişen dünya değil, kendileridir, ideolojik tercihlerinde, dünya karşısındaki konumlarında ve duruşlarında köklü bir değişiklik var. Dün devrim ve sosyalizm çizgisi, kendileri için yüceltici bir etkendi; ama şimdi bunlar birer “ölüm” nedeni olarak algılanıyor. “Değişim olmazsa katliam olur” demagojisini bıktırıcı bir tarzda tekrarlıyorlar. Dolayısıyla devrim ve sosyalizm değerlerini bir kenara atmakta, cumhuriyet ideolojisine sarılmakta bir sakınca yoktu, tersine kendisi için bir “siyasi çıkış” anlamına gelirdi.

15 Şubat, çok yoğun ve şiddetli bir karşı-devrimci şiddet hareketidir; tarihsel önemde ayrıştırıcı, netleştirici ve açığa çıkarıcı bir rol oynadı. Bu yönü üzerinde de durmamız gerekiyor.

Kısacası 15 Şubatın açığa çıkardığı bütün gerçekleri ve sonuçlarını bütün boyutlarıyla incelememiz ve değerlendirmemiz gerekiyor. Yine 15 Şubattan bu yana partimize ve devrimimize dayatılan teslimiyet ve tasfiye hareketinin bütün aşamalarını ve bunların bütün özelliklerini aydınlatmamız gerekiyor. Bu, demagoji ve çarpıtma kampanyalarının yarattığı derin etkiler bakımından da kaçınılmazdır. 9 Ekimden bu yana yaşanan süreci, sürecin her aşamasını ve esas aktörlerini incelemeye ve değerlendirmeye çalışacağız. Sonuçta halkımız ve partili yoldaşlarımız ne kadar büyük bir teslimiyet ve tasfiye hareketiyle, nasıl büyük bir aldatma ve yalan kampanyasıyla karşı karşıya olduklarını görmekte güçlük çekmeyeceklerdir.

BİRİNCİ BÖLÜM

9 EKİM-15 ŞUBAT KARŞI-DEVİRİM HAREKETİ

I. Nedenleri, Hedefleri ve Zamanlaması

A. Öcalan, Roma’da Özgür politika ile yaptığı ikinci röportajda, “*Teslim olmak-tansa kahramanlık eylemini tercih edeceğimi, bunu tereddütsüz yapacağımı herkes bilmelidir*” diyor ve uluslararası komploya karşı tavrını çok net bir biçimde ortaya koyuyordu. Daha sonra Politik Rapor adında yayınlanan bir kitapta ise Öcalan, tam tersi görüşler savunuyordu. “*İmha olacağına, diyordu Öcalan, sağ ele geçmek daha akıllıcadır. Bu, teslim oluyoruz demek değildir. Ama karşı tarafta öldürenler var. Kızılai’yı bile öldürmediler mi? Bakın öleceksin, temsilcini gönderip ‘ben sağ ele geçmek istiyorum’ demelisin.*” (A. Öcalan, Politik Rapor, Mem yayınları, sayfa: 150) Teslimiyyetin bu düzeyde teorileştirilmesine ve ardından “*Bu, teslim oluyoruz demek değildir*” biçiminde söz söylenmesine insanın ancak “pes” diyesi geliyor. Öcalan’ın dediği biçimde “sağ ele geçenler”, “sağ ele geçmek için” araçlar kullananlar nasıl değerlendirildi, kendisi nasıl değerlendirdi? Bu konuda sayısız belge göstermek mümkün! Ya teslim olmaktansa son kurşunu ve bombayı kendisinde patlatan ve şehit olan yoldaşlarımız nasıl değerlendirildi? Onlar sağ ele geçmek yerine ölümün üzerine yürümekle “akıllı” olmayan bir davranış mı sergilediler? Sorular çoğaltılabilir, ancak şimdilik yeterlidir.

Öcalan, İmralı’da avukatlarıyla yaptığı bir görüşmede, “yeni” tutumunu ise şöyle açıklıyordu: “*Önce hiç konuşmamayı ve açlığa yatmayı düşündüm. Ama baktım iyi olmayacak. Konuştum.*” “*Hala da konuşmaya devam ettiğini*” belirten Öcalan, “konuşma” kararını he-

nüz uçakta iken veriyor, “*fırsat tanınırsa hizmet etmeye hazırım*” sözleri anılan bu kararın ilk icraatları oluyor. Öcalan olasılıkları tartışıyor; yıllardır savaştığı TC’ye ve ardındaki güçlere karşı cepheden tavır almayı, her türlü teslimiyeti ve ihaneti reddetmeyi ve ödünsüz bir direniş çizgisini “*basit ve kolay yol*”, “*komplocuların oyununa gelmek*”, “*iyi olma-yacak*” biçiminde değerlendiriyor, bunu her açıdan doğru bulmuyor, dahası çok tehlikeli buluyor. “*Kolay olam, diyor Öcalan, yine ilk günde ölümüne direnmekti. Ama, bu, gerçekten içten ve dıştan dayatılan komploya düşmek olacaktı.*” (BK’ye yazdığı 3 Ekim 1999 tarihli talimattan...) Ölümüne direnmeyi “*komploya düşme*” olarak tanımlayan Öcalan, kararını, “*konuşma*”, yani TC ve uluslararası karşı-devimci güçlerin kabul edebileceği ve onların istediği ve hiçbir noktasına itiraz edemeyecekleri bir çizgi izleme yönünde veriyor. Başka bir deyişle Roma’da Özgür Politika ile yaptığı birinci röportajda amaçlarını, “*ya imha, ya mutlak teslimiyeti dayatıyorlar*” diye açıkladığı uluslararası komplocu güçlerin ikinci dayatmasına boyun eğme, yani “*mutlak teslimiyet*” yolunu tercih ediyor. 7. Kongreye sunduğu Politik Raporda bu tutumuyla partilileri ve dünyayı şoke ettiğini ve siyasi bir çıkışla komployu önemli ölçüde boşa çıkardığını belirtiyordu.

Öcalan, İmralı’da geliştirdiği teslimiyetçi tutumu komplo değerlendirmesi üzerine oturtuyor ve bir “*siyasi çıkış*” olarak tanımlıyor. Bu tutumu geliştirmezse, direniş, yani “*basit ve kolay*” yolu seçse, komplo başarıya ulaşacak, katliam olacak, en az bir milyon kişi ölecek, yüzyıllık Türk-Kürt savaşı çıkacak ve böylece komplo başarıya ulaşmış olacak!

Teslimiyeti ve tasfiyeciliği teorileştirmede BK, Öcalan’dan geri kalmıyor: Ö. Halk’ın Aralık sayısında yayınlanan bir değerlendirmelerinde devrimci çizgide ısrarı kastederek “*mevcut durumda ısrar yok olup gitmek, toplumsal ve tarihsel gelişmenin gerçeğine ters düşmektir*” demektedir ve teslimiyeti meşrulaştırmakta, partimizi ve halkımızı kandırmaktadır.

Tasfiyeci BK, 7. Kongreye sunduğu Politik Raporda, uluslararası karşı-devrim hareketinin, Türk-Kürt çatışmasını yaratmak, barış çabalarını boşa çıkarmak, Türkiye’yi istikrarsızlaştırmak gibi üç temel hedefinin olduğunu belirtiyor.

Dikkat edilirse, teslimiyet ve tasfiye sürecini meşrulaştırma teorilerinin tümü, 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim komplosunun yanlış değerlendirilmesine dayandırılıyor. Dolayısıyla bizim de bu anılan hareketin nedenlerini, hedeflerini ve gelişim sürecini irdelememiz; baş aktörlerini, müttefiklerini ve rollerini değerlendirmemiz, teslimiyet ve tasfiyeci teorileri, çarpıtmaları, demagoji ve yalanları deşifre etmemiz gerekiyor.

PKK ve önderlik ettiği Kürdistan Devrimi, TC, emperyalizm, Siyonizm ve bölge gericiliği için her zaman tasfiye edilmesi, ezilmesi ve yok edilmesi gereken bir güç ve hareket olarak görülmüştür. 1998'e gelindiğinde ise artık bir an önce üstesinden gelinmesi, tasfiye edilmesi gereken bir güç ve hareket olarak değerlendirilmiş ve somut bir imha planına konu edilmiştir. Bunun çok temel nedenleri var. 1998'in son baharına gelindiğinde uluslararası imha stratejisinin hayata geçirilmesi için hemen hemen bütün koşullar hazırlanmış ve olgunlaştırılmıştı. Artık başarılarından çok emin görünüyorlardı. Bunun için düğmeye basabilirlerdi.

O güne kadar geliştirdikleri bütün politikalar ve bastırma, saptırma ve etkisizleştirme yöntemleri sonuçsuz kalmıştı. Ama devrim ve PKK, bölge politikaları önünde ciddi bir engel olarak duruyordu. ABD, kendisini dünyanın ve bölgenin tek hakimi olarak görüyor, politikalarını buna göre çiziyordu. *"Ortadoğu Barış Süreci"* dedikleri Pax Amerikana, çok yavaş yol alıyordu. Güney Kürdistan'a oturtmak istedikleri model önünde de devrim ve PKK ciddi bir engel olarak dikiliyordu. On yılı aşkın bir süredir süren ulusal kurtuluş savaşı TC'yi her açıdan tüketmekte, istikrarsızlaştırmakta, iç ve dış politika ufuklarını karartmakta, sürekli ve derinleşen bir kriz içinde kalmasına yol açmaktadır. Böylece Türkiye, emperyalizmin yüklediği rolü istenilen düzeyde oynayamamaktadır. Bir önemli nokta daha var, önemli. O da şu: PKK ve Kürdistan devrimi, ABD emperyalizminin bölgeye oturtmaya çalıştığı Yeni Dünya Düzenine karşı alternatif bir bloklaşmanın öncüsü konumundadır. Halklar ve anti-emperyalist güçler, Yeni Düzene gelmek istemeyen güçler açısından devrimimiz birleştirici, alternatif bir cephe geliştirmede öncü bir rol oynayabilecek bir dinamik niteliğindedir. Bütün bu olgular ve gelişmeler emperyalizm, Siyonizm ve sömürgecilik için PKK ve devrimimizin, bir an önce aşılması gereken tehlikeler olarak değerlendirilmesini koşulluyordu.

ABD, Yeni Dünya Düzenini bir an önce oturtmak, var olan engelleri bir an önce ortadan kaldırmak, olası alternatifleri, potansiyelleri etkisizleştirmek ve bölgenin tek hakimi olmak istiyordu. Güney Kürdistan'ı kendisi için bir üs haline getirip Irak, İran, Suriye politikalarında önemli bir mevzi kazanmak, Türkiye'yi daha fazla kendisine bağlamak ve sonuçta giderek dünya çapında stratejik bir öncelik ve önem kazanan Avrasya'da önemli bir üstünlük kazanmak istiyordu. Bütün bu hedefler, dikkat edilirse, ABD için bölgesel ve uluslararası düzeyde stratejik hedeflerdir. Bu stratejik hedeflerin önünde PKK ve önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşı engel olarak duruyor. Dolayısıyla ABD'nin PKK'yi kendisi için bölgede bir nolu hedef olarak belirlemesi, nedensiz değil, anlaşılır bir şeydir. PKK'yi tasfiye etmeden Güney'e istediği modeli oturtamayacağını, bu alana istediği rolü oynatamayacağını somut pratikte gördü. Dublin ve Ankara süreçleri bunun somut kanıtlarıydı. Yine Yeni Düzene karşı alternatif bir blok, en azından objektif olarak geliyordu, bunda PKK ve devrimin rolü çok açıktı. Devrimci direnişçi bir odağın varlığı bölge halkları için sürekli bir esin kaynağıydı. Bu

nedenlerle PKK ve önderlik ettiği devrimci ulusal kurutuluş hareketini çok tehlikeli gördüler. Bastırmak, saptırmak, etkisizleştirmek için her yolu, yöntemi ve aracı kullanmakta tereddüt etmediler, her türlü uluslararası hukuk ve ahlak ölçülerini ayaklar altına almakta bir sakınca görmediler.

Avrupa emperyalizminin de PKK ve devrime karşı tavrı açıktı. Kürdistan devriminin etkilerini kendi metropollerinde bile günlük olarak yaşıyorlardı. Gelişecek bir devrimin bölgeyi ateş yerine çevirebileceğini, dengeleri altüst edeceğini, bunun da halk iktidarlara ve sosyalizm için ne anlama geldiğini ve hangi olanaklara işaret ettiğini çok iyi biliyorlardı. Devrimin siyasal ve moral etkileriyle, PKK'nin sosyalizm çizgisi Avrupa'nın da korkulu rüyasıydı. O nedenle her zaman düşmanca bir tutum takındılar. Öteden beri yürüttükleri karşı-devrimci çabalarını, 12 Eylül'den sonra boyutlandırdılar, yeni öğelerle zenginleştirdiler. Mültecileştirerek kendine bağlama, düzeniçileştirme politikaları bir çok örgüt üzerinde sonuç aldı, ama Semir eliyle PKK'ye dayatılan bu politika başarılı olmadı, boşa çıkarıldı. AB, bir yandan saptırıcı, partimizi devrimci çizgi ve özelliklerden soyundurucu bir tutum içinde olurken, bir yandan da TC'yi devrimimiz karşısında her açıdan, politik, ekonomik, diplomatik, vd. konularda destekledi. PKK yasakları, yürütülen süreklilik avları, tutuklama ve sınır dışı etmeler hep bu bağlamda değerlendirilmelidir. AB'nin TC ile önemli ilişkileri vardı, bir çok alanda çelişkileri de olsa, Türkiye üzerinde önemli hesapları da vardı. Kürt sorununda kimi taktik yaklaşımları olsa da AB ve onu oluşturan ülkeler bunu TC ile ciddi bir çatışma konusu yapmadılar. Devrim ve PKK konusunda ise her zaman TC'nin yanında oldular, hem de en etkin bir biçimde. Bu konuyu NATO düzeyinde ele aldıkları ve ortak bir kararla ortak tavra dönüştürdükleri de biliniyor...

AB'nin Ortadoğu üzerinde kısa ve uzun vadede hesapları olsa da güncel planda ABD karşısında etkili bir politikaya ve politika araçlarına sahip olmadığı da biliniyor. Bu nedenle kimi zaman reformistler ve işbirlikçiler üzerinden Kürt sorununa el atsalar da bu konuda pek başarılı oldukları söylenemez. ABD, bölgede tek hakim güç konumunu değiştirebilecek hiçbir girişime izin vermemektedir. AB de bunu anlamış ve dolayısıyla bölgeye ilişkin hesaplarını daha bir zamana yayılan ve karşı karşıya gelmek yerine uzlaşmayı esas alan bir çizgi izlemeye çalışmaktadır.

PKK ve önderlik ettiği devrim, emperyalist kapitalist sisteme alternatif bir toplum projesi geliştirme iddiasındadır. Oysa emperyalist kapitalist sistem, reel sosyalizmin yıkılışından sonra sosyalizm seçeneğini tümenden ortadan kaldırmayı, gündemden düşürmeyi ve bu doğrultudaki girişimleri, hareketleri ezmeyi kendisi için dünya çapında stratejik bir hedef olarak belirlemişti. Daha sonra bunu NATO konsepti haline de getirecekti. 21. yüzyıla ideolojik ve politik olarak alternatifsiz girmek isteyen emperyalist sistem, bir de bu açıdan PKK'yi etkisizleştirmek ve bitirmek istiyordu.

Kıscacası PKK devrimci sosyalist çizgisiyle, önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşıyla emperyalizmin, sömürgeciliğin, Siyonizm'in ve bölge gericiliğinin boy hedefi haline gelmişti. Böylece bir an önce ortadan kaldırılması gereken bir tehlike olarak algılanmıştı. Emperyalizmin bu değerlendirmeleri ve buna dayalı stratejileri kavranmadan 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketini kavramak mümkün değildir.

Emperyalizm ve TC'nin geliştirdiği 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketinin stratejik hedefleri böyle olmasına rağmen Öcalan ve tasfiyeci BK, gerçekleri çarpıtmakta ve bu çarpıtmayı teslimiyetçi ve tasfiyeci çizgilerinin temel gerekçesi yapmaktadırlar. Onlara bakılırsa emperyalizm ve TC'nin PKK'yi silahsızlandırma, gerillayı bitirme, bütün değerleriyle devrimi tasfiye etme, devrimci sosyalist çizgisini yok etme hedefleri yoktur. Hele bu karşı-devrim saldırısında TC'nin rolü hemen hemen hiç yoktur, ya da çok sıradandır; TC'nin kendisi de *"komplonun kurbanıdır."* Komplonun baş aktörü olan Yunanistan yüzyıllık bir Türk-Kürt savaşı çıkarma amacındaydı. Böyle diyorlar ve gerçeklerle alay ediyor ve gerçekten TC'ye hizmet etmekte kusur etmiyorlar. Oysa Öcalan, Avrupa'dayken yaptığı açıklamalarda, 6. Kongreye sunduğu Politik raporda böyle demiyordu. Bugünkü açıklamalarını ve duruşlarını yalanlayan birkaç aktarma yapmakta yarar var, gerçeklerin ve tersine dönüşün özünün daha iyi kavranması açısından bu gereklidir.

Öcalan uluslararası karşı-devrim planını çok çarpıcı ifade ediyor, şöyle diyordu:

"Ama benimle başlatılmak isteniliyor. Bu planın kilidi gerçekten budur. Yürüyebilmesi için benim olduğum noktalara füzelerin yağdırılması gerekiyor, bu olmazsa, sağ olarak etkisizleştirilmemiz gerekiyor. Şimdi bu ikisi de çok sıkı, milimi-milimine düşünülmüş ihtimallerdir. Tekrar vurgulayayım, burada sonuç olarak bizim durumumuz pek önemli değil, ama iki durumda da, gerçekten bir halkın devrimci direnişçi güçleri, PKK'nin çok büyük direniş mirası tasfiye edilmek istenmiştir. Kıyamet koparılması gereken nokta burasıdır. Yoksa benim vurulup vurulmamam o kadar önemli değildir. Ortada çok büyük bir miras var, öyle şهادetler var ki, tarihte hiçbir ulusun bağrında gerçekleşmemiştir. Yine öyle büyük direnişler var ki, hiçbir tarihte görülmemiş direnişlerdir. Hiçbir halkın, hatta çok güçlü ulusların tarihinde bile görülmemiş direnişlerdir. Bunlar şimdi tasfiye edilmek isteniyor. Bunların üstünde çok sahte bir Kürtlük, sahte bir barış egemen kılınmak isteniyor. Bunlar korkunç durumlardır. Bunların üzerinde çok büyük önemle durmak gerekiyor. Benden daha çok bu gerçeklerin üzerinde çok büyük durmak gerekiyor. Başta PKK kadrolarının zorlukları ne olursa olsun, yine bireysel olarak yaşadıkları koşullar kişisel yaşama ne kadar elverişsiz olursa olsun, bu büyük mirasın ü-

zerine titremeleri gerekiyor; bu büyük mirası yenilgiye uğratmamak ve kurumlaştırmak için, gerektiğinde bir devlet kadar kurumlaştırmak için, artık her şeylerini ortaya koymaları gerekiyor. Ama halihazırda kadrolarımızın da bu kadar akıllı olmadıklarını belirtmem gerekiyor.”(abç.) (6. Kongreye sunulan Politik Rapordan)

“Bunlar şimdi tasfiye edilmek isteniyor. Bunların üstünde çok sahte bir Kürtlük, sahte bir barış egemen kılınmak isteniyor. Bunlar korkunç durumlardır. Bunların üzerinde çok büyük önemle durmak gerekiyor. Benden daha çok bu gerçeklerin üzerinde çok büyük durmak gerekiyor” sözleri üzerinde derinleşme durmak durumundayız. Peki devrim ve değerlerinin tasfiyesi *“üstünde çok sahte bir Kürtlük, sahte bir barış egemen kılınmak”* isteyen kim? Öcalan’dan başkası mı? İmralı’da yaptığı nedir?

Öcalan’dan aktarmayı sürdürmemiz gerekiyor. Politik Raporda şöyle açıklıyordu komponun hedeflerini:

“Aslında burada insanlık suçu var ve insanlık suçu işlenmeye devam ediyor. Bu, her ne kadar TC’ye dayandırılarak başta ABD olmak üzere, onun irili-ufaklı tüm müttefiklerince açıktan yürütölmek isteniyorsa da, Kürt halkının kimliğine sahip çıkma ve özgür yaşama isteğinin, özgürlüğü esas alan ve bir devrime dayanan yürüyüşümüzün şahsında, 20. yüzyılın devrimle değil, karşı-devrimle kapanması hedeflenmektedir. Dolayısıyla halkların devrimine dayatılan muazzam bir karşı-devrimci dalganın, ideolojik, politik ve pratik düzeyde benim şahsımda sonuç alma isteğini ifade etmektedir. Takibin derinliği ve amansızlığı bu çerçevededir. 20. yüzyılın başı nasıl devrimci bir yüzyılın başlangıcı olmuşsa; dünya emperyalizmi, oportünizm ve her tür ihanet, bu yüzyılın sonunu büyük bir karşı-devrimle kapatmak istemekte, tüm devrimlerden ve halkların özgürlüğünden intikam almaya çalışmaktadır.

Burada gerçekleşen dünya devrimi ile uluslararası karşı-devrimin boğuşmasıdır. Dünya karşı-devrimci güçleri, daha fazla örgütlü ve daha fazla hakimdirler. Dünya devrimci güçleri ise, daha zayıf, daha zavallıdırlar ve fazla rollerini oynayacak durumda değiller. Benim yaşadığım zorluklar esas olarak bundan kaynaklanmaktadır. 20. yüzyılın bütün zaafları nasıl ki bir güçlölüğe dönüşmüşse, karşı-devrimin güçlü odakları da o denli bir hakimiyete doğru yürümekte ve trajik bir biçimde bizim etrafımızda sonuç almaya çalışmaktadır. Bu nedenle bu yürüyüşümüz hem büyük anlam ifade ediyor, hem de zorlu geçiyor.” (6. Kongreye sunulan Politik Rapordan)

Öcalan yakalanmadan çok kısa bir süre önce uluslararası karşı-devrim hareketinin hedefini çok çarpıcı sözlerle yineliyordu. Bu sözleri aynı zamanda 6. Kongreye sunduğu Politik Raporun en son sözleridir. O nedenle önemli. Ama aynı Öcalan, bu sözleri söyledikten çok kısa bir süre sonra bunları unutacak, TC'nin ve emperyalist güçlerin istediği bir noktaya gelecek ve 20. yüzyılın bir karşı-devrimle kapanmasına önyak olacaktır. Öcalan'ın Politik Rapordaki son sözlerini olduğu gibi alıyoruz:

“Burada söz konusu olan Önderliğin şahsında PKK'nin, Kürdistan halkının bu bin yılı 20. yüzyılın devrimlerine değer bir yeni devrimle kapatıp kapatamayacağı, benim şahsında kapatıp kapatmayacağı meselesidir. Ben 20. yüzyıl bir devrim ve bir devrimciyle kapatılması gerektiğini tüm dünyaya ilan ettim. Ve bu sözü VI. Kongremizin huzurunda da bir kez daha yineliyorum. 20. yüzyıl devrimlerle başlamıştır, büyük devrimcilerle başlamıştır, 20. yüzyıl en azından bir Kürdistan devrimiyle ve buna ben Önderlik ediyorsam bunu şerefiyle kapatmayı bir görev biliyorum.” Öcalan, İmralı'da ne diyordu? Artık devrimler döneminin kapandığını, yerini anayasal reformlar dönemine bıraktığını, çağımızın demokratik kuram ve sistemin kesin zafer kazandığı bir çağ olduğunu söylemiyor muydu? Peki ne değişmişti?

Devam ediyoruz. Açık ki emperyalist sistem, PKK ve karşı-devrim politikalarını oluşturur ve uygularken kendi çıkarlarını, bölge ve dünya politika önceliklerini esas almaktadırlar. Salt TC'nin istemlerine göre hareket etmemektedirler. Elbette TC'nin de durumunu ve istemlerini değerlendirirken bile yine kendi çıkarları kendilerini yönetmektedir. Çok net bir biçimde vurgulamalıyız ki, PKK ve Kürdistan devrimini bastırma ve tümünden gündemden çıkarma politikasında TC ile emperyalist devletler, İsrail, bölge gericiliği ve Kürt ihaneti arasında tam bir görüş ve tavır birliği vardır; bu konuda aralarında kimi çelişkiler olsa da bunlar, son derece önemsiz ve sonuç üzerinde etkili olacak nitelikte değildir.

Bir de TC'nin yıllardır geliştirdiği özel savaş politikaları, ittifaklar, ilişkiler ve denediği sayısız yöntem ve araç var, bunlara da bakmak gerekecek. Çünkü TC, uluslararası komploda her hangi bir konumda değil, ABD ve İsrail ile birlikte baş roldedir. Yunanistan ve Rusya'nın rolleri süreç içinde belirginlik kazanacaktır. Bunlara geleceğiz. Ancak emperyalizmin devrimimiz karşısındaki duruşunun pratikte nasıl somutlaştığına kısaca bakmakta yarar var; bu, 9 Ekime nasıl gelindiği konusunda da önemli ipuçları verecektir.

ABD ve AB emperyalizminin PKK'ye karşı birlikte gerçekleştirdiği ilk büyük saldırı 1992'de Güney Savaşı ile gündeme geldi. Hiç kuşkusuz saldırının baş planlayıcısı ve yürütücüsü TC'dir, özel savaş aygıtıdır. Türk özel savaş aygıtı, KDP ve YNK'yi

de birer “*Azap askeri*” olarak önüne katarak saldırıya geçti. Bu topyekün bastırma ve imha savaşında ABD, AB, İsrail ve bölge gericiliği TC’ye tam destek sundu. Askeri olarak Güney’de yenilgiye uğratılacak PKK’nin Kuzey’de tasfiye edilmesinin artık bir zaman sorunu olacağını düşünüyor ve stratejik imha planlarını buna göre yapıyorlardı. Fakat bu kapsamlı imha savaşında tam olarak başarılı olamadılar. Kimi mevzilerini kaybetse de, belli darbeler yese de, belli ölçülerde taktik hedeflerinden uzaklaşmış olsa da PKK, Güney’deki varlığını korudu, gerilla direnişini sürdürdü. Uluslararası emperyalist güçlerin bu ilk ortak saldırı dalgası ağır bedeller pahasına püskürtüldü, ama anılan güçler PKK’yi ve önderlik ettiği devrimi tasfiye etme stratejisinden vazgeçemediler. Bir yandan TC ve özel savaşı sonuna kadar ve her yönüyle desteklemeyi sürdürdüler, bir yandan da partimizi içten bozma, düzen içine çekme, marjinalleştirme ve kendisine karşı alternatifler oluşturma çabalarını çok yönlü yöntemlerle yürütmekten geri durmadılar.

1992 Güney Savaşı, aynı zamanda 1991-95 konseptinin en önemli aşamalarından birini oluşturuyor. TC, bu savaştan sonra da boş durmadı, bastırma ve imha operasyonlarını aralıksız sürdürdü, örgütleyip devreye soktuğu kontra grup ve örgütleriyle kirli savaşı akıl almaz boyutlara çıkardı. Binleri bulan “*faiili meçbul*” cinayet, binlerle ifade edilen kayıplar, binlerce köyün yakılıp yıkılması, milyonların yerlerinden yurtlarından kopararak açlığa, sefalet ve her türlü hastalığa mahkum edilmesi, yüz binlerin işkencelerden geçirilmesi, on binlerin zindanlara hapsedilmesi, sokak infazları, devrimci demokrat ve yurtsever basınının susturulmaya çalışılması gibi belli başlı gelişmeler bu döneme damgasını vurdu. Çeteleşen devlet, devletleşen çeteler, ya da mafyalaşan devlet, devletleşen mafya gerçeği Susurluk Vakası’nda bütün çıplaklığı ve çarpıcılığı ile ortaya çıktı. Hiç kuşkusuz 1991-95 konsepti özel savaşta her türlü yol ve yöntemin mubah görüldüğü, hiçbir yasa ve ölçünün geçerli olmadığı en kirli aşamayı anlatıyor. Bu konsept, tamı tamına devlet politikasıdır ve onun yönetim ve denetiminde çok kirli ve kanlı bir biçimde uygulanmıştır.

Anılan bu konseptle belli bir mesafe aldılar, ancak devrimci mücadeleyi marjinalleştirmeyi ve tasfiye etmeyi başaramadılar. Bu konsept 1995’in sonlarına gelindiğinde işlevini tamamlamıştı. Susurluk Vakası ile birlikte devlet kendini yeniden yapılandırma, geleneksel hiyerarşik yapısını yeniden oturtma, sarsılan ideolojik ve politik çizgisini yeniden topluma egemen kılma, dışta daha etkili ittifaklara yönelme ihtiyacını hissetti ve yeni bir politik yönelim içine girdi. 28 Şubat darbesi ile doruklanan bu süreç, daha sonra geliştirilecek uluslararası komplonun iç ve dış koşullarını ve olanaklarını hazırlamada önemli bir rol oynadı. İçte Refah Partisi şahsında “*Şeriata karşı laiklik*” sloganı ile Kemalizm ve resmi çizgi gündeme dayatıldı, etkili bir ideolojik terör estirildi. Ordu yeniden “*kurtarıcı*” olarak gösterilmeye ve zihinlere işlenmeye çalışıldı. Süreç içinde ordu günlük politikanın bütün iplerini eline aldı ve 28 Şubat ise yeniden

yapılandırma programının önündeki son engelleri de kaldırdı. Daha sonra RP ve DYP hükümeti düşürüldü. Devleti yeniden yapılandırma programı adım adım uygulandı. Yürütülen kampanyalarla Kemalizm yeniden canlandırıldı, aydın ve barış hareketleri doğrultusunda atılan kimi adımlar tasfiye edildi. Özel savaş aygıtı önemli bir toplumsal ve siyasal taban yarattı. Devletin kendisini bu tarzda yeniden yapılandırması kendisine önemli bir hareket yeteneği kazandırdı. İşte 9 Ekim uluslararası karşı-devrim hareketinin arkasında yeniden yapılandırma konseptiyle kazanılan bu hareket yeteneği var.

İçte kendini yeni döneme göre yeniden yapılandıran devlet, dışta da çok ciddi stratejik ittifaklar geliştirdi. İsrail ile geliştirilen stratejik işbirliği anlaşması, aslında başta halkımıza ve devrimize olmak üzere bölge halklarına karşı geliştirilen bir savaş ittifakıdır. Bu ittifak aynı zamanda ABD emperyalizminin bölgesel stratejik ayakları anlamına da geliyor. Yeni Dünya Düzeninin bu bölgesel ayağı, başta devrimimiz olmak üzere tüm anti-emperyalist, anti-siyonist, anti-sömürgeci halk hareketlerine, ilerici güçlere karşı bir karşı-devrim blokudur. Bu blok, öncelikle önüne Kürdistan devrimini ezme, onun ekseninde gelişme eğiliminde olan Yeni Düzen karşıtı cephenin temellerini dağıtma stratejik hedefini koymuştur. Dolayısıyla ABD-İsrail-TC stratejik bloku, 9 Ekim-15 Şubat komplosunun öncü ve temel gücüdür. (İlginçtir, Öcalan İmralı'da BK'ne gönderdiği bir talimatta, ABD'nin bölgede demokratik bir rol oynadığını, kendilerine olanak tanınması durumunda devrimci çizgisini terk edeceğini, silahlı mücadeleye son vereceğini ve anılan bu demokratik bloka katılmak istediklerini yazmaktadır. Halklarımız açısından bir saldırganlık paktı, halkımız için bir soykırım bloku, devrimimiz için ise bir karşı-devrim ittifakı anlamına gelen bu devrim ve halk düşmanı blokun "*demokratik*" olarak gösterilmesi, buna katılım isteminin dile getirilmesi, tersine dönüşün niteliklerini ve boyutlarını göstermesi bakımından ibret vericidir; aynı zamanda tasfiyeci çizgiyi anlamak bakımından da öğreticidir. Bu noktaya başka bir bölümde yeniden dönmeye çalışacağız.) Yeni Dünya Düzeninin bu bölgesel vurucu gücünün yapısı ve stratejisi kavranmadan doğru devrimci politikalar geliştirmek ve izlemek de mümkün değildir.

İçte devleti yeniden yapılandırma, toplum üzerinde ideolojik hegemonyayı yeniden kurma ve derinleştirme konseptini geliştiren devlet, dışta İsrail'le stratejik işbirliği anlaşmasını geliştirdi, daha doğrusu var olan stratejik ilişkiyi daha da derinleştirerek açık hale getirdi, tam anlamıyla saldırgan ve karşı-devrimci bir pakt düzeyine çıkardı.

Bir yanda da gerillaya karşı kapsamlı imha operasyonlarını aralıksız sürdürdü. Operasyonlarla birlikte marjinalleştirme, gerillayı daraltma, sınırlandırma, özden boşaltma çabalarını da etkili bir plan doğrultusunda sürdürdü. Ancak 1998'e geldiğinin

de bütün bunların sonuç almadığını gördüler. Şemdin Sakık'ın yakalanması ve yaptığı itiraflar, verdiği bilgiler, A. Öcalan'la ilgili yaptığı değerlendirmeler yeni bir karşı-devrimci stratejinin çizilmesinde önemli bir etken olmuştur. A. Öcalan'ı hedefleyen uluslararası bir operasyon planlanmalı ve tam bir koordinasyon içinde yürütülmeli ve başarıyla sonuçlandırılmalıdır. Planın ana hedefi buydu ve bu, devrimimizi ve partimizi tümünden tasfiye etme ve gündemden düşürme stratejisinin en önemli aşamasıydı. Öcalan etkisizleştirilirse, hele teslim alınır ve tersine çevrilebilirse PKK ve devrimi tasfiye etmek artık zaman sorunu olarak kalır. Bu, İngiliz Strateji Enstitüsünün yaptığı bir değerlendirmede de saptanıyor. Şöyle: *"Bu önderlik etkisizleştirildiği zaman bu parti yürümez, örgüt bir arada kalmaz. Çünkü, iyi partileşmiş degiller, her biri parça parçadır; kuvvete, güce bağlanmış bir köylü topluluğudur. Bu da önderlik gerçeği olarak şekillenip somutlaşmış; bu gerçeklik ortadan kalktığı zaman, kimse kimseyi dinlemez, güç olamayınca kendinde güç kuramaz; zayıflığı ile parçalanır ve dağılır."* (Aktaran Mahsum Şafak, Kürdistan'da Önderliksel Gelişme ve Uluslararası Komplo, sayfa: 56)

Emperyalist odakların ve TC kurmaylarının değerlendirmelerinin salt bunlarla sınırlı olmadığı açıldı. Öcalan'ı ve kurduğu ilişkiler *"sistemi"*ni çok iyi çözümlemişlerdi. Bu konuda Şemdin Sakık da kendilerine hatırı sayılır bilgiler vermişti. Öcalan, partiyi, devrimi ve halkı örgütsüzleştirerek kendisine bağlamıştı, kişi kültürüne dayalı bir *"sistem"* kurmuştu. Parti, teorik olarak hem modern bir işçi partisi idi, hem de geri feodal bağların, mistik duyguların etken olduğu bir *"cemaat"* konumundaydı. Hem bir partiydi, hem bir kitle hareketi ve cephe idi. Partinin karar organları vardı, ama pratikte bunların Öcalan karşısında hiçbir anlamı ve işlevi yoktu. Örneğin Öcalan Avrupa'dayken 6. Kongre çalışmaları vardı. Ama 6. Kongre Öcalan'ı gündemine alıp değerlendirme yapmayı, hareket tarzı ile ilgili bir karar almayı düşünmüyordu. Tüzüğe göre Kongre en yetkili organ olmasına rağmen kendisini bu konuda yetkisiz, Öcalan'ı ise kendisinin üstünde görüyor. Uluslararası karşı-devrim saldırısının zirveye çıktığı bir aşamada Kongre, bu konuyu kendisine dert edinemiyorsa, bunu aklından bile geçirmiyorsa Öcalan'ın yarattığı *"sistem"* ve bunun oluşturduğu kültürün ne anlama geldiği kendiliğinden anlaşılır. Kısacası Öcalan'ın kurduğu *"sistem"*, partinin ve kadroların güçsüzleştirilmesi, örgütsüzleştirilmesi, özgür düşünce ve eleştiri gücünden yoksunlaştırılması ve bu temelde sınıfsız bağlanması; Öcalan'ın ise her açıdan her şeyin üstü, *"Yüce İrade"*, tanrısal güç haline getirilmesi ve bu konumunun bütün partiye ve halka egemen kılınması ve giderek ruhsal bir şekillenişe dönüştürülmesi gerçeğine dayanır. Bu *"sistem"*de esas olan, önemli olan Öcalan'ın kendisidir, amaç odur. Diğer her şey, ilkeler, amaç, değerler, kullanılması ve yeri geldiğinde atılması gereken araçlardı. Sözcüğün gerçek anlamında parti olmayan bir parti, kişi kültürüne dayalı bir *"Önderlik Partisi"*, elbette bu iç yapısı nedeniyle büyük bir tehlike karşısındadır; çünkü geleceği liderinin kaderine bağlıdır, yaşayıp yaşamayacağı bu noktada düğümlenmiştir.

Öcalan ve kurduğu “*sistem*” partinin ve devrimin en yumuşak karnını, “*Aşıl Topuğu*”nu oluşturuyordu. TC ve emperyalistler bu durumu çok iyi saptadılar, stratejik planlarını bu gerçeklik üzerine kurdular.

Bir yandan bu kadar büyük bir zaaf içinde olan bir parti, öte yanda aynı parti, bölgenin dengelerini altüst etme potansiyeline sahip büyük bir devrime öncülük ediyor. Bu, çok büyük bir paradokstur. İşte emperyalizm ve TC planlarını bu paradoks üzerine kurdular; Öcalan’ı öncelikle sağ ele geçirmeyi hedeflediler. 1996’da başarısız kalan suikast girişimleri var, bunlardan biri Öcalan’ın kaldığı evin yanında patlatılan tahrip gücü yüksek bir bombalı girişimdir. Bu suikast girişiminde hedeflenen neydi? Öcalan’ın öldürülmesi mi, yoksa ölüm korkusunu derinleştirmek mi, böylece adım adım teslimiyete zorlamak mı? Bu sorulara somut verilere ve bilgilere dayanarak yanıt verecek durumda değiliz, ancak gelişmelerin seyrine ve sonuçlarına, özellikle 9 Ekim sonrası gelişmelere ve en son İmralı teslimiyet çizgisine bakıldığında, 6 Mayıs 1996 suikast girişiminde korkuyu derinleştirerek teslim olmaya zorlama hedefinin de yabana atılmaması gereken bir olasılık olduğu ve üzerinde durulması gereken bir nokta olduğu anlaşılıyor.

Yine kendi çözümlemeleri ve Şemdin Sakık’ın verdiği bilgiler ve yaptığı değerlendirmelerden kesine yakın biliyorlardı ki, Öcalan dağa, gerillaya gitmeyecek, yönünü Avrupa’ya çevirecek. Birkaç ay önceden yapılan kimi çalışmalar da bunu kuvvetlendiriyordu. Artık çok daha sağlam bilgilere ve değerlendirmelere sahiptiler. İç ve dış koşullar olgunlaştırılmıştı, plan hazır, düğmeye basılabiliyordu... Ancak buna geçmeden zamanlama olarak neden 1998 sonbaharı sorusu hakkında birkaç söz söylemenin gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Her şeyden önce İsrail ile çok yönlü stratejik bir işbirliği anlaşması yapılmıştır. Bölge ülkeleri ise kendi aralarında kimi ilişkiler geliştirmiş olsalar da en zayıf ve parçalı bir dönemi yaşıyorlardı. Arap ülkelerinin durumu böyle ve içlerinden bazıları ABD’nin politikalarına uyum içinde davranmaktadır. Ürdün, TC-İsrail eksenine dahil olma eğilimindedir. Mısır kimi tepkiler göstermekle birlikte ABD ile işbirlikçi bir ilişki içindedir. Suriye anılan bu stratejik eksen karşısında en zayıf ve kuşatılmış bir dönemi yaşamaktadır. İran, Afganistan’daki Talibanlarla sorunlu ve ordusunun önemli bir bölümünü Afgan sınırına kaydırmak durumunda kalmıştır. Irak’ın tecrit durumu ağırlaşarak devam etmektedir. Kürt işbirlikçi güçleri, KDP ve YNK Washington anlaşmasıyla uluslararası karşı-devrimci saldırının yerel ayağı durumuna getirilmiştir. Kısacası bölgesel dengeler, ABD-İsrail-TC eksenine geniş bir hareket yeteneği kazandırmakta ve karşı-devrimci planlarını harekete geçirmede elverişli olanaklar sunmaktadır.

Öte yandan ABD, kendi elçiliklerinin bombalanmasını bahane ederek Sudan ve Afganistan'ı uluslararası hukuk kurallarını çiğneme pahasına bombalamış ve böylece bu tür saldırılar için siyasal ve psikolojik bir ortam yaratmaya çalışmıştır. Bütün bu koşullar ve etkenler, 9 Ekim uluslararası karşı-devrim hareketi için uygun ve elverişli bir ortam anlamına geliyordu. Dolayısıyla Suriye ve diğer bölge devletleri kendileri üzerinde yoğunlaşacak siyasal-diplomatik ve askeri baskılara pek dayanma ve direnme gücü gösteremezdi, nitekim gösterememiştir de. Bu devletlerin zayıflıklarını değerlendiren ABD-İsrail-TC bloku, 9 Ekim saldırı stratejisinin düğmesine bastı.

Bölgesel dengeler ve uluslararası koşullar ve dengeler emperyalizm ve TC için en uygun döneme işaret ettiği gibi içte de gerekli koşullar hazırlanmıştı; 28 Şubat darbesi ve bu temelde yaratılan milli mutabakat gibi...

Her şey hazırды, artık harekete geçebilirlerdi, bu kez kesin sonuç almak istiyorlardı.

Plan, ABD liderliğinde hazırlanmış bir NATO, GLADIO yapıymıydı; temel gücünü ABD, TC ve İsrail oluştuyordu. Plan uluslararası çapta hazırlanmış ve kesin başarı için bütün olasılıklar düşünülmüş, bütün yollar tutulmaya çalışılmıştır. Dolayısıyla bu plana dahil edilmeyen hemen hemen hiçbir devlet kalmamış gibidir. Böyle kapsamlı bir plan ve karşı-devrim hareketi ancak uluslararası karşı-devrimci güçlerin birleşik hareketiyle başarılabilirdi. Bütün hazırlıklar ve gelişmeler, planın bu kapsamda ve nitelikte olduğuna işaret ediyordu, bunu görmek için çok derin bir politik bilince gerek yoktu, sıradan bir gözlem bile gerçekliğin bu kapsamda olduğunu gösteriyordu.

II. 9 Ekim ve Avrupa Yöneliş

Türk Genelkurmayı işe, öteden beri kullandığı ilişkileri devreye sokarak başladı. Birkaç yıldır kimi kanallarla PKK'yi ateşkes ve siyasal çözüm denilen düzen içi bir çizgiye çekme taktiğini izliyorlardı. Öcalan da bu konuda ne kadar istekli olduğunu her fırsatta göstermişti. Yeni bir deneme ile oyalanabilir, dikkati farklı bir noktaya çekilebilir, savaş üzerindeki yoğunlaşması zayıflatabilirdi. 1990'ların başından bu yana Öcalan'da uç veren düzen içi çizgiye yönelme eğilimini yakından izliyor, anlamaya çalışıyorlardı. Açıktan ve kendilerini bağlayacak düzeyde PKK ve Öcalan'ı muhatap

almıyor, tersine inkar ve özel imha savaşında ısrarlı olduklarını vurguluyorlardı. Ama bununla birlikte el altından da dolaylı ve araçlar aracılığı ile ilişki geliştirmeyi ihmal etmiyorlardı. Açık ki özel savaş aygıtının bu tür ilişkilerdeki taktiği, PKK'nin savaş üzerindeki dikkatini dağıtmak, düzen içi çözümlere yatabilecek alternatif bir eğilime güç vermektir.

Bir kez daha araçlar kullanıldı, ikna edici, “ciddi” bir üslupla mektuplar yazıldı, gönderildi. Bir dizi öneriyi içeren mektubu alan Öcalan, konuyu ciddiye aldı, “*kesinlikle üzerinde durmamız gerekiyor*” dedi. Öneriler özel savaş karargahından gelmişti, öyle olduğu söyleniyordu. Önerilerde, PKK'nin ateşkes yapması durumunda dolaylı bir diyalogun başlayabileceği, ortamın yumuşayabileceği belirtiliyordu. Öneriler Öcalan'ı çok heyecanlandırmıştı, umutlandırmıştı. “*Öneriler çok iyi düşünülmüş, kesinlikle bir kurmayın elinden çıkan öneriler paketidir. Kelime hatası bile yok. İyi düşünülerek geliştirilmiş bir öneriler paketi.*” Öcalan, bu sözleri, Roma'da bulunduğu evde görüştüğü gazeteci Tayfun Talipoğlu'na söylüyordu. Genelde kuşkucu bir yapıya ve kişiliğe sahip olan Öcalan'ı bu kadar heyecanlandıran ve ateşkese yöneltmede bu kadar heveslendiren neydi? Bu sorunun yanıtı, 1990'ların başından bu yana devrime ve devrimci savaşa alternatif bir çizgi olarak geliştirmeye çalıştığı düzen içi “*çözüm*” arayışında gizlidir. Bu konuya ileride yeniden dönmeye çalışacağız. Şimdi kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Aracı aracılığı ile yazılı gelen önerileri “ciddi”, “*iyi düşünülerek geliştirilmiş öneriler*” olarak değerlendiren Öcalan, bunları olumlu karşılar ve yanıtı yeni bir ateşkes kararı ile açıklar. 1 Eylül 1998'den itibaren geçerli olan ateşkes süreci böyle başlar. Bu ateşkes kararının alınışında Türk Genelkurmayından gittiği düşünülen önerilerin çok önemli bir rol oynadığı biliniyor. Yani 1 Eylül ateşkesi bir A. Öcalan ve PKK inisiyatifi olarak gündeme gelmiyor. Tersine Türk Genelkurmayının inisiyatifiyle gündeme geliyor ve 9 Ekimde başlayan uluslararası karşı-devrimci hareketinin bir ön adımı işlevini görüyor. Nesnel gerçekler böyle olmasına rağmen “*İmralı Partisi*”nin Başkanlık Konseyi, uluslararası karşı-devrim hareketini, 1 Eylül ateşkes süreciyle başlatılmak istenen değişim ve dönüşüme karşı yapılmış bir komplo olarak değerlendiriyor ve gerçekleri tersyüz ediyor. MK adına 7. Kongreye sunulan Politik Raporda 9 Ekim uluslararası karşı-devrim hareketi ile 1 Eylül ateşkes kararı arasında şöyle bir ilişki kuruluyor: “*Bu durumu gören Parti Önderliğimiz, derinleşen şiddetin ve çözümsüzlüğün ortaya çıkardığı tehlikeli durumu aşmak için 1 Eylül 1998'de tek yanlı ateşkesle değişim sürecini başlatmak istedi. Ancak giderek güçlenmiş olan komplo etkenleri böyle bir süreçte saldırıya geçtiler. Güçlenmiş ve kendine bir sistem kazandırmış olan komplo etkenleri, çıkarlarının kaybedildiği bir değişimin yaşanmasına imkan ve fırsat vermek istemediler.*” (Özgür Halk, Şubat 2000) Başka bir yerde ise şunları yazıyorlar: “*Önderliğin ateşkes yaparak, silahlı mücadeleye baş vurmaktan, barışçı siyasi yöntemlerle, demokratik yöntemlerle, yani siyasi diyalog yöntemleriyle sorunu çözme yöntemine karşı aslın-*

da sorunu çözümsüz kılmayı amaçlıyor. Komplonun özü budur.” (Mahsum Şafak, Kürdistan’da Önderliksel Gelişme ve Uluslararası Komplo, sayfa, 66)

Demek istiyorlar ki, uluslararası komplocuların esas amacı, Öcalan’ın geliştirmek istediği barış çabalarını boşa çıkarmak, var olan savaşı devam ettirmektir. Çıkarları savaşın sürmesinden yanaydı çünkü. Gerçekler böyle midir? PKK’yi silahsızlandırmak, gerillayı dağıtmak isteyen, bunun için bütün gücünü ve olanaklarını yıllardır seferber eden kim? “Terörü sona erdirin, Kürtler kimi hakları elde edebilirler” yalanını yıllardır dillendiren kim? Bunlar bir yana Öcalan 6. Kongreye sunduğu raporda savaşı daha da derinleştirmenin çareleri üzerinde durmuyor muydu? Sömürgeci özel savaş ve emperyalist ülkeler ise devrimci savaş bitirmek, ezmek ve Kürt halkını topyekün silahsızlandırmak için bu kez uluslararası çapta bir karşı-devrimci hareket tezgahlamamış mıydı? Soruları daha da çoğaltmak mümkün, ama yeterlidir. “Komplocular devrimci savaşın sürmesini istiyorlar, komplonun özü budur” demek, açıkça gerçekleri çok kabaca tahrif etmektir. Yapılan budur.

Bir kez, 1 Eylül ateşkesinin gündeme geliş gerekçelerini ve biçimini göz göre göre çarpıtıyorlar. İkincisi, komploju ortada olmayan bir değişim sürecine karşı bir tavır olarak göstermek en hafif değimle gerçeklerle alay etmektir. Üçüncüsü, 1 Eylül ateşkesinin “şiddetin çözümsüzlüğün ortaya çıkardığı tehlikeli ortamı aşmak” amacını gerçekleştirmek için başlatıldığını söylemek gerçekler ve halkla alay etmektir. Tasfiyeci BK ve MK, teslimiyet ve tasfiyeci çizgilerini başka türlü teorileştirme yolunu bulmuyor, “çözümü” kaba yalan ve tahrifatta buluyor.

Bir kez daha tekrarlamalıyız ki, 1 Eylül ateşkesi Öcalan’ın öngörülleri ve inisiyatifi ile gelişmemiştir. Bunu kendisi de birkaç kez açıklamıştır. T. Talipoğlu ile yaptığı röportajda Öcalan bu konuda şunları söyler: “Bu bizim 1 Eylül barış sürecimiz ciddi. Ben halen merak ediyorum, yani bize bu önerileri getirenler nerede? Çünkü ben o sürece kendi adımla girmedim. Bana çok akıllı ölçülmüş biçilmiş öneriler getirildi.” (Tuncay Özkan, Operasyon.) (abç) “Ben o sürece kendi adımla girmedim” sözlerinin anlamı çok açık değil mi? Her şey çok açık olmasına rağmen tasfiyeciler her şeyi inkar ettikleri ve çarpıttıkları gibi 1 Eylül ateşkes kararını da başka türlü göstermeyi bugünkü teslimiyetçi tutumları açısından zorunlu görüyorlar.

Gerçekler çok açık ve belgeli olmasına rağmen uluslararası karşı-devrim hareketini bugün çok farkı göstermek, teslimiyeti ve tasfiyeciliği teorileştirmekten başka bir anlam ifade edebilir mi?

Çok net bir biçimde açığa çıkmıştır ki, 1 Eylül ateşkesi, Türk özel savaş kurmaylığının inisiyatifiyle gündeme girmiş; Öcalan ve PKK’yi oyalamaya ve dikkatlerini

dağıtmaya dönük, 9 Ekim saldırısının önadımı niteliğinde bir olgudur. Emperyalizm ve Türk özel savaş kurmaylığı burada Öcalan'ın düzen içi arayışları konusundaki zaafını kullanmış ve aynı zamanda da kışkırtmıştır. 9 Ekim saldırısı başladığında Öcalan'ın Avrupa'ya yönelmesinin temel nedeni sistem içinde kendine bir yer arama arayışı ve bu bağlamda attığı ateşkes adımıdır. Bir de bu ateşkes kararıyla emperyalizmin oyununa gelmiş ve onların zemininde kendi sonunu hazırlayan serüvenin ilk adımlarını atmıştır. İşte 1 Eylül ateşkes kararının anlamı ve sonuçları en kaba hatlarıyla böyledir...

9 Ekim karşı-devrimci saldırısının startı 16 Eylül 1998 tarihinde Kara Kuvvetler Komutanı Atilla Ateş'in Suriye sınırında yaptığı sert konuşmayla verildi. Atilla Ateş, açıktan Suriye'nin adını anarak, **“sabrımız taştı”** dedi, PKK ve Öcalan karşısındaki tutumunu değiştirmedeği durumda savaşa başvuracakları işaretini verdi. Bu açık bir savaş tehdidiydi. Bu tehdit, herhangi bir tehdit değildi, uluslararası bir planlamanın ilk icraatı niteliğindeydi. Bu adımı takip eden gelişmeler de oldu. 29 Eylülde TC, Suriye sınırına askeri yığınak yapmaya başladı. Süleyman Demirel, 1 Ekimde Mecliste yaptığı açılış konuşmasında Suriye'yi çok kesin bir biçimde savaşla tehdit etti. Son olarak zamanın başbakanı Mesut Yılmaz, Samandağ'ında yaptığı konuşmada TC'nin tutumunu bir kez daha tekrarladı. TC'nin istemi çok açık ve netti: Öcalan ya yakalanıp kendilerine teslim edilecekti, ya da Suriye'den sınır dışı edilecekti. Ters durumda savaş kaçınılmazdı! ABD ve NATO, TC'nin arkasındaydı. NATO, İskenderun Körfezinde tatbikata başlamıştı, bunun da zamanlama açısından verilen bir mesaj olduğu açıktı.

Aynı dönemde ABD diplomatik alanda da boş durmuyor, Suriye yönetimi üzerinde baskılarını arttırıyordu. Daha sonra açığa çıktığı gibi, 9 Ekimden bir hafta önce ABD Büyükelçisi, Suriye yönetimine *“ya bir hafta içinde Öcalan'ı sınır dışı edersiniz, ya da bir savaş göze alırsınız”* biçiminde bir tür bir ultimatoma veriyor.

Durum ciddidir, savaş tamamları çalmaktadır. Suriye çaresizdir. Yoğunlaşan baskılara karşı koyacak güce sahip değildir, çok fazla gerek de duymuyor. Öcalan için bir savaşı neden göze alsın? Kaldı ki olası bir savaşın kendi yönetiminin sonu olacağını da anlamakta güçlük çekmiyor. Dolayısıyla yoğunlaşan baskılara boğun eğmekten başka bir yol bulmuyor. Savaş baltalarının topraktan çıkarılmasından sonra Mısır devreye girer. Yüklendiği misyon, Türkiye'nin ciddiyetini Suriye yönetimine anlatmak ve Suriye'yi “ikna” etmektir. Devlet başkanlığı düzeyinde yapılan bu *“arabuluculuk”* girişimlerinde başarılı olur. Suriye ikna olmuştur, *“gerçekçi”* davranmıştır. Öcalan'ı sınır dışı etme kararını vererek savaş tehlikesini savmıştır. Bu, siyasal ve moral prestij yitimi

pahasına da olsa sağlanmıştı. Aynı dönemde Mısır'ın yanı sıra İran da devreye girecektir, ama pek etkili olduğu söylenemez.

Suriye, kararını Mervan Zeki aracılığı ile Öcalan'a bildirir: Bir an önce Suriye'yi terk etmelidir, aynı zamanda Lübnan'da da barınamaz! Öcalan'ın yapacak pek bir şeyi yoktur. Terk edecektir. Ama nereye? Önünde iki yol vardır. Biri, kendi deyimiyle "*Dağ yolu*", diğeri, Avrupa! Hangisini tercih etmeli? Kendisi daha sonra yapacağı değerlendirmelerde her iki yolun da tutulduğunu söylemektedir. Gerçeklik böyle midir? Kürdistan, gerilla en doğru, en sağlıklı ve güvenli yol değil miydi? Evet öyle, ama bunun için, her şeyi kendisiyle açıklayan, kendisini her şeyin üstünde gören ve kendisini her şey için amaç haline getiren bir yaklaşıma ve "sistem"e sahip olmaması; bunun yerine ideolojik-politik çizginin ve bunların güncel pratik gereklerinin yerine getirmesi gerekirdi. Ama Öcalan ve kurduğu "sistem" gerçekliği farklıydı, ona göre önemli ve esas olan, herkes ve her şey için amaç olan kendisiydi. O olmasa her şey biter ve yaşamazdı. Dahası kullandığı etkili yöntemlerle bu mistik, gizemli büyü, idealizmi partiye ve halka da egemen kılmış, bir kültür ve ruhsal şekillenmeye yol açmıştı.

Devrimci savaş ve gerillaya tam olarak güveniyor muydu? Ya devrimci sosyalist ideoloji ve politikaya?.. Peki 1990'ların başından sonra geliştirdiği ateşkes ve siyasal çözüm süreçlerinde somutlaşan yaklaşımı nasıl açıklamalı, bunun düzen ve devrim karşısındaki anlamı ve duruşunu nasıl anlamalı ve açıklamalı? Bu soruların yanıtı verilmenden neden Avrupa sorusuna da doğru ve sağlıklı bir yanıt verilemez.

Gelişmeler çok hızlı, bölgemiz hızla bir savaş ortamına sürükleniyor. TC bastırıyor, sınıra askeri yığınak yapıyor, askeri tatbikat yapacağını da açıklamış bulunuyor. ABD Suriye'ye ultimatoma veriyor. Suriye çaresiz, Öcalan'a kapıyı gösteriyor, siyasal ve moral açıdan çok şey yitirmesine rağmen TC ve ABD'nin ultimatoma boğun eğmek durumunda kalıyor. Öcalan'a yol görünüyor. Kürdistan ve gerillayı uygun bulmuyor. Aslında Öcalan tercihini çoktan yapmıştır. Yönü Avrupa'ya doğrudur. Neden Avrupa? Neye dayanarak Avrupa? Hangi politik ve diplomatik ilişki ve zemine güvenerek Avrupa? Devrimci sosyalist bir partinin önderinin yönünü emperyalist kapitalist sistemin merkezine çevirirken belli bir ideolojik ve politik değerlendirmeye dayanması gerekmiyor muydu? Peki hangi değerlendirmeye ve öngörüye dayanarak rotayı Avrupa'ya çizdi? Kaldı ki, normal koşullarda ve emperyalist kapitalist hükümetlerin bilgisi dışında kendi öz inisiyatifiyle gelişen bir süreç değil. Bu tartışmasız olgu, neden Avrupa, neye dayanılarak Avrupa sorularının yanıtını çok daha önemli kılmaktadır. "*Her taraf tutulmuştu*" diyor, ama yine de her yanı "*kurt kapısı*"na dönüştürülen bir alana yöneliyor, neden? Peki Suriye seçeneğinin bir gün tükenebileceği büyük bir olasılıktı, neden değişik seçenekler geliştirilmedi, neden bu konuda sağlıklı ve güvenli bir hazırlık çalışmasına başlanmadı? Yaptığı "*çözümlemeler*"de gerillayı aşağılayan,

başarısız diye her defasında mahkum eden, hatta kendisi ve çabaları olmazsa 24 saat bile dağda dayanamayacağını söyleyen, bütün olumlu gelişmeleri ve başarıları kendisiyle, başarısızlıkları gerilla ve partiyle açıklayan Öcalan, ciddi bir saldırı karşısında görüldü ki hiç de hazırlık değilmiş, peki neden? Bunu nasıl açıklamalı? Daha da önemlisi Avrupa kararını tek başına veren kendisi, ama bunun sorumluluğunu ise “*yetersiz yoldaşlığa*” bağlıyor; peki bunun siyasal, ahlaki bir anlamı var mı, bunu siyasal ahlakla bağdaştırmak mümkün mü? Bütün bu soruların açılımına geleceğiz, ama önce “bizim” tasfiyecilerin unutturmaya çalıştığı TC’nin 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketi içindeki baş rolüne biraz değinmemiz gerekiyor.

“Bizim” tasfiyecilere bakılırsa, TC ve Türkiye de uluslararası komplonun bir “*kurbanı*”dır. Henüz devletin kendisi bu “*gerçekliğin*” farkında olmasa da bu yine böyledir. Tasfiyecilerin hazırladığı bir kitapta, TC’nin komplo içinde değerlendirilemeyeceğine ilişkin maddi gerçeklik ve mantık sınırlarını alt üst eden değerlendirmeleri var, aktarmamız gerekiyor. “*Saçmalığın bu kadarı da fazla*” dedirtecek cinsinden bir değerlendirmeyle karşı karşıyayız. Şöyle deniliyor: “*Türkiye’yi böyle bir komploda değerlendirmek fazla doğru ve gerçekçi değil. Çünkü, savaş yürüten bir güçtür, bir taraftır. Savaş içinde Ulusal Kurtuluş Hareketi’ni ve Önderliksel gelişmeyi ezme ve yok etmeyi önüne görev koymuştur; bunu savaş düzeyinde yürüten bir güçtür. Bu amacına ulaşmak için de her türlü yöntemle savaştı. Her türlü savaş aracını da kullandı, çok değişik ittifaklar da yaptı. Savaşan bir taraf olarak, Türkiye’nin komplodaki yeri üzerine tartışmak fazla anlam ifade etmiyor.*” (Mahsum Şafak, age. Sayfa: 77) Demek ki, TC’nin savaşan bir taraf olması, onun komplo içinde yer almasını önleyen belirleyici bir etkidir, bu nedenle “*Savaşan bir taraf olarak, Türkiye’nin komplodaki yeri üzerine tartışmak fazla anlam ifade etmiyor.*” En sıradan mantık ve akıl kuralını bile alt üst eden, bir deli saçmasından başka bir şey olamayan bu değerlendirme üzerinde uzun uzadıya durmanın bir anlamı yok. Bu konuda Öcalan ise şöyle demektedir: “*Aslında plan daha Suriye’de iken NATO kapsamında olmakla birlikte, oldu bittiye getirilme durumu da vardı. Görünüşte Türkiye için çok acil ve bahlı bir nedene dayalı olan, benim etkisizleştirilme durumum, özünde Türkiye’nin bu amacının çok ötesinde kullanılmaya çalışıldığını görmek açısından da önemlidir. Sanırım her iki tarafın acil ve sıkışık yönleri görülerek geliştirilen, derinleştirilen bir plandır bu. Yunanistan ve İsrail’in konumu bu noktada önem taşıyor. Merkezî planlama Londra kaynaklıdır. '25'e de oldukça benziyor. ABD büyük güç olmanın gereğini yapmaktadır.*” (7. Kongreye sunulan Politik Rapor) Gerçekliğin kaba bir çarpıtmasından başka bir şey olmayan bu sözler üzerinde uzun boylu durma gereğini duymuyoruz. Ancak burada TC’yi temize çıkarmak, karşı-devrimci rolünü örtbas etmek için tasfiyecilerin nasıl bir deli saçmalığına yönelmek durumunda kaldığını not etmekle yetenebiliriz.

Öcalan, Özgür Politika ile yaptığı ilk röportajda Avrupa’ya çıkışının gerekçelerini anlatırken TC’nin durumuna, niteliğine Kürtlere yönelik tutumuna ve komplo

içindeki yerine de değinmektedir. Daha sonra bunların tam tersini söylese de o dönemde gerçeklere dokunmaktadır. Daha sonra komplonun hedefleri ve TC hakkında yaratılan yanılsamayı daha net ve açık görebilmek için bir alıntı daha yapmak yararlı olacaktır. Kasım 1998'in ortalarında Öcalan şöyle diyordu:

“Aslında buraya, giderek Avrupa'nın tümüne uzanmak istememin bir nedeni de insanlık uygarlığına beşiklik etmiş, Mezopotamya ve Anadolu'nun kültür, halklar ve özgürlükler değerlerine dayatılan çok acımasız ve insanlık dışı bir terörün neler yaptığını buranın sistemine anlatmak ve demokratik değerlerine, sistemini 75 yıldır bin bir bile, demagoji ile kullanan bir rejimin iç yüzünü açıklamak. Bunda hem Avrupa'nın payını ve sorumluluğunu göstermek, rolünü olumlu anlamda işletmek içindir. Unutmayın ki tarihte en eski halklardan olan Ermeni, Asuri, Grek (İlk Hristiyanlar) halklarını tüm kültürel zenginlikleriyle yok eden Türk barbarizmidir. Kürtler ise başarılı olamazsak, uzatmaları acıyla oynanan ve kaybedecek son eski halklar kervanına katılıp, tarihin yitik halklarından olacaktır.” İmralı'da *“sorgulanırken kendisini sorgulayan”* Öcalan, tersine dönüyor, Türk barbarizmine övgüler dizmekten kendini alamıyor, kendi teslimiyetini meşrulaştırmak için soykırımcı bir devleti, barbar bir egemenlik sistemini bağlı olması gereken **“Yüce devlet”**imiz olarak selamlıyor...

Tasfiyeciler salt en sıradan mantık kurallarını ayaklar altına almakla yetinmemekte, aynı zamanda nesnel gerçekleri gözlerden kaçırmak için özel bir çaba göstermektedirler. TC'yi temize çıkarmak, TC'nin tarihi ve güncel düşmanı Yunanistan'ı ise komplonun baş sorumlusu göstermek için gerçekleri bile çarpıtmakta, gerçekleri başka türlü göstermekte bir sakınca görmemişlerdir. Burada birkaç soru ile konuya biraz daha açıklık getirmeye çalışalım: Suriye'ye savaş tehdidinde bulunan kim, hangi gücü? Suriye neden savaş tehdidinde muhatap olmuştu? Sınıra askeri yığınak yapan, askeri tatbikat yapacağını ilan eden hangi devletti? *“Öcalan'ı bir hafta içinde sınır dışı etmezseniz Türkiye ile bir savaş göze almak durumundasınız”* ultimatoomunu Suriye yönetimine veren ABD ile TC arasında yapılan uluslararası karşı-devrimci hareket planında nasıl bir ilişki vardı? Bu aşamada Yunanistan'ın hangi somut rolünden söz edilebilir? Bu soruların yanıtı çok açık değil mi? Buna rağmen TC'nin bütün bu somut politikalarını ve uygulamalarını gözlerden kaçırmak, gerçekleri tahrif etmek, en sıradan ve basit mantık saçmalıklarına baş vurmak hangi ideolojik, politik ve ruhsal gerekçenin ve dürtünün ürünüdür? Gelişmeler bölgesel bir savaşa doğru tırmanıyordu. Türkiye bunu ABD ve İsrail ile birlikte yapıyordu. Bunlar çok açık. Tek hedefleri de Öcalan şahsında Kürdistan devrimini ezmek, gerillayı ve PKK'yi tasfiye ederek kendi stratejik hedeflerinin önünü düzlemektir. Bunlar en sıradan insanımızın bile bildiği gerçeklerdir. Ama *“İmralı Partisi”*nin merkezi ve yetkilileri, 9 Ekim öncesinde yaşanan bölgesel savaş tehlikesini sanki hiç olmamış gibi göstermeye ve tasfiyeciliklerini teorileştirmeye çalışmaktadırlar. *“Türkiye'yi böyle bir komploda değerlendirmek fazla doğru ve gerçekçi değil”*miş! Neden? *“Çünkü, savaş yürüten bir güçtür, bir taraftır.”* Gerçekten de saçmalık ancak bu kadar olur!

Yıllardır TC için tek bir hedef var, PKK'yi, gerillayı ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi'ni tasfiye etmek, bitirmek ve bunun üzerinde Kürt ulusal imhasını nihai olarak gerçekleştirmek! Bu uluslararası komplodaki hedefi de budur ve rolü birinci plandadır. Öcalan, bugün tersi şeyler söylese de 9 Ekim komplosu ile ilgili yaptığı ilk değerlendirmede TC'nin rolünü ve hedefini çok net ortaya koymuştu. 6. Kongreye sunduğu Politik Rapora da yansıyan bu değerlendirmesinde şöyle demişti: *“Şimdi dikkat edilirse, bu –gerçekten çok çirkin– uluslararası boyutlarıyla çok önceden planlanmış ve TC'nin yürüttüğü bir kirli savaşla çok bağlantılıdır. Yine onun İsrail'le birlikte bölgeye dayattığı muazzam bir savaşla bağlantılıdır. Zincirleme olarak bölge savaşına kadar gidebilecek çok çılgınca bir plandır.”* Dün TC'yi böyle değerlendirenler bugün ise onu *“kurban”* göstermektedirler. Neden, ne değişti, ne bekliyorlar, gerçeklerle oynamanın devrimci ahlakla bir ilgisi var mı? Bu yaptıkları en azından gerçeklere, halkımıza ve bölge halkalarına büyük bir saygısızlıktır. Tasfiyeciler, TC ile bütünleşmek için her şeylerini verdiler, bu tarihsel teslimiyetlerini meşrulaştırmak için her yolu deniyorlar; burada yaptıkları da budur...

Neden Avrupa? Neye dayanarak Avrupa? Hangi ilişki ve siyasal zemin esas alındı? Neye güvenildi, hangi ilişkilere ve dostluklara, hangi güçlere?.. Soruları uzatmak mümkün, ama bu kadarı bile *“Avrupa'ya çıkış”*, ya da *“Dünyaya açılım”* olarak tanımlanan trajik serüvenin siyasal nitelikleri ve boyutları hakkında önemli bir fikir verir kanısındayız.

Tasfiyecilerin kendisi de itiraf etmek durumunda kaldıkları gibi Avrupa'ya çıkış, ciddi bir hazırlığa ve güvenli bir ilişki ve siyasal zemine dayanmamaktadır. “Bizim” tasfiyecilerimizin itirafları şöyle: *“Zaten o zamana kadar var olan örgüt çalışmalarının, özellikle siyasi çalışmalar ve diplomasi çalışmalarının nasıl bir çalışma olduğu ve siyasi gerçekliği ne kadar etkilediği daha 9 Ekimde Atina'ya gidişte açıkça görüldü. Çok abartılmış, siyasi gerçeklikten uzak, ciddi bir ilişkiye dayanmayan ve Partiden çok başkalarının siyasetini yürütmeye açık bir çalışmanın var olduğu, Partinin bu alan faaliyetlerinin bu konumda olduğu bu süreçte daha iyi anlaşıldı.”* (Mahsum Şafak, age. Sayfa: 70) Avrupa'daki durum bu, üzerine gidilen siyasal ilişkiler zemini bu. Peki bu kadar güvensiz bir alana neye dayanılarak, neye güvenilerek gidildi? Hem de dünyanın dört bir yanının tutulduğunun söylendiği ve değerlendirildiği bir süreçte!.. Öcalan, neyi düşünüyordu, neyi hesaplıyordu? Bu soruların yanıtı önemlidir. Kısaca da olsa yanıtlarını özetlemekte yarar var.

Belli ki, Öcalan tercihini Avrupa'dan yana yaparken esas olarak özgücüne ve bu kapsamdaki dostluk ve ittifak ilişkilerine dayanmıyordu. İşin içinde başka bir hesap vardı, ama bu hesap yanıltı, Atina'dan, Moskova'dan, Roma'dan, daha da kötüsü Kenya'dan dönecekti. Öcalan, aslında emperyalist kapitalist sistemin merkezine yürü-

yor, çözümünü onlarla uzlaşma politikasında arıyordu, kendinden çok şey vererek bunu yapmayı düşünüyordu. Biraz da ABD ve AB çelişkisi de bu yönelişinde ek bir etken olmuştur, ama bu, pek önemli düzeyde bir etken değildir. Emperyalist sistemle uzlaşma, hem de sistemin savaşı en üst düzeye çıkardığı ve başarısından son derece emin olduğu bir dönemde, bir siyasal anlam ve değer ifade edebilir miydi? Yılların mevsisini yitirmiş, koca dünyada barınabilmek için bir avuç yer arayan bir “önderliğin” uzlaşma arayışlarının ne anlamı olabilir? Bu uzlaşma arayışının mutlak teslimiyet dayatmasıyla yanıtlanacağı kesin değil mi? Evet, siyaset ve askerliğin en basit kuralı bunu gerektiriyordu. Öyle ama, Öcalan bunun dışında bir seçenek düşünmüyordu. Devrim ve savaş, artık kendisi için tek başına bir güvence oluşturmazdı. Bu yargıya yeni varmamıştı. 1990’ların başından itibaren devrim ve sosyalizme alternatif bir arayış içindeydi. Öyle ki zamanla devrim ve sosyalizmi bu “yeni” “çözümün” hizmetine sunacaktı. Reel sosyalizmin çözülüşü ve tarih sahnesini terk etmesiyle birlikte Öcalan’da, devrim ve sosyalizm, devrimci savaşın tek başına kendi amaçlarına hizmet edemeyeceği düşüncesi gelişmeye başladı. Bir kez daha vurgulamalıyız ki, ideoloji, ilkeler ve devrim değerleri Öcalan için bağlanması gereken temel değerler değil, kullanılması gereken araçlardır. Bu “araçlara” güvensizlik süreç içinde gelişir ve 1993 ateşkes kararında taktik bir ifadeye ulaşır. Bu tarihten sonra çok daha netleşir ki, Öcalan’ın yönü düzene doğrudur, sistem içinde kendine bir yer edinme anlayışı devrime ve devrimci savaşa alternatif bir çizgi olarak geliştirilir. Fakat Kürdistan devriminin dinamikleri, ortaya çıkış özellikleri, devrimin çok güçlü ve tartışmasız değerleri, Kürdistan’ın objektif gerçekliği, TC’nin esnemez yapısı ve daha bir dizi etken Öcalan’ın bu arayışlarının taktik düzeyde kalmasına yol açmıştır. Öcalan, daha sonra İmralı duruşmalarında bu durumu önemli bir “hata ve eksiklik” olarak ifade edecektir. Bu düzen içi çözüm arayışını programatik ve stratejik düzeye çıkaramadığı için hayıflanmaktadır.

Pratikte ve nesnel olarak 1993 ve daha sonraki ateşkes süreçleri taktik düzeyde kalsa da arka planında Öcalan’ın düzen içinde kendine yer arama anlayışı var. Bu arayış, 1 Eylül 1998 ateşkes sürecinde daha tutkulu bir hal alır. 9 Ekimle birlikte gerçekleşen çok kapsamlı saldırıya rağmen ateşkes sürecini ısrarla sürdürmesinin temelinde, sistem içinde kendine yer edinme anlayışı vardır. Bu anlayışını Roma’da geliştirdiği yedi maddelik planla daha da somutlaştırır. İşte, Öcalan’ı 9 Ekim zorunluluğu karşısında Avrupa’ya yönelten en temel etken bu düzen içinde kendine bir yer arama arayışı ve anlayışdır. Ama çaresizce bir arayış ve anlayıştır. Çünkü, nesnel gerçeklerin doğru bir değerlendirmesine dayanmıyor. Emperyalist sistem ve Kürdistan, Yeni Düzen ve PKK ile devrim gerçeklikleri arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı kavramayan bir anlayıştır. O nedenle trajik bir yenilgiye mahkumdu, hem de ta işin başında...

Öcalan’ı düzen içi çözüm arayışlarına yönelten başka bir etken daha var, kısaca şöyle: Yeni Düzenin kendisini oturtma sürecinde ihtilaflı tarafları “barıştırma” yöntemi

de etkince kullanıldı. Bu, belli bir sonuç da aldı. İsrail-Filistin sorununda, daha önce El Salvador ve Afganistan'da bu yöntem denenmiş ve kendileri açısından başarılı bir sonuç doğurmuştur. Güncel planda da bu yönetime başvuruluyordu. Emperyalist şiddet ve saldırganlık ve onun etkisiyle *"barışçı çözüm"* yöntemi de kullanılıyordu. Ayrıca demokrasi ve İnsan hakları kavramları da önemli bir ideolojik hegemonya ve diplomasi aracı olarak kullanılıyordu. Bunlar da Öcalan'ı düzen içi arayışlarda motive eden birer etkeni.

Ama hesaba katmadığı bir şey vardı: PKK devrimci sosyalist bir partiydi ve bölge düzenini alt üst edebilecek yeni bir Ekim Devrimi potansiyeline sahip Kürdistan devrimine önderlik ediyordu, kendisi de böyle bir partiye ve devrime öndelik ediyordu. Bu devrimin ve ifadesi olduğu temel talepler, bu düzenle uzlaşmaz bir çatışma içindeydi. O nedenle dünyanın başka alanlarında denen *"barışçı çözüm"* yöntemleri Kürdistan için geçerli olmayacaktı. Dolayısıyla bu yönetime bel bağlamak kendi kendini kandırmaktan, geleneksel Kürt isyan önderliklerinin hatalarını tekrarlamaktan başka bir anlama gelmeyecekti.

Şu soru çok önemli: Alınan bunca ateşkes kararlarına, yapılan barış ve siyasal çözüm çağrılarına rağmen başta TC olmak üzere Kürt sorunuyla şu veya bu düzeyde ilgilenen hiçbir devlet neden kılını bile kıpırdatmadı? Bu soruyu bir çok açıdan yanıtlamak mümkündür. Her şeyden önce devletler arası sömürge Kürdistan sorunu, Ortadoğu statükosunun göbeğini, kilit noktasını, Gordionu'nu oluşturmaktadır. Bu temel özelliklerinden dolayı emperyalist ve gerici dünya ile, onun bölgesel statükosuyla tam bir uzlaşmaz karşıtlık içindedir. Başka bir ifade ile bu gerici dünya düzeninde Kürtlere yer yok, onlara tanınan inkar ve imhadan başka bir şey değildir. Dolayısıyla her defasında uluslararası güçler tarafından kolektif bir hareketle mücadeleleri ve istemleri bastırılmıştır. PKK devrimci sosyalist çizgisiyle bu gerici dünyanın korkulu rüyası olan bir sorunu bütün devrimci dinamikleriyle açığa çıkarmıştır. Dolayısıyla emperyalist, sömürgeci ve gerici güçlerin buna güç verebilecek hiçbir girişime izin vermeyecekleri açıktır. Yine bu gerçekle birlikte TC, esnemez bir biçimde kurumlaşan bir devlet. Bu yapısı Kürtleri inkar ve imha siyasetinden kaynaklanmaktadır. Kürt sorununda verebileceği en sıradan bir tavizi bile kendisi için bir çözülme ve sonun başlangıcı olarak değerlendirmektedir. Bunlar ateşkes süreçlerini ciddiye almamalarının ve görmezlikten gelmelerinin temel nedenleridir. Ama bunun yanı sıra başka nedenler de var bunları da kısaca not etmemiz gerekir.

TC ve emperyalist güç odakları, Öcalan'ın ateşkes ve *"siyasal çözüm"* konusundaki ısrarının ideolojik ve ruhsal arka planını yakalamışlar, bunun büyük bir zaaf ve yenilgi potansiyeli olduğunu anlamışlardı. Devrime güç verebilecek adımlar atmak yerine, devrimi bastırarak hareketlere ağırlık verecek, zaaf ve yenilgi potansiyellerine

oynayacaklardır. 9 Ekim uluslararası karşı-devrim hareketinin planlamasında ateşkes süreçleriyle kendini belli eden zaaf ve yenilgi potansiyelinin de önemli etken olduğunu düşünüyoruz.

Öcalan, kendisinden önceki Kürt ayaklanma önderlerinin tarihi hatalarını tekrarlıyordu: Kendi ve halkının devrimci özgücünü esas alacak yerde gözünü dışarıya dikmişti, çözümü onlarla uzlaşmada görüyordu. Bu, yenilgili bir çizgi ve ruh haliydi; sömürgeciler ve emperyalist güçler bu çizgiyi ve ruh halini çok iyi biliyorlardı. Öyle olduğu içindir ki, taleplerini özerkliğe kadar indiren Öcalan ve yedi maddelik “barış” planını hiç dinlemeyecek ve ciddiye almayacaklardı, mutlak teslimiyette ayak direteceklerdi... Öcalan, bu dayatmayı çok net görüyor ve tepkisini “*Teslimiyetin gölgesini bile kabul etmem*” biçiminde gösteriyordu. Avrupa’da mutlak teslimiyet dayatmalarına direnecek, ama en geri uzlaşma çizgisinden vazgeçmeyecektir. Bir yandan da 6. Kongreye savaş ve zafer perspektiflerini gönderiyor, bu doğrultuda kararlar alınmasını telkin ediyordu. Öcalan, kendisini devrimci savaş ve düzenle en geri noktada uzlaşma çizgileri, bu iki temel “araç” üzerinde var etmeye ve sürdürmeye çalışıyordu. Ama bu ikili sürdürüş tarzı artık ömrünün sonuna gelip dayanmıştı, 15 Şubat, “*yeni*” bir sayfa açacak, “*yeni*” bir mecrada yol aldıracaktı: Bu, artık, Tarihsel Yanılsamanın, Işık Yanılsamasının Sonuydu!...

Geçmeden başka bir noktaya dokunmakta yarar var. Kimi sol gruplar, İmralı mutlak teslimiyet ve tasfiyeci çizginin 1993’le başlayan ateşkes sürecinin olgunlaşmış ve son şeklini almış bir biçimi olduğunu değerlendirmektedir. Görünüşte bu değerlendirme doğru gözüküyor. Ancak biraz daha yakından ve derinden bakıldığında öyle olmadığı anlaşılır. Elbette İmralı mutlak teslimiyet çizgisinin ateşkes süreçleriyle belli bağlantıları var; Öcalan’ı Avrupa’ya yönelten en temel etkenin sistem içinde kendine yer arama arayışı ve anlayışıdır. Bu, Kürdistan gerçekliğinin devrimci özüyle bağdaşmadığı gibi, genel devrimci sosyalist çizgiyle uzlaşmaz bir karşıtlık oluşturmaktadır. Dolayısıyla bu girişim ve anlayışı sağ reformist, giderek teslimiyetçi bir eğilim olarak değerlendirmek mümkün. Yukarda da vurguladığımız gibi Öcalan’ın devrime alternatif olarak düzen içi bir arayışa yönelmesi ve bu doğrultuda gösterdiği çabalar, nesnel etkenler ve TC ve emperyalist güçlerin temel tutumlarından dolayı taktik düzeyde kaldı, gelişip olgunlaşma, son şeklini alarak programatik ve stratejik bir düzey kazanamadı. Bunun gerçekleşme olanağı, zamanı ve fırsatı olmadı. Bu nesnel bir olgudur. Koşulları ve gerekli zamanlaması olsaydı düzen içi arayışlar stratejik bir düzey de kazanabilirdi. Dünya devrim tarihinde bunun sayısız örneği var. Ancak İmralı mutlak teslimiyeti, normal bir sürecin, doğal bir evrimin sonucu ve ürünü değil, çok yoğun ve şiddetli karşı-devrimci darbenin sonucu ve onun ürünüdür. Burada yoğun şiddet Öcalan gerçeğini, onun yarattığı Güneş yanılsamasını da ortaya çıkarmış, netleştirmiş, gerçek ile yanılsamay, devrimci değerler ile kişi kültürünü bir birinden ayırmış, ayırtı-

cı bir işlev görmüştür. Kendini esas alan, her şeyi kendine bağlayan ve kendisini herkes için amaç haline getiren Öcalan, 15 Şubatla birlikte mutlak düzeyde teslim olmuş ve Türk özel savaş aygıtının hizmetinde bir partinin ve devrimin tasfiyesini adım adım yürüten bir tasfiyeci haline gelmiştir. Dolayısıyla bu durumda ve tutumda en geri ve reformist tarzda da olsa halka ait, ideolojik ve politik bir yan görmek yaşanan mutlak teslimiyeti görmemek olur. Kısacası İmralı çizgisi, PKK'nin sağ, reformist yorumu ya da herhangi bir versiyonu değil, uluslararası karşı-devrimci hareketinin bir sonucu ve ürünü, bu karşı-devrimci güçlerin ideolojik ve politik çizgilerinin kesin damgasını taşıyan, "barış" ve "Demokratik cumhuriyet" sosuna batırılmış mutlak teslimiyet ve tasfiye çizgisinden başka bir şey değildir. Bu görüşümüzü ilerleyen bölümlerde daha da ayrıntılı olarak açmaya çalışacağız...

III. Yunanistan ve Rusya Durakları

Kendisiyle yakın ilişkili ve Suriye istihbaratından olduğu söylenen Mervan Zeki, Suriye'nin "ülkeyi terk etsin" kesin kararını aktardığında, Öcalan, olayın ciddiyetinin ve yaşamsallığının farkındaydı. Kaçınılmaz zorunluluğunu da biliyordu. Buna hazırlık mıydı, bu kararı bekliyor muydu? Düşünsel planda evet, ama duygu ve ruhsal olarak hazırlıklı oluğu söylenemez. Şimdi dünya karşısına dikilmişti, bir bölgesel savaş tehlikesi belirmişti, çok yakıcı bir tarzda... Tedirgin, şaşkın, gergin ve belirgin bir ürperti içindeydi. Ne de olsa sonu belirsiz, büyük tehlikelerle dolu yeni bir serüvene başlamak zorundaydı. Kötülük tanrıları kararlarını vermiş, öncelikle dirisini istiyorlardı, o olmazsa ölüsünü... Artık işin sonuna mı gelmişti? Bu soru kendisini derinden sarsıyor, ürpertiyor, ürperti bazen titreten bir korkuya dönüşüyordu. Dağa çıkamazdı, bunu düşünmemişti. O farklıydı, her şeyin başı, bütün değerlerin bileşkesi, dahası İlahi bir gücü, tüm bir ulusun önderiydi. Dağ ona göre değildi. Çünkü yıllardır, devrim ve

devrimci savaşın sonuç getiremeyeceği, başarısızlığa mahkum olduğu düşüncesine varmıştı; devrimci savaş, ancak düzen içi çizgiye hizmet edecek bir temelde ve düzeyde yer tutulabilirdi; bunun dışında bir anlamı olmazdı. O nedenle dağ ona göre olmazdı. Dağa çıkmak, savaşı büyütme, halkımızın bütün savaşçı yeteneklerini devreye sokmak ve bölge halklarının savaş potansiyelini tetiklemek anlamına gelirdi. Bu, uzlaşma, düzen içi arayışlara ve çabalara ters bir durum yaratacaktı. En önemlisi devrimci savaşa inanmıyordu artık. Gerçi 6. Kongreye sunduğu Politik Raporda kadrolarda oluşan savaşa ve zafere inançsızlık, iktidar perspektifinden yoksunluk anlayışını ve ruh halini yerden yere vuruyordu. Ama kendisi de bu eleştirilerin muhatabıydı. Savaşa yüklenilmesini istiyordu, ama bunu zafer için değil, “*siyasal çözümün başarısı*” için yapıyordu. Devrimci savaşa yaklaşımı böyle olduğu için onun için dağ yolu bir seçenek değildi. Daha sonra 7. Kongreye gönderdiği Politik Raporda Öcalan, savaşı bir çıkmaz olarak gördüğünü açıkladıktan sonra “*biraz sorumsuzca da olsa Avrupa çıkışı bu nedenleydi*” demektedir. Avrupa çıkışını “*sorumsuzluk*” olarak değerlendiren Öcalan, gerillayı ise bir çıkmaz olarak görüyor. Bu, tam bir şaşkınlık, düşünsel ve ruhsal çıkmaz değilse nedir? Gerçi Roma’dan çıkmak durumunda kaldıktan sonra dağa, gerillaya gitmediği için çok hayıflanacak, ama artık çok geçti, büyük ölçüde iş isten geçmişti.

Suriye’yi terk etmek zorundadır. Tarifeli bir uçakla Atina’ya uçacak, ama bu uçuş kendisi için meçhule yelken açmaktan başka bir şey değildir. İçi buruktur, bulutların üstünde süzülen çelik kanatlı kuşun içinde alın yazısının çizdiği yola mahkumlara oynamaktadır. İpler artık kendisinde değil, İlahi bir güç olarak sıradan bir insana dönüşüvermiştir. Büyü bozulur gibi olmuştur, daha çok bir güçsüzlük duygusunu yaşamaktadır. Yanılsamanın sonuna geldiğini bilmenin ötesinde bunu derinden derine hissetmekte ve yaşamaktadır...

Yanılsamanın sonuna adım atarken inisiyatifi yitirmişti. Attığı her adım hükümetlerin, istihbarat örgütlerinin bilgisi dahilindeydi. Bundan sonra kendisinin kaderini, ABD-TC-İsrail eksenini ile Avrupa merkezleri belirleyecekti. Kendisinin hükmedeceği bir zemin ve rota kalmamıştı, yoktu. Daha önce “*dost*” olarak bilinen kimi çevre ve kişilerin varlığı ve daveti pek bir politik değer ifade etmezdi, bunların “*Kutsal İttifak*” oluşturmuş emperyalist ve gerici dünya karşısında yapacak bir şeyleri yoktu. O nedenle Öcalan’ın “*Avrupa çıkışı*” meçhule yol almaktı. Bu, gerçekten trajik bir durumdur, ama aynı zamanda tarihsel bir sorumsuzluk örneğidir. Kürt tarihinden, çözümü yabancı merkezlerde arayan Kürt liderlerinden bir şeyler öğrenilmemiş miydi? Aynı uğursuz ve trajik tarihi tekrarlamak bir kader miydi, kaçınılmaz mıydı? Hayır, bu bir kader değildi, kaçınılmaz değildi. Sorun, bilmeme ve tarihsel deneyimleri öğrenmeme, gerekli dersleri bilince çıkarmama sorunu değildi. Sorun, Öcalan’ın kendini algılayış ve ulusal dava karşısındaki konumlanışında düğümleniyordu. 1990’ların ba-

şından sonra çözümü düzen içi politikada arama anlayışı onu bu uğursuz yola yöneltmişti.

Kararı kendisi vermişti, hiç kimseye danışmamıştı, partinin diğer yetkili organlarının onun karşısında zaten hiçbir anlamı ve önemi yoktu. Onlar ne anarlardı, “*yanlış doğmuş, yanlış büyütülmüş ve başarısızlığa mahkum kişilikler*” değil miydi? Onlara karşı öfke içindeydi, öfkesinden deliye dönüyordu. “*Ah şu yetersiz yoldaşlar*”, işte bu tehlikeli maceranın esas sorumluları onlardı! Onlara danışmak mı, hareket rotasını ve bundan sonraki yönelimlerini onlarla birlikte tartışmak ve birlikte kararlaştırmak mı? Bu, olmazdı, bu olanaksızdı. Bu, kendi konumuna ve kurduğu o mükemmel sistemine aykırı bir davranış olacaktı. Kendisi her şeyi bilir, en doğru kararları kendisi verirdi, bunda bir kuşku yoktu. Gerçi şimdi çok zordaydı, aldığı kararın hiçbir güvencesi yoktu, dahası tarihsel bir hataydı, ama öyle de olsa kararları tek başına kendisi verecekti!..

Öyle yaptı, kararını verdi, Atina’da konaklayacak, hemen iltica işlemlerine başlayacaktı. Ancak işler sarpa sarıyordu. Yunanistan hükümeti Öcalan’ı kabule hazır olmadığını, kendisini barındırmayacağını, siyasal sığınma hakkı tanımayacağını ve bu nedenlerden dolayı bir an önce ülkelerini terk etmesini kesin bir dille ifade eder. Öcalan, bilinen “dostları”nı devreye sokar, ama sonuç almaz. Yunanistan hükümeti kesin karardır, Öcalan’ı kendi ülkesinde barındırmayacaktır. Bunun üzerine yeniden Suriye’ye dönemeyecek olan Öcalan, rotayı zorunlu olarak Rusya’ya çizmek durumunda kalır. Ancak geçmeden önce Yunanistan hükümetinin durumu üzerinde kısaca durmamız gerekiyor.

“*Bizim*” tasfiyeciler, 9 Ekim uluslararası karşı-devrimci hareketinde Yunanistan hükümetine abartılı bir rol atfederler. Öcalan, 9 Ekim ile ilgili yaptığı TV konuşmasında Yunanistan Başbakanı Simitis’i de komplo içinde değerlendirdi. Ama bu değerlendirmesinde Simitis’e biçilen rol, NATO planlaması çerçevesindedir. Yoksa bunu Yunanistan hükümetinin kendi bağımsız politikası olarak değerlendirmemektedir. Ancak daha sonra gerek Öcalan ve gerekse İmralı Partisi Başkanlık Konseyi, Yunanistan’ı komployu tezgahlayan başaktör olarak değerlendirmektedir. Oysa gerçekler daha farklıdır. Yunanistan hükümetinin bu karşı-devrim komplosunda belli bir rol oynadığı bir olgudur. Ama kendisinin bağımsız inisiyatifinden çok, ABD-İsrail-TC planlaması çerçevesinde oynatılan bir roldür. Öcalan Yunanistan’ı tercih ettiğinde Yunanistan hükümetinden bir davet ve güvence almış mıdır? Gelişmeler ve olgular göstermiştir ki, Öcalan, 9 Ekimde Atina’ya yöneldiğinde ortada ne hükümet düzeyinde bir davet var, ne de herhangi bir güvence... Öcalan zorunluluktan ve çaresizlikten Yunanistan’a yönelmek durumunda kalmıştır. Zaten Suriye’den ayrıldıktan sonra uluslararası kapanın içine düşmüştür, başta çember biraz daha geniş gözükmemektedir, ama giderek daralacaktır.

Her şeyden önce Öcalan'ın Avrupa'ya yönelme kararı tarihsel bir hatadır. Suriye'den ayrılış, aynı zamanda bütün inisiyatifin yitirilmesi ve tezgahlanan uluslararası kapanın içine düşmesi anlamına gelirdi. Ama hatalar salt bunlarla sınırlı kalmaz, zincirleme olarak devam eder ve İmralı'da doruğa çıkar, tarihimizin en büyük suçuna dönüşür... Avrupa ayağında en zayıf halka Yunanistan'dır, kendisine siyasal sığınma hakkını vermesi, TC ve ABD'den kaynaklanabilecek baskılara dayanması mümkün değildi; dahası, savaş tehdidi boyutlarına çıkan, çıkabilecek baskılara direnmesi için de herhangi bir ciddi neden yoktu. Açık ki, Yunanistan PKK ve Kürtler için TC ile bir savaşı, hatta herhangi bir siyasal-diplomatik gerginliği göze alamazdı, alması için de önemli bir neden yoktu. Evet, Yunanistan ile Türkiye arasında kökleri tarihe uzanan çelişkiler ve sorunlar vardır. Bu çelişkiler stratejik konumdadır. Bu nedenle Kürtlerden yararlanmayı, onların mücadelelerini bir taktik olarak kullanmayı düşünmüş ve denemişlerdir. Ama bu yaklaşım hiçbir zaman Kürtler için güvenilir bir ittifak ilişkisinin zemini olamaz, Türkiye ve Yunanistan çelişkisine dayanılarak stratejik kararlar alınamazdı. Bu gerçekliğin görülmesi gerekiyordu. Ama görülmedi, ya da bile bile tehlikenin ortasına atlandı. Yunanistan'da hangi parti ve kişi hükümette olursa olsun TC'den gelecek Öcalan eksenli baskılara direnemezdi, bu, nesnel bir olgudur. TC ve ABD baskı kuruyor. TC daha ileri giderek Öcalan'ı barındırmayı bir savaş nedeni sayıyor. Bu durum karşısında hangi Yunan hükümeti dayanabilirdi? Kaldı ki neden dirensin ki?

Gerçekliğin en önemli boyutu bu. Ancak başka boyutları da var. 9 Ekim karşı-devrim hareketi bir NATO planı, bir Gladio yapımıdır. Yunanistan başbakanı ve dışişleri bakanının bu planlama içinde doğrudan veya dolaylı yer alması, ya da baskıyla planın bir figüranı haline getirilmesi mümkündür. Ancak bunların hiç biri bizim açımızdan pek bir anlam ifade etmez. Daha önemlisi ise şu: Bu uluslararası saldırı planında Yunanistan hükümeti kendi çıkarları açısından yararlanmayı ihmal etmemiştir. Kenya aşamasında ABD ve TC ile ne gibi pazarlıklar yapıldı, neler kotarıldı, bu sorunların yanıtlarını bilmiyoruz. Ama bilinen bir gerçek varsa o da, Yunanistan hükümetinin bu karşı-devrim hareketinde belli bir rol oynadığı ve bundan yararlanmaya çalışmasıdır. Ancak unutmamak gerekiyor ki, Yunanistan hükümetinin bu uğursuz rolü oynamasına zemin sunan Öcalan'dan başkası değildir. Hem 9 Ekimde, hem de Kenya aşamasından önce Yunanistan'a giden ve onların komploda aktifleşmelerine yol açan Öcalan'dır. Şimdi bu gerçekleri açık yüreklilikle teslim etmek yerine, TC'nin resmi tezleriyle Yunanistan'ı suçlamak, figüran rolünü abartarak başaktörlük biçiminden göstermek, aslında, içine girilen teslimiyetçi ve tasfiyeci çizgiyi meşrulaştırmaktan başka bir şey değildir.

Yunanistan hükümeti Öcalan'ı kabul etmez ve hemen ülkeyi terk etmesini ister. Çaresiz olarak Atina'dan ayrılır, bu kez rota Rusya'ya dönüktür. "Çıkış" belli bir plana

ve sağlam değerlendirmelere dayanmamaktadır, Öcalan, kör zorunluluklar tarafından sürüklenmektedir. Rusya’da Jirinovski’nin evine yerleşir ve orada 33 gün kalma olanağı bulur. Bir çok ülkede milletvekilleri ve bazı kuruluş temsilcileri Öcalan’la dayanışma tavırlarında bulunurlar, kendi ülkelerine davet ederler, hükümetlerinden kendisi için iltica talebinde bulunurlar. Aynı gelişmeler Rusya’da daha etkin ve ses getirici tarzda yapılır. Duma’ya sunulan bir karar tasarısıyla hükümetten Öcalan’a siyasal sığınma hakkının verilmesi istenir, yapılan oylamada bu karar tasarısı ezici çoğunlukla kabul edilir. Öcalan, biraz rahatlamış gibidir, ama tehlikenin geçmediğinin de bilincindedir, “*amansız takip*”ın soğuk soluğunu ensesinde hissetmektedir.

Aradan birkaç gün geçmiştir. Henüz olup bitenler kamuoyuna yansımış değildir. 9 Ekim günü Med-tv’ye yapılan sinyal saldırılarının nedeni ve hedefi tam olarak çözümlenmiş değildir. Sinyal saldırıları devam ediyor, ekranlar kararıyor. Bunlar, TC’nin herhangi bir saldırısı olarak değerlendirilir. Ancak plan daha kapsamlıdır, Med-tv’ye yapılan sinyal saldırısı, Öcalan şahsında yürütülen uluslararası karşı-devrim hareketinin bir parçasıdır. Bir akşam vakti Öcalan, bulunduğu Rusya’dan telefonla televizyonda önemli bir konuşma yapar. Bu değerlendirmesinde uluslararası komplo-yu geniş boyutlarıyla açar, planlarını deşifre eder, tehlikenin kısmen atlatılmakla birlikte devam ettiğini belirtir ve konuşmasını “*Ankara’dan çıkmakla partileştik, Ortadoğu’ya çıkmakla ordulaştık, dünyaya açılmakla devletleşeceğiz*” sloganıyla bitirir. İmralı teslimiyetinden sonra bu konuşmanın özü, komplonun hedefleri ve yöntemleriyle ilgili yaptığı önemli ve doğru açıklamalar, devletleşme sözü unutulur, bir daha dile alınmaz.

Neden?

Nedeni çok açık Öcalan’ın o konuşmasında deşifre ettiği planın ve kullanılacak yöntemlerin bir figüranı haline gelecek, kendisine dikte ettirilen rolünü şaşmadan ve harfiyen oynayacaktır.

CIA, MOSAD ve MİT Öcalan’ın yerini tespit etmekte zorlanmazlar. Aslında Yunanistan hükümeti ta başında Öcalan’ın nerede olduğunu bilmektedir. Bu nedenle diğer hükümet ve istihbarat örgütlerinin durumdan haberdar olmamaları mümkün değildir. Kısa bir zaman geçmeden baskılar Rusya hükümeti üzerinde yoğunlaşır. Aslında Rusya, ABD ile Avrasya politikası, NATO’nun genişlemesi ve diğer önemli konularda önemli çelişkiler yaşamaktadır. Yine TC ile de Kafkasya, Orta Asya ülkeleri, Baku-Ceyhan boru hattı konusunda önemli çelişkileri var. Tam da bu noktada Kürt sorunu kendileri için bir koz işlevi oynayabilir. Bu kozu anılan çelişkileri kendi lehine çevirmede kullanmayı düşünür. Ama içinde bulunduğu derin ekonomik kriz, toplumsal huzursuzluklar Rusya hükümetini ABD ve Batı sermayesine bağımlı kılmaktadır. Acil IMF kredilerine muhtaçtır, yoksa çok daha büyük ekonomik çöküşü önlemek

olanaksızlaşır. ABD de tam da Rusya'nın bu zaafını kullanır ve bastırmaya başlar. IMF kredilerinin kesileceği şantajı yapılır ve bu etkisini kısa bir süre sonra gösterir. TC de diğer yandan ekonomik ve diplomatik ilişkilerini kullanır, Rusya'yı bunaltır. Daha fazla direnemeyeceğini anlayan Rusya hükümeti ve başındaki Primakov, her gün dozu biraz daha artan baskılara boğun eğer, dahası daha fazla kredi almada Öcalan kozunu kullanır. Açığa çıkanlar bunlar, ancak Rusya ile TC ve ABD arasında başka gizli anlaşmalar olmuş mudur, bilmiyoruz. Ancak gizli anlaşmaların olma olasılığı çok güçlüdür. Bu yıl yaşanan Çeçen savaşında TC, daha geri duran, Rusya'nın toprak birliğine vurgu yapan bir tutum takındı. Acaba bu durum, Öcalan üzerine yapılan pazarlıklar ve karşılıklı varılan gizli anlaşmaların bir ürünü müdür? Mümkündür...

Hangi gerekçeyle olursa olsun Rus hükümetinin tutumu, uluslararası karşı-devrim hareketi kapsamındadır. Rusya, bu saldırıda yer almış, dünya karşı-devrimci güçlerinin amaçlarına ulaşmalarında büyük bir katkıda bulunmuştur. Öcalan'ı kendi evinde barındıran Jirinovski, çok kısa bir süre sonra Türkiye'ye "turistik" bir gezi düzenledi. Gezinin amacı neydi, neyi pazarlamak için gelmişti, sonuçta neler yaptı, neler kotardı; bu soruların yanıtları belirsizdir. Şunu anlatmaya çalışıyoruz. Rusya, ta işin başında saldırının ve bu konudaki kararlılığın bilincindedir. O nedenle Öcalan ve Kürt kozunu elinde tutmak yerine, kısa vadeli yararlar elde etmeyi yeğlemiştir. Bundan daha fazlasını yapamayacağını biliyordu çünkü.

Rusya'da politik dengeler karışıktır. Duma Öcalan'a siyasal sığınma hakkının verilmesini ezici bir çoğunlukla isterken, bu karar hükümetin masasına bile gelmez. Rusya ABD ve TC'ye söz vermiştir, Öcalan'ı barındırmayacak ve mümkün olan en kısa zamanda sınır dışı edecektir. Baskılar yoğunlaşır. Öcalan'a yol görünmektedir. Ama nereye? Kimi yoklamalar yapar, kimi dostlara başvurur ve sonuçta en uygun yer olarak İtalya'yı, Roma'yı tercih eder.

IV. "Roma Yürüyüşü"!

Takvim yaprakları 13 Kasım 1998 tarihini gösterdiğinde, hemen hemen tüm haber ajansları, Abdullah Öcalan'ın Roma'da gözüaltına alındığı haberini geçiyordu.

Türkiye’de, Kürdistan’da, Avrupa’nın bütün ülkelerinde yoğun bir hareketlilik başladı. PKK’liler şaşkındı, Kürtler şaşkın ve öfkeliydi. 9 Ekim komplosu olarak tanımlanan uluslararası karşı-devrim hareketinin ciddiyetini şimdi daha yakıcı ve sıcak yaşıyorlardı. PKK Avrupa örgütü, PKK merkezi sözcüğün tam anlamıyla şaşkındı, ne yapacağını bilmiyordu, politikasızdı. Başka türlü de pek mümkün değildi. Mümkün değildi çünkü, Öcalan’ın kurduğu “önderlik sistemi”, onları hareketsizliğe mahkum etmişti; ama onlar bunun bilincinde değillerdi. Liderlerinin ağzından çıkan söze göre davranmaya şartlanmışlardı, bunun dışında kendilerini yetkisiz görüyorlardı. 9 Ekim komplosunun yaşandığı ilk günlerde PKK Avrupa örgütü, o kadar rahat davranmıştı ki, günlerce süren altı aylık toplantısını sürdürmekte, kendini günlerce gelişmelerin dışında tutmakta bir sakınca görmemişti. Aynı durum PKK merkezi için de geçerlidir. Onlara göre, *“nasıl olsa Önderlik her şeye kadirdi, çözemeyeceği bir sorun, aşamayacağı bir engel olmazdı. Bu badireyi de yüksek öngörüsü ve olağanüstü yetenekleri sayesinde atlattırdı. Bu konuda önderlik yerine düşünmek, hele onun önüne bir hareket planı koymak mümkün değildi, dabası ahlaki de olmazdı. En iyisi mi, beklemek ve görmektir, önderliğin önlerine koyduğu görevleri yapmaktır, şimdi yapmaları gereken, gelişmeleri izlemenin yanı sıra kendi gündemleri üzerinde yoğunlaşmaktır...”* Öyle yaptılar, beklediler, pasif bir izleyici konumunda kaldılar.

Ama halk tehlikeyi sezmişti, PKK’liler gibi elini kolunu, bilinçlerini bağlayan bir “sistem”leri yoktu, daha özgürdü, hiç kimseden emir beklemeden harekete geçebilirdi. Hemen vurgulamalıyız ki, PKK’lilerin hareketsizliği onların düşünce yetersizliğinden, yeteneksizliklerinden, ya da gelişmelerin ciddiyetini görmemelerinden kaynaklanmıyordu. Hayır, esas belirleyici neden Öcalan’ın kurduğu “sistem”in kendisi, bunun yarattığı siyasal duruş ve ruhsal şekillenıştır. Devrim ve parti sorunlarında kendisini birinci derecede sorumlu ve yetkili görmeyen bir merkezin ve kişilerin, bu konuları önderliklerinin sorunu, sorumluluğu olarak değerlendirenlerin, bunu ruhsal bir duruşa dönüştürenlerin, en ciddi ve tehlikeli konularda siyasal ve örgütsel bir refleks geliştirmeleri, siyasal kararlar alıp eyleme geçmeleri mümkün mü? Mümkün olmadığı Roma sürecinde çok net bir biçimde ortaya çıktı. Dikkat edilsin, Kürt halkı ve dostları Roma’ya akıyor, kendi iradeleri ve inisiyatifleriyle bunu yapıyor. Ama PKK merkezinin henüz ortada bir kararı yok. Neden? Çok yakıcı bir gelişme daha yaşanıyor, üzerinde yoğunca düşünmemizi ve sonuçlar çıkarmamızı gerektiriyor.

9 Ekimden sonra “Güneşimizi Karartamazsınız” sloganı altında yüze yakın arkadaşımız, kendi bedenini ateşe verme eylemini gerçekleştirdi. İstisnasız bunların tümü, bireysel karar ve inisiyatifle gerçekleşen eylemlerdir. Bu eylemler PKK’lilerin yakaladığı fedakarlık ve cesaret düzeyini çok yakıcı bir tarzda gösteriyor. Ama öyle de olsa “bireysel” olarak açığa çıkan kahramanlık örnekleridir. Neden örgüt kararıyla ve daha sonuç alıcı eylemlere dönüştürülemedi? Başka türlü de sorabiliriz: Neden bu eylemlerin tümü “bireysel” kararla gerçekleşti, bireysel biçimde gerçekleşti, neden örgüt kararı-

na, örgüt eylemine dönüştürme ihtiyacı duyulmadı ve neden bu zorlanmadı? Bu sorular çok önemli. Bu soruların yanıtı açıktır: Kurulan kişi kültüne dayalı “sistem”, karar organlarının, kurumların hareket yeteneğini, karar alma reflekslerini ortadan kaldırmıştır. Bu durum örgütü hareketsiz kılmaya ve örgütlü hareketi olanaksızlaştırmaya götürmüştür. Tehlikeyi gören kadro kendini katmak ister, kendisini vermek ister, ama bunun örgüt kararı ve kanalı ile olanaksız olduğunu görünce yapacağı tek şey kalıyor: Bireysel kararlar kendini en üst düzeyde feda etmek! Örgütlü kanalda akmayan enerji ve en soylu duygular bireysel kalmaya mahkum oluyor. Bir de bu kahramanlık eylemlerinin Öcalan tarafından kendi “sistemi”ni ruhlara yedirmede ustaca kullanılması gerçeğini eklediğimizde tablo aşağı yukarı tamamlanmış oluyor. Bütün bunlardan sonra bu tür eylemlerle ilgili alınan “yasak” kararlarının işlevsizliğinin temel nedeni de anlaşılmış oluyor.

Devam ediyoruz. Öcalan, Rusya’da barınma olanaklarını tüketir. Artık ayrılmak zorundadır. Avrupa’ya çıkış kararı geçerlidir, çözümü burada uzlaşma politikasında, sistem içi çözümde arayacaktır. Ama etrafında görülen görülmeyen sayısız bağla, engelle kapan kurulmuştur ve gün geçtikçe bu kapan daralmaktadır. Bu kez yönünü Roma’ya çeviriyor. Ancak inisiyatifi yoktur, bağımsız karar alma olanaklarını yitirmiştir, gelişmeler ve koşullar kendisini bir bilinmeze, daha doğrusu Tarihsel Yanılsamanın sonuna doğru sürüklemektedir. Attığı her adım hükümetlerin ve istihbarat örgütlerinin bilgisi içindedir. “Yasallaşmayı” esas alan biri için başka türlü olması mümkün değildir. Ortada çok ciddi bir paradoks var. Şöyle: Tüm emperyalist ve gerici güç ve odaklar kendi aralarında kurdukları “Kutsal İttifak”la uluslararası çapta bir karşı-devrim tuzağını kurmuşlar. Bu tuzağın baş hedefi konumundaki kişi ise, “kurtuluşu” tuzağı kuranların ya da bunlarla şu veya bu düzeyde ilişki içinde olan, destekleyen güçlerin merkezinde arıyor. İşte paradoks budur; halkımız açısından ise tarihsel trajedinin kendisi bu paradoksta düğümlenmiştir.

Uluslararası karşı-devrim hareketinin belirlediği koşullar ve olanaklar çerçevesinde hareket etmek zorunda kalan Öcalan, Avrupa’nın başka bir ülkesini değil de İtalya’yı tercih etmesinin bazı nedenleri vardır. Bunlara da kısaca değinmekte yarar var. İtalya’yı tercih etmesi Öcalan’ın bağımsız bir inisiyatifle hareket ettiği anlamına gelmez, bu, ancak, kurulan tuzak içinde bir hareket “serbestisi”dir. Hepsi o kadar! Öcalan “çözümü” sistem içinde arıyordu. O günün İtalya’sı buna en uygun ve yanıt vermeye elverişli ülkesi konumundaydı. Kısacası şöyle:

1998 başlarında İtalya kıyılarına vuran Kürt göçmenler, ilticacılar Kürt sorununu daha yoğun bir biçimde İtalya’nın gündemine soktu. Konu günlerce tartışıldı, belli ölçülerde kamuoyuna mal oldu, “Uluslararası Kürt Konferansı” önerisi dillendirildi. İtalya’nın Kürt sorununda bu gözle görülür hareketliliği, AB’nin tutumundan bağımsız

değildi. İtalya'nın üzerinden Avrupa Birliği Kürt sorununa el mi atıyor, Kürtler üzerinden de Ortadoğu'da inisiyatif mi kazanmak istiyor soruları ilgili kafalara takıldı ve tartışma konusu oldu. Henüz kesinleşmiş bir politikaya dönüşme de AB'nin bu yönlü bir eğilimi belirmişti. Bu, Öcalan'ı ve kimi Kürt çevrelerin gözünden kaçmamıştı. Anılan eğilimi güçlendiren başka gelişmeler de oldu. Sürgünde Kürdistan Parlamentosu İtalya senatosunda toplanmış ve bu olay Türkiye tarafından tepkiyle karşılanmıştı. Öte yandan iş başında olan hükümet parçalı ve "sol" partilerin koalisyonundan oluşuyordu, bu partilerden bazıları PKK ile yakın ve sıcak bir ilişki içindeydi. Bunların yanı sıra Türkiye'den kaynaklanabilecek baskılara belli ölçüde direnebilecek güçteydi. Öcalan bütün bu etkenleri değerlendirerek başka bir Avrupa ülkesine değil de İtalya'ya uçtu. Yukarda sayılan etkenler belli bir hareket yeteneği veriyor gibi, ancak bunların kendi başına pek bir anlam ifade etmediği, hele bir güvence anlamına gelmediği açıktı, bu, biliniyordu. Ama yapacak başka bir şey yoktu, yine de en uygun ülke İtalya idi.

Öcalan, Roma havaalanında Almanya'nın tutuklama kararı gereği gözaltına alındı. Üzerinde bir sahte kimliği olmasına rağmen kendi gerçek kimliğini gizlememişti. Öcalan'ın Roma'da gözaltına alındığı haberi duyulur duyulmaz başta Avrupa'daki Kürtler olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki Kürtler Roma yoluna düştüler, bu yürüyüşte salt PKK'yi destekleyen Kürtler değil, diğerleri de harekete geçti. Kısa sürede Roma on binlerle dolup taşı. Dünyanın diğer alanlarında da çeşitli eylemler çıg gibi büyüdü. Türkiye sosyalist, devrimci ve demokrat grupları, İtalya ve Avrupa'daki demokrat ve ilerici çevreler de Öcalan'ın şahsında Kürtlerle ve onların ulusal davalarıyla dayanışma örneklerini sergiledi. Böylece Kürt sorunu ve Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin uluslararası boyutları görülmemiş düzeye çıktı, sorun, günlerce uluslararası gündemin ilk sıralarını işgal etti. Bu, Kürt sorunu açısından yakalanan önemli bir düzeydi. Aynı zamanda Kürdistan devriminin uluslararası etkilerinin açığa çıkması bakımından önemliydi. Devrimimiz uluslararası ölçekte yankı yaratmış, devrimci ve ilerici çevreleri hareketlendirmiş, geniş bir direniş dalgasının yükselmesine yol açmıştı. Bu olgu emperyalist ve gerici dünyayı ürkütmüş, karşı-devrimci hareketi düzenlemekle isabetli davrandıklarına bir kez daha vesile olmuştur.

Halkımızın ve dostlarının görkemli Roma Yürüyüşünü Öcalan, kendisinin Roma'ya gelişiyile açıkladı, ama bu doğru bir değerlendirme değildir. Öcalan önceden belirlenmiş bir plan dahilinde ve kendi bağımsız inisiyatifi ile Roma'ya gelmiş değildir, tamamen kaçınılmaz zorunluluklar sonucunda Roma'ya gelmiştir. Başka bir ifade ile gelişmeler tarafından sürüklenmiştir. Roma Yürüyüşü ise halkımızın kendi ulusal bilinci ve direniş ruhu, değerlerini koruma ve geleceğine sahip çıkma duygularıyla Öcalan'a ve bu temelde kendi davasına sahip çıkma eyleminin kendisidir. Bu ayrımı yapmakta yarar var. Elbette halkımız Öcalan'ı kendi önderi ve ulusal davasının temsilcisi

olarak gördüğü ve değerlendirdiği için yönünü Roma'ya çevirmiş, kar, kış, yağmur, soğuk ve başka engeller demeden Roma'ya akmış ve uluslararası karşı-devrim hareketi karşısında alınması gereken tavrın ne olması gerektiğini tartışmasız bir biçimde göstermiştir.

Halkımızın ve dostlarının bu Roma Yürüyüşü, komplo karşısında önemli bir siyasal ağırlık oluşturmıştır. Suriye'den çıktıktan sonra inisiyatifi tümten yitiren ve gelişmeler tarafından sürüklenen Öcalan, halkımızın ve dostlarının Roma Yürüyüşü ve ortaya çıkardığı siyasal sonuçları yüzünden belli bir inisiyatif kazanmıştır. Bu noktadan sonra halk eylemliliğine dayanan bu inisiyatifle uluslararası karşı-devrimci güçlerle daha sonuç alıcı bir direniş sergilenebilirdi. Halkımızın Roma eylemliliği ve gösterdiği duyarlılık çok önemli bir direniş mevziysiydi, bu mevziîye dayanarak karşı-devrimin saldırıları boşa çıkarılabilir, 15 Şubat önlenebilirdi. Ama Öcalan, halkın eylemliliğinin ortaya çıkardığı tarihsel olanağı ve mevziîyi esas almak yerine baskılara boyun eğdi, Roma Yürüyüşünün yarattığı mevziîyi ve direniş olanaklarını kendi elleriyle havaya uçurdu. Burada yine tarihsel ve yaşamsal bir ikileme karşı karşıya kalmıştı. Tercihini hangisinden yapacaktı, halkı, onun özgücünü ve eylemliliğini mi, yoksa yabancı güçlerin insafını mı? Kendimize mi, düşmanlarımız arasındaki çelişki ve çıkar çatışmalarına mı güvenecektik? Bu soruların yanıtı tarihimizde sayısız kez verilmişti, güncelde nasıl verilmesi gerektiği çok netti, tartışılmayacak kadar açıktı.

Öcalan, tercihini Roma Yürüyüşünde açığa çıkan halkımızın gücüne ve eylemliliğine güven, dostlarımızın enternasyonalist dayanışmasına önem verme anlayışı ve çizgisine değil, umutsuz emperyalist merkezlerle uzlaşma çizgisine devam yönünde yaptı, böylece kendisini biraz daha sona yakınlaştırdı, bu son, aynı zamanda tarihimizin en büyük Yanılsamasının da sonu olacaktı.

Uluslararası karşı-devrim hareketinin Roma etabı çok zorlu ve yoğun mücadelelere sahne oldu. Halkımız ve dostları Roma'ya akarak devrimci direnişlerini zirveye çıkarırken ABD ve TC ile diğer gerici güçler de boş durmadılar, bütün olanaklarını, güçlerini, ilişkilerini kullandılar, sonuca gitmek için her yolu ve yöntemi mubah gördüler. Her şeyden önce ABD, uluslararası karşı-devrim hareketini kendisi için stratejik önemde görüyor ve mutlaka başarıya gitmek istiyordu. Bu nedenle başta Avrupa ülkelerinde, İtalya, Almanya ve diğerlerinde beliren belirsizlik, hatta Kürt soruna el atma eğilimi ABD'yi açıkça rahatsız etti. Hemen ağırlığını koydu. İtalya ve AB ülkelerine verdiği mesaj çok net ve açıktı: "Bu sorunda sizin bir inisiyatif kullanmanıza, gelişmeleri başka türlü etkilemenize izin vermeyeceğim. Yapmanız gereken tek şey var, yürürlükteki karşı-devrim planına güç ve destek vermek!" AB ülkeleri bir kez daha ABD karşısındaki zaaflarını ve etkisizliklerini gördüler. Başta Kürt sorununa el atma eğilimleri vardı, bu doğrultuda kimi çabalar da sergilemişlerdi. Ancak ABD kesin tavır alınca

bunlardan vazgeçtiler, komployu her yönüyle desteklemeye başladılar. Elbette AB'nin Kürt sorununa el atma eğilimi, uluslararası ve bölgesel bir politikaya oturmadığı, Avrupa'nın henüz böyle bir plandan yoksun olduğu için sadece değeri olmayan birkaç sözden öte bir anlam ifade etmedi, edemezdi. Açık ki, AB, henüz kendi başına, ABD'ye rağmen ve ona karşı bağımsız bir uluslararası ve Ortadoğu politikası geliştirmekten uzaktı. Bu, Kürt sorununda ve Öcalan'ın Avrupa'ya yönelişinde de bir kez daha açığa çıkmıştı. 15 Şubat bir bakıma AB'nin ABD karşısındaki güçsüzlüğünü belgeledi, gücünün sınırlarının ne olduğunu bir kez daha gösterdi. AB'nin bir kez daha açığa çıkan zayıflığı, TC için de önemli bir avantaj anlamına geliyordu. Hemen yanlış bir anlamayı önlemek için şu noktanın altını çizelim: AB'nin bir ara başlayan ilgisi, Kürtlere olan sempatilerinden kaynaklanmıyor. Tersine kendi çıkarları bu ilginin belirleyici nedenidir. PKK ve devrim karşısındaki tutumu ise ABD ve TC'den farklı değildir. AB, Kürtler üzerinden Ortadoğu denklemine kendine bir yer aramış, ancak bu arayışı kararlı bir stratejiye oturmamış ve ABD karşısında buna gücü yetmediği için ta başta fiyaskoyla sonuçlanmıştır.

Öcalan'ın İtalya'da gözaltına alınmasından sonra TC bütün güç ve ilişkilerini, iç ve dış olanaklarını harekete geçirdi. Özel savaş kurmaylığı, başta MHP'li faşistler olmak üzere bütün şoven ve gerici çevreleri harekete geçirdi, İtalya'ya karşı yoğun ve etkili bir teşhir ve İtalyan olan her şeye karşı bir boykot kampanyası açtı. PKK ve Öcalan şahsında Kürtleri linç histerilerine varan ırkçı-şoven bir hareket örgütlendi. Bu iki hareket tam bir *"milli seferberlik rubu"* ile iç içe yürütüldü. Devlet yönetiminde ve tam bir şoven-ırkçı histeri ile yürütülen bu anti-Kürt ve anti-İtalyan kampanya ile İtalya'yı dize getirmek, başka ülkelerin de kapılarını Öcalan'a kapattırmak ve Kürtleri baskı altında tutarak etkisizleştirmek, hareketsiz bırakmak, Türkiye'de demokrat ve devrimci çevreleri sessiz kalmaya yöneltmek istiyorlardı. Çok örgütlü, planlı bir kampanya yürüttüler ve bunda etkili olduklarını da kabul etmek gerekir. İtalya tekellerinin kendi hükümetleri üzerinde baskı kurmalarında bu boykot ve psikolojik terör kampanyası önemli ölçüde etkili oldu. Başka ülkelerin hükümetleri üzerinde de etkili oldu. Kısacası Türkiye'de geliştirilen ırkçı-şoven ve psikolojik terör kampanyası yürütülen uluslararası karşı-devrim hareketine hatırı sayılır bir destek vermiş, TC ve ABD'nin siyasal ve diplomatik baskı çabalarına önemli olanaklar sunmuştur. Başka bir ifadeyle Roma'da kazanılan inisiyatifin korunamamasında, Öcalan'ın bunalmasında Türkiye'de geliştirilen kampanyanın önemli bir katkısı oldu.

Bu noktada durarak TC'nin uluslararası karşı-devrim hareketi içindeki rolünü yeniden hatırlatma gereğini duyuyoruz. TC'yi *"kurban"* olarak gösteren İmralı tasfiyecileri, 13 Kasından sonra Türkiye'de geliştirilen zincirlerinden boşanmış ırkçı-şoven histeri kampanyasını, linç gösterilerini neyle açıklayacaklar? Bu kampanyanın komploya katkısının ne olup olmadığını halkımıza anlatmak durumundadırlar. Ama açık ki,

tasfiyecilerin 13 Kasımdan sonra Türkiye’de yürütölen kampanya ile ilgili söyleyecekleri bir sözleri yoktur. Yoktur çünkü, gerçeklere bağılı söylenecek her söz, Türkiye’nin de komplonun “*kurban*” olduğı demagojisini yerle bir eder...

Bu süreçte ABD emperyalizmi de hiç boş durmadı, bütün siyasal ve diplomatik baskı mekanizmalarını harekete geçirdi, İtalya ve AB hükümetleri üzerinde baskı kurdu, Öcalan’ı barındırmamaları yönünde kesin uyardı, bu uyarıları da sonuç verdi. Almanya Öcalan’la ilgili aldığı tutuklama kararını iptal etti. AB nezdinde kararlaştırılan “*Uluslararası Mahkeme*” tasarısının da içi boş ve karşı-devrim hareketinin bir parçası olduğı anlaşıldı.

İç ve dış baskılar arttı, kendisi de emperyalist bir ülkenin hükümeti olan İtalya hükümeti Öcalan’ı ülkesinden çıkarmak için baskılarını yoğunlaştırdı. Öcalan’ı kendi ülkesinde tutmak, siyasal sığınma hakkı tanımak için de herhangi bir nedenleri yoktu. İtalya hükümetinin PKK ve devrim karşıındaki politikası özünde AB ve ABD’nin politikasından farklı değildi. Bu bağlamda bir boyutuyla uluslararası karşı-devrim hareketi içinde yer alıyordu; ayrıca oluşun “*Kutsal İttifak*”ın bir unsuru durumundaydı. Olayın özü böyleydi, ama hükümet bunu biraz kitabına uydurarak yapmaya, açıktan açığa sorumluluk altına girmemeye çalışılıyordu. Öcalan ülkelerinden ayrılmak durumunda kaldığında kendisine “*kendi isteğı ile İtalya’dan ayrıldığına dair*” bir belgenin imzalatılması bu gerçekliğı kanıtlayan bir olgudur. İtalya hükümeti adım adım sona doğru gidildiğini, bundan sonraki aşamaları biliyordu. Bunun için bir yandan Öcalan üzerindeki tutuklamayı kaldırıyor, “*özgürsün*” diyor, kamuoyuna “*demokratlık*” mesajını veriyor, bir yandan da Öcalan’ın ülkelerini terk etmesi için her türlü baskıyı yoğunlaştırıyordu. Öyle ki başka bir çıkış bulamayan Öcalan, İtalya’da kalarak yakalanan direniş mevziinde sonuna kadar direnme kararı yerine sonu belli sürüklenişte kendini “*kaderciliğe*” teslim ediyordu. Bu durumu İmralı’da yaptığı bir açıklamasında şöyle değerdendir: “*İtalya’da kalmakta ısrar etseydim kalabilirdim. İnsanın onuru üzerinde oynama tehlikesini görünce oradan ayrıldım. Bundan sonra Kenya sürecini de bir çeşit kadercilik olarak değerdendiriyorum*” (T. Özkan, Operasyon) İtalya’dan çıkışını böyle açıklayan Öcalan 16 Ocakta İtalya’dan ayrılır. Rota, daha önce komplonun içinde olduğunu söylediğı Primakov ve Simitis’in ülkelerine yöneliktir. Ancak Avrupa serüvenin bu aşamasının ayrıntılarına geçmeden önce Öcalan’ın Roma’daki girişimlerine ve uzlaşma çabalarına kısaca değinmek istiyoruz. Bunun gerekli olduğuna düşünüyöruz.

Öcalan, Roma’da uluslararası karşı-devrimci hareketin baskısını çok daha derin ve yakıcı tarzda yaşamaktadır. Kendisini fiziki bir boşluğa düşmüş gibi hissetmektedir. Yaşadığı duygular karmakarışık, çelişkili ve acıdır. Beklemediğı, hayal etmediğı, etmek istemediğı, hazır olmadığı bir durumla karşı karşıyadır. “*Yaşadığım bu sürecin (9 Ekim-18 Kasım)* der Öcalan Özgür Politika gazetesiyle yaptığı mülakatta, *duygusal yük-*

lenimlerinin çok derin ve trajik karakterde olduğunu belirtmem pek ızah edici olmayabilir. (...) Öyle bir durum ki kırk yıl büyük , üstün, akıl ve güzellik dolu bir emekle geliştirdiğim bir bahçeden, birden bire, anlaşılmayan, hiç istenilmeyen, hazır olunamayan fiziki boşluğa düşüş oluyor. Burada kabramanın mutlak trajik ölüm denemesi yapması gerekir. Benim buna da ne şansım var, ne de yapım elverişli. Tragedyadan daha farklı bir durum var.” Aynı mülakatta zaferin her zamankinden daha yakın olduğunu söylerken Öcalan, çelişkili bir ruh hali içindedir, aslında kendisinin yaptığı istemeyerek de olsa “kabramanın mutlak trajik ölüm denemesi”dir, ama bunu mantıki sonucuna götürmeyecektir. “Yapım elverişli” değil derken bir gerçeği dile getirmektedir. Bu, o günlerde pek anlaşılmasa da İmralı’da ne anlama geldiği bütün çıplaklığı ile ortaya çıkacaktır.

Öcalan, karmaşık duygular içinde, kaygıları çok daha derinleşmiş bulunmaktadır. İmha olasılığını neredeyse kesine yakın görmektedir. Bunu ,“Ya imha, ya teslimiyet (teslimiyet mümkün olmayacağına göre), dolayısıyla imhayı kaçınılmaç kalıyordu” sözleriyle özetlemektedir. Karşı-devrimci güçlerin hedeflerinin böyle olduğu kesindi. “Ya imha, ya teslimiyet”! İşte Öcalan’a ve onun şahsında PKK, Kürdistan devrimine ve halklarımıza dayatılan ölümcül ikilem buydu. Dayatılan teslimiyetin sıradan bir teslimiyet olmadığı, topyekün tasfiyeyi hedefleyen tarihimizin en büyük ihanet hareketi olacağı açıktı. Bunu en iyi bilme ve yaşama durumunda olan Öcalan’ın kendisiydi. Teslim olmayı düşünmüyordu, öyle diyordu, aynı şekilde imha olmak da istemiyordu. Bunun kadar doğal ve kaçınılmaz olan başka bir şey olamaz. Öcalan’ın da dayatılan bu ölümcül ikileme karşı direnmesi ve kendini koruması, kendi şahsında yürütülen karşı-devrimci komployu boşa çıkarmak için yoğun bir çaba içinde olması kaçınılmazdı. Ancak karşı-devrimci ittifak, bu ikilemde kararlı ve tavizsiz sonuna kadar gitmek istiyor, bütün olanak ve ilişkilerini bunun için seferber ediyordu. Öcalan’ın yapacağı tek şey vardı: Roma Yürüyüşü ile açığa çıkan halk eylemliliğine ve enternasyonal dayanışmaya dayanarak yakalanan mevziiyi ne pahasına olursa olsun korumaktı. Bunun dışında başka bir yol, dayatılan ikilemden birinin hükmünü icra etmesine bütün kapıları sonuna kadar açacaktı. Öcalan, hala uzlaşma, düzen içi “çözüm” arayışlarında umutlu görünüyordu. Bu nedenle 1 Eylül ateşkesini sürdürüyordu. Uzlaşmaya, düzen içi “çözüm”e ne kadar açık olduğunu kanıtlamak için Roma’da yedi maddelik bir öneri paketi sundu. Bu öneri paketinin en belirgin özelliği ve öncekilerden farkı ileri sürülen taleplerin en geri noktaya çekilmiş olması, daha önce ileri sürülen federasyon düşüncesinden vazgeçilmesi, onun yerine otonomi (özerklik) isteminin ileri sürülmesidir. İlk çıkışından bu yana her defasında otonomiye en ağır ifadelerle eleştiren ve mahkum eden Öcalan’ın Roma’da otonomiye bir uzlaşma platformu olarak ileri sürmesi başta yadırgandı, ama sonra içinden geçilen ölümcül sürecin kendine özgü koşulları göz önüne getirildiğinde belli ölçülerde anlaşılmaya çalışıldı.

Öcalan, sistemle uzlaşmak istiyor, bunun için taleplerini en geri noktaya çekiyordu, ama emperyalizm ve Türk sömürgeciliği bunları duymak bile istemiyordu, ke-sin imha, ideolojik, politik, askeri ve moral tasfiye istiyordu. Bu emperyalist ve gerici dünyada onurlu Kürde, özgür Kürde, onun özgürlük istemlerine ve mücadelesine yer olmadığı, kesinlikle bütün kapıların kendilerine kapalı olduğu bütün çıplaklığı ile her gün kanıtlanıyordu. Ama Öcalan hala umutsuz bir düzen içi arayış içindeydi. Hatta Roma’dan ayrıldıktan sonra uçakta eski CIA ajanı Grham Fuller’e mektup yazması, bu mektupta bu ilişkiden belli bir beklenti içinde olması ilginçtir. Eski CIA ajanının istemi nettir: *“Silahlı mücadeleden vazgeç, o zaman ABD Kürt sorununun çözümüne yardımcı olabilir.”* Böyle bir görüşme gerçekleşmeyecektir. Bunun kendisi pek önemli değil, bizim burada anlatmaya çalıştığımız, Öcalan’ın uzlaşma çizgisinin boyutlarının geldiği düzeydir, içerdği umutsuzluk öğeleridir.

V. Kenya: Sona Doğru

Uluslararası karşı-devrim kapanı hızla kapanmakta, Öcalan, her gün biraz daha sona yaklaşmaktadır. Roma’da direnmez, Roma’da yakalanan inisiyatifi doğru değerlendirmez. Roma’dan çıkışın bir daha çıkmamak üzere uluslararası karşı-devrim tuzağının orta yerine düşmek olduğunu kestiremez, ya da kestirse de çaresiz kendisini *“kaderciliğin”* kollarına atmaktan başka bir şey düşünemez. O güne dek çalınan bütün kapılar tek tek yüzlerine kapanır, kimse kabul etmek istemez, hiçbir hükümet, ABD ve TC’nin baskısını göze almaz, almak için de bir neden görmez, tersine 20. yüzyılın en son devrimini bastırmada kendi üzerlerine düşen rolü oynamaktan kaçınmaz. Bunlar çok çıplak gerçeklerdir ve kendisini her an hissettirir. Bu durumda güvenceyi, ayakta kalma ve yaşamayı emperyalist ve gerici hükümetlerin insafında aramak, insanın kendi kendisini cellâdına teslim etmesi değilse nedir? Bu, özgücünü ve halkın devrimci yaratıcılığını esas alan siyasal çizgiden kesin bir kopuş ve geleneksel Kürt liderlerinin siyaset anlayışını esas almak değilse nedir? Oysa halkın eylemli gücünü ve olanaklarını esas alan bir yaklaşım Roma Yürüyüşünün ortaya çıkardığı direnme mevzilerinde sonuna kadar direnmeyi gerektiriyordu. Kazandıracak olan buydu, ama *“Ulusal Önder”* Öcalan, tercihini düzen içi siyasetten yana yapmıştı, kararını bu doğrultuda vermişti. Daha sonra Roma’dan çıkışını Mahir Welat’la ve başkalarının tutumuyla açıklamaya çalışan Öcalan, bu noktada kendi tarihsel hatasını örtbas etme ve sorumluluktan kaçma tavrını sergilemektedir. Tarihsel hata, çözümün arandığı merkez ve

hat konusundaki anlayış ve kararın kendisidir. Diğerleri sadece tarihsel hatayı büyü-
ten, kolaylaştıran ve çabuklaştıran etkenler olabilir.

Dikkat edilirse, Öcalan, Avrupa serüvenini, Roma'dan çıkışı, Kenya'ya kadar savruluşu ile ilgili kendi sorumluluğu hakkında tek bir söz söylememektedir. Bütün kararları kendi başına almasına ve bunların tümü düzen içi çözüm, uzlaşma çizgisi temelinde olmasına, bu da özgüç yerine yabancı güçlere dayanma geleneksel yanılgı-
nın tekrarından başka bir şey olmamasına rağmen, Öcalan, sorumluluğu üstlenmek, partimize ve halkımıza hesap vermek yerine sorumluluğu üstünden atmakta, *"yetersiz yoldaşlık ve güvenilmez dostluk"*la açıklamaktadır. Peki, dünyanın dört bir yanında tuzak kuran emperyalist ve gerici dünya içinde ille de uzlaşma ve bu dünya içinde ısrarla yer arama çizgisinin *"yetersiz yoldaşlık"*la ne ilgisi var, *"güvenilmez dostluk"*la ne ilişkisi var? Yüzünü gerilla ve halka değil de sistemin merkezine yöneltmesini sağlayan *"yetersiz yoldaşlar"* mı oldu? Gerçekte, Öcalan, o *"yetersiz"* dediği *"yoldaşlarını"* gerçek anlamda yoldaş gördü mü, onlara çok sıradan bir değer verdi mi? Hayır, Öcalan'ın kurduğu *"sistem"*de ona *"yoldaş"* olan yoktur, sadece kullanılan siyaset ve savaş nesneleri vardır. Evet, Öcalan, yaşananların tek sorumlusuydu, ama bunu üstlenme yürekliliğini göstermiyordu; kurduğu *"sistem"* yenilmez, yenilmez, her şeyi öngören ve yaratan *"Yüce İrade"* kültü bunu gerektiriyordu. Yoksa büyü bozulur, her şey tersine dönebilirdi..

Öcalan, 16 Ocak 1998 tarihinde, İtalyan hükümetinin yardımıyla sağlanan özel bir uçakla Roma'dan gizlice ayrılır. İlginçtir, İtalya hükümeti, Roma'dan ayrılan Öcalan'dan bütün sorumluluğun kendisinden olduğunu belirten imzalı bir belge almayı ihmal etmez. Nedeni açıktır, olup bitenleri biliyorlardı çünkü. Karanlık tuzak bu kadar açıkken Öcalan Roma'dan çıkar. Rota Rusya'ya doğrudur. Mahir Welat, Rusya'dan en az altı aylık bir izin kopardığını, her şeyin ayarlandığını, bir tehlikenin söz konusu olmadığını söyler, bu düşüncesini döne döne vurgular. Anlatılanlar böyle. Mahir Welat'ın bu konuda ısrarlı olduğu anlaşılıyor, Öcalan'ı Roma'dan çıkarmak için kasıtlı bir çaba içinde de olmuş olabilir. Hatta komplonun içimizdeki ayağı olduğu da kesin bir olgu olsun. Bu noktada şu soruyu soralım: Gerçekten Öcalan'ın Roma'dan çıkışını bununla açıklamak mümkün mü? Öcalan'ı tanıyan, onun ne kadar kuşkulu ve kendisi söz konusu olduğunda kılı kırk yaran bir titizlik içinde olduğunu bilenler, Öcalan'ın Mahir Welat'a inandığına inanabilirler mi? Açıkça belirtmek gerekir ki, Öcalan, bütünüyle Mahir Welat'a inanmamıştır, hatta ısrarlı tutumundan kuşkulanmıştır bile. Ama çaresizdir, kendisini *"kör kaderin"* kollarına atmaktan başka yapacağı bir şey olmadığını düşünmekte ve bir kez daha şansını Rusya üzerinde denemektedir. *"Bizim"* tasfiyeciler de bunu, *"Önderliğin Roma'dan çıkışı, artık kendi inisiyatifi ve denetimini kaybediştir"* (M. Şafak, age.) diyerek itiraf etmekte, ancak bu gerçekliğin sorumluluğunu Öcalan'la, onun tarihsel yanılgısıyla açıklamak yerine, başkalarının üstüne yıkmaya çalışmaktadır.

Roma'dan çıkış gizlidir. Ama bu gizlilik kamuoyundan ve halklarımızdandır. Yoksa nereye gitmek üzere olduğu yola çıktığı anda İtalyan hükümeti tarafından bilinmektedir. Bu, en azından ABD ve CIA'nin bilmesi anlamına geliyor. Bu halktan gizli, ama hükümetlere ve istihbarat örgütlerine açık hareket, karşı-devrimcilerin işini son derece kolaylaştırır, tam da istihbarat örgütlerinin istediği bir şeydir. Onlar gizliliği sever, karanlıktan hoşlanırlar. Çünkü halkın ve kamuoyunun olup bitenleri bilmesi demek, aynı zamanda eylemli müdahalede bulunması olasılığının belirmesi, dolayısıyla işlerini zorlaştırması anlamına gelir. Öcalan, bu noktada da bilerek veya bilmeyerek kendi cellâtlarının işini kolaylaştırmıştır.

Rusya hükümeti Öcalan'ı kabul etmez, hemen ülkelerini terk etmesini kesin bir biçimde ister. Öcalan, çaresizdir, sona doğru gittiğinin bilincindedir. Ölüm kapını hızla kapanmaktadır. Aklına gerillaya, Kürdistan'a dönüş gelir, bunun yollarını araştırır. Ama çok geçtir. Karabağ, Ermenistan üzerinden Kürdistan'a geçmeyi tasarlar, *"El kapılarının"* kapalı olduğunu, *"Dünyaya açılmanın devletleşme"* değil, tuzağa yelken açmak olduğunu içi yanarak, yaşayarak görür. Dün imha olarak gördüğü *"dağ"*a bir an önce ulaşmanın özlemi içindedir, imha tehlikesi tepesindedir çünkü. Peki dönüş yolu ve olanağı var mıdır? Kapanın ağlarını bu kadar sıkı ören komplocular, bu *"saatten"* sonra ona *"dağ"*a dönüş olanağı tanırlar mı, yakalamak üzere oldukları *"avları"*nı kaçırmak isterler mi?

Rusya hükümeti, Öcalan'ın Karabağ, Ermenistan üzerinden Kürdistan'a gitme önerisini olumlu karşılar görünür, hazırlanmasını söyler. Ama planı farklıdır. Askeri bir uçakla Tacikistan'da bir askeri kışlaya götürür, birkaç gün burada zorunlu ikamete tabi tutar, Öcalan'ın bu dönemde Moskova'da görünmesini istemez. Öcalan yalnız ve bir tür tutsaktır, ne kadar sona yaklaştığını bir kez daha derinden yaşar. Rusya üzerinden Kürdistan'a dönüşün olanaklı olmadığını, tersine Rusya'nın da tehlikeli oynadığına bir kez daha tanık olur. Aslında 9 Ekimden sonra da Primakov'un komplocunun içinde olduğunu kamuoyuna açıklamıştı, ama çaresizlikten yeniden komplocu dediği güçlerin merhametine sığınmak durumunda kalmıştı. Öcalan'ı Moskova'ya geri getirirler, ama en kısa sürede ülkeyi terk etmesini de isterler. Yoksa olacaklardan Öcalan'ın kendisini sorumlu tutacaklarını kesin bir biçimde bildirmeyi de ihmal etmezler. Bir kez daha yol göründü. Her taraf tutulmuş, bütün kapılar sıkı sıkı kapatılmıştır. Tehlike çok yakındadır, tehlikenin soğuk esintileri adeta suratını yalamaktadır.

Rota bir kez daha Yunanistan'a çizilir. Aslında Yunanistan'ın tavrı bellidir, hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık ve nettir. Ama Öcalan çaresiz bir biçimde kendisini Yunanistan üzerine atar. Daha sonra İmralı'da Yunanistan'ı komplocunun başaktörü olarak değerlendirse de bunun gerçeklikle bir ilişkisi yoktur. Bu değerlendirme tamamen TC devletinin resmi tezinin tekrarıdır, özel savaş kurmaylığının

Yunanistan politikasının dillendirilmesinden başka bir anlam ifade etmemektedir. Evet, Yunanistan uluslararası karşı-devrim hareketinde masum değildir, önemli bir rol almış ve oynamıştır, ama bu, tamamen ABD ve TC'nin çizdiği plan ve çerçeve içerisindedir. Şu soru gerçekliğin ne olduğunu daha iyi anlatır: Rusya'nın *"terk et"* dayatması karşısında Yunanistan formülünü ortaya atan kimdi, rotayı Yunanistan'a çizen kimdi? Yunan hükümeti mi istedi, yoksa Öcalan çaresizlikten başka bir seçenek bulamadığı için mı Yunanistan seçeneğini denemek zorunda kaldı? Kaldı ki 9 Ekimde Atina'ya inen Öcalan, Yunanistan hükümetinin tutumunu net bir biçimde görmüş ve TV'den yaptığı açıklamada Simitis'in komplonun içinde olduğunu açıkça vurgulamıştı. Peki dün komplonun içinde olduğu açıklanan, tavrı net olarak bilinen bir ülkeye ne değişti de yeniden gitme gereğini duydu? Yeniden neden Yunanistan'ın kapısı çalındı, zorlandı, evet, neden? Öcalan ve İmralı Partisi Başkanlığı Konseyinin bu sorulara bir yanıtı olmak zorundadır, ama yok!

Yunanistan'a gelir, dostlar devreye sokulur, barınma olanakları sonuna kadar zorlanır. Ama Yunanistan hükümeti tavrını çok kesin bir biçimde dile getirir. Yaklaşık olarak şöyle: *"Seni barındırmayız, sana siyasal sığınma hakkı tanımayız, senin için TC ile bir savaşı veya ciddi bir krizi göze alamayız, bu nedenlerle en kısa sürede ülkemizi terk et!"* Öcalan'ın gideceği bir yer yoktur, çember çok daralmıştır. CIA, MOSSAD, MİT boş durmamakta, adım adım takip etmektedirler. Öcalan da bu durumu yakında yaşamaktadır ve bunu, 6. Kongre delegeleriyle yaptığı telefon konuşmalarında *"amansız takip"* olarak tanımlamaktadır. Yunanistan'da Öcalan, Yunan istihbarat örgütü ve Dışişleri bakanlığının denetiminde hareket etmektedir. Belli ki ta başından beri bir NATO, bir Gladio yapımı olan 9 Ekim uluslararası karşı-devrim hareketi içinde Yunanistan da vardır, özellikle Rusya dönüşünden sonra bu rolü çok etkin bir nitelik kazanır, artık bütün komplocu güçler CIA'nin yönetiminde tam bir işbirliği ve koordinasyon içinde çalışmaktadır.

Bu ara Öcalan Hollanda'ya götürülme vaadiyle Beyaz Rusya'nın başkenti Minsk'e uçakla götürülür, ama orada kendisine söylenenler yapılmaz, işin içinde ciddi bir oyun olduğu anlaşılır ve gerisin geri Yunanistan'a dönülür. Korfu adasına götürülür, oradan da son durak Kenya'ya uçakla götürülür. Öcalan'ın içinde bulunduğu Yunan istihbarat örgütünün kiraladığı uçak Kenya'ya doğru yola koyulduğunda takvim yaprakları 2 Şubat 1999'u gösteriyordu. 15 Şubata iki haftadan daha az bir zaman kalmıştı. Görünürde sorunsuz bir biçimde havaalanına inildi. Burada bekleyen Yunan büyükelçilik yetkilileri planlandığı gibi Öcalan'ı alarak Büyükelçilik konutuna götürdüler. Konuta yerleşen Öcalan son derece tedirgindir, güvenli ve güvenceli bir ülke arayışındadır. Büyükelçi ve diğer yetkililer merkezin direktifleri doğrultusunda hareket etmektedirler. İlerleyen günlerde Yunanistan hükümetinin yaptığı bütün vaatlerin boş olduğu anlaşılır, dahası Öcalan'ı Büyükelçilik binasından dışarı atmak için yoğun bir

çaba gösterir, baskı uygularlar. Bütün bu çabaların hedefi bellidir: Büyükelçilik konutundan çıkartıldıktan sonra Öcalan'ı CIA ajanlarına tam anlamıyla yem haline getirmek!

Aslında Kenya'nın seçilmesi rastlantı değildir, planlanan uluslararası komplo- nun bir gereğidir. Bu plana göre Öcalan'a Avrupa'da barınma ve sığınma hakkı tanınmayacak, CIA, MOSSAD, MİT ve diğer istihbarat örgütlerinin ajanlarına kolayca yem olabilecek bir Afrika ülkesine sürülecek ve en son oradan en uygun bir biçimde alınacak, MİT ve Türk özel savaş elemanlarına teslim edilecektir. Kenya buna en elverişli bir ülkedir. Bir süre önce ABD dış temsilcilik binalarının bombalanması durumunu soruşturmak için Kenya'ya çok sayıda CIA ve FBI ajanları gönderilmiştir. Emperyalizmin kuklası bir hükümetin bulunduğu bu ülkede istenilen sonucu elde etmek neredeyse çocuk oyuncağı gibidir.

Yapılan uluslararası karşı-devrim planının en önemli unsurlarından biri de Öcalan'ı diri diri yakalamak ve emperyalist sistem adına sömürgeci yargının önüne çıkarmaktır. Yukarda vurguladığımız gibi özel savaş kurmaylığı, emperyalist hükümetler Öcalan'ın kişiliğini ve bu kişilik ekseninde oluşturulan örgütsel sistemi en ince ayrıntısına kadar tahlil etmişler, PKK'yi çökertmenin, devrimi tasfiye etmenin en kestirme ve kolay yolunun nereden geçtiğini saptamışlardır. *“Öcalan'ı teslim alırsak, onun teslimiyeti üzerinden PKK ve Kürt halkını teslim alır, yıllardır bize kan kusturan devrimi bütün dinamikleri ve değerleriyle tasfiye ederiz!”* Hareket noktaları bu temel yaklaşım olmuştur. Bu nedenle Öcalan'ı sağ yakalamayı esas almışlardır. Özellikle planın yapımcısı ve baş yürütücüsü ABD bu noktada ısrarlıdır. Gazeteci Tuncay Özkan istihbarat ve polis kaynaklarına dayanarak yazdığı Operasyon adlı kitapta, ABD'nin bu konudaki ısrarını çok net ortaya koyar. Anılan bu kitapta yazılanlara göre, ABD'nin Öcalan'a karşı ortak operasyon yapmanın en önemli koşulu olarak Öcalan'ı diri diri yakalamayı ve yargı önüne çıkarmayı öne sürer. Bu koşulun bir protokolle resmileştirildiği ve bağlayıcı bir metne bağlandığı da aynı kitapta yazılıdır. Sözü edilen protokol ile ilgili tarih bilgisi yanlış olmakla birlikte ABD'nin Öcalan'ı sağ ele geçirme konusunda ısrarlı olduğu, yargılandıktan sonra idam edilmemesi yönünde TC'den söz ve güvence aldığı, bunu da belli bir protokole bağladığı gelişmelerin seyrinden ve bunların doğru okunmasından çıkarmak mümkündür. ABD ve diğer karşı-devrimci güçler neden Öcalan'ı sağ olarak ele geçirme ve yargılama konusunda ısrarlıdır? Bu sorunun yanıtı çok önemlidir. Bir birine bağlı iki temel nedeni var.

Birincisi şöyle: Öcalan'ı ve kişiliğini, parti içinde kurduğu sistemi çok iyi tahlil etmişlerdi. Onu teslim almanın devrimi tasfiyede nerelere kadar götürebileceğini çok iyi görüyorlar. Onu yargılayarak onun şahsında bütün bir 20. yüzyıl devrimlerinin rövanşını alabileceklerini, Kürdistan devrimini tasfiye ederek devrim ve sosyalizm

düşüncesini mahkum edip gözden düşürebileceklerini, böylece 21. yüzyıla alternatifsiz gireceklerini hesaplıyorlardı. Olayın siyasal ve moral prestiji de eklendiğinde işin önemi daha iyi anlaşılır.

İkincisi de şöyle: Öcalan'ı Kenya'da veya daha önce Minsk'te ya da Yunanistan'da öldürmenin bütün bir uluslararası karşı-devrim hareketinin boşa çıkması, tam bir fiyaskoyla sonuçlanması, devrim ve sosyalizm davasının yeni bir mite kavuşarak 21. yüzyıla giriş yapması anlamına gelirdi. Başka bir deyişle, komplocular kendi elleriyle yeni bir CHE efsanesi yaratacaklardı. Bunun da uluslararası devrim ve sosyalizm hareketi için ne anlama geleceğini en iyisi komplozu planlar biliyordu. Roma sürecinde Kürdistan devriminin nasıl uluslararası boyutlar kazandığını herkes gördü, uluslararası karşı-devrimci güçler de bunu en ince ayrıntısına kadar değerlendirdiler. O nedenle Öcalan'ı öldürmeyi değil, sağ yakalamayı ve teslim alarak tarihlerinin en büyük başarılarından birine imza atmayı planlıyorlardı. Öcalan'ın öldürülmesi, belki kısa vadede Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına büyük bir darbe olacaktı, ama bu olayın kendisi devrimi ateşleyen bir dinamik olacaktı, parti kendisini kısa sürede toparlar, yeni döneme uyarlar ve yeni bir dinamizm ve heyecanla savaşı büyütürken zafer kapılarını zorlayacaktı. Bu anlamda Öcalan'ın Roma'da iken söylediği *"ölüm dirimden daha çok iş görecektir"* sözü, o zaman bir gerçekliği anlatıyordu. Bunu emperyalist ve sömürgeci özel savaş güçleri de biliyordu. O nedenle yeni bir CHE miti yaratmak yerine, teslim alınmış, diz çöktürülmüş, iradesi kırılmış, sömürgeci devlete hizmet eder hale getirilmiş bir Öcalan onların hayallerini süsleyen bir hedef olmuştur. Dolayısıyla İmralı sürecinde Öcalan, *"beni katletmek istiyorlardı, böylece yüz yıllık bir Türk-Kürt savaşı yaratmayı planlamışlardı, bu da Yunanistan'ın temel istemi idi. Ben yaptığım siyasi çıkışla bu oyunu bozdum"* demekle gerçekliği tahrif etmekte, kendi teslimiyetçi tutumunu teorileştirerek meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Gerçekler orta yerdedir. Komplocular isteseydiler Öcalan'ı Kenya'da öldürebilirlerdi, Türk özel savaş elemanlarına teslim edecek yerde katledebilirlerdi. Bunu önleyecek hiçbir güç, ahlaki ve hukuki kural ve ölçü yoktu. Aynı şeyi TC de yapabilirlerdi. Ama böyle bir hareket hiç birinin çıkarına değildi, komplonun temel hedefleriyle çelişirdi. Planın bu önemli boyutunu görmek ve değerlendirmek gerekir, tasfiyeciliği meşrulaştırma çabalarını deşifre etmek açısından bu gereklidir.

Sona yaklaşılmıştır. Yunanistan ABD'nin istemleri doğrultusunda baskılarını yoğunlaştırır. Öcalan'ın imdat, sığınma ve güvenlik çılgınlıkları Büyükelçilik konutunun kalın duvarlarını aşmamaktadır, karşı-devrim kapanı iyice kapanmaktadır. Son adımlar atılmaya, oyunun finali oynanmaya ramak kalmıştır artık. Ancak devam etmeden önce bütün bu önemli gelişmeler olurken Öcalan ve PKK merkezinin, oturumları süren 6. Kongrenin izlediği tutuma ya da politikasızlığa kısa da olsa bakmakta yarar var.

Gelişmeler hızla finale yaklaştırırken Öcalan ve PKK merkezi Öcalan'ın içinde bulunduğu durumu kamuoyuna kapalı tutmakta, böylece komplocuların işini kolaylaştırmaktadır. Oysa Roma'dan ayrıldıktan sonra Rusya'da, Yunanistan'da ve Kenya'da durumun ne kadar tehlikeli boyutlar kazandığı ortaya çıkmıştı, bunu anlamak için çok usta bir siyasetçi olmaya gerek yoktu. Ama Öcalan'ın yaptığı karşı-devrim hareketi içinde olan emperyalist hükümetlerden sığınma ve can güvenliği talebinde bulunmak olmuştur. PKK merkezi ve 6. Kongre ise Öcalan'ı izlemekte, konuyu ciddi bir biçimde gündemine dahi almamakta, Öcalan'ı ve gelişmeleri izlemekten, daha doğrusu sürüklenmekten başka bir şey yapmamaktadır. Bu yanlış duruş ve eylemsizlik karşı-devrimci güçlere ummadıkları kadar rahat bir ortam ve zemin sunmuştur. Dolayısıyla karşı-devrim hareketinin başarısında Öcalan ve PKK merkezi de sorumludur, bunun hesabını halklarımıza ve tarihe vermek durumundadırlar.

Yunanistan istihbaratı ve dışişleri bakanlığı 15 Şubat korsanlık hareketinde çok etkin ve önemli bir rol oynarlar. Bir an önce Öcalan'ı Kenya'daki Büyükelçilik konutundan dışarı atmak için sayısız yöntem denerler, ama her defasında Öcalan ve yanındakilerin direnişi ile karşılarlar. Ancak giderek Öcalan'ın direnişi tükenmek üzeredir, geline nokta, Ankara'nın ucu gözükmemektedir, kendisi de yanındakilere bu işin Ankara'da noktalanabileceğini söylemektedir. 15 Şubat 1999 gününü, uluslararası karşı-devrimci güçler aylardır yürüttükleri "operasyon"un final günü olarak belirlemişlerdir. Plan basittir, Kenya istihbaratı ve polisi konutun dışına çıkarılan Öcalan'ı ayrı bir arabaya alacak, CIA ve MOSSAD ajanlarının gözetiminde havaalanına götürülecek ve havaalanında bu operasyon için kiralanan uçakta bekleyen MİT ve özel savaş elemanlarına teslim edilecek ve böylece operasyon başarıyla tamamlanacak. Ancak burada temel sorun Öcalan'ı Büyükelçilik konutundan çıkarmakta düğümleniyor. Kenya polisi ve istihbarat elemanları büyükelçilik konutunu 15 Şubat günü kuşatır, büyükelçi Öcalan'a Hollanda'ya gideceğini, her türlü güvenlik tedbirinin alındığını, konuttan çıkmaması durumunda polis zoruyla çıkarılabileceğini kesin bir şekilde iletir. Hollanda'ya götürülme işinin bir oyun olduğunu anlamakta güçlük çekmeyen Öcalan, artık kesinlikle sona geldiğini anlar. Yanındakiler konuttan çıkmamasını, bunun ölüm veya kaçırılmayla eşanlamlı olduğunu söylerler. Ama Öcalan onları dinlemez. Konuttan çıkmaya karar verir. Çıkmasaydı, direnseydi ne olurdu? Bu soruya bugün kesin bir yanıt vermek çok zor. Ancak Suriye'den çıkışla başlayan tarihsel hatalar zincirine bu son noktada da yeni bir halka eklenir. Öcalan'ın Roma'da söylediği *"Burada kabramanın mutlak trajik ölüm denemesi yapması gerekir. Benim buna da ne şansım var, ne de yapım elverişli"* sözleri aklımıza geliyor. Gerçekten de yapısı elverişli değil.

Konuttan dışarı adımını atar atmaz Kenya polisi tarafından diğerlerinden koparılır ve yalnız başına bir arabaya bindirilir, hızla havaalanına doğru yola çıkarılır. Gerisi artık çok kolay, CIA ajanları Öcalan'ı uçakta bekleyen Türk özel savaş elemanlarına

uçağın içinde teslim ederler. Uluslararası karşı-devrimci hareketin en büyük ve en zor olan aşaması bitmiştir. Bundan sonrası sorgu ve mahkeme aşamalarıdır. En az birinci aşama kadar önemlidir.

İKİNCİ BÖLÜM

TESLİMİYET VE YANILSAMANIN SONU-I

“15 Şubat, PKK ve Kürdistan tarihi açısından gerçek anlamda bir dönüm noktasıdır. Bu, A. Öcalan’ın kişiliğinden, gerçek eğilim ve kendini algılama durumundan bağımsız objektif bir olgudur. Kendisini parti ve devrimle bu düzeyde özdeşleştirmesi, hatta her şeyin üstünde görmesi ve bütün davranışlarını buna göre belirlemesi, parti ve halkın kaderini bu düzeyde kendisine bağlaması, bu temelde oluşan kişiye tapınma kültürü, onun üzerindeki devrim ve karşı-devrim çatışmasını, parti ve Kürtler açısından kritik kılmakta; bu anı, tarihsel bir dönemeç durumuna getirmektedir.

Bu tarihsel an stratejik olarak kaybedildiği için, 15 Şubat, tersine dönüş ve tasfiyenin, Kürdün geleneksel tarih çizgisine, sömürgecilik ve ulusal imha tarihine dönüş dönemecidir.

9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim komplosu, Genel Başkanı şahsında PKK’yi, onun önderlik ettiği Ulusal Kurtuluş Devrimini, halkımızın kazandığı ulusal ve tarihsel bilinci yok etmeyi; bu devrimin bölgesel ve uluslararası rolüne son vermeyi hedefliyordu. Yargılama süreci bu stratejinin gerçekleştiği bir zemin olarak algılandı ve değerlendirildi.

Ne yapılmalıydı?

Bu uğursuz stratejiyi boşa çıkaracak tarihi direniş çizgisi mi, yoksa karşı-devrimci güçler, komplocular için kabul edilebilir ve onların itiraz edemeyeceği bir “uzlaşma” çizgisi mi? Daha net ve kesin ifadeyle, tarihsel direniş çizgisi mi, tarihsel teslimiyet mi?

İşte kritik soru buydu?

Uzlaşma kavramını bilinçli bir biçimde tırnak içine aldık. Çünkü sorgu ve yargılama süreci bütün ara yolların ortadan kaldırıldığı, direniş ile teslimiyet çizgilerinin kesin ve net bir biçimde ayrıldığı, hiçbir ara seçeneğin kalmadığı, gerçek anlamda bir irade savaşının yaşandığı, tarihsel bir

zafer ya da yenilgi dışında başka bir yolun bırakılmadığı, bütün bir 20. yüzyıl devrimler ve karşı-devrimlerinin savaşa tutuştuğu tarihsel an ve zeminden başkası değildi. Bu tarihsel düello anı ya kazanılır, ya da kaybedilirdi. Kazanıldığında 20. yüzyıl, şanına uygun bir biçimde kapatılır, 21. yüzyıla devrimle girilirdi. Kaybedildiğinde ise emperyalist sistem 20. yüzyılın en son devrimini yenilgiye uğratmanın keyfiyle 21. yüzyıla bir karşı-devrimle girerdi. Hangi cepheden bakılırsa bakılsın objektif gerçeklik böyledir. Hiçbir çarpıtma ve demagoji bu yakıcı gerçekliği değiştiremeyecektir.

Bu, PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın kişiliğinden, gerçek eğilim ve kendini algılama gerçeğinden bağımsız olarak böyledir; Kürdistan devriminin boyutları, geldiği düzeyi ve "önderlik gerçeği" ile varolan ilişki biçimi ve niteliği ile ilgili objektif bir olgudur. PKK ve önderlik ettiği devrimin süreç içinde A. Öcalan'ın kişiliği ve kurduğu "sistem"le bu düzey ve nitelikte özdeşleştirilmesi, bu "sistem"in her şeye damgasını vurması, buna karşı partimizin modern bir parti gibi kurumlaşmaması, bütün kaderini bir kişinin iki dudağı arasından çıkacak sözlere neredeyse bire bir kilitlemesi, bu olgu, aynı zamanda PKK ve devrimin en büyük zaafı idi. Karşı-devrimci güçler de bu zaafa oynadılar, planlarını bunun üzerine kurdular... Planlarını, "A. Öcalan'ı teslim alırsak, parti ve halkın iradesini teslim alır ve devrimi bitiririz, ya da marjinalleştiririz" değerlendirmesine dayandırdılar. 15 Şubatı parti ve halkımız açısından bu kadar yaşamsal kılan, devrimimizin geldiği düzey, ama buna karşılık süreç içinde oluşan bu tarihsel zaafın, bu büyük ikilemin, bu büyük paradoksun kendisidir. Parti ve devrimimiz bir kişi kültü ekseninde değil, gerçek anlamda kurumlaşmış bir parti kimliğini kazanmış olsaydı, dünyayı titreten devrimin kaderini bir kişiye bu kadar bağlamasaydı, bir kişinin yaklaşımı ve tutumu bu kadar belirleyici bir rol oynamaz, 15 Şubat bu düzeyde tarihsel önem kazanmazdı." (Yolumuza Devam Ediyoruz, Devrimci Çizgide Israr Bildirgesi)

I. Sorgu

CIA ve MOSSAD ajanları rollerini oynamış, Öcalan'ı etkisizleştirip uçakta bekleyen Türk özel savaş elemanlarına teslim etmişlerdi. Artık bundan sonrası onlara aitti. Öcalan artık neyin ne olduğunu biliyordu, uluslararası komplo başarıyla sonuca doğru gidiyordu. Artık düşmanlarının elindeydi. Ne yapmalı sorusunu daha önce düşünmüştü. Avrupa'dayken gerektiğinde kahramanlık eylemini gerçekleştireceğini, ama teslimiyetin gölgesini dahi kabul etmeyeceğini açıkça dile getirmiş ve bunu kamuoyuna bir söz olarak deklere etmişti. Aslında olması gereken buydu, ezilenlerin temsilcileri tarih boyunca böyle davranmışlardı, dolayısıyla direnme kararında bir olağanüstülük yok, tartışmasız olması gerekendir!

Uçağa ayak basar basmaz Türk özel savaş elemanları tarafından bayıltıcı bir ilaçla bayıltıldı, elleri kolları bağlandı, gözleri ve ağzı bantlandı. Kendine geldiğinde özel savaş timinin komutanının “*Memleketine hoş geldin Abdullah Öcalan*” sözleriyle karşılaştı. Yaşadığı dehşetli gerçeklik bütün çıplaklığı ile ortadaydı, yakalanmıştı, uluslararası hukuk, ahlak çiğnenerek korsanca kaçırılmış ve Türk özel savaş elemanlarına teslim edilmiş, şu anda onların elindeydi. Kendi değerlendirmesine göre, önünde iki yol vardı, ya teslimiyet ya imha! Karşı-devrimci güçler bu ikilemi dayatıyorlardı, Öcalan da onların dayatmalarını aynen böyle okuyordu. Daha Avrupa’dayken denklemi böyle kurmuştu. Direnmeyi imha ile özdeşleştirmişti. Yine kendisinin yazdığına göre, önce tarihsel direnme çizgisinde ser verip sır vermemeyi düşünmüş ve kararlaştırmıştı. Ama çok kısa bir süre sonra ise, bunu çok tehlikeli buluyor ve gerisini kendisinden dinleyelim: “*Önce hiç konuşmamayı ve açlığa yatmayı düşündüm. Ama baktım iyi olmayacak. Konuştum.*” “*Hala da konuşmaya devam ediyorum.*” Peki, Öcalan ne konuşuyor? Kimse de bunu sormuyor. Sorgucularına, kurulan Soruşturma Komisyonuna ne konuşuyor, masal mı anlatıyor? Konuştuğu şeyler nedir? Polis, MİT veya asker sorgusunda konuşulduğunda bu, literatürde nasıl tanımlanır? Sorguda konuşan kişilerin bu davranışı nasıl değerlendirilir? Sorguda konuşanların taktir edildiği görülmüş müdür, tarihte ve günümüzde böyle davrananlara nasıl yaklaşılmıştır? Bu soruların yanıtlarına geleceğiz. Ancak şimdi kaldığımız yerden devam edelim. Öcalan kararını vermiştir.

Konuşacaktır!

Direnmeyi, tarihsel direniş çizgisinin bir savaşçısı gibi savaşmayı, her türlü öz-veriyi göze alarak Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin yolunda yürümeyi “*çok tehlikeli*”, “*basit ve kolay yol*” olarak değerlendiriyor. Öcalan, daha sonra yaptığı bir değerlendirmede içine girdiği durumu şöyle anlatmaya çalışır: “*Benim buraya alınmam tabii edilemedi. Buraya alınmam, uluslararası sistemin oluşturduğu bir plandır. Sadece imha mıdır? Hayır! Mantiği şu: Eğer bu adam eski kafasıyla ısrar ediyorsa, hep isyan, hep savaş diyorsa sonuç zaten tasfiyedir. Öyle de olurdu. Çünkü biz güçlüyüz diyorlardı. Anlayışsızsa, kafası çalışmıyorsa imha ederiz. Biz ne yaptık? Kafamız çalışıyordu, bir de bilimsel olarak da 1993’ten beri arayış içindeyiz. Demokratik çözüm arayışı önemlidir. Israr ettik.*” (Özgür Halk, Nisan 2000) Öcalan, “*akıllı*” davranıyor, uluslararası karşı-devrimci güçlerin istediği doğrultuya giriyor, bunu imha olmamanın biricik yolu olarak görüyor.

Direnışı, “*akılsızlık*”, “*imha*”, “*komploya düşme*” ile özdeş görüyor, “*basit ve kolay yol*” olarak değerlendiriyor. Kendine göre daha zor olanı, “*uzlaşmacılık*” yolunu seçiyor. Neyin uzlaşması, ne verildi, ne alındı ki yapılane uzlaşmacılık denilsin, hangi zemin üzerinde yapılan bir uzlaşmadır bu? Temel ilkeler, ölçüler ve doğrular Öcalan söz konusu olduğunda anlamsızlaşıyorlar mı, geçerliliklerini yitiriyorlar mı? Neden? Yanıtı da hazır:

“Ben başkayım, her şeyin üstünde, tek ve biriciğim! Tarihsel ve toplumsal hareket yasaları ben söz konusu olduğunda anlamını yitirir, geçerliliğini kaybeder! Önemli ve esas olan benim, tek ve mutlak bağlanması gereken biricik yasa budur! Bütün yaklaşımlar ve davranışlar bu yasaya göre belirlenmeli ve düzenlenmeli, yoksa, her şey mahvolur, imha olup gider. Önemli olan ve her şeyin üstünde olan BEN yaşamalıyım! Şimdi bunu ‘Barış için yaşamalıyım’ biçiminde formüle ediyorum. Artık herkesin yaşam ve mücadele parolası, varoluş gerekçesi bu olmalıdır! Daha önce ‘Her gün öl ve öldür’ diyordum, şimdi bunun yerine, ‘Kendin yaşa ve yaşat’ ilkesini koyuyorum! ‘Bu bana daha doğru geldi.’ Siz bakmayın bu kadar savaş teorisi yaptığımı, savaş yönettiğime, bana ‘karınca ezme’ derlerdi! Bunu herkes biliyor, en iyisini de arkadaşlarım biliyor! Bizim ARGK Komutanlığı da bildiri yayınlamadı mı, Başkanımızın askeri eylemlerden dolayı hiçbir sorumluluğu yoktur diye? Ben artık bir barış savaşçısıyım! Barış savaşçısı olmak, savaş savaşçısı olmaktan daha zordur! Ben zoru seçiyorum! Gerçi 9 Ekim komplosuyla ilgili yaptığım ilk açıklamada başka şeyler söylemiştim, ama olsun, önemli olan ben ve bugündür!”

Öcalan, 9 Ekim komplosundan birkaç gün önce söylediklerini çok iyi hatırlıyordu. Uzun bir aktarma yapmak istiyoruz. O günkü Öcalan, aslında bugünkü, İmralı’daki Öcalan’ı anlatıyordu. O nedenle bu uzun alıntının her cümlesi üzerinde önemle durulmalıdır. Şöyle diyordu:

“Şemdin Sakık’ın 3 Ekimde çok ilginç bir tavrı vardı. Sözde mahkemeye çıkaracaklardı, ama fazla mahkeme yapmadılar. sanırım işin öneminden ötürüydü. Bu adam üç kelimelik bir şey söyledi, ‘Gerillacılık yapmayacağım, itirafçılık yapmayacağım, köy koruculuğu yapmayacağım, ama barış savaşçısı olacağım.’ Bu sözler önemli; komplonun diğer bir yönünü görmek açısından ve özellikle aydınlarımız açısından çok önemli. Çünkü zindan artık PKK’nin yüzde onudur, ama PKK’nin yüzde sekseni gerilla demektir. Dolayısıyla Genelkurmayın tüm dikkati gerillayı çözmeye ayrıldı.”

“95’e gelindiğinde bunlara göre, işin askeri yönü bitti, geriye bu marjinalleşmiş, yani nefes alamaz duruma gelmiş gruplar kaldı. Şemdin’in sahte bir operasyonla tutuklanması, içeriye alınması, PKK’nin yarı kontra bir örgüte dönüştürülmeye çalışılması planın bir parçasıydı. Nitekim bugün çeteleri görüyoruz.”

“Ve bizim de muazzam örgütsel çalışma yaparak, partinin çizgisine bağlı kadroları çok eğitmekten başka bir yolumuz olamazdı. Çünkü devletin yönlendirdiği bir çalışma, inançlı örgütsel çalışmalardan başka hiçbir yöntemle aşılamaz.”

“Gerillanın çeteleşmemesi, gerillanın marjinalleşmemesi için aşama kaydettik.”

“Şimdi orada bu ‘barış savaşçısı’ olmuş. Bu, komplonun çok önemli bir ayağıdır.”

“Şimdi şu noktaya geliyorum, bunun çok iyi bilinmesi lazım: O, yarın mahkemeye çıkıp büyük bir barış savaşçısı kesilebilir. Benim hakiki barış savaşçılarına büyük saygım var. Biz de nitekim barış için ateşkes yaptık. Bunlar yanlış şeyler değildir, gerektiğinde yine yapılır. Ama bir de çok sabte, tehlikeli bir ‘sabte barış cephesi’ var. Tıpkı Şemdin’in teslimiyeti temelinde veya tüm direnen insanların teslimiyetini sağlama temelinde bir politika yürütülüyor. Yine düzende çok parti var, örneğin bir Refah’ı sürdürme gibi bir politika izleniyor. Şimdi Türkiye’de bu temelde bir de barışçılık yapılıyor. Yani direniş kesilecek, kontrol altına alınmamış hiç kimse bırakılmayacak. Tamamen teslim olanların İslamcılığı, tamamen teslim olanların Kürtçülüğü gibi bir politika gündemde var. Şimdi bu komplonun böyle çok önemli bir ayağıdır. Fakat bunun tam başarılı olabilmesi için, tabii ki bizim halledilmemiz gerekiyor.” (6. Kongreye Sunulan Politik Rapordan...) (abç.)

Dün bunları söylerken Öcalan, uluslararası karşı-devrim hareketinin planını, bunun ana çizgilerini deşifre ediyordu. Peki kendisi şimdi ne yapıyordu, ne yapmaya hazırlanıyordu? Teslimiyet üzerinde hangi ve nasıl bir barış çizgisini savunmaya hazırlanıyordu? Gerillanın tasfiyesini gerçekleştirmeye çabalarırken, tüm devrim değerlerini altın tepside sömürgeci özel savaş kurmaylığına sunarken hangi planın bir uygulayıcısı oluyordu, hangi senaryonun bir figürü olmaya hazırlanıyordu?

Karşısındaki yüzü kar maskeli özel savaş elemanın “Memleketine boş geldin” sözlerini yerleşik kurallara göre yanıtladıktan sonra, “fırsat verilirse hizmet etmeye hazırım” diyor. Özel savaş elemanı Öcalan’ın “hizmet” sözünden neyi kast ettiğini hemen test etmeye çalışıyor, ama acele ediyor, Öcalan “konuşma” kararını vermesine rağmen henüz sorulan sorulara istenilen yanıt vermiyor. Daha sonra her şey çorap sökücü gibi gidecek....

Bülent Ecevit, 16 Şubat 1999 günü öğleye doğru Ankara’da yaptığı basın toplantısında, Öcalan’ın Türkiye’de olduğunu, başarılı bir operasyonla bunun gerçekleştirildiğini açıklıyordu. Bunları yazılı bir metinden okurken elleri titriyordu; sevinçten, heyecandan, biraz da korkudan. Gerçekten de TC açısından bu önemli bir olaydı, onlarca yıldır PKK ve onun önderlik ettiği devrimci ulusal kurtuluş mücadelesine tarihi bir darbe vurmaya hazırlanıyor, bunun heyecanını yaşıyorlardı. O dönemde yaşanan hükümet krizinden Ecevit’in başkanlığında bir azınlık hükümetiyle çıkma kararı ile uluslararası karşı-devrim hareketi arasında bir ilişki var. Özel savaş kurmaylığı Ecevit’e güveniyordu, Kemalizm okulundan başarıyla geçen, Kürtlerin inkarı ve imha politikasını en iyi çözümseyen, halklara karşı düşmanlıkta, şoven milliyetçilikte, bunu sol söylemle kamufle etmede belli bir başarı kazanan bir politikacıdır. Ulusal inkar ve imha politikasında ona Öcalan’ın yakalatılması sürecinde böyle kritik bir ro-

lün verilmesi, kesinlikle boşuna ve rastlantı değildir. Hatırlanırsa Kıbrıs işgali de Ecevit'in hükümet olduğu bir dönemde gerçekleştirilmişti. Bu işgal hareketine “*Barış Harekati*” kod adı verilmişti. İlginç bir “*rastlantı*”, şimdiki tasfiye hareketinin kod adı da “*Barış*”! Kısacası özel savaş ona güveniyordu, onun başbakanlığı ile bu kritik döneme-ci aşmak istiyor ve yaklaşmakta olan genel seçimlerde onu birinci parti olarak çıkmasını istiyordu, Öcalan operasyonunun siyasal getirisini onun siyasal hanesine yazdırmak istiyordu. İlginçtir, İmralı’da teslimiyet çizgisini seçen Öcalan, özel savaş kurmaylığının istemi doğrultusunda HADEP’in genel seçimlere katılmamasını, yerel seçimlere katılmayla yetinmesini, Ecevit ve DSP’yi desteklemesini ısrarla isteyecek, bunun için bir avukatını görevlendirecektir. Anılan bu avukat bu gelişmeyi bize aktarırken şaşkınlığı henüz üzerinden atmış değildi. Sözünü ettiğimiz avukat bu yönlü girişimlerde bulunur, Ankara’ya kadar gider, Öcalan’ın talimatları doğrultusunda DSP yetkilileriyle görüşür, ama gerekli ilgiyi görmez ve bu girişimi sonuçsuz kalır. Burada anlatmak istediğimiz şu: Öcalan’ın en azılı bir Kürt ve emekçi düşmanı olan Ecevit’i seçimlerde desteklemek için ısrarlı bir çaba içinde olmasıdır. Peki, neden?

Öcalan’ın yakalanışını Demirel, “*Cumhuriyet tarihinin en önemli olayı*” olarak değerlendirebilir. Öyle değerlendirirler ve ona göre bir tutsaklık sürecine alırlar. Daha önce Adnan Mendereslerin yargılanmasıyla ünlenen İmralı adası adli mahkumlardan boşaltılır, yeniden düzenlenir, en gelişmiş teknikle donatılır ve bütün bir ada “*yasak bölge*” statüsüne alınarak her açıdan ve bütünüyle Genelkurmayın yönetimine ve denetimine alınır. Adanın iç yönetiminin Başbakanlık Kriz Yönetiminde olduğu söylenebilir de, adada bulunan seçme özel savaş elemanları Adalet Bakanlığı personeli haline getirildiği açıklansa da gerçek yönetim her zaman Genelkurmayın elinde olmuştur. Oluşturulan Soruşturma Komisyonu da yine Genelkurmayın özel elemanları ve doğrudan ona bağlı çalışan kadrolardır. İmralı’nın statüsü, bunun Kriz Yönetimine bağlı olması, sorgulama ve yargılama usulü ve diğer uygulamaların tümü uluslararası hukuk kurallarına aykırı olduğu gibi TC’nin yasalarına da aykırıdır. Ama özel savaş kurmaylığı için bunlar pek önemli değildi, önemli olan Öcalan’ın özel bir statü içinde ve mutlak denetim altında tutulması ve PKK ve devrimin tasfiyesinde en sonuç alıcı tarzda ve sonuna kadar kullanılmasıdır, bunun için engelleyici hiçbir kural, ölçü, yasa, ahlak tanımayacaklardı. Bu çok açıktı, TC’nin şanına tıpatıp uygundu. Kaldı ki TC yalnız değildi, emperyalist müttefikleri, bölge gericiliği, Kürt işbirlikçiliği sonuna kadar yanlarındaydı, kendisini sonuna kadar destekleyeceklerdi. Bu konuda hiçbir önemli engel-le karşılaşmadılar...

Öcalan İmralı’ya alındı, burada mutlak tecrit uygulamasına tabi tutuldu. Şimdi gerçek anlamda tek başına idi. Tarihi bir sınavdan geçiyordu, bunun nedenlerini bu bölümün başına aldığımız Bildirgemizden yaptığımız uzun alıntıda ortaya koyduk, bunları tekrarlamayacağız. Bütün gözler ondaydı, herkes nefesini tutmuş İmralı’dan

gelecek haberi bekliyordu. Televizyonlarda gösterilen ilk görüntüler hiç de iç açıcı değildi, kimi kaygılar, kimi soru işaretleri belirmiş olsa da, bunlar, özel savaş kurmaylığının psikolojik savaş oyunları, karalamaları olarak değerlendiriliyordu. İmralı dışındaki hava sabırsız bir beklenti, kaygı, soru işaretleri ile bulutlanmıştı. Ama önemli olan İmralı'nın içindeki gelişmelerdi. Öcalan ne yapacaktı? Nasıl bir sorgu stratejisi izleyecekti, bundaki amaç ve hedefi ne olacaktı? Uçak görüntülerinden bir kaç gün sonra bazı gazetelerde Öcalan'ın *"itirafları"* parça parça yayınlanmaya başlandı, kaygılar biraz daha arttı, soru işaretleri biraz daha çoğaldı, bulutlu ve puslu hava biraz daha karardı, endişeler yurtseverleri ve devrimcilerin uykularının kaçmasına yol açtı. Hürriyet Gazetesi, Öcalan'ın gerillaya teslim olmaları yönünde çağrı yapacağını, bunun için kaset doldurmaya çalıştığını manşetten haber yapıyordu. Gerçekte neler oluyordu? Bu yayınlanan *"itiraflar"* ne kadar gerçekte, ne kadar psikolojik savaşın *"kara propagandası"*nın ürünüydü? Böyle bir şey gerçekte bunu nasıl açıklamak gerekiyor, çözülme ve itirafların yaratacağı zincirleme yıkımı önlemenin yolu nereden geçerci, ne yapılmalıydı?

Bir yandan da Başkanlık Konseyi bu soruların yanıtlarıyla meşguldü. Yasal süreci tamamlandıktan sonra ilk avukat görüşmesi yapıldı. Onların verdikleri bilgiler de iç açıcı değildi, işler iyi gitmiyordu. Onların verdiği bilgilere göre Öcalan'ın durumu iyi değildi, gözleri ifadesiz, donuk ve çok ürkmüş, kendinde olmayan bir insanın izlenimi veriyordu, şaşkıındı, adeta ilaç verilmiş bir görüntü sergiliyordu. Bütün bu yaşananların gerçek olma olasılığı çok büyüktü, bütün belirtiler bunu gösteriyor ve doğruluyordu. Bazı önlemler almak kaçınılmazdı. Böyle düşünen Başkanlık Konseyi, *"Parti Genel Başkanımız özgür olmadığı koşullarda söylediği hiçbir sözü kendisini ve bizi bağlamaz"* biçiminde halkımıza ve dünya kamuoyuna yönelik bir bildiri yayınladı. Öte yandan MED-TV' de en az bir hafta sürecek programlar yaptı. Bu programlarda çeşitli ilaçların ve psikolojik yöntemlerin insan iradesi ve davranışları üzerinde yarattığı etkiler için uzmanları tarafından tartışıldı. Ortaya çıkan ortak görüş, Öcalan'a ilaç verildiği, ilk görüntülerde yansıyan normal olmayan davranışların ve avukatların gözlemledikleri bulguların bunu gösterdiği yönündeydi. Belli ki, Öcalan'ın ilaç ve psikolojik baskı yöntemleriyle bu duruma getirildiği, iradesine müdahale edildiği için artık sözleri parti için bağlayıcı değil mesajı verilmek ve bilinçlere yerleştirilmek, böylece Öcalan'ın çözülme ve teslimiyet durumunun şok edici, dağıtıcı bir rol oynamasının önüne geçilmek isteniyordu. Bu programlar o kadar sık ve uzun sürelerle yapıldı ki, Öcalan'ın çözüldüğü kesinleşmiş gibi algılanmaya başlandı.

Şimdi sormak gerekir: Neden Öcalan'ın *"özgür olmadığı koşullarda söyleyeceği hiçbir sözün kendisini ve partiyi bağlamayacağı"* açıklaması yapıldı ve bu günlerce televizyon haberlerinde tekrarlandı, gazetelerde yayınlandı? Neden Öcalan'ın iradesine ilaçla müdahale edildiği, ilaçların böyle bir işlev görebileceği için uzmanlarınca günlerce ve saatlerce işlenilmeye çalışıldı? Ne yapılmak, ne kurtarılmak isteniyordu? Bu açıklamalar ve

programlar hangi gerekçelere ve değerlendirmelere dayandırılıyordu? Öcalan'ın çözüldüğü ve teslim olduğu düşüncesi ve değerlendirmesi bütün bu önlemlerde rol oynamıyor muydu? Yoksa BK, durup dururken salt genel bir tedbir olsun diye mi bunları yapıyordu? Soruları uzatmak mümkündür, ama yeterli olduğunu düşünüyoruz.

Açık ki, BK, Öcalan'ın sorguda durumunun iyi olmadığını, çözülme ve teslimi yet olasılığının çok büyük olduğunu değerlendiriyordu, basında çıkan ifadeler, televizyonlara yansıyan ilk görüntüler ve en önemlisi avukatların ilk gün gözlemleri ve tanık oldukları gelişmeler, BK'yi böyle bir değerlendirmeye götürmüştü, onlar da önlem olarak yukarda aktardığımız açıklamayı yapmak ve ilaçlarla insanların iradesine ve düşünce yapısına müdahale edilebileceği yönünde “bilimsel” programları yaptırmak zorunda bırakmıştı. BK telaş içindeydi. Bu telaş, televizyonda yapılan “bilimsel” programların sıklığına ve içeriğine olduğu gibi yansıyor. Bu programlar o kadar uzatıldı ki, tepki toplamaya başladı, eleştiriler aldı. Öcalan'ın karizmasının yapılan bu sıklıktaki programlarla sarsıldığı, çözülme havasının verildiği, bir açıklama ve konuya ilişkin bir programın yeterli olduğu, bu konuda özel savaşın yarattığı zemine düşülmemesi gerektiği yönünde eleştiriler oldu. Belli ki kaygıları yerindeydi, dozunu iyi ayarlamamakla birlikte aldıkları ilk önlemler doğru ve yerindeydi, Öcalan üzerinden oynanacak oyunları boşa çıkarabilecek nitelikte önlemlerdi. Aslında BK'nin aldığı bu önlemler, bir yönüyle Öcalan yanılsamasına yönelik gelişen ilk örgütlü ve ciddi kuşku, bu yanılsamayı deşifre edebilecek nitelikte ilk önemli tavrıydı. Ama arkası getirilemedi, daha sonra Öcalan'ın yaptığı müdahalelere direnilemedi. Oysa her şey açıktı, “Barış” kod adlı tasfiye operasyonu çok kapsamlı ve kök kazıma hedefine sahipti.

BK, bu tutumu hakkında geniş ve ikna edici açıklama yapmaktan kaçınır. “Önderliğimiz tecrit koşullarında bulunuyordu, kendisi hakkında bir bilgimiz yoktu, bir önlem olarak böyle bir açıklama yapmak durumunda kaldık. Sonra avukatlardan gerçek durumunu öğrendik ve artık Önderliğimizle ilişkimiz var, çalışmalarımızı tamamen Önderlik çalışmalarına bağlıyoruz” biçiminde açıklamalar yapsa da BK, bize ve halka “tartışmasız, tabu, yanılmaz ve mutlak doğru olarak” yansıttıkları Öcalan'ın çözüldüğü olasılığına ciddi ciddi inandığı için kimi önlemlere baş vurmuş, böylece sonradan örtbas etseler de Öcalan yanılsamasına bir iğne batırmaktan kendilerini almadışlardır...

Daha sonra avukatları, BK'nin hakkındaki kararını kendisine ilettiklerinde Öcalan, öfkelenir, “benim bildiğim 6. Kongre beni yeniden Genel Başkan seçti, BK'nin yaptığı sorumsuzluktur” der. Öcalan'ı tanıyan, kurduğu sistemi bilen BK hemen yelkenleri indirir, “kablemiz İmralı'dır” demeye ve böylece PKK'yi ve devrimi tasfiye operasyonun uğursuz bir figüranı olmaya başlar. Bunun ayrıntılarına geleceğiz. Ama bu noktaya gelmeden önce devletin Öcalan üzerinden gerçekleştirmeye çalıştığı karşı-devrim planı hakkında birkaç söz söylemeyi gerekli görüyoruz.

Uluslararası karşı-devrim hareketini planladıklarında, Öcalan'ı mutlak teslim almayı ve onun üzerinden PKK'yi başta denetim altına almayı ve süreç içinde tasfiye etmeyi, tüm devrim değerlerini topyekün olarak silip süpürmeyi düşünüyorlardı. Öcalan şimdi ellerindeydi ve *"hizmet etmeye hazır olduğunu"* belirtiyordu. Bu noktada klasik bir itirafçılık kendilerinin işine yaramayacaktı. Bu, deşifre olmuş bir yöntemdi, topyekün tasfiye, PKK ve devrim değerlerini tümünden kontrol altına alarak bitirme hedefine uygun değildi. Öcalan daha sonra yaptığı bir açıklamada kendisinin Şemdin türü bir itirafçılığı ve klasik direniş çizgisini değil, *"uzlaşmacılık"* yolunu seçtiğini belirtcekti. Deşifre olmuş yöntem ve biçimler yerine başka yöntemlerin seçileceği açıktı. Bu anlamda mutlak teslimiyet ve tasfiye hareketine daha iyi kabul edilebilir bir ad verilmeli, ideolojik ve politik bir kimlik kazandırılmalıydı. Böyle bir yaklaşım bilinç ve ruhsal alandaki tasfiyeye, bellek katliamını gerçekleştirmeye de çok daha iyi bir biçimde hizmet edecekti. Teslimiyet ve tasfiyeci harekete ad bulmak zor değildi, siyasal bir biçim vermek de öyle... Öcalan, bundan sonra *"barış savaşı"* olacaktı, kendisini *"kutsal barış davasına"* adayacaktı, yaşayacaksa da artık *"barış için yaşayacaktı"*. Kaldı ki bu yaklaşımı yeni de değildi, 1993'ten bu yana sürekli dile getirdiği bir görüş ve tutumdur. Dolayısıyla *"barış"*, *"barış süreci"* teslimiyet ve tasfiyeciliğin üzerine *"cuk"* diye oturacak, onu dört bir yandan sarıp sarmalayarak kamufle edecekti...

Tasfiye planına ad bulunmuş, siyasal biçimi belirlenmiştir. Bundan sonrası bu ad altında PKK'yi her açıdan silahsızlandırma ve teslim alma, bütün devrim değerlerini tasfiye etme operasyonu Öcalan'ın eliyle yürütülecekti, komplocu güçler ise daha çok perde arkasında kalacaklardı. Teslimiyet ve tasfiye planı, ideolojik, programatik, stratejik, örgütsel, taktik ve ruhsal, kısacası her cephede bütün olanaklar ve fırsatlar kullanılarak uygulanacaktı. Öcalan ilk sınavını sorguda, kurulan Soruşturma Komisyonu önünde vermek durumundaydı.

Sorgucular sorar, Öcalan bildiklerini tüm ayrıntılarıyla anlatır, kendi deyişiyle *"konuşur"*, sonuna kadar... Daha sonra bu konuda avukatlar sorular sorduğunda, *"Önemli değil, o ifadelerin bir önemi yok, ben Soruşturma Komisyonu ile sohbet ettim"* diye geçiştirmeye, bütün PKK'yi teslimiyet çizgisine çektikten ve tam denetimi sağladıktan sonra ise bu tutumunu *"siyasi çıkış"* olarak değerlendirecektir. Öcalan, bütün kavramaların özünü boşaltıyor, en sıradan bilim ve mantık kuralarını bile alt üst ediyor, partinin ve halkın en temiz bağlılık ve güven duygularını hoyratça kullanıyordu, kendi teslimiyetçi ve tasfiyeci tutumunu gizlemek, başka türlü göstermek, *"partinin ve halkın yararına"* olduğunu anlatarak her şeye rağmen üstte kalmak istiyordu.

Şimdi, Öcalan'ın sorguda verdiği ifade ve sergilediği tavır üzerinde kısaca durmamız gerekiyor. Öcalan her şeyi anlatıyor, geride bıraktığı bir şey yok, onun değişimleriyle söyleyecek olursak *"iliklerine kadar çözülüyor."* Öcalan ekleri dışında Soruşturma

Komisyonuna 50 sayfalık bir ifade veriyor. İfadeyi alan kurum olarak Jandarma Genel Komutanlığı gösteriliyor. Bu ifade tutanağına göre partinin ideolojik ve politik çizgisi, amaç ve hedefleri, stratejisi ve taktiği ile ilgili sorular sorulmuyor, bundan sonraki tutumu hakkında da soru sorulmuyor. Örgüt yapısı, kadroları, örgütsel ilişkiler konusunda bütün ayrıntıları anlatıyor, sorgucular, tutanağa parantez içinde, *“Bu konuyla ilgili ayırtılı bir kaset ve şemamız mevcuttur”* biçiminde not düşmeyi ihmal etmiyorlar. Sorgucular, partinin dış ilişkilerini, hangi devlet ve örgütlerle ilişkilerinin olduğunu, kimlerden destek aldığını, legal alandaki faaliyetleri ve ilişkileri, para ve silah kaynağını, uyuşturucu vb konularda sorular soruyor, ama eylemler hakkında birkaç tanesinin dışında çok ciddi bir sorgulama yapma gereğini duymuyorlar ya da bu doğrultudaki soru ve yanıtları ifade tutanağına geçirmiyorlar. Öcalan her şeyi anlatıyor, *“konuşuyor.”* Hatta tam hatırlamadıklarını hatırladığında söyleyeceğini belirtmeyi de ihmal etmiyor. Örneğin kendileriyle ilişki geliştiren bir albay var, bu adamın adını unuttuğu için söyleyemiyor, ama hatırladığında söyleyeceğini belirtiyor. Peki neden? Sorguda neden ideolojik ve siyasal konularla ilgili, stratejik ve taktik konularla ilgili sorular sorulmuyor? Bundan sonrası için de sorulan bir soru yok. Neden? Daha sonraki adımlarını zora sokmamak için mi? Örgütsel çözülmeyi daha kapsamlı bir ideolojik ve politik çözülmeye tamamlamak, PKK’yı daha kolay kontrol altına almak için mi böyle davranılıyor? Sorgucular, başka bir ifadeyle özel savaş kurmaylığı, teslimiyeti ve çözülme-yi salt bilgi almayla sınırlı görmek istemiyor, bunu adım adım kapsamlı bir teslimiyet ve tasfiye hareketine dönüştürme kararındadır. Sorgu ifadesi, soruları ve yanıtları bu planın önemli bir basamağı olarak düşünülüyor ve değerlendiriliyor. Öcalan, bildiği her şeyi tereddütsüz anlatıyor, bu konuda sorgucularına hiçbir *“zorluk”* çıkarmıyor. Halkımızın gerçekleri daha açık ve yalın bilebilmesi için sorgu ifadesini çok kısaca da olsa özetlemek ve üzerinde durmak istiyoruz.

Soruşturma Komisyonu, ilk soruda, 9 Ekim ve 16 Şubat tarihleri arasında Öcalan’ın başından geçenleri anlatmasını istiyor. Öcalan, bu soruya karşılık 9 Ekimden sonra başlayan Avrupa serüvenini, Moskova, Atina ve Roma’da dost ilişkilerin tümünü; Roma’da görüştüğü tüm heyetlerin ve kişilerin adlarını; yine bu alandayken 6. Kongre ile ilgili yaptığı görüşmeleri, bu süreçte kabul edilmesi için baş vurduğu ülkelerin adlarını, 16 Ocakta İtalya’dan ayrılarak Moskova’ya gidişini, buradaki gelişmeleri, Kenya’ya kadar uzanan Yunanistan serüveninin bütün ayrıntılarını açıklıyor. Burada ilginç olan Öcalan’ın ilişkiler ve kişiler hakkındaki bütün bilgileri ayrıntılarıyla vermesidir.

İkinci soruda, Ulusal Kongre ile bilgi isteniyor. Öcalan bu soru hakkında da ayrıntılı bilgi vermekten kaçınmıyor. Kongrenin amacı, bileşimi, olası etkileri, Newroz’da toplanabileceği yönünde bilgiler verdikten sonra, Hollanda’nın bu konuda esnek davrandığını belirtiyor. Öcalan, Ulusal Kongreyi çok işlevli ve stratejik bir olu-

şum olarak değerlendirmediyiğini, FKÖ ve ANC gibi olamayacağını anlatıyor, bu konuda sorgucuları rahatlatan bir hava sergiliyor...

Üçüncü soruda, partinin son yapılanması ve mevcut durumu soruluyor. Öcalan bu soruya ayrıntılı açıklamalarla karşılık veriyor. Hangi alanda kaç gerillanın olduğunu ve kimlerin komutasında bulunduğunu, gücün bundan sonra Güney’de yoğunlaşacağını belirtiyor. Belli ki bu konuda anlatılanların tümü tutanağa geçirilmiyor. Bu, parantez içinde *“Bu konuyla ilgili ayrıntılı bir kaset ve şemamıza mevcuttur”* ibaresiyle tespit ediliyor.

Dördüncü soruda, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı ile partinin ilişkisi soruluyor. Öcalan, başından beri uyuşturucuya karşı olduğunu, ama denetim dışı kalan unsurların Zağros’ta bu işe bulaştıklarını öğrendiğini, kardeşi Osman Öcalan’ın da Zağros’ta bulunurken uyuşturucu işine bulaştığını ve bu nedenle kendisini tüm görevlerinden el çektiğini, bu alana giden tüm unsurların bu işe bulaştığını anlatan Öcalan, esas olarak uyuşturucuya karşı olmakla birlikte uyuşturucu kaçakçılarından vergi adına para alındığını belirtiyor. Silah kaçaklığını ise daha farklı değerlendiriyor, silahın kendileri için önemli olduğunu ifade ediyor.

Beşinci soruda, partinin hangi siyasi partiyi, gazeteyi ve dergiyi desteklediği soruluyor. Öcalan, 18 Nisan Şubat seçimlerinde HADEP’in CHP ve DTP ile ittifak yapmasını istediğini, Suriye’de iken Erbakan’a mektup yazdığını, DEP’lilere Kürt kimliğini öne çıkarmaları yönünde talimat verdiğini, Eşref Bitlis ve T. Özal’ın o dönemdeki yaklaşımlarının PKK’ninkiyile aynı olduğunu, Cindoruk ve İsmet Sezgin’in Kürt sorununa yakın olduklarını ve bunları Diyarbakır ve Batman’da aday olarak göstermek eğiliminde olduklarını, Melik Fırat’ı da aday olarak gösterilmesini önerdiğini, CHP ve DTP’nin yanı sıra FP ve ANAP ile de ittifak yapılabileceğini, 1991 seçimlerinde DEP’e oy vermeyenleri tavuğuna kadar öldürme talimatını verdiğini, ama bunun hata olduğunu, bir katliama dönüşebileceğini göremediğini, DEP Milletvekilleri-ne 1921’de M. Kemal zamanında Türk-Kürt ilişkileri konusunda yapılanların aynısını yapmalarını önerdiğini, birey olarak kendisinin 1990’lardan itibaren siyasallaşma çabası içinde olduğunu, ancak legal kurumlardaki kişilerin aynı doğrultuda üzerlerine düşen rollerini oynamadıklarını belirten Öcalan, MED-TV ile ilgili kişilerin eşkâlini verecek düzeyde ayrıntılar anlatıyor, nasıl çalıştığını, parasal kaynaklarını en ince noktasına kadar veriyor.

Yedinci soruda, 6. Kongre ile ilgili ayrıntılı bilgi isteniyor. Kongrenin nerede yapılacağı, gündem maddeleri, alınacak kararları, yeniden yapılacak örgütsel düzenlemeyi gerekçeleriyle ve bütün ayrıntılarıyla anlatıyor. Çaktırmadan bütün partinin en önemli kadrolarını kongreye çağırıldığını, kongreye katılanların sayısını, kaç gerilla tara-

findan korunduğunu, kongre yerini neredeyse bütün koordinatlarıyla anlatan Öcalan, kendisinin çözüm arayışı içinde olduğunu, buna köylü anlayışlarının engel olduğunu, devletin hatalarının yüzde beş, parti kadrolarının hatalarının ise yüzde doksan beş olduğunu belirtiyor. Yokluğunda yeni bir liderin çıkmayacağını, kolektif bir yönetimin oluşacağını, Osman'ın aktif plana geçebileceğini, soyadının kendisine avantaj kazandıracığını belirten Öcalan, YAJK hakkında da bilgiler veriyor. Ayrıca köy korucularına yönelik daha önce uygulanan aşırı sertlik politikasının yerine, daha ılımlı politikanın izlenmeye başlanacağını belirten Öcalan, metropollerde eylemlerin artık yapılmayacağını, eylemlerin gerilla tarafından yapılacağını anlatıyor.

Sekizinci soruda, partinin uluslararası ilişkileri hakkında bilgi isteniyor. Suriye'de El Muhaberattın dolaylı ve dolaysız desteğinin olduğunu, anılan istihbarat örgütünün denetiminde PKK'ye alternatif Al Tacelmah Al Vatan adında bir örgütün kurulduğunu, PKK gibi bir örgütü beslemenin Suriye'nin de işine geldiğini, Suriye'nin çıkarı gereği PKK ile Türkiye karşıtı bir ilişki geliştirdiğini belirten Öcalan, bunu, *"Suriye'nin yaklaşımlarında politik değil, istabbari yaklaşımlar vardır"* biçiminde özetliyor. El Vatan Partisinin kuruluşunun kendisi ve PKK açısından bir tehlike olduğunu, bunun da Suriye'den ayrılmasının bir nedeni olduğunu belirtiyor. Lübnan ile ilişkilerini yurtdışına çıkış süreciyle birlikte ele alan Öcalan, bu alanda ilişkide olduğu eski Kürt aşiretlerinden PKK dostlarının da El Muhaberatla ilişkili kimseler olduklarını, ASALA ile ilişkilerinin ciddi boyutlarda olmadığını, eylem tarzını beğenmediğini, halkın Ertuş kampına göçünün örgütün onayı temelinde gerçekleştiğini anlatıyor. Saddam'dan siyasi yardım değil, kamp yardımı gördüklerini belirten Öcalan, TC devletine, *"Musul ve Kerkük denetim altına alınabilirse, Türkmenler bir çıkar yol bulabilir. Türkiye'nin en çok ihmal ettiği kesim Türkmenlerdir"* biçiminde akıl veriyor, onların geleneksel yayılmacı dürtülerini okşamaya çalışıyor. İran istihbarat servisi ile karşılıklı çakara dayanan anlaşma imzaladıklarını anlatan Öcalan, İran-KDP ve Hizbullah ile PKK arasındaki ilişki ve çelişkiler hakkında bilgi veriyor, İran'ın Hizbullah'ı PKK'ye karşı geliştirdiğini, bunu önlemek için çalıştıklarını da ekliyor. İran'ın Osman Öcalan'ı kendisine karşı bir veliaht olarak hazırladığını, Talabani'nin ise Cemil Bayık'a kucak açarak PKK üzerinde hesap yaptığını anlatan Öcalan, ayrıca İran'ın Güney Kürdistan'daki oluşumdan rahatsız olduğunu, bu alan bakımından PKK'yi bir ihtiyat kuvvet olarak değerlendirmek istediğini, Pastarların YNK ile, gizli servisin ise PKK ile ilişki içinde olduğunu, İran'ın PKK ile ilgili tavrının kendisinin yakalanmasıyla değişebileceğini belirtiyor. İran ile ilişkiler hakkında bilgi verdikten ve değerlendirme yaptıktan sonra Öcalan, bu kez sözü Ermenistan ve Kafkasya alanındaki faaliyetlere ve ilişkilere getiriyor. Petrosyan'ın ABD'nin isteği ile A. Türkeş'le iki kez görüştüğünü, bu görüşmenin PKK karşıtı bir içeriğe sahip olduğunu, bu nedenle Ermenistan'ın kendilerine sıcak bakmadığını, yardım taleplerini her defasında geri çevirdiklerini belirten Öcalan, Ermenistan'da bazı Kürt yayınları dışında ciddi bir çalışmanın olmadığını anlatıyor. Rus-

ya ile ilişkiler konusunda da geniş açıklamalarda bulunuyor. Duma'da PKK'yi destekleyenlerin belli bir yoğunluk oluşturduklarını, ama hükümet düzeyinde bir destek alamadıklarını, Mahir'in siyasal çalışmadan çok ticari faaliyetlerde bulunduğunu ve bunun daha sonra Rusya tarafından denetlendiğini anlatıyor. Öcalan, Yunanistan ile ilişkileri de ayrıntılarıyla açıklıyor: Yunan yetkileriyle Türkiye metropollerinde eylem yapma karşılığında ilişki geliştirdiğini, kamp ve eğitim, kiliselerin para yardımı yapmaları konusunda kendilerine kolaylık sağlandığını, Yunanistan'da PKK'ye karşı bir oluşumun tasarlandığını belirten Öcalan, Yunanistan ile ilişkiler konusunda TC'nin resmi tezlerini doğrulayan bir ifade veriyor. Bulgaristan ve Romanya'da dernek çalışmalarının olduğunu, Balkanlardaki ilişkilerin gelişme eğiliminde olduğunu belirten Öcalan, Sırbistan'dan füze vb. silahlar ve bunların eğitimini aldıklarını anlatıyor. Almanya ile iki kez gizli servis elemanları aracılığı ile ilişkisinin olduğunu, Almanya'daki şiddet eylemlerinin durdurulmasının kendisinden istendiğini, buna karşı kendisinin de uygulanan PKK yasağının kaldırılmasını istediğini, Almanya'nın kendisine yakın gördüğü grup ve kişileri yanına alma politikasını izlediğini, Kani Yılmaz'ın sığınma talebinin de bu temelde kabul edildiğini, ama buna karşılık kendisinin tutuklamayla tehdit edildiğini belirten Öcalan, Almanya'nın Sakine Cansız'ı da kendisine yakın gördüğünü eklemeyi unutmuyor. Ortadoğu politikasında İngiltere'nin planlayıcı bir rol oynadığını belirten Öcalan, Fransa'nın Vejin'i desteklediğini söylüyor.

İlerleyen bölümlerde Türkiye'de PKK'yi destekleyen işadamları, sanatçılar, yazarlar, dernek ve kuruluşlar, sol ile ilişkiler ve daha bir dizi konuda sorular soruluyor. Öcalan ise bu sorulara bütün ayrıntılarıyla yanıt veriyor, geriye en küçük bir kırıntı bırakmamaya özen gösteriyor. En önemlisi, partinin üst düzey yöneticileriyle ilgili verdiği bilgi ve yaptığı değerlendirmedir. Cemil Bayık, Duran Kalkan, A. Haydar Kaytan, Şemdin Sakık, Halil Ataç, Murat Karayılan, Nizamettin Taş, Osman Öcalan, Faruk Bozkurt, Mustafa Karasu, Rıza Altun, Numan Uçar, Mehmet Özaydın, İsa, Topal Şahin, Amed Cephe sorumlusu Kemal ve Kani Yılmaz ile ilgili bilgi veriyor, kişilik özelliklerini, güçlü ve zayıf yanlarını anlatıyor. Ayrıca Cevat Soysal'ın Türkiye sorumlusu olduğunu, Moldova-Romanya hattında bulunduğunu da ifadesinin başka yerinde anlatıyor.

“Örgütün yaptığı infazlar” ile ilgili sorulan soruda ise Öcalan, 1992 Güney savaşında 18 yaralı kadronun Cemil Bayık'ın talimatı, grup sorumlusu Cemal'in ses çıkarmaması sonucu Adnan tarafından ele geçmelerini engellemek üzere öldürüldüğünü, aynı Cemil Bayık'ın karargahta disiplin sağlamak için 13 kadroyu öldürttüğünü belirtiyor.

Burada ilginç ve düşündürücü olan, salt, Öcalan'ın partinin yönetici kadroları hakkında ayrıntılı bilgi vermesi ve onların kişiliği ile ilgili “çözümleme” yapması değil.

Bunlar hiç kuşkusuz çok önemli, düşman için bu bilgiler ve değerlendirmeler paha biçilmez değerdedir. Ama esas ilginç ve düşündürücü olanı, Öcalan'ın parti yöneticilerinden bazılarını başka devletlerin adamı olabileceği yönündeki açıklamalarıdır. Kardeşi Osman'ı İran'ın adamı olmakla, Cemil Bayık'ı YNK'nin adamı olmakla, Kani Yılmaz'ı (Faysal Dumlayıcı) İngiliz gizli servisinin denetiminde olmakla, Sakine Can-sız'ı Almanya'ya yakın olmakla niteliyor! Peki bu bilgilerin doğruluk payı ne kadardır? Eğer doğruysa neden bunlar en üst düzeyde görevli tutuldu? Eğer doğru değilse sonradan açıklanacağı bilinen bu bilgi ve değerlendirmeler neden ileri sürüldü? Öcalan'ı tanıyanlar bilirler ki, kendisinin kurduğu “sistem”, olası alternatifleri ortadan kaldırma, kişileri hiçleştirme ve her şeyi, her olumlu gelişmeyi kendisiyle açıklama ve kendisine bağlama mekanizmalarına dayanır. Öcalan, burada yine partide yönetici konumunda bulunan kişileri onun bunun “adamı” olarak göstererek peşinen onları bir kez daha gözden düşürüyor, “yargısız infaz” ediyor, olası karşı hareketleri karşısında kendince “tedbirini” almış oluyor. Bu Öcalan'ın tarzıdır, nesnel gerçeklere sadık kalarak değerlendirmelerde ve yargıda bulunmak yerine, gerçekleri kafasındaki kurgu ve “yargıya” uydurmak, başka bir ifadeyle “komplo teorilerine” göre davranmak, onun temel yaklaşımlarından biridir. Bu, bu örnekte de yalın biçimde karşımıza çıkıyor.

Öcalan, sorgu ifadesinde cezaevinde sorumlu olan PKK'lilerle yaptığı telefon konuşması dahil hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyor, ama bununla yetinmiyor, bundan sonra TC'nin ne yapması gerektiği konusunda da “akıl” veriyor. Sorgucuların, “Yakalamamızın sonucunda örgüt içerisinde dağılmaya neden olup olmayacağı konusunu açıklayınız” biçimindeki sorularına Öcalan, “dağılma olacağını sanmıyorum. Dağılmayı beklemeden ziyade ‘siyasi çözüm ile dönüştürme’ politikaları izlenebilir. Siyasi çözüm olarak kültür, Kürtçe eğitim yapan okulların kurulması, Kürt kimliğinin tanınması önemlidir” karşılığını veriyor. Bundan sonra PKK'yi “Dönüştürme” stratejisinin ayrıntıları üzerinde yoğunlaşıyor ve adım adım uyguluyor.

22 Şubat 1999 günü Öcalan DGM Savcılığının karşısına çıkarılıyor. Burada sorguda verdiği ifadeyi tamamlayan ve doğrulayan, kesinleştiren 36 sayfalık bir ifade veriyor. Savcılık ifadesi sorgu ifadesini tamamlayan nitelikte unsurlar içeriyor. Öcalan, sorulan bir soruya verdiği karşılıkta, başlangıçta Kürdistan devleti kurmak gibi bir kavramlarının olduğunu, ancak gelişen süreç içerisinde müstakil bir Kürdistan kurmak değil, Kürtlerin de Cumhuriyetin kuruluşunda rol almış bir halk olarak özgür olduğu bir ortamda birleştirilmesi sonucuna vardığını ifade ediyor. Böylece ideolojik ve politik tasfiyenin temellerini Savcılık ifadesine geçiriyor. Bu ifadenin tümü sorgu ifadesini tamamlayan ve tekrarlayarak doğrulayan bir nitelikte olduğu için uzun uzadıya üzerinde durma gereğini duymuyoruz.

Öcalan, Yedek Hakimliğe ise 23 Şubat 1999 tarihinde çıkarılıyor. Yedek Hakimliğe 7 sayfalık bir ifade veriyor. Burada daha önce sorguda ve savcılıkta verdiği ifadelerin genel bir özetini tekrarlıyor ve bunları doğruluyor.

Hukuki olarak Öcalan tutuklanmış, sorgulama süreci bitmiştir. Ama gerçeklik öyle değildir. Yalnız başına İmralı'da mutlak tecride alınan Öcalan, sürekli bir sorgulama sürecine tabi tutulmaktadır. Bu uygulama, PKK ve önderlik ettiği devrimin tasfiyesi, bütün değerlerin kökten yok edilmesi için gerekli görülmektedir. Öcalan, salt fiziki olarak değil, ideolojik, politik ve ruhsal olarak da Türk özel savaş kurmaylığının denetimindedir. Bu denetim üzerinden PKK ve Kürt halkının da denetim altına alınması, İmralı'dan yönetilmesi gerekir, bunun için gerekli mekanizmalar kurulur. PKK ve Kürt halkının denetim altına alınmasında avukatlar çok uğursuz bir rol üstlenirler, onlar aracılığı ile Öcalan ile PKK yönetimi arasında düzenli bir ilişki kurulur, Öcalan'a geliştirilen "*Barış mesajları*" bombardımanı ile doğrudan halka seslenme olanağı da yaratılır. Bütün bunlar mutlak tecrit statüsünde olan ve her açıdan denetlenen Öcalan tarafından gerçekleştirilir. Öcalan ile parti yönetimi arasında neden düzenli bir ilişki olanağı tanındı, neden Öcalan'ın "*barış*" demeçlerinin dışarıya çıkarılmasına izin verildi? Avukatlara yüklenilen rol neydi? Bütün bu soruların yanıtlarına geleceğiz. Ama önce Öcalan'ın 3 Nisan 1999 tarihinde dilekçeyle çağırdığı DGM savcılarına verdiği ifade üzerinde durmak istiyoruz. Bu ifade çok önemli, Öcalan'ın tam ve mutlak teslimiyetinin ve dayattığı tarihsel tasfiyeciliğin belgesi, bu noktada devlete verilen güvenin ibret belgesidir! Bu belge aynı zamanda bundan sonra izlenen tasfiye stratejisinin temel çerçevesi niteliğindedir; bu nedenle üzerinde derinlemesine durmak, bütün boyutlarıyla incelemek gerekmektedir.

II. 3 Nisan 1999 Tarihli Savcılık İfadesi

"Konuya hakimler. Planlılar. Onların belirttiklerini esas almak gerekiyor. Bunlar askeri ekip zaten. Bana 'sonunu kendin belirlersin' diyorlardı. Ben uçakta deseydim 'ya sen ya ben' pek doğru olur muydu?" Öcalan bu sözleri 7 Haziran 1999'da İmralı'da avukatlarıyla yaptığı görüşmede dile getiriyor. *"Onların belirttiklerini esas al"*ıyor, *'sonunu kendin belirlersin'* tehdidinin anlamını çok iyi anlıyor, hissediyor, iliklerine kadar. Uçakta gözlerini açar açmaz *"onların belirttiklerini esas alıyor"*, itirazsız. Bunu, *"oynanan oyunu bozma"* adına yaptığını iddia ederek teorileştirmeye çalışsa da, çizilen çizgide milim şaşmıyor. Sor-

guda, savcılıkta, Yedek Hakimlikte denilenleri yapıyor. Ancak bunlar yetmiyor, bundan sonra yapılacaklarının daha net ve kesin bir çerçeveye oturtulması gerekiyordu. Özel savaş kurmaylığı, Öcalan'dan bunu istiyor. İdeolojik, politik, örgütsel ve ruhsal teslimiyet ve tasfiyeciliğin teorik ve pratik çizgisi belirlenip belgelenmelidir, her şey kesinleştirilmeli ve bütün geriye dönüş yolları kapanmalıdır, kapatılmalıdır!..

O dönemde Öcalan'ın yargılanması, mahkemesinin nasıl gelişeceği konusunda yoğun tartışmalar yapılıyordu. Öne çıkan en temel noktalardan biri, Öcalan'ın mahkemede takınacağı tavidir. Öcalan'ın mahkemede direnmesi, devrimi ve partiyi savunması durumunda ortaya çıkabilecek gelişmeler, bu noktada devletin yapması gerekenler üzerinde duruluyordu. Hasan Cemal yazdığı bir makalede, duruşma gününe kadar Öcalan'ın **kıvama** getirilmesini, yani devletin istediği çizgide bir mahkeme tutumu almasının sağlanmasını, bunun nasıl yapılacağını bilmediğini, ama mutlaka yapılması gerektiğini vurguluyordu. Aynı dönemde Genelkurmayın bir tür basındaki sözcüsü olan M. Ali Kışlalı ise *"Apo Nasıl Asılır?"* başlıklı bir makale yazmıştı. Kışlalı yazısında, Öcalan mahkemede savunma yaparsa, devrimi ve partiyi savunan, sömürgeciliği mahkum eden bir tutum içine girerse, gerilla, savaşı derinleştirirse ve son olarak Avrupa ülkeleri, davaya dönük Türkiye'yi rahatsız edecek bir tutum içine girerlerse Öcalan'ın asılacağını belirtiyor, tersi durumda ise *"kurtulabileceği"* mesajını çok net ve kesin bir biçimde veriyordu. Hiç kuşkusuz anılan bu iki yazar ve genelde özel savaş basını, Genelkurmayın isteği doğrultusunda davranıyor, teslimiyet ve tasfiyeci çizgi için kamuoyunu oluşturuyor, devletin tavrını bütün taraflara dolaysız anlatıyordu...

Öcalan, daha uçakta iken kararını vermiş, *"onların belirttiklerini esas"* alacaktı. Başka türlü son derece tehlikeli olacaktı. Denilenleri yapmayı sürdürmeliydi, bu konuda kendi yeteneklerini, deneyimlerini de katarak bunu yapmalıydı, *"borcunu"* ödeyebilmesi için bütün becerilerini konuşturmak durumundaydı. Düşünce ve tavrının en özlü ifadesi bu.

22 Mart 1999'da Öcalan, DGM Başsavcılığına bir dilekçe yazdı. Bu dilekçede, bir çok noktada, daha önceki ifadelerinde eksik bıraktığı konularda ifade vermek istediğini belirtiyordu. Yeniden ifade verme işi nereden çıkmıştı, hukuksal prosedürde böyle bir şey yoktu. DGM Başsavcılığı ilk ifadesini zaten almıştı, yeni bir ifade neyin nesi olabilirdi? Elbette burada farklı bir durum vardı, bunun içeriği ifadeyle birlikte netleşecekti.

Daha da önemlisi 22 Martın bizim açımızdan özel bir anlamı var, Öcalan'ın tarihi tersine dönüş, tasfiye ve mutlak teslimiyeti kesinleştiren ve bu çizginin en temel öğelerini içeren bir ifadeyi vermek için bu tarihi seçmesi rastlantı değildir. Daha sonraki her önemli teslimiyet ve tasfiyeci adımın önemli bir tarihe denk getirilmesi,

TC'nin bu konudaki tutumunu ve “duyarlılığı” gösteriyor. Öcalan, neden 22 Martı seçti, bir gün önce Newroz değil miydi, Newroz etkinlikleri devam etmiyor muydu? Bir yıl önce 22 Mart şafak vakti Sema Yüce yoldaşımız kendini Newrozlaştırmamış mıydı, onu Fikri Baygeldi yoldaşımız takip etmemiş miydi? Öcalan bir yıl önce bu eylemler için ne demişti, bugün nasıl oluyordu tersine dönüşü, teslimiyeti belgeleyen, geliştireceği tasfiye planının ana çerçevesini çizen bir ifadeyi vermek için 22 Martı başvuru günü olarak seçiyordu? Bir yıl önceki Newroz'da özel savaş kurmaylığı, Şemdin Sakık'ı yakaladığını büyük bir zafer havasıyla açıklamamış mıydı? Bu soruların yanıtı çok açık ve nettir:

Geriye ve tersine dönüşü, teslimiyet ve tasfiyeci duruşu kesinleştirmek, bunun için belli günlerin tarihsel ve sembolik özelliklerinden yararlanmak! Öcalan, pişmanlık ve itirafında ne kadar samimi olduğunu kanıtlamak istiyor! Devlete güven vermek gerekiyordu, her adım, her davranış ve jest buna hizmet etmek durumundaydı! 22 Martın seçilmesinin temel nedeni budur!

Öcalan'ın 22 Mart 1999 tarihli dilekçesini aldıktan sonra DGM savcıları, hemen harekete geçtiler, Bayram tatili ve havaların rüzgarlı ve soğuk oluşuna bakmadan soluğu İmralı'da aldılar. Öcalan'ın dört sayfa tutan ifadesini almaya hazırdılar artık. Bu ifade çok önemli, partimize ve halkımıza dayatılan teslimiyet ve tasfiyeci çizgiyi, geliştirilen bilinç ve ruh katliamı hareketini daha doğru ve sağlıklı kavramak açısından bu ifade üzerinde durmamız gerekiyor. Çünkü bu ifade daha sonra geliştirecek ve uygulanacak teslimiyet ve tasfiyeci stratejinin en özlü anlatımı ve ana çerçevesi niteliğindedir. (İfadenin kendisini bir bütün olarak ve olduğu gibi bu çalışmanın sonunda **Belgeler** bölümünde vereceğiz.)

“İfadenin alınması süreci hem benim için hem Türkiye için çok önemlidir. Geçen defa ifadem alınırken zamanın kısıtlılığı ve yorgun olmam sebebiyle bazı konuları açıklığa kavuşturamadım. Evvela kendi durumunu ele alayım. Ben sorgulanırken kendi kendimi de sorguladım.” Öcalan böyle başlıyordu ifadesine, 3 Nisan 1999 tarihinde karşısında duran DGM savcılarına bu sözlerle ifade vermeye başlıyordu. Gözleri kapalı bir şekilde kar maskeli özel savaş sorgucuları tarafından günlerce aralıksız sorgulanırken Öcalan, kendi kendisini de sorgulamıştı, önemli sonuçlara varmıştı, “tarihsel hatasından” vazgeçecekti. Şimdi yaptığı, bu sorgulamaların sonuçlarını ve “tarihsel hatasının” sonuçlarını nasıl ortadan kaldıracılabileceği planını hizmet etmek istediği devletle resmen “paylaşmak!”

Bu sözler bize hiç yabancı gelmiyor. Öcalan Şemdin türü bir itirafçılık yolunu seçmeyeceğini söylüyordu, her defasında bunu tekrarlıyordu, bu yaptığının, teslimiyet ve döneklik olmadığını da belirtme ihtiyacını duyuyordu. Bir yönüyle klasik itirafçılığı aşan boyutları var. Ama bu, işin özünü ve gerçekliğin kendisini değiştirmeye yetmez

ki? Dahası “barış” adına tarihte eşi benzeri görülme- yen veya az görülen bir tasfiyecilik örneği sergileniyor. “Önderi”nin teslim alınmasıyla bir partinin, bir devrimin ve bir halkın teslimiyet ve tasfiye sürecine alınması olayının yanında Şemdin gibi hainlerin yaptıklarının lafı mı olur, okyanusta bir damla olarak kalmaz mı? Aslında çok açık, ama “barış” illüzyonu ile, “barış” göz boyaması ve büyüü ile yarı-örtük bir halde yürütülen bir tasfiye hareketini bireysel planda kalan kimi itiraf ve pişmanlık olaylarıyla karşılaştırmak yaşanan gerçeklikle alay etmek değilse nedir? Klasik itirafçı olmadığı söyleniyor, bir yönüyle evet; peki, “Ben sorgulanırken kendi kendimi de sorguladım” sözlerinin anlamı nedir? Bu sorgulama sunucu kendini, ideolojik, politik çizgisini ve mücadele pratiğini inkar edip mahkum etmenin anlamı nedir? Yukarıdaki sözler bize hiç de yabancı değil, klasik itirafçıların hepsinin dilekçesinde bunlar var, itirafçılar, önce kendilerini sorgularlar, Cumhuriyetin ve Kemalizm’in erdemlerinin sırrına varırlar ve sonunda devlete hizmet etmek için ellerinden geleni yapacaklarına dair söz verirler. Öcalan da benzer bir girişle ifadesine başlıyor. Daha sonra sorgulamalarının sonuçlarını özetlemeye çalışıyor, devlete ve PKK karşındaki ideolojik, politik, stratejik ve pratik tavrını çok kesin çizgilerle belirliyor, bu konuda kesin bir güvence veriyor. Buna karşılık ise kimi kültürel haklar, ama daha çok da bir af yasası istiyor; bunu da tasfiye planının tam ve kesintisiz başarısı için kaçınılmaz görüyor.

Öcalan, kendi kendisini sorgularken vardığı sonuçları tek tek sıralıyor. Öncelikle kendisinin sağ-sol çatışması içerisinde klasik bir solcu olarak, ya da klasik Kürtçü olarak kabul edilmesinin doğru olmayacağını belirtme gereğini duyuyor, farklılığını vurgulama ihtiyacını duyuyor, bunu, bundan sonraki adımları açısından gerekli görüyor. Bundan sonra Öcalan, Kürt direniş tarihini mahkum etmeye çalışıyor. Bunu da ideolojik tasfiye, ulaşılan tarihsel ve ulusal bilinç katliamı açısından kaçınılmaz görüyor. M. Kemal’in Cumhuriyeti kurduktan sonra Doğuda ve Batıda isyanların olduğunu, bu isyanlar üzerinde uzun süre düşündüğünü, bu isyanları Kürtçü isyanlar olarak düşünmenin yanlış olduğunu, isyanı başlatanların henüz Cumhuriyete alışmadıklarını, yıkılan eski rejimi aradıklarını, bu nedenle Cumhuriyete bir tepki olarak doğduklarını, bu isyanların bastırılmasında aşırıya varan bir şiddete baş vurulmuş olsa da, bu şiddetin “kesinlikle Kürtleri ezmek için şiddet olarak” algılanmaması gerektiğini, alınan tedbirlerin Cumhuriyeti korumaya yönelik olduğunu, isyanların ve onlara karşı alınan önlemlerin kesinlikle böyle algılanması gerektiğini tekrar tekrar vurguluyor, bu anlamda Batıda gelişen isyanlar ile “Doğuda” gelişen isyanlar arasında önemli bir farkın olmadığını anlatıyor. Kürt direniş tarihinin bu tarzda Cumhuriyet ideolojisinin ve Kemalizm’in imbiğinden geçirilmesi, ideolojik tasfiye için, tersine dönüş için kaçınılmaz “tarihsel bir temel” olarak görülüyor.

Öcalan, ifadesinin devamında, 1970’li yıllarda Türkiye’de sağ-sol çatışmasının, Marksizm ve Kürtçülük hareketlerinin başladığını, kendisini de, yoksul bir ailenin

çocuğu olarak Ankara’da bu hareketlerin ortasında bulunduğunu belirtiyor. Burada sanki rastlantı ve koşulların bir sonucu olarak devrimci yurtsever olmak durumunda kalmış izlenimini vermeye çalışıyor, bilinçli ve devrimci bir irade yerine sanki koşulların zorlamasıyla sola ve “Kürtçülüğe” bulaşmış izlenimini vermeye özen gösteriyor...

Devamında daha ciddi şeyler söylüyor, PKK çizgisini mahkum eden ifadeler veriyor. Bu konuyla ilgili iki alıntı yapmak istiyoruz. Birincisi şöyle: “Bildiğiniz gibi PKK'nin kurucusu benim. PKK'nin kurulurken programını yaptık. O zaman Kürtlerin bağımsız bir Kürdistan kavramı da vardı, Marksist temele dayalı yeni sistem getirecektik. Ancak değişen olaylar ve zaman bize bu programın hayali olduğunu gösterdi.” Şimdi de sıra ikincisinde: “Benim programlarımın da başlangıçta hayali olduğunu anladım. PKK programının politik ve siyasi değeri olmadığını kavram olarak Kürdistan ibaresini kullandım. Coğrafi olarak ele aldım. Kürt devleti kurmanın mümkün olamayacağı ilmen de sabittir. Gerekli de değildir. Mevcut TC devleti içerisinde demokratik ortamda her şeyin gerçekleşmesi mümkündür. Ben bu sonuca vardım”.

İşte pişmanlık ve itirafın, kendini ve onun temelini inkar etmenin en özlü özeti bu sözlerde gizli. “Ancak değişen olaylar ve zaman bize bu programın hayali olduğunu gösterdi.” Madem ki öyle, yıllardır verilen mücadele, ödenen ağır bedeller, bunca şehit, çekilen tanımsız acıların anlamı nedir, hepsi boş bir hayal için miydi? Madem ki PKK programının ideolojik ve politik bir anlamı yoktu, hayaliydi; öyleyse kendi ekseninde geliştirdiği kişi kültüne dayalı “sistem” nereden doğdu, o zaman Öcalan’ı Öcalan yapan neydi, bu program ve onun uğruna verilen büyük mücadeleler olmasaydı, Öcalan denen bir vakadan söz edebilecek miydik? Hayır, Öcalan burada PKK’yi, ideolojik ve politik çizgisini ve mücadelesini ret ve mahkum etmeden yeni koşullarda kendisini sürdüremeyeceğini düşünüyor, bunu iliklerine kadar hissediyor. Parti, onun devrimci çizgisi ve tüm devrim değerleri mi, yoksa salt kendisi mi önemli, hangisini esas almalı sorusu karşısında Öcalan, tereddütsüz kendisinden yana tavır alıyor. Daha ilk günde kendisine demiştiler ya, “sonunu kendin hazırlarsın” diye; Öcalan, bu sözleri çok derinlemesine anlamış ve esas davranış tarzı haline getirmişti. Baştan sona kendisini ret ve mahkum etmek, devletin istediği ve onun itirazsız kabul edeceği bir çizgide karar kılmak durumundaydı, şimdi yaptığı buydu.

PKK programının siyasi bir değeri olmadığını, hayali olduğunu anladığını söyleyen Öcalan, savcılara Kürt devleti kurmanın mümkün olmadığını, bunun “ilmen de sabit” olduğunu belirtiyor. Öcalan, yıllardır beyinlere kazılmak istenen bayat bir tekerlemeyi tekrarlamaktan başka bir şey söylemiyor. Kürt devletini kurmak hayalmiş, mümkün değilmiş, gerekli de değilmiş... Peki, şimdiye kadar neredeydin, Barzaniler ve KDP, YNK otonomi savundular diye yerden yere vuran kimdi, onları hainlikle suçlayan kimdi? Öcalan’dan başkası mı? Bir önder, tanımı gereği, bir yönüyle gelişmeleri önceden görme yeteneğine sahip bir birey olarak tanımlanır. Biz önceden görmeyi bir

yana bırakalım, Kürtlerin neler kazanabileceği, devlet kurma hakkına sahip olduğu yıllardır tartışılan ve sonuçlanan konulardır. Daha önce “*ilmen de sabit*” olduğu ileri sürülen Kürtlerin devlet kuramayacakları bayat sömürgeci tezini Öcalan, neden savunmuyor da, şimdi tam da devletin elinde tutsakken savunuyordu? Bu, yoksa “*yükselme*” uzlaşma siyasetinin bir gereği mi oluyor? Gerçekten uzlaşma siyaseti, kendisini, en temel ilkeleri ve değerleri altın tepside düşmanına sunmak mıdır? Uzlaşma, kendi kendini inkar, aşağılamak, ret ve mahkum etmek midir? Uzlaşma, savunduklarından ve yaptıklarından pişmanlık duymak mıdır?

Öcalan, ifadesinde, “*Kürdistan ibaresini*” kullandığını, ama bunu “*coğrafi olarak ele aldı*”ğını da eklemeyi unutmuyor. Ret ve mahkum ettiği gerçeğini, çizgisini ve onun terminolojisini gerçeğe sadık kalarak ve olduğu gibi savunma gücünü ve cesaretini de göstermiyor. “*Kürdistan ibaresi*”ni “*coğrafi*” bir terim olarak mı ele aldın? Öyle mi? Her şey bir yana PKK adındaki Kürdistan kavramını nasıl açıklayacaksın? Düşman karşısında teslimiyetçi bir konuma düşmek zaten başlı başına bir aşağılanma nedenidir, ama küçük ve basit inkarlara yönelmek tümünden gülünç düşürücü olmuyor mu? Böyle bir “*önderi*”, böyle bir “*başkomutanı*” hangi düşman ciddiye alır, hangisi saygı gösterir? Peki neden Kürdistan kavramının nasıl kullanıldığı, işin özüne sadık kalarak anlatılmıyor?

Öcalan, Kürtlerin devlet kuramayacaklarını, bunun “*ilmen sabit*” olduğunu söylemekle yetinmiyor. Kürtlerin en temel ulusal haklarını da yok sayıyor, onların geçmişleri kadar, gelecek ufuklarını da karartıyor, TC içinde Kürtlerin her türlü hakka ulaşabileceklerini söylüyor. Bunu da “*uzun örgüt hayatı*”ndan çıkardığını belirtiyor. Savcılara verdiği ifadede bu konuda dedikleri şunlar, dedikleri son derece çarpıcı ve ibret verici, birlikte okuyoruz:

“Ben uzun örgüt hayatımda Kürtlerin özgürlüklerini Türkiye içerisinde bulduklarını gördüm. Bana göre Kürtlerin derdi ayrı bir devlet kurmak olamaz, federasyon ve otonomi bir çözüm değildir, federasyon ve otonomiden daha ileri bir çözüm demokratik sistemin kendisidir, Türkiye’de de mevcut sistemde Kürtlerin siyasal hakları vardır, 1990’lardan sonra Kürtlerle ilgili kültürel haklar da geliştirilmiştir. Bu halen de yürürlüktedir. Kürtçe gazete çıkarılmakta, Kürt Enstitüsü kuruldu, Kürtlerin oy verdiği bir parti, kültür dernekleri vardır, bütün bu olanlar Türkiye’de Kürtlerin özgür ifade hakkının geliştiğinin göstergesidir. Bununla şunu ispatlamak istedim. Türkiye’de Kürt meselesi demokratik sistem içerisinde Kürtlerin ifade özgürlüğüne kavuşarak olumlu yönde gelişmiştir. Bütün Türkiye’de demokrasi geliştikçe bundan elbette Kürtler de yararlanacaktır. Esasında daha Cumhuriyet kurulmadan ve kurulduktan sonra Kürtler devletin asli unsurlarıdır.”

Burada sözünü ettiği “*demokratik çözüm*” içi boş ve demagojik bir kavram, çok yönlü ideolojik ve politik teslimiyeti örtmeye yarayan bir şaldan öte bir anlam ifade

etmiyor. Peki, federasyon ve otonomi, neden “*demokratik çözüm*”ün dışında gösteriliyor? Ya ayrı bağımsız devlet kurma hakkı ezilen ve sömürge bir halk için en vazgeçilmez demokratik bir hak değil mi? Eğer bu su götürmez bir gerçekse, bağımsız devlet hakkı, federasyon ve otonomi gibi ulusal sorunda düşünülen çözümler neden demokratik çözümün dışında bir çözüm olarak konuluyor? Burada Öcalan, Kürtlerin en temel ulusal demokratik haklarını kafadan yok etmiş, inkar etmiş olmuyor mu? Evet, haklardan söz ediyoruz, bu hakların nasıl ve ne biçimde gerçekleşeceklerinden değil, haklardan!.. Öcalan, Kürtlere ve onların haklarına devletin resmi bakış açısından bakıyor, Kemalizm’in ayağa düşmüş, hiçbir değer ifade etmeyen tezlerini tekrarlıyor, Kürtlerin tarihsel ve ulusal bilincini acımasız bir katliama tabi tutuyor. Kürtler için inkar, imha ve soykırım rejimi demek olan TC içerisinde Kürtlerin özgürlüklerini bulduklarını söylemek hangi nesnellikle, hangi vicdanla bağdaşır? Bu kimin ağzıdır? Öcalan, mevcut sistem içinde Kürtlerin siyasi haklarının olduğunu, 1990’lardan itibaren kültürel haklarının geliştiğini belirtiyor ve ifadesinin daha sonraki bölümlerinde hızını alamayarak bugüne dek aradıkları her şeyin Türkiye’de olduğunu belirtiyor. Bunları kendi çizgisinden ve bugüne kadar savunduğu temel doğrulardan vazgeçmenin ve arkadaşlarını ikna etmenin temel gerekçeleri olarak, özel savaş kurmaylığına güven vermek için yapıyor. Öcalan şunları söylüyor:

“Ben bu olayların gelişmesini önlemek istiyorum ve bu konuda örgütümü ikna ederim ve bu güce sahibim. Özgürlük mü, işte Türkiye demokratik sistemi içerisinde aranan her türlü özgürlük var. Vatan mı? İşte Türkiye vatanımız derim. Türkiye bizim tarihi ortak vatanımızdır, bu ortak vatanın bölünmesini istemem.” Çok ilginç ve şaşırtıcı, değil mi? Madem ki aradığımız her şey vardı, Türkiye ve üzerinde kurduğu sitem cennetten farksızdı, bunca mücadele, savaş, şehit, bedel ve tanımsız acılar, üzüntüler ne içindi? Öcalan, bunları dışarıda görmüyordu da, İmralı’da mı görmeye başladı? Evet, İmralı’da gördüğü “*yeni*” şeyler vardı, şiddet çok şeyi ayırtırmıştı, ilkeler ve değerlerle, kendini her şeyle özdeşleştiren, her şeyi kendisiyle açıklayan, her şeyi kendisine mal eden ve mutlak egemenliğine alan ve giderek her şeyin üstünde İlahi bir güç olarak tanımlayan Öcalan gerçeğini birbirinden çok net ve kesin biçiminde ayırtırdı. Dün soykırım rejimi olarak tanımladığı ve yıllardır savaştığı TC, artık aranan her şeyin bulunduğu ve çözümün tek adresiydi. Yukarıya aldığımız sözler, TC’nin yıllardır biktırıcı ve bayağı bir tarzda beynimize ve yüreğimize şırınga etmeye çalıştığı mücadelemiz tarafından iflası belgelenmiş resmi tezler değil mi?

Kürtler, bir de Cumhuriyetin asli kurucu üyesiymiş! Bu da tarihi gerçeklerin tahrif edilmesi, geliştirilecek çok yönlü teslimiyet ve tasfiyenin temelini inşa etmeye dönük çabadan başka bir şey değildir. Kürtleri devletle kölelik ve inkar temelinde birleştirme yolu, başka bir deyişle Kürtlerin defterini nihai olarak dürmenin ideolojik ve tarihsel alt yapısı, bu gerçek dışı “*cumhuriyetin asli kurucu ögesi*” masalı ile örülüyor!

Öcalan, ideolojik, politik ve ruhsal tasfiye planında hiçbir gedige yer bırakmak istemiyor. Bu nedenle Kürt gerçeğini de tanımıyor. Diyor ki, “Ulus olarak da Kürtler Türk ulusal bütünlüğü içerisinde, ancak ayrı kültür ve dili olan bir unsurdur.” Bu tanım üzerine yorum yapmaya gerek var mı? Binlerce yıllık bir halk ve ülke gerçekliği böyle bir çırpıda, kalem darbesiyle yok ediliyor, Kürtler Türk ulusal bütünlüğünün bir parçası olarak değerlendiriliyor. Bu, geliştirilmeye çalışılan, özünde Kemalist “ulus teorisi”nden farklı olmayan “ulus tezi”nin tekrarıdır başka ne anlama gelir? 1989’de SHP’nin hazırladığı Kürt Raporunda benzer bir tanıma okumak mümkün. SHP’nin anılan rapora göre, devlete vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk’tür, ama bu tanım, farklı etnik kökenleri ve farklı dil ve kültürleri dışılamaz, tersine bunları kendisi için bir zenginlik sayar. Böyle bir “Türk ulus teorisi”ni geliştirmeye çalışan SHP, devlete de bu tanıma benimsemesini ve buna göre politikalar geliştirmesini istemekteydi. Öcalan’ın şimdi ifadesinde belirttikleri SHP’nin bu tanımından ve yaklaşımından daha geri bir noktadadır, özünde ise Kürtleri Türk ulusal bütünlüğünün bir unsuruna indirgeyerek resmi inkar ve imha anlayışını tekrarlamaktan başka bir şey yapmıyor.

Öcalan, bu savcılık ifadesinde PKK’nin şiddet kullanan bir örgüt olduğunu kabul ettikten sonra, zaman içinde bu şiddetten rahatsız olduğunu, 1993’ten sonra PKK’yi şiddetten arındırmaya çalıştığını, bunun için Talabani aracılığıyla Özal’la ilişki geliştirdiğini, ilk ateşkesi bunun bir sonucu olarak ilan ettiğini, ama bunun başarılı olmadığını, daha sonra bu tutumunu sürdürdüğünü, 1995’te yeni ateşkes kararını alıp uyguladığını, ama buna gerekli karşılığı almadığını, 1996’da başka araçlarla Genelmayla dolaylı ilişki geliştirdiğini, Avukat Selim Okçuoğlu aracılığı ile geliştirilen bu ilişkinin kendisini epey umutlandırdığını, ilettiği mesajlarda demokratik çözüm çerçevesinde bütün sorunların çözülebileceğini, sınırları ve devletin bütünlüğünü tartışma konusu yapmak istemediklerini belirttiğini, 1 Eylül 1998’de ilan ettiği ateşkes tavrının bu gelişmelerden kaynaklandığını anlatıyor.

İfadesinin başka bir yerinde Öcalan, 17 Eylülde imzalanan Washington anlaşmasından söz ederek, bu anlaşma ile kendisinin tasfiye edilmesi kararının yürürlüğe girdiğini, Barzani ve Talabani’nin uluslararası komploya dahil edildiklerini, bunun 1920’lerin başında Musul-Kerkük üzerine oynanan İngiliz oyununun bir benzeri olduğunu, bu komploda İngiltere’nin planlayıcı bir rol oynadığını, İngiltere’nin Kani Yılmaz’ı gerekçesiz bir biçimde tutuklayarak, aslında kendi yerine lider olarak hazırlamak istediğini, benzer bir tutumun Rusya’nın Numan Uçar üzerinden yaptığını, yabancı güçlerin Türkiye’ye karşı PKK’yi kullanmak istediğini, Kenya’ya kaçırılışının altında yine İngiliz parmağının olduğunu, aslında bu komplo ile kendisinin öldürülmek istendiğini ve böylece yüz yıllık bir Türk-Kürt savaşının başlatılmak istendiğini, bunu önlemeye çalıştığını, buna olanaklarının olduğunu ve devletin kendisine şans tanımasını diliyor. Öcalan, burada İngiltere ve Kani Yılmaz ile anlatmak istediği şu:

“Yabancı güçlerin PKK üzerinde hesapları var, ama bunları ben önlüyorum. Ben ortadan kaldırılsam işler daha da karmaşıklaşır, her devletin bir PKK’si ortaya çıkar ve bu durum devlet için içinden çıkılmaz sorunlar yaratır, geçmişte nasıl ki bir dizi oyunla Musul yitirildiyse, benzer tehlikeler yeniden gündeme gelebilir. O nedenle bana ihtiyacınız var, benim sayemde PKK’nin tehlikeli mecralara sürüklenmesi olasılığını önler, onu düzenle bütünleştirme hareketini geliştirebilirsiniz, yeter ki biraz şans verilsin!” Açık ki Öcalan, PKK’nin teslimiyeti ve tasfiyesi üzerinden “pazarlık” yapmak istiyor, yabancı güçlerin durumunu bir tehdit unsuru olarak değerlendirmek istiyor.

Aslında PKK ve bütün değerlerin tasfiyesi karşılığında istediği fazla bir şey yok, bazı kültürel kırıntılar ve af, hepsi bu! Bunu kendisi için istemediğini belirten Öcalan, şöyle devam ediyor: *“Beni örgütünü tasfiye eden biri olarak değil, ülkesi ve halkı için en doğrusunu yapan biri olarak görün.”* Bütün bunları devleti inandırmak için yapığı açık. Geldiği yeni noktada inandırıcı olmak için başka kanıtlar da ileri sürer. Örneğin *“Benim bugüne kadar Atatürk’e karşı Türk ulusu ve bayrağı aleyhine bir sözüm olmamıştır. Söylediklerim eleştiri mahiyetindedir. Atatürk’ü küçük düşürücü sözlerim yoktur. Atatürk’ün önderlik bususlarını takdir ettim. Bugüne kadar da kendime rehber olarak kabul edip, uygulamaya çalıştım. Son HADEP genel kurul toplantısında Türk bayrağının indirilmesini de ilk kınayanlardan biri de benim, bu konuda MED TV’de konuşmalarım çıkmıştır. Yakalandığımda da Türk bayrağına saygımı öperek gösterdim, bu konudaki suçlamaları kabul edemem”* sözleri bunun en somut kanıtıdır. Bayrak önündeki çekilmiş görüntüleri hepimiz dehşetle ve hayretle izlemiştik. İlk bakışta çökmüş bir ruh halini karmaşık ve çelişik duygularla gördük, ama biz bunu yorgunluğa bağlayarak kendi kendimizi ikna etmeye, daha doğrusu kandırmaya çalışmıştık. Gerçeklik ise daha farklı, Öcalan bunu ifadesinde net olarak ortaya koyuyor. Kendini bir ulusun lideri olarak tanımlayan birinin düşmanın eline düştükten sonra hemen savaştığı düşmanın bayrağını öpmeye kalkarsa bu, düşman karşısında aman dilemek ve diz çökmekten başka bir şeyle tanımlanabilir mi? Bir ulusu temsil eden bir değere saygı göstermek başkadır ve bunun yeri ve zamanı farklıdır, ama daha tutsaklığın ilk anında düşmanın bayrağını öpmek başka bir şeydir, bunun bir ulusa saygıyla hiçbir ilgisi yoktur. Denilecek ki, bu kadar *“küçük ayrıntılarla uğraşmanın ne anlamı var, büyütmenin bir gereği var mı?”* Evet, sorun bir ayrıntı değil, ilkesel bir duruş, düşman karşısında bir partiyi, bir devrimci savaşı, bir halkı ve dünya halklarını temsil etme, onların onurunu zirvede koruma tavrıdır. *“Ayrıntı”* olarak görülen davranışlar, anılan bu ilkesel tutumun tamamlayıcı ve çok önemli parçalarıdır. Öcalan, mutlak teslimiyeti esas alıyor ve bunu *“ayrıntılarla”* tamamlıyor, böylece tarihimizin en büyük teslimiyetine imzasını atıyor...

Ve Öcalan bu tarihi teslimiyet ve tasfiye belgesini şu çarpıcı sözlerle noktıyor: *“Yukarıda açıklamaya çalıştığım bususlar samimi duygularımdır. Amacım ülkemizi ve devletimizi*

daha da güçlendirmek ve yardımcı olmaktır. Kişisel hiçbir beklentim yoktur. İmkanlar tanındığın-
da gerekli bilgiyi verip örgütü yasal çizgiye çekmeye hazırım dedi. Bu konuda devletimizin de üzeri-
ne düşeni yapması gerekir. Devletin üzerine düşen iç barışı sağlayabilmek için gerekli olan yasal
düzenlemeler yapmaktır. Bunların başında af yasası dağda ve cezaevinde olanlar için onların top-
luma karışmalarını sağlayacak bir af yasası gelir. Ben bu konuda üzerime düşen her türlü katkıda
bulunmaya hazırım, bize bağlı halkım ve örgütümü demokratik devletin ve ülkemizin hizmetine
uyumlu hale getirmeye imkan ve güce sahip olduğumu söylüyorum, tüm gücümle bu yönde çaba har-
camaya hazırım” (abç.) Öcalan, bu ifadesinde dile getirdiği bütün sözlerin kendisinin
samimi duyguları olduğunu belirttikten sonra amacını da, “ülkemi ve devletimizi daha
da güçlendirmek ve yardımcı olmak” biçiminde açıklıyor. Dün Kürdistan, özgürlük, dev-
rim, sosyalizm kavramlarını dilinden düşürmeyen, bunun için 15 yıllık bir savaş, 25
yıllık bir mücadele veren ve kendisini bütün bu değerlerin bileşkesi, bir nolu temsilci-
si, önderi olarak tanımlayan Öcalan, bugün amacını bu kavramlarla bağdaşması
mümkün olmayan, bunlarla tam bir uzlaşmaz karşıtlık içinde olan devlet, Misak-ı Milli
kavramlarıyla ve “ülkemi ve devletimizi daha da güçlendirmek ve yardımcı olmak” olarak
açıklıyor. Tam bir tersine dönüş durumu! Nereden nereye? Devletle devrimi, TC ile
Kürdistan özgürlük istemlerini, Kürdistan ile Misak-ı Milliye bağdaştırmak mümkün
mü? Ya kendisini özgürlük savaşçısı olarak tanımlayan birinin savaştığı devleti “devle-
timiz” olarak kutsaması tutumunu, gerçeklere sırt çevirmeden, kendini ve değerlerini
inkar etmeden kabul etmek ve bunu teorileştirmek mümkün mü? Bu soruların can
sıkıcı olduğunu, basit gerçekleri tekrarlamak olduğunu biliyoruz. Ama daha sonra bu
utanç verici tutumunu “siyasi çıkış” olarak tanımlayan ve bunu yutmak bir yana ken-
dinden geçercesine “ışıklı yol” olarak tanımlayanları görünce bu basit gerçekleri tekrar-
lamak durumunda kalıyoruz.

Daha da önemlisi Öcalan’ın PKK’yi ve devrimi tasfiye konusunda devlete ver-
diği söz ve güvencedir, tekrarlamakta yarar var:

“Ben bu konuda üzerime düşen her türlü katkıda bulunmaya hazırım, bize bağlı halkım ve
örgütümü demokratik devletin ve ülkemizin hizmetine uyumlu hale getirmeye imkan ve güce sahip
olduğumu söylüyorum, tüm gücümle bu yönde çaba harcamaya hazırım”!

İşte, Öcalan’ın takındığı teslimiyetçi tutumun ve partimize, devrimimize ve bü-
tün halk değerlerimize dayattığı tarihimizin en büyük ve karanlık tasfiye hareketinin
özü bu sözlere içerilmiştir. Az çok okuma yazması ve anlama yeteneği olan herkes
için net ve tartışma götürmez bir pişmanlık ve itirafname gerçeği ile karşı karşıyayız! 3
Nisan 1999 tarihli savcılık belgesi, daha sonra geliştirilecek İmralı savunmalarının,
teslimiyetçi ve tasfiyeci düşünce, program, strateji, taktik ve uygulama kararlarının
özet, genel ve özlü ifadesi, temel yönlendirici bir ibret vesikasıdır, utanç verici bir

pişmanlık, itiraf ve tersine dönüş paçavrasıdır! Hiçbir demagoji, yalan ve sahte teori bu gerçekliği değiştiremez

III. Avukatlarla Görüşme, Partiye ve Halka Ulaşma, Tasfiyeciliğin İlk Somut Adımları.

PKK ve devrimi bütün değerleri ve kazanımlarıyla tasfiye etme planı yürür-lükteydi, Öcalan'a biçilen rol besbelliydi. Sorgu ifadeleri zapta geçirilmiş, 3 Nisan sav-cılık ifadesiyle tasfiye planı ve Öcalan'ın rolü güvenceye altına alınmıştı, her şey dene-tim altında ve çizdikleri konsept temelinde yürüyordu. Aceleleri yoktu, sindire sindire, sindirte sindirte yol almak durumundaydılar. Onlarca yıllık bir mücadele ve direniş değerlerini kısa sürede ve sorunsuz halletmek mümkün değildi, toplumsal ve siyasal yasalara uygun olmazdı. Örneğin klasik türden bir itirafçılık ve bu temelde yapılacak "teslim ol" çağrıları, kısa vadede belki kimi etkilenmelerde bulunabilir, ama mücadeleyi ve partiyi topyekün tasfiyeye götürmezdi. O nedenle Öcalan'a sıradan ve alışlagelmiş bir itirafçı rolü oynatılmayacaktı. O bir "barış savaşçısı" olacak ve "devlete hizmetini" bu temelde yerine getirecekti. Şimdi sıra barış savaşçılığındaydı. Ama bunun için öncelik-le PKK'ye ulaşılması ve denetim altına alınması gerekiyordu. PKK'nin denetim altını alınma süreci ile birlikte halkın yeni sürece alıştırılması çalışmaları da gerekliydi. Bu-nun için dışarıya iletilen mesajların en geniş şekilde basında ve yayın organlarında işlenmesi gerekiyordu.

Öcalan bunu başarabileceği konusunda kendisine güveniyordu, bu aşırı güveni kurduğu "sistem"den kaynaklanıyordu. Devlete de güven vermiş ve bunun için sadece olanak ve fırsat verilmesini, zaman tanınmasını isteyecekti. "Barış savaşçılığını" elbette avukatları aracılığı ile gerçekleştirecekti.

Yapılan ilk avukat görüşmesi biraz sorunlu geçmiş, planlarına pek oturmamıştı. Özel savaş kurmaylığı için de bu ilk görüşme biraz "en doğru ve plana uygun" olanı bul-ma denemesidir. İki avukat görüşür, yanlarında bir de hakim var. Öcalan'la kar mas-keli özel savaş elemanları eşliğinde son derece gergin ve zor bir ortamda görüşürler. Öcalan kaygılı, yorgun ve ürkek bakışlı bir duruş içindedir. Durumundan biraz söz eder, ama konuşmada tutuktur. Konuşmalar tutanağa alınmaktadır. Zaten Öcalan'ın her davranışı kontrol altındadır, kamera ve ses cihazlarıyla kaydedilmektedir. Avukat-lar da en ince aramalardan geçirilerek görüşme yerine götürülmüşlerdir. İmralı'da mutlak denetim ve tecrit koşulları sağlanmıştır, bu durumu ilk adımda anlayan avukat-

lar, buna rağmen müvekkillerine daha fazla bilgi aktarma ve bilgi alma çabası içine girerler. Onların dikkatini çeken salt Öcalan'ın duruşu değil, söylemindeki farklılıktır. O artık Bekaa'da kükreyen bir savaş komutanı değil, İmralı çemberinden geçmiş bir "barış savaşçısı"dır!

Görüşme koşulları en sıradan hukuk kurallarına uymamaktadır, bunun değişmesi gerekir, ama öncelikle en geniş bir biçimde deşifre edilmesi gerekir. Öyle yaparlar ve dışarıda üzerine saldırtılan faşist güruhun saldırılarını protesto etmek ve hükümeti gerekli önlemler almaya zorlamak için İmralı'ya gitmeme kararını alırlar ve bir süre uygularlar. İkinci ve ondan sonraki görüşmelerinde Öcalan daha rahattır, ama yine de görüş yeri ve adanın tümü mutlak denetim altındadır. Görüşmenin kendisi de daha dakik bir tarzda düzenlenmiştir. Öcalan, dışarıya dönük küçük çaplı mesajlar vermektedir, avukatları aracılığı ile bunu yapmaktadır. Artık "Her şey barış için" yapılmak durumundadır. Öcalan 3 Nisanda devlete tasfiye planı konusunda güvence verirken, 6 Nisan 1999 tarihinde de kamuoyuna ilk kapsamlı ve doğrudan mesajlar iletir. 10 Nisan tarihinde Öcalan'ın avukatları yaptıkları basın toplantısıyla 6 Nisan 1999 tarihli ve 8 Maddelik bir plan sunarlar. Bu plan önemlidir. O nedenle olduğu gibi buraya almak istiyoruz. 8 maddelik plan şöyledir:

"Türkiye ve dünya kamuoyuna, süreçle ilgili açıklamamdır.

1- Eylül 1998 ateşkes sürecinin her alanda tam sorumluluk altında sürdürülmesi.

2- Devletin başta af olmak üzere, barış için alacağı tedbirler temelinde silahlı çatışmalara kalıcı olarak son verilmesi.

3- 90'lı yıllardan itibaren bazı saptırmalara rağmen, Kürtlerin ifade özgürlüğüne de açık hale gelen demokratik cumhuriyet sisteminin, güven vermesiyle birlikte tüm sorunların barışçıl çözüm zemini olarak görülmesi.

4- Bu koşullar altında PKK'nin kendini demokratik sistem içinde yasallaşmaya hazırlaması.

5- En azından devletin tavrını yeni parlamento ve hükümet kuruluşunda görünceye kadar aktif bir toplumsal barış, af ve kardeşlik sloganı altında bir siyasal eylem çizgisinin benimsenmesi ve kararlıca uygulanması.

6- Tüm uluslararası barış, insan hakları kuruluşları, hükümet ve parlamentolarının bu temelde destek sunması.

7- Eğer öngörüldüğü gibi bu doğrultuda bir uygulama gelişirse BM, AB, Avrupa Konseyi ve AGİT'in sürece gözlemci olarak katılması.

8- Türkiye'de ilgili tüm çevrelerin kamu, özel, partiler, basın-yayın ve tüm sivil toplum kuruluşlarınca; gelişmelerin tarafımda özde bu temelde olduğunu bilerek, ülkemize ve demokratik sisteme katkılarının hayati önem taşıdığının bilinmesi.

Herkesi selamlıyor, özgür barış çalışmalarında başarılar diliyorum.”

Her şey çok açık, PKK ve devrimin tasfiye planı ilk kez bu içerikte ve tarzda kamuoyuna duyuruluyor. Bu 8 maddelik plan, aslında daha sonra geliştirilecek daha kapsamlı ve topyekün tasfiye hareketinin ilk taslağı ve önadımı niteliğindedir. İlk bakışta daha önce geliştirilen ateşkes kararlarının biraz daha geliştirilmiş bir devamı olarak anlaşılır. Ama biraz daha derinden incelendiğinde bunun PKK'nin tümünden silahsızlandırma planı olduğu anlaşılır. Af karşılığında PKK kendisini “yasal sürece” katacak, şimdiden bunun hazırlığı içinde olacaktır, Kürt sorunun çözüm zemini ise, demokratik cumhuriyetin kendisi olacaktır. Burada demokratik cumhuriyet olarak görülen, bu doğrultuya girdiği iddia edilen Türkiye Cumhuriyeti'nden başkası değildir. Af karşılığı PKK'nin kendini yasal düzene uyarlaması, anılan planın özünü oluşturmaktadır. Ayrıca PKK'nin bugünden kendi eylem çizgisini bu planın temel hedefine ve özüne göre uyarlaması da istenmektedir. Bütün bunların devletin herhangi bir adım atması beklenmeden yapılması öngörülmektedir.

Aslında özel savaş kurmaylığı ve Öcalan, PKK'yi ve Kürtleri “yeni sürece”, “barış sürecine” ideolojik ve politik olarak hazırlamaya çalışmaktadır. Anılan 8 maddelik plan da öncelikle böyle bir işleve sahiptir.

PKK, Öcalan ile ilgili “özgür olmadığı sürece sözleri bizi ve kendisini bağlamaz” açıklaması dışında henüz bir açıklama yapmamıştır. PKK yönetiminin tavrı merak edilmektedir. PKK yönetiminin tavrı, bundan sonraki gelişmeleri büyük ölçüde belirleyici niteliktedir. Öcalan'ın durumu aşağı yukarı açığa çıkmıştır, 8 maddelik plan ve diğer açıklamalarıyla duruşu netleşmiştir. Bu noktada PKK'yi kim yönetecek sorusu, PKK ve Kürdistan tarihi açısından, devrim ve halkımızın kaderi bakımından belirleyici önemde bir sorudur. Partiyi İmralı mı, partinin 6. Kongre iradesi tarafından oluşturulmuş MK ve BK mi yönetecek? Partiyi 6. Kongre çizgisi mi, yoksa uluslararası karşı-devrim hareketinin bir sonucu ve onun kesin damgasını taşıyan İmralı “barış” çizgisi mi yönetecek? Bu sorular çok önemli ve kader tayin edecek niteliktedir. Öcalan'ın, devlete verdiği söz ve güvenceye göre, parti ve halk kendisine bağlıdır, 3 Nisan tarihli ifadesinde özetlediği çizgiyi partiye ve halka kabul ettirme gücüne sahiptir, yeter ki bunun olanakları ve kanalları açılın! Gerçi BK, ona göre “sorumsuzca” davranmış ve

artık kendisinin bağlayıcı olmadığını söylemiştir, ama bu önemli değildir, bir demeçle her şeyi rayına sokacağına güvenmektedir. Kurduğu “sistem” ona bu kendine güveni vermektedir, fazlasıyla...

PKK’yi kim yönetecek sorusunun önemini devlet de bilmektedir. Öcalan’ın duruşunu kendileri için olağanüstü bir başarı olarak değerlendirmektedirler. Öcalan üzerinden PKK ve devrimi, Kürt sorununu nihai olarak tasfiye sürecine aldıklarının heyecanı içindedirler. Şimdi tüm sorun her açıdan denetim altına alınan Öcalan aracılığı ile PKK’yi denetim altına almaktır. PKK’nin denetim altına alınması ise Kürdistan ve bu eksendeki bütün gelişmeleri denetim altına almak ve hedefe emin adımlarla yol almak anlamına gelir. Özel savaş kurmaylığının öncelikli hedefi PKK’yi tümünden denetim altına almak ve topyekün tasfiye sürecine bağlamaktır. Bu nedenle Öcalan’ın önderliğinde bütün parti ve savaş güçlerinin birlik içinde tutulması ve birlikte İmralı tasfiye çizgisi temelinde yürütülmesi esas alınmalıdır. Dikkat edilirse, tam da bu dönemde PKK’nin Osman Öcalan ve Cemil Bayık arasında ikiye bölündüğü veya bölünme sürecine girdiği biçiminde yoğun ve sürekli bir propaganda yapılıyordu. Bu propagandanın bilinçli ve yukarda sözünü ettiğimiz topyekün tasfiye planının bir parçası olduğu çok açıktı, bu, bugün daha net ortaya çıkmıştır. Aslında yapmak istedikleri PKK ve halk saflarında bir bölünme korkusunu yaratıp buna karşılık ne pahasına olursa olsun, teslimiyet ve tasfiyecilik temelinde de olsa birlik duyarlılığını, bölünme korkusuyla körüklenmelidir. Gerçeklikte bir bölünme olasılığı, durumu yoktu, en azından yakın gelecekte böyle bir olasılık yoktu. Ama Öcalan’ın dayattığı teslimiyet ve tasfiye platformu ile birlikte, devrimci çizgide ısrar ile teslimiyet ve tasfiyeci çizgi, devletle bütünleşme süreci arasında bir ayrışmanın yaşanacağı hemen hemen kesine yakın bir olasılıktı. Açık ki devlet ilk planda böyle bir “bölünme” istemiyordu, onun için istenen sonuç, bütün PKK’nin fire vermeden bütünüyle ve her şeyi ile İmralı çizgisine bağlanmasıdır¹. “Bölünüyorlar” propagandası ile “birlik” duyarlılığını körüklemişlerdir. Bu propagandalar, daha sonra tasfiye çizgisinde birlik çıkırtkanlığının etkili olmasında belli bir rol oynamıştır. Zaten tasfiyeciler de devrimci çizgide ısrar tavrını birlik söylemi ile etkisizleştirmeye çalışmışlardır. Hatta daha sonra 7 Kongrede “bütünlükleri-

¹ Öcalan da bu gerçekliği İmralı’dan gönderdiği talimatlarda açıkça vurgular. Şöyle ki: “Somut olarak devletin bu dönemi nasıl değerlendireceği çok önemli olmakla beraber kesin bir belirleme yapamıyoruz. Ama bir bütün olarak muhatap da kabul etmek istemiyor. Sanki bir kararsızlık veya yeni bir karar sürecine ihtiyaç varmış gibi geliyor bana. **Ama eğer bu yeni adımı PKK bütünleyici, parçalanmadan, başarıyla atar ve inandırıcılığını çok yönlü ortaya koyarsa devletin yaklaşımlarında gelişme beklemek mümkündür. Burada en temel hususlar vatanın birlikteliği, devletin demokratik laik varlığı ve şiddetten arınma başta gelir. Gerisi sabırlı uygulamalar olacaktır.**”

ni” korumayı önemli bir başarı olarak değerlendirmiş ve bunu lanse etmeyi ihmal etmemişlerdir.

O dönemde özel savaş kurmaylığı için yapılması gereken en önemli ve acil sorun, PKK’nin denetlenmesi ve yönetiminin tümüyle İmralı’ya bağlanması sorunudur. Avukatlardan biri, Öcalan’la yaptığı görüşmede BK’nin tutumunu aktardı. Öcalan öfkелendi, öfkесini “*yaptıkları sorumsuzluktur, benim bildiğim 6. Kongre beni yeniden Genel Başkan seçti*” sözleri ile dışa vurdu. Bununla anlatmak istediğı çok açık ve kesindi: “Madem ki beni Genel Başkan seçtiniz, o zaman benim Tüzükten kaynaklanan yetkilerimi tanımak, benim yönetimimde çalışmak zorundasınız. Bunun dışındaki yaklaşımlar sorumsuzluktan başka bir şeyle tanımlanamaz!”

Öcalan’ın bu mesajını alan BK, uzun süre düşündü, tartıştı, ne anlama geldiğini anlamakta zorlanmadı. Yanıtlarını göndermekte gecikmediler. Öcalan’a verdikleri yanıtta, “*Başta anlamakta ve sindirmekte zorlandık, terminolojisi farklıydı, zorlayan bu oldu. Ancak şimdi Önderliğin yaklaşımını anladığımızı düşünüyoruz. Tamamen bağlıyız, çalışmalarımızı ve yaklaşımlarımızı bu temelde yürüteceğiz. Savunma ile ilgili gönderilen taslak bize yeterli, ancak terminolojiye biraz dikkat edilirse iyi olur, ama olmasa da olur, o kadar önemli değildir. Bundan sonraki duruşumuzu ve tutumumuzu 6 Mayıs 1999 tarihli bildiriyle kamuoyuna duyurduk*” diyecekti. Özel savaş kurmaylığının ve Öcalan’ın dediğı olmuştı, BK teslim alınmıştı, bundan sonra PKK’yi yönetmek artık çocuk oyuncağı gibi bir şeydi. Partinin yönetimi İmralı’ya bağlanmıştı, İmralı’dan gidecek talimatlar ve mesajlarla yönetilecekti. BK ve MK ise, bu talimatları partiye ve halka kabul ettirmeye ve yedirmeye çalışacaktı. BK’nin bir iradesi yoktu, kendisi sadece bir aracıydı. Ama İmralı çizgisini meşrulaştırmada, partiyi her türlü demagoji ve bastırma yöntemiyle bu çizgiye bağlamada ve yürütmede kişiliksiz bir rol oynayacaktı.

Öcalan, İmralı’da mutlak tecrit altında tutuluyordu, avukatlar her yönleriyle aranıyor ve sıkı bir kontrol altında görüştürülüyor, izinsiz bir saç telini bile almalarına ve götürmelerine izin verilmiyordu. Avukatla yapılan görüşme yerinde her şey kamera ve ses cihazıyla kayda alınıyor, ayrıca her on dakikada değişen gözetleyici elemanlar tarafından görüşme yeri göz hapsinde tutuluyordu. Ama bu mutlak tecrit ve kontrole rağmen Öcalan, gönderdiği mesaj ve talimatlarla PKK’yi yönetmeyi sürdürüyordu. Suriye’de PKK’yi yönettiğı gerekçesiyle TC açısından bir savaş nedeni kabul edilen Öcalan, şimdi İmralı’da PKK’yi yönetmeyi sürdürüyordu.

Neden?

Herkesin kafasına takılan önemli bir soruydu. Ne değişmişti, TC, nitelik mi değiştiydi? Böyle sistemli bir ilişki ve yönetme olanağına neden izin veriyordu? Öca-

lan, talimatlarını kaleme alıyor, hazırlıyor, İmralı yönetimi aracılığı ile avukatlar geldiğinde kendilerine veriyor. Özel savaş kurmaylığının izni ve onayı ile avukatların eline tutuşturulan yazılı talimatlar ya da sözlü olarak dikte edilen mesajlar adanın dışına çıkarılıyor. Bundan sonrası da en az o kadar önemli. Avukatlar dışarı çıkardıkları talimatları PKK'nın Avrupa merkezine engelsiz fakslıyor ve gelişmeleri telefonla aktarıyorlar. Bunlar da devletin göz yumması ile gerçekleşiyor. Neden?

Açık ki Türk Genelkurmayı, Öcalan'a PKK'yi yönetme izni veriyordu. Bütün mesajlar ve talimatlar Genelkurmayın bilgisi, izni ve onayı ile PKK'ye ulaşıyordu. PKK yönetiminden gelen raporlar da yine devletin onayı, bilgisi ve izni ile Öcalan'a ulaşıyordu. Dolayısıyla talimatlar ve bilgiler PKK yönetimine ve örgütlerine ulaşmadan önce Genelkurmayın elinde oluyordu, yani PKK yönetimi ile ilgili her bilgi İmralı üzerinden öncelikle Genelkurmayın elinde oluyordu. Çok önemli bir bilgi daha var, aktarmakta sayısız yarar var: Öcalan 7 Temmuz 1999 tarihli talimatını BK'ne gönderirken avukatlardan BK'nin ve Avrupa temsilcisinin telefon numaralarını getirmelerini ve İmralı yönetimine vermelerini istemişti. Avukatlar bu istemi tehlikeli buluyorlar. Ancak Avrupa temsilciliğinin telefon numarasını ada yönetimine teslim etmekle birlikte anılan o görüşmede BK'nin telefon numarasını bilmelerine rağmen teslim etmiyorlar. Daha sonraki görüşmelerde BK'nin telefon numaraları İmralı yönetimine teslim edildi mi, edilmedi mi bilmiyoruz. Öcalan'ın BK ve Avrupa temsilciliği ile telefonla görüşmek için telefon numaralarını istediği bir olgudur. Peki, böyle bir ilişki biçimini nasıl tanımlamak gerekir? Öcalan gerçekten PKK Avrupa temsilciliği ve BK üeleriyle telefonda konuştu mu, Genelkurmayın bilgisi ve onayı olmadan Öcalan BK ve Avrupa temsilciliğinin telefon numaralarını ister miydi? Peki Genelkurmay neden buna izin verdi, PKK ve Kürtleri çok düşündüğü için mi; ya da Öcalan'ın sık sık vurguladığı gibi devlet kendisine "çok saygılı" davrandığı için mi? Bu soruların yanıtları mutlaka halkımıza verilmelidir. Öcalan İmralı'da devletle geliştirdiği ilişkilerin bütün ayrıntılarını, orada yaşadığı her anın hesabını halkımıza vermek durumundadır! İmralı'da geliştirilen düşünceler ve politikalar partimiz ve devrimimiz için ne anlama geldiğini ilgili yerlerde anlattık, anlatmayı sürdüreceğiz.

Öcalan'ın İmralı'dan PKK'yi sistemli bir biçimde yönetmesi ve devletle geliştirdiği ilişkinin özü ve biçimi çok önemli, açığa çıkarılmaya muhtaç bir konudur. Bu, çok ilginç ve düşündürücü, ama halkımız tarafından, partililer tarafından yeterince bilinmeyen bir durumdur. Yönetimi, yönetim ile ilgili hemen hemen bütün bilgileri düşmanı tarafından denetlenen ve bilinen devrimci bir parti düşünülebilir mi? Ya da bu durumda olan bir parti nasıl değerlendirilir?

Peki nasıl oluyordu da TC, Öcalan'a PKK'yi yönetme, talimat göndermeye, mesajlarla yönlendirmeye izin veriyor ve gelen raporların Öcalan'a ulaşmasını istiyordu?

Neden?

Bu soruların en yumuşak ve iyimser iki yanıtı olabilir! **Bir:** Devlet ile Öcalan arasında bir uzlaşma durumu var, uzlaşılan platformun PKK'ye ulaştırılması ve PKK'lilerin ikna edilmesi için Öcalan'a bir kanal açılmıştır, şimdi bunu kullanıyor. Uzlaşmadan savaş durumuna son verecek asgari bir barış zeminini kastediyoruz. Ama Öcalan'ın da defalarca tekrarladığı gibi ortada devletle bir görüşme, anlaşma durumu yok, devlet Öcalan'a bir tarafın lideri gözüyle değil, bir suçlu, "*Terör örgütünün elebaşı*" olarak değerlendirmekte ve buna göre yaklaşmaktadır. Dolayısıyla varılan anlaşma üzerine devlet bir kanal açtı ve Öcalan oradan örgütüne ulaşmaktadır, biçimindeki açıklamanın hiçbir geçerliliği yoktur. Geriye kalan olasılık ise şudur.

İki: Devlet Öcalan'dan çıkan görüş ve talimatların PKK tarafından benimsemesini ve bunları esas alınması gereken bir çizgi olarak kabul etmesini istediği için Öcalan'a PKK'yi yönetme izni vermektedir. Hiç kuşkusuz Öcalan teslimiyetçi ve tasfiyeci bir çizgi değil, en sıradan direnişçi ve yurtsever bir yaklaşım içinde olsaydı, bırakalım ona PKK'yi yönetme iznini vermek, normal avukat görüşme iznini dahi vermezdi. Ama kendisinin ürünü ve isteği olan teslimiyetçi ve tasfiyeci çizgiyi PKK'ye kabul ettirmek ve PKK'yi bu doğrultuda tümden yok etmek için her türlü olanağı vermekte ve zemini sunmaktadır. Kısacası MİT raporuna da yansdığı gibi, devlet, "*PKK'yi bitirmek için Öcalan'ı kullanıyor*"du, daha sonra verilen idam hükmünü infaz etmek yerine askıya alma kararının alınmasında MHP'nin bu gerekçeyle ikna edildiği yazıldı...

Bu gerçeklerin ışığında şu soruyu herkesin kendisine sorması gerekiyor: Gerçekte PKK'yi kim yönetiyor? PKK'yi yöneten irade kimindir? "*Barış*" kod adlı topyekün tasfiye hareketi kimin iradesi ile yürütülmektedir?.PKK'yi topyekün silahsızlandırma ve bitirme, tasfiye hareketinin her aşaması ve her ögesi incelendiğinde İmralı çizgisinin kimin iradesi olduğu çok net anlaşılacaktır!

Başkanlık Konseyi teslim olmuştu, pek de zorlanmadan... 6 Mayıs 1999 tarihinde yayınladığı bir bildiri ile bundan böyle İmralı çizgisinde şaşmadan yürüyeceğini açıkladı. Bu bildiri ile İmralı'nın bundan böyle kendilerinin ve PKK'nin kiblesi olacağını açıklayan BK, gerillayı aktif savunma çizgisinde tutacağını, intihar eylemlerine son vereceğini, kitlelere dönük eylemleri önlemek için elinden gelen çabayı göstereceğini belirtiyordu. Devlete de çağrıda bulunan BK, Başkanlarının mahkemesine doğru yak-

laşılması gerektiğini, bunu barış için bir fırsat olarak değerlendirilmesini, bundan devletin kazançlı çıkacağını anlatıyordu.

6 Mayıs bildirisi ile PKK artık bütünüyle İmralı tasfiye çizgisine bağlanıyordu. Bu tarihten sonra basın ve yayın organları, gerçekler ışığında halkımızı aydınlatmak yerine, Öcalan'ın tasfiyeci çizgisini yenilebilir bir biçime sokarak yedirme işlevini gördü. Üslup değiştirildi, terminoloji değiştirildi, kavramların ve ölçülerin içi boşaltıldı, halkımız ve partimiz tam anlamıyla sanal bir dünyaya çekilerek bilinci ve ruhu parça parça katledilmeye çalışıldı. Her şey bir çırpıda tersine çevrildi, onlarca yıldır mücadele ile ayakları üzerine dikilen gerçekler yeniden baş aşağı edilmeye başlandı... Genelturmay ve diğer özel savaş organları ve çevreler gelişmeleri büyük bir zevkle izliyorlardı, her şeyin bu kadar kolay olacağını tahmin etmişler miydi?

Öcalan rahatlamıştı, devlete verdiği sözü tutmanın rahatlığıydı bu. Daha önce defalarca belirttiği gibi parti kendisine bağlıydı, halk kendisinin sözünden dışarı çıkmazdı, bunu devlete kanıtlamıştı, devlete olan borcunu ödemek için yaşaması gerekti, yaşamasını PKK ve devrimin bütünüyle tasfiyesine bağlamıştı, kurduğu uğursuz denklem buydu. Zaten sorgucularına söylemişti, PKK ve halk kendisine çok bağlıydı: *"Zır delilik yapsam halk Başkanımız peygamber oldu, devlete hizmet edeceğim desem Başkanımızın bir bildiği var diyecekler."* Öcalan, özel savaş elemanlarına, PKK ve halkımızla kendisi arasındaki ilişkiyi bu sözlerle anlatmıştı. PKK de her açıdan kendisini dinlediğine ve *"yeni"* çizgisine geldiğine göre bu başarıydı. Avukatlarıyla yaptığı görüşmenin birinde, *"hence siireci şu ana kadar başarılı getirdik. Genelde bu tip davalarda insanlar çöker. Bunu bilmiyorsunuz. Ben sağlığıma buraya kadar getirdim. Başarıdır"* diyecektir. Öcalan, *"sorun benim sağlığımdır"* diyecektir. Burada önemli olan bir halkın kaderi ve geleceği, varlığı, temel çıkarları ve değerleri değil, Öcalan'ın kendisi ve sağlığıdır! Bu tür davalarda insanlar hangi durumlarda çöker, dava adamları çöker mi, hele kendini *"ulusal önder"* olarak tanımlayan biri için bu tür yoğun tecrit ve çepeçevre kuşatma ve psikolojik baskı ortamları çökme nedeni olarak gösterilebilir mi? Düşünceleri ve iddialarından dolayı derisi diri deri yüzülenler, diri diri ateşte atılıp yakılanlar, dirhem dirhem bedenlerini açlığın koynunda eritenler, sır vermeyip ser verenler nasıl dayandı, neden en küçük bir yılgınlık, çöküntü belirtisini yaşamadılar? Evet neden? Öcalan'ın bu soruya bir yanıtı var mı? Ama Öcalan'ın psikolojik durumu pek iyi değildir. Bunu kendisi de itiraf etmektedir. Çoğu kez avukatlarına *"Beni ne yapacaklar"* diye sormakta, bir infaz durumunun devleti nasıl zorlayacağını anlatmakta, kendisi olmadan devletin *"PKK olayını çözemeyeceğini, ya da nasıl çözeceğini"* tartışmaktadır. Yanıtını da kendisi vermektedir: *"Yaşamam çözüm için yaşatılırım PKK işleri biraş burada çözüme mi götürülüyor?"* Doğru, yaşam ile Kürtler lehine bir çözüm denklemi değil, yaşam ile PKK'nin tasfiyesi denklemi kuruyor; Öcalan da İmralı teslimiyet ve tasfiye çizgisini bu denkleme göre kuruyor. Yaşam hayallerini de kuruyor. Af, ev hapsi en idealleridir. Ama pişmanlık yasası da olabi-

lir, peki, kendisine uygulardlar mı? Güç görünüyor. Pişmanlık yasaının tepki toplayacağını hatırlatan avukatlara Öcalan, *“Tamam. Aslında af olduğu ortaya çıkıyor. Bu pişmanlık yasası benim yakalanmamla bağlantılı. Ama uygulanır uygulanmaz bilinmez. Adı pişmanlık yasası, özü af yasa”*dır der. Başka bir zaman pişmanlık yasası için *“devlet pişmanlık der, biz af yasası deriz, devlet yalan söylüyor deriz”* biçiminde baş vuracakları hileyi, kandırma yöntemini açıkça dile getirmekte bir sakınca görmez. Başka bir gün yapılan görüşmede, *“Bana pişmanlık yasasını uygulayabilirler mi oda belli değil”* demektedir. Bir parti liderinin, kendisini bir *“ulusal önder”* olarak tanımlayan biri halkımız ve tüm insanlık tarafından lanetlenen, mahkum edilen, bu onursuz ihanet yasasını işlevsiz kılmak için sayısız direnişin sergilendiği, boşa çıkarmak için onlarca devrimcinin yaşamını verdiği itiraf ve pişmanlık yasasını tartışıyor, kendisine uygulanıp uygulanmayacağını soruyor, bu yasadan yararlanmak için neredeyse can atıyor! Gerçekten bu nasıl bir mantıktır, nasıl bir ruh halidir? Yeri geldiğinde de Şemdin Sakık’ın itirafçılığını eleştirir, mahkum eder, peki, pişmanlık yasasından yararlanmayı düşünen, sahip olduğu bilgileri altın tepside devlete sunan, savunduğu tüm ilke ve amaçlardan bir çırpıda vazgeçip devletin resmi tezleri ve politikalarını savunan birinin bu tutumunu ve durumunu nasıl tanımlamak gerekir, hangi sıfatla nitelemek gerekir? Şemdin’in itirafı bu mutlak teslimiyet ve tasfiyecilik karşısında ne anlam ifade edebilir ki?..

24 Mayıs 1999 tarihli avukatlarla yapılan görüşme notlarında Öcalan’ın siyasal ve ruhsal duruşu ile ilgili önemli saptamalar var, aktarmak istiyoruz. *“Haklarımız kısıtlanacak sanıyorum. Ama zorlamakla da değişebileceğini sanmıyorum”* diyor ve direnişe inançsızlığını açıkça belirtiyor, bu inançsızlığı vurgulamakta bir sakınca görmüyor. Direnişe inançsız, direnişle bir şeyin değişmeyeceğini düşünen Öcalan, devleti ise gözünde son derece büyötmektedir. Şu sözler tam bir teslimiyetçi ruh halini yansıtmıyor mu? *“Türkiye’nin dünyayı taktığı yok, bunu bana söylediler. Zorlama olursa kıyameti koparırsınız diyorlar. Devletin uygulaması çok sert olabilir. Bir iki hafta bir yıl ertelense bile sonuç ne olur ki, değişen bir şey olmaz. Ben şabane bir savunma yapabilirim, çok konuşacağım, her kalkışında bir iki saat konuşacağım, siz de savunmanızı hazırlayın. Sınırlandırmıyorum. Soruşturma komisyonu davranışın iyi olursa durum iyi olur demişti. Davayı dünyaya, topluma taşımakla fazla bir şey yapılamaz. Ama halkın, PKK’nin gücü de dikkate alınıyor.”* Öcalan, Soruşturma Komisyonun istediği biçimde davranışlarını ayarlıyor, davayı dünyaya taşırmamaları yönünde avukatları uyarıyor. Korkuyor, nasıl olsa adamların dünyayı taktıkları yok, bunu kendisine açığa söylemişler. *“Zorlama olursa kıyameti koparacaklar!”* O nedenle sükûnetle denileni yapmak ve çizilen çizgide milim şaşmadan yürümek gerekir. Aynı görüşmenin başka bir yerinde, *“Basit haklar mücadelesi Türkiye’de kimseye hiçbir şey kazandırmamıştır. Avrupalılar fazla bir şey değıştirmez. Taş çatlasa fazla dayanmam.”* Öcalan umutsuz, tam teslimiyetçi bir ruh hali içinde: *“Beni isteseler çok daha kötü durumlara düşürebilirler. Bunu kimse engelleyemez. Ben dünyayı ciddiye almıyorum. O dünyadan nefret ediyorum.”* Fazla yoruma ve değerdendirmeye gerek var mı? Devletin mutlak kadir olduğu ve bunu kimsenin

engelleyemeyeceği düşüncesi ve inancı içinde olan birinin siyasal duruşu ve ruh hali hakkında söz söylemeye gerek var mı?

Bir kez daha vurgulayalım, bu sözler her hangi bir insanın değil, bir parti liderinin, kendisini “ulusal önder” olarak tanımlayan, kendinde her türlü beşeri zaafı çözdüğünü, hatta kendisini “insanlık bakiresi” olarak tanımlayan, her şeyin çözüm gücü olduğunu iddia eden birinin, neredeyse ilahi bir güç olduğunu defalarca tekrarlayan ve neredeyse hepimizi buna inandıran birinin ağzından dökülen sözler... İlginçtir, İmralı teslimiyetinden sonra Bir Yanılsamadan başka bir şey olmayan, 15 Şubat ile birlikte iflası belgelenen Öcalan gerçeği, müritleri tarafından ululaştırıldı, teslimiyet ve tasfiye çizgisi “*Tıskılı Yol*” olarak yüceltilti. Dün devrim, gerilla, özürlük, bağımsızlık, sosyalizm kavramları vardı, ama bugün bunlar yaramaz ve modası geçmiş dogmalar ilan edilince, geriye, dinsel ve mitolojik motifler ve kavramlar kalıyor, onlara da şimdi dört elle sarılıyorlar...

Belli ki Öcalan’ın ifadesini alan seçme özel savaş elemanları kendisini çok etkilemiş benziyorlar. Onların orada devletin kendisi olduğunu, doğrudan Genelkurmay’a bağlı olduklarını biliyor. Yakalandıktan sonra içine girdiği durumun da tartışma konusu yapıldığını biliyor, ama bu konuda “**bilinemez-anlaşılamaz**” teorisile örtbas etmeye çalışıyor. Kolay kolay anlaşılamayan bir kişilik olduğunu söyler ve böylece bilimsel soru sorma ve eleştiri yapma yolunu kapatırdı, dün bunu yapardı, bugün içine girdiği teslimiyetçi tutumu yine aynı yöntemle gizlemeye ve başka türlü göstermeye çalışıyor. Şu sözler Öcalan’ın kendisini bilinemezçiliğin giz perdesi altında gizleme yaklaşımını özetlemiyor mu? “*Benim ne biçim kişilik olduğum sorunu ve karmaşası sürüyor. (Avrupa ülkelerinin yaklaşımları için söylendi). Çözülür ama bu kadar çözülmez denildi. Kimi çözülmedi kimi tam teslim oldu diyor. Kişiliğimi çözümlemek zor oluyor.*” Avukatlarına bir kez daha devleti esas almaları gerektiğini telkin ediyor ve bunu gerekçelendiriyor. Yapılan bir görüşmede Öcalan, bu konuda görüşlerini ve duruşunu çok net bir biçimde ortaya koyuyor. Birlikte okuyalım:

“Yoğunlaşan ekip bence adadadır. Belirleyici olan komisyon raporu olabilir. Benimle ilgilecekler sıradan adam olamazlar. Onları esas almak gerekir. Beni tanıyor, özelliklerimi biliyorlar.

İlk getirildiğimde dağ gibi şeyde yürütüldüm. ‘Faili meçhul mü yapacaksınız?’ diye sordum. En sert yaklaşım o zaman oldu. ‘Kapat ağzını yoksa bantlarız’ denildi. İlk sorgulamada üniformalı subaydı. ‘Kardeşliği kuracağız’ diye söze başladı. Kaba şey filan yoktu.

Sıradan yaklaşılamayacağı gibi her babayiğidin altından kalkacağı gibi değil. Herkes ben de dahil kendine çeki düzen versin.” (abç.) Evet, Öcalan herkesi kendine çeki düzen vermeye

çağırıyor, kendisi kendisine gerekli çeki düzeni vermiş... Bu öyle bir çeki düzen veriş ki, karşımıza dört başı mamur teslimiyet ve tasfiyeci kişilik olarak çıkacaktır...

IV. 6 ve 13 Mayıs Talimatları

Öcalan, BK'nin kendisine yaklaşımını anlayınca, yani daha önce açıkladıkları “*özgür olmadığı sürece söyleyecekleri hiçbir söz bizi ve kendisini bağlamaz*” kararını geri çektiklerini duyunca rahatladı, ama boş durmak olmazdı, partinin ve halkın “yeni” çizgiye çekilmesi, bunun ideolojik ve ruhsal alt yapısının hazırlanması kaçınılmazdı. Kaleme sarıldı, yazacakları düşünceleri topladı ve madde madde kağıda dökmeye başladı. Yazdığı ilk kapsamlı talimattı. Tarih, 6 Mayıs 1999. İlginç bir rastlantı. 17 yıl önce 6 Mayıs'ta bir şafak vaktinde Üç Fidan, üç devrimci önder, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan faşizmin darağaçlarında idam edilmişlerdi. Fakat onlar ölmemiş, sonsuzluğa akmış, devrimci mücadelenin bayrağı olmuşlardı. Ama Öcalan, şimdi 6 Mayısın 17. yıl dönümünde teslimiyet ve tasfiyeciliğin teorisini yapıyor, politik çerçevesini çiziyordu. Talimat, “*Başkanlık Konseyine, Merkez Komiteye, Avrupa Temsilciliğine Siyasi durumun Bazı Özellikleri ve Çıkarılması Gereken Görevler*” başlığını taşıyor ve “*Değerli Yoldaşlar*” hitabıyla başlıyordu. Çeşitli konulardaki görüşlerini on maddede topluyordu. Kısaca özetlemekte yarar var:

Birinci maddede Öcalan, kendisinin yakalanmasıyla ilgili kısa bir değerlendirme yapıyor, yakalanışının NATO konsepti içinde olduğunu, “*Kürt sorununa silahlı çatışmadan arınmış bir yaklaşımın*” bunda etken olduğunu, “*barışçı çözüme gelmeyenleri zorla buna getirme*” eğiliminde olduğunu, bunu Irak, Bosna ve Kosova’da uygulamaya koyduklarını, kendisine ve PKK’ye uygulananın da bu kapsamda olduğunu anlatan Öcalan,

emperyalizm ve NATO'nun bu bastırma ve kendi çizgisine boğun eğdirme politika-sından çıkardığı sonuç, karşıdan tavır alma, anti-emperyalist bir çizgide direnme değil, tam tersine emperyalizmin “*barışçı çözüm*” çizgisine tam anlamıyla boyun eğme biçi-minde oluyor.

Öcalan ikinci noktada sözü 6. Kongre bildirisine getiriyor. Bildirinin ‘70’lerin sosyalizm ve faşizm yorumlarının etkisi altında olduğunu, dünyada faşizmin geriledi-ğinin unutulmaması gerektiğini, Batı tipi demokrasinin büyük bir gelişme sağladığını, Sovyetler’in kendi demokrasisini geliştiremediğinden çözüldüğünü, kendine göre ge-nel demokratik sistem yoluna girdiğini, bu durumu sosyalizme ihanet sayılamayacağını anlatıyor ve “*Kendini ilerletmeyen aşılr*” belirlemesini yaptıktan sonra “*demokrasinin*” kar-şısında, daha doğru bir ifade ile emperyalist kapitalizm karşısında diz çöküyor, bunu, “*20. yüzyılın sonu genel demokrasinin zaferidir*” sözleriyle kutsuyor; böylece “*yeni*” çizgisi-nin özünü de çok net bir biçimde özetliyor. Öcalan, dünyaya bakışını, dünya karşısın-daki ideolojik tercihini ve duruşunu değiştiriyor. O, artık Yeni Dünya Düzeni içinde kendisine yaşam ve yer aramaya çalışan bir “*barış ve demokrasi savaşçısıdır!*” Bizim, Par-timiz ve halkımız açısından bu hiçbir yeniliği ve orijinallliği olmayan “*yeni*” çizginin anlamı, teslimiyet ve tasfiyeden başka bir şey değildir.

Öcalan, anılan talimatının üçüncü noktasında, 1990’ların başında devletin Kürt sorununa yaklaşımını, Demirel’in “*Kürt realitesini tanıyoruz*” sözlerinin anlamını, buna karşı kendisinin geliştirdiği ateşkes denemesinin başarısızlığa uğramasını ve bu döne-min yarattığı fırsatların kaçırıldığını, buna tarafların hazırlıksız olmalarının neden ol-duğunu, bu sürecin sayısız acılara ve kayıplara yol açtığını belirtiyor.

Dördüncü noktada Öcalan, 28 Şubat sürecini çok olumlu değerlendiriyor. Bu süreci “*faşizmin gelişmesi olarak görme*”nin zor olduğunu belirten Öcalan, bu konudaki değerlendirmesini şöyle özetliyor: “*Oldukça farklı, belki de dünyada pek örneği olmayan, Kemalizm’den etkilenmekle beraber demokrasiye kontrollü de olsa açık olan zorunluluktan doğ-muş, Türkiye tarzı sivil siyasilerin oynayamadığı siyasi rolü de oynamaya çalışan ve bunu günü-mümüzde PKK ve benimle de tamamlamak isteyen özgün bir yaklaşımdır.*”

Öcalan, anılan talimatının beşinci noktasında, gelinen noktada ‘93’ten daha teh-likeli bir süreci başlatmanın kendilerinin ve devletin yararına olmadığını, er geç “*De-mokratik çözüm tarzına*” gelineceğini, bu nedenle bir çatışma ortamının başlatılmasının gerekli olmadığını, içinden geçilen sürecin topyekün imha ve dolayısıyla topyekün direniş süreci olarak değerlendirmenin yanılığ olduğunu belirttikten sonra sözü, PKK’yi silahsızlandırmaya getiriyor. Bu silahsızlandırma, salt gerilla ile sınırlı değildir, bununla birlikte çok yönlü bir silahsızlandırmadır. Öncelikle de ideolojik ve politik alanda bu silahsızlandırma, tasfiye hareketi geliştirilmek isteniyor. Bu noktadaki sözle-

rini şöyle bağhyor: “PKK ‘70’ler ideolojisi, programı ve eylemiyle tarihi rolünü oynadı deyip ondan sonraki aşamaya hazırlanabilmeliydik. Tabii bahsettiğim sürecin amansızlığı hepimizi göz gözü görmemesine bir direnişe itti. Bunda ne kadar zorlandığımı her ateşkes çağrısına dönük yaptığım konuşmalarda görebilirsiniz.” Gerçekler gerçekten böyle midir? Provokatör ilan edilip cezalandırılan M. Şener, 1990’ların başında “gerilla esas olarak işlevini tamamladı, şimdi ağırlığı siyasal mücadele yöntemine verelim” dediğinde Öcalan’ın tavrı ne olmuştu? Ya “Ben barış savaşsız olacağım” diyen Şemdin Sakık için neler demişti? Bu soruların yanıtları açık ve belgeli değil mi? Evet bu adamların yaklaşımları doğru değildi, gerillâyı tasfiye etmek, devrimi ve PKK’yi tasfiye etmekle eşanlamlıydı. Bu nedenle onların bu devrimi ve PKK’yi tasfiye çabalarına ve tavırlarına karşı koymak gerekli ve kaçınılmazdı. Ama Öcalan, dün söylediklerini bugün farklı göstermeye çalışıyor, bu, gerçeklerle ve halkla alay etmekten başka bir şey değildir.

Öcalan’ın 1990’ların başından beri devrimin tek başına yetmediğini gördüğü, buna alternatif olarak düzen içi bir arayışa ve yönelime girdiği doğrudur, yine giderek gerillâyı bu düzen için arayışlarının bir dayanak unsuru olarak görmeye başladığı da bir olgudur. Ancak bunlar ne kadar doğru ve birer olgu ise, aynı şekilde, Öcalan’ın kafasının arkasındaki düşünceye rağmen, düzen içi arayışların, her zaman objektif olarak taktik planda kaldığı da bir o kadar doğru ve bir olgudur. Artık tarihe mal olmuş gerçekler böyleyken, bugün bunları başka türlü göstermek, bunu teslimiyet ve tasfiyeciliğin bir dayanak noktası olarak ileri sürmek en sıradan siyasal ahlakla bağdaşır mı?

Öcalan, talimatının altıncı, yedinci ve sekizinci maddelerinde, devletin yaklaşımlarında güç veren işaretler gördüğünü, barış ihtimalinin arttığını, devletin tavrının af yasasına, HADEP belediyelerine yaklaşımlarında belli olacağını, bu nedenle acele edilmemesi gerektiği belirttikten sonra PKK’nin önüne şu görevleri koyuyor: “Bize düşen görev şimdiye kadarki yaklaşımı dilde, propaganda ve eylemde bırakmak, daha önce sizce söylediğim ve kısmen uyguladığımız tutuma daha sorumlu, somut yaklaşım ve uygulamalarla yanıt vermek. Nedir bunlar;

a-Ateşkesi, daha ciddi ve sorumlu yürütmek,

b-Demokratik çözüm yolunda kendi yaklaşımını geliştirmek,

c-Bu temelde yapı ve kitleyi yavaş yavaş hazırlamak,

d-Ne gereksizliğe, ne de provokasyonlara gelmek!”

Bütün hatırlatmaları yaptıktan sonra Öcalan, talimatının dokuzuncu maddesinde devrime ve PKK'ye dayatmak istediği tasfiyeciliği çok açık ve net bir biçimde ortaya koyar. Şöyle: *"Eğer gelişmeler, hem devlet hem de bizim nezdimizde böyle gelişirse artık Türkiye'de ve Türkiye ile silahlı mücadelenin bir anlamı kalmadığına ve demokratik sürecin güvenceli sürmesi ve inandırıcı uygulamalar artarsa artık bizim vereceğimiz yanıt silahlı devrim sürecinin bele tırmandırılması değil, tersine demokratik sistem ve onun barışçıl çözüm yolunda kendimizi siyasal-yasal sürece hazırlamak olacaktır."* Öcalan böyle der, ama henüz partiden gelebilecek tepkilerden çekinmekte ve bu noktada katı davranmak yerine esnekliği elden bırakmak istememektedir. Devletin imhada ısrarlı olması durumunda *"o zaman özgürsünüz"* demeyi de ihmal etmemektedir.

Onuncu noktada Öcalan, bundan sonra yapılan bu tahliller ışığında davranılması gerektiğini, politika dilinin bundan sonra Türkiye'ye *"düşmanca değil, barışa ve kardeşliğe çağrı"* temelinde olması gerektiğini yazıyor. Öcalan devletin daha çok gözlediğini ve politikasını esas olarak kendisinin tutumuna bağlı yürüteceğini açıklayarak içine girdiği teslimiyetçi tutumu meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Teslimiyeti teorileştiren ve meşrulaştıran sözleri şöyle: *"Devlet daha çok gözlüyor. Özgür irademizle ne olduğumuz ve ne yapmak istediğimizi anlamak istiyor. Barışa eğilimini hissetmek mümkün. Ama kendine göre yürütüyor. Kendi konseptini tabii bilmemiz mümkün değil. Ama genel tablül şimdiye kadar bana yönelik uygulamadan çıkardığım sonuç biraz da bana bağlı olduğu. Olumlu tavırlarımın yanıtsız kalmaya-cağı biçimindedir."* Yani demek istiyor ki ben onların istediği çizgide davranırsam, sizi de buna çeker ve başarıyla tasfiyeciliğe yatırırsam, devlet buna yanıtsız kalmayacak, gerekli karşılığı vermekten geri durmayacaktır! Dikkat edilirse, Öcalan'ın bütün duruşu ve çabalarının odağında teslimiyet ve tasfiyeciliği bir çizgi ve yaşam biçimi olarak bütün partimize ve halkımıza egemen kılmak ve eksiksiz içleştirmektir, attığı bütün adımlar, geliştirdiği düşünceler bu hedef doğrultusundadır...

Öcalan, BK'nin 6 Mayıs tarihli bildirisinin içeriğini avukatlarından öğrenir, sevinir, rahatlar, bunu, *"Değerlendirme ve tedbirleriniz oldukça yerindedir diye sonuç çıkardım"* biçimde ifade eder. Bunları yazdığı 13 Mayıs 1999 tarihli talimatında belirtir. Bu talimatı altı maddeden oluşmaktadır. Birinci maddede, *"hazırlanan sürecin öz iradeyle"* olduğunu belirttikten sonra, 1990'ların başında geliştirdiği ateşkes, siyasal *"çözüm"* çabalarını özetler, gelinek noktanın bu çabaların bir devamı ve sonucu olduğunu anlatır. Devletin artık 1993-96 çizgisinde olmadığını anlatan Öcalan, devletin bu yeni yaklaşımının olumlu olduğunu ve *"NATO'nun son dönem sorunlara yaklaşım kapsamında görülmesi"* gerektiğini, *"bu anlamda benim ve PKK sorunu NATO kapsamıdır"* dedikten sonra, ABD ve NATO'nun *"Silahsız çözüm istediği"*nin açık olduğunu vurgular.

Belli ki Öcalan, ABD ve NATO politikalarına kendini uyarlamak, başka bir deyişle onların istediği çizgiye gelmek ve bunu partiye egemen kılmak için yoğun bir

çaba içindedir. Bu durumu “öz iradeyle” açıklamak, sadece PKK’yi ikna etmede kullanılan bir tezden başka bir şey değildir. ABD ve NATO silahsız çözüm istiyor, o halde buna gelmekten başka bir çare yoktur, dünya realitesi budur! Öcalan böyle düşünmekte ve yaşamının artık bundan geçtiğine inanmaktadır. 15 Şubat karşı-devrim şiddeti, Öcalan gerçeğini bütün çıplaklığı ile açığa çıkardı, netleştirdi. Önemli ve amaç olan kendisiydi, şimdi de bunu esas alacaktı, o nedenle kararını uluslararası karşı-devrim güçlerine teslim olma, onların istediği çizgiye gelme yönünde verdi. ABD ve NATO, artık demokratik ve barışçı çözümün dinamikleri olarak görmektedir, bu anılan talimatta bunun teorisini yapmaktadır. Teslimiyet ve tasfiyecilikte o kadar tutkulu bir duruş sergiliyor ki, bunu “barış” adıyla tapınma düzeyine getiriyor, en sıradan gerçekleri tahrif etmeden edemiyor. Örneğin, “*Ama tekrar belirteyim, sınırlı barış imkanı savaşın önemli bir zafetine tercih edilmesi gerektiği inancındayım. Benim çizğim çocuklukta buydu*” sözlerini nasıl anlamak gerekir? Öcalan, “*çizğim çocuklukta buydu*” derken gerçekten çocuk kandırdığını mı sanıyor? Yoksa insanların aptal ve belleksiz olduğunu mu? Kurduğu yönetim anlayışı ve sistemi içe ve dışa dönük tepeden tırnağa kadar şiddetle yoğrulmamış mıydı? Diğerlerini bir yana bırakalım, sorguda verdiği ifadede “*DEP’e oy vermeyenlerin taruğunu bile öldürün talimatını verdiğini*” itiraf eden Öcalan’ın, nasıl oluyor da “barış”, kendisinin çocukluk çizgisi oluyor?

Öcalan, talimatının ikinci noktasında silahlı grupların mutlaka kontrol altında tutulmasını, üçüncü madde de ise Güney Kürdistan’da nasıl davranılması gerektiğini anlatır. Dördüncü maddede, Türkiye’ye, devlete yaklaşımı vurguyla tekrarlar, “*Türkiye bize karşı hemen değişmezse bile biz değişmeliyiz*” diyor. Daha da ileri gidiyor ve teslimiyetin partiye egemen kılınması gerektiğini şu sözlerle dile getiriyor: “*Bana yetkililerin tavrı şimdiye kadar kaba bir hareket ve söze kesinlikle yer vermeyen sınırlardaydı. Bizden de beklenen sonuç ne getirirse getirsin ondan geri kalmayan bir yaklaşım olmalıdır. Kısmen gücüm oranında yapmaya çalışıyorum.*” Belli ki, Öcalan, halinden memnundur, özel savaş aygıtının kendi yasalarını çiğneme pahasına uyguladığı mutlak tecrit ve baskı koşullarını “olumlu” karşılamakta ve “*sonuç ne getirirse getirsin*” daha büyük bir karşılık vermenin zorunluluğunu anlatmaktadır. Devletin beklediği şey ise, mutlak teslimiyet ve tümünden tasfiye hareketidir!

Talimatının beşinci maddesinde mahkemeye sunacağı savunmasının içeriğini hatırlatmaktadır. PKK’nin 1970’lerdeki ideoloji ve programatik çizgisini aşması gerektiğini vurguluyor, bunun demokratik gelişmelere yol açacağını belirtiyor.

Talimatın sonunda kendi sağlık durumu hakkında bir kaç söz söylemekte ve sevgi-ahlak konularında bazı öğütlerde bulunmaktadır. Belli ki Öcalan karmaşık ve acı veren, kendisini korkutan duygular yaşamakta ve bunları itiraf etmektedir: Şu sözler

çok ilginç değil mi? “Psikolojik olarak , eğer kontrol etmekte güçlük çekersem, duygular beni ürkütüyor. Onu da barış şansıyla düzeltmeye, yüceltmeye çalışıyorum.”

Bu iki talimatla Öcalan, “yeni” çizgisini ve yönünü hiçbir tartışmaya yer veremeyecek biçimde ortaya koymakta ve bununla yetinmeyerek bu teslimiyetçi ve tasfiyeci çizgiyi partiye egemen kılmak için çalışmaktadır. İmralı çizgisinin uluslararası karşı-devrim hareketinin bir sonucu ve onun kesin damgasını taşıyan bir çizgi olduğunu bir kez daha hatırlatmakta yarar var. Yine bu talimatların yazılması, avukatlar aracılığı ile partiye ulaştırılmasının da Genelkurmayın izni, bilgisi ve onayı dışında olmadığını yeniden vurgulamamız gerekiyor...

V. ABD Çizgisine Yatma Planı

Öcalan ile düzenli bir ilişki içine giren BK, kendisini tamamen İmralı çizgisine yatırır, girişimlerini arttırır, diplomatik ilişkilerini yoğunlaştırır. PKK yetkilileri Avrupa’da ABD’nin bir yetkilisiyle görüşürler, kendi yaklaşımlarını anlatırlar, “barış çizgisine”, Yeni Dünya Düzenine, onun Ortadoğu’ya yansıyan boyutlarına gelmeye hazırlanıklarını anlatırlar. Bu görüşmeden sonra ABD yetkilisi pek net bir şey söylemez, pek umut vermez. Öyle de olsa BK, Öcalan’a bir “plan” sunar, Öcalan bunu onaylar ve uygulanmasını ister, nasıl uygulanması gerektiğini de belirtir. Öcalan’ın ABD’nin Ortadoğu’daki varlığını ve durumunu nasıl algıladığını çok çarpıcı anlatan bir belge var, olduğu gibi aktarmakta yarar var. İşte belge:

“Talepler benim imzamlı olsun!”

a- Bu girişim, (Anlaşılacağı gibi, burada ABD’nin bölgemizdeki varlığından ve politikalarından söz ediyor. Bn.) Ortadoğu’da demokratikleşmeye bizmettir. Bunun gelişmesine karşı değiliz. Irak’ta, Balkanlarda geliştijse ABD’nin öncülüğünde gelişimine karşı değiliz.

b- Güvenceler verilirse bu demokrasi bloku içinde rolümüzü oynamaya çalışırız. Demokratik bir blok şeklinde gelişeceğine inanıyoruz.

c- Arabuluculuğunuzla Türkiye'de silahları bırakmaya hazırız.

d- PKK, kendi program ve eylem yapısını değiştirerek, yasal-siyasal oluşuma kendisini hazırlamak istemektedir. Bunun için Türkiye'den beklentiler, bölgede bazı demokratikleşme adımları atmasıdır. (Koruculuğun lağvedilmesi, OHAL'in kaldırılması vb.)

e- Toplumsal barış için ve silahsızlanmayı sağlamak için af gereklidir

f- Hızlı hareket edilmeli, sınırlar değişmeden güneye siyasal himaye(güvence verilmelidir)” (7 Haziran 1999 Tarihli avukatlarla yapılan görüşme notlarından...)

Öcalan, bu planı ABD'ye sunuyor, “Arabuluculuğunuzla Türkiye'de silahları bırakmaya hazırız” sözleriyle ABD'ye hitap ediyor. Aynı görüşmede BK'ye, “Hızlı adımlar atılsın. Pratik sonuçları İmralı duruşmalarına yansımalıdır. İngiltere ve Almanya'ya da bu projeyi sunun. Süleymaniye'de ABD ile görüşsünler” biçiminde talimat gönderir.

Yeniden yukarıya aldığımız belgenin içeriğine gelmek istiyoruz. Öcalan'ın söyleminde yaşanan ideolojik ve politik tersine dönüş çok çarpıcı ve nettir. ABD'nin Ortadoğu'da geliştirdiği politikalar, Körfez Savaşı, “Ortadoğu Barış Süreci” denilen Pax Amerikana, Irak'ta ve Balkanlarda sergilediği barbarlık ve vahşet, “demokratikleşmeye hizmettir”, öyle mi? Peki, bu, kimin iddiası ve yaklaşımıdır? ABD'yi Ortadoğu'daki varlığı ve politikalarıyla “demokratikleşmeye hizmet” eden bir güç olarak göstermek, en bayağı bir teslimiyet olduğu kadar, gerçekleri ters yüz etmenin kaba bir yönteminden başka bir şey değildir.

Öcalan, ABD'yi demokrasinin havarisi, öncüsü olarak göstermekle yetinmiyor, hızını almıyor, ABD-İsrail-TC blokunu “Demokrasi bloku” olarak tanımlıyor. Bir adım daha atıyor, “bu demokrasi bloku içinde rolümüzü oynamaya çalışırız” demektedir. Bu kadar da olamaz dedirtecek cinsinden bir tersine dönüş, bir karşıtına dönüş olgusuyla karşı karşıyayız. Dün ABD-İsrail-TC bloku, Kürtler açısından bir soykırım bloku olarak değerlendirilmiyor muydu? 9 Ekim-15 Şubat karşı-devrim hareketi bu halk düşmanı, devrim ve demokrasi düşmanı blok tarafından gerçekleştirilmedi mi? Bu blok, bölgedeki tüm özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, eşitlik ve sosyalizm düşünceleri ve hareketleri karşısında duran en büyük engel durumunda değil mi? Bu blok bugüne kadar halklara, devrimcilere kan kusturmaktan başka bir şey yaptı mı? Halk ve devrim düş-

manı bir bloku “*demokrasi bloku*” olarak göstermek, kendisini bir süre avı ile korsanca kaçıranlara biat etmek, onların önünde diz çökmek, yalvarmak ve kendini affettirmek için karşısına dönmek değilse nedir? Peki bu kadar tersine dönüş ve yalvarmadan sonra önünde diz çöktüğü güçler insafa mı geliyorlar, onu “*evet, gel, bizim bloka katıl, rolünü oyna*” mı diyecekler? Hayır, emperyalizm ve onunla aynı blokta buluşan TC, bu yaklaşıma pirim vermeyecek, sadece daha fazla teslimiyet isteyecek, teslimiyeti derinleştirerek partiye egemen kılmasını isteyecektir.

Öcalan, ABD’yi ve bölgemizdeki kanlı politikalarını kutsamakla, ABD-İsrail-TC eksenini “*demokrasi*” ile taltif etmekle, bu blok içinde rolünü oynamak istediğini açıklamakla yetinmemekte, PKK’nin ve devrimin tasfiyesi konusunda da bir plan sunmakta, bunun için ABD’nin desteğini istemektedir. PKK’nin topyekün silahsızlandırılması ve tasfiyesi için TC’den istenen aftır. Koruculuğun kaldırılması, OHAL’in kaldırılması birer talep olarak ileri sunulsa da pek önemli görülmemektedir. Bu aşamada PKK’nin tasfiyesi ve silahsızlandırılması belli bir pazarlık unsuruna bağlı görünüyor. Ancak bu pazarlık unsuru süreç içinde kalkacaktır. Çünkü ortada en geri ve kırılmış olsa da bir iradedden söz etmek mümkün değildir, tümünden ve mutlak anlamda teslim alınan bir iradedden söz edilebilir. Uluslararası karşı-devrim hareketi, öncelikle iradesizleştirmeyi, iradeyi mutlak anlamda teslim almayı hedeflemişti, bunu 15 Şubatta gerçekleştirdi, gerisi artık çorap söküğü gibi gelecektir, yaşanan da budur!.. Öcalan’ın İmralı yaşamı ve çizgisi artık bu temelde ve içeriktedir...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İMRALI DURUŞMALARI:

TESLİMİYET VE BİR YANILSAMANIN SONU-II

I. Mücadele ve Mahkemeler

Tarih boyunca mahkemeler ezilenler ile ezenler arasında çok önemli bir hesaplaşma ve çatışma platformu olmuştur. Egemenler tutsak ettikleri muhaliflerini yargılamak, mahkum etmek ve temsil ettikleri düşünce ve hareketi gözden düşürmek için bütün güçlerini seferber eder, olanaklarını kullanırlar. Ezilen ve sömürülen sınıf ve halkların temsilcileri, doğrudan, özgürlükten ve gelişmeden yana olanların temsilcileri ise mahkeme kürsülerini, kendi düşüncelerini haykırdıkları, mücadelelerinin haklılığını ve meşruiyetlerini dile getirdikleri, baskı ve sömürü sistemlerini yargılayıp mahkum ettikleri bir kürsüye dönüştürmeye çalışırlar. Bunun için cesaretin, fedakarlığın, kararlılığın, direnişin en görkemlilerini sergilemekten geri durmaz, bunun için her şeylerini ortaya koyarlar.

Bu tarihsel çizgi, süreklilik kazanmış ve günümüz için de bütün yakıcılığı ile geçerliliğini sürdürmektedir. Mahkeme kürsülerinde yaşanan yoğun çatışma çok yönlüdür, ideolojiktir, politiktir, tarihseldir, moraldir. Bu savaş platformunu kazanan taraf

mücadelede önemli bir mevzi kazanmış olur ve bu mevzi bundan sonraki mücadeleler üzerinde önemli bir etkiye bulunur...

Mahkemeler, devrimciler için gerçek bir sınav yeri, bir denek taşıdır. Bu sınavı başarıyla geçemeyenlerin, düşünce ve inançlarında samimi ve tutarlı oldukları söylemez. İddialarında, düşünce ve inançlarında samimi olup olmamanın, tutarlı ve ciddi olup olmanın denek taşı mahkemelerde takınılacak tavidir. Mahkemeler, bilinç, inanç ve cesaret silahlarıyla verilen en yüksek irade savaşı alanlarıdır.

Yargılanmak istenenlerin konumları, mücadele içindeki yerleri, yargılama sürecinin koşulları ve çatışan politikaların tarihsel, ulusal ve toplumsal anlamı, mahkemelerde verilen mücadeleyi çok daha önemli kılmaktadır. Bu konuda sayısız örnek vermek mümkün. Bruno'dan, Pir Sultan'a, Halacı Mansur'dan Dimitrov'a, Castro'dan Hayri Durmuşlara kadar sayısız direnişçi, mahkeme kürsülerinde zalimi yargılamış ve kendi düşüncelerini milyonlara ulaştırmayı başarmış, mücadelelerini ve adlarını tarihe altın harflerle naksetmişlerdir. Ama buna karşılık zoru gördüğünde davalarından dönenler, diz çökenler, en utanç verici teslimiyet örneğini gösterenler ise tarihin ve halkların lanetinden kurtulamamışlardır. Sözü fazla uzatmak, bilinenleri tekrarlamak istemiyoruz. Mahkemelerin ve yargılama süreçlerinin ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde çok önemli, kimi zaman tarihsel önemde bir yer tuttuğunu ve rol oynadığını belirtmekle yetinelim.

II. TC'nin Mahkeme Politikası

İmralı, başka bir ifadeyle Öcalan'ın mahkemesi, yargılama süreci bütün dikkatlerin odak noktası olmuştu. Bütün taraflar nefeslerini tutmuş gelişmeleri, gelişmelerin yönünü ve sonuçlarını dikkatle izlemeye çalışıyordu. Devlet ne yapacaktı, Öcalan'ı nasıl yargılayacaktı? Öcalan ne yapacaktı, kendisini ve davasını, onun doğruluğunu, haklılığını ve meşruluğunu savunacak mıydı? Bu mahkemeden sonra Kürt sorunu nasıl bir seyir izleyecekti? Savaşın seyri, şiddeti nasıl olacaktı, savaş, mahkemeden

nasıl etkilenecekti? Bütün bu sorular ve başkaları kafaları ve siyasal gündemi meşgul ediyordu.

TC, Öcalan davasının öneminin bilincindeydi ve bu bilinçle yaklaşıyor ve hazırlıklarını buna göre yapıyordu. Dünyanın gözü kulağı kendilerindeydi, İmralı'daydı. Öcalan'ı İmralı'da yargılayacaklardı. Görünürde “olağan” DGM ile yargılayacaklardı, ama gerçekte DGM ve bütün yargılama süreci, Öcalan'ın kendisi ve her davranışı Genelkurmayın bilgisi, yönetimi ve denetimi altındaydı. Yargılamanın her aşaması ve her aşamanın her ayrıntısı özel savaş kurmaylığı tarafından çizilerek titizlikle uygulanıyordu. Bu, 15 Şubatla birlikte başlamıştı. İmralı adasının özel bir statüye alınması, uygulanan mutlak tecrit sistemi ve planlanan yargılama süreci, devletin Öcalan davasını istedikleri biçimde ve tasarladıkları amaca uygun biçimde sonuçlandıracağını belli başlı belirtileridir.

Öcalan davasını, Cumhuriyet tarihinin en önemli davası olarak tanımlıyorlardı, o nedenle üzerinde titizlikle duruyorlardı. Görünürde açık bir yargılama yapmaya özen göstereceklerdi, ama işi önceden kotarmak istiyorlardı, mahkeme, sadece daha önce perde arkasında gerçekleştirilen plana resmiyet ve hukukilik kazandıracaktı. Öyle yaptılar.

Aslında Öcalan'ın işi, davası önceden tamamlanmıştı, bitirilmişti. Öcalan mutlak teslimiyete alınmış, ideolojik, politik ve moral açıdan tersine dönüş, ihanet esas olarak ve büyük ölçüde tamamlanmıştı. Onlar ne istemişlerse Öcalan, kendilerine vermiş, ne demişlerse onları yapmıştır. Bunu verdiği ifadelerle, PKK'ye ilettiği talimat ve mesajlarla belgelemiştir. Ama devlet şimdi Öcalan'dan bunları mahkeme kürsülerinde yinelemesini, tutanaklara geçirip belgelemesini isteyecektir. Bu, kendisi için bir sınav olacaktı, onun mahkeme tavırlarına, yaptığı savunmaya ve örgütü üzerindeki etkisine bakacaklardı. Bunlar kendisi için “*tarihsel bir sınav*” niteliğinde olacaktı, şimdi sırat köprüsündeydi, bunu geçip geçmemek kendisinin elinde olacaktı!

Öcalan'ın aslında önceden teslim olması ve mahkemede devletin istediği çizgide davranacağını taahhüt etmesi bir yönüyle mahkeme sürecini bir formalite düzeyine düşürüyordu. Ama öyle de olsa bu arka planda halledilen “*yargılamanın*” ağıttan açığa tekrarlanması ve resmiyet kazanması, devlet açısından önemliydi. Yargılama biçimsel düzeyde kalsa da devlet, gereken ağırlığı vermekten geri durmamış, mahkeme kürsülerini Kürt direniş tarihini, ulusal kurtuluş düşüncesi ve mücadelesini, sosyalizmi ve PKK'yi yargılamanın, mahkum etmenin ve nihai olarak yok etmenin final aşaması olarak değerlendirmiş ve yargılamayı bu politikasının somutlaşacağı bir platforma dönüştürmek istemiştir. Bunu kendisini ulusal önder olarak tanımlayan Öcalan'ı aşağılayarak, gözden düşürerek, aman dileyen, devletin güçlülüğüne sığınan, devlete övgü-

ler düzen biri duruma düşürerek, başka bir ifadeyle karizmasını ve kişiliğini sıfırlayarak yapmak istedi. Devlet, dize getirdiği, bu dize getirişi teorileştiren ve her açıdan tersine dönen Öcalan şahsında zaferini dünyaya göstermeyi, böylece ideolojik, politik ve moral üstünlük yakalamayı esas aldı.

Devlet, Öcalan davasını iç ve dış kamuoyuna, güçlere karşı bir gövde gösterisi-ne çevirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştır. İmralı duruşmaları boyunca açığa çıktığı gibi, devlet, mahkeme kürsüsünü, iç ve dış politika tezlerini Öcalan'ın ağzından doğrulattığı bir platform olarak değerlendirdi. Kabul etmeliyiz ki Öcalan, çok yönlü bir başarı olanağını devlete sunmak için elinden geleni yaptı, böylece tarihimizin en büyük ihanetine imzasını attı. Bunların ayrıntılarına geleceğiz.

Ancak bu noktaya gelmeden önce devletin Öcalan davasına nasıl yaklaştığı konusunu biraz daha incelemekte, bugüne dek PKK davalarına nasıl baktığına bir göz atmakta yarar var.

Devlet, Öcalan davasını, Kürt sorununu ve Ulusal kurtuluş mücadelesini mahkum ederek nihai olarak tarih sahnesine gömmenin temel bir aracı, final sahnesi olarak değerlendirmiştir. Bu, tek bir kişinin yargılanması değil, onun şahsında bir tarihin, bir ideolojinin, bir politik programın, devrimci ulusal kurtuluş savaşının, bir halkın, bir partinin, onların özgürlük ve kurtuluş umutlarının yargılandığı, mahkum edilmek istendiği bir davadır. Aslında Öcalan'ın şahsında yüzyıllık bir sosyalizm ve emperyalizm hesaplaşması yapılıyordu, Öcalan'ın şahsında bütün bir 20. yüzyıl ulusal kurtuluş ve sosyalist devrimlerinin rövanşı alınmak isteniyordu. Görüldüğü gibi bu kadar büyük ve tarihi önemde bir davaydı, emperyalizm ve sömürgeci sistem bu temelde davaya hazırlanıyor ve istediği nitelik ve biçimde hazırlanıyordu.

Bu hedef, aslında 9 Ekim-15 Şubat uluslararası karşı-devrim hareketinin de temel stratejik hedefidir, mahkemeler, anılan hedefin gerçekleştiği final sahnesi yapılmak istenmiştir. Teslimiyet ve tasfiyecilik teorileştirildikten ve bu politik bir uygulama planı haline getirildikten sonra, mahkeme kürsüleri de böyle bir duruşa zemin yapıldıktan sonra, gerisi artık, kolay ve sabırla uygulanacak bir pratik sorundur.

Öcalan'dan önce de sayısız PKK davaları oldu. Bunların tümünde devlet ulusal kurtuluş davasını yargılamak, mahkum etmek, PKK ve devrime maddi ve moral darbe vurmak istedi, mahkeme kürsülerini devrimin haklılığının dile getirildiği bir platform değil, itirafçılığın, pişmanlığın, onursuzluğun somutlaştığı bir zemin yapmak istedi. Mahkeme kürsülerini, teslimiyet ve ihanetin, umutsuzluk ve bitişin, tövbenin dile getirildiği ve dalga dalda topluma yaydırıldığı merkezler haline getirmek istedi. Devletin stratejik düzeyde önem verdiği PKK davası, 12 Eylül sürecinde Diyarba-

kır'da gerçekleştirilen PKK Ana Davasıdır. Devlet o dönemde zindandaki PKK'li tutsaklar nezdinde Kürdistan ulusal kurtuluş umudunu ve hareketini yok etmek, ulusal imha politikasını gerçekleştirmek istiyordu.

Tutsak PKK'lileri teslim almak ve tövbeye getirmek, bunu mahkeme kürsülerinde tescil ettirmek ve buradan Kürt toplumunu teslim almaya çalışmak; işte, sömürgeciliğin 12 Eylül döneminde başarmak istediği buydu.

Görüldüğü gibi sorun, sıradan bir yargılama değil, bir halkın varlığını, geleceğini ve kaderini doğrudan ilgilendiren bir politikanın hayata geçirilmesi sorunudur. PKK ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi için tarihi bir dönemeçti. Teslimiyet ve ihanet, bir davanın bitirilişini, bir halkın topyekün tarihin karanlıklarına gömülmesinin kapısını sonuna kadar açacaktı; direniş ve devrim değerlerini savunmak ise, ulusal kurtuluş mücadelesine yaşam soluğu getirecek, gelecek ufkunu aydınlatacaktı. Sorun, bir parti ve halk açısından bir varlık yokluk sorunuydu, bu kadar yaşamsal önemdeydi.

Bu noktada hiçbir gerekçe, hiçbir bireysel kaygı, hesap ve korku bu tarihsel dönemecin temel görevlerini görmezlikten gelmeyi kabul ettiremez. PKK savaş esirleri, Mazlum Doğan, Hayrı Durmuş, Kemal Pir'in önderliğinde direndiler, mahkeme kürsülerinde sömürgeci ve emperyalist sistemleri yargılayıp mahkum ettiler, kendi davalarının haklılığını ve meşruluğunu haykırdılar, inançlarına ve ideallerine ölümüne bağlı olduklarını, hiçbir güç ve engelin bu bağlılığı sarsamayacağını, her koşul altında siyasal kimliklerine ve insani kişiliklerine toz kondurmayacaklarını vurguladılar. Tarihi zindan direnişlerini ve tarihi mahkeme savunmalarını bu anlayış, kararlılık ve sorumluluk duygusuyla yaptılar. Onuru ve halkımızın değerlerini, sosyalizm ve devrimin onurunu hep yükseklerde tuttular, başardılar, tarihsel düelloyu ölümüne, çok büyük bedeller pahasına kazandılar. Daha sonra PKK 2. Kongresinde, Ülkeye Dönüş ve silahlı mücadele kararının alınışında, bu tarihsel zindan ve mahkeme direnişlerinin payı belirleyici olmuştur, 15 Ağustos Atılımı da 14 Temmuz çizgisinin dağla buluşması, ulusal kurtuluş savaşında ete kemiğe bürünmesidir. Peki, tarihi zindan direnişleri ve mahkeme savunmaları olmasaydı, PKK tutsakları, Mazlumlar, Hayırlar, Kemaller ölümüne direnmek yerine *"barış ve uzlaşma"* yoluna gelselerdi, bugün Öcalan'ın yaptığı gibi *"Barış savaşçısı"* kesilseydiler, TC'ye övgüler dizseydiler, *"Derin devletin"* erdemlerini sayıp dökseydiler, birbirleriyle *"Demokratik cumhuriyet ekseninde devlete hizmet etmekte"* yarışsaydılar, bunları mahkeme kürsülerinde dalga dalga topluma yaysaydılar sonuç ne olurdu? Düşünmek bile korkunç değil mi? Böyle bir karşılaştırmayı bile şehitlerimize, büyük direnişlerimize hakaret olarak kabul ediyoruz. Ama Öcalan'ın durumunun daha iyi anlaşılması için şehitlerimizden ve yoldaşlarımızdan özür dileyerek bu karşılaştırmayı yaptık. O dönem de partimiz ve devrimimiz açısından bir dönüm noktasıydı, 15 Şubat'tan sonra başlayan süreç, daha da önemi artmış olarak bir dönüm noktasıdır. Bu

dönüm noktasında direniş gerçekten zafer kapılarını sonuna kadar açardı, teslimiyet ve tövbeye gelmek ise, salt ihanete değil, aynı zamanda bütün devrim, parti ve hak değerlerinin topyekün tasfiyesine götürürdü. 12 Eylül döneminin zindan ve mahkeme direnişlerinin tarihsel önemi ile 15 Şubat sonrası dönem ve İmralı duruşmalarının tarihsel önemi bir birine benzerdir ve tarihsel önemlilik, partimizin kaderi, varlığı ve geleceğini doğrudan ilgilendiren bir varlık yokluk sorunudur. Mazlumlar, Hayrılar, Kemaller ölümüne direnerek o dönemde Kürdün ölüm fermanını yırttılar, dayatılan ulusal imha politikasını boşa çıkardılar, tarihi zafere damgasını vurdular. Öcalan ise, teslimiyet bayrağını çekerek ve devletin hizmetine girerek, bu hizmette kusur işlemeye özen göstererek tarihimizin en büyük ve en utanç verici bir yenilgisine ve tasfiyesine önderlik etti.

Hiç kuşkusuz TC'nin Öcalan şahsında PKK'yi, devrimi ve halkımızın en temel özlemlerini yargılama ve mahkum etme politikasına karşı yapılması gereken belliydi, ezilenlerin, devrimcilerin, sosyalistlerin, doğrudan ve güzelden yana olanların tarihsel çizgileri ve tavrı tartışma götürmeyecek kadar açıktı: Direnmek, devrim çizgisini ve pratiğini savunmak, baskı ve sömürü düzenini ise yargılayıp mahkum etmek! Öcalan, tarihsel direniş çizgisini *"basit"*, *"imhaya giden yol"*, *"dogmatizm"*, *"akılsızlık"* olarak değerlendirdi, sömürgeci özel savaş kurmaylığının önüne koyduğu teslimiyet çizgisini kendisi için tek yaşam seçeneği olarak gördü ve bütün pratiğini buna göre şekillendirdi. Devlet kendisini *"30 bin kişinin katili"*, *"bebek katili"* ve daha bir dizi ağır suçlarla suçluyordu. Ama Öcalan, kendisini savunmaktan bile acızdı. Devlet kendisine çok iyi davranıyordu, saygılı yaklaşıyordu, kendisi de elbette buna on katıyla karşılık verecekti; devrim, ulusal kurtuluşçuluk, halkın özgürlük talepleri mi, bunlar modası geçmiş kavramlardı; barış için gerekirse her şey feda edilirdi! Kendini tamamen devlete hizmete adanmış birinin mahkeme kürsüsünü teslimiyet ve tasfiyeciliğin teorileştirildiği, nedametın resmileştirildiği, diz çokmenin erdem olarak sunulduğu bir kürsü olarak kullanılacağı açıktır. Öcalan mahkeme kürsülerini teslimiyetin, tersine dönüşün, utanç verici bir diz çöküşün zemini yaparken, BK, partililerin ve halkımızın gözlerini boyamak için, sanal bir dünya yaratmak için bitmez tükenmez bir çaba içine giriyordu.

Öcalan, sıradan bir direniş gösterseydi, mahkemelerde mücadeleimizin haklılığını ve tarihsel meşruiyetini savunsaydı ne olurdu, siyasal gelişmelerin seyri nasıl olurdu, halkımızın mücadele coşkusu ve moral düzeyi nasıl olurdu, PKK'nin siyasal prestiji ve bunun yarattığı olanaklar ne olurdu?

Açık ki gelişmeler çok farklı seyrederdi, devrim ve halk hareketi sıçrayışa geçerdi, devrimin siyasal etki ve saygınlığı görülmemiş boyutlar kazanırdı. Kısacası zaferin kapılarını zorlayan gelişmeler ortaya çıkar, büyük gelişme olanakları doğardı. *"Katliam olurdu"*, *"her şey biterdi"* biçimindeki korkakça değerlendirmelerin özel savaş aygıtının

yaydığı psikolojik terör iddiaları olduğu kesindir. Elbette daha zorlu ve kıran kırana bir savaş süreci başlayacaktı, ama kazanan, kazanma olanakları çoğalan PKK ve halkımız olacaktı. Ama bunların hiçbiri olmadı, Öcalan ve ardından PKK yönetimi, TC'nin istediği ve belirlediği çizgide yürüdüler ve böylece bütün tarihsel kazanımlarımızın, devrimin bütün değerlerinin altına dinamit koydular ve büyük aldatmaca ve yalan kampanyası eşliğinde bu dinamitleri patlattılar...

III. Öcalan Savunmayı Nasıl Hazırladı, Savunma Hangi İradenin Ürünüdür?

Aslında Öcalan'ın savunmayı nasıl hazırladığı ve hazırladığı savunmanın hangi iradenin ürünü olduğu sorusunun yanıtı, yukarıdaki bölümlerde belli ölçülerde veril-meye çalışıldı. Ama kendisinden yapacağımız alıntılarla bu konuyu biraz daha somut-laştırmak istiyoruz.

Öcalan Avukatlarıyla yaptığı görüşmelerde ve parti yönetimine gönderdiği tali-matlarda *“Barış ve demokrasi çizgisi”*ni kendi iradesiyle geliştirdiğini, buna devletin kesin bir müdahalesinin olmadığını söylemektedir. Bu iddialarının gerçeklikle bağdaşmadığı yine kendi sözleriyle belgelidir. Öcalan avukatlarıyla yaptığı bir görüşmede, *“şimdiye kadar devlet bana ‘şu cümleyi kullan’ dememiştir. Zorlama yok”* diyor, bu sözleriyle geliştirilen sürecin tamamen kendi inisiyatifinde olduğunu anlatmaya çalışıyor. Ancak bu sözlerden hemen sonra, araya başka bir cümle koymadan bu iddiasını yine kendi söz-leriyle yalanlıyor. Yukarda yaptığımız alıntının hemen devamında şöyle diyordu: *“Aslı kurucu öğeye dikkat edin diyorlardı. Ama ‘93 çizgimin daha gerisinde bir şey. Bundan insan bir şey çıkarabilir mi?”* Aslında Öcalan, devletin kendisini nasıl yönlendirdiğini çok net olarak ortaya koyuyor. Hem şimdiye kadar devlet *“şu kelimeyi kullan”* dememiş diyor,

ama ardından “*asli kurucu öğeye dikkat et*” biçiminde bir istemlerinin olduğunu itiraf ediyor, devamlı devletin kendisine, ’93 çizgisinden daha geri bir şey olsun diye bir hareket çerçevesi sunduğunu belirtiyor. Bu, kendi kendini yalanlamak değilse nedir? Devlet, Öcalan’a ’93 çizgisinden daha geri bir çizgiyi benimse, buna tarihsel ve teorik altyapı oluşturmak için “*Asli kurucu öğe*” kavramına dikkat et diyor, bunlar kendisinin itirafıdır! Çok açık ki özel savaş kurmaylığı Öcalan’a “*her şeye sana bağlı, sonunu kendin hazırlarsın*” demiş ve Öcalan’dan tam teslimiyetçi bir tavır takınmasını istemiştir. Öcalan da buna harfiyen uymaktadır. “*Derin devlet farklı, ilk getirildiğinde üst düzey söz verdi, ‘bu oyunu bozacağız’ dedi.*” Öcalan, belli ki “**Derin devlet**”ten çok etkilenmiştir. Politik Rapor adında 7. Kongreye sunulan görüşme notlarında bu etkilenme düzeyi çarpıcıdır ve teslimiyetin niteliği ve düzeyini göstermesi bakımından ilginçtir. Birlikte okuyoruz: “*Derin devlet büyük anlama sahiptir. Derin devlet olmasaydı Çiller kapkara bir yol açardı.*” Benzer itiraflar başka notlarda da var, kısaca bakalım. Savunma taslağını kastederek Öcalan, “*dolaylı çıkardığım sonuç, olumlu buldular. O taslak iyi bir taslak*” diyor ve bununla özel savaş aygıtının istediği çizgide hareket etmek için nasıl özenle davranmaya çalıştığını anlatmaya çalışıyor. Daha sonra da hangi iradenin denetiminde olduğunu, hangi iradeyle hareket ettiğini çok çarpıcı cümlelerle dile getiriyor. Serxwebun Haziran 2000 sayısında Öcalan’a ait olduğu söylenen bir yazıda şöyle cümleler var, birlikte okuyalım: Öcalan Kuzey’de 500 gerillanın kaldığından söz ettikten ve bunların içeride kalmaya devam etmesini söyledikten sonra, “**Gazetelerde Genelkurmayın kabul edilebilir şiddet ölçüsünden bahsediliyor. Soruşturma Komisyonundakiler, ‘sizin güçleriniz bu düzeye çekilmeli ve şiddete bulaşmamalı’ diyorlardı. Bunun için kendilerini savunmalıdırlar**” diyor ve böylece kimin iradesi doğrultusunda ve kimi esas alarak hareket ettiğini bütün çıplaklığı ile itiraf etmiş oluyor. Aynı yazının başka yerinde Öcalan, “*sorgulamam sırasında ordu temsilcileri bana ‘bir çizgiye çekilirsiniz, orada kendinizi savunabilirsiniz’ demişlerdi*” diye yazıyor, devlet iradesinin kendisini yöneten tek irade olduğunu açık bir biçimde itiraf ediyor. Daha sonra silahlı mücadeleyi nihai olarak son erdirmeye ve silahlı güçleri sınırların ötesine çektiler kararını alırken kimi ve hangi iradeyi esas aldığı bütün çarpıcılığı ile netleşmiş oluyor...

17 Mayıs 1999 tarihli görüşme notalarında Öcalan, “*Devlet savunmada bizi izleyecek*” derken, devletin istediği doğrultuda yürümenin dışında bir düşüncesinin olmadığını anlatıyor. “*Psikolojik sorun temel sorun. Adayı güvenli hale getirip barış sürecini başlatabilirler mi? Ev göğz altısı burada gerçekleşirse çok iyi olur. Barış için durumum, statüm üzerinde durun*” sözlerini avukatlarına söyleyen Öcalan, açık ki, büyük bir değerlendirme yanılgısı içindedir. İmralı’da devlet, özel savaş, yargılama süreci ve kendisine söylenenler hakkında büyük bir yanılgı içindedir, barış hayali kendisinin sağlıklı düşünme yeteneklerini zedelemektedir! Öyle olmazsa “*ev hapsi*” düşünüyör mü? Kendisini “*30 bin kişinin katili*”, “*Terör elebaşı*” dışında başka sıfatlarla nitelendirmeyen bir devletin “*oyunu*”

birlikte bozarız” aldatmacalarına inanır mı? Belli ki, tutsaklık ve tecrit koşullarına dayanmamakta, psikolojik olarak önemli ve dayanılmaz sıkıntılar yaşamaktadır.

Başka bir görüşmede avukatlarının davayı uzatma taleplerini devletin istemleri doğrultusunda reddediyor. 24 Mayıs 1999 tarihli görüşme notlarında, *“soruşturma komisyonu olumlu bir davranışın olursa iyi olur demişti”* diyen Öcalan, aslında hangi irade ile hareket ettiğini itiraf etmiş oluyor. Devletin savunma konusunda nasıl titiz durduğunu da şu sözlerle dile getiriyor: *“Davayı uzatma konusunda yapacağımızı yapalım, ama fazla da zorlayamayız. Bir plan var, uygulanacak. Bence bundan ziyade işin özüne ilişkin ne olabilir? Devlet çok kararlı, kelime kelime inceliyorlar, savunma nedir? Durumum nedir? Devlet çok yoğun duruyor. Tavrı derinlikli.”* Aynı görüşmede devletin savunma ile ilgili istemlerini de şu sözlerle ifade ediyor: *“Kendilerinin de bazı istekleri var. Örneğin gerilla kelimesini kullanma diyorlar, BBM yerine TBMM’yi kullan diyorlar.”* Oysa Öcalan, devletin kelime düzeyinde bile savunmasına müdahalesinin olmadığını anlatıyordu. Burada ise tek tek kelimelere bile müdahale ettiğini yine kendisi itiraf ediyor. Öcalan, aynı görüşmede avukatlarına hazırladığı savunma ile yaşamı arasında ilginç bir bağ kuruyor ve böylece savunmayı hazırlarken hangi dürtülerin rol oynadığını itiraf etmek durumunda kalıyor. *“Savunmanın özü budur, diyen Öcalan, zihnimi zor toparlayıp yazabildim. Kabadır, orta yolu denemek istedim. Demokratik sistemin parametresidir. Devletle diğer kesimler bu notada buluşacak. Belki çarpıcı yorumlar yok, ama demokratik sistemin parametresidir. Hamdır, işlenmemiştir. Gücüm bu kadardır. Ya beni yaşatılır düzeye getirecek ya da yaşamam mümkün olmaz.”* Çok açık değil mi? *“Ya beni yaşatılır düzeye getirecek ya da yaşamam mümkün olmaz”* sözleriyle Öcalan, savunma ile yaşamı arasında doğrudan bir ilişki kuruyor ve kendisine hakim olan ruh halini de ele vermiş oluyor.

Başka bir görüşmede devleti esas almak gerektiğini şu sözlerle belirtiyor: *“Konuya hakimler. Planlılar. Onların belirttiklerini esas almak gerekiyor. Bunlar askeri ekip zaten. Bana sonunu kendin belirlersin diyorlardı. Ben uçakta deseydim ‘ya sen ya ben’ pek doğru olur muydu? Devlet beni öldürmekle sıfır kazanır, yüzyıl kaybeder, makul bir çözümde muazzam kazanır.”* *“Onların belirttiklerini esas al”*an Öcalan’ın, artık bu noktadan sonra devrimi ve Kürt halkının istemlerini düşünmesi mümkün mü? *“Her şeyi irademizle geliştiriyoruz”* sözlerinin bir anlamı kalıyor mu?

Avukatlarıyla yaptığı görüşmelerin çoğunda ölüm, yaşam, af, barış, idam vb. konulara ağırlık verir. *“Yaşamak gerekiyor, diyen Öcalan, ölümüm de büyük olur sanıyorum. Yani bu kadar büyük verim, bu kadar büyük bir kaynak yaratacak şeyi kesmezler.”* Açık ki kendisini devlet için, *“büyük verim, büyük bir kaynak”* olarak görüyor ve devletin bu büyük verim ve kaynağı kesmeyeceğini söylüyor. Gerçekten de kendisini çok büyük veriyor, bu verişle yaşamı arasında doğrudan bir denklem kurduğunu da gizlemiyor, bunu her fırsatta itiraf ediyor.

İlginçtir, Öcalan, savunmasını hazırlarken “*tesadüfen*” **Lesli Lipson** imzalı “**Demokratik Uygarlık**” adlı bir kitap buluyor, çok etkileniyor, sınırsız heyecanlanıyor. Savunmasının omurgasını bu kitapta dile getirilen düşüncelerin oluşturduğunu söylüyor. Mutlak tecrit altında olan Öcalan, acaba bu kitaba nasıl ulaşıyor, ya da bu kitap Öcalan’ın eline nasıl geçiyor? Öcalan’ın daha önce böyle bir kitabın varlığından haberi var mıydı? Açık ki, Öcalan’a anılan bu kitap özel savaş kurmaylığı tarafından verilmiş, savunmadaki görüşler buradan aktarılan alıntılarla teorik bir temele oturtulmaya ve güçlendirilmeye çalışılmıştır. Peki, bu kadar açık kanıtı rağmen hala “*her şey irademizle oluyor*” demenin bir değeri var mı? Gerçekleri karartmak, gerçekleri başka türlü göstermek mümkün mü?

Burada sözü daha fazla uzatma eğiliminde değiliz. Bu itiraflardan da çok net bir biçimde anlaşıldığı gibi, Öcalan, 15 Şubattan sonra iradesini ve her şeyini devlete altın tepside sunmuştur, onların istediği çizgide yürümeyi kendisi için bir varoluş ve yaşam gerekçesi saymıştır. İçine girdiği mutlak ve tam teslimiyetin boyutlarını, ideolojik, politik ve moral yönlerini mahkeme sürecinde, verdiği ifadelerde ve savunmalarında görmek mümkündür. Partimize, halkımıza ve devrimimize dayatılan teslimiyet ve tasfiye hareketini daha derinlemesine kavramak açısından mahkeme sürecine ve Öcalan’ın savunmalarına daha ayrıntılı bakmamız gerekiyor.

IV. İmralı Duruşmaları

31 Mayıs 1999 günü dünyanın gözleri İmralı’ya odaklanmıştı. Sayısız gazeteci, kameraman, televizyoncu Mudanya ilçesinde kamp kurmuş, sayısız çanak anten yüzünü gökyüzüne çevirmişti. Hemen hemen her çevre bugünü “*Tarihi gün*”, davayı ise “*Asrın Davası*” olarak tanımlıyordu. Bugün Öcalan yargının önüne çıkarılıyordu. He-

men hemen bütün çevreler Öcalan'ın tutumunu, mahkemede meydana gelebilecek gelişmeleri merak ediyordu. Öcalan ne yapacaktı, nasıl bir savunma stratejisi izleyecekti, devletin buna karşı tutumu ne olacaktı? Ya itiraf ederse, PKK'nin iç ve dış bağlantılarını açıklarsa ne olurdu? Ve daha bir dizi soru kafalara üşüşüyor ve yanıtını arıyordu. Aslında devlet olacakları biliyordu, devletle yakın ilişki içinde olanlar da her şeyi biliyordu, Öcalan davası aslında çoktandır tamamlanmıştı, Öcalan devletin hizmetinde çalışacak ve barış için yaşayacaktı. Bunun anlamı, PKK ve devrimimizin topyekün tasfiye edilmesinden başka bir şey değildir.

Öcalan'ın duruşması saat 10'da başladı. Görüntüleri alma yetkisi sadece TRT'ye verilmişti. Bir süre sonra duruşmanın ilk görüntüleri bütün televizyon kanallarından yayınlanmaya başlandı. Öcalan çok saygılı bir ifade ile konuşuyordu, gözlerinde tedirginlik okunuyordu. Yurtsever halkımız, tüm Kürt halkı, dost çevreler şaşırdılar, gözlerine kulaklarına inanamadılar, olup biteni kötü bir rüya, kabus olarak değerlendirmek isteyenler az olmadı. Şoke olanlar, kafası uğuldayanlar, gerçekte hayal sınırı arasında gidip gelenler az olmadı. Kimisi kendi kendine söylendi, dövündü, öfkelenenler, *"bir bildiği var"* diye kendini aldatanlar, sayısız düşünce ve çelişik, karmaşık duygu arasında işkence çekenler oldu. Bir kabustu çökmüştü üzerlerine, kimilerinin ağzını bıçak açmıyordu. Kimisi *"Ulusal önder dediğimiz bu muydu"* öfkesi içindeydi, kimisi bundan sonra ne olacak sorusunun yanıtını araştırmaya çalışıyordu. Halkımız beklemiyordu bunu, kendi davasını, özlemlerini, tarihsel direnişlerini, özgürlük ve bağımsızlık taleplerini, davasının haklılığını ve meşruiyetini savunmasını, sömürgecilik ve emperyalizmi, yüz yıllardır uyguladıkları katliam ve zulmü yargılamasını, en son komplo ve aktörlerini yerle bir etmesini istiyordu. Ama heyhat! Baktılar ki televizyonda konuşan adam, kendisini bile savunmaktan aciz, devlete hizmet etmekten söz ediyor, tek başına sürekli sorgulu, işkenceli bir yaşama mahkum edilmesine, dünyadan tecrit edilmesine rağmen, en büyük işkence türüne muhatap olmasına rağmen baskı görmediğini belirtiyor, devletin kendisine saygılı davrandığından dem vuruyor. Bunun saygıyla ne ilgisi vardı? Kaldı ki kendini bir *"ulusal önder"* olarak gören birine saygının anlamı nedir, halkının adını bile kabul etmeyen bir devletin saygısının ne anlamı olabilir? Sorular soruları kovalıyordu, ama henüz tatmin edici bir yanıt da ortalıkta yoktu... Peki Öcalan, ne yapmak istiyordu, neyin peşindeydi, neyi kotarmaya çalışıyordu? PKK bu muydu, Mazlumlar, Hayrılar, Kemaller böyle mi davranmışlardı, topyekün imhanın dayatıldığı, gerici ve egemen dünyanın Kürde bir karış yer, bir solukluk yaşam hakkı tanımadığı bu yaman, amansız koşullarda düşmandan aman dilemek, onun karşısında diz çökmek, af dilenciliği yapmak, kendini inkar, ret ve mahkum etmek mi gerekirdi? Biz bunu mu hak ettik? Bunca fedai eyleminde ölümsüzleşen evlatlarımız, yoldaşlarımız af dilemek, düşman karşısında diz çökmek için mi her şeylerini ortaya koydular? Halkımız şaşkındı, öfke içindeydi, utanç içindeydi, bir çıkış arıyordu, birilerinin çıkıp bir şeyler anlatması gerekiyordu. Umutları üzerine kara bir bulut çökmüştü, bunu, en

çok sevdikleri, en çok güvendikleri, uğruna her şeylerini feda etmekten çekinmedikleri, kendisine “ulusal önder” dedikleri biri, Öcalan yapıyordu. Peki halkımızı şoke eden, şaşkınlık içinde bırakan, karmaşık duygular yaşamasına neden olan Öcalan’ın ilk konuşması neydi? Buna kısaca bakmamız gerekiyor.

Kurşun geçirmez cam kafesin ardında yargılamaya alınan Öcalan’ın usul gereği önce kimlik tespiti yapıldı. Bu işlem tamamlandıktan sonra Öcalan mahkeme heyetine “Efendim, bir konuda kısa bir açıklama yapma gereğini duyuyorum” dedi. Duruşma hakimi hiç tereddüt etmeden Öcalan’a söz verdi. Belli ki duruşma hakimi Öcalan’ın ne konuşacağını biliyordu, yoksa bu kadar tereddütsüz söz vermesinin pek alışık olduğumuz bir davranış olmadığını, sıkıyönetim ve DGM yargılamalarını bilen bizler için çok açıktı. Sıkıyönetim ve DGM mahkemelerinde henüz sorgu aşamasına geçmeden herhangi bir konuşma talebinde bulunan arkadaşlarımıza söz hakkı verilmediğini biliyoruz; bu taleplerini sorguda veya savunma aşamasında dile getirilebileceği söyleniyor ve reddediliyordu. Ama şimdi duruşma hakimi hiç tereddüt etmeden Öcalan’a söz hakkı veriyordu. Peki, mahkemenin bu aşamasında, Öcalan devrimi ve halkı savunan içerikte bir konuşma yapmak isteseydi, ya da mahkeme Öcalan’ın ne konuştuğunu bilmeseydi, böyle rahat ve izin veren bir tutum takınır mıydı? Hayır, Öcalan, kendisine dayatılan ve dikte ettirilen konseptte göre ve ondan milim şaşmadan hareket ediyordu, mahkeme heyeti de bu konseptte kendisine biçilen rolü oynamak zorundaydı, bundan başka bir anlamı yoktu.

Mahkeme heyetinden gerekli izni aldıktan sonra şu ibret dolu konuşmayı yaptı. Bu konuşma Öcalan’ın içine girdiği durumu ve bundan sonra yapacaklarının çok özlü bir özetini veriyor, ibret vericidir, aynı zamanda bir utanç belgesidir. O nedenle olduğu gibi aktarmak istiyoruz. Cam kafesin ardından teslimiyet ve tersine dönüşünü şu sözlerle resmileştiriyor ve tarihe kara harflerle yazdırıyordu:

“Tüm uluslararası alanın dikkatini de göz önüne alarak, yakalandığım günden barış için yaşayacağım sözünü verdiğim günden bugüne kadar kaba bir baskı, söz düzeyinde hakaret ve işkence görmediğimi belirtmek istiyorum. Bu bağlamda, demokratik cumhuriyet ekseninde, barış ve kardeşlik için devletin hizmetinde çalışma isteğimi, kararlılığımı, Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin bu konuda gösterdiği saygılı yaklaşımın bir gereği olarak ben de bu düzeyde kararlılığımı saygı ve şükranla belirtmek istiyorum. Ayrıca yakalandığımda uluslararası devletlerden başta Yunanistan olmak üzere, Rusya ve kısmen İtalya, bunlar uluslararası hukuk kurallarını yerine getirmemiştir. Tamamen korsanvari yöntemlerle yakalanmamda rol oynamıştır. Bunu protesto ediyorum. Ayrıyeten barış ve kardeşlik için yaşamam gerektiğini söyledim. Savunmamı mahkemede dile getirmeyi, yine tarihi bir görev biliyorum. Sayın saygıdeğer tüm şebit aileleri için kısa bir açıklama yapmak istiyorum. Kendilerinin yaşadığı üzüntüyü, acıyı yürekten paylaşıyorum. Bundaki sorumlu-

luk payımdan üzüntü duyuyorum. Hakikaten bir toplumsal yaradan kaynaklanan kanın durması barış için elimden gelen çabayı göstereceğim sözünü veriyorum. Saygılarımla, efendim.”

Evet, bu sözler yıllardır, özgürlük, bağımsızlık, ulusal kurtuluş savaşı, eşitlik, sosyalizm kavramlarını ağzından düşürmeyen, bütün bu kavramaları özümsemediğini ve her açıdan kendini aştığını söyleyen, kendisini tapınması gereken bir put düzeyine getiren, kendinden başka hiçbir şeyi ve hiç kimseyi gözü görmeyen, en son “ulusal önderlik” kavramıyla “onore” eden birinin ağzından dökülen sözler. Çok ilginç, bu kısa konuşmada iki kez yaşamasının gerekliliğinin altını çizdi. Neden? Burada “barış ve kardeşlik için” yaşaması gerektiğini söylüyor, “akan kanın durması için” yaşamasının zorunlu olduğunu belirtiyor. Sık sık tekrarlanan “barış ve kardeşlik” sözcüklerini, siz, PKK’nin ve devrimin tasfiyesi olarak okumalısınız! Mahkemede, kamuoyuna yapılan bu açık duyuru, devlete sunulan bir tasfiye plânından başka bir şey değildir. Yaşamasına karşılık, PKK, devrim, halkımızın tarihsel birikimleri ve devrimin bütün değerlerinin altın tepside devlete ve emperyalist sisteme sunulması, işte “barış ve kardeşlik için yaşamam gerekir” sözlerinin açık, net ve dolaysız anlatımı budur! Açıkça devlete denilen şudur: PKK sorunundan, Kürt sorunundan kurtulmak mı istiyorsunuz? Öyleyse bana muhtaçsınız! Benden başkası PKK’nin ve Kürtlerin defterini düremez. O nedenle yaşamam gerekir, buna mecbursunuz!

Daha sonra bu tasfiyeci çizgi konusunda görüşlerini ve pratik planını geliştirecek ve uygulama aşamasına getirecektir. Ama bu ilk konuşmada Öcalan, kendi yaşamı ile PKK’nin topyekün tasfiyesi arasındaki denklemi çok açık ve kesin çiziyor. Öcalan, yönünü net bir biçimde ortaya koyuyor: Devlete, yıllardır halkımıza, emekçilere kan kusturan, halkımız için bir soykırım rejimi olan TC’ye hizmet etmeyi, bunu bir kararlılık düzeyinde ifade etmeyi zorunlu görüyor ve bunu, bir yaşam tarzı, siyasal çizgi haline getirdiğini vurguluyor.

Peki devlet ile devrimi, soykırım rejimi ile Kürt halkını, kuzu ile kurdu, ezen ile ezileni, zalim ile mazlumu, kurban ile katili bağdaştırmak mümkün mü; aynı anda bu iki uzlaşmaz karşıt kutba birden hizmet etmek, hem ondan hem de diğerinden yana olmak mümkün mü? Evet, Öcalan, açıktan “ben itiraf ediyorum”, demiyor. Ama kimden yana olduğunu, kimin hizmetine girdiğini, bunu da nasıl “saygı ve şükranla” ifade ettiğini tereddütsüz ortaya koyuyor. Bu tutum, en bayağı pişmanlık ve itiraftan daha tehlikeli ve tahripkar değilse nedir? İdeolojik ve politik tersine dönüş ve bunun da “halk yararına”, “barış” adına yapılıyor biçiminde gösterilmesi, teslimiyetin bu biçimde meşrulaştırılması itirafların, ihanetlerin en büyüğü değilse nedir? “Özgürlük savaşçılığından”, “barış” kod adlı devlete hizmet çizgisine gelmek, bunu da, Kürt halkına ait ne varsa, halklar, emekçiler ve sosyalizm adına ne varsa hepsini tasfiye çizgisi biçiminde yü-

rütmek ihanet değilse ihanet nedir? Tarihimizin en büyük ihaneti bu değilse, hangisidir? Dünya tarihi bunun gibi büyük ve kapsamlı kaç ihanet görmüştür?

Devlete hizmet etmek, bir ideolojik ve politik duruşu ifade eder ve bu, kendini devrimci, ulusal kurtuluş önderi olarak tanıtan biri için, tersine dönüşten, tersine çark etmekten, daha net ikirciksiz ifadeyle ihanetten başka bir anlama gelmez. Dolayısıyla devlete hizmet çizgisini *“demokratik cumhuriyet ekseninde bir hizmet”* olarak açıklamanın hiçbir anlamı yoktur. Burada kullanılan demokratik cumhuriyet kavramının içi boştur, tarihsel ve siyasal anlamıyla hiçbir şey ifade etmez. Daha çok TC gerçeğini kamufle etmeye, zihinleri bulanıklaştırmaya, teslimiyet ve tasfiye hareketine ideolojik bir renk katmaya yarayan aldatıcı, yanıltıcı bir kavramdır. Burada ve *“savunmalarında”* dile getirdiği demokratik cumhuriyet, Türkiye Cumhuriyeti’ni anlatır; TC’yi kabul ettirip yedirmede kolaylık sağlanması için bir kaleme darbesiyle TC, DC yapılmıştır. Demokratik cumhuriyet hikayesinin özü budur!

Öcalan, devlete hizmet etmek için, PKK’yi tasfiye etmek, Türkiye gündemin-den çıkarmak için yaşayacaktır, bu yaşamın kodu da *“barış”* olacaktır, bundan sonraki ömrünü *“tarihi hatalarını”* düzeltmekle geçirecek, bunun için bütün gücünü, etkisini, olanaklarını ve ilişkilerini kullanacaktır. Böyle bir tersine çark edişi yaşayan Öcalan’ın uluslararası komplocuları, ABD, TC ve İsrail’i hedefleyen bir tutum içinde olması düşünülebilir mi? Bu ilk konuşmasında komployu gerçekleştiren esas aktörleri es geçiyor, sadece Yunanistan, Rusya ve İtalya’dan söz ediyor. Bu ülkelerden söz edilmesinin de anlamı var, bunlar, belli yönleriyle TC ve ABD ile çelişkileri olan ülkeler. Dahası Yunanistan TC’nin tarihsel düşmanı, aralarında önemli çelişkiler var, TC, Öcalan’ın üzerinden Yunanistan karşısında önemli siyasal ve moral avantajlar yakalamak istiyor. Mahkemenin diğer aşamalarında bu noktada Öcalan’ı kullanacak, bunu her fırsatta yapacaktır.

Öcalan, ilk hizmetini TC’yi devrimci, demokrat ve yurtsever kesimlerin, uluslararası kamuoyunun TC üzerindeki baskısını boşa çıkarıcı tavrıyla yaptı. *“Uluslararası alanın da dikkatini göz önüne”* alan Öcalan, kendisine baskı yapılmadığını, hakaret edilmediğini, tersine TC Devletinin kendisine iyi ve saygılı davrandığını, bu yaklaşımını saygı ve şükranla karşıladığını, bunun bir gereği olarak bundan böyle devlet hizmetinde çalışma sözünü verdiğini belirtti. Bu, gerçeklerin diz çökmüş birisinin dilinde çarpıtılmasından, tersyüz edilmesinden başka bir şey değildir. Oysa herkes biliyordu ki, Kenya’dan kaçırılışı, ilaçla uyutulması, bir sorgu ve işkence merkezine dönüştürülen İmralı’da mutlak tecride alınması, sorgu ve soruşturmanın, başka bir ifadeyle siyasal ve psikolojik işkencenin süreklileştirilmesi, baskının, işkencenin kendisiydi, en katmerlisiydi ve siyasal ve toplumsal kişiliği parçalamaya, bütünlüğünü bozmaya dönük uygulamalardı. Şimdi, bu kadar ağır işkence koşullarını, hem de ulusal ve uluslararası

hukuk kurallarını ayaklar altına alan bu uygulamalara rağmen “*üzerimde baskı yok*” demek, devleti aklama, onu rahatlatma ve böylece tersine dönüşte ne kadar samimi olduğunu kanıtlama kaygısıyla hareket etmekten başka ne anlamı olabilir? Öcalan böylece, kendisinin tutulduğu koşulları teşhir etme ve düzeltme çabalarını da boşa çıkarmış oldu. “*Baskı ve işkence yok*” tavrı, aslında, bütün itirafçılara dikte ettirilen bayat bir devlet yaklaşımıdır ve verdiği bilgileri ve yapacağı karşı-devrimci değerlendirmeleri meşrulaştırma amacına dönüktür.

Bu ilk konuşmada Öcalan, salt ideolojik ve politik açıdan diz çökmüyor, tüm değerleri kendi yaşamıyla trampa etmiyordu; aynı zamanda moral çöküşü de sergiliyor, şehitlerimizin kemiklerini de sızlatıyordu. Devletin örgütlediği ve kullandığı, şişirilmiş faşist bir güruhtan başka bir anlamı olmayan özel savaşta yaşamını yitirenlerin ailelerini “*Sayın saygıdeğer şehit aileleri*” olarak tanımlıyor ve onlardan özür diliyordu. Daha sonraları Öcalan “*tefsircileri*”, bu tutumu “*büyüklik*” olarak değerlendirmeye çalışsalar da bu, düpedüz kendini inkar ve mahkum etmekten başka bir şey değildir. Açık ki, şehitlik, haklı, meşru ve kutsal bir dava uğruna yaşamını yitirenler için kullanılan bir kavramdır. Burada TC’nin ülkemizde yürüttüğü tarihin tanık olduğu en haksız, en gerici ve en kirli savaşında ölenleri “*şehit*” olarak tanımlamak, partimizin ve halkımızın yıllardır ölümüne verdiği ulusal kurtuluş savaşını haksız göstermek, mahkum etmek değilse nedir? Bu savaşta tarafların ikisi birden haklı olamaz, özel savaşta ölenler “*şehit*” gösterildiğine göre, ulusal kurtuluş savaşçıları nasıl tanımlamak gerekir? Aslında Öcalan, bizim şehitleri savunmalarının hiçbir yerinde anmıyor, tersine onları “*yetersiz bilinç, anormal duygu ve iradeye*” sahip kişiler olarak tanımlayacak kadar kendinden geçiyor. Ama devlete kendini kanıtlamak, ne kadar samimi olduğunu göstermek için kendisine dikte ettirilen her şeyi bire bir yapmaktan da geri durmuyor. Savaşta ölen devlet güçlerinin ailelerinden özür dilemek, kendi yaptıklarından pişmanlık duymak, devrimci savaşı mahkum etmektir. Burada dilenen özür, savaş içinde yaşanan kural dışı, hukuk dışı bir davranıştan kaynaklanan sonuçlardan dolayı dilenen bir özür değildir. Dilenen özür, bütün bir devrimci savaşın mahkumiyeti üzerinedir. Elbette bu diz çöken ve kendi kendini mahkum eden yaklaşım halkımızda büyük bir öfkeye neden olmuştur. Kimi şehit yakınlarımız, “*ya bizim şehitlerimiz*” biçiminde tepkilerini ve öfkelerini dışa vurmadan edememişlerdir. Öte yandan Öcalan özür dilediği faşist güruha da yaranamadı ve özür dilediği sırada bu güruhun küfürlü hakaretlerine maruz kalmaktan kurtulamadı...

Öcalan’ın bu ilk konuşması üzerinde iyi düşünülmüş ve hiçbir ayrıntısı kaçırılmamıştır. Sömürgeci özel savaş kurmaylığı, mahkemenin bu ilk raundunda kesin zafelerini ilan etmek, bundan sonraki aşamaları ise hem garantiye almak, hem de formalite düzeyine indirmek istemiştir. Aslında bu, Diyarbakır Zindanlarında gerçekleşen tarihsel direnişin, tarihsel mahkeme savunmalarının bir rövanşıydı, aynı zamanda bu

tarihsel direnişlerin bütün sonuçlarını, değerlerini kökten kazıma hareketiydi. Kendini her şeyin merkezine koyan, her şeyi kendisiyle açıklayan, her şeyi ve herkesi kendisine bağlayan, ama gerçekte bir yanılsamadan başka bir şey olmayan Öcalan, Kürt halkının, emekçilerin ve sosyalizmin düşmanlarına bu tarihsel fırsatı, bu rövanş zevkini veriyordu.

Bu ilk konuşma ile her şey belli olmuştu, bundan sonra mahkemenin seyri, Öcalan'ın tavrı ve yapabilecekleri net bir biçimde açığa çıkmıştı. Öcalan, devletin hizmetinde çalışma sözünü veriyor, bu konudaki kararlılığını dile getiriyordu. Şimdi devlet kendisine olanak ve fırsat verse gerillayı üç ay gibi kısa bir sürede dağdan indirecek ve devletin hizmetine sokacaktı, buna gücü ve olanakları vardı. Böyle söylüyordu. Bunun için devletin tez elden harekete geçmesini, bir af yasası gibi bir yasal düzenlemenin yeterli olacağını döne döne vurguluyor, mahkeme heyetinin bu konuda yardımcı olmasını ısrarla istiyordu. Duruşmanın ilerleyen saatlerinde ve diğer günlerde bu yaklaşımını ve istemini defalarca tekrarlayacaktı.

Öcalan, mahkeme duruşmalarının diğer etaplarında kendisine sorulan soruları ayrıntılıca anlatacak, ne isteniyorsa onu yapacaktı. Burada mahkeme sürecinin bütün ayrıntılarını vermenin pek gerekli olduğunu sanmıyoruz. Ancak savunması üzerinde genişçe duracağız. *“21 Yüzyıl Manifestosu”* olarak tanımlanan bu metin üzerinde durmamız gerekir, çünkü bu metin tersine dönüşün, ideolojik ve politik teslimiyetin, emperyalizm ve Kemalizm karşısında diz çökmenin, PKK ve önderlik ettiği devrimi tasfiye etmenin ideolojik-politik çerçevesi niteliğindedir. *“Savunma”*ya geleceğiz. Duruşmalar boyunca Öcalan'ın yaptığı, devletin istediği tez ve politikaları doğrulamak, PKK, devrim ve sosyalizmi mahkum etmek olmuştur. Devletin yıllardır iddia ettiği bir görüşü var, PKK ve gerilla Türkiye'nin gelişmesini istemeyen dış güçlerin bir kışkırtmasıdır. Bu görüş İmralı duruşmalarında Öcalan'ın ağızında dile getirildi. Dış politika alanında da Öcalan devletin eline paha biçilmez olanaklar sundu, bilgiler verdi, değerlendirmeler yaptı. Yunanistan hakkında TC'nin görüşlerini ve politik yönelimlerini güçlendiren ifadeler verdi. PKK'nin tüm dış bağlantılarını, çalışma olanaklarını anlatan Öcalan, böylece partimize ve devrime tarihsel bir darbe vuruyordu.

Öcalan, duruşmalar boyunca kendisinin değiştiğini, kendisine fırsat tanınmasını, ancak kendisinin dış güçlerin PKK'yi kullanma siyasetinden kurtarıp devletle bütünleştirebileceğini, devletle savaşan PKK'yi devletin hizmetine giren bir PKK haline getirmenin ancak kendisiyle mümkün olabileceğini belirtiyordu. Bu tür açıklamalar karşısında şaşkınlığını gizlemeyen duruşma hakimi, *“aklın yeni mi başına geldi”* sorusunu sormadan edemiyordu. Bu soruya Öcalan, *“evet, aklım başıma yeni geldi, 1970'lerde bu aklım olsaydı, bunların hiç biri olmayacaktı”* diyordu.

Kısacası, Öcalan, mahkum edilmek ve yok edilmek istenen Kürt direniş tarihini, devrimi, PKK'yi, halkımızın vazgeçilmez ulusal demokratik istemlerini, proletaryanın ve halkların mücadelelerini ve sosyalizmi savunacak yerde, emperyalizm ve Türk egemenlik sistemi, cumhuriyet rejimi karşısında diz çöküyor, emperyalizmi kutuyor, TC'nin bütün tezlerini ve politikalarını doğruluyor, halkımıza ve devrimimize ve sosyalizme ait ne varsa hepsini altın tepside zalimlere sunuyor ve mahkum ediyordu. Dünün Kemalizm'i yerden yere vuran Öcalan'ı, bugünün "Atatürkçüsü" kesiliyor, her fırsatta M. Kemal'e övgüler diziyor, Kendisine örnek aldığı bir lider olduğunu söylüyordu. Her şey tersine dönmüştü, bütün kavramların içi boşaltılmıştı. Tarihimizin en büyük teslimiyet, ihanet ve tasfiyeci çizgisi, halkımıza "siyasal çıkış", "katliamları önlemenin biricik yolu" olarak tanıtılacak ve gösterilecekti...

Öcalan, çizgisini, yönünü ve duruşunu belirlemişti, bundan sonraki işi devlete hizmet aşkıyla PKK ve devrimi hiçbir iz bırakmamacasına tasfiye etmek, sel örneğinde olduğu gibi her şeyi silip süpürmektir!

Gelinen noktada artık merak konusu olan, PKK yönetiminin tavrıydı. Bütün dikkatler onların üzerindeydi, onlardan gelecek açıklamalara yönelmişti. Aslında PKK yönetiminin tavrı belliydi, daha önceden Öcalan'ı desteklemişlerdi, iradelerini Öcalan'a ve onun üzerinden devlete teslim etmişlerdi. Ama halkımız, dostları ve ilgili çevreler bunu bilmiyor ve ilgiyle yapılacak açıklamaları bekliyorlardı. Çok geçmeden BK'nın açıklaması geldi, hiç kuşkusuz Öcalan'ı destekleyen bir açıklamaydı. Halkımız, bu konuşmanın içinden boşuna direnme eğilimini arayacaktı, ama direnmenin zerresine bile rastlamayacaktı. Tersine BK, Öcalan'ın "savunması"nı, tarihi önemde buluyor, Kürt ve diğer halkların çıkarlarının "Biricik ifadesi" olarak selamlıyordu. Böylece halkımızı gerçekler dünyasından sanal bir dünyaya çekme ve uyutma süreci de başlamış oluyordu. BK'nın Öcalan'ın teslimiyet ve tasfiye çizgisine verdiği karşılık, bundan sonra PKK ve Kürt halkının yönünü çizmede belirleyici bir rol oynamıştır. Aslında BK'nın yaptığı, partimizin ve halkımızın iradesini Öcalan üzerinden devlete teslim etmek olmuştur.

PKK yönetimi, Öcalan'a direnebilir miydi, bağımsız bir irade gösterebilir miydi? Bu sorulara Öcalan'ın kurduğu "sistem"den bağımsız olarak olumlu yanıt vermek mümkündür, ancak, bütün parti kurumlarının özünü boşaltan, iradesizleştiren, hiçleştiren, bütün partiyi "örgütlü örgütsüz" bir yığın haline getiren Öcalan "sistemi"nin kesin denetimi altında olan PKK yönetiminin, çok net olan Öcalan teslimiyetine ve tasfiyeciliğine karşılık tavrı alması hemen hemen mümkün değildi. Bunun dışında sınıfsal ve ideolojik etkenler ve başka nedenler de var, ancak bunları çalışmamızın ilerleyen bölümlerinde incelemeye çalışacağız. Şimdi, BK'nın Öcalan'ın mahkemedeki duruşuna verdiği karşılığın ne olduğuna bakmamız gerekiyor. Bu karşılık, tarihsel teslimiyet

ve tasfiyeciliğin engelsiz yol almasında ve içselleştirilmesinde belirleyici düzeyde rol oynadığı için geniş bir özetini buraya aktarmakta yarar var. BK, 2 Haziran 1999 tarihinde yaptığı açıklamada kısaca şöyle diyordu:

“Mahkeme süreci boyunca Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın barış ve kardeşlik çabası temelinde Kürt sorununa demokratik çözüm arayışlarının büyük ölçüde gelişeceği görülmüyor. Koşulların bu denli ağır ve olumsuz olmasına rağmen, Başkan Abdullah Öcalan yoldaş, tarihi ve halkımızın kurtuluş davası karşısında taşıdığı yüksek sorumluluk gereği olarak Kürt sorununun demokratik çözümü, barış ve kardeşlik üzerine kapsamlı açıklamalar yapmıştır. Genel Başkanımızın büyük bir özveriyle yaşayarak Türkiye Cumhuriyeti devletine sunduğu bu çözüm imkanı Türk ve Kürt halkları arasındaki barış ve kardeşliğin tek doğru yoludur ve tüm dünya halklarının çıkarına olan da budur. Tüm parti örgütümüz yüksek bir birlik ve örgütlülük içinde Genel Başkanımızın yürüttüğü bu tarihsel çabalara bağlıdır ve bütün gücüyle desteklemektedir. Bu özgür ve samimi tutumu mutlaka doğru anlamak ve cevap vermek gerekir. Biz parti, gerilla ve halk olarak her şeye hazırız. On beş yıl nasıl savaştysak gerektiğinde bundan sonra da aynı şeyi yapabiliriz ve bunun her türlü hazırlığını da yapmış durumundayız. Ancak on beş yıllık savaş fazlasıyla yeter diyoruz. Bu temelde tüm partimizi, halkımızı ve dostlarımızı büyük bir birlik ve dayanışma içinde her türlü mücadeleye göre kendini örgütler ve hazırlarken, aynı zamanda süreci büyük bir olgunlukla ve derinliğine kavramaya ve bütün imkanları seferber ederek Başkan APO’nun demokratik çözüm mücadelesini başarıyla götürmek için gereken her şeyi yapmaya çağırıyoruz.” (Özgür Bakış, 3 Haziran 1999)

BK, Öcalan’ın İmralı çizgisini destekledi, buna bağlı kalacağını vurguladı, ama bunu yaparken teslimiyet ve tasfiye çizgisini halkımız ve partimiz için daha kolay yenilebilir bir biçime sokmayı da ihmal etmedi. Özde İmralı çizgisi doğrultusunda davranılırken, biçimde ve üslupta sanki hiçbir şeyin değişmediği, yine devrim ve sosyalizm davasının savunulduğu vurgusuna da özen gösterildi. Açık ki kullandıkları bu demagogik ve gerçekleri çarpıtan üslup, İmralı çizgisinin kabul ettirilmesinde, egemen kılınmasında önemli bir rol oynadı. İmralı çizgisini ve onun belli başlı tezlerini çıplak, dolaysız ve açıktan savunamazlardı. Ancak içi boşaltılmış kavramlar, demagogik ve yalana dayalı bir propaganda yöntemi ile teslimiyet ve tasfiyeciliği topluma ve partilere kabul ettirebilirlerdi. Bunu yaparlarken, tarihimizin en büyük bilinç, bellek ve ruh katliamı hareketini de başlatmış oluyorlardı. Yalan, gerçekleri çarpıtma, başka türlü gösterme ve demagojinin yanı sıra, etkili bir bastırma, her türlü tartışmayı yasaklama, farklı düşünenleri etkisizleştirmek için akıl almaz, vicdan kabul etmez baskı yöntemlerini kullandılar. Oysa yeni dönemde demokrasiyi kendileri için bir din düzeyine çıkarırlar, en sıradan bir farklılığa, farklı bir sese bile tahammül etmiyor, ellerindeki bütün olanakları kullanarak bastırmaya çalışıyorlardı.

Kısacası BK, tüm iradesini Öcalan'a ve onun üzerinden devlete teslim ederken, aynı zamanda tarihimizin en büyük suçuna da ortak oluyor ve tarihsel ihanet ve tasfiyeciliğin pratik öncülüğü gibi uğursuz bir rolün figüranlığını yapıyordu...

Öcalan, tarihsel direniş yerine teslimiyet ve tasfiyecilik yolunu seçti ve bunu İmralı'dan dalga dalga tüm partimize ve halkımıza yaydı, egemen kılmaya çalıştı. Dünya şaşkındı, dostlarımız, devrimciler, demokratlar, yurtseverler şaşkındı, olup biteni anlamakta zorluk çekiyorlardı. Başta Öcalan'ın teslimiyetçi tutumunu anlaşılmaz, akıl almaz ve inanılmaz bulsalar da yavaş yavaş her şeyi daha iyi anladılar, çünkü ortada anlaşılmayacak bir şey yoktu, teslimiyet, tartışmaya yer vermeyecek kadar açıktı. TC'nin ve emperyalizmin tezleri neredeyse bire bir tekrarlanıyor ve bunların toplandığı metine, büyük bir pişkinlikle, "21. Yüzyıl Manifestosu" deniliyordu. Bu, olsa olsa teslimiyet ve tasfiyeciliğin, itirafçılığın bayağı, sıradan ve değersiz bir "manifestosu" olabirdi!

Öcalan'ın mahkemedeki teslimiyetçi tutumu, biz partililer ve Kürt halkı için utanç vericidir, parti onurumuz ve ulusal gururumuzun ayaklar altına alınmasıdır. O dönemde dış basında çıkan yorum ve değerlendirmeler, "ne de olsa emperyalist basındır" deyip geçemeyiz, bunlar, bir parti onuru ve halk gururunun nasıl ayaklar altına alındığının ve bunun nasıl yankı bulduğunun utanç verici bir resmidir. İngiliz **The Daily Telegraph** gazetesi, Öcalan'ın mahkemedeki tutumunu, "Kürt lider yaşamak için yalvarıyor" biçiminde özetliyor ve "hayatta bırakılmasının karşılığı olarak Türklerle Kürtler arasında barış ve kardeşlik sağlamak" gibi bir öneride bulunduğunu yazıyordu. **The Indepent** gazetesi ise Öcalan'la tutumu hakkında "Bir zamanlar Türklerin felaketi olan Öcalan, şimdi yaşamı için mahkemeye ricacı oluyor" biçiminde bir haber yazıyordu. İtalyan basınında Öcalan'ın mahkemesiyle ilgili çarpıcı haber ve yorumlar çıktı. **Il Giornale** gazetesi, "Öcalan pişman oluyor: Yanlış yaptım" başlığı ile bir haber yazıyordu. **La Repubblica** gazetesi ise "Öcalan mahkeme salonunda... 'Af istiyorum'" başlığını atıyordu. **La Stampa** gazetesi, "Beni idam etmeyin, Türkiye'ye hizmet edeceğim" başlığını kullanıyordu. **Carriere della Sera** gazetesi, "Öcalan'dan hakimlere: Beni öldürmeyin" başlıklı bir haberi yazıyordu. Hollanda'nın en büyük gazetesi **De Telegraaf**, "Öcalan, barışa karşılık yaşamını istiyor" başlığını kullanıyordu. Belçika gazetelerinden **Le Soir**, birinci sayfasında, PKK'den silahlı mücadeleyi bırakmasını isteyen, Türk devletine hizmet sözü veren Öcalan'ın kendi kendisini aşağıladığını ve "kellesini kurtarmak istediğini" yazdı. Amerikan **The Washington Post**, Öcalan'ın, "canının bağışlanması için yalvarmasının ve Türk Devleti'nin hizmetinde olduğunu söylemesinin" yandaşlarında derin hayal kırıklığı yarat-

tiğini yazdı.² Bu kısa özet bile PKK ve Kürt halkının itibarının, onurunun nasıl ayaklar altına alındığını resmetmeye yeterlidir sanırız. Fazla söze gerek var mı?

Öcalan'ın mahkemeye sunduğu ve "21. Yüzyıl Manifestosu" olarak tanıtılan "Savunma" metni incelendiğinde teslimiyet ve tersine dönüşün derinliği, tarihimize uzanan boyutları, geleceğimizi ilgilendiren yönlerinin korkunçluğu daha çarpıcı olarak ortaya çıkacaktır. Şimdi sıra anılan metnin incelenmesinde ve değerlendirilmesinde....

V. Teslimiyet ve Tersine Dönüşün İbret Belgesi; İhanet Manifestosu, Devlete Hizmet ve PKK'yi TC ve Emperyalist Dünya ile Bütünleştirme Çizgisi: İmralı Savunması!

Savunmanın ayrıntılı değerlendirmesine geçmeden önce genel çizgisi, anlamı ve yönü hakkında birkaç söz söylememiz gerekiyor. Öcalan, Mahkemeye verdiği ilk savunmada, PKK hakkında çok ilginç bir değerlendirme yapıyor ve devlete sesleniyor. Benzer bir değerlendirmeyi Özdemir İnce, bir gazetede idam tartışmalarıyla ilgili yazmıştı. Özdemir İnce şöyle diyordu **"Osmanlı'nın en büyük özelliklerinden biri -aynı zamanda siyaset yapma tarzlarından birisi- kendi hasmını, düşmanını dost yaparak kullanma yöntemiydi."** Savunmada ise Öcalan, devletin PKK'ye karşı nasıl tavır takınması gerektiğini belirtirken şöyle diyor: **"Kendi bağrında doğan yavruyu boğmakla bir şey kazanılmaz."** Bu değerlendirme devlet ve PKK gerçeğini değerlendirme tarzı açısından çok önemli. Devamla, **"Onu kendi yaşam-sallığında kendinden biri kılarak** (dikkat edelim, **"kendinden biri kılarak") yaşatmak gücüne güç katacaktır"** der. İşte Osmanlı'nın da yaptığı budur. Öcalan, Osmanlı'nın bu yöntemini hatırlatıyor, yaşama şansı diliyor, **"beni kendinden biri kıl"** diyor. Aslında devletin Öcalan'a yaklaşımı bundan başkası değildir. Öcalan'ı **"kendinden biri kılarak"** PKK ve devrimci savaşı, bütün değerleri tasfiye sürecine alıyor...

² Yukarıya aldığımız haber ve bilgileri Cumhuriyet gazetesinin 2 Haziran 1999 tarihli sayısından derledik.

Savunmalarda ortaya konulan çizgi ve daha sonra yaşanan pratik, kendini mahkum etme ve yapılanlardan pişmanlık belgesidir. Bu, kendini devletten biri kılma operasyonudur!

Öcalan, Cumhuriyet karşısında bütün yaptıklarından dolayı suçluluk duygusu duyuyor. Dikkat edelim; devrime karşı, PKK'ye karşı, halka karşı kendini borçlu hissetmiyor. PKK'ye karşı hiç bir özeleştirel hesap verme gereğini duymuyor, tam tersine devlete hesap vermenin özel bir çabası içindedir. Oysa devrimcilerin kendi hasımlarına verecekleri hiç bir hesapları yoktur. Ama burada hesap veriliyor ve bu, Cumhuriyete karşı var olan borcun ödenmesi olarak değerlendiriliyor. "*Cumhuriyete karşı borcumuzu ödemek için yaşamamız gerekir. Ölü vatandaşlar Cumhuriyete karşı borçlarını ödeyemezler.*" Savunmasında bunları yazıyor ve denklemi de şöyle kuruyor: "Biz kendimizi tasfiye edeceğiz. Ama işlediğimiz suçlar var. Bu suçların ve verdiğimiz zararların hesabını ödememiz gerekir. Bunun için de yaşamalıyız." Kendini düzene bağlamanın, devletin bir parçası haline getirmenin bedeli, böyle bir intihar çizgisi biçiminde özetleniyor!

Bir "*önderlik sistemi*"ne göre oluşan partinin, parti yapısının Öcalan'ın bu teslimi yetçi ve tasfiyeci çizgisine karşı durması ve direnmesi, "*sistemin*" içindeki bireylerin "*sistem*" karşısındaki bağımsız duruşlarına, dayanma ve direnme güçlerine göre gelişecekti. Ancak ne yazık gördük ki; Öcalan'ın yenilgisi, kendi "*sistemin*" yenilgisi ve gerçek anlamda bir iflası olmasına rağmen, buna karşı direniş sınırlı kaldı. Öte yanda "*sistemin*" kul köle ettiği bütün bir parti yapısı yenilgiye, teslimiyet ve tasfiye sürecine çekildi. Dün Öcalan tarafından söylenenlerinin tersi söyleniyor. Dün reddedilenler, mahkum edilenler bugün yüceltiliyor. Benimsenmesi gereken çizgi, bakış açısı olarak değerlendiriyor. Bizim inkarımızı ve mahkumiyetimizi ortaya koyan tezler, hiçbir şey olmamış gibi bugün yüceltilerek tekrarlanıyorsa o partide yaşananların ve şekillenen siyasal kültürün sağlıklı olduğundan söz edilebilir mi?

Savunmada ortaya konulan ideolojik-politik çizgi, uluslararası komplocu güçlerin kesin ideolojik-politik damgasını taşıyor. Globalizm savunuluyor. Savunmanın terminolojisi soğuk savaş döneminde emperyalist devletlerin Sovyetler Birliği'ne karşı kullandığı söylemin, terminolojinin aynısı. Sosyalizm totaliter bir rejim olarak değerlendiriliyor. Burada emperyalist sistemin, söylemi, terminolojisinin tekrarı söz konusu ve bu önemlidir. Demokrasi yüceltiliyor. Reel sosyalizmin çözülüşü tarihin sonu olarak ilan ediliyor. Fukuyama, reel sosyalizm çöktüğü zaman "*sosyalizm öldü, artık insanlığın yaratmış olduğu en son, en iyi sistem liberal demokrasi ve piyasa ekonomisidir*" demişti. Burjuva düşüncesini savunanlar bile bu değerlendirme ile alay ettiler. Öcalan Savunmasında "**tarihin sonu**" tezi, farklı bir biçimde dile getiriliyor.

Ulusların, ulusal devletlerin aşıldığı, UKKTH'nin artık geçersiz olduğu tezleri globalizmin tezleridir. Yine dünyanın, dünyadaki değişikliklerin atom çağıyla tanımlanması, bilimsel-teknik devrimle açıklanması, sosyalizme, Marksist tarih felsefesine yabancıdır. Ama bütün bunlar, YDD düşüncesinin, Yeni Politik Düşüncenin -yani Gorbacovcuların savunduğu düşünceler- kapitalist-emperyalist ideologların savunduğu düşüncelerin tekrarıdır.

Açık ki değişen dünya değildir, değişen, cumhuriyetin “erdemlerini” yeni yeni keşfeden, Öcalan’dır, onun dünya karşısındaki, devlet ve Kemalizm karşısındaki duruşudur. Dolayısıyla Öcalan’ın artık kendisini başka bir ideolojik zeminde ve düzlemde tanımlaması, her fırsatta **“derin ve olgun devlet”**ten tutkuyla söz etmesi, her fırsatta Kemalizme ve cumhuriyete hayranlığını ifade etmesi şaşırtıcı gelmemelidir. Ezilenlerden yana, ezilenlerin sözcüsü değil, ezenlerin düzleminde, onların tezlerinin sözcülüğünü yapıyor. Bunu istediği kadar **“demokrasi”**, **“DC”**, **“barış”**, **“kardeşlik”**, hatta **“özgürlük”** adına yaptığını iddia etsin, bu, hiç bir şey ifade etmez, hiçbir şeyi değiştirmez. Ters bir düzlemde olduğunu Öcalan açıkça ifade ediyor. *“Devlete hizmete hazırım”* diyor. Devlete hizmet ettiği noktada devlet tanımı değişiyor. Daha doğrusu devlet tanımı değiştiği için kendi ideolojik ve politik duruşu da değişiyor, bu, artık devlete hizmet duruşudur. Devlete hizmet ise Kürde ve emekçilere karşıdan tavır almaktır!

Devlet ve düzen karşısında çok kesin, çıplak ve açık bir teslimiyet ortaya konulurken, halka bu nasıl yansıtılıyor? *“Onların çıkarlarının, kurtuluşlarının, kendi haklarını kazanmanın biricik yolu”* olarak yansıtılıyor. Bunu yaparken geçmişte yaratılan bütün değerlerden, kazanım ve olanaklardan yararlanılıyor. Öcalan, düşmana **“benim yaşanacak bir geçmişim yok”** diyor. Bu sözle kendini mahkum edip pişmanlığını çok net ifade ediyor. Ama halka ve partiye karşı ise *“ben sizsiniz, sizin bildiğiniz Apo'yum”* diyor. Bu paradoksal bir durum. Düşman karşısında halkın taptığı Apo'yu yok sayıyor, inkar ediyor, mahkum ediyor. Bu duruşun, tasfiyeciliğin halk tarafından kabul edilmesi, benimsenmesi ve bu doğrultuda yürünmesi için düşman karşısında yok ettiği, mahkum ettiği, pişmanlık duyduğu geçmişini, halkta yarattığı etkileri halka karşı çok ustaca kullanıyor. Korkunç olan, trajik olan budur. Tarihimizin en büyük teslimiyet, ihanet ve tasfiye hareketinin görülmemesi, tersine bunun **“barış”** süreci olarak desteklenmesi, bizim tarihsel açmazımızdır. Bu, yaşanan tasfiyeciliğin daha kapsamlı ve etkili bir biçimde yol almasını koşullayan en önemli etkenlerden biridir!

Bir noktaya daha vurgu yapmamız gerekiyor: Gelenekselleşen bir çizgi vardır. Egemenler tarih boyunca mahkemelerde yargılanan kişi şahsında tüm bir tarihi, bütün bir davayı, onun geleceğini, en temel özlemlerini yargılama konusu yapar ve o yargılama üzerinden sınıfsal ve ulusal mücadelelerde önemli bir sonuç almak, o anı ka-

zanmak isterler. Bu nedenle mahkemelere büyük önem verirler. Tarihte çok ünlü mahkemeler, yargılamalar vardır. Bu yargılamalarda tavır bellidir, öyle ara yollar, uzlaşma vb. yoktur. Çok net olarak ya inandığın, uğruna mücadele ettiğin değerleri savunursun, o değerleri temsil edersin, mahkum etmek isteyen mahkum edersin; ya da boyun eğersin, düşmanın çizdiği çizgiye göre davranırsın! Bir tutum daha var, o tarihsel sınavdan kaçarsın, hiç bir şey söylemezsin! Fakat bu da yine düşmanın hanesine yazılacak bir durumdur.

Öcalan'ın mahkemedeki tavrı için, *"Bir Deniz Gezmış gibi veya bir başkasının geliştirdiği bir tavır beklenemezdi"* deniyor. Peki ne beklenirdi? *"Öcalan sıradan bir lider değil, mahkemede sorunun çözümünü koymak zorundaydı"* deniyor. Peki ortaya konulan çözüm mü, çözülme mi? Çözüm diye sunulan, kendini her açıdan tasfiye edip devletle bütünleşme değil mi? *"Bu devlet bizim devletimiz. Bu cumhuriyeti biz kurduk. Öyle bir kültür edindik ki ta Selçuklulardan bugüne kadar aramızda gelişen ilişki ortak vatan, ortak devlet kültürünü geliştirdi. Biz eğer başarılı olmadıysak isyanlar başarısızlıkla sonuçlandıysa bu kültürün çok güçlü olmasındandır. Çünkü devletten kopmak istemiyorduk. Bu devlet bizimdir, bu vatan bizimdir. Biz kime karşı savaşıyoruz? Kardeşimize karşı savaşıyoruz!"* Öcalan'ın Savunmalarında bu mantığa kadar gelecek basitlikler, tarihi tahrifatlar var. Şimdi bu konuların *"Çözüm"* ile ne ilgisi var, bu, düpedüz çözülmedir! Bizim halk olarak özgürlük ve bağımsızlık talebimiz, sorunumuz var. Ama bu, bir kültür sorununa, hatta kimi kültürel kırıntılar sorununa indirgeniyor. Bir devrim hareketinin kendisini genel demokrasi talebiyle sınırlandırması gereken bir yasal partiye dönüştürülmesi isteniyor. Bu, çözüm müdür, yoksa çözülme ve düşman için kabul edilebilir, düşmanın itiraz edemeyeceği, reddedemeyeceği bir noktaya gelmek midir?

Unutuluyor veya unutturuluyor: İmralı'da herhangi bir kişi yargılanmıyor. Burada bir tarih yargılanıyor, bir dava yargılanıyor. Bir hareket, bir parti bir savaş yargılanıyor. Bir halkın geleceği yargılanıyor. Burada yapılması gereken sloganların atılması, "kaba" bir direniş değil. Uluslararası komplo ve uyguladığı şiddet, karşı-devrimci güçlerin, komployla hangi anlayışı ve politikaları egemen kılmak istediği, insanlığın başına hangi çoraplar örecekları, hangi tezgahları kuracakları anlatılmalıydı. Komploya karşı PKK'nin duruşu ve direnişi, savunulmalıydı. Halkımızın direnişinin haklılığı ve meşruluğu ortaya konulmalıydı.

Bunların hiçbirini yapılmadı. Peki, o zaman neden Öcalan'ın mahkeme karşısındaki diz çöküşü haklı gösterilmeye, savunulmaya ve halklarımıza bir *"çözüm"* olarak gösterildi?

TEORİK ÇERÇEVE: Çağ, Devlet, Devrim, Demokrasi, Savaş ve Barış, Şiddet, UKKTH, vd...

Öcalan'a göre;

Çağımız, 20. yüzyılın sonunda demokrasinin kesin zaferini ilan ettiği bir çağdır. Bunun anlamı şudur; sosyalizm dönemi bitti, devrimler çağı bitti. Onun yerine kapitalizmin mutlak egemenliğini ilan ettiği, dünyanın, tarihin sonunun ilan edildiği bir yüzyıla giriyoruz. Artık devrime, sosyalizme yer yoktur. **“Sınırlar ve sınıflar adına savaş dönemi bitti.”** (7. Kongreye sunulan Politik Rapor, sayfa, 168) Halkların büyük sorunlarına, uzlaşmaz karşıtlıklarına çözüm getirebilecek yeni projelere, yeni alternatif düşüncelere yer yok. Kapitalist-emperyalist sistemin, globalizmin neoliberal düşüncesi ve ideolojik araç olarak kullandığı insan hakları, demokrasi ve kültürel özgürlükler gibi kavramlar, bütün sorunların çözümünde sihirli sözcüklerdir. Bu değerlendirmeler bir oportünistin, revizyonistin, reformistin düşünceleri değildir. Bu değerlendirmeler, en rafine burjuva ideologlarının düşünceleridir. İlginçtir, Öcalan da BK'ye gönderdiği bir talimatta, İmralı'da düşüncede en rafine düzeyi yakaladığını yazıyordu.

Dünya gelirlerinin %80'ini elinde toplayanla, gelirlerin %20'siyle geçimini sağlamak zorunda kalan %80'lik bir nüfus -6 milyarın %80'i- gerçekliğinde, böyle bir dünya gerçeğinde, sınıflar arasında da benzer bir uçurum varken, bu iki uçtaki halkların ve sınıfların ihtiyaçlarını karşılayan, her ikisine de cevap verecek bir sistem düşünülebilir mi? Var olan sistem zaten bu uçurumun hem nedenidir, hem de bunu büyüten temel sistemdir. %20'lik **"mutlu"** azınlıkla, %80'lik sefalet içinde yüzen, en temel, en doğal yaşam olanaklarını, ihtiyaçlarını karşılayamayan mutsuz çoğunluğun çıkarlarını buluşturan bir düzen var mıdır? Bu istenildiği kadar her şeyin üstünde düzenleyici, yönetici, tanrılaştırılmış bir demokrasi kavramıyla açıklansın, gerçeklik ört-bas edilemez, ortadan kaldırılamaz. Açlık, sömürü, sefalet, baskı, bunların neden olduğu sınıf çatışmaları, ezen ile ezilen arasındaki çatışmalar, günlük olarak karşımıza çıkmıyor mu?

Dünyaya bakış, ezenin, zalimin ve egemenin gözlükleriyle olunca, bütün kavramların içi boşalıyor, anlamı farklılaşıyor.

Öcalan'ın gerek mahkemelere sunduğu her üç savunması, gerekse BK ve MK gibi çeşitli kurumlara gönderdiği mektuplar ve kamuoyuna yaptığı açıklamalar bir

bütün olarak değerlendirildiğinde, dünya karşısındaki duruşunun, bakış açısının, ideolojik tercihinin özü, anlamı ve yönü bütün netliği ve çarpıcılığı ile anlaşılacaktır. **Birinci savunma tersine dönüşün, emperyalist globalizme, Kemalizme itaat etmenin ideolojik çerçevesidir. 2. ve 3. savunma hem ideolojik genel bir çerçevededir, hem de bu çerçevenin pratiğe uygulanması için sunulan perspektifler ve talimatlar niteliğindedir.**

Savunmalarla ideolojik tercih kesin bir tarzda değiştiriliyor ve bu, tartışmasız bir biçimde belgeleniyor. Bu “yeni” çizgiye, burjuva liberal demek bile zor. Globalizm ve Kemalizm karması bir çizgiye çark ediş var. Kullanılan terminoloji, üslup tamamen Soğuk Savaş dönemine aittir.

Öcalan'ın Savunmalarına bakıldığında, dünya devrim örneklerinde gördüğümüz gibi, sosyalizm ideolojisinden, revizyonist, oportünist bir sapma söz konusu değildir. Dolayısıyla burada PKK çizgisinin herhangi bir yorumundan, herhangi bir sağ veya sol sapmadan, reformist-revizyonist veya oportünist bir yorumundan söz etmek mümkün değil. Açıktan açığa burjuva-global ve Kemalizm karması bir çizgiyle karşı karşıyayız.

Savunmalarda, devrimden, sosyalizmden, sınıfsal bakış açısından, onun temel kavramlarından vazgeçişin teorisi yapılıyor, gerekçeleri konuluyor. Örneğin devrimle demokrasi arasında ilişki kuruluyor. “*Önemli olan bir devrimin ne zaman demokratikleşeceği*” biçiminde değerlendirmeler yapılıyor. “*Devrimde çakılıp kalmak karşı-devrim kadar her türlü tutucu bürokratiğe saplanıp kalmaktır*” benzeri ve UKKTH'yi inkar eden, demokrasinin dünya çapında nasıl zafer kazandığı, yüzyılın sonunda kesin zaferini nasıl ilan ettiği biçimindeki değerlendirmeler, bir yandan bir ideolojik bakış açısını, politik duruşu ortaya koyarken; aynı zamanda PKK'nin devrimci-sosyalist, bağımsızlıkçı, özgürlükçü ideolojisinden dönmenin gerekçeleri anlatıyor. “*Bir devrimin ne zaman demokratikleşeceği*” anlayışı, düpedüz bir uydurmadır. Böyle bir “teori” hangi devrim ideolojisinde var. Ama Öcalan, burada bu teorik “inciği” üretirken, temel kaygısı, devrimin ve partinin tasfiyesini partililere ve halka kabul ettirebilmektir. Bu nedenle “*bir devrimin ne zaman demokratikleşeceği*” gibi içi boş bir “önerme” geliştiriyor. Öcalan, tasfiyeciliği teorik bir temele dayandırmak için büyük bir kavram kargaşası yaratarak tarihi, ulusal gerçekleri, temel sınıfsal, ulusal olguları, kısacası temel doğruları tahrif ediyor, ters yüz ediyor...

Yaşanan irade kırılması, ideolojik kırılma bir kişiyle sınırlı değil. Bir kişiyle sınırlı kalsa bu kadar önemsenmezdi. Kürdistan devriminin geldiği aşamada, bölge, dünya ve Türkiye halkları açısından taşıdığı bir anlam vardı. Devrimimiz, 21. yüzyılın alternatif toplum projesi geliştirme iddiasındaydı. Reel sosyalizmin çözülüşünden sonra

Kürdistan devriminde temsilini bulan sosyalizm çizgisi, sosyalizm projesi, insanlık için bir çığır, bir soluktu. Emperyalizmin saldırılarının bu kadar yoğun olmasının bir nedeni de budur.

Dünya çapında emperyalizme alternatif olma iddiasındaki bir hareket öncüsü tarafından, ona önderlik eden kişilik tarafından reddediliyor, mahkum ediliyor. Onun yerine emperyalizmin, burjuvazinin, Kemalizm'in bayatlamış tezleri, düşünceleri ve dünyaya yaklaşımı esas alınıyor. Yaşanan, sadece varolan bir devrimin tasfiyesi değil, emperyalizmin dünya çapında ve 21.yüzyılda alternatif olma umudunun darbelenmesi, yok edilmesi çabasıdır. Bu anlamda yalnızca söylenenlerin, ortaya konulan düşüncelerin, dünya karşısındaki duruşun ne olduğunun saptanması yetmez. Aynı zamanda bunların nasıl dile getirildiğinin, neden dile getirildiğinin, hangi sürecin ürünü olduğunun da iyi kavranması, ideolojik-politik, moral sonuçlarının ne olduğunun, olacağının iyi görülmesi, anlaşılması gerekiyor.

Şu anda esas olarak cevaplanması gereken ve bizlerin de sorduğu soru şudur: Ne değişti?

Öcalan, teslimiyet ve tasfiyeci İmralı çizgisini değişen dünya koşullarıyla açıklıyor. Elbette dünyamız değişiyor. '90'lardan bu yana büyük bir değişim yaşanıyor. Ama bu değişiklik, devrimi geçersiz kılan, emperyalist kapitalist sistemin, tarihin sonu olduğu biçimindeki değerlendirmelerini doğrulayan, bu sistem dışında başka bir seçeneğin olmadığını, buna uymanın kaçınılmaz olduğunu, uyulduğu oranda başarılı oluncasını, emperyalist kapitalist dünyaya tabi olmanın dışında bir yolun kalmadığını doğrulayacak nitelikte bir değişimin olmadığını hepimiz çok iyi biliyoruz.

Globalizmin-küreselleşmenin halklara karşı büyük bir saldırı olduğunu, sömürüyü, sefaleti derinleştirdiğini burjuva ideologlar bile itiraf etmek durumunda kalıyor. Aslında bunları, dünyayı biraz olsun tanıyan, dünya çapındaki sosyal, ekonomik gelişmeleri, siyasal ilişkileri değerlendirebilecek herkesin görebileceği çok yalın gerçeklerdir. O halde ne değişti?

Değişen koşullara göre yeni bir değerlendirme yapmak vazgeçilmez bir ihtiyaçtır. Bu ihtiyaç üzerine eski değerlendirmeler değiştirilir. Yeni değerlendirmeler hakkında görüş ayrılıkları, farklı düşünceler çıkabilir; bu doğaldır. Ama yaşanan böyle değil, bütünlüklü bir değişiklik söz konusu, daha doğrusu tam anlamıyla tersine bir dönüş.... İmralı'da dayatılan çok farklıdır: Bakış açısında, temel kavramlarda, terminolojide, kısacası her şeyde tümünden bir çizgi değişikliği söz konusu. Savunma çizgisiyle PKK çizgisini hiç bir noktada benzeştirmek, buluşturmak mümkün değildir.

Deniliyor ki, *"bizim sosyalizm anlayışımız değişmedi, bizim sosyalizm anlayışımız demokratik sosyalizm anlayışdır."* Bu, eski reel sosyalist ülkelerdeki komünist partilerin reel sosyalizmin çöküşünden sonra yaptıkları ilk açıklamaları hatırlatıyor. Onlar da kongrelerini yaptılar, isimlerini değiştirdiler, ideolojilerini değiştirdiler ve kendilerini **"demokratik sosyalist"** veya sosyal-demokrat partiler biçiminde tanımladılar. Ama şunu çok iyi gördük ki, bu partiler, bu alanlarda kapitalizmin geliştiricileri oldular. Yeni Dünya Düzeninin kendi ülkelerindeki yerel ayakları olmaya çalıştılar. Buna özen gösterdiler. Kapitalizmle bütünleşmenin yerel unsurları olmaktan öteye bir şey yapmadılar. Onların sosyalizm iddialarının bizim anladığımız, savunduğumuz ML sosyalizm anlayışıyla hiç bir ilgisi yoktur.

Savunmalarda sosyalizmin en temel kavramları, değerlendirmeleri ve her şeyden önce bakış açısı terk ediliyor. Onun yerine burjuva bakış açısı esas alınıyor. Burjuva anlayışı kendini en çok demokrasi kavramında somutlaştırıyor. Deniliyor ki, *"demokrasi esas gücünü toplumun doğallığına cevap vermesinden alır. Otoriter rejimler ise toplumsal doğallığa yabancılaşmayı yaşarlar."* Daha sonra geliştirilen mektuplarda ve değerlendirmelerde, *"bundan sonra varolan bütün sorunlara, toplumsal, ulusal, etnik, dinsel ve kültürel sorunlara insan hakları ve demokrasi çerçevesinde bir çözüm aramak gerekir. Hakim anlayış ve uygulama budur."* Yani ne kadar toplumsal, ulusal, uluslararası sorun varsa bütün çelişkileri demokrasi ve insan hakları çerçevesinde çözmemiz gerekir ve bu mümkündür. Bununla birlikte siyaseti, toplumsal konuları çözmeyi şiddetten arındırmak çok önemlidir. Temel bir unsur olarak siyaset anlayışının, çözüm tarzının odağına bu konuluyor. Tabii böyle olunca yapılması gereken, çözüm yöntemi olarak genelde insan haklarını savunmak, kültürel özgürlük ve buna dayalı demokratikleşme adımlarıdır.

Barış yaklaşımının özü de bu bağlamdadır, deniliyor. PKK de kendini yeniden buna göre uyarlamalıdır. Daha sonraki değerlendirmelerde demokrasi öyle yüceltiliyor, soyutlanıyor ki, insanlığın yaratmış olduğu en güzel değer, insanlığın yaşadığı bütün sorunlara çözüm getiren sihirli bir kavram kertesine çıkarılıyor. *"Demokratik olanlar, kendi sistemlerini demokratikleştirenler, demokrasiyi esas alanlar kazanır, ama demokrasiyi esas almayanlar kaybederler. Demokrasinin gücü o kadar büyük ve çözümleyici ki, artık dünyamız şiddetten arınmış bir dünya olmaya doğru gidiyor, şiddetten arındırılmış bir uluslararası ilişkiler ortamı doğuyor. Bugün büyük-küçük devletlerin elinde bulunan bütün şiddet araçları, özellikle emperyalist devletlerin elindeki şiddet araçları daha çok caydırıcı ve sınırlı güç olarak kullanılacaktır"* deniliyor.

Yine *"Dünyamız sadece demokrasinin zafer kazandığı bir dünya değil, 20.yüzyılın sonu demokrasinin kesin zaferini ilan ettiği, aynı zamanda şiddetten arınmış, barışın da zafer kazanmaya doğru yol aldığı bir dünya. 21.yüzyıl ise demokrasinin yüzyılı olacaktır. 21.yüzyıl barışın"*

yüzyıl, uluslararası ilişkilerde, toplumsal olaylarda şiddetin devre dışı kaldığı ilişkilerin, siyasetin şiddetten arındığı bir yüzyıl olacaktır" deniliyor.

Öcalan, 21. yüzyıl, evrensel ve kalıcı barış ve demokrasi yüzyılı ilan ediyor. Bu-
nu yaparken en sıradan günlük gerçekleri, sıradan insanların bile günlük olarak göz-
lemledikleri ve yaşadıkları gerçekleri tahrif etmekte bir sakınca görmüyor. Burada iki
temel nokta gözümüze çarpıyor: Bir; gerçekliğin çok kaba bir tahrifatı var... İki; bur-
juva ideolojisini veya mevcut düzen ilişkilerini, emperyalist-kapitalist dünyayı meşru-
laştırmanın ötesinde, güzel gösteren, boyun eğmemizi öğütleyen, bunun dışında başka
bir arayış içinde olmamamızı öğütleyen bir yaklaşımla, ideolojik bir bakış açısıyla karşı
karşıyayız. Herhangi bir burjuva ideologunun söyledikleri bile bu kadar abartılı ola-
maz. Demokrasinin bu kadar yüceltildiği, dünyamızın şiddetten arınmaya doğru gitti-
ğinin bu kadar tutkulu bir biçimde vurgulandığı başka bir değerlendirme hatırlamıyo-
ruz. Burjuva ideologları demokrasinin mutlak kusurları olduğunu, kendi içinde eksik-
likler, çözümsüzlükler barındırdığını belirtmişlerdir. Barış, dünyanın şiddetten arın-
maya doğru gittiği yönündeki görüşleri safdillerden başka kimse ağzına bile almıyor.
Örneğin, 1900'lü yılların ortalarından itibaren temsili demokrasinin öldüğünü söyle-
yen Amerikalı ideologlar var. Amerikan yönetimine, toplumuna düşünce üreten mer-
kezler ve bunların belli başlı isimleri bile artık mevcut demokrasinin; yani 20. yüzyıl
demokrasisinin, hatta on dokuzuncu yüzyılın sonunda oluşan demokratik kurumların,
temsili kurumların, partilerin, parlamentonun artık işlevini yitirdiğini örneklerle göste-
riyorlar. Örneğin Amerika'da seçmenlerin seçimlere, siyasete ilgisiz kalmalarını, halkın
temsili demokrasinin işlevini yitirdiğine olan kanının bir dışa vurumu olarak değerklen-
diriyorlar. Burjuvazi bile demokrasiyi gerçekleştirmiş biçimiyle eleştirirken, Öcalan'ın
demokrasiye bu kadar övgüler dizmesi, güzel göstermesi düşündürücüdür. Tabii bu,
bir ihtiyaçtan da kaynaklanıyor. Nedir bu ihtiyaç? Bizim buna kesin bir biçimde
inanmamız isteniyor. İdeolojik bakış açımızdan, çizgimizden vazgeçmemiz için de-
mokrasi güzellemesi yapılıyor, hatta bir din derecesinde kusursuz bir dünya görüşü
olarak gösteriliyor.

Savunmalarda yapılan değerlendirmeler bilimsel değil. Söz gelişi, "*toplumun doğal-
lığı*" nedir? Toplumun doğal olarak varolan özelliklerinden mi, -yeme, içme vb. bunlar
doğal ihtiyaçlarıdır- söz ediliyor; kendini üretmesi, neslini sürdürmesi gibi özellikleri
mi kastediliyor? Şu çok açıktır ki, bu ihtiyaçların bir karşılanma, bir üretilme biçimi
var... Bu biçimin içinde insanların doğayla, birbirleriyle geliştirdiği ilişkilerin toplumsal
bir sisteme tekabül ettiğini, bu toplumsal sistemde sınıflar gerçeğinin ürettiği temel
kurumların, toplumsal ilişkilerin, düşüncelerin, kültürlerin olduğunu iyi biliyoruz.
"*Toplumların doğallığı*" kavramı bakış açısındaki çarpıklığı çok net ortaya koyuyor. Bun-
ların çok ayrıntılı teorik çözümlemelerini yapmak yerine, mantığını anlamak gerekiyor.

Demokrasi için yapılan değerlendirmelerde aynı çarpıklığı ve bilim dışılığı çok net görebiliriz. Demokrasi, tek başına ne bir ideolojidir, ne toplumsal bir sistemdir, ne de başka bir şeydir. Sınıflardan, ideolojilerden, temel sistemlerden, düzenden, tarihten bağımsız bir demokrasi kavramı, demokratik sistem yoktur.

Demokrasi, tarihle, sınıflarla, devletle sınıflar arasındaki çatışmayla, siyasetle, ideolojiyle ilişkisi olan, bunlar tarafından belirlenen, etkilenen, çerçevesi çizilen, yönlendirilen bir devlet biçimidir, bir yönetim biçimidir. Bilindiği gibi emperyalist-kapitalist sistem, Soğuk Savaş döneminde, sosyalizme, ulusal kurtuluş hareketlerine karşı geliştirdiği ideolojik mücadelede kapitalizmi bütün çıplaklığı ile savunamaz, bunun yerine özgürlük, demokrasi, insan hakları kavramlarını temel ideolojik kavramlar olarak geliştirir ve sosyalizmi bu kavramları kullanarak, bunlar aracılığıyla mahkum etmeye, kitleleri bu sözcüklere yüklenen büyümlü anlamlarla kendine çekmeye çalışır. Geçmişte yapılan buydu.

Savunmalarda ise demokrasi kavramı bizim anladığımız anlamda bir yönetim biçimi, bir devlet biçimi, sınıfsal, tarihsel bir olgu olarak değil, bütün bunlardan soyutlanarak toplumlar ve sınıflar üstü, toplumun her kesimine cevap veren saf bir sistem, insanlığın, tarihin yarattığı en güzel sistem olarak sunuluyor. Burada amaç, demokrasi adı altında kapitalist-emperyalist sistemi meşrulaştırarak, tek geçerli sistem olduğu ve insanlığa cevap verebilecek tek düzen olduğu fikrini bilinçlere, hatta bilinç altlarına işlemektir.

Demokrasi kavramına yüklenen anlam Soğuk Savaş döneminde demokrasi kavramına yüklenen anlamla aynıdır. Savunmalarda bunu doğrulayan, destekleyen, çok önemli ifadeler var. Örneğin, *"demokrasi yüzyılın sonunda kesin zaferini ilan etmiştir."*; yine, *"zaferini kesinleştiren demokratik sistem derinliğine ve tüm toplumlara yaygınlaşmasının önüne geçilemez gibi görünüyor. Buna karşı direnen kaybederken başarıyla uygulayanın da kazanacağı ayın kesinliktedir."* İlginç olan bir belirleme de, demokrasi için *"barika rejimdir"* biçiminde tutkulu bir sözcüğün kullanılmasıdır. Gerçekten de Öcalan, demokrasiyi yeniden keşfetmiş gibidir, o kadar tutkuyla savunuyor ve bizi inandırmak için olağanüstü bir çaba sergiliyor ki insan şaşırmadan edemiyor. Elbette bu, tutkulu ve abartılı yaklaşımı nedensiz değildir.

"Demokrasinin büyük zaferi aslında daha başlangıcındadır" denilerek 1990'lı yılların başlangıcı gösteriliyor. Yani reel sosyalizmin çözüldüğü dönemde, demokrasinin büyük zaferi söz konusu, ama bu, henüz başlangıç aşamasında. Öcalan'a göre, yüzyılın sonunda ise kesin zaferini ilan ediyor. Bu on yıllık süre içinde acaba neler oldu?

1990'lı yılların başında reel sosyalizm zaten çözülmüş, sosyalizm düşüncesi önemli düzeyde gerilemiş, dünyadaki devrim dalgası dibe vurmuştu. O zaman Amerikalı ideolog Fukuyama, *"tarihin sonu"* kavramını geliştirmişti. *"İnsanlığın yarattığı en güzel, en çözümleyici, en sonuç alıcı ve son düzen, kapitalizmdir, serbest piyasa ekonomisi ve liberal demokrasidir. Bundan sonra insanlığın yaratacağı başka bir sistem yoktur"* diyerek tarihin sonunun geldiğini belirtiyordu. Fakat bu değerlendirme çok fazla itibar görmedi. Burjuva ideologları tarafından da eleştirildi.

Savunmada ortaya konulan *"demokrasinin kendi zaferini kesin ilan etmesi"* sözü de Fukuyama'nın *"Tarihin sonu"* sözünü çağrıştırıyor. Ama dikkat çeken bir nokta var; demokrasi neden '90'ların başında henüz zaferinin başlangıç aşamasındadır da, '90'ların sonunda kesin zaferini ilan ediyor? Acaba Kürdistan Devrimi'nin tasfiyesiyle, yani bu düzeni zorlayan, ona alternatif olma iddiasında olan ve bu potansiyeli taşıyan bir devrimin, devrim ideolojisinin, birinci dereceden sorumlusu tarafından tasfiyesiyle, başka bir deyişle, *"demokrasiye iltihakla"*, bu kesin zaferin ilan edilmesi arasında bir bağlantı var mı? '90'dan bu yana demokrasinin zaferinin başlangıç aşamasından onun kesin zaferine gelişini sağlayan başka bir olay görmüyoruz. 9 Ekim komplosu ile Öcalan şahsında PKK ve devrime karşı büyük bir darbe geliştirildi. Bu darbeyle kendi tezlerini, değerlendirmelerini, bakış açılarını, dünya anlayışlarını Öcalan'a empoze ettiler. Eğer biri kendi eliyle temsil ettiği bir eseri, *"kendi çocuğunu"* boğuyorsa ve bunu bugüne kadar savaştığı güçler adına yapıyorsa, bu, onlar açısından bir zaferdir. Dahası, aynı kişi kapitalist-emperyalist sistemin zaferini çok övgülü sözlerle ifade ediyorsa, bu, çok trajiktir.

15 Şubat öncesi değerlendirmelerinde Öcalan *"emperyalistler, devrimler yüzyılı olan 20. yüzyılı bir karşı-devrimle kapatmak istiyorlar"* diyordu. Dünya çapındaki karşı-devrimci güçler zaferlerini kesin bir biçimde ilan etmek için bize karşı böyle bir karşı-darbe gerçekleştiriyorlar. Ama zaferlerini kendileri ilan etmiyor, Öcalan, onlar adına ilan ediyor. Bu durum, tersine dönüşün boyutlarının ne düzeyde olduğunu çok çarpıcı biçimde göstermiyor mu?

"İnsanlığın şu anda yaşadığı, boğuştuğu temel sorunların çözümünü yolu, diyor Öcalan, sosyalizm değil, devrim değil, insan bakları, demokrasi ve onun evrimci dilidir." Sisteme dokunmayacaksın, sistemin özüne halel getirmeyeceksin. Eğer sistemi zorlarsan, demokrasiyi zora sokarsın. Temel yaklaşım bu. Savunmada, *"zorlama demokrasiyi zora sokar"* yazılı. *"Devletin varlığıyla, birliğiyle de uğraşılma!"* -Tabii burada Türkiye kastediliyor.- Reformcu yöntemleri esas alarak sistemin özüne dokunmayacaksın; dokunursan, savunma refleksleri harekete geçer, kendini korumaya çalışır, bu da demokrasiyi zora sokar. Öyle bir dünya tablosu çizilip 21. yüzyıl perspektifi konuluyor ki, önümüzde tek seçenek var: O da mevcut dünya düzeniyle, sistemle barışık yaşamamız, onunla uzlaşma

içinde olmamız, ona uyum sağlamamızdır. Bunun dışında bir yaşam seçeneğimiz yoktur! Bunun anlamı da teslim olmaktan başka bir şey değildir. Öcalan'ın bize kabul ettirmek ve içselleştirmek istediği ideolojik çizgi budur!

"Zaferini kesinleştiren demokratik sistemin derinliğine ve tüm toplumlara yaygınlaşmasının önüne geçilemiyor, geçilemez gibi görünüyor" tezi, globalizmin temel tezlerinden biridir. *"Demokrasi mi, insan hakları mı, sorunlarımızı çözmek mi istiyorsunuz, bu dünya düzeni ile uyumlu olmak ve onun isteklerine boyun eğmek zorundasınız. Sorunları şiddetin diliyle, devrimlerle dile getirirseniz, hem demokrasiyi, hem kendinizi zora sokarsınız"*; işte, Öcalan'ın bize egemen kılmak istediği mantığı budur!.

İfade edilen demokrasinin bizim açımızdan içeriği boş, ama politik özü var. Politik özü; mevcut dünya düzenini, içinde yaşadığımız toplumsal düzeni, baskı düzenini, sömürgeci düzeni meşrulaştırmak, ona boyun eğmeyi, onun içinde yaşamayı tek alternatif olarak, bir kader olarak sunmaktır. Bunun bilimsel bir değeri yoktur. Sınıf, tarih, toplumlar gerçekliğiyle, hele Kürdistan ve Türkiye gerçekliğiyle; yani sömürge-sömürgecilik ilişkilerinde bu kavramın hiç bir anlamı yoktur.

Demokrasinin bu kadar yüceltilmesi gerçekten ilkesel bir yaklaşımı mı anlatıyor, yoksa PKK'nin ve devrimin tasfiyesi ile insanlığın, sosyalizmin ufkunun karartılması için mi yapılıyor? Burjuva anlamda demokrasiye yaklaşım ilkesel bir tutum, ilkesel bir duruş mudur? Bu sorulara olumlu yanıt vermek mümkün değildir.

İşte küçük bir örnek: Öcalan kaçırılıp, yargılanıyor, bu yargılama sürecinde belli düşünceler ortaya koyuyor. Kaçınılmaz ve doğaldır ki, bu düşünceleri, süreci eleştirilenler olabilir, hem parti içinde, hem dışında. Toplumun çeşitli kesimlerinde hatta dünyanın çeşitli yerlerinde eleştiriler gelebilir. Madem ki demokrasiye artık tapılıyor, burjuva demokrasisine büyük değer biçiliyor ve demokrasi, neredeyse başarının temel ölçütü olarak belirleniyor; o zaman tutarlı ve samimi olmanın, ilkesel olmanın özü nedir? Demokratik olmaktır! Kendisine yönelik yapılan bir eleştiriye saygıyla yaklaşmaktır. Burjuva anlamda da olsa demokrasiyi savunmak ilkesel bir yaklaşımı ifade etmelidir. Fakat sürece dönük içten ve dıştan gelen tepkiler ve tavırlar karşısında hemen **"etkisizleştirin"** diyor Öcalan. *"Süreç, barış süreci. Farklı yaklaşımları kaldırmaz, hele sorumsuzluğu hiç kaldırmaz"* diyor. Peki sorumsuzluğun ölçütü nedir? Eleştirmek sorumsuzluk mudur? Buna karşı tavır koymak sorumsuzluk mudur? Madem ki demokrasiye geçiyoruz, demokratik bir PKK yaratacağız, yaşanan dönüşümün demokratik bir tarzda, demokratik eleştiriyle, demokratik tartışmayla, demokratik kuralların işlediği bir süreçle olması gerekmez mi? Demokrasiye bir din düzeyinde tapılıyorsa, geçiş süreci de çok demokratik götürülmek zorunda. Tepeden inmecî, var olan yetkileri gasp ederek, darbeci, oldu-bittici yöntemlerle değil, tartışma özgürlüğüyle olmalı,

görüşlerin özgürce ortaya konulması, tartışılması gerekir. Fakat eleştirenler, karşı çıkanlar tarihin lanetlileri ve hain ilan ediliyor. Bunların etkisizleştirilmesi, bertaraf edilmesi bir talimat olarak iletiliyor.

Öcalan'ın dilinden düşmeyen tutkulu demokrasi söylemi, sadece PKK'yi, devrimi tasfiye etmekten, halkımızın ve halklarımızın sosyalizm, gelecek ufkunu karartmaktan başka bir işlev görmüyor. Tasfiyeci bir ideolojidir. Bitirici, ufukları, yürekleri karartıcı ve bilinçlerde kazanılan bütün birikimleri ve düzeyleri yok edici bir işlev görüyor.

Öcalan, PKK'nin çıkışını şöyle tanımlıyor. *"Hareketin ortaya çıkışında yetersiz tarih ve siyasi bilinç durumu, bunun yanında yanlışlıklarla dolu değerlendirmeler neredeyse bu dönemin her hareketini çağdaş mezhep durumuna düşürüyordu. Yine Cumhuriyet, demokrasi ve hukuk kavramlarına ulaşmak şurada kalsın genel bir devlet kavramına bile ulaşamadığı herkes için acı bir gerçektir. Sözde ideolojilerin savaşı veriliyordu ama aslında verilen cehalet savaşıydı. Cehaletin savaşı veriliyordu."* (Yargıtay'a sunduğu savunmadan) Bu anlatımda kendini mahkum etme tavrı çok açık; Öcalan, kendisini özel savaş kurmaylığına kabul ettirmek, onlara güven vermek için olağanüstü bir çaba gösteriyor, en genel doğruları ve objektif gerçekleri yerle bir ediyor!

Daha önce emperyalizm, devrim UKKTH, ulus, uluslaşma, tarih, sınıflar, sınıf mücadeleleri, sosyalizm, proletarya iktidarı; kısacası Marksizm'in tüm toplumsal olgulara getirdiği yaklaşımları, kavramsal çözümleri, teorik çözümleri, dogmatik, hayali ilan ediliyor. Bunun yerine sihirli değnek demokrasi getiriliyor.

Sınıflı toplumlarda farklı çıkarları temel alan farklı partiler örgütlenir. Yeter ki o partiler sistemin özüne dokunmasınlar, sistem içinde barışçı yöntemlerle iktidara gelirler. Bu anlamda devlet artık herkesin devletidir. *"Türkiye Cumhuriyeti bizim de devletimizdir; cumhuriyet bizim de cumhuriyetimizdir; hukuk, öyle bir toplumsal sistemin, bir elitin, bir sınıfın veya bir üretim düzeninin hukuksal ifadesi değildir. Hukuk, herkesin eşit olduğu, herkesin çıkarlarını dengeleyen, koruyan bir kurallar bütünüdür. Cumhuriyet çok büyük bir erdemdir. Çağımızın uygarlığı demokratik uygarlıktır. Bundan daha ötesi olamaz."*

Bunlar savunulurken artık sosyalizmden söz edilebilir mi? İstedğin kadar *"sosyalistiz"* de, istediğin kadar da *"biz sosyalizm anlayışımızı, demokratikleşiyoruz, demokratik sosyalizm anlayışını esas alıyoruz"* de, bunun çok fazla anlamı olmaz. Sosyalizm, sınıflar mücadelesinin proletarya iktidarıyla tamamlanarak üretim ilişkilerinin, insan ilişkilerinin siyasal ve hukuksal yapısının buna göre düzenlenmesidir. Sosyalizm bir toplum projesidir. Yeni bir toplum kuruculuğudur. Düzene ve devlete dokunmadan, iktidar ilişkilerini, hukuksal sistemi parçalamadan sosyalizmin kurulamayacağı açıktır.

Devrimler dönemi kapanmış mıdır, gerçekten dünya şiddetten arınıyor mu; yoksa, şiddet araçları, tekniğin bütün en son buluşlarını da kullanarak her gün biraz daha öldürücü nitelik mi kazanıyor? Sıradan bir gazete okuyucusu, TV izleyicisi bile bu sorulara rahatlıkla yanıt verebilir. En sıradan gerçekler bile burada tahrif ediliyor. YDD, globalizm, bunlar yeniden üretiliyor, daha doğrusu tekrarlanıyor.

Sadece devlet, devrim, devrimci savaş değil, UKKTH, uluslaşma, ulus teorisi de egemenlerin istediği biçimde ret ediliyor veya yeniden konuluyor. Gerçekten çağımızın temel gerçeklerini ortaya koymak yerine, ezilenlerin sömürülenlerin, hele bizim gibi sömürge ve bütün halkları elinden alan, ulusal imha altında kalan, bir ülke gerçekliğini örtbas eden ve sonuçta bizim bu düzene boyun eğmemizi öğütleyen bir ideoloji dayatılıyor. Devrim, ulusların kendi kaderini tayin hakkı reddedilirken, demokrasi, neden bu kadar yüceltiliyor? Devlet, cumhuriyet neden kutsal bir kerteye çıkarılıyor? Emperyalizm kavramı neden ortadan kaldırılıyor? Ezen-ezilen çelişkisi, sınıflar gerçeği, dünyayı kavramamıza yarayan temel değerlendirmeler neden yok ediliyor? Bütün bu sözlerin özü, bizim bu güne kadar edindiğimiz devrimci ideolojiyi, devrimci bilinci silmek, düşünsel, ideolojik planda silahsızlandırmak ve bu düzeni içselleştirmek, boyun eğmek, geçmişten devrimci mücadeleden kalan bütün etkileri silmektir.

Sosyalizm insanlığın en temel ihtiyacıdır. Bunu reddetmek ezilenlerin en temel doğrularını, en temel ihtiyaçlarını, ezilenlerin en temel özlemlerini reddetmektir.

Hemen belirtelim ki, tüm iddialarına ve abartılı tanımlamalarına rağmen, İmralı duruşmalarında ortaya konulan düşüncelerde hiç bir orijinallik, hiçbir yenilik yok. Bu düşünceler, burjuva ideolojisinin çok yalın ve eklektik bir ifadesinden başka bir şey değildir. Değişen dünya koşulları değil, dünyaya bakış açısidir, ideolojik tercihtir. Bu, PKK'den, sosyalizmden, devrimci ideolojiden tümden kopuştur. Kopuşla sınırlı kalmıyor. Burjuva mevzilerinden halkların saflarına ideolojik salvo atışları yapıyor. Bu, ilginç bir karşıtına dönüş, karşıtının hizmetine girme durumudur. En trajik yanı bunun teorileştirilmesidir, meşrulaştırılmak istenmesidir. Mevcut düzen güzelleştirilerek, yüceltilerek, her sorunun çözümü olarak sunularak, bize benimsetilmek isteniyor.

9 Ekim komplosu ve sonrası gelişmelerde çok net görüldü ki, bu dünya, özgür Kürdü kabul etmiyor. İşte böyle bir dünya yüceltiliyor. Bu dünya bir erdem olarak, boyun eğilmesi, tapınılması gereken bir dünya olarak gösteriliyor. Kürde bir solukluk yaşam hakkı tanımayan emperyalist kapitalist dünya, demokrasiyle hiç bir ilişkisi olmamasına rağmen demokrasinin egemen olduğu bir dünya gibi gösterilerek Kürtlerin mevcut yok oluş ve soykırım süreci meşrulaştırılıyor.

Demokrasiye örnek olarak İngiltere, Amerika gösteriliyor ve İngiltere'nin kendi sorunlarını demokratik çerçevede çözdüğü belirtiliyor. Burada büyük bir tahrifat var. İngiltere, bilindiği gibi, büyük bir sömürge imparatorluğuydu. Gerek deniz aşırı sömürgelerinde, gerekse de yanı başındaki İrlanda'da kendi egemenliğini şiddet üzerine kurduğunu, şiddetle sürdürdüğünü biliyoruz. En son İrlanda halkını, İrlanda Cumhuriyet Ordusunu bastırmak için her türlü şiddeti kullandığını bilmeyen var mı? Bu filmlere bile konu oldu. Özel savaşı geliştirmede, sömürgeleri yönetmede İngilizler demokrasiyi değil; her türlü şiddet yöntemini kullandılar. Kaldı ki demokrasinin kendisi de şiddeti dışlamıyor. Demokrasi zor örgütlenmesinin bir biçimidir. Bir devlet biçimidir. Bu anlamda kendi muhaliflerine, özellikle kendi varlığını, egemenliğini ve düzenini tehdit eden, tehlike oluşturan güçlere karşı zoru ve şiddeti sınırsız bir biçimde kullanmaktan çekinmemektedir. Bütün burjuva demokrasilerinde olduğu gibi İngiltere'de de böyledir. Aynı durum ABD için de geçerlidir. Oysa Öcalan, bunları demokrasinin eşsiz örnekleri olarak gösteriyor. Tarihi gerçekleri de tahrif ederek çarpıtıyor.

Öcalan, Savunmalarında, artık devrimin gereksizleştiğini, devrimci şiddetin zamanını doldurduğu, sorunların çözüm yöntemi olmaktan çıkarak sorunların nedeni ve ağırlaştırıcı bir ögesi haline geldiğini ifade ediyor. Oysa bütün şiddet araçları sistem tarafından tasarlanmış, egemenlik altına alınmıştır. Hem şiddet araçları, hem de onları kullanma yetkisi emperyalist devletler tarafından devredilmez bir hak olarak algılanıyor. Devletin ezilenlere karşı, muhalif güçlere karşı kullandığı şiddeti meşru görmek, fakat buna karşı geliştirilecek devrimci şiddeti gayri-meşru ve demokrasinin, insan haklarının gelişimi önünde bir engel olarak görmek, bu nedenle bastırılmasını meşru görmek egemenlerin yaklaşımını, onların resmi tezlerinin tekrarlamaktan başka bir şey değildir. Öcalan, bunu savunmasında ve BK'ye gönderdiği talimatlarda açıkça dile getiriyor.

Şunu çok iyi biliyoruz ki, Öcalan ve diğerlerinin iddialarının tersine, dünyamız, şiddetten arınmış bir dünya değildir. Şiddetin en çok yoğunlaştığı ve kullanıldığı bir dönemde yaşıyoruz. İçinde geçmekte olduğumuz çağ, emperyalist haydutluk çağıdır. Bunun en son örneği ABD ve onunla birlikte hareket eden emperyalist devletlerin Yugoslavya'da kullandığı şiddettir. Kürdistan'da, Irak'ta, Kafkasya'da kullanılan şiddettir. Yugoslavya'da demokrasi ve insan hakları adına masum insanların, halkların tepesine aylarca bomba yağdırıldı. Silah tekellerinin silahlanma yarışında, silah tekniklerini yetkinleştirmede sergiledikleri akıl almaz yarış, dünyamızın şiddetten arındığını değil, tam tersine şiddeti daha da yetkinleştirdiğini gösteren somut olgulardır. En önemli olgu, şiddeti doğuran sistemin kendisidir, sınıf çelişkileridir. Dünya düzeninin adaletsiz, ayrıcalıklı, sürekli sefaleti, yoksullaşmayı büyüten bir öze sahip olması şiddeti her gün doğurmaktadır.

Bu anlamda sınıf gerçeği, sömürü gerçeği, sömürgecilik gerçeği, devlet gerçeği, emperyalizm gerçeği kaçınılmaz olarak bu dünya düzeninin ordularla, şiddetle, sömürgecilik ve emperyalizmle yönetilmesini zorunlu kılmaktadır. Dünya çapında serbest dolaşan uluslararası mali sermayenin bu serbestisinin arkasında Pentagon ve NATO kamçısının olduğunu bilmeyen var mı? Tepeden tırnağa kadar şiddeti örgütleyen, dünya düzenini korumak için şiddeti en temel araç olarak kullanan kapitalist-emperyalist düzene karşı mücadelede başarılı olmak, iktidar savaşında zafere ulaşmak, halkların çıkarlarına uygun bir düzene geçmek, hatta varolan uluslararası ilişkileri biraz daha halkların yararına reforma tabi tutmak bile, ezilen halkların ve sınıfların devrimci şiddeti yetkince uygulamalarından geçer. Devrimci şiddet çok farklı biçimler alabilir. Kitlenin siyasal şiddeti olan serhıldanlar, bunun daha üst aşamaları olan genel ayaklanmalar, gerilla ve daha değişik mücadele biçimleri devrimci şiddetin kendisini ifade ettiği araçlar, günümüzün de temel mücadele araçlarıdır. İktidara yürümenin temel araçlarıdır. Bunun dışında barışçıl mücadele biçimleriyle devrimci anlamda iktidar olmak, işçi sınıfını iktidara taşımak, ezilen halkları bağımsızlık, özgürlük ve demokrasiye götürmek, dünyamızdaki sınıfsal ve ulusal çelişkileri çözmek mümkün değildir. Özgürlük, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmin yolu yine devrimci şiddetten, devrimci kitle şiddetinden geçmektedir. Devrimci şiddeti, devrimi, radikal değişim-dönüşümü reddeden anlayışlar, emperyalizme ve kurulu düzene hizmet eden, bilerek veya bilmeyerek onlarla aynı kulvarda hareket eden anlayışlar ve çizgilerdir. Bu İmralı'nın bu anlayışı ve çizgisi, devrime, sosyalizme, halkların çıkarına ait ne varsa hepsini, yine onlar adınaymış, onların çıkarınaymış gibi yerle bir etmektedir.

Tekrarlamakta yarar var: Devrimci olmanın, sosyalist olmanın mihenk taşı, sadece sınıf mücadelesini bilmek, onu yürütmek değildir. Sınıf mücadelesini iktidar mücadelesiyle bütünleştirmektir. Marx'ın bu konuda çok net bir belirlemesi var, yaklaşık olarak şöyle: *"Sınıf mücadelesini ben keşfetmedim, sınıf mücadelesini benden önce de burjuva ideologları tanımlamışlardı. Benim katkım sınıf mücadelesini proletarya diktatörlüğü düşüncesi ve mücadelesiyle tamamlamaktır."* İşçi sınıfı ve ezilenler kendilerini iktidar mücadelesi içinde ve bu çizgide örgütledikleri, bunun savaşımını vermedikleri sürece toplumsal kurtuluşlarını gerçekleştirmeleri söz konusu olamaz!. Ezilen ve sömürülen halklar kendi kaderlerine sahip çıkmadıkları, siyasal iktidarlarını, siyasal bağımsızlıklarını kazanmadıkları sürece kurtuluşları mümkün değildir. Dolayısıyla sorun iktidar sorunudur. Her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur. Sosyalizmi bir toplumsal sistem olarak kurmanın yolu da işçi sınıfının ve diğer ezilen sınıfların iktidarından geçer.

İktidar mücadelesi, siyasal mücadele günümüz koşullarında zoru içermek zorundadır. Bu, keyfi, herhangi bir tercih veya istek değildir, kaçınılmaz bir zorunluluktur. Tepeden tırnağa silahlı olan, zoru örgütleyen ve bunu kendisine muhalif olan her türlü harekete karşı kullanan bir sisteme karşı kendini örgütlemenin, iktidar mücade-

lesi vermenin şiddetsiz, şiddet araçlarından bağımsız bir yolu yok. Bu, tarihte yaşanmış deneyimler tarafından sayısız kez doğrulanmıştır. Bunun reddedilmesi bir halkın, bir sınıfın iktidar perspektifinden yoksunlaştırılması, sonuç alıcı mücadele araçlarından, temel mücadele silahlarından yoksunlaştırılması, o halkın topyekün silahsızlandırılarak sonsuz bir köleliğe, sömürüye mahkum edilmesi demektir. Bir halkın kurtuluş umutlarını yok etmek, onu iktidar perspektifinden, bağımsızlık ve özgürlük ufkundan yoksun bırakmaktır. Bağımsızlık ve özgürlük ufkuna sahip olmak, aynı zamanda o ufka doğru yol almanın araçlarına da sahip olmak demektir.

Devrimci bir hareketin programı, devrimci olmalıdır. Devrimci olmak zorunudur. Program devrimci olmadan, araçları da devrimci olmaz. Programın devrimciliği araçların devrimciliğini zorunlu kılar, koşullar. Ama programın devrimciliği kendiliğinden devrimci araçları yaratmaz. Mutlaka o programın devrimci araçlarla, devrimci stratejiyle, devrimci yollarla tamamlanması ve bütünleşmesi şarttır. Açık ki, bir ideolojinin, toplumsal projenin, özgürlük, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm hedeflerinin hayata geçirilmesi, ancak devrimci zora, şiddete dayanan devrimden geçer. Emperyalizmin de en çok korktuğu budur.

Sosyalist olabilirsin, sosyalizmi istediğin kadar tasavvur edebilirsin. Bilimsel temellerde kapitalizmi eleştirebilirsin, kapitalizme alternatif olarak yine bütün bilimselliğiyle sosyalizmi ideolojik olarak kurabilirsin. Ama bu sosyalizm projesini ve anlayışını, iktidar perspektifli bir mücadele anlayışıyla ve mücadelesiyle, iktidar mücadelesinin temel araçlarıyla donatmazsan, bu sosyalizm projesi ve anlayışı, emperyalizm ve gerici güçler için hiç bir tehlike oluşturmaz. Bu anlamda onlar, sorunun sadece düşünsel düzeyde konulmasından rahatsız olmazlar. Önemli olan bu düşünceleri gerçekleştirecek olanların devrimci mücadele araçlarına sahip olup-olmamasıdır; düşüncenin devrimci bir çizgiye, bir yola sahip olup-olmadığı, devrim denen tarihsel bir süreci ön görüp görmediğidir. Bu nedenle şiddetin ortadan kaldırılması, devrimin reddedilmesi, devrimler döneminin kapandığının teorileştirilmesi emperyalizme sunulan en büyük ideolojik ve politik katkıdır.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının geçersizliğini ilan etmek, artık ulusal devletin aşıldığını, bunun 19. yüzyılın bir ürünü olduğunu söylemek, aslında, globalizmin tezlerinden birinin ifadesinden başka bir şey değil. Bütün bunlar bizim mücadelemizi, bugüne kadar savunduğumuz devrimci düşünceleri, devrimci araçları, silahları ortadan kaldırmaya, tarihsel ve siyasal bilincimizi kökten kazımaya, onun yerine emperyalizmin, sömürgeci düzenin, Kemalizm'in düşüncelerini, siyasal bilincini, tarihsel anlayışını beynimize empoze etmeye dönük değerlendirmelerdir.

Bütün bunların dünyayı sarsan, devrimci çizgisinden dolayı emperyalist-sömürgeci güçlerin karşı-devrimci **“Kutsal İttifak”**a gitmelerine neden olan bir devrim “önderinin” ağzından dile getirilmesi, tabii ki çok trajiktir, ama aynı zamanda o devrim “önderinin” gerçeğini, özünde bir yanılsama olduğunu ortaya koyan bir olgudur. Bu, bizim geçmiş tarihte de yenilgilere neden olan önderler zaafını aşamadığımızı, düzenden, sömürgecilikten, emperyalizmden ve onların her türlü anlayışından yeterince kurtulmadığımızı, bir bakıma onlarla uzlaşma içinde, sürekli onlardan öğeler taşıdığımızı göstermiştir.

Çağımızın temel özellikleri, Teslimiyete ve tasfiyeciliğe karşı Devrimci Çizgide Israr BİLDİRGESİ’nde açıldığı için burada üzerinde durma gereğini duymadık. Ancak özet olarak şu noktaları vurgulamadan geçmek istemiyoruz. *“Demokratik kuram ve sistemin kesin zafer kazandığı”*, tüm demokrasi ve insan hakları çığırtkanlıklarına rağmen, *“tarihin sonu”* hurafelerine rağmen, **çağımız, emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır**. 20. yüzyıl baştan sona savaşlar, devrimler ve karşı-devrimler yüzyılı oldu. 21. yüzyıl da geçmiş yüzyıldan çizgiler taşıyor ve devrimler ve sosyalizm yüzyılı olacaktır. Dünyamızın sürekli barış çağına doğru gittiği yönündeki düşünceler, günlük yaşam tarafından yalanlamaktadır. Yine *“yasal demokratik mücadele stratejisi”*, proletarya ve ezilen halklar için mevcut köleliklerinin devamını istemekten başka bir anlama gelmemektedir. Proletaryanın ve ezilen halklarının kurtuluşu devrim ve sosyalizmdir. Dünyamız ve çağ gerçekliği bunu anlatıyor!..

Kemalizm, Cumhuriyet, Devlet ve Kürtler

Savunma çizgisi bir bütündür. Bu bütünlüğün özü; PKK’ye, devrime, sosyalizme, halkların çıkarlarına, özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm istemlerine ait hiç bir şeyin olmaması, tersine emperyalizme, sömürgeciliğe, Kemalizm’e ait temel tezlerin dile getirilmesi, kimi noktalarda çok kaba biçimde, kimi noktalarda ise PKK’nin bazı değerlendirmeleriyle de buluşturularak ifade edilmesidir. Devrimci şiddet, devrim, demokrasi, emperyalizm, dünyamızın gerçekliği, çağın temel özellikleri

gibi konularda yapılan değerlendirmeler, devrim ve parti karşıtı görüşlerdir; bu karşıt görüşler en çok kendisini Kemalizm, devlet, ordu ve Cumhuriyet değerlendirmelerinde dışa vurmaktadır.

Kemalizm, aynı zamanda, tarihsel gerçeklerin ters-yüz edilmesi, baş aşağı dikilmesi, inkar edilmesidir. PKK, kendini gerçeklerin dili olarak tanımladı. PKK, Kemalizm tarafından çarpıtılan, ters yüz edilen, baş aşağı dikilen gerçeklerin, ayakları üzerinde doğrultulması, kendi anlamlarıyla, özleriyle açığa çıkarılması, aydınlatılması hareketidir.

Kemalizm'in çarpıttığı, örtbas ettiği, baş aşağı diktiği gerçekler, PKK tarafından büyük ölçüde deşifre edildi, ayakları üzerine dikildi. O, aydınlatılmış gerçeklerin gücüyle büyük bir devrim gerçekleştirdi. Siyasal bir iktidarla, bağımsızlıkla, özgürlükle sonuçlanmasa da halkımızın bilincinde, ruhunda, toplumsal yaşamında önemli bir devrim yaşandı. Şimdi "*Demokratik Cumhuriyet Projesi*" adıyla yapılmak istenen bütün devrimci kazanımların, yaşanan devrimin tersine çevrilmesidir. Kemalizm'i, Cumhuriyeti nasıl tanımlıyorduk? Ordu bizim açımızdan ne anlam ifade ediyordu? Bütün bunlar, Kürt halkının bilincinde çok netti, bu konularda en ufak bir tereddüt yoktu.

Türkiye devrimcileri de, PKK de şunu çok net ortaya koydu: Kemalizm'le sağlıklı bir hesaplama yapılmadan, Kemalizm'e karşı doğru, kesin ve sağlıklı bir tavır alınmadan, Kemalizm'den radikal bir kopuş sağlanmadan barakalım devrimci, sosyalist olmayı, demokrat olmak bile mümkün değildir. Demokrat olmak, Kemalizm'le sağlıklı, radikal bir hesaplasmadan geçer. Kemalizm'den kopmak, Kemalizm'e cephe-den tavır almak demektir. Demokrat olmanın ölçütü budur. Çünkü Türkiye'deki sınıf gerçekliği, uluslar, halklar gerçekliği, iktidar ilişkileri, siyasal ilişkiler ve onun yarattığı kültür; yine TC'nin emperyalizm ilişkisi bunu zorunlu kılıyor. Tüm bunlar doğru biçimde değerlendirilmeden, bilimsel biçimde yerli yerine konulmadan Türkiye gerçekliğini aydınlatmak mümkün değildir. Devrim teorisi öncelikle Kemalizm'in, bilimsel ve radikal bir eleştirisini içermek, onun üzerine dayanmak, oturmak zorundadır.

Savunmalarda Kemalizm hakkında yapılan tanım, resmi Kemalizm tanımıdır. Cumhuriyet tanımlaması biraz daha "*ileri*"! Kürtler için kabul edilebilir, onların hoşuna gidebilecek yanıltıcı, yanılsamalı öğeler içeriyor.

Savunmada deniliyor ki; "**Ulusal Kurtuluş ve Cumhuriyet bizim ortak eserimizdir. Zaferle sona eren Ulusal Kurtuluşçuluk ve ilan edilen Cumhuriyet aslında güzel bir ortak eserdir. Şu halde gerek ulusal kurtuluş, gerekse cumhuriyetin zaferini iki halk için tarihi, ortak bir vatan ve devlet olarak değerlendirmek en doğru yaklaşımdır. Atatürk'te ne özel bir demokrasi karşıtlığı, ne**

de Kürt aleyhtarlığı söz konusudur. İlerlemeden yana beklentisi vardır. Bir çok yerde Kürt-Türk ortak kurtuluşçuluğundan söz etmektedir. Ortak tarih, devlet, ülke, din anlayışı bunun temelinde yatmaktadır."

Hatırlanırsa, resmi ideoloji Türk ulusunu, ortak tarihe, ortak devlete, ortak ülkeye, ortak dine, ortak ülküye ve ortak kültüre sahip bir topluluk olarak ele alıyor. Savunmada ise, Türk ulus teorisi, Türk ulus tezi bundan farklı biçimde dile getirilmiyor. Yine *"ortak vatan"*, *"ortak devlet"* anlayışının cumhuriyetle birlikte oluşan bir düşünce olmadığını, cumhuriyet öncesine uzandığını, tarihte oluşan Kürt-Türk ilişkilerinin bir ürünü olduğunu belirtiyor. Öcalan, 19. yüzyıl isyanlarının başarıya ulaşmamasının en önemli nedenlerden birinin, *"ortak vatan ve devlet"* anlayışının güçlü oluşu olduğunu dile getiriyor. **"Kürtler isyan ediyorlar, ama bunlar öyle milli isyanlar değil. Bunları ileri-geri, siyasi-milli saymak abartılıdır. Özde böyle bir niyetleri yok. Ama ortak vatanları, ortak devletleri olduğu bu vatanın içinde yer almak istiyorlar. Ortak devletten, vatandan kopmayı kesinlikle istemiyorlar. Zaten başarıya ulaşmamalarının nedeni de budur."** Burada da tarihin çok kaba bir çarpıtması vardır. 19. yüzyıl isyanları isyan önderlerinin devletle, Osmanlı'yla belli bağlar içinde olmaları, ondan tümenden kopmayı istememeleri, *"devlet bizimdir"* anlayışından kaynaklanmıyor. O statüyü yeterli görmeleri söz konusu. Ama bu tümenden kopmayacakları anlamına da gelmez. Özellikle 19. yüzyılda tümenden düzenden kopmamalarına, bir ayakları devletin içinde olmalarına rağmen, eğer fırsatını bulur, koşullarını yaratırlarsa ayrı krallık, bağımsız devlet biçiminde ayrılacakları da kesindir. Bu nedenle öyle iddia edildiği gibi, *"ortak devlet"*, *"ortak vatan"* anlayışları yok. Kaldı ki bunun maddi, ideolojik ve kültürel temelleri de bulunmuyordu.

Bugün önümüze örnek olarak konulan, övülen; dün ise tarihin en büyük ihaneti ve ihanetçisi olarak değerlendirdiğimiz İdrisi Bitlisi ile Yavuz Sultan arasındaki ilişki bir ittifak ilişkisidir. Bir anlaşmaya dayanmaktadır. Bu ilişkide tümenden bir teslimiyet yoktur. Osmanlı'nın lehine, ama Kürt beylerinin de bir çok hak kazandığı, yarı yarıya bağımsız oldukları, kendi içlerinde tamamen egemen oldukları bir ilişki, bir statü var. Bu ittifak ilişkisi, Kürtlerin, Kürt beylerinin Osmanlı'yı kendi devletleri olarak algılamalarına götürmüyor. Bu daha sonra da değişmiyor. Bu gerçeği halkta da çok açık görmek mümkün. Devlet, *"bizim devletimiz"* olarak algılanmıyor. *"Devlet a Rome"*dır. Bunu hakaret bilirler. Halk arasında *"Roma Reş"* derler. Yani Romalının devleti olarak tanımlanır. Kürt halkı hiçbir zaman Türk devletini kendi devleti olarak bilmemiştir. Çok gelişkin bir ulusal bilinçleri, yurtseverlik bilinçleri, duyguları olmamasına rağmen, ne egemenleri, ne halkı hiçbir zaman ne Osmanlı'yı, ne de günümüzde Cumhuriyeti kendi devleti bilmemiştir. Ama bugün tasfiyeciliğin bir yere oturtulması gerekiyor. Kürt halkının kazandığı ulusal bilincin yok edilmesi için bir teoriye ihtiyaç vardır.

Bu teori ancak tarihi gerçekler tahrif edilerek yapılabilir. Öcalan'ın "ortak vatan", "ortak devlet" tezlerinin esas anlamı ve işlevi budur!

"Asli kurucu üyelik" de yine tarihi gerçeklerin tahrifatı ile türetilen, elde edilen bir uydurmadır. Altı biraz kazıldığı zaman Demirel'in, "Türkiye'de azınlık yoktur, Kürtler azınlık değildir. Herkes bu devletin, bu Cumhuriyetin eşit, onurlu, özgür yurttaşdır" değerlendirmesi karşımıza çıkar. "Asli kurucu üyelik" altında anlatılmak istenen budur!

Peki "asli kurucu öge", kavram olarak neyi anlatır? Bu durumda, Kürtlerin tanımı nedir? Toplumsal, tarihsel bir grup olarak Kürtleri nasıl tanımlamak gerekir? Demirel'in yukarıdaki tanımında grup kimliği, grup tanımı yok. Aynı zamanda bir ulus, bir halk, bir ulusal azınlık, etnik topluluk tanımları da yok. Dolayısıyla bunların fiili statüleri; tarihsel gerçeklikleri net tanımlanmadığı için hukuksal tanımları da yok, olmazdı, gerekmezdi. İşte, **"Hepimiz bu devletin eşit, özgür, onurlu vatandaşlarıyız. Hiç kimseye ayrıcalık tanınmaz, herkes kanunlar önünde eşittir"** resmi yaklaşımının Öcalan'ın dilinden somutlaşması gerçekliği ile karşı karşıyayız. Elbette bu tanıma göre bir Kürt ile bir Türk arasında, kısaca TC'nin vatandaşları arasında hiçbir ayırım yapılmaz. "Kurucu öge"nin altında yatan, kanıtlanmaya, bizlere beğendirilmeye çalışılan, süreç içinde yedirilmek istenen zehir budur. Bu, inkarcılığın başka bir biçimde ifadesidir. Kürtlerin halk olarak, ulus olarak kimliğinin, varlığı ve bu kimlikten doğan haklarının reddi, inkarı "kurucu öge" söylemi altında gizlenilmeye ve yeniden üretilmeye çalışılmaktadır.

Kürtlerin gerçeği şöyle tanımlanıyor: "TC'nin kurucu asli bir ögesi olarak ihmal edilmiş, isyanlar gerçeğiyle sindirilmiş, korkutulmuş, böylece çok geri ve cabil bırakılmış, feodal tarzın daha geri, çarpıtılmış, bir ucube biçimine mahkum olmuş bir gerçektir." Öcalan, savunmasında Kürtleri böyle tanımlıyor. 3 Nisan 1999 tarihinde savcılığa verdiği ifadede ise Öcalan, Kürtleri Türk ulusal bütünlüğünün bir parçası olarak tanımlıyor. Bu sözlerini olduğu gibi bir kez daha buraya almak istiyoruz: **"Ulus olarak da Kürtler Türk ulusal bütünlüğünün içerisinde dirler, ancak ayrı kültür ve dilleri olan bir unsurdur."** Kürt ulusal gerçekliğinin bundan daha açık inkarı ve reddi düşünülebilir mi? Haydi diyelim, dünya koşulları değişti, ideoloji ve strateji değişikliği bununla açıklanıyor. Ya Kürtlerin ulusal varlıklarını inkar etmeyi, yok saymayı, Kürtleri Türk ulusal bütünlüğü içinde dili ve kültürü ayrı bir "unsur" olarak göstermeyi değişen hangi koşullarla açıklamak gerekiyor? Kürt halk gerçekliğini kabul etmek için ille de devrimci, demokrat ve yurtsever olmaya da gerek yok, biraz bilim namusuna sahip olmak yeterlidir. Ama Öcalan, devlete hizmeti bir siyaset tarzı ve yaşama gerekçesi saydığı için Kürtlerin ulusal varlıklarını, ulus gerçekliğini çarpıtmakta, yok saymakta bir sakınca görmüyor, tersine bunu devlete güven vermenin kaçınılmaz bir gereği olarak sayıyor.

Cumhuriyetle ilgili değerlendirmeler de ilginç ve düşündürücüdür. Birlikte okuyalım: **"Cumhuriyetin kuruluşunun devrimci niteliğiyle, sonradan gelişen kaos ayırt etmek gerekir. Birincisine ne kadar bağlı ve saygılıysak ikincisini de aşmayı bu bağlılığın, saygının gereği olarak bilmek; o kadar gerekli ve doğru olur. Ben, cumhuriyetin Kürt karşıtı olduğuna inanmıyorum. Cumhuriyet belki de bir Türk'ten daha çok Kürt için bir nimettir. Bunu çok iyi bildikleri için kendi egemenleri Türkçe eğitilmesini de engellemiştir. Ben Cumhuriyetin özüne değil, oligarşik saptırılmasına karşı savaştım. Daha da genelleştirilirse, PKK öncülüğünün program ve eylemdeki ütöpik ve yanlışları, gerçeğimin bu asli özelliğini ortadan kaldırmaz."** Sahi bunlar, bir devrimcinin ağzından dökülen sözler mi, yoksa kırk yıllık cumhuriyet yetiştirmesi bir siyasetçinin mi?

Öcalan'ın ciltler dolusu Cumhuriyet, Kemalizm ve PKK değerlendirmeleri, tanımları var. Nasıl oldu da bunlar böyle el çabukluğuyla değiştirip çok farklı, tam karşıtı bir biçimde inkar ediyor, sonra sanki hiç bir şey olmamış gibi bugün söylenenleri dünün devamıymış gibi sunulabiliyor? Bu, çok büyük bir maharet değil mi? Aynı zamanda büyük bir pışkinlik örneği... Galiba belleğimizin unutkanlıkla malul olduğunu sanıyor! Bunu yapmak büyük beceri ister, herkes bunu yapamaz. Geçmeden bir noktanın altını çizmemiz gerekir: Aslında bu gücü, bu yeteneği veren Öcalan'ın yıllardır kurduğu yönetim *"sistemi"* ve bunun kişilikleridir. Eğer Öcalan *"hayır ben, bu partiye, bu halka bunları kabul ettiremem"* endişesini taşısaydı, bu kadar rahat davranamazdı. Ama bu konuda en ufak bir kuşkusu yok. Çünkü yaratılan eserin ne olduğunu çok iyi biliyor. *"Ben zır deli olsam beni peygamber olarak değerlendirecekler. Eğer ben 'devlete hizmet ediyorum' dersem 'Başkanımızın bildiği bir şey vardır' diyecekler"* biçiminde düşmana, halk ve parti üzerindeki gücünü ve etkisini anlatmaya çalışıyor. Açık ki bugün ortaya çıkan da bu gerçekten başkası değildir.

Çok değil, 15 Şubattan bir kaç gün önce söylenenler ile bugün söylenenleri karşılaştırdığımızda cumhuriyet, Kemalizm ve ordu değerlendirmelerinin ne anlama geldiğini görürüz.

Savunmasının başka bir yerinde: **"M. Kemal ve Cumhuriyetin aslında, öyle demokrasi, Kürt karşıtlığı da yok. Ama gelişen olaylar M. Kemal'i buna sürüklemiştir. O günkü dünya koşulları, Cumhuriyeti koruma endişesi esas etken olmuştur. Tabii M. Kemal'in siyasal yaşamının olmaması, türedi bir general, asker olması, teorik derinliğin olmaması, sultan ve hilafet yanlısı ayaklanmalar, toplumdaki gerilik, faşizmin ve totaliter rejimlerin etkisi ve baskısı, onların yarattığı genel uluslararası atmosfer;"** bütün bu etkenleri Öcalan, M. Kemal'in ve Cumhuriyetin demokratikleşmesinin önündeki temel engeller olarak koyuyor.

Savunmanın başka bir yerinde diyor ki, **"M. Kemal'in idealinde demokrasi var. Bunun kanıtı da Serbest Fırka deneyimidir."** Serbest Fırka denemesinin demokrasiyle hiçbir ilişkisi yok. Bir denemedir. M. Kemal, Serbest Fırka'yı kurdurarak -bizzat kendisi kurduruyor. Onun tüzüğünü, programını yazdıran da M. Kemal'dir.- kendi denetiminde çok partili bir görüntü vererek muhalefeti kontrol altına almak istiyor. Nasıl ki, kendi denetiminde resmi komünist partisini kurdurarak, bu partiyi komünist düşüncüyü, hatta devrimci, halkçı muhalefeti bastırmada bir araç olarak kullandıysa, aynı şekilde, Serbest Fırka'yı da çok partili demokrasiye geçmiş bir sistem görüntüsünü verme, ama esas olarak olası muhalif eğilimleri bastırmanın bir aracı olarak düşünmüştür. Kurduruyor, ama bu partinin çok fazla bir ömrü de olmuyor. Serbest Fırka M. Kemal'in öngördüğü amaçların dışında bir gelişme sağlıyor. Muhalefet çığ gibi büyüme eğilimindedir. Serbest Fırka bunun için zemin oluyor. M. Kemal farkında olmadan kontrol edemeyeceği bir gelişmeye önayak olacaktı. Güçlü bir potansiyel vardı. Bu potansiyelin açığa çıkması, M. Kemal'in hesaplarını alt-üst ederdi. Bu nedenle kendisinin kurdurduğu Serbest Fırka'yı bizzat kendisi kapattı. Bu deneyimi demokrasinin bir örneği, demokrat olmanın bir kanıtı olarak göstermek tarihsel gerçeklerle alay etmek, onları göz göre göre çarpıtmaktır. Bu gerçeği Türkiye tarihini, cumhuriyet tarihini inceleyen tek parti diktatörlüğünün, tek şef diktatörlüğünün nasıl kurumlaştığını belgeleriyle ortaya koyan burjuva liberal yazarlar, hatta Kemalist yazarlar bile çok açık belirtiyorlar.

Şu değerlendirme çok ilginçtir: **"M. Kemal demokratik devrimi yapmamış ama reformlarla demokratik bir alt yapı yarattığı kesindir."** Yukarıda yaptığımız alıntıda cumhuriyetin kuruluşunun devrimci niteliği vurgulanıyor ve sonrasında gelişen kaos ortamı, oligarşik bozulma ile bunun kesintiye uğratıldığı anlatılıyordu. Oligarşik bozulma ne zamandır? Savunmalarda Demokrat Parti dönemi olarak belirtiliyor.

Verilmek istenen mesaj şudur: Nasıl ki İslamiyet'te bozulmamış, saf, kurucusunun ideolojisinin, düşüncesinin en net uygulandığı "Devri Saadet", mutluluk dönemi varsa, M. Kemal dönemi de cumhuriyetin devri Saadet'i olarak vurgulanıyor. Bu benzetme PKK'yle, halkla ve bu kadar şehitlerle, PKK'nin belgelenmiş ideolojisi-politikasıyla, tarihiyle alay etmek değilse nedir?

Şunu sormak gerekir. Biz yirmi beş yıldır Cumhuriyetin Devri Saadetinin geri gelmesi için mi mücadele ettik? Hani Müslümanlar kendileri için *"en sadık, en temiz, en rafine, en gerçek Müslüman biziz"* derler ya; biz Türk devletini onların elinden almakla yetinmedik, *"devletin kurucu iyesiyiz"* dedik; en rafine cumhuriyetçi, en devletçi biz olduk! Doğrusu, üstümüze yaktır!

Devri Saadet olarak tanımlanan bu ilk dönem, gerçekte nasıl bir dönemdir? M. Kemal'in yaveri konumunda olan Yakup Kadri'nin yazdığı "**Ankara**" adlı romanda, M. Kemal'in düşüncelerinin, uygulamalarının, kurumlaşmalarının İtalyan faşizmine ve Alman Nazizmine fikir babalığı yaptığı çok kesin bir dille yazılıyor. Bu değerlendirmelerin benzerlerini Öcalan'ın daha önceki bir çok konuşmasında, yazılarında görmek de mümkün. Öcalan, Kemalizm'i, proto-faşizm olarak tanımlıyordu. Kapitalizmin, sermayenin henüz faşizmin maddi, toplumsal, sınıfsal temellerini oluşturacak düzeyde gelişmeyişinden dolayı Kemalizmi faşizmin bir örneği olarak değerlendiriyor, tanımlıyordu.

Kemalist diktatörlüğün nasıl kurulduğu burjuva tarih kitaplarında, burjuva yazarların anlatımlarında çok net ortaya konulmaktadır. Burjuva liberaller bile Türk uluslaşmasının devlet eliyle gerçekleştirilen bir uluslaşma olduğunu, Türk devletinin özünün de halkların inkarı, katliamları, imhası üzerine kurulan bir cumhuriyet olduğunu çok net belirtirler. Halkları katlederek, Osmanlı ordularının koruyabildiği topraklar üzerinde bir Türk ulusu yaratma programının özünde İttihat ve Terakki'nin programı olduğunu, Ermeni Katliamının bu programın bir gereği olarak gerçekleştirildiğini, sıranın, Kürt halkına ve diğer halklara geldiğini, fakat I. Dünya Savaşı'ndaki yenilgi, çözülme, dağılma nedeniyle buna güçlerinin yetmediğini burjuva liberal yazarlar yıllardır yazıyorlar.

Anadolu'da Kuvvayı Milliye örgütlenmesi içinde örgütlenen İttihat ve Terakicilerin, aynı zamanda Teşkilat-ı Mahsusa'nın üyeleri olduğu ve bu kadronun Cumhuriyetin kurucu kadrosu olduğu da tarihi belgelerle sabit bir gerçektir. TC, gerek devlet örgütlenmesiyle, gerekse önüne koyduğu ulus yaratma programıyla, kurumlaşmasıyla halkların inkarına dayanan, halkların katliamı üzerine kurulan bir cumhuriyettir. Rumları katlettiler, kaçırttılar, Ermenileri katlettiler, Kürt katliamlarını, inkarını programlaştırdılar ve cumhuriyet döneminde uyguladılar. İşte, Cumhuriyetin özü budur!

M. Kemal'in Kürt isyanlarını tek şef, tek parti diktatörlüğünü kurumlaştırmada nasıl kullandığını biliyoruz. Takrir-i Sükun Kanunu, Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası'nın kapatılması, her türlü dinsel, liberal, demokratik, halkçı ve devrimci muhalefetin nasıl bastırıldığını ve bu sürecin 1926'da tamamlandığını da biliyoruz.

Kürdistan'da cumhuriyet döneminde gelişen isyanların nasıl kanla bastırıldığını bilmeyen Kürt var mı? Bu kanlı bastırma uygulamalarının meclise taşırıldığı, soruşturma konusu yapıldığı, ama soruşturma sonucunda ortaya çıkan sonucun ve alınan kararın uygulanmadığı, M. Kemal'in katliamı gerçekleştiren generali kutlayarak, suçunu örtbas ettiği biliniyor. Bu konuda tarihi tahrifat söz konusu. "*Koçgiri isyanı bu dö-*

nemde af ve uzlaşma ile sonuçlanmıştır" diyor Öcalan. Böyle bir şey yok. Koçgiri isyanı en büyük zulüm uygulanarak, kadın-çocuk kılıçtan geçirilerek -bu Mecliste belgelenmiştir- bastırılmıştır. Koçgiri isyanı bastırmayla, sürgünle sonuçlanan bir isyandır.

Savunmada cumhuriyet dönemindeki bütün isyanlar için; hiç bir milli yanlarının olmadığı, kışkırtmalar sonucu olduğu belirtiliyor. Feodallerin, aşiret reislerinin iç otoriteleriyle, çıkarlarının cumhuriyetin otoritesiyle çatıştığı, feodallerin kendi otoritelerini egemen kılmak için cumhuriyetin otoritesine isyan ettiği söyleniyor. İsyanların esas nedeni olarak da dış kışkırtma, *"yabancı parmağı"* olarak gösteriliyor. İsyanlara karşı uygulanan soykırımın herhangi bir politikayı hayata geçirme amacını taşımadığı, cumhuriyetin kendini korumak için uyguladığı vurgulanıyor.

Gerçekte bizim tarihimiz böyle mi gelişti? 1925'den 1940'lara kadar geçmiş ayaklanmalara karşı uygulanan yalnızca bir bastırma hareketi değildir. Kürdistan'ın yeniden parça parça işgali söz konusudur. Daha sonra kurumlaştırılacak sömürgeciliğin, ulusal imha ve inkar sisteminin temeli bu işgal ve bastırma hareketleriyle atılıyor. Özü, ulusal imha ve inkar olan bu bastırma politikalarını nasıl olur da Cumhuriyetin kendini korumaya dönük savunma hareketi olarak değerlendirilir? Bu tarihi gerçeklerle, halkımızla alay etmek değil midir?

Dersim İsyanı, Dersim üzerinde hakim kılınmak istenen Cumhuriyetin otoritesine, merkezi otoriteye karşı geliyor. Dersim halkı silahsızlandırılmak isteniyor. Sorun sadece yerel otoritenin ezilmesi değil. Dersim halkı bu yönelimin aynı zamanda kendi ulusal kimliklerine, dillerine, yaşam haklarına dönük olduğunu da biliyor.

İsyanlar bastırıldıktan sonra TC'nin siyasal hegemonyası, egemenliği kurumlaştırılıyor. Dil ve kültür alanında, ekonomik alanda sömürgecilik geliştiriliyor. Böylece ulusal imhayı, Kürdistan'ı Türkiyeleştirmeyi, Kürtleri Türkleştirmeyi hedefleyen bir sömürgecilik politikası Kürdistan'da kurumlaştırılıyor. Cumhuriyetin isyanları bastırma hareketleri, rastlantılarla, hedefsiz, programsız ve sadece savunmaya dönük bir bastırma hareketi olarak açıklanamaz! Bu, sömürge ve ulusal imha sistemini, onun varlığını inkar ve reddetmektir. Oysa bu, PKK ve onun varlık ve mücadele gerekçelerini yok saymak ve reddetmektir. Öcalan, bunu yapıyor!

"Cumhuriyet, bizim kurduğumuz bir Cumhuriyet, biz asli kurucusuyuz" diyor. Daha sonra bu Cumhuriyet bize dönüyor, bizi inkar ediyor, yok ediyor. Bu sanki devletin, Cumhuriyetin özü değil de hükümetlerin veya bireylerin politikasıymış gibi gösteriliyor. Bu devletin resmi politikasının resmi propagandasıdır. Dersim isyanında *"iyi paşa, kötü paşa"* hikayesi bilinir. Çoluk çocuk katliamdan geçirilecektir. Ama nasıl bir hikmetse Fevzi Çakmak Paşa yetişiyor ve halkı katliamdan kurtarıyor! Bir başka isyanda

halk başka bir paşanın iyi niyetiyle kurtarılıyor. Bu tür hikayeler Kürdistan'da çok anlatılıyor. Nasıl ki polis "*iyi polis, kötü polis*", papaz ve cellat rolünü oynuyorsa, bu, Kürdistan'da "*iyi paşa, kötü paşa*" "*iyi vali*", "*iyi kaymakam*", "*iyi başçavuş*" hikayeleriyle kuktan kulağa üfleniyor. Savunmada da "*M. Kemal iyiydi. onun Cumhuriyet anlayışı devrimciydi. Onun Cumhuriyet anlayışında bizim haklarımız tanınıyordu. Amasya protokolünde, daha sonra Eskişehir konuşmalarında bunu görmek mümkündür*" deniliyor. Ne olduysa daha sonra oldu. İsyancılar da buna öneyak oldu. İsyancılar, Türkiye Cumhuriyetinin demokratikleşmesi önünde engelleyici bir rol oynadılar. Yoksa M. Kemal demokratik bir programa sahipti! Kürtlerin haklarını tanıyacaktı!

Gerçekte Cumhuriyet, halkları öğüten bir değirmendir. Kemalizm, Batının en gerici değerlerini Türkiye toplumuna, Anadolu halklarına empoze eden, Anadolu halklarını kendi tarihinden, kültürel değerlerinden kopararak Batıya bağlayan, emperyalist değerleri Doğu toplumlarına taşımada bir sıçrama tahtası olarak kullanılan gerici bir burjuva ideolojisidir. Her türlü farklılığı bastıran tek birey, tek şef yönetimini kurumlaştıran bir ideolojidir. Dilde, yazıda hukukta Batı kurumlaşmalarını, örneğin; medeni kanunu, ceza yasasını, en gerici kültürel değerlerini almıştır.

Kemalizm, hem sınıf gerçeklerini, hem de halklar gerçekliğini inkar eden, aynı zamanda emperyalizmle ittifak içinde olan, emperyalist değerlerin taşıyıcısı olan bir ideolojidir. Laiklik bu ideolojide önemli, Kemalist iktidarı tamamlayan önemli bir unsurdur. Kemalist laiklik iddia edildiği gibi, devlet ile din işlerinin birbirinden ayrılması değildir. Cumhuriyetin kuruluş yıllarında Kemalizme, Cumhuriyet yönetimine muhalefet eden islami muhalefeti bastırmanın en önemli aracı olarak kullanılmıştır. Halen de kullanılıyor.

Kemalizm'de her şey devlet içindir, devlet kutsaldır. Öcalan'ın savunmalarında devleti kutsallaştıran sözler çok çarpıcıdır. **"Hiç ölmeyen topluma ve onun yüceltilmesi gereken ifadesi olarak devlete saygım ve bağlılığımın gereği budur."** Devlete bağlılık ve saygı bu sözlerle çok net ifade ediyor. **"Birincisine, yani Cumhuriyetin kuruluşunun devrimci niteliklerine ne kadar bağlı ve saygılıysak, ikincisine de o kadar karşıyız. Ve ona karşı olmakta bu saygının bir gereğidir"** diyor. Bu sözler bir devrimcinin, sıradan bir demokratın, hatta her hangi bir liberalin ağzından dökülen sözler mi? Kemalizme, devlete **"yücelik"**, **"kutsallık"** atfedilen bu sözler üzerinde durmayı fazlalık, devrimci yurtsever okuyucuya bir saygısızlık olarak kabul ediyoruz. Kimi zaman en sıradan gerçekleri ve doğruları tekrarlama zorunluluğunu görüyorsak bu, Öcalan'ın devlete, cumhuriyete ve Kemalizme tapınmayı teorileştiren sözlerinin partimize ve halkımıza **"İşıkly Yol"** olarak yansıtılmasından dolayıdır. Basit ve sade gerçekler de olsa görmeyen, göremeyen gözler için aydınlatılması gerekiyor...

Açık ki, Kemalizmin demokrasiyle ilgisi yoktur. Kemalizm, faşizmin babasıdır. M. Kemal'in kurduğu devlet örgütlenmesi faşizme hizmet etmiş, örnek oluşturmuştur. 1920-45 dönemindeki klasik faşist rejimlere örnek oluşturan, fikir babalığı yapan bir sistem ve Kemalizm de bunun ideolojisidir.

Türk uluslaşması hakkında da bazı gerçekleri dile getirmek gerekiyor.

Türk uluslaşması, devlet eliyle İttihat Terakkinin programı esas alınarak geliştirilen bir uluslaşmadır. Devlet uluslaşmasıdır. Devlet-ulus yaratılıyor. Devlet zoruyla, devletin eğitim ve kültür politikalarıyla bir ulus yaratılıyor. Misak-ı Milli içinde tek ulus, tek dil, tek kültür yaratılmak isteniyor. Bu, Kemalizm'in, Cumhuriyetin özüdür. Öcalan, bu öze karşı savaşmadığını iddia ediyor ve gerçeklerle bu kadar açık oynadığı için kendisini gülünç duruma düşürüyor.

Yeni ulus anlayışının tutması için öncelikle topluma yeni bir tarih bilinci veril-meye çalışıldı. Türk Tarih Tezi, yine Güneş-Dil Teorisi; Türk uluslaşmasının temel tezleridir. Bunların tarih dışılığı, gerçek dışılığı çok nettir. Savunmalarda bunlara karşı çıkış yok. Türk uluslaşmasının halklar ve ulusal topluluklar açısından nasıl öğütücü bir değirmen rolü oynadığına hiç dokunulmuyor. Tam tersine bunlar olduğu gibi savunuluyor.

Kemalizmin ulus politikası, Kürtler açısından yıkımdır; inkar demektir; bütün katliamların temel nedenidir. Yeni bir Türk ulusu yaratma projesi, bizim katledilişimizin, soykırımımızın esas nedenidir. Öcalan buna dokunmadığı gibi, bunu, benimsiyor, bugün de bize benimsetmek istiyor. **"Cumhuriyetin Kürtlere bir düşmanlığı-nın olduğuna inanmıyorum"** diyerek cumhuriyet katliamlarında canını veren yüz binlerin, devrim şehitlerimizin kemiklerini sızlatıyor. TC'nin Kürtlere bu kadar şirin, masum, dost gösterilmesini, *"sizin devletinizdir"* yalanının içselleştirilmesi çabasını nasıl tanımlamak gerekir, herhangi bir teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik bunu anlatmaya yeter mi?

Çok çarpıcı tanımlamalar, değerlendirmeler var. **"Bu demokratik bir pota alınmalıdır. Yani uluslaşma demokratik bir potada herkesi eritmelidir."** Bunun için de örnek olarak Amerikan uluslaşması gösteriliyor.

Amerikan ulusu, bilindiği gibi Avrupa'nın çeşitli yerlerinden, daha sonra Afrika'dan ve dünyanın çeşitli bölgelerinden giden insanların oluşturdukları bir ulus. Kendine özgü özellikleri vardır. Kendine özgü, ama doğal bir uluslaşma ve asimilasyon yaşanmıştır. Amerikan uluslaşması şöyle gerçekleşiyor: Kapitalizminin geliştirdiği bir potada herkes eriyor, ama tümünden kendini, kökenini yitirmiyor. Bir Amerikalı

kendini "İrlandalıyım" veya "Latin kökenliyim", "İtalyan kökenliyim" diye tanıtır. Ama sonuçta herkesi birleştiren ortak bir adları var; o da ABD'li olmadır; bu, ortak bir kimliktir. Oluşan potanın ekonomik temelleri var ve son kertede belirleyici olan budur. Ancak bu, sadece kapitalizmin gelişmesi, onun birleştirici, uluslaştırıcı etkisiyle açıklanamaz. Bunlar temeldir. Aynı zamanda verilen savaşlar var. Örneğin İngilizlere karşı verilen Bağımsızlık Savaşı, Kuzey Amerika İngilizlerinin sömürgesiydi. Daha sonra hem eyaletler arasında yaşanan, hem de Güney-Kuzey biçiminde tarihe geçen savaşlar var. Bu savaşlar uluslaşmayı hızlandıran, geliştiren temel etkenlerdir. Sonradan geliştirilen ırkçılık politikaları uluslaşmada parçalayıcı bir rol oynar. Fakat bu ırkçı politikaların resmen kaldırılmasından sonra -fiili olarak ırkçılık sürmekle birlikte- ABD uluslaşması hız kazandı. ABD ulus bilinci, Amerikalı olma bilinci daha da gelişti. Amerikan uluslaşması içinde yer alan halkların, etnik grupların diline herhangi bir yasak getirilmemiştir. Herkes kendi dilini konuşma özgürlüğüne sahiptir, ama herkesin de ortak bir dilde, İngilizce'de buluşması söz konusudur. ABD uluslaşması çok özgündür. Dünyada başka bir örneği de yoktur.

Osmanlıda da böyle bir uluslaşma geliştirilmek istendi. Osmanlı potasında tüm halkları eritmek, bir Osmanlı ulusu, bir Osmanlı milliyeti yaratmak istediler. Fakat başarılı olamadılar. Çünkü Avrupa'daki halklar, yani Balkanlardaki Hristiyan halklar 19. yüzyılda ayaklandılar. Bağımsızlık savaşları verdiler. Çeşitli Avrupa ülkelerinin desteğiyle de Osmanlıdan ayrıldılar. Kendi devletlerini kurdular. Böylece "**Osmanlılık**" fikri daha doğmadan öldü.

Pan-İslamizm, Osmanlıda din temeline dayalı bir uluslaşmayı amaçlıyordu. Fakat bu da çeşitli nedenlerden dolayı başarılı olmadı. Pan-Türkizm tüm Türkleri bir bayrak altında toplamayı amaçlayan Türklük unsurunu, uluslaşmada temel öge olarak gören bir anlayıştı. I. Dünya savaşı nedeniyle bu politika da yaşam şansı bulamadı.

Kemalizm, özünde ırkçı-şoven bütün bu ideolojilerin daha gerçekçi, daha gerçekleştirebilir sentezidir. Osmanlı ordularının koruyabildiği "*misak-ı milli*" denilen sınırlar içinde Türk uluslaşmasını yaratmayı amaçlar. Misak-ı Milli sınırları Mondros Mütarekesiyle belirlenen ateşkes sınırlarıdır. Bu sınırların belirlenmesinde Türk egemenlerinin, burjuvazisinin iradesi yoktur. Mondros Mütarekesi ile çizilen sınırlar, daha sonra İstanbul Mebusan Meclisi tarafından Misak-ı Milli, Ulusal Ant olarak kabul ediliyor ve bu, artık kurulacak vatanın sınırları olarak kararlaştırılmış oluyor. Mustafa Kemal, bu sınırlar içinde bir Türk uluslaşmasını yaratmayı her şeyin temeline oturtuyor. Devlet eliyle bir uluslaşmanın yaratılması gerektiğini düşünüyor. Geliştirecek kapitalizm, ABD veya Avrupa emperyalizmiyle ilişkiler, bu ulus teorisine ve onun gelişimine hizmet etmek durumundadır.

Savunmada önerilen, işte halkları inkar ve reddeden, onların her şeylerini öğütten bu Kemalist devlet-ulus hedefini mantıki sonucuna kadar götürmektir. “Kürtleri Türk uluslaşması içinde tümden eritmeyi hedefliyorsunuz, bu gerçekçi değil. Kürtler, Türk ulusal potası içinde erimelidirler, fakat kendi dillerini, kültürlerini de kullanabilsinler. Gerçekçi olan, akılcı olan budur! Kürt sorununu dil, kültür sorununa indirgeylim. Kendilerini üst kimlik olarak Türk diye tanımlamasınlar, ama bir alt kimlik olarak da kökenlerini ifade edebilsinler.” Öcalan’ın devlete vermeye çalıştığı “akıl” budur!

“Anadolu’da veya Misak-ı Milli’de bir Türk uluslaşmasının yaratılmasına itirazımız yok, İtirazımız bunu yaparken çok aşırı gidilmesinedir. Dillerini, kültürlerini yasaklıyorsunuz. Bu isyan nedenidir. İsyancıları ise kanla bastırıyorsunuz. Bu politika değişmezse bu trajedi yaşanmaya devam eder.”

Devamında: **"Türkiye Cumhuriyetinin tarihi çıkış koşulları içindeki ulus ve toplum gerçekliği kadar kısa tarih gelişmesi ve hatta uluslararası demokratik sistemle karşılaştırılmasının açıktır ki, yargılandığım dava, Kürt sorunu, ister Güneydoğu, ister terör deyin, fark etmez..."** (Çok ilginç bir değerlendirme. Neden fark etmez? Ya Kürt sorunudur, ya terör sorunudur, ya Güneydoğu sorunudur. Sömürgecilik bir halkın adını dahi kabul etmiyor, Güneydoğu veya terör sorunu diyor. Niye fark etmesin?) Alıntıya devam ediyoruz:

"Kürt sorunu için bir çerçeve oluşturayım diye dile getirmeye çalıştım. Kuruluşta ortak hareket, ismiyle ve gönüllü birlik, demokratik bir gelişmenin ayaklanmalar ve altındaki toplumsal nedenlerle gerçekleşmemesi nedeniyle acı bir soruna dönüşüyor. Her ayaklanma sorunu daha da ağırlaştırıyor. Gerisindeki tarihi nedenlerle birlikte üzerine yaklaşanı yakan bir gerçeğe, yaralı, çok acılı, trajik bir gerçeğe dönüşüyor. Dünyada benzer sorunlar, hatta yüzyıllarca birbirini boğazlamış sorunlara yataklık etmiş ülke halklarının çeşitli toplulukların Cumhuriyet yüzyılında muazzam bir kurtuluş zemini kısa sürede bir tarafın doğal olarak Cumhuriyeti koruma endişesi diğer tarafın yüzyıllardan kalma vazgeçilmez çıkarları, demokrasi köprüsünden dostça, kardeşçe geçmeyi beceremediklerinden sorun derinleşti diyorum. Aşırı şiddet, korku ve yabancılık gelişti. Artık sanki Cumhuriyet tüm gücüyle bastırarak inkar edecek, Kürtler varım ama kaçıyorum, isyan ediyorum diyecek. Trajedi, acı ... böyle oluştu. Aslında bu kadar olmamalıydı. Doğal asimilasyon yüzyıllardan beri Türk-Kürtleri çok yakınlaştırmış iken inkara, zoraki olana gerek yoktu. Kaldı ki, resmi dil olarak (burası çok önemli) Türkçe’nin gelişimi ve kabulü doğaldır." "Türkler, Türkiye uluslaşmasının kökeniydi. Buna da itiraz olamazdı ve doğaldı. Devletin temel kurucu gücü olarak, başka türlü de olamazdı. Her-

kesin bu uluslaşmada yerini olması, Atatürk'ün 'Ne Mutlu Türküm' demesinin de tarihi anlamı buydu."

Bütün bunları söyledikten sonra devletin resmi inkar, imha, Kürtleri eritme, Türk uluslaşması içinde başkalaşıma uğratma politikasına bir itirazının olması mümkün değildir. Burada Kürtler açısından, diğer halklar açısından bir ölüm fermanı olan, onların külleri, bedenleri, kanları üzerinde kurulan bir Türk uluslaşmasının reddi yok, buna bir itiraz yok. Oysa PKK'nin ortaya çıkış gerekçelerinden biri budur. Bu ulusal kurtuluş, ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin özüdür. Biz herhangi bir sömürgecilğe karşı savaştık. Bizi yok etmek isteyen, ulus, halk, tarih, dil ve kültürel olarak kabul etmeyen, bize ait ne varsa hepsini yok etmek isteyen bir Cumhuriyet kurumlaşmasına, onun Kürdistan üzerindeki egemenlik biçimine itiraz ettik, onu reddettik. Bu reddimizi bir ulusal kurtuluş savaşı biçiminde bugüne kadar taşıdık. Oysa bugün Öcalan, bütün bunları reddediyor. **"Kaldı ki resmi dil olarak Türkçe'nin gelişimi ve kabulü doğaldır. Türkler, Türkiye uluslaşmasının kökeniydi, buna da itiraz olamazdı ve doğaldı. Devletin temel kurucu gücü olarak başka türlü de olamazdı. Herkesin bu uluslaşmada yerini alması, Atatürk'ün Ne mutlu Türküm demesinin de tarihi anlamı buydu. En başta Atatürk bunu Osmanlı'nın Etrak-ı bi idrak dediği Türkler için söylüyordu. Nasıl ki herkes çok kökenden gelmesine karşın ortak İngilizce'yle 'ben Amerikan ulusundanım' diyorsa ve hatta İsviçre gibi dört ulusal dili ve kültürlü biri, İsviçre Milliyetindenim diyorsa, Türkiye'de de ortak bir ulustan bahsetmenin yadırganacak yanı yoktur"** (Bundan sonraki sözler de çok önemli.) **"Burada ulusal bütünlük tartışılmıyor, tartışılmamalı. Aynı şey daha fazla ülke ve devlet bütünlüğü için de geçerli. Bu hususlar açık olmasına rağmen, sosyolojik ve siyaset bilimi açısından anlamı üzerinde özce durulmuyor, şoven aşırı milliyetçilik gerekçe yapılarak asıl sorun haline getirilmeye başlanıyor."**

Dikkat edilsin, Öcalan, **"Burada ulusal bütünlük tartışılmıyor, tartışılmamalı"** derken, **"Aynı şey daha fazla ülke ve devlet bütünlüğü için de geçerli"** vurgusunu yaparken, TC'nin, Kemalizmin Amentüsü niteliğindeki **"Devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü"** ilkesini kesin bir biçimde tekrarlamış oluyor.

"Ulusal bütünlük", "ülke ve devlet bütünlüğü", bu kavramlar ne anlama geliyor? Unutmayalım ki Devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü ilkesi, '82 Anayasasında tam 18 kez tekrarlanıyor, bu ilke, Cumhuriyet ve Kemalist ideolojinin özüdür; Kürtler üzerinde uygulanan inkar ve imha, soykırım sisteminin temeli ve vazgeçilmez nihai hedefidir! İşte Öcalan, Devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü ilkesine derin bağlılığını vurgulamayı pişmanlığındaki samimiyetin bir gereği sayıyor. Yine başka bir yerde şöyle devam ediyor. **"Atatürk milliyetçiliğinin ırk-köken**

milliyetçiliği olmadığı, esasında tarihten süzülen bir kültür ulusçuluğunu esas aldığı halde bu ulusçuluktan sapma, karşı bir milliyetçiliğe zemin hazırlıyor. Cumhuriyetin kuruluş yıllarında fazla yüze vurmayan bu milliyetçi yaklaşımlar Kürt toplumunun hakim yanlarıyla birleşince tabii ki ayrılıkçılık biraz daha derinlik kazandı." Gerçekten bu kimin ağzıdır, bir Kürt ulusal kurtuluş savaşıncısının mı, yoksa herhangi bir "Atatürkçü"nün mü? Peki M. Kemal zamanında gerçekleştirilen kafa taşı ölçümlerini nasıl açıklayacak?

Anayasada belirtilen devletin vataniyle ve milletiyle bölünmez bütünlüğü ilkesi de -ki her şeyin üstündedir bu- burada çok net bir biçimde vurgulanıyor.

Öcalan, devletin vatani ve milletiyle bölünmez ilkesine derin bağlılığını vurgulamakla yetinmiyor; bir de Kemalizmin, "Atatürkçülüğün" ırkçılık olmadığı görüşünü de savunuyor. Oysa biliyoruz ki, M. Kemal'in Adalet bakanı olan Mahmut Esat Bozkurt, Türkiye'de ancak Türklerin yaşamaya hakkı olduğunu, diğer halkların ise ancak Türklere hizmet etme, kölelik yapma hakları olduğunu söyler. Yine M. Kemal döneminde kafatası ölçümlerinin yapıldığı ve bunun kendisinin bilgisi ve talimatıyla gerçekleştirildiği tarihi belgelerle ispatlıdır. M. Kemal'in ırkçı olmadığını söylemek tarihi gerçekleri inkar etmektir.

"Ne mutlu Türküm diyene" sözünün anlamı savunmada açıkça çarpıtılıyor. Özü şudur: Mutluluk Türklükten geçer, yaşam Türklükten geçer. Türk olduğun ölçüde, Türklüğü benimsediğin ölçüde mutlu olursun. Türk iseniz mutlu olursunuz; değilseniz burada yaşama hakkınız yoktur. Kendinizden vazgeçerek Türkleşebilirsiniz; o zaman yaşamaya hakkınız vardır! "Ne mutlu Türküm diyene" sözü, devlet eliyle gerçekleştirilen Türk ulus tezinin, Türk uluslaşma sürecinin en veciz ifadesidir. Kemalist milliyetçilik, halkları öğüten ırkçı-şoven, özünde hiç bir ilericiliği, hiçbir geliştirici yanı taşımayan bir milliyetçiliktir. Bu özelliği parti yayınlarımızda, değerlendirmelerimizde açıkça ortaya konulmaktadır. Savunmalarda ise, devletin başından beri geliştirdiği tezlerin doğrulanması, yeniden dile getirilmesi, meşrulaştırılması söz konusudur. Öcalan'ın bu konuda yaptığı, 25 yıllık mücadelenin öncesini de eklersek Kürt halkının bugüne kadar direnişleriyle, mücadelesiyle kazandığı, hatta Türkiye'de devrimci-demokratik ve sosyalist mücadelenin kazandırdığı siyasal, tarihsel ve ulusal bilincin kökten yok edilmesi, çarpıtılması, en temel mücadele silahından yoksun bırakılmasıdır. Bu, bir bilinç, bellek ve ruh katliamıdır! Burada sadece PKK'nin yaratmış olduğu 25 yıllık mücadele değerleri, tarihsel bilinç ve direniş ruhu katledilmiyor, aynı zamanda halklarımızın tarihten günümüze kanla, canla, tırnakla kazandıkları her şey bir çırpıda düşmana veriliyor, katliamdan geçiriliyor!..

Aslında devletten istenen bazı kültürel kırıntılar da değildir. Sonraki değerlendirmelerde bunlardan da vazgeçiliyor. İstenen aftır, istenen genişletilmiş pişmanlık yasasıdır.

Savunmada, birkaç yerde pişmanlık belirtmeden edemiyor. Öcalan, "*Siz haklısınız*", "*Ben karşılık veririm, siz de bunun karşılığını verin*" diyor. "*Bunun başka bir izahı yoktur ve yasallaşacağız*" diyor. Yasallaşmanın programında ise en başta devletin vatanı ve milletiyle bölünmez bütünlüğü, dokunulmaz ilke olarak alınacaktır...

Ordu ve “Derin Devlet”: Demokrasinin Motor Gücü!

Türk ordusu demokrasinin öncüsü olarak gösteriliyor. Şöyle deniliyor: "**Ordusuz bir cumhuriyet düşünülemez. Cumhuriyet ordunun ideolojisidir. Ordunun kurumlaşmış iktidarudur cumhuriyet.**" Ordu, her zaman cumhuriyetin asli sahibidir. Egemen, iktidar gücü olmuştur. Laiklik onun ideolojisidir. Bunun dışında hiçbir ideolojiye, düşünceye izin vermez. Ancak buna dokunulmadığı ölçüde izin verir. Örneğin, politik İslamcılar, reformist düzeyde de olsa biraz zorlamaya çalıştılar; hemen tırpanladılar, sivri uçlarını törpülediler, düzene çektiler. Yine kendilerinin kullandığı çeteler hiyerarşinin dışına çıkmaya başlayınca düzene soktular.

Savunmada çarpıcı değerlendirmeler var. "**Şiddet, artık cumhuriyetin gündeminden kesin kalkmalıdır**" dedikten sonra şöyle devam ediyor, Öcalan: "**Sanıyorum dünyada tüm kesimlerin konsensüs sağladıkları en temel bir konu budur. Kimse sorunların şiddetle çözüleceğine inanmıyor.**" Bugün devrimci mücadelenin olmazlığı teorisini yapanların temel dayanağı budur. Şiddetle sorunların çözülemeyeceği belirlemesi kendilerine ait değildir. Bu egemenlerin, emperyalistlerin, onların her türden sözcülerinin dile getirdiği bir söz. Devrime, mücadeleye güvensizliği aşıl原因, inançsızlığı geliştiren, umudu kıran temel değerlendirmelerden biri... Devamla şöyle diyor: "**Tarihten en büyük dersi çıkarmış görünen ve en büyük zor gücüne rağmen, bu gücünün etkisini ancak yaratıcı, çağdaş bir demokrasiye yönlendirmede kullanan ve açıkça '90 ortalarından beri MGK konseptleri ile yürüten içinden geçmekte olduğumuz tarihi aşamayla da kanıtlanmaktadır.**" Burada övülen Türk ordusudur. Sorunun şiddetle çözüleceğine inanan ordudur. Ve şiddetten vazgeçmiyor. MGK konseptlerinin özünde şiddet vardır, dikte etme vardır.

28 Şubat nedir? 28 Şubat ordunun zor gücünün, şiddetinin hizaya gelmeyen veya hizaya gelmekte sorun çıkaran güçlere dayatılmasıdır. Orduyu demokrasinin motor gücü olarak göstermek gerçeklerle alay etmek değilse nedir?

"Ordu darbe yapmıyor" diyor Öcalan. Peki Öcalan, dün ne diyordu? Dahası ordu sürekli darbe içinde değil mi? **"Ordu en demokratik görünen partilerden bile daha duyarlı, demokrasinin ölçütlerini hatırlatıyor. Günümüzde ordu ve demokrasi ilişkisi irdelenirken herkes şahsı için olabildiğine demokrasi isterken, ordunun gerçekten demokratik normların takipçiliğini üstlenmesi, şüphesiz ülkenin güvenliğiyle bağlantılıdır. Ama sorumlu olduğu bu güvenliğin bile ne kadar yakından demokrasiyle bağlantılı olduğunun görülmesinin de yüksek ve saygı duyulması gereken bir anlayış gereğidir. Bu açıdan da aşamanın tarihi demokratik nitelikte olduğunu görüyoruz. Çözümün bizzat demokrasinin çare tükenmezliğinde görüldüğünü anlıyoruz. Bu zorunlu olarak anlaşılmasaydı, darbe yapmanın önünde duracak bir güç olmadığının, karşısında bir tehdit değil, tersine sağlıklı aşama yapmasının ve işleminin teminat gücü konumundadır. Bu neden böyledir? Çünkü sorunların demokrasinin özünü çok bağlantılı, söz ve eylemi dışında çaresi kalmadığından ötürü böyledir. Artık sorunları güç halledemediği, daha da zora soktuğu, artık çözümün demokratik sistemin yaratıcılığında görülmesi gerektiği için böyledir. Türkiye için demokrasi bir ihtiyaçtan öteye bir zorunluluk haline geldiğinden ötürü böyledir. Ordunun büyük bir özenle yönlendirmede oynadığı bu rolü şahsım adına '96'dan beri olumlu taktir ettiğimi ve yardımcı olmaktan başka çaremizin de olmadığını da daha o günlerde belirttiğimi, tek taraflı ama başarılı yürümeyen ateşkes deneyimleriyle de giderek bu çözümü arama konumuna geldiğimi de tarihi bir gelişme olarak hatırlama ihtiyacını duyuyorum."**

Türkiye'de en sıradan bir liberal, demokrat veya bu iddiayla ortaya çıkan bir kişi bile Türkiye'de ordunun iktidar tekelinin, siyasal yaşamı üzerindeki ağırlığının ne anlama geldiğini, demokrasi karşısında nasıl bir rol oynadığını çok net bir biçimde ortaya koyar. Tabii ki devleti yüce ve kutsal güren bir anlayış bu gerçeği dile getiremez. Kürdistan'daki ulusal imha stratejisinin belirleyicisi ve yürütücüsü olan bir gücün bu şekilde göklere çıkarılması geline nokta çok net gösteriyor. Başından beri orduya ciddi eleştiriler yapmak yerine; orduya sürekli övgüler diziliyor, göklere çıkarılıyor. Ordu, demokrasinin teminatı ve motoru olarak gösteriliyor. Bir burjuva partinin yöneticisi, ordu karşısında nasıl bir duruşa sahipse, Öcalan'ın buradaki duruşu aynıdır. Bu kadar abartılı övgünün, bu kadar gerçeklerle oynamanın nedeni nedir? Öcalan, savunmasında düzen partilerini kısmen eleştirir, ama orduya toz kondurmaz, tersine öve öve bitiremez! Neden? Öcalan İmralı'da varlığını ve yaşamını ordunun, *"derin ve olgun devletin"* merhametine bağlamıştır. Özel savaş yetkilileri de kendisine *"bizim değil,*

partilerin elinde olsaydın şimdi çoktan yok edilmiştin" demişler ve anlaşılan Öcalan'ı alabildiğine inandırmışlardır!

Öcalan, savunmada ve daha sonraki yazılarda da 12 Eylül'e, orduya bir eleştiri yapmıyor. 15 yıllık savaşı yürüten, binlerce köyü yakıp-yıkan, on binlerce insanımızı katleden sanki ordu değil. Kısacası Kürdistan'daki zulmün, özel savaşın, her türlü kirliliğin esas nedeni, yürütücüsü ordu değil. Tansu Çiller'leri yaratan, yani '91-'95 konseptini yaratan ordu değil mi? **"Ama burada ordu demokratiktir. Ordu demokrasinin aşığıdır. Yoksa darbe yapabilir, kimse onun önünde engel değildir. Yapmıyorsa bu söylenen nedenlerden dolayıdır"** biçiminde övgüler yaparak kendisini güvence altına alabileceği yanılgısını yaşıyor...

Daha ilginç olan şu: Öcalan, hararetle 28 Şubat sürecini destekliyor. Bu darbe sürecini, demokrasiyi geliştirme hareketi olarak değerlendiriyor. 28 Şubat sürecinin yeterince anlaşılmadığını, ordunun 28 Şubat süreciyle devleti ve toplumu kontrollü bir demokratik sürece oturtmaya çalıştığını söylüyor. Oysa 28 Şubat sürecinin temel yönü bize dönüktür. Daha sonra geliştirilecek depolitizasyon, psikolojik savaş, Kürt sorununu gündemden düşürme, sorunun bittiği havasını verme, marjinalleştirme teorisini ve en son 9 Ekim komplosu 28 Şubat'la doğrudan ilişkilidir. 28 Şubat bütün bunların hazırlığıdır. Toplumdaki her türlü muhalefet bastırıldı. Çok cılız da olsa uç veren barış hareketi, aydın hareketi susturuldu. Devletten, düzenden kopan bir çok kesim tekrar Kemalizme yamandı. Kemalizm restore edildi. Bütün bu hazırlıkların sonucunda yaratılan psikolojik ve siyasal güçle, destekle 9 Ekim komplosu geliştirildi. Yaşananları devleti ve toplumu kontrollü bir demokratik sürece oturtmaya çalışma biçiminde değerlendirmek gerçeklerle alay etmek, kendisini ve halklarımızı çok kabaca aldatmaktır.

Öcalan, **"Bu süreç (yani 28 Şubat süreci) PKK'nin dönüşümüyle tamamlanırsa, cumhuriyetin demokratik niteliği de kesinleşir"** diyor. Yani şöyle bir formülasyon ortaya çıkıyor: **28 Şubat + Demokratik PKK = DC!** Ne büyük buluş, TC'ye ve onun esas iktidar gücü orduya ne büyük katkı!

Görüldüğü gibi artık halkların, ezilenlerin cephesinden hatta sözcüğün tarihsel anlamıyla burjuva cephesinden bile bir bakış yok. Tamamen özel savaş cephesinden, ordu merkezinden olaylara, gelişmelere bir bakış var. Nereye bakarsak bakalım, karşımıza Kemalizmin, cumhuriyetin, ordunun resmi tezlerinden, politik yaklaşımlarından başka bir şey çıkmamaktadır. Bunun demokrasiyle, sivil toplumculukla, burjuva liberalizmiyle, halkların en sırdan demokratik haklarıyla bir ilgisi var mı? O zaman şu sonuç çıkıyor ortaya:

Ortaya çıkan çizgi sadece uluslararası komployu gerçekleştiren güçlerin resmi düşüncelerinin, çizgilerinin, politikalarının kesin damgasını taşıyan, bizim açımızdan herhangi bir bitirme-tasfiye süreci değil, çok kapsamlı; tarihimizi, günümüzü, geleceğimizi, bilincimizi, belleğimizi tümünden silmeye dönük bir sel hareketidir. Esas olarak Öcalan'da görülmesi gereken; uluslararası karşı-devrim hareketinin etkili bir figüranı haline gelmesi, komplonun bizzat uygulayıcısı olmasıdır. Uygulayıcı rolünü yerine getirirken kullandığı yöntem, yoğun ve etkili bir ideolojik çarpıtma ile kaos yaratarak parti kadrolarını ve halkı şaşkına çevirecek, onların en temiz, en saf, en güzel bağılık ve güven duygularını kullanarak komplo nihai sonucuna götürülmeye çalışılacak! Bugün de hala ideolojik, politik, askeri, moral saldırı bütün boyutlarıyla devam ediyor. İmralı merkezinde dillendirilen düşünceler, politikalar bu saldırının en önemli silahı haline gelmiş bulunuyor. Saldırı İmralı üzerinden gerçekleştiriliyor.

Gerçekliği örtbas eden ve sonuçta bizim bu düzene boyun eğmemizi öğütleyen bir ideolojiyi kabul etmek mümkün değildir. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı reddedilirken demokrasi neden bu kadar yüceltiliyor? Devlet, cumhuriyet neden kut-sallaştırılıyor? Emperyalizm kavramı neden ortadan kaldırılıyor? Ezen-ezilen çelişkisi, sınıflar gerçeği, yani dünyayı kavramamıza yarayan temel değerlendirmeler, kavramlar neden yok ediliyor? Bütün bunların özü, bizim bu güne kadar edindiğimiz devrimci ideolojiyi, devrimci bilinci silmek, düşünsel, ideolojik planda silahsızlandırmak ve bu düzeni kendimize yedirmek, düzeni içselleştirmek, düzene tam olarak boyun eğmek, geçmişten, devrimci mücadeleden kalan bütün etkileri silmektir!

Kürtlerin Tarih Bilincini Silme Operasyonu; Tarihte Gerçekleşen Kürt-Türk İlişkileri, Kürt Gerçekliğini İnkâr ve Ret Anlayışı ve Savunmadaki Çarpıtmalar...

Tarihte Kürt-Türk ilişkileri, bunun cumhuriyetle birlikte aldığı biçim, kazandığı nitelikler, bugünkü ilişkilerin en önemli tartışma maddelerinden biri yapılıyor. Öcalan, tarihte gelişen Türk-Kürt ilişkilerini çarpıtarak İmralı teslimiyetini ve tasfiyeciliğini tarihsel bir temele oturtmaya ve meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Bu nedenle bu konu üzerinde kısaca durmamız bir zorunluluk olmaktadır.

Tarihte Kürt-Türk ilişkilerini ve Kürtlerin durumunu, Kürt sorununun konuluşuyla birlikte inceleyeceğiz. Savunmada bu ilişkiler değerlendirilirken tarihi ve güncel gerçeklere bağlı kalma diye bir kaygı yok. Temel kaygı, TC'nin kabul edebileceği yeni bir çizgi oluşturmak. Bir bakıma kemalizmi yeniden üretmek; üretirken de kendi içinde tutarlı bir bütünlüğe ulaşmak. Esas amaç, devlet için kabul edilebilir, onların itiraz etmeyeceği, ama PKK ve UKM'yi tasfiye edecek, mahkum edecek bir anlayışın ortaya konulmasıdır. Bunun teorik ve politik çerçevesi çizilirken Kürtlere ait bazı istemlerin, bazı değerlerin kısıntı düzeyinde de olsa anlatılanların içine serpiştirilmesi gerekiyor. Kürtlerin bu "yeni" teoriyi benimsemesi için bu zorunluydu.

Çok yönlü, zihinsel bir tasfiyeciliğin gerçekleştirilmesi söz konusu. Savunmanın ve daha sonra geliştirilecek bütün tezlerin, politikaların, pratiklerin özü budur. Devletin ulusal inkar ve imhaya dayanan sömürge egemenliğini yeniden kurmak için PKK'nin ve PKK'nin ortaya çıkardığı bütün değerlerin, tarihsel ve sınıfsal bilincin tasfiye edilmesi, kökten kazınması gerekiyor. Savunmanın mantığı, temel ideolojik-politik özü budur. PKK'nin ideolojik-politik, kültürel, ruhsal düzeyde temellerinden sarstığı kemalizmin, sömürgeci egemenliğin yeniden tarihsel, teorik ve politik temellerine oturtulması gerekir. İşte bu noktada tarih yeniden yazıldı. Kürdistan'ın güncel gerçekliği yeniden çözümlemeye tabi tutularak Kürtlerin istemleri, başka bir ifadeyle Kürt sorunu, onun çözüm biçimi yeniden kuruluyor. Bu, yeniden bir şekillenme, teorik-politik çerçevedir. Burada halklara ait hiçbir şey yok. Tarihi gerçeklere, evrensel gerçeklere sadık kalma yok. Öcalan'ın önüne konulan ideolojik-politik hedefe uygun olarak tarihin yeniden yazımı söz konusu. Dolayısıyla Öcalan'ın bu değerlendirmelerinde objektiflik aranmamalıdır. Artık ideolojik bakış açısı farklıdır çünkü...

Öcalan'ın globalizmin, emperyalizmin yeni dönem tezlerini bire bir benimseyen, aynı yolu, terminolojiyi kullanan bir yaklaşımı olduğunu vurgulamıştık. Sorun Kürt sorunu, Kürt-Türk ilişkileri, bunun güncel özü, nitelikleri olunca, burada aynı ideolojik bakış açısı, Kemalist resmi tezler biçimine dönüşüyor. Bu tezlerle, resmi politikalar yeniden üretiliyor. Fakat Kemalizmin çıplak bir biçimde üretilmesi söz konusu değil. Kürtleri söz düzeyinde de reddeden bir yaklaşım sergilense, bu "yeni" teori, Kürtler tarafından kabul görmez. Burada sosyalizmden, PKK ideolojisinden, Kürtlerin istemlerinden, haklarından bazı kısıntılar, düşünce artıkları alınıyor ve bunlarla buluşturuluyor. Eklektik bir bulamaç ortaya çıkıyor. Şöyle ifade edilse: "PKK şöyleydi ama bu yanlıştı, dolayısıyla bundan vazgeçiyorum, doğrusu budur", bunun kabulü daha zor olurdu! Böyle ortaya konulduğu zaman bunu PKK'ye, halka kabul ettirmek zorlaşır. Bir yandan çok açık ve net bir ret ve inkar var. PKK çizgisini, tarihini ve onun dayandığı tarihi mirası, direniş tarihini açıkça mahkum ediliyor. Ama bir yandan da PKK'yi devletle buluşturan bir mantık var. Bu, aslında ne devletin, ne de PKK'nin kabul edeceği bir şeydir. Bu noktada asıl çatışma başlıyor.

Yine PKK'nin eylemleri, davranışları, taktik çizgisi bir noktaya kadar anlaşılabilir bulunuyor, ama sorumluluk yine koşullara yükleniyor. Kendi dışındaki etkenlerle açıklanmaya çalışılıyor. Bu, tutarlı bir yaklaşım değildir.

Aslında çok çıplak gerçeklerle çelişik gibi görünen söylem düzeyindeki bazı değerlendirmeler ve Kürtlere ait kimi düşünce kırıntıları tasfiyeciler için dayanak noktası oluyor. Bunları bile çok açık savunamıyorlar. Çünkü Kürt ulusal ve sömürge sorunu basit bir kültür sorununa indirgeniyor, Kürtler Türk ulusal bütünlüğünün dili ve kültürü farklı bir unsuru biçiminde tanımsızlaştırılıyor, yeni türden bir inkara konu ediliyor. PKK'yi TC'den, Kemalizm'den, düzenden kesin bir kopuş ve her açıdan bağımsızlığı esas alan bir hareket biçiminde tanımlasalar, -ki, PKK'nin özü budur- o zaman savunmada dile gelen görüşlerle çelişir. Savunmada dile getirilenlerin mantığını çok iyi anlamak gerekir. Özü; kendini devlet için kabul edilebilir bir düzleme düşürmektir! Bunun için de PKK'nin bugüne kadar Türk sömürgeciliğini, onun egemenlik sistemini sarsan düşüncesini, eylemini, mücadele araçlarını ve bunun sonuçlarını, ortadan kaldırarak yeniden kurmak gerekiyor. Öcalan'ın bütün kaygısı ve yaptığı bundan ibaret!

Savunmada devletin bu mücadele karşısındaki “haklılığı” şu sözlerle ortaya konuyor: **"Sayın Yargıçlar, başsavcının iddianamesindeki hususlara bu tarzda yanıt vermeyi de sadece şahsım adına değil de sorumlusu bulunduğum, tutulduğum için PKK ve adına isyan ettiği halk kesiminin sorunlarına yanıt vermeye çalıştım. Suçlamalar ne kadar belgeli olsalar da ve bu anlamda haklı da olsa sorunların varlığı ve çözümünü için çabalarımızın gerekli olduğuna dair nedenleri ortaya koydum. ('Bu anlamda haklı da olsalar' sözleri Mem yayınlarında yayınlanan savunmada yok, el yazması orijinal metinde var. 'Haklı da olsanız' diyerek suçlamaları haklı görüyor. Fakat Avukatlar bunu çıkarmışlardır.) Eylemlerin bir çoğundaki gereksizliği, acımasızlığı belirttim. Acı ve pişmanlığını iliklerime kadar yaşadığımı ve barışa en çok susayanlardan biri olduğumu dile getirmeye çalıştım.** (Burada da 'pişmanlığımı' sözcüğü yayınlanan metinde yok, orijinal metinden aldık.) **Tüm isyanların içinde acımasızlıklar vardır, bastırmada da vardır. Ama en büyük tesellimiz bunu gerçekten Cumhuriyetin sürekli ağrıyan bir hastalığı olmaktan çıkarmak, sağlıklı bir parçası ve barış gücü haline getirmektir. Halkımızın buna ekmek-su kadar ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Bunun için diyorum, bu dava kutsal barışın kilometre taşı olmalıdır. Cumhuriyete karşı borcun demokratik birlik dışında ödeme yolu yoktur. Bu borcu ancak özgürleşmiş yurttaşlar olarak verebileceğimiz mutlaka bilinmelidir. Köleliğin, inkarcılığın cumhuriyeti olamaz. Bu anlamda çağın ve mücadelemizin cumhuriyetin özüne bağlılığın, ona ulaşmanın bir gereği olduğuna asla kuşku duymuyorum. Cumhuriyetleşmenin ta kendisi olduğuna inanıyorum. Bu anlamda ağır**

feodal koşullardan ötürü cumhuriyet halkı haline gelememiş halkımızın, ortak 'ne mutlu demokratik cumhuriyet halkı olmak' sloganı altında barış içinde, ayrılma kabul etmez bir halk gerçekliğine ulaşmakla mutlu olacağına, bunun tarih bilincini Türkiye'nin ülke bütünlüğü ve devlet varlığı içinde tüm halkı ile yakaladığına ve başaracağına inancımı belirtmek istiyorum."

Dikkat edilirse, savunma çizgisinin oturduğu öz, PKK'nin yaratmış olduğu tüm değerleri, Türk sömürgeciliğine vurduğu bütün darbeleri, sömürge sisteminde yarattığı bütün sarsıntıları giderecek, cumhuriyeti ideolojik-politik tezleriyle ve diğer egemenlik kurumlarıyla yeniden kurma hedefidir!. Bu konuda tarafların ikna edilmesi, yeni bir anlayışla donatılması gerekir. Bunun için yeni bir ideoloji ile, yeni bir tarih yazımıyla karşı karşıyayız.

PKK, Kürdistan tarihini ana çizgileriyle, özellikle son iki yüzyılın, 19. yüzyıl ile 20. yüzyılın isyanlarını, isyanların özünü, bu isyanların niteliklerini, devletle ve uluslararası gerçeklikle ilişki ve çelişkilerini ortaya koymuştur. Bu konuya önemli bir zihinsel açıklık getirmiştir. Kürtlerin kendi tarihini kavrama, tarih hakkında sağlıklı bir bakış açısına, anlayışa kavuşma konusunda önemli bir aydınlanma getirmiştir. Yaratılan aydınlanma hareketi tersine çevrilmek, halkımızın bilinci karartılmak isteniyor.

Partinin çıkışıyla birlikte Kürt halkını Kürdistan tarihiyle ilgili bilinçlendirme, tarih bilinci oluşturma çabası henüz başlangıç aşamasındaydı. Ama perspektif, bakış açısı düzeyinde bir tarih anlayışının geliştirildiğini, belli bir düzey yakalandığını söylemek mümkündür.

Tarih bilinci, ülke ve halk gerçekliği dışında olamaz. Savunma çizgisinde ise ülke gerçekliğimizi, halk gerçekliğimizi ret ve inkar ediliyor. Ret ve inkar bazen çok kaba, çok çıplaktır, bazen de örtüktür. Kürt halkına hitap edilip bazı talepler ifade edildiğinde (örneğin, dil, kültür talebi gibi), ret ve inkar biraz örtüktür. Fakat **"ortak vatan"** dediği zaman çok çıplak, çok kaba bir ret var. **"Ortak vatan", "ortak devlet"** dediği ve Kürt isyanlarının başarıya ulaşmamasını **"ortak vatan ve devlet"** anlayışıyla açıkladığı zaman, Kürdistan tarihini, ulusal gerçekliğini inkar ediyor.

"Ortak vatan", "ortak devlet", ulusal gerçekliğin reddidir. PKK'nin ilk çıkışında üzerinde en çok durduğu konu şuydu: Misak-ı Milli düşüncesini beyinlerde parçalamak! Misak-ı Milli nedir? **"Ortak vatan"** üzerinde tek bir ulus yaratmak! Öcalan'ın savunmasının özü de budur. Devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü ilkesi, savunmanın esasını oluşturuyor.

“Ortak vatan”, “ortak devlet anlayışı”, PKK'nin yıllardır verdiği ideolojik mücadeleyi tümünden boşa çıkarmayı, tasfiye etmeyi, hem tarih, hem de ulusal bilincini, vatan bilincini, yurtseverlik bilincini sıfırlamayı hedefleyen ve onun yerine Kemalizmin ırkçı-şoven, inkarcı, halkların varlığına, kimliğine, ulusal haklarına tecavüz eden, yok eden tezlerini beyinlere, bilinçlere yedirmeyi amaçlamaktadır. Bu nedenle savunmada kullanılan terminolojiyi çok dikkatli incelemek gerekir. Kimi noktalarda sanki Kürtlere ait bir şeyler varmış, Kürtler ulusal kimliklerine ulaşıyorlar gibi bir izlenim veriyor, ama gerçekte çok çıplak, kaba bir ret var; inkar var. Kürt gerçekliği söz düzeyinde telaffuz edilirken, özde ise ideolojik-politik ve pratik olarak inkar ediliyor. Kısacası tarih yeniden yazılıyor. Türk-Kürt ilişkileri yeniden yazılıyor. Bu yazım tamamen tahrifata dayanan, bugün emperyalist, sömürgeci güçlerin Öcalan'ın önüne koyduğu politik hedefe ideolojik-teorik bir temel oluşturma, tarihsel bir dayanak oluşturma mantığına dayanıyor.

Yapılan, tarihe bilimsel, objektif yaklaşmak, bu yaklaşım sonucunda ortaya çıkan gerçekler üzerinden bugünü aydınlatmak, bundan belli sonuçlar çıkarmak değildir. Tam tersi önce bir plan çiziliyor, bir strateji belirleniyor. Bu strateji doğrultusunda hedefler netleştiriliyor. Belirlenen stratejiye teorik, tarihsel dayanakların oluşturulması gerekiyordu. Savunmada yapılan tam da budur.

İdeolojik-politik çizgi yeniden kurgulanıyor. Burada Kürtlere ait hiç bir şey yoktur. Tam tersine Türk sömürgeciliğinin ve ona ait tüm ideolojik-politik tezlerin yeniden üretilmesi ve en kötüsü bunun, Kürtler için en vazgeçilmez biricik çözüm yolu olarak dayatılması ve bilinçlere yedirilmeye çalışılmasıdır. İşte, en büyük tasfiyecilik, en büyük yıkım, beyinsel sömürgeciğin yeniden egemen kılınması doğrultusunda yürütülen çalışmalardır. Beyinlerde yok edilen, beyinlerde aşılın sömürgeci egemenliğin **"ortak vatan", "kurucu asli öge", "ortak vatan-ortak devlet"** anlayışı ile yeniden canlandırılması ve egemen kılınmasıdır.

Dikkat edilirse tasfiyeciler şunu söylüyor: *"Başkan çıkıp Kemallerin, Hayrilerin, Mazlumların yaptığı savunmayı mı yapsaydı, aynı ideolojik belirlemeleri mi tekrarlasaydı. Elbette ki Başkan çözümü koyacaktı."* Bu çok büyük bir çarpıtmadır. Öcalan da aslında savunmasını ideolojik olarak koyuyor. Burada ideolojik bir savrulma var. Bize ait olmayan yeni bir ideolojinin oluşturulması söz konusu. Aslında yeni bir ideolojiyi yaratmaktan çok resmi tezlerin tekrarı var. Onurlu hiç bir Kürdün, hiç bir PKK'linin kabul etmeyeceği, Türk egemenlerinin, resmi ideolojinin Kürtlere bakış açısını yeniden ideolojik bir kurguya kavuşturma söz konusudur. Kürt sorunu bu bakış üzerinden ideolojik olarak yeniden tanımlanıyor, yeniden yazılıyor. Strateji ve hedefler yeniden belirleniyor. Bunların hiç birinin PKK ile bir ilişkisi yok.

Savunma kendi içinde çelişkili, tutarsız, eklektik bir metindir. Egemen yan, bas-
kın yan, hatta her sözcüğüne sinen yan Türk egemenliğinin, sömürge egemenliğinin
özellikle beyinlerde, ruhlarda yeniden kurulmasıdır. Tasfiyeyi, tersine dönüşü, teslimi-
yeti kurumlaştıracak, Kürtleri Türk ulusal bütünlüğü içinde eritecek yeni bir teori ya-
ratılmaya çalışılıyor. Öcalan bunu, cumhuriyete olan borcunu ödemenin vazgeçilmez
bir gereği olarak görüyor. Bir partinin, bir devrimin “önderi”, yıllardır savaştığı bir güce
karşı kendini borçlu hissediyorsa ve bu borcu ödemenin yolunu da yaratılan bütün
değerleri, -Öcalan'ın çok sık kullandığı deyimle- adeta iğne ucuyla kazıyarak kazanılan-
ları da dahil hiç bir şey bırakmayacak şekilde tasfiye ederek yapıyorsa, bunun strateji-
sini, teorisini oluşturarak, pratikte adım adım uyguluyorsa, burada, tersine dönüşün
boyutlarının ne kadar kapsamlı olduğu çok net olarak ortaya çıkar. Gerçekler bu ka-
dar çıplaktır, ama bunun görülmesi, görülen bu gerçekliğin, halka çok iyi anlatılması
gerekir.

Tarihte gerçekleşen Kürt-Türk ilişkilerinin bulanıklaştırılması, halklar arasında
gelişen ilişkilerle, egemenler arasında gelişen ilişkilerin adeta birbirine yedirilmesi, bir
ve tek bir ilişkiymiş gibi ortaya konulması yeni değildir, boşuna da değildir. Düzen
içinde kendine yer arayışının yeni olmadığını, bunun tohumlarının önceden atıldığını,
'90'lı yılların başına kadar uzandığını belirtmemiz gerekir. Daha sonra geliştirilecek
ateşkes süreçlerinin, uzlaşma politikasındaki ısrarın böyle bir tarihsel açıklamaya veya
tarihin yeniden yorumuna ihtiyacı var. Başta bir tohum biçiminde olan uzlaşma, düş-
man içinde kendine yer arama eğilimi, düzenden kopuş, düzenden bağımsızlaşma
eğilimi ile iç içe gelişir. Birbiriyle çelişen, uzlaşmaz iki uç iç içedir. 15 Şubata kadar da
düzenden bağımsızlaşma, bağımsızlık çizgisi, özgüce güven çizgisi tarihi direnişleri-
mizdeki en zayıf yanımızdır. Kürt halkının en büyük tarihi zaafıdır. Düzenden, ege-
menlik sisteminden tümünden kopuşamama, ondan bağımsızlaşamama, tekrar ona
dönme, çözümü orada arama, özgücü esas almama, kendi özgücüne güvenerek sonu-
na kadar gitme iradesini gösterememe biçimindeki tarihsel hastalık, PKK'de de nük-
setti. Başta bir nüve olarak, daha sonra bir eğilim olarak gelişti, tarihsel darbe ile, yani
uluslararası komplo ile egemen çizgi haline geldi.

Eskiden şunu diyorduk: Anadolu kapılarının açılmasında Kürtler, Türklere güç
verdi. Kürtler olmasaydı Türkler Anadolu'nun içlerine giremez, Bizans'ı yenemezlerdi.
Malazgirt'te Alparslan ordularıyla, Kürt aşiretleri, Kürt egemenleri, Kürt beylikleri,-
Kürtler o zamanlar sosyal açıdan Türklerden çok daha ileri konumdaydı.- o dönemde
o ittifak gerçekleştirilmeseydi Türklerin Anadolu'ya girişi çok güç olurdu. Yine Milli
Savaşta Kürtler gerekli desteği vermeseydi, TC'nin kuruluşu çok güç olurdu. Bunlar
tarihi gerçeklerin sadece bir boyutudur.

Kürtler, Türklere tarihin belli dönemlerinde destek vermiştir. Ama Kürtler bu-
nu yaparken hangi anlayışla, nasıl destek verdiler, niçin verdiler; bu, çok önemlidir.
Osmanlı'nın Ortadoğu'ya açılmasında Kürt beyleriyle geliştirilen ilişki çok önemli rol
oynuyor. Ortadoğu'ya, Mısır'a kadar uzanan egemenliğin korunmasında Kürdistan
kilit rol oynuyor. Suriye'ye, Irak'a daha sonra Mısır'a gerçekleştirilen seferler, Kürdis-
tan egemenlik altına alındıktan sonra başlıyor. Savunmada belirtildiği gibi o dönem
geliştirilen ittifakların gerisinde, *"Türk devleti bizim devletimizdir, onların kurdukları vatan
bizim ortak vatanımızdır"* anlayışı yoktur. Zaten o dönemde bugün anladığımız anlamda
bir **"vatan"** kavramı da gelişmiş değildir. Tam tersine Türkler Anadolu'ya daha sonra
gelen yabancı bir güçtür. Bu güç, Kürtlerin varlığına saygı gösteriyor, haklarını tanı-
yor. Ve bu yaklaşım üzerinden bazı ittifaklar geliştiriliyor. Osmanlı döneminde Kürt
beylerinin, aşiretlerinin yerel otoritesine karışılmıyor. Her aşiret kendi etki alanında
egemenliğini devam ettiriyor. Osmanlı'nın girdiği savaşlarda asker gönderiyorlar ve
yılda bir belirlenen miktarda vergi veriyorlar. 19. yüzyılda bu koşulların ağırlaştırılması
isyanların en temel nedeni oluyor.

İdris-i Bitlis-i, Türk egemenleri ile geliştirdiği işbirlikçi ilişkide Kürt değerlerini
pazarlaması nedeniyle parti tarafından tarihin en büyük haini olarak değerlendirildi.
Bugüne kadar da bu değerlendirme esas alındı. Ama bugün Savunmada bu ilişki, esas
alınması gereken ve geliştirilebilecek ilişkilere temel ve örnek teşkil edebilecek bir
ilişki olarak değerlendiriliyor. Bu değerlendirmenin farklılığı, değişen bakış açısından
ve değişen ölçülerden kaynaklıdır. İdeolojik tercihler değişmiştir. Dün bağımsızlaşma-
yı, devletten, düzenden kopuşmayı esas alan bir hareket, elbette tarihi olayları da bu
bakış açısıyla değerlendirecekti. İdeolojik tercihlerde ve stratejideki değişiklik nedeni-
yle dün ihanet olarak algılanan bir ilişki, bugün esas alınması, övünülmesi, geliştirilmesi
ve yeniden üretilmesi gereken bir ilişki olarak sunuluyor. Burada şaşılacak bir yan yok.
Öcalan, İdris-i Bitlisi'yi hain olarak değerlendirirse kendisini aynı kavramla tanımla-
ması gerekiyordu. Ama öyle yapmıyor, kendi durumunu meşrulaştırmak için İdris-i
Bitlis-i'nin durumunu övgüye değer görmek durumundadır.

Tarihte egemenler arasında olduğu gibi halklar arasında da ilişkiler olmuştur.
Ortak isyanlar gerçekleştirmişlerdir. Bir halkın gerçekleştirdiği isyana diğer halktan da
katılımlar olmuştur. Esas alınması gereken yan budur. Devletler ve egemenler arasın-
da gelişen ilişkiler Kürt halkının çıkarına olmamıştır. Kürt halkının bağımsızlaşma,
kendi iç dinamikleriyle gelişme, kendi tarihine egemen olma süreçleri sekteye uğramış-
tır. Yabancı güçlerin egemenleriyle, Kürt egemenlerinin geliştirdiği ilişkiler, ister
Araplar döneminde, ister Farslar, ister Türkler döneminde olsun; bu ilişkiler, Kürt
halkının tarihsel gelişmesini yavaşlatmış, nitel gelişmesini, ulusal gelişmesini, sekteye
uğratmıştır. Bugün bunları olumlu görmek, **"ortak vatan"**, **"ortak devlet"** anlayışı-
nın tarihsel temeli olarak ortaya koymak tarihi çarpıtmaktır.

Kürdistan Sorununun Konuluşu ve Tarihsel Direnişlerle İlgili Çarpıtmalar:

Öcalan, Tarihsel Direnişlerimizi Mahkum Etmeye Çalışmak-la, Devrimci Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin Dayandığı Tarihsel Mirası Tasfiye Etmek İstiyor!

Öcalan'ın en çok çarpıttığı tarihsel olgulardan biri de Kürt isyanlarının değerlendirilmesidir. Bu konuda tam anlamıyla bir mahkumiyet, devletin Kürt isyanlarına bakışının esas alınması ve geliştirilmesi söz konusu. Örneğin, isyanları değerlendirirken, çıkış noktası, **"bana haklarımı vermezsen, ben de şu dış güçle ilişkiye geçer, isyan ederim"** biçimindedir. Öcalan, bu değerlendirmeye devlete ne anlatmak istiyor, hangi mesajı vermeye çalışıyor? Yaptığı ikinci savunmasında bu soruların yanıtı var. Orada PKK'yi tasfiye etmenin kendisinden geçtiğini, yoksa yabancı güçlerin PKK'ye el atıp kendi politik çıkarları doğrultusunda kullanacağını, şimdiye kadar bu doğrultuda belli adımlar attığını isim vererek anlatır; *"benimle çözmek zorundasınız"* mesajını verir! Bu, PKK'yi kendi canı ile trampa etme pazarlığıdır, ondan başkası değil! Yukarıya aldığımız alıntıdaki değerlendirmenin çarpıklığını anlamak için 19. yüzyılda geliştirilen ulusal kurtuluş hareketlerine bakmak gerekir.

Balkanlarda Yunanlar, Bulgarlar, Sırlar ve Arnavutların geliştirdikleri ulusal kurtuluş hareketleri, mutlaka bir dış destek arayışına girmişlerdir. Rusya, İngiltere veya daha başka ülkeler bu hareketleri desteklemişlerdir. Verilen destekler bu hareketlerin başarısında önemli bir rol oynamıştır. Verilen destekler ister kışkırtma biçiminde, isterse farklı biçimlerde olsun bu halkların yabancı boyunduruğundan kurtulma istemlerinin, mücadelelerinin haklılığını gölgelemez. Osmanlı'nın boyunduruğundan kurtulmak isteyen halkların istemleri Rusya, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu, İngiltere gibi hangi emperyalist devletin veya sınıfın dönem politikalarına denk düşerse düşsün, politikaları ile uyuyorsa uyuyusun, bu halkların haklı özgürlük istemini, Osmanlı'dan kurtulma isteğini gölgeleyemez. Öncelikle bu hakkın teslim edilmesi gerekir.

Kürtler, 19. yüzyılda Balkanlarda gelişen bu hareketlerden etkilenmişlerdir. Yine genelde kapitalizmin ortaya çıkardığı ulusal hareketlerden etkilenmişlerdir. Bu nedenle çeşitli güçlerle belli ilişki arayışlarına girmeleri anlaşılırdır. Özellikle bölge devletleriyle, örneğin İran'la, Mısır'la belli ilişkiler geliştirmişlerdir. Aynı dönemde Osmanlı'nın

Kürdistan'a yönelimi, Kürdistan'ı yeniden sömürgeleştirme, zaptetme çabaları var. II. Mahmut döneminde merkezi otoriteyi güçlendirme, kurumlaştırma istemi Kürdistan'a bu biçimde yansır. Tabii ki bu, o güne kadar varolan yarı-bağımsız nitelikteki yerel otoriteleri ortadan kaldırma sonucunu getiriyordu. Ağır vergiler, zorunlu askerlik; bunlar Kürdistan'da toplumsal ve siyasal yaşamı çok büyük ölçüde etkileyecekti. Elbette ki Osmanlı'nın bu politikalarının kabul görmemesi, bunların isyan nedeni olması kadar haklı, meşru hiçbir şey olamaz. Bu nedenle isyanların hepsi haklıdır, meşrudur. Haklılığı bu sömürgeci politikalara karşı olmasından geliyor. Bunun öncülüğünü kuşkusuz dönemin toplumsal yapısı içinde siyasi lider konumunda olan aşiret reisleri, beyler yapacaktı. Kürt Beylerinin isyan etmelerinin en temel nedeni merkezi otoritenin kurumlaşması durumunda kendi otoritelerinin ortadan kalkacağını çok iyi bilmele-ridir. Zorunlu askerlik ve ağır vergi, Kürt egemenlerinin sınıf çıkarlarıyla taban tabana zıt uygulamalardı. Doğal olarak burada bütün halkın bu otoritelerin etrafında birleşmeleri, onlarla birlikte ulusal ve toplumsal çıkarları için hareket etmeleri kadar doğal bir şey olamaz. İsyânların çıkış gerekçesi ve isyanların ardındaki gerçeklik budur. Dolayısıyla **"sen bana vermezsen ben de şu dış güçle ilişkiye geçer isyan ederim"** diyerek isyanların özünü, haklı, meşru yanlarını ört-bas etmek, isyanların kapsamını salt aşiret reisleri, beyler, ağalar, dini liderler gibi egemen sınıfların istemleri ile daraltmak, tarihi gerçekleri çarpıtmak, tarihe, gerçeklere sırt çevirmektir.

Öcalan, **"İsyanları ileri-geri veya siyasi-millî saymak abartılıdır. Özde böyle bir niyet taşımıyorlar"** diyor. Peki nasıl tarif edeceğiz? İleri değil, geri değil, siyasi değil, millî değil; peki nedir o zaman? İsyanlar işbirlikçi bile olsalar işbirlikçiliğin de siyasi bir özü var. Kürt egemenleri isyanlarda yabancı güçlerin çıkarlarını mı savunuyorlar; bu yine siyasi bir tavidir. Kürt beyleri isyana giderken kendi otoritelerini yeniden kurmak mı istiyorlar; bu yine siyasi bir hedeftir.

Kürdistan'da geliştirilen sömürgeci politikaların ve uygulamaların hepsi, Kürtler açısından anti-millî, anti-sosyal bir nitelik taşır. Kürdistan'ı sömürgeleştirme, onun yeraltı, yerüstü kaynaklarını talan etme, iş gücünü, zenginliklerini sömürme, en verimli çağda olan gençlerini askere alma ve yıllarca askerlik yaptırma; bütün bunlar, toplumu tahrik etmez mi, toplumun tarihsel gelişmesini sekteye uğratmaz mı, gelişme dinamiklerini tahrip etmez mi?

Sömürgeleştirme politikasına karşı çıkmak bir duruşu anlatır; o zaman neden bu duruşun siyasi bir niteliği olmasın, millî yanı olmasın? Siyasi olduğu kadar millidir. Bir halkın tarihini çok baskıcı ve despotik tarzda başkası yazmaya çalışıyor. Egemen bir ulusun uyguladığı baskıya karşı çıkmak neden millî bir nitelik taşımasın? Bu amaçla olsun veya olmasın ulusaldır. Objektif olarak böyledir. Bu direnişlerin başarıya ulaşması durumunda Kürtlerin uluslaşması, ulusal tarihleri başka türlü yol almaz mıydı,

bağımsız bir çizgide seyretmeyecek miydi? Savunmada direnişler ve isyanlar adeta nefret duygularıyla kötülenip mahkum edilerek, bugün Kürt halkının direnişi, bu direniş içinde yaratılan ruhu, bilinci, tarihi yok edilmek isteniyor. Çok kaba bir inkarın yanında, Kemalist tezlerin, resmi tezlerin aynı tarzda dile getirilişi söz konusu. Neredeyse *"keşke bu isyanlar olmasaydı"* denecek noktaya geliniyor. Tarihe böyle bakılmaz. Tarih niyetler üzerinden ele alınıp değerlendirilemez. Ama Öcalan, bunu yapıyor, çünkü, cumhuriyete borcunu ancak böyle yerine getirebileceğini düşünüyor!

20. yüzyıl isyanlarına yaklaşımı da aynıdır. Bunlar da egemenlerin dar sınıf çıkarları veya dar tepkileriyle açıklanmaya çalışılıyor. 20. yüzyılda gelişen isyanlar, cumhuriyetin kuruluşu sürecinde ve sonrasında gelişen işgal hareketine, yeni bir egemenlik sistemine karşı gelişen ve özünde haklı direnme hareketleridir...

Kürdistan Devriminin Yolu, Manifesto, 1978'de kaleme alındı. Manifestoda bu direnişler haklı direnme hareketleri olarak konuyor. 20. yüzyıl. isyanları, cumhuriyetin Kürdistan'ı yeniden sömürgeleştirme, merkezi otoriteye bağlama ve tek ulus, tek dil, tek pazar yaratma stratejisini gerçekleştirme uygulamalarına karşı gelişen direnme hareketleri olarak değerlendiriliyor. Manifesto, bu dönemde bunların başarı şansının olmadığını, Kürdistan'daki toplumsal yapısından çıkan siyasal önderliklerin bu güçte ve yetenekte olmadıklarını, zaten güçlü bir siyasal programdan yoksun olduklarını kapsamlı olarak anlatıyor.

Savunmada yapılan değerlendirme ise, bırakalım bir PKK'linin, Kürt halkına ait herhangi birinin değil, cumhuriyete ait bir bireyin veya bir cumhuriyet kadrosunun, ideologunun, siyasetçisinin değerlendirmesi olabilir! Sadece düşünce düzeyinde bir değerlendirme ve benzerlik yok. Duygu düzeyinde de bu isyanlara bir öfke var. Sanki Kürt sorununu bugüne kadar çözülmemesinin nedeni isyanlarmış gibi bir karşı duruş sergileniyor. Bir şeyi eleştirmek ayrı bir şeydir, ama ondan nefret edercesine yaklaşmak daha farklı bir şeydir. Öcalan'da Kürt halkına, Kürt isyanlarına karşı büyük bir öfke varken, M. Kemal'e, cumhuriyet ideolojisine büyük övgü ve hayranlık, cumhuriyetin isyanlar karşısındaki baskıcı, imhacı politikalarını haklı gösteren bir yaklaşım var. Öcalan şunu söylüyor: **"Cumhuriyetin Kürtlere karşı olduğunu sanmıyoruz. Bu isyanlarda biraz aşırıya kaçsa da aslında başka bir niyetleri yoktu. Cumhuriyeti koruma esastı. Eğer bu isyanlar olmasaydı zaten M. Kemal'in başta öngördüğü ortak vatan, ortak devlet tezi gerçek haline gelecekti. Ama isyanlar bunu önledi. Çünkü devlet, cumhuriyet o zaman çok aşırı bir biçimde kendini korumak kaygısına kapıldı."** Tabii sadece Kürt isyanları değil, o zaman Türk halkından çeşitli kesimlerin geliştirdiği isyanlar vardı. Burada cumhuriyeti haklı gösteren, adeta bunu **"Cumhuriyetin vahşi Kütlere karşı uygarlık hareketi"** olarak ele alan bir bakış açısı söz konusudur.

İsyanların kanlı bir şekilde bastırılmasını bir politikanın ürünü değil de, cumhuriyetin kendisini koruma anlayışının sonucu olarak ele almak tarihi gerçeklerle alay etmektir. Oysa biliyoruz ki, Ermeni katliamı, yine daha önce geliştirilen Rumların zorla göçertilmesi, Anadolu'nun tümünün Türkleştirilmesi politikası İttihat-Terakki politikasıdır. Rum ve Ermenilerden sonra sıra Kürtlere gelmişti. Kürtlerin tarihten silinmesi veya Kürtlerin Türk uluslaşması içinde eritilmesi İttihat-Terakkinin programında vardı. Cumhuriyet, bu politikayı olduğu gibi devraldı; hatta daha da yetkinleştirdi.

Kemalizm, Misak-i Milli sınırları içinde bir Türk ulusu yaratmayı amaçlıyordu. İsyanlar olsa da olmasa da bu stratejiyi hayata geçireceklerdi. Hatta bu stratejiye zemin hazırlamak için Dersim isyanı bizzat devlet tarafından kışkırtılmıştır. Devlet, aşiretleri silahlarını teslim etmeye ve devlet otoritesine itaat etmeye zorlamıştır. Bunu kabul etmeyen aşiretler isyan etmiştir. Bu nedenle Dersim isyanı bir programa, bir hazırlığa dayalı olarak girişilen bir isyan değildir. Bazı isyanlar, çok yetersiz de olsa Şeyh Sait isyanı, yine Ağrı isyanı biraz daha hazırlığa dayalı isyanlardır.

Devlet kendi otoritesini adım adım Kürdistan'a taşımıştır. Kürdistan'ı adeta bölge bölge, parça parça işgal etmiş; bu işgal üzerinde kendi sömürge egemenliğini kurumlaştırmıştır. Sömürge egemenliğini Türk uluslaşmasının temel aracı, temel yürütücü gücü olarak örgütlemiştir. Gerçeklik böyle olmasına rağmen savunmalarda sanki böyle bir plan, böyle bir strateji yokmuş gibi ele alınıyor. Adeta kişisel, ailesel çıkarı bozulan biri isyan ederek cumhuriyetin varlığını tehlikeye düşürmüş; cumhuriyet de kendini bu tehlikeye karşı korumuştur. Bunu yaparken de şiddette biraz aşırıya kaçmıştır. Sorunun böyle konulması, Kürdistan'da kurumlaştırılan Türk sömürgecilik sisteminin varlığını meşrulaştırmaktır. İsyanların basit bir tepki, bazı egemen güçlerin kendilerini ve mahalli otoritelerini koruma anlayışıyla açıklanması tarihi gerçeklerin çarpıtılmasından başka bir şey değildir. Hele bu konuda cumhuriyetin Kürdistan politikasını gözden kaçtırmak, büyük katliamların üzerinde geliştirilen soykırım rejimini görmemek veya bu işgal hareketinin Kürtleri yok etme, Kürtleri tarih sahnesinden silme stratejisinin uygulanması olduğunu gözlerden kaçırmak; Kürtlere yapılan en büyük kötülüktür. Öcalan bunu yapıyor. Savunmalarında Öcalan, Kürtleri Türk ulusal bütünlüğünün bir parçası olarak değerlendiriyor, geçmişte kendisini överken dilinden düşürmediği sömürge Kürdistan teorisine El Fatiha okuyor, hiçbir şekilde bu kavramı dile getirmiyor.

Bu ideolojik tersine dönüşü ve çark edişi “yeni” bir teorik temele oturtmak için tarihimizi, tarihsel direnme hareketlerini çarpıtmaya çalışıyor. Örneğin Şeyh Sait hare-

ketini İngilizlerin kışkırtmasıyla açıklaması resmi tezlerin tekrarıdır³. Oysa daha sonra İngiliz belgelerinde de açığa çıktı ki, Şeyh Sait hareketi İngilizlerin kışkırtması ile gelişmediği gibi, İngilizlerle ilişki kurma fırsatını bile yakalayamıyor. Çünkü erken doğan bir isyan. Peki Şeyh Sait İngilizlerle veya Ruslarla ilişki geliştiremez miydi? Bölgede politika yürüten, söz sahibi olan hemen hemen her güçle ilişki geliştirebilirdi. Fakat bu isyanın haklılığını, karşı çıktığı gücün haksızlığını ortadan kaldıramaz, geçekliği örtbas etmez. Osmanlının yıkıntıları üzerine kurulan TC zayıftır. Elbette o günkü koşullarda İngilizlerle yaşadıkları Musul-Kerkük sorununda geri adım atacaktı. Zayıf konumundan dolayı politikalarını hayata geçiremeyecekti. Bunun suçunu Şeyh Sait ve Kürtlere bağlamak Kürtlere yapılacak ek bir tarihi haksızlık değil mi? Peki neden bu tarihi gerçekler örtbas ediliyor, neden cumhuriyet temize çıkartılıyor. Bu soruların yanıtı, bize dayatılan, devrimimize dayatılan tasfiyeciliğin, tersine dönüş hareketinin özünü de anlatmaktadır.

Manifestoda sömürgecilik, **"bir ulusal imha, ulusal kırım sistemidir, rejimidir"** biçiminde tanımlanıyor. Bugün ise; **"cumhuriyet Kürtlere düşman değildi, daha sonra oligarşik bozulmasıyla birlikte düşmanlaşıyor."** Oligarşik bozulma DP yönetiminde oluyor. Aslında bu da kemalizmin devlet tezidir. Aynı zamanda ordunun da düşüncesini ifade ediyor. DP dönemi karşı-devrim dönemi olarak değerlendiriliyor. **"DP, Celal Bayar, Adnan Menderes ikilisinin yönetim olmasıyla birlikte, yani 1950'lerle birlikte Türkiye'de oligarşik bir sapma başlamıştır. Ne olduysa ondan sona olmuştur"** tezi, resmi tarih anlayışı ile birebir aynıdır.

Kürtler üzerindeki inkar politikası reddedilerek, **"TC bizim de devletimiz, biz kurucu öğeyiz ve dolayısıyla TC, bizim ortak devletimizdir, misak-i milli bizim ortak vatanımızdır. Ama bazı noktalarda biz haksızlığa uğramışız, kurucu öge olmanın gerektirdiği haklara sahip olamamışız, 12 Eylül döneminde de dilimiz yasaklanmış, oligarşik bozulmaya bağlı olarak üzerimizde baskılar artmış, kültürümüz yasaklanmış; aslında bunlar cumhuriyetin özünde yok, cumhuriyetin özü ile çelişen politiklardır"** deniliyor. Sorun böyle konulduğu zaman tarihi gerçeklerin ne kadar kaba biçimde inkar edildiği ve çarpıtıldığı çok net anlaşıyor.

"Kurucu öğelik" tanımlaması yabana atılmamalıdır. Çünkü İmralı'da avukatlarla yapılan görüşmede Öcalan, sorgucuların kendisine **"kurucu öge"** kavramını daha fazla işlemesi gerektiğini söylediğini belirtiyor. Sorgucular savunmanın tümünü

³ Unutmayalım ki, aralarında çelişkiler olmakla birlikte Kemalist yönetimin İngilizlerle belli bir ilişkisi var. M. Kemal'in Anadolu'ya çıkışında İngiliz hükümetinin *"yerel şuraları bastırma"* gerekçesiyle dayatmasının olduğu biliniyor.

kelime kelime inceliyorlar. Örneğin diyorlar ki, **"gerilla yerine militan sözcüğünü koy"**. Yine **"kurucu öge üzerinde ısrarla dur"**, **"Büyük Millet Meclisi yerine Türkiye Büyük Millet Meclisi yaz"** diyorlar. Bu diyalog, devletin diktesinin salt savunmanın içeriği ile sınırlı kalmadığını, üslup ve terminolojiye de çok önem verdiğini gösteriyor. Burada özgür iradede söz etmek mümkün değildir. **"Biz bu noktaya özgür iradeyle geldik, artık koşullar değişti, durum değişti, bu nedenle bizim de kendimizi değiştirmemiz gerekir"** biçimindeki açıklamalar, tasfiyeciliği bize kabul ettirmenin dayanaksız gerekçelerinden başka bir şey değildir.

Düşmanı bizim için kabul edilebilir bir noktaya getirmek için Öcalan, **"cumhuriyetin Kürtlere düşman olduğuna inanmıyorum"** diyor. Cumhuriyeti kabul edilebilir kılmak için, **"PKK cumhuriyetin özüne karşı değildi, biz cumhuriyetin özüne karşı savaşmadık, oligarşik bozulmasına karşı savaştık"** diyor. Fakat devlet bunu ciddiye almıyor, samimi bulmuyor. Çünkü PKK gerçeğinin böyle olmadığını düşman çok iyi biliyor. Sayısız belge ve otuz yıla ulaşan bir mücadele söz konusu. PKK tam da cumhuriyetin özüne karşı savaştı.

Öcalan'ın bütün çabası, İmralı süreciyle özü boşaltılmış, kuru bir gövdeye dönüştürülmüş PKK'yi devlet için kabul edilebilir kılmaktır. Devleti oluğu gibi kabul ediyor. Yaklaşımının ideolojik ve politik özü şu: **"Devleti benimsiyoruz, özüksüyoruz; artık ona bağlanacağız, ona güven vereceğiz. Temel yaklaşımımız bu olacak. Bu yaklaşımın adı da barıştır, barış politikasıdır."** "Barış" kod adını değil de, çıplak, açıkça ve dolaysız, **"gelin devletle birleşelim"** dese, kimse kabul etmez, tepki toplar. Ama bunun yerine devletin **"kurucu öge"**si tezi, **"Barış"** yanılsaması ile devletle bütünleşme çizgisi dayatıldığı için tepkinin önüne geçiliyor, tersine yanılsamalı bir ortam yaratılıyor. Kısacası yapılan, devletin, TC'nin bize, Kürt halkına kabul ettirilmesidir.

"Kurucu öge" aynı zamanda Kürdü tanımsızlaştıran bir kavramdır. **"Ortak vatan"** nasıl ki inkarcılığın yeni formülasyonu, Türk devletinin bizim devletimiz olarak kabul ettirilip Kürtlerin ulusal demokratik haklarının, kendi kaderini tayin etme hakkının, devlet olma hakkının reddi ise, büyük mücadeleler sonucu bilince çıkarılan, açığa çıkarılan Kürdistan gerçekliğinin yeniden yerin altına gömülmesi ise; aynı şekilde **"kurucu öge"** de bunları tamamlayan bir kavramdır.

Kürtler tanımsızlaştırılıyor. Kürtler azınlık mıdır, halk mıdır, ulus mudur, etnik bir grup mudur? Bütün bunlar muğlaklaştırıldı. Bugüne kadar ideolojik-politik ve pratik olarak netleşen her şey savunmada tanımsızlaştırılıyor. Peki, Kürdistan nedir? Sömürge mi, başka bir şey mi? **"Ortak vatan"** kavramı ile geride Kürdistan diye bir kavram, gerçeklik kalır mı? Bir Kürdistan kavramını gün ışığına çıkarmak, bilinçlere

yerleştirmek için hangi bedeller verdik? Bir Kürdistan kavramı için verilen emekler, ödenen bedeller nedir, biliniyor mu? Öcalan, savunmalarında Kürdistan'ı sözcük olarak bile kullanmıyor. Bir iki yerde kullanıyor, onu da tırnak içinde, başkalarından alıntı yaparken... Yargıtay savunmasında Kürtlerin adını da anmamak için kelime oyunlarına baş vuruyor. **"Kürt orijinli", "Kürt kökenli"** sözcüklerini Kürt kavramı yerine kullanıyor; bunu belli ki tersine dönüştürme, teslimiyet ve ihanette ne kadar samimi olduğunu kanıtlamak, devlete güven vermek için yapıyor...

Dün de tanımsızlaştırmayı Öcalan, bir yönetim ve siyaset tarzı olarak kullanıyordu. Örneğin, PKK nedir? Örgüt yapısı nedir? Bu soruların kesin ve net bir yanıtı yoktur. Tanımsızlık egemen yandır. Bir işçi partisi midir? Bir modern örgüt müdür? Bir aşiret örgütü müdür? Veya bir büyük aile midir? Bir topluluk mudur? Savunmada ki tanımlamalara göre hem hepsidir, hem de hiçbirisi değildir.

Tanımsızlık ve tanımsızlaştırma geçmiş pratik uygulamalarda çok daha açık ortaya çıkıyordu. Ama bu, bizim özgünlüğümüz olarak ifade ediliyordu. Herkes hem kendisini PKK'de görüyor, tanımlıyordu, hem de kendini orada görmüyordu. Bugün ise tümünden bir tanımsızlaştırma söz konusu. Geçmişteki sınırlı da olsa kendini görme durumu da yok. Çünkü **"Demokratik Cumhuriyet"** anlayışı, Kürtlerin inkarı, tanımsızlaştırılması, Kürtler ve Kürdistan kavramlarının bilinçlerden silinmesi, Türk sömürgeciliğinin bütün ideolojisi, politikası ve sistemi ile Kürtler üzerinde yeniden kurumsallaştırılmasının ideolojisidir.

Sorunun konuluşunda sadece Kürt-Türk ilişkilerinde değil, Örneğin **"zaferle sona eren ulusal kurtuluşla ilan edilen cumhuriyet aslında güzel bir ortak eserdir"** biçimindeki çarpıtma; **"bizim artık devlete, kendi kaderimizi tayin etmeye, ulusal taleplerimizi ileri sürmeye gerek yok"**, sonucunu getiriyor. **"Çünkü ne ararsan TC'de var."** 3 Nisan tarihli Savcılık ifadesinde, devlet mi arıyorsun? Al sana devlet. Vatan mı istiyorsun? Al sana ortak vatan... Ulusal-siyasal haklar mı istiyorsun? Bunların çoğu zaten var, diyor. Öcalan, mahkemede de hakim PKK'nin hedeflerine ilişkin soruduğu bazı sorulara cevaben af ve kimi kültürel kırıntıların dışında, **"olan bir şeyi niye isteyeyim"** diyordu.

Kürtler açısından tarihin çarpıtılması devletin hoşuna gider. Ama sorun PKK gerçekliğinin tanımlanmasına geldiğinde orada gerçeklik eğilip-büküldüğünde, bu devletin hoşuna gitmiyor. **"Biz cumhuriyete karşı değildik, oligarşik bozulmasına karşıydık. Cumhuriyet de bize, Kürt halkına düşman değil"** dediğin zaman devlet orada tavrı koyuyor; **"o kadar da olmaz. PKK'yi iyi tanımlayacaksın. PKK ayrılıkçı bir harekettir, PKK bağımsız, birleşik- demokratik Kürdistan'ı kurmayı amaçlıyordu. Bu, nasıl olur da cumhuriyetin özünü"**

bağdaştır. Burada samimi değilsin" diyor. Savcılığın Esas Hakkındaki Mütalaasında buna benzer değerlendirmeler var.

Öcalan ikili bir yaklaşım, ikili bir duruş sergilemeye özen gösteriyor. Bir yandan en sadık devlet savunucusudur, bir yandan da PKK'lı. Kimi zaman da ortada, ikisini buluşturmaya çalışan **"üçüncü şahıs"** konumundadır! Avukatlarla yapılan görüşmelerde de bunu görmek mümkün. Partiyi savunuyor eleştirisine karşılık verdiği yanıtta Öcalan, **"hem örgütü savunurum, hem de devleti savunurum. Her ikisini kollamak zorundayım"** diyor. PKK, devlete farklı gösterilmek isteniliyor, ama devlet bu yaklaşımı samimi bulmuyor, kabul etmiyor. Öcalan bununla da yetinmiyor. **"Biz cumhuriyetin özüne karşı savaşmadık"** dedikten sonra Yargıtay'a verdiği savunmada; **"ideolojik olarak çok dogmatiktik. Sorunlara çok ideolojik yaklaşıyorduk. Biz de cumhuriyet, hukuk kavramları gelişmemişti. Biz bunların bilincinde değildik. '70'li yılların ideolojik havası bizi de etkiledi. Solculuk, Kürtçülük bizi etkiledi. Biz de kendimizi onların içinde bulduk. Yeterli bir tarih bilincimiz, siyasal bilincimiz yoktu. Devlet, hukuk, siyaset gibi konularda fazla bilincimiz yoktu. Bu bilgisizliğimiz, cehaletimiz bizi çağdaş mezhepler haline çevirdi. Sonradan da, ideolojik mücadele verdiğimizizi düşünüyorduk oysa biz cahiller mücadelesini vermişiz"** diyerek PKK'yi ideolojik-politik ve eylemsel olarak mahkum ediyor.

Burada Öcalan kişiliğinin ve kurduğu "sistemin" önemli bir özelliği ile karşı karşıyayız. Öcalan'ın yarattığı "sistem"de sorumluluk üstlenmez. Sorumluluk ancak artık inkar edilmeyecek bir noktada çok genel olarak üstleniliyor. Öcalan, PKK içinde başından bugüne kadar izlenen politikaların, ortaya çıkan sonuçları karşısında tek bir sorumluluk üstlenmemiştir. Pratik ve politik değeri olmayan sorumlulukları üstlenmiştir. Örneğin Roma'ya çıkış ve sonrası. kararını, Öcalan kimseye danışmadan kendisi almış ve uygulamıştır. Bütün yetkiler ve güç kendisindedir. Ama sürecin olumsuz gelişmesinden kendisi dışında herkesi sorumlu tuttu. Oysa değerlendirme yapan, karar alan ve uygulayan kendisi.

Yine savunmada **"PKK kendi çizgisinden sapmıştır"** diyor. Doğrudur, eylem çizgisinde çeteci anlayış hakim olmuştur. Ama bunu sadece **"dörtlü çete"** diye tanımladığı kişilerle açıklamak ne kadar doğrudur? Çok iyi biliyoruz ki, ister yanlış eylem anlayışında, ister halka kötü davranmada, vergilendirmeyi giderek haraç toplamaya dönüştürmede Öcalan ve kurduğu "sistemin" sorumluluğu esastır ve belirleyicidir. Kendi "sistemi" zemin sunmuştur, teşvik etmiştir. Hatta açıktan emir vermiştir. Bunlar belgelidir. Bunların sorumluluğunu üstlenmek yerine başkalarına havale etmek doğru değildir.

İddianamelere veya esas hakkındaki mütalaaya verilen cevaplarda, **"biz program olarak gerçi böyle koymuştuk, ama** (burada bağımsız, demokratik, birleşik Kürdistan'ı kastediyor) **bunların gerçekleştirilebilirliği olmazdı"** diyebiliyor. Öcalan, programımız için **"hayaliydi, gerçekleşmezdi"** diyor. Hayali de olsa -ki bu doğru değil- binlerce insan bu hedefe ulaşmak için savaştı. Gerçekliği ortaya koymak devrimci ahlakın da bir gereğidir ve ondan sonra *"bu yanlıştı"* denilir ve halka hesap verilir. Ama burada Öcalan, gerçekleri çarpıtıyor, devrimci ahlakı ayaklar altına almakta sakınca görmüyor. Hem dünkü gerçekliği farklı gösteriyor, hem de sorumluluktan kaçınıyor. Böyle karmaşık bir koyuş tarzı var. Karmaşıktırarak, hiçbir şeye benzeştirmemek, farklı göstermek, Öcalan gerçekliğinin önemli mekanizmalarından ve en çok kullandığı yöntemlerinden biridir.

Burada da dikkat edilirse yine belirsizlik, tanımsızlaştırma var. Aslında çok açık ve nettir, ama hiçbir şeye benzeştirilemeyen, biricik gösterme tutumu Öcalan gerçekliği ile bağlantılıdır. Bu tanımsızlaştırma işleri karmaşıktırarak, anlaşılmasını zorlaştırıyor. Herkes kendine göre yorum yapıp, tavır belirliyor veya kendini ikna etmeye çalışıyor. Eleştirel yaklaşan, evrensel, bilimsel ölçüleri esas alan biri için anlaşılmasa hiçbir yanı yoktur. Ama *"bilinemezcilik"*, her şeyi büyümlü gösterme yöntemi, Öcalan gerçekliğinin önemli bir yaklaşımıdır. **"Demokratik Cumhuriyet"** anlayışının devlet ideolojisinin bir tekrarı olması çok net olmasına rağmen, hala kabul görmemesinin bir nedeni de Öcalan gerçekliğinin bu özelliğinin insanlarda yarattığı etkidir.

Kürtlerin durumuna ve sorunun konuluşunu özetleyecek olursak; **"Kurucu öge"** Kürtleri tanımsızlaştıran, inkarı kuvvetlendiren, bilinçleri muğlaklaştıran ve durumu daha da kötüleştiren bir kavram. **"Ortak vatan ve devlet"** ise, hem tarihi gerçekliğin çarpıtılması, hem sömürgeci egemenliğin kabulü, aynı zamanda Kürt ulusal taleplerinden, devlet kurma talebinden, kendi kaderimizi tayin etme hakkından vazgeçme, vazgeçirme ideolojisi.

Kürt sorunu tezler biçiminde de konuluyor. Örneğin, **"dil ve kültür özgürlüğü sorunu, sorunun can alıcı yönünü teşkil etmektedir"** deniliyor. Sorunun bu biçimde konuluşu '70'li yıllardan beri tartışılıyor. PKK, aynı zamanda tüm olarak sorunun bir dil ve kültür sorunu olarak konulmasına karşı savaştı. Kürt sorununu dil ve kültür sorunu olarak koyanları en ağır terimlerle mahkum ediyorduk. Kültürel özerkliği, KDP'nin savunduğu otonomiye ihanet olarak değerlendirmiyor muyduk? Manifesto ve Parti Programı bunun en inkar edilmez kanıtı değil mi? Peki bu değerlendirme ve ilkelere ne oldu? Öcalan'ın tutsaklığı her şeyin tersine çevrilmesi, inkarı ve mahkum edilmesinin bir gerekçesi olarak gösterilebilir mi? Gösterilemezse Öcalan'ın tutsaklığı dışında değişen nedir?

Öcalan, PKK Gerçekliğini Çarpıtıyor ve Mahkum Ediyor!

Tarihi, sınıfsal bir gerçeklik ve bir devrimci hareket olarak PKK'nin değerlendirilmesinde de Öcalan'ın çelişkili, eklektik, tanımsızlaştırıcı yaklaşımıyla karşılaşırız. Bir yandan PKK'nin ideolojisi ve programının dogmatik, hayali, yanlış olduğunu, mevcut çıkmazın bu programının aşılmasıyla aşılabileceğini belirtirken, diğer yandan cumhuriyetin toplumsal ve ideolojik temelde büyük bir demokratikleşme sürecine girdiğini anlatıyor ve PKK'nin de demokratik bir program oluşturulmakla bu sürece karşılık vereceğini vurguluyor. Öcalan bu noktada durmuyor, hemen ardından bu söyledikleriyle çelişkili değerlendirmeler geliştiriyor. Nasıl oluyor da PKK hem “*dogmatik*” bir programa, yani dogmatik de olsa ulusal kurtuluşçu ve sosyalist içerikli bir programa sahip olacak; hem de bu programatik yapısıyla cumhuriyetin özüne karşı olmayan, onun oligarşik bozulmasına karşı mücadele eden bir parti niteliğinde olacak! Peki bu iki uzlaşmaz yanı aynı gerçeklikte birleştirmek mümkün mü? Bu kadar bilim ve gerçek dışı bir mantık neyin ürünüdür, hangi dürtünün sonucudur?

PKK, programı ister ütöpik, ister yanlış, ister dogmatik olarak tanımlansın, isterse tümüyle reddedilen bir program olsun; en azından, programatik düzeyde, ideolojik düzeyde cumhuriyeti reddeden, cumhuriyete karşı mücadeleyi bir varoluş koşulu olarak ele alan bir harekettir. Eğer programında PKK'nin tanımı böyleyse, **"cumhuriyetin özüne karşı değildir, hatta onun özünü geliştirmeye, cahil Kürdü cumhuriyetin özünü birleştirmeye çalışan bir harekettir; ben hiçbir zaman cumhuriyete karşı olmadım"** demek neyin nesidir? Birbiriyle bağdaşmayan, yan yana gelmeyen iki şeyi, yan yana getirildiği zaman ortaya tanımsız, şekilsiz ucube bir şey çıkar. 25 yıllık mücadele ve PKK programı, milyonları ayağa kaldıran, on binlerin uğruna her şeylerini ortaya koyduğu PKK programı **"ütöpik, yanlış ve dogmatiktir"** biçiminde tanımlanıyor. Özellikle Yargıtay'a sunulan savunmada çok daha çarpıcı bir biçimde bu vurgulanıyor.

PKK'nin ortaya çıkışı, devletin Kürdistan'da kurumsallaştırdığı sömürgeci sistemle, sömürgeci sistemin özünü değil, cumhuriyetin oligarşik bozulmasıyla açıklanıyor. Hükümetlerin, hükümetleri yöneten parti liderlerinin tavırlarıyla, politikalarıyla, bunların cumhuriyetten sapan yaklaşımlarıyla, PKK'nin çıkışı arasında bir bağlantı kuruluyor. Oysa PKK, Kürdistan'da sömürgeciliğe, dünya çapında emperyalizme karşı bir

sosyalist hareket olarak doğdu. Sosyalist bir hareket olarak Kürdistan'da ulusal kurtuluş devrimini gerçekleştirmeyi kendisi için asgari program olarak benimsedi ve bütün faaliyetlerini bu asgari program doğrultusunda yürüttü. Bunlardan hiç söz edilmiyor. PKK'nin azami ve asgari programından, dünya görüşünden, bugüne kadar yaptıklarından, PKK'yi ortaya çıkaran tarihi, ekonomik, sosyal, siyasal koşullardan söz edilmiyor. PKK, bir tepki hareketi olarak konuluyor. **"PKK isyanı"** diyerek PKK bir tepki hareketi derekesine indirgenmeye çalışılıyor. Oysa biliniyor ki, PKK, tarihin derinliklerine uzanan bir direniş geleneğinin günceldeki temsilcisidir. Bir ideolojiye, bir programa, bir örgüt yapısına sahip, kendi ülkesinin ulusal kurtuluş sorununu çözmeye talip, ulusal kurtuluş hareketine öncülüğü kendisi için temel görev sayan, bunu da sosyalizm hedefine bağlayan devrimci-sosyalist bir partidir. Hakkılığı, meşruiyeti tartışma götürmez. Bütün bunların ortaya konulması gerekirken, PKK'nin cumhuriyetin oligarşik bozulmasına, yozlaşmasına, cumhuriyetin özden sapıtılmasına karşı bir isyan hareketi olduğu ifade ediliyor. PKK, dili yasaklanan, üzerinde yoğun bir baskı olan ama, baskının niteliğinin de konulmadığı bir halkın isyan hareketi biçiminde ortaya konuluyor. Açık ki PKK gerçekliğinin çok kaba bir tahrifatı söz konusudur.

"PKK cumhuriyetin özüne karşı değil, onun oligarşik bozulmasına karşı" değerlendirmesi ile PKK ve TC gerçekliği arasındaki ilişkiyi çarpıtarak ne elde edilmek isteniyor? TC'nin bölge halkları açısından, yine dünya sistemi içindeki konumuyla tuttuğu yer, yüklendiği görevler ve roller ile özü nedir? Bizim açımızdan, halklar açısından cumhuriyetin özü, inkar, imha, katliam ve bunun sistematik bir yapıya, bir kurumlaşmaya dönüştürülmesidir. Özü, sömürgeciliktir, ulusal imhadır, inkardır, tarihten silme rejimidir, soykırım rejimidir. Emekçiler, işçi sınıfı için ise baskı ve zulüm rejimidir!

PKK, emperyalist-kapitalist sistemle birlikte sömürgeci sisteme karşı ulusal kurtuluş, özgürlük ve bağımsızlık hareketi olarak gelişti. PKK, cumhuriyetin Kürdistan'daki varlığı olan sömürge egemenliğine karşı mücadeleyi kendisi için varoluş gerekçesi sayan bir harekettir. PKK'nin bu özünün yok sayılmasının, ters yüz edilmesinin tek bir anlamı vardır; dar ve en iyimser anlamda sorumluluktan kaçmadır, ama bu, çok belirleyici bir neden değil. Burada gerçekliği eğip-bükmenin, farklı göstermenin hiçbir anlamı yoktur. Öcalan bunu söylemekle gerçekliği değiştirebilir mi? Öcalan böyle söyledi diye cumhuriyet PKK'yi kabul mu edecek? Hayır. Cumhuriyet, **"bu benim çocuğummuş niye boğayım"** demez.

"Kendi bağrında doğan bir yavruyu boğmakla bir şey kazanılmaz. Ama onun kendi yaşamsallığında kendinden biri kılarak yaşatmak, gücüne güç katacaktır." Bu alıntı, Öcalan'ın felsefesini, mantığını çok net ortaya koyuyor. Öcalan, devleti yönetenlere şu mesajı vermek istiyor: *"Aslında PKK bildiğiniz gibi değil."*

PKK'nin yaratıcısı olarak onu en iyi ben bilirim. O çok korktuğunuz PKK aslında özünüze karşı değil. Bu öz cumhuriyetle bütünleştğinde gücünüze güç katacaktır." Peki Kürt halkının, bizim bunu kabul etmeniz mümkün mü?

Savunmanın birçok yerinde aynı yöntemle PKK'nin özü çarpıtılarak konuluyor. Karşıma çelişkili, eklektik bir metin, daha doğrusu bir kavram kargaşası, gerçekliğin anlaşılmasız kılınması çıkıyor. Oysa PKK gerçekliği çok anlaşılır ve nettir. TC'nin resmi tezleriyle PKK'den kimi kırıntılar birleştirilmeye çalışıldığı zaman, anlaşılmasız, tanımsız bir şey ortaya çıkmış oluyor. Hatta PKK, cumhuriyeti demokratikleştirmiş, Kürdü cumhuriyetle buluşturmuş, neredeyse cumhuriyet adına iş yapmış. Cumhuriyete, Türk uluslaşmasına hizmet etmiş ve bunu yaparken, uygulayanlar olarak bizim haberimiz olmamış! Eğer gerçek böyleyse, devletin bu kadar öfkelenmesine, bastırma hareketlerine girişmesine, yok etme kampanyaları yürütmesine, on binleri zindanlara doldurmasına, milyonları yerinden yurdundan etmesine gerek yoktu. Artık tarih olmuş, kimenin değiştiremeyeceği gerçekliği tersine çevirmeye çalışmak boş bir çabadır.

Öcalan aynı yaklaşımı PKK programından söz ederken de gösteriyor. "Her ne kadar PKK programında bağımsız devlet, bağımsız, demokratik ve birleşik Kürdistan sözleri geçiyorsa da siz bunlara bakmayın" anlamına gelen değerlendirmelere sık sık rastlamak mümkün. Osman Öcalan da **"Biz hiçbir zaman bağımsız, demokratik ve birleşik bir Kürdistan hedeflemedik"** diyor. Diyor, ama milyonların gözlerinin içine bakarak düpedüz yalan söylüyor. Bu kadar kaba bir yalancılığın, inkarın anlamı var mı?

Savunmada, **"Biz programımıza yazdık ama bunun gerçekleşemeyeceği ilmen de sabittir"** deniliyor. Mahkeme savcısı önündeki belgelere dayanarak -bunlar arasında parti yayınları da var- PKK'nin bağımsız, birleşik ve demokratik Kürdistan hedefi olduğunu söyleyince Öcalan, **"gerçekliği görmüyor musunuz, gerçeklik farklıdır"** biçiminde savcının değerlendirmesini eleştiren bir tavır takınıyor. Savcı elindeki belgelere ve pratikte işleyen gerçekliğin ne olup olmadığına bakar; devletin bakış açısıyla değerlendirir. Salt hukuki yaklaşmaz. Siyasal bakış açısıyla devletin resmi tezleriyle olaya bakar ve PKK'nin Türk devletine, onun sömürgeci kurumlarına, Kürdistan üzerindeki egemenliğine karşı programıyla, ideolojisiyle, strateji ve taktikleriyle mücadele verdiğini, bunun için on binleri, milyonları harekete geçirmiş bir hareket, bir savaş örgütü, bir direniş hareketi, ulusal kurtuluş savaşına öncülük eden bir hareket olduğunu görür ve bu nedenle yargılamaya çalışır.

Öcalan PKK'yi savunmuyor, tam tersine reddediyor; görüşleriyle, eylemleriyle, mücadelesiyle çok farklı göstermeye çalışıyor. Özellikle cumhuriyetle çelişkisini, cumhuriyetle olan savaşın özünü çarpıtıyor. PKK'yi **"Demokratik Cumhuriyetin çağı"**

ve kurucu gücü" olarak tanımlıyor. Gerçekte böyle midir, PKK böyle mi kuruldu? Aslında savunmada tanımlanan PKK, bugün ortaya konulan **"Demokratik Cumhuriyet"**, yani tasfiye hareketidir. Kaba ve aynı güzeyde gülünç bir çarpıtmayla karşı karşıyayız: Açık ki PKK, ne **Demokratik Cumhuriyetin** çağrı gücüdür, ne de kurucu gücüdür.

PKK'nin rolünün *"Kurmayı Demokrasiye gücü"* olarak konulması, tarihi gerçeklik farklı olmasına rağmen yeni bir PKK tarihini yazma girişimidir. Öcalan'ın çarpıtmaya çalıştığı gerçekler çok canlı olan ve yaşanan gerçeklerdir. Bu nedenle PKK'nin bu tarzda tanımlanması, PKK tarihinin bu biçimde ortaya konulması, Kürt halkı açısından büyük bir talihsizliktir, trajedidir.

Savunmada reddedilen, mahkum edilen PKK için değişim-dönüşüm zorunlu görülüyor. İki gücü, yani devletle PKK'yi, devletle Kürt halkını birleştirmede zorlanmalar var. Ortaya çıkan çelişkili, eklektik yaklaşımlar; herkese kendisinden bir şeyler buldurma çabası savunma metnine de yansıyor. Bu yaklaşım en çıplak 3 Nisan '99'da savcılığa verilen ifade de var. Aynen şöyle deniliyor: **"PKK programı hayali ve yanlış. Bunun hiçbir siyasal ve politik değeri yoktu. Aslında Türkiye'de her şey var. Türkiye demokratik bir ülkedir. Kürtlerin de hakları var. Kürtlerde bir dil sorunu var. O da aşılabılır."** Dikkat edilirse burada programa, çizgiye, dolayısıyla onun eylemine dönük mahkum eden yaklaşım bütüne ilişkindir, bütünü kapsıyor.

Başka yazılarda da **"PKK programı '90'lara kadar belli bir iş gördü. Sorunu belli bir noktaya getirdi"** deniliyor. Yine **"PKK'nin çıkışının amatörlüğü, ütöpikliği ve eylem yöntemlerindeki yanlışları ne kadar eleştirilse de tarihi ve toplumsal olarak cumhuriyet için 'sana sürekli ayak bağı olan sorunu gör ve çöz' demekle gerçek bir hizmet yapmıştır"** diyerek bütün o retçi ve mahkum edici yaklaşımlara rağmen PKK'ye sorunu, cumhuriyetin önüne koyma rolü biçiliyor. Bugün ise artık PKK bu rolünü oynamıştır. Programını ve çizgisini değiştirmesi gerekir. Öcalan bunu daha açık olarak **"'90'lardan sonra özellikle '93'te ilan edilen ateşkesle birlikte çizgimizi, programımızı değiştirmeliydik. Dünya değişti, reel sosyalizm çözüldü. Biz de değişen koşulların gereklerini yapmalıydık"** diyerek ortaya koyuyor. Burada da çelişki var. Eğer bir program ütöpikse, gerçekleşme olanağı ve hiçbir politik değeri yoksa o program başından beri reddedilmelidir. '90'lara kadar doğruluğunu kabul etmek ve savunur gibi görünmek, hatta PKK'nin çıkışını dil yasağına, baskılara karşı olma noktasına indirgeyerek, yanlış da olsa bir meşruiyeti olduğunu söylemek yine kendi içinde çelişkilidir.

Savunmada **"PKK haklı, meşru, doğru bir çizgiyi savundu. Halkın, hatta halkların özelemlerini doğru bir şekilde tarif etti, bunun mücadelesini verdi"** biçiminde bir değerlendirme

yok. Çünkü burada olaylara halkın cephesinden değil, devlet cephesinden bakılıyor. Ama öte yandan bütün bunların PKK'lilere ve Kürtlere kabul ettirilmesi gerekiyor. Bu nedenle birbiriyle çelişen, iç tutarlılıktan yoksun ve eklektik değerlendirmeler yapıyor.

Örneğin, savunmada Öcalan, **"Daha devleti, toplumu, tarihi tanımadan dogmatik, ideolojik yaklaşımlarla, ütöpik siyasî belirlemelerle PKK adına bir isyan içinde kendimi buldum ve yarattık"** diyor. Burada bir irade var mıdır? Bu irade kime aittir? Yine sorumluluktan kaçış var. Hem gerçeği yanlış koyuyor, hem de "İçinde bulduk kendimizi" diyerek PKK'nin ortaya çıkışındaki rolünü yarım ağız üstleniyor, ya da üstlenir gibi oluyor!

PKK programını 1993'ten sonra sürdürmenin ve değiştirmemenin yanlış olduğunu, bunun reel sosyalizmin çözülmesiyle ilişkisini kurmak doğru değildir. Çünkü burada değişen koşullar, değil cumhuriyet karşısında, devlet karşısındaki duruştur. *"Aslında biz halklar adına, Kürtler adına çıkmayacaktık. Yanlış olan budur."* Anlatılmak istenen budur. Başından beri kendisini reddediyor. Yargıtay savunmasında bu, çok daha net konuluyor. **"Bu mücadele ve yargılama benim yaşanacak bir geçmişimin olmadığını kanıtlamıştır."** Yaşanacak bir geçmişin olmaması bütünüyle kendini reddetmek, inkar etmek değilse nedir? Bu, açık bir pişmanlık bildirisi değilse pişmanlık nedir? Geçmişte elle tutulacak, savunulacak, doğru, güzel hiçbir şey yoksa o zaman '90'lara kadar yapılanları nasıl açıklamak gerekir? O zaman cumhuriyete hizmet anlamında da çok fazla iş yapmış sayılmazsın, İyi bir cumhuriyet vatandaşı olamamışsındır. Gerçeğin de böyle olmadığı, cumhuriyete hizmet olmadığı çok iyi biliniyor. Önüne **"demokratik cumhuriyet"** in onurlu bir vatandaşı olma görevini koyuyorsan ve PKK tarihini de cumhuriyetin özüne sahip çıkma, özünü geliştirme, onu demokratikleştirme olarak ele alıyorsan; bir cumhuriyet vatandaşı olarak yaşanılacak, savunulması gereken bir geçmişin vardır demektir. Burada da yine çelişki var ve Öcalan hangisinin doğru olduğuna karar vermek durumundadır. Halkımızı kandırmayı ve onun en temiz duygularıyla oynamayı bırakmalıdır artık!

Bu değerlendirmeden sonra şöyle bir soru gündeme geliyor; yaşanacak bir geçmiş var mı, yok mu? Hangisi doğru? Program ne zaman değiştirilmelidir? Başından beri mi yanlıştı, yoksa '90'lara kadar ütöpikliğine rağmen belli bir rol oynadı, Kürt gerçekliğini ortaya çıkardı, cumhuriyete "al bu sorunu çöz" dedi, yeni teorilere göre diriliş devrimini gerçekleştirdi, ama kurtuluş devrimine cevap olamazdı? O zaman başından itibaren yanlış ve ütöpik olan bir hareket nasıl olur da diriliş devrimini tamamlar, nasıl olur da sorunun özünü açığa çıkartır? Bir ideolojiye, programa, örgüt yapısına ve pratiğine sahip bir hareket, nasıl olur da bir tepki hareketi, bir isyan hareketi, kendiliğinden bir hareket olarak değerlendirilebilir? Bir isyan hareketi, nasıl olur

yor da 15 yıl milyonları harekete geçirebiliyor, bu kadar güçlü siyasal bir öze sahip olabiliyor? Buradaki kaba çelişki, **"dünya değişti, koşullar değişti"** tezini de yalanlar. Çünkü program başından beri yanlıştır. Cumhuriyetin kavranışı, ortaya konuluşu yanlıştır. Kürt sorununun ortaya konuluşu veya Kürtlerle cumhuriyet arasındaki ilişkinin ve çelişkinin konulması, statünün netleştirilmesine dönük yapılan bütün belirlmeler yanlıştır. Dolayısıyla yanlısın mücadelesi verilmiştir, yanlış bir pratik ortaya çıkmıştır. Bu, acı ve gözyaşından başka bir sonuç doğurmamıştır. Öyle bir noktaya gelinmiştir ki, PKK, çıkmazın nedeni haline gelmiştir. Çıkmaz, ancak PKK programının değişimiyle aşılabılır. İşte, dile getirilen her şey bu düşünceyi teorileştirmeye dönüktür.

"İlke ve programlar, yaşamın ilerlemesi önünde bir engelse değiştirilir."

Ancak bu durumda şu soru gündeme gelir: Gerçekten ilke ve program yaşam tarafından aşıldı mı? Bir zorunluluk, bir ihtiyaç, temel bir istem olmaktan çıktı mı? Ayrıca burada sözü edilen "yaşamın ilerlemesi"nin ne anlama geldiği de ayrı bir tartışma konusudur.

Değişim sorunları ortaya konulurken, **"Aslında devrimci şiddet yeterince kullanılmıştır. '93'ten sonra ben PKK'yi devrimci şiddetten arındırmaya çalıştım. Ama yeterince başaramadım. 5. ve 6. Kongreler bir anlamda tekrar kongreleri oldu. Bu da sonuçta ağır kayıplara yol açtı"** diyor. Buna bağlı olarak eylem çizgisini başından sonuna ret ve mahkum ediyor.

Öcalan, mahkemede hakim, **"bunların yeni mi farkına vardın"** demesi karşısında, **"evet, yeni farkına vardım. 1973'te bunları bilseydim, bunlar olmazdı"** cevabını veriyor. Bunlar, bütün bir mücadeleden pişmanlık duyduğunun çok açık itirafı değilse nedir?

Öcalan'ın ortaya koyduklarında bir diğer çelişki de, kendi geçmişinin küçük bir parçasını bile savunmaması, bunlardan pişmanlık duymasıdır. Ama Öcalan PKK ve halka karşı ikili davranıyor, Kürt halkına ve PKK'lilere seslenirken, geçmiş mücadelenin ortaya çıkarttığı değerleri ve Kürt halkının bağlılık duygularını, güvenini çok kötü biçimde kullanıyor. Düşman karşısında **"yaşanacak bir geçmişim yok"** değerlendirmesi yapıp pişmanlık bildirmesine rağmen, halk nezdinde hala eski konumunu sürdürmesi, halkın, bütün bu tersine dönüş, teslimiyet ve ihanete rağmen PKK'lilerin, Öcalan'a karşı sınırsız güven duygularını sürdürmeleri bizim trajedimizi ifade eden bir paradokstur. Bunun dünyada başka bir örneği yoktur. Bu durumun Öcalan'ın yarattığı sistemle bağlantıları vardır. (Başka bir bölümde bu konuya değinmeye çalışacağız.) Gerçeği görüp Öcalan için **"Teslim oldu, her şeyi verdi"** diyenlerin lanetli oldukları açıklanıyor. Bu, yaşadığımız trajedinin başka bir boyutu.

Öcalan mahkeme sürecinde verdiği *"Yetkililere"* başlıklı dilekçede şunları yazıyordu: **"Amacım, halkımızın yoksul, geri ve haklardan yoksun kaldığı herkes için kabul edilen bir parçası için (dikkat edelim burada halkımızdan kasıt Kürt halkı değil, Türk halkıdır) doğrusu ve yanlışlarıyla sonuçta laik gelecek özgürlük anlamına gelen bir mücadelenin ona ters düşmesine çelişkili de olsa ona 'dur' demek, doğru olana yönelmek, küçüklük değil, kendine güvenmenin, doğruya güç getirmenin gereğidir"**. Burada da yine biraz önce tartıştığımız çelişkili, tanım-sızlaştırma mantığı çok net görülüyor.

Öcalan, savcılığın hazırladığı iddianamede bazı belirlemeleri eleştirirken *"PKK önderliğinde her ne kadar sosyalist bir devletten bahsedilse de, her örgüt o dönem kendine göre ayrı bir devlet anlayışından bahsetti ve bunlar ütöpik olmaktan öteye gidemeyen, mezhep düzeyinde olgulardır. PKK kitleselleşerek, bunu kısmen aştığında da özellikle '90 yıllarında içine girilen ve salt değerlendirmelerle şekillendirilmeye çalışılan özgür birliktelik, değişim, ve demokratik birlik anlayışında da ciddi şeyler var"* diyor. Fakat tarihsel bir gerçeklik olarak '90'lı yıllardan sonra dile getirilen ateşkes, siyasal çözüm, demokratik birlik gibi kavramların burada belirtilenlerle, hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi biliyoruz. En azından bu kavramların algılanma ve genel ideolojik-stratejik çizginin bir parçası olarak dile getirilmesi açısından benzerliği yoktur. Bu kavramların tartışıldığı dönemde *"ortak vatan, ortak devlet, kurucu öge, demokratik cumhuriyet"* gibi kavramların gündeme gelmediğini çok iyi biliyoruz. Bunlar, bugün üretilen kavramlardır ve PKK'den kesin bir kopuşu, tersine dönüşü anlatıyor. Ancak o dönem anlamı çok farklı olan *"Özgür birliktelik"*, *"demokratik birliktelik"* kavramları tartışılıyordu.

Mütalaa karşısında verilen savunmada PKK yine anlamsızlaştırılıyor. **"PKK, artık dış güçlerin oyuncağı haline gelebilir. Zaten PKK üzerinde birçok devletin hesapları var"** diyor. Tek tek ülke adı vererek, PKK'yi dış politikaları doğrultusunda veya Türkiye üzerindeki hesaplarını hayata geçirmek için nasıl kullanacaklarını anlatıyor. Bu durumun devlet için tehlikeli olabileceğini, PKK'nin başkaları tarafından kullanılmasının önüne geçmek için sorunu çözmek gerektiğini dile getiriyor. Öcalan, çözüm için af veya pişmanlık yasasıyla, birkaç kültürel kırıntının yeterli olacağını savunuyor.

Başkanlık Konseyi üyeleri de Öcalan'la benzer şeyler dile getiriyorlar: *"Eğer devlet PKK ile anlaşırsa, PKK'yi kendi bünyesine katarsa o zaman gücüne güç katacaktır. Balkanlarda, Kafkaslarda, Ortadoğu'da büyük güç haline gelecektir. Bölge devleti haline gelecektir. Tarihsel yayılma politikasının önünde hiçbir engel kalmaz. Tam tersine iç istikrara kavuşmuş, din muhalefet eden, ona karşı savaşan Kürt dinamiğini de arkasına alırsa kimse Türkiye ile hegemonya mücadelesinde boy ölçüşemez."* Nereden nereye? TC'nin sömürgeci ve yayılma stratejisine karşı mücadeleyi kendisi için varlık koşulu olarak sayan bir partinin TC'nin yedeğine

ve onun vurucu gücü haline gelme isteğinin tutkuyla vurgulanması, salt hazin bir durumu değil, utanç verici bir tersine dönüşü, karşısına çark edişi de anlatıyor! Bu tarihsel ihanet, ne yazık halkımıza "Işıklı Yol" olarak tanıtılıyor ve önünde secdeye gelmeleri isteniyor!

Öcalan üzerinde PKK'den istenen programını değiştirmesi, silahlı mücadeleye son vermesi, kendini donanımsız ve savunmasız bırakması ve sonunda kendisinden ve temsil ettiği değerlerden hiçbir iz bırakmamacasına tasfiyesidir. Öcalan, bunu başarsa tarihi rolünü tamamlamış olacağını söylüyor. Önüne konulan görevi yerine getirmek için halkın bağlılığını ve güvenini sonuna kadar kullanıyor. Devlet karşısındaki teslimiyetçi yaklaşımın tersini halka karşı geliştirerek çelişkili tutumunu devam ettiriyor. Parti ve halkımız karşısında yine üstenci, tepeden bakan, yaratan, aşağılayıcı bir tutum içinde. Hiç kuşkusuz en hafif yorumla bu tavrı ahlaki olarak da doğru değildir. Adeta herkesi aptal yerine koyuyor. Kurduğu "sistemin" halk üzerindeki etkisine güveniyor ve "ben zırdelilik yapsam da halk bana peygamber gibi yaklaşır, ben devlete hizmete hazırım dediğimde, halk 'Başkanın bir bildiği vardır' diyor." Halkı algılayışı, partililer hakkındaki değerlendirmesi böyle olunca, tabii ki, bizim aptal yerine konulmamamız, bize aptal muamelesi yapılmaması için geriye pek bir neden kalmıyor. Aslında bu paradoks, Kürdün tarihsel trajedisinin de en önemli nedenidir! Ama bizde aptal olmadığımızı, kendi varlık koşullarımızın ne olduğunu, niçin yaşadığımızı, niçin bugüne kadar bu mücadeleyi verdiğimizizi göstermek zorundayız.

Özetlersek: PKK ilk çıkışından itibaren kendisini cumhuriyetin özüne karşı tanımladı. Cumhuriyet, halkların inkarı üzerine kurulmuştur. Özü budur. Ermeni ve Kürt katliamı, Rum göçertmesi üzerine kurulan bir cumhuriyettir

TC, emperyalizmin en geri değerlerinin taşıyıcısı konumundadır. Türkiye halkı açısından da onu kendi tarihinden koparan, emekçileri ezen, Türkiye işçi sınıfı ve halkının öncülerini astıran, Kara Denizin azgın sularında boğduran bir diktatörlük, bir sistemdir. Cumhuriyetin özü budur. Biz bu özün uygulayıcıları olamayız. Hiçbir zaman da böyle olmadık.

PKK, bir aydınlatma hareketidir, PKK, Kürt tarihini, Kürt toplumunu hatta Türkiye toplumunu aydınlatan, onun gerçekliğini açığa çıkaran ve bunu bir siyasal programa dönüştüren, bu siyasal program doğrultusunda mücadele eden bir örgüttür. Bir bilinç hareketidir. Bilinçte cumhuriyetten, devletten bağımsızlaşmayı, birincil hedef olarak koyan bir harekettir.

Bugün yapılmak istenen ise bağımsızlaşma değil, beyinlerin yeniden köreltilmesi, beyninsel sömürgeciliğin kurulmasıdır. Sömürgecilik, bütün bir Kürdistan'da "**ortak**

vatan, ortak devlet" kavramları altında meşrulaştırılmaya, süreklileştirilmeye çalışılıyor. Ağrı isyanının bastırılmasından sonra bir gazetede yapılan karikatürde iki Ağrı arasında yapılan mezarda yazılı olan **"Kürdistan hayali burada meftundur"** sözü, bugün Öcalan'ın savunmalarında dile getirdiği *"çözümlerin"* hayata geçirilmesi ve Kürt toplumuna egemen kılınmasıyla gerçek olacaktır. Gerçek betonlama o zaman yaşanacaktır. Şimdi mezar kafamızda yaratılmaya çalışılıyor. En büyük ve en korkunç tahribat budur.

Öcalan Kendisini Savunmakta Bile Acizdir!

Öcalan, mahkemede kendisini savunmaktan aciz bir görüntü sergilerken, aslında gerçekte nasıl bir yanılsama olduğunu da kanıtladı. Savunmada dile getirdikleri görüşler, sergilediği tavır ve davranışlar, kişilik yapısının ne olduğunu bize çok net anlattı. Öcalan, haksız bir savaş yürüten, halka baskı yapan, halkı katliamlardan geçiren, bunu yaparken de ölen Türk devletinin faşist unsurlarını şehit olarak değerlendiren; bir halkın kurtuluşu, özgürlüğü için kendini sınırsız adayan, geçmişte bizzat Öcalan'ın kendisinin tanrıça olarak adlandırdığı Zılanları, Semaları ve Büyük Ölüm Orucu şehitlerimizi Hayrileri, Kemalleri ise yetersiz bilinç, anormal duygu ve irade ile açıklıyor... Savunmada bu konuda, **"Daha sonra şunu çok açık gördüm ve söyledim: Kürt gerçeği üçte bir hasta, üçte bir delirmiş, üçte bir tutsaktır. Bu özellikler olduğu gibi, örgüt ve eylem yapısına yansımıştır. Ölüm oruçları, kendini yakmalar, binlercesinin bombayı kendinde patlatması intihar eylemleri, yine asla tasvip edilmeyecek sivil kitle hedeflenmesi mevcut toplumsal yapının derin etkisi altında olmak kadar, yetersiz bilinç ve anormal duygu ve iradenin de sonucudur"** diyordu.

Tam da bu noktada Öcalan'ın bir yöntemi üzerinde durmanın yeridir: Değerler, bilinç ve ruh katliamı, değerlerle oynama ve değerleri kullanma anlayışı ve pratiği ile daha ciddi ve çirkin boyutlar kazanıyor. İmralı Partisinin yönetenleri kendilerini, yaşadıkları ve yaşattıkları tasfiyeciliği anlatmakta, kendilerine karşı direnenleri, devrimci çizgide ısrar edenleri ideolojik ve politik olarak karşılamada o kadar acizdirler ki, en kolay yol olarak şehitlerimizin ardına gizlenmeyi tercih etmekte ve onların üzerinden

bir saldırı gerçekleştirmektedirler. Öcalan'da bu, kendi dışındaki herkesi susturmada ve gözden düşürmede bir yöntemdir. Bu yöntemi İmralı'da devrimci çizgide ısrar eden arkadaşlarımıza yönelik olarak kullandı, kullanmayı sürdürüyor. Şehitlerin adı kullanarak, şehitlerin ardına gizlenerek değerlerimiz kullanıyor, onlarla oynuyor. 18 yıl önce şehit düşmüş bir yoldaşımızın bugün bu biçimde bir dayanak noktası yapılması en sıradan ahlakla bağdaşmadığı gibi, bu, acizlikten başka bir şey değildir. Burada esas sorunumuz bu en sıradan ahlak ölçüleriyle bağdaşmayan saldırı üzerinde uzun uzadıya durmak değildir. Esasa olarak üzerinde durduğumuz nokta şu:

Bugün şehitlerimizi kendilerine dayanak yapmak isteyen, başta şehitlerimiz olmak üzere bütün değerlerimizi ve halkımızın en temiz bağlılık duygularını sömüren Öcalan'ın ve tasfiyeci yöneticilerin şehitlerimizin adını ağızlarına almaya hakkı var mı? Düşman karşısında şehitlerimizi mahkum eden Öcalan'ın, bugün şehitlerimizin ardına gizlenmesi onu tarihsel suçlarından kurtarır mı?

Bizim şehitlerimizi **"yetersiz bilinç ve anormal duygu ve irade"** ile suçlayıp mahkum eden Öcalan, yine aynı savunmasında Türkiye Cumhuriyeti devleti için ölenleri ise kendi şehidi olarak değerlendirmekte bir sakınca görmüyor, tersine bundan sevinç ve gurur duyuyor. Bizim şehitlerimizi mahkum eden, ama Cumhuriyet için ölenleri ise kendi şehidi ilan edenlerin, bizim şehitlerimizin adlarını ağızlarına almaya hakları yoktur, olamaz, olmamalıdır. Bu konuda söyledikleri de kısaca şöyledir: **"Cumhuriyetin kuruluş ve korunmasında emeği geçen tüm şehitleri, şehitlerimiz bilmek, kurucusunu minnettarlık ve saygıyla anmak, bayrağını gururla selamlamak bunun için esastır."**

Bu yaklaşımı bırakalım önderlik gibi kavramlarla, sıradan bir yurtseverlikle, hatta sıradan bir vicdanla bile açıklamak mümkün müdür? Bu yaklaşım hangi ruh halinin ürünüdür? Hangi kişilik yapısının yansımasıdır?

Son olarak, idam cezasının onaylanmasından sonra hükümetin aldığı karar; tam bir rehin tutmadır. Devletin, Öcalan'dan PKK'nin tasfiyesini veya içine girilen süreci kesinlikle en hızlı biçimde, hem de firesiz bir biçimde sonuçlandırma istemini ifade eder. Öcalan'dan bu istenirken bir yandan da hareket alanı daraltılmıştır. Artık Öcalan'ın İmralı'dan basına açıklama yapmasına izin verilmeyeceği açıklandı. Öcalan hemen bu karara uydu ve *"artık konuşmayacağım"* biçiminde açıklama yaptı. Şu sonuçla karşılaşıyoruz: 15 Şubattan sonra özellikle **"partinin kim tarafından yönetildiği"** sorusu yanıtını bulmuş oluyor. **"Bu düşünceler, bu çizgi, bu irade kime aittir"** soruları da cevabını çok net bir biçimde buldu.

15 Şubat'tan beri yaşanan tarihimizin en büyük felaketi ve içine girilen tavrı da yine tarihimizin en büyük suçudur. Bu tarihsel suçun bütün boyutlarıyla açığa çıkarılması, deşifre edilmesi, her yönüyle halkımıza anlatılması, temel görevimizdir. Elbette sorun bir bireyin sorunu değildir. Bir kişinin, yarattığı merkeze kendi kişilik kültürünü oturduğu bir sistem var. Bu sistemin çok iyi bilince çıkarılması ve devrimin tasfiyesinde oynadığı rolün iyi görülmesi gerekir.

Öcalan, şiddete karşı olduğunu, eline tek bir silah almadığını, hiçbir eyleminin olmadığını söylüyor. Oysa bir savaşı yönetti, kongre kararlarında, tüzükte başkomutan olarak adlandırıldı. Bütün bunlardan sonra da *"bir karıncanın ezilmesinden yana değilim"* diyerek çok hümanistçe bir şeyler ifade etmenin çok politik bir değeri yoktur. Gerçeklikle de bağdaşmaz. Öyle ki yakalandıktan sonra ARGK bile açıklama yaptı. *"Başkanımızın hiç eylemi yok. Bu nedenle savaşın tüm sorumlusu biziz, Başkanımızın siyasi ve hukuki sorumluluğu yok."* Bu kadar basit yaklaşıldı. Siyasal ve hukuksal gerçekliği hiç bilmeyen, çok sıradan insanların tavrı sergilendi ki, bu, doğru değil. Bu tavır ancak alay konusu olabilir...

Demokratik Cumhuriyet Tezi, Teslimiyet, İhanet ve Tasfiyeciliğin İllüzyonudur!

15 Şubatla başlayan süreç bir bütün olarak incelendiğinde, **"yeni bir çizgi"**, **"yeni bir program"**, **"yeni bir strateji"**, ve **"yeni bir siyaset anlayışı"**nın geliştiğini görürüz. Bu, bir yönüyle doğru, bir yönüyle değildir. Şu anlamda doğrudur; Kürtler üzerindeki sömürgeci egemenlik yeniden kuruluyor. Savunma bunun meşrulaştırılmasının teorisidir, politik izahıdır. Ama bu "yeni" olarak getirilen tezlerin hiçbir "yeni" yanı yok; çünkü globalizm ve Kemalizmin biraz Kürt sosuna batırılmış tekrardan başka bir şey değildir!

Türk sömürgeciliği '70'li yıllardan bu yana verilen mücadelelerle ideolojik-politik-askeri düzeyde temellerine kadar sarsıldı. Aynı zamanda Kürt halkı da büyük bir alt-üst oluşu yaşadı. Bütün bu devrimci gelişmeler, bilinçte, ruhta, yaşamda, sosyal, siyasal ilişkilerde, siyasal dengelerde devrim niteliğinde değişiklikler yarattı. 15 Şubatla içine girilen süreç ise, yaşanan bütün bu devrimci değişim ve dönüşümü tersine dön-dürme, tersine çark ettirme hareketidir. Yaratılan gelişmeleri, değerleri temeline kadar

silme ve böylelikle Türk sömürgeciliğini güvence altına alma, Kürtlerin ruhuna, yaşama, bilincine bir daha sarsılmayacak şekilde yerleştirme, kurumsallaştırma hareketidir. Bu anlamda Kürtler için önerilen **"Türkiye geneli için demokrasi, Kürtler için kültürel haklar"** programının hiçbir geleceği yoktur. **"Barış"** ve **"Demokratik cumhuriyet"** adına geliştirilen tasfiyeci çizgi, tamamen Türk sömürgeciliğini ve emperyalizmi Kürtler için kabul edilebilir hale getirme girişimidir.

Devletle bütünleşme bir uzlaşma temelinde değil, PKK'nin bütün niteliklerinden, kazanımlarından soyunması, başkalaşıma uğratılması temelindedir. Devlet bu haliyle PKK'yi kabul etmiyor. Ecevit'in son açıklamalarını sadece kamuoyunu yatıştırma olarak algılamamak gerekir. *"PKK'yi siyasallaştırmayacağız. Bu tehlikelidir"* diyor. PKK adına hiçbir şeye izin verilmeyecek. Hatta legal alanda bile yer almak istese PKK adıyla bunu yapamayacak. Bu nedenle ileri sürülen demokratik cumhuriyet tezi, *"Biz stratejimizi, programımızı değiştirdik. Gelip yasal, siyasal mücadele vereceğiz"* sözleri, devlet nezdinde hiçbir anlam ifade etmiyor.

Aslında son bir yıllık gelişmeler bir bütün olarak değerlendirildiğinde PKK'nin ideolojisi ve programıyla bitirildiği rahatlıkla görülecektir. 7. Kongre ve kararları bunun en tartışmasız kanıtıdır. PKK'den geriye içi boş bir gövde bırakıldı. Devlet, içi boşaltılmış bir PKK'yi bile alıp, yutmaya, eritmeye hazır değil. Devlet tek bir şey istiyor ve dayatıyor. Sade bir vatandaş olarak, ama aynı zamanda suç işlemiş, devlete karşı gelmiş suçlular topluluğu olarak gelip devlete teslim olun, Türk adaletine sığının!. Türk adaleti, yasaları neyi gerektiriyorsa bu yapılacaktır! Devletin planı, programı budur. İnkarcı, imhacı çizgiden taviz vermiyor. Artık öyle bir noktaya geldi ki, Öcalan'ın devleti öven, devlete güç veren konuşmalarını bile onlar için fazla bir anlam ifade etmediği gibi, bundan rahatsızlık bile duyuyorlar. Devlet açıkça şunu söylüyor: *"Sen suçlusun, senin verdiğin akla kimsenin ihtiyacı yok, sen ancak şunu yaparsan suçun belki hafifleyebilir: Suç işledin, bunun anlamsız olduğunu, suç olduğunu geç de olsa gördün, anladın; o zaman bunun gereklerini yap. PKK'yi feshet, her açıdan tasfiye et, geride iz bile bırakmamalısın!"* İşte bu nedenle savunmalar ve onunla birlikte geliştirilen tezler, PKK'yi tümünden silme, tarihe gömme çabasının ürünüdür. "Demokratik cumhuriyet" kavramı da bu tezlerin örtü kavramı, illüzyonu oldu. Neden *"Türkiye'de demokratik halk hareketini ve demokrasiyi geliştireceğiz"* denilmiyor da, demokratik cumhuriyet hareketi deniyor? Bu soru önemli.

Cumhuriyet, TC'nin resmi adıdır. Sadece bir ad değildir. Bir sistemdir, ideolojidir, bir siyasal kültürdür. Aynı zamanda Türkiye'de kurulu düzenin, iktidar ilişkilerinin adıdır. Bu anlamda çok özel bir anlamı vardır. Demokrasi ise, en geniş kesimleri cezbedebilecek, kendine çekebilecek bir kavram olduğu için kullanılıyor. Ama içi boşaltılmış, hiçbir anlamı olmayan bir demokrasi... Cumhuriyet, TC'yi anlatıyor ve onla-

ra dönüktür. İçi boşaltmış demokrasi kavramı ise bizi ikna etmede kullanılıyor. Böylece DC ile TC ve içi boşaltılmış PKK'nin, tanımsızlaştırılmış Kürtlerin "sentezi" anlatılmak isteniyor. Tabii bu illüzyonist oyunda TC, DC olup çıkıyor!

UKKTH, bir halkın, bir ulusun ayrı devlet, bağımsız devlet kurma hakkı burjuva demokrasisinin, burjuva demokratik cumhuriyetin temel ilkelerinden, asgari ilkelere biridir. Peki Öcalan neden bunları demokratik cumhuriyetle karşı karşıya koyuyor? Yine federasyona ilişkin bazı ülkelerden örnekler veriyor: Amerika'yı, İsviçre'yi, Almanya'yı örnek gösteriyor. Bu ülkeleri aynı zamanda demokratik cumhuriyet olarak tanımlıyor. İsviçre konfederasyondur, konfederal bir devlettir, kantonlardan oluşuyor. Kantonlar çok geniş yetkilere sahip. Her kantonun egemenlik hakları var. Ama söz konusu Kürtler olunca federasyonun veya konfederasyonun çözüm olmayacağını iler sürüyor. Demokratik cumhuriyet federasyonu dışlanmış gibi bir bilinç yanılsaması da yaratıyor. Oysa tersi doğrudur. Demokratik cumhuriyetler, federasyon ve konfederasyonu dışlamaz, tersine onu da içerir. Ama Öcalan, demokratik cumhuriyeti merkeziyetçi ve tekçi bir yapılanmaya indiriyor ve son derece darlaştırıyor. Fransa merkeziyetçi bir modeldir. Ama Fransa, son dönemde yerel yönetimleri güçlendiren, merkeziyetçilikten giderek ademi merkeziyetçiliğe geçen bir yönetim ilişkisi geliştirmeye çalışıyor. Öcalan, yaşanan bütün evrensel örnekleri, deneyimleri dışlıyor ve bunların Kürtler için çözüm olmadığını belirtiyor. Geriye tek çözüm kalıyor; o da ne olduğu belirsiz olan, daha doğrusu yaşanmış örneklerle benzemeyen demokratik cumhuriyettir. Bu gerçekleşen evrensel örneklerle benzemeyen, TC'yi anlatan Demokratik cumhuriyeti istemek, gerçekte sömürge egemenliğini, imha, inkar politikasını, ulusal imhanın devamını istemektir.

Öcalan'ın tanımladığı demokratik cumhuriyet, ulusal kimliği ret ve inkardır; çünkü Kürtlerin bu "projede" düz vatandaşlık dışında kendilerini ifade etme olanağı yoktur. Federasyon, otonomi Kürtler için anlamsız görülüyor, geriye devlet-vatandaşlık ilişkisi dışında bir şey kalmıyor. Bunun anlamı şudur: "*Kendini Kürt olarak algılayabilirsin ama Türk'sün. Bireysel olarak kendini Kürt olarak algılayabilirsin, Kürtçe konuşabilirsin, birey olarak Kürtçe gazete çıkarabilirsin, hatta TV'de kurabilirsin ama bu, anayasal olarak farklı bir ulusal kimliğin, statün olması anlamına gelmez.*" Kürtler, Türk ulusal bütünlüğü içinde dili, kültürü ayrı olan bir öge olarak değerlendirildikten ve sorun bu çerçevede konulduktan sonra Kürtler için bağımsızlık, federasyon, hatta otonomi, kültürel özerklik istemek fazlalıktır. Belki bazı kültürel haklar istenebilir. Çünkü Kürtler, Türk ulusal bütünlüğü içinde, bir etnik topluluk, kültürel bir grup olarak değerlendiriliyor. Bunun dışında bütün talepler, reddediliyor, sorun böyle konulunca anlamsızlaşıyor.

Mevcut sömürgeci düzen, özel savaş rejimi kurumlaştırılmaya, meşrulaştırılmaya, içi boş laflarla bize kabul ettirilmeye, yedirilmeye çalışılıyor. Bunun için tezler ileri sürülüyor. Yeni bir siyaset anlayışı, mücadele yöntemi ve stratejisi öneriliyor.

Gerçekleştirilen 7. Kongre Öcalan savunmalarını ve ileri sürülen bu tezleri resmileştirdi, parti programı haline getirdi. Şimdi kısaca getirilen tezlere bakalım:

Birinci tez şudur: Çözüm ülke bütünlüğünü, ortak vatan gerçeğini daha da güçlendirecektir. Devletin varlığı ve milletin bölünmez bütünlüğü yeni kurulacak partinin esasını oluşturacaktır, temel ilkesi olacaktır. Bu temelde geliştirilecek çözüm, devlet ve ülke bütünlüğünü, ortak vatan bütünlüğünü daha da güçlendirecektir. Bu anlamda çözüm Demokratik Cumhuriyettir. Vatan ve milletiyle bölünmez olan bütünlük; yani TC demokratikleştirildi mi artık isyanlar sona erecek, Kürtler isyan etme gereğini duymayacak. Kürtler isyan etmediği için de devletin Kürtler üzerindeki baskısı sona erecek. Bu, bir çözüm olarak sunuluyor.

Devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü; Kürt sorununun nihai olarak tarihe gömülmesidir. Öcalan daha da ileri giderek devlete sitem ediyor, yakınıyor. **"Eğer biz asimle olmadıksa, Türkleşemedikse bunun sorumlusu biz değiliz"** diyor.

İkinci tez şudur: "Çözüm Demokratik Cumhuriyetin siyasal birlik ve bağımsızlık çerçevesinde olacaktır." Bu görüş birinci tezi tamamlayan niteliktedir. Bütün değerlendirmelerden sonra vardığı sonuç; **"demokratik laik cumhuriyette bu çok ağırlaşmış sorunun adı ne konulursa konulsun ancak demokratik birlik ile çözüleceğidir."** Kısacası Kürtler bir-iki kültürel hak, kırıntı ile yetinecekler. Bunun dışında devletin kurulu düzenini savunacaklar, benimseyecekler, **"bizim vatanımız, bizim devletimiz, bizim milletimiz"** diyecekler. Önerilerine bir-iki kültürel kırıntı atılacak, kendilerini avutacaklar. Kurulacak partinin de bunun ötesinde fazla bir işlevi olmayacak.

Üçüncü tez: Yine ikinci tezle bağlantılı olarak **"Kürt toplumundaki dil ve kültür özgürlüğü, sorunun can alıcı özünü teşkil etmektedir."** Genelde demokrasinin gelişmesi, Kürtlere dil ve kültür özgürlüğünün, kültürel hakların tanınması çözümün kendisidir.

Dördüncü tez: "Askeri ve silahlı güç yaklaşımları çözüm için anlamını yitirmiş ve terk edilmelidir." Bu yaklaşım da çok önemlidir. Çünkü bu, tasfiyecilerin gerçek niyetini bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Başkanlık Konseyi üyeleri, **"Eğer Öcalan idam edilirse tekrar silaha sarılırız"** açıklamasını yaptılar. Bunun

hiçbir politik ve pratik anlamının olmadığı, kadrolara, halka yönelik demagojik bir propaganda olduğu çok nettir. **"Bizim gerillamız duruyor, hatta gerillaya katılımlar devam ediyor, gerillanın içinde fedai birlikler oluşturuluyor"** türünden açıklamalarla Öcalan'ın ileri sürdüğü tez çelişkilidir, ikisi bir arada olmaz.

Özellikle Leslie Lipson'dan yapılan bir alıntı var: **"Denizin sonsuza kadar karrayı dövmesi gibi siyasetin dalgaları da devleti döver durur."** Yine İmralı savunmalarında **"Sonuç olarak bu tezin ana iddiası 'oynatılamaz bir kara parçası olarak devletle, onu sürekli deniz dalgaları gibi vurmaya çalışan siyasal ayaklanma arasındaki gerginliğin sürüp gitmesi sorunun özüdür. Bunu çözecek rejim demokrasidir."** deniliyor. Burada Öcalan'ın vermek istediği mesaj şudur; **"ayaklanır, şiddet uygularsın, bu anlamda bir deniz dalgası gibi karrayı döversin, ama sonuç alamazsın. Devlet de bastırır, katliamlar yapar. Böylelikle isyan-bastırma ikilemi sürekli sürüp gider."** Bu benzetme ile verilmek istenen mesaj, sadece Kürtlere değil, bütün ezilenlere dönüktür. Denilen şudur: **"Devlete karşı direnilemez. İsyan edebilirsin, tepki duyabilirsin, bu yıllara da yayılabilir. Ama sonuç boştur, başarılı olamazsın. Biz otuz yıldır kaya parçasını yerinden oynatabildik mi? Ondan bir şey kopartabildik mi? O zaman ayaklanmaya, isyan etmeye gerek yok!"**

Öcalan burada siyaset anlayışını koyuyor. Devlet, yerinden oynatılamaz bir kaya parçasıdır. Siyasetse bir dalgadır. Bu nedenle öncelikle yapılması gereken, devlet gerçeğini kabul etmektir. Devlete **"benim devletimdir"** diyeceksin! Bir takım hakların ve taleplerini de ancak evrim yoluyla, anayasal reformlar yoluyla, yasal mücadeleyle elde edebilirsin!

Demek ki Öcalan için sorun, Kürtler üzerindeki inkar, imha sistemini, soykırım rejimini ortadan kaldırmak değil, tam tersine bunu bazı kırıntılar pahasına oturtma, sürekleştirme ve Kürtler tarafından kabul edilebilir hale getirme, daha doğrusu artık kesin bir biçimde yaşam tarzı haline getirme sorunudur. Savunmanın özü, üretilen tezlerin anlamı budur. Bu tezler PKK'yi bitirme, değerlerini sıfırlama, Kürtleri ve tarih boyunca yarattıkları değer birikimlerini silip süpürme ve Kürtleri nihai olarak tarihe gömme tezleridir. Peki, bu kimin programı, kimin ideolojik çizgisidir?

Öcalan son olarak da şunu söylüyor, **"PKK başta olmak üzere yasadışı konumunda olan birçok örgüt barışla birlikte normal siyasal ve yasal sürece kendini uyarlamalıdır."** Tasfiyeyi sadece bizim için öngörmüyor, devrimci, ilerici, ve muhalif konumda olan bütün örgütler için de öngörüyor. Belli ki çok tehlikeli ve uğursuz bir rol üstleniyor.

Geliştirilen tezler, "**barış, demokrasi**" gibi söylemlerin hepsi, içi boşaltılmış, özü alınmış PKK'nin gövdesini düzene entegre etmeye dönüktür. Fakat bu bile kolay olmuyor, çeşitli sorunlar var. Pişmanlık yasasının kapsamının genişletilmesi, geniş kapsamlı bir af gibi istemler var. Son olarak verilen idam kararının bir rehin, bir şantaj politikası olarak kullanılması Kürt halkının elini, kolunu bağlayacak şekilde formüle edilmesi, devletin Kürt ve PKK politikasını çok net ve ikirciksiz bir şekilde özetliyor. Devletin Öcalan'dan örgütünü kayıtsız şartsız teslim olmaya "ikna" etmesini istiyor. Yoksa, "asarım ha!.." diyor. Bundan sonra tasfiye sürecinin, kendini yok etme sürecinin daha hızlı götürülmesini istiyor. Fakat süreç onların istediği gibi gitmiyor. 25 yıllık mücadelenin yarattığı değerler ve bilinç var. Her şeyden önce yaratılan bir onur var. Dayatılan çizgi, onurumuzu ayaklar altına alma hareketidir. Bu planın onursuz uygulayıcıları tarihe çok büyük suçlular olarak geçeceklerdir ve bunun hesabını ödeyeceklerdir. Tarihin, halkımızın yargısından, hükmünden kurtulamazlar.

Öcalan şahsında yaşanan, sosyalist bir önderin irade kırılması değildir. Söylediklerine bakıldığında sanki kırk yıllık bir cumhuriyet ideologu, siyasetçisi gibidir. Bu kadar tersine dönüşün dünyada başka bir örneği var mıdır? Elbette bunun bir açıklaması olmalıdır. Bunun açıklaması kitaplarla, yazılanlarla, anlatılanlarla açıklanmayacak kadar kapsamlıdır. Bunu açıklamaya çalışacağız, bu bizim boynumuzun borcudur, onur borcudur!.

6. Kongrede devrimci çizgi, devrimci savaş yüceltiliyor. Devrimci savaş karşısında duran, devrimci savaşı geriletken, düzenle uzlaşmayı arayan anlayışlara karşı büyük bir öfke, büyük bir karşı duruş ve mahkumiyet var. Ama aradan çok geçmeden, birkaç gün sonra Öcalan, "**fırsat vererseniz devlete hizmete hazırım**" diyor. Dün söylem düzeyinde savunulanların mutlak karşısı ideolojik-politik, ruhsal bir duruşa geçiliyor. Çok kısa sürede bu değişim nasıl oldu? Birden bire ortaya çıkan bir durum mu?

Dün ideolojideki, savaştaki, devrimdeki vurgu, devrimi sahiplenme iradesi, gücü, bunun kararlılığı ile bugün devlete sahip çıkma, devleti savunma iradesi ve kararlılığı arasında bir paralellik var. Kararlılık anlamında nitelikleri farklıdır, ama benzer yanları da var, neden? Dün devrim, gerilla, silahlı mücadele Öcalan'a güç veriyordu, Öcalan'ın yükünü taşıyordu. Öcalan ancak bunlarla varolabilir, devrimle yücelebilirdi. Ama bugün devrimin varlığı çok büyük bir tehlike, provokasyon olarak görülüyor, katliamla özdeş kabul ediliyor.

Öcalan, dün, devrimin ortaya çıkardığı prestij, itibar, bağlılık, siyasal ve psikolojik olanakları kullanıyordu. Ama bugün devrimi reddediyor. Devrimin ortaya çıkardığı değerler ise bir siyaset aracı, devrimi tasfiye etmenin silahı olarak devrime çevrilmiş

bulunuyor. Bu büyük çatışmayı, farklılaşmayı veya ortaya çıkan karmaşık, paradoksal gerçekliği çok iyi özümsememiz ve halka çok iyi anlatmamız gerekiyor.

15 Şubatla birlikte Öcalan ve kurduğu “sistemin” yanılsamalı karakteri açığa çıktı, bütünüyle iflas etti. Buna rağmen Öcalan ve kurduğu “sistem” kendini yine icra etmeye çalışıyor. Eski değerler, olanaklar kullanılarak milyonlar yürütülüyor, aldatılıyor. Düşman, halkın boynuna idam ipini geçirmiş, bir ip de tasfiyeciler halkımızın boynuna geçirmeye çalışıyorlar. Fakat halkımız bunun bilincinde değil. Bu nedenle gerçeklerin halka anlatılması daha büyük önem taşıyor.

Unutmayalım ki her şeye rağmen tasfiyecilerin ömrü uzun değil. Bir HADEP gibi, ÖDP gibi bile faaliyet yürütemeyecekler. Devlet buna izin vermeyecek, bu ola-nağı bulamayacaklar. Buna ideolojik ve politik güçleri yok, devlet çizgisinin bu top-raklarda demokrasi ve yurtseverlik adına yaşam bulması mümkün değildir. Dağılacak-lar, çözülecekler. Kürt orta sınıfları, egemenler yeni bir siyasi oluşum geliştiriyorlar. Bunlar peşinen dünle, PKK'yle bir ilişkilerinin olmadığını çok net koyuyorlar. PKK'nin ortaya çıkardığı siyasal sonuçları derleyecekler. Düzenin ortaya koyduğu kuralları, onun ilkelerini esas alarak bazı kırıntıların peşinde koşacaklar. Bunun siyase-tini, örgütlenmesini yapacaklardır. Bunun ötesinde Kürt adına yasal alanda siyasete izin verilmeyecek. Bu devletin Kürt politikasının özüdür Bu anlamda demokratik cumhuriyet çizgisi bir çizgi de değil. Tasfiye, öldürme, bitirme, yok etme, silip süpür-me hareketidir. Kürtler için Kürt sosuna batırılmış bazı kırıntılar var. Bunun da çok fazla bir anlamı yok.

9 Ekim-15 Şubat, Kürdistan devrimine dayatılan bir karşı-devrim hareketidir. İmralı'da geliştirilen süreç de bunun içselleştirilmesidir. Bu anlamda devrimi tasfiye hareketi bizim açımızdan büyük bir karşı-devrim hareketidir. Kürt halkının, Kürt uyanışının, Kürt kurtuluşunun yok edilmesi hareketidir. Yoksa TC'nin demokratikleş-tirilmesinin, Kürtlere kültürel hakların verilmesinin hiçbir politik değeri yoktur.

Devlet karşısında **"tüm gücümle yapmaya çalıştığım sorunun asla bir da-ha şiddetin diline başvurmadan çözüme götürülmesidir.** (Devlet yerinden oynatılmaz bir kaya parçası ise barışçıl yöntemlerle hiçbir şey yapamazsın.) **Savunma ge-rekçe ve tezlerimi ağırlıklı olarak bu yöne bilinçli verdim. Çünkü** (burası çok önemli) **hiç ölmeyen topluma, onun yüceltilmesi gereken bir ifadesi olarak devlete saygının ve bağlılığın bir gereği olarak vatana ihaneti artık ağzıma bile almam. Olsa olsa bunu misak-i milli gereklerinin çağdaş ölçüler içinde yerine getirilmesi yani büyütülmesidir. Savunmam bu anlamda en büyük ifadesini misak-i millinin başlangıç ilkeleriyle özellikle Kürt halkına ne söylendiyse cumhuriyete nasıl bir halk olarak katılmışsa bunun gereklerinin yerine geti-**

rilmesi gerekir." Diğer parçalara ilişkin; **"Misak-i milli dışında kalan parçalar için, Kürt-Türkmen topluluklarına en azından yaşadıkları devlet içinde soykırma uğramadan demokratik kimlikleriyle yaşamalarına, TC'nin yardımını hem ahlaki, hem siyasi bir görev bilir. Bu başka devletlerin içişlerine karışmak değil tarihi ve insani bir yaklaşımdır"** demektedir. Görüldüğü gibi herhangi bir burjuva siyasetçisinin, bugüne kadar devlete hizmet etmiş birinin vatana ihanet suçlamasına karşı verdiği cevaptan farksızdır. Bu sözleri herhangi bir burjuva liberali bile ağzına almaz. Nitekim kimi liberal yazarlar Öcalan'ın bu **"yüce devlet"** yaklaşımını eleştirmekten kendini alamamışlardır.

Öcalan'ın nezdinde devlet hem kutsaldır, hem yücedir, hem de ona saygı ve bağlılıkta kesinlikle kusur işlenmemelidir. Bütün bunlar çok açık ve çıplak gerçeklerdir. Ama hala sanki Kürtlerin haklarını savunan bir önderlik varmış gibi bir yanılsama, sanal bir dünya yaratılıyor. Bunun kırılması için savunma çizgisinin deşifre edilmesi gerekir.

Savunma çizgisi, geleceği olmayan bir çizgidir. Savunma çizgisinde belki Şerafettin Elçi'lerin yaptıklarını yapanlar çıkacaktır. PKK'nin ortaya çıkardığı tabanı, olanakları değerlendirmek isteyenlerdir ama bu, hiç bir zaman PKK'nin uzantısı olmayacaktır. PKK'nin devrimci çizgisinde kendini görmeyen, ama bugün mücadelenin nimetlerinden, Kürdistan'daki olanaklardan, boşluktan yararlanmak isteyen egemen sınıflar bu tasfiye sürecinin sonuçlarını örgütleyeceklerdir. Toplumsal, siyasi bir harekete dönüştürmeye çalışacaklardır. Tasfiyeciler de bunun içinde yer alabilirler. Ama herhangi bir egemenin yer alışı ile tasfiyecilerin yer alışı farklı olacaktır; bunlar devrim karşısında tarihin en büyük suçunu işlemişlerdir. Bunun hesabını da vereceklerdir.

Sonuç olarak, Öcalan'ın savunmaları, tarihimizin en büyük tersine dönüşün, teslimiyet, ihanet ve tasfiyeci hareketinin ideolojik ve politik çerçevesi niteliğindedir. Bu savunma metinlerinde bize, halkımıza, halklara ve sosyalizme ait hiçbir şey yok. Tersine Öcalan savunmaları, Kürt kültürel kırıntılar sosuna batırılmış globalizmin ve Kemalizmin eklektik bir tekrarıdır. Öcalan'ın kendi yaşamını kurtarma adına devrim değerleri ve PKK'yi TC'ye ve emperyalizme altın tepside sunmasının düşünsel ifadesidir!

Bu nedenle Öcalan teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğini reddetmek ve devrimci çizgide ısrar etmek, salt devrimci olmanın, yurtsever olmanın, sosyalist olmanın değil, insan olmanın, kendine saygının ve onurlu olmanın vazgeçilmez bir gereğidir. Biz bu gereği yerine getirdik, getirmeyi sürdüreceğiz!..

VI. PKK'yi Tasfiye Planı: “Esas Hakkındaki Savunma”

Öcalan, mahkemeye sunduğu ilk savunmada tersine dönüşün, teslimiyet, ihanet ve tasfiyenin ideolojik-politik çerçevesini çizer. Esas hakkındaki savunmasında ise, devlete PKK'yi tasfiye etme ve devletle bütünleştirme planını ve koşullarını sunar. Açıkça bazı basit yasal düzenlemeler yaparsanız PKK ve önderlik ettiği devrimi tasfiye etmek son derece kolaylaşır, ama tersine davranılırsa PKK, artık amaçsızlaşsa da yabancı güçlerin kullanmasıyla devlete on yıllarca zarar verecektir, buna gücü, potansiyeli ve olanakları vardır, diyor. Bu, basit bir pazarlıktır, bazı kültürel kırıntılar ve daha önemlisi bir af karşılığı PKK'yi pazarlık masasına sürme çabasıdır. Gerçi daha sonra bu pazarlık ve koşullarından vazgeçse de Öcalan, duruşmalar boyunca ve esas hakkındaki savunmada bir af karşılığında devleti “ikna” etme çabasından vazgeçmeyecektir. Şimdi Öcalan'ın bu savunması üzerinde kısaca durmaya çalışalım.

DGM savcılığı, Öcalan'ın sunduğu ilk savunma ve mahkemede verdiği ifadeler için, *“kişi ve örgüt olarak geçirilen değişimi samimi bulmama”* değerlendirmesini yapmaktadır. Öcalan, savcılığın bu değerlendirmesini beğenmemekte, şöyle demekten kendini alamamaktadır: *“Geleceğe ilişkin en yararlı biçimde ele almak yerine, güncel duygularla ele alıp değerlendirecek, büyük çıkmaşa düşecek ve geleceğin daha da büyük kaybına yol açacaktır.”* Öcalan, bu üslubu ile devletten biri gibi konuşuyor, *“güncel duygularla ele alıp değerlendirecek”* sözleriyle bulunduğu yeri ve tarafı da göstermiş oluyor. Devletten biri gibi bir üslubu Öcalan, birinci savunmasında ve duruşmalar boyunca kullanır. Burada devlete akıl veriyor, basit bir af karşılığında PKK'nin tasfiyesi için çırpınıyor, savcılık makamı bunu göremediği için yakınıyor, iddia makamını *“duygusallık”*la eleştiriyor. Öcalan, bu savunmada da dünyadaki son yirmi yıllık değişimleri özetliyor, demokrasinin erdemlerini sıralıyor, PKK'nin de bu değişimi zamanında görüp gerekli dönüşümü sağlaması gerektiğini, ama bunda geç kaldığını, şimdi yaşadıkları ideolojik, politik ve stratejik değişimde samimi olduğunu belirttikten sonra sözü, *“tamam, biz suçluyuz, ama sizin de sorumluluklarınız var”*a getiriyor. Ardından *“gelin bunları unutalım, geleceği yeniden kuralım, bize biraz hak tanıyın, bu iş tamam olsun. Bazı hak kırıntıları PKK'yi ikna etmek için kaçınılmazdır”* biçiminde tarihsel ve siyasal gerçeklerle bağdaşmayan, içi boş bir pazarlık içinde bulunuyor. Öcalan, her şeyi unutmaya ve her şeyi yerle bir etmeye hazır, İmralı'daki bütün “mesaisi” de bu doğrultuda, ama devlet kendi tarih-

sel, sınıfsal ve ulusal duruşundan zerre kadar şaşmıyor, karşısında diz çöken birinin pazarlık yapamayacağını, hiçbir şeyin de unutulmayacağını her fırsatta gösteriyor.

PKK programının hayali ve dogmatik olduğunu bir kez daha tekrarladıktan sonra, *“program ve sloganların ayrı devleti çağrıştırırsa da hayatın programdan daha geçerli olduğunu göster”*diğini, savcılığın da bu gerçekliği hesaba katmasını ve değerlendirme yapması gerektiğini vurguluyor. Savcılığın bütün sorumluluğu kendisi üzerine yıkmasını da doğru bulmayan ve bir çok eylemin kontrolden çıktığını hatırlatan Öcalan, *“Bu, sorumluluktan kurtarmaz, ama gerçeğin görülmesini sağlar”* demekten kendini alamamaktadır. Daha çok da 1993'te içine girdiği düzen içi arayışları program hükmü haline getiremediği için çok hayıflanmaktadır. Bu konuda şöyle diyor: *“Benim bu yıllarda PKK program ve eski propaganda sloganlarını terk etmem ve yeni arayışlara girmem bu nedenle bir çıkmazı değil, bir kaçınılmazlığı ifade eder. Eleştirilmesi gereken yan, geç olması ve net formüle edilmemesi ve PKK kongre ve programına yeterince yansıtılmaması noktalarında olmalıdır. Dönüşüm zorunluluğu inkar edilemez. Bu nedenle program aşılmıştır. Yani ayrı bir devlet veya o anlama gelebilecek, program formülasyonun gerçeği ve gerekli olmadığı ortaya çıkmıştır.”* Öcalan'ın bu itirafını samimi bulmak gerekir. Devrim ile düzen içi arayışta ikili bir yürüyüşü esas aldığından dolayı pişmanlık duymaktadır. Ama bunu yapması o kadar kolay mıydı? Bu, ayrı bir tartışma konusudur. Ancak gerçek bir şey vardır ki, Öcalan için PKK ideolojisi, programı, ilkeler ve devrim değerleri bir araçtı, amaç ve ilke Öcalan'ın kendisiydi. 1990'ların başından itibaren devrim ve sosyalizmin kendisine yetmediğini görmüş ve düzen içine çark etmenin, onun içinde kendine yer aramanın arayışına girmiştir, ne var ki sömürgecilik ve emperyalizm, Kürdistan sorunun nesnel devrimci özelliklerinden dolayı, bu arayışlara pirim vermemiştir. Dolayısıyla düzen içi arayışlar nesnel olarak taktik düzeyde kalmaya mahkum olmuştur.

Öcalan, bu savunmasında yalvarma ve af dilenmeyle karışık pazarlık kozlarını da son kez masaya sürüyor. Açıkça PKK ve devrim tasfiye edilmediğinde, devletin göreceği zararları bir bir sıralıyor, dış güçlerin PKK'yi nasıl ve kimler eliyle kullanacağını tekrarlıyor. Devrimin sürmesi durumunda TC'nin iç politikada, dış politikada, ekonomide, sosyal yapıda ve yaşamın diğer alanlarında nasıl zorlanacağını anlatan Öcalan, tersi durumda ise, yani PKK'nin tasfiye edilmesi durumunda ise devletin neler kazanacağını, Ortadoğu'da, Balkanlar ve Kafkaslarda nasıl *“lider ülke”* konumuna geleceğini sayısız kanıt ileri sürerek açıklamaya çalışıyor. Devlete zarar veren PKK'den devletle bütünleşen, devlete güç ve enerji veren bir PKK noktasına gelmenin mümkün olduğunu döne döne anlatan Öcalan, bunun karşılığında çok fazla ve devleti zorlayan bir şey de istemiyor. İsteddiği, bazı kültürel kırıntılar ve daha çok da aftan başka bir şey değildir. Kürt sorununu da bir kültür sorunu olarak görüyor, demokratik cumhuriyette bazı kültürel hakları tanınmış uysal vatandaş olmayı, bağımsızlıktan ve kendi yaşamı ve geleceği ile ilgili karar süreçlerinde, iktidarda söz sahi olmaktan daha

anamlı ve değerli gördüğünü vurguluyor. Sorunu Kürtlerin özgürlük sorunu, kendi kaderini belirleme, yaşamı ve geleceği üzerinde söz ve karar sahibi olma sorunu olarak koymak yerine, mevcut ulusal imhacı sömürge sistemini meşrulaştırarak devam ettirme biçiminde koyan Öcalan'ın tek derdi, devleti bir affa ikna etmektir. Bunun için PKK'nın silahlı ve silahsız bütün güçleri ve olanaklarını pazarlık masasına sürüyor. Peki iradesini İmralı'nın karanlık sularına gömenlerin, düşman karşısında utanç verici bir diz çöküşü yaşayanların pazarlık güçleri olabilir mi? Hele kırılan iradesini bütün bir partiye ve halka kabul ettiren, diz çöküşünü partiye ve halka kabul ettiren birinin herhangi bir pazarlık gücü olabilir mi? Böyle birine düşmanın sıradan bir saygısı olabilir mi? Son bir yıllık gelişmeler diz çökenlerin bir itibarlarının ve pazarlık, baskı güçlerinin olmayacağını yeterince kanıtlamadı mı?

Öcalan'ın bu ikinci savunması ile ilgili değerlendirmemizi bazı çarpıcı aktarmalarla tamamlamak istiyoruz.

“PKK'nin öncülük ettiği eylemliliğe düzenli ve temel strateji ve taktiklerine uygun bir gerilla ve benzeri savaş olarak geliştiğini söylemek zordur. Hele hele en üst düzeyde sorumlu olarak çatışma tarzının benim istediğim doğrultuda geliştiğini sanmak büyük yanlışlılık olur. Olsa olsa Kürt toplumsal gerçeğindeki ağır feodal yapının aşiret-aile, dinsel gerilik biçiminde parçalanma ve çelişkilerinin yüz yıllardan beri süzüle gelen tortularının PKK içinde can bulması ve kendini konuşturmasıdır demek, daha doğru bir sosyolojik değerlendirmedir.” Öcalan, 15 yıllık savaşı bu sözlerle inkar ve reddediyor, mahkum ediyor. Demek ki yıllardır sözü edilen, bilinçlere yedirmek için sayısız çabanın gösterildiği ve olanağın kullanıldığı gerilla savaşı, ulusal kurtuluş savaşı tanımlamaları hayal ve yanlışmış, bunlar, “Olsa olsa Kürt toplumsal gerçeğindeki ağır feodal yapının aşiret-aile, dinsel gerilik biçiminde parçalanma ve çelişkilerinin yüz yıllardan beri süzüle gelen tortularının PKK içinde can bulması ve kendini konuşturmasıdır”, öyle mi? Peki bu inkar ve mahkumiyetin anlamı nedir? Tek bir açıklaması vardır: Öcalan, öncelikle devletin *“savaş yok, terör var”* tezini doğrulatmak; ikincisi, devlet karşısında sorumluluğunu olabildiğince küçük göstermek istiyor. Dikkat edilirse, hiçbir ifadesinde ve savunmasında Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, ulusal kurtuluş savaşı terimlerini kullanmaz, bunların yerine **“PKK isyanı”** kavramını kullanır. Birinci savunmasında kazara ya da alışkanlık gereği, “gerilla” sözcüğünü kullanır, ama özel savaş kurmaylığı müdahale eder ve onun yerine onların isteği doğrultusunda **“militan”** sözcüğünü yazar. Devlet Öcalan'ı öyle kontrol altına almış ki, *“kelime batası”* bile yaptırmaz. Doğrusu, Öcalan da bu konuda kusur etmez, *“kelime batası”* işlememeye özen gösterir. Kürdistan'daki savaş, ulusal kurtuluş mücadelesi gerçeğinin inkarı, tersine dönüş ve ihanetteki samimiyetin bir göstergesi olarak gösterilmeye çalışılır, ama itibar görmez. Bu da, olayın traji-komik yanını oluşturmaktadır!

Öcalan, Kürt sorununun çözümünü kolay görüyor, şöyle: “Karşılıklı hatalı ve aşırı tekrarlayıcı yaklaşımlar kesinlikle sürdürülmemelidir. Çünkü kazandıracığı bir şey yoktur. İsyanın gerçekçi demokratik ve kültürel taleplerinin ülke geneli için de gerekli olduğu görülerek rahatlıkla karşılanabilir. Bu anlamda pratik çözümü de aslında en kolay sorunlardandır. Bir Filistin, Kosova, İrlanda değildir.” Devam ediyor: “Karşılığında verilen, artık dünyanın her tarafından verilen ve verilmesi kaçınılmaz olan, bir taviz olarak da görülemeyecek olan, doğal demokratik ve kültürel haklardır. Kolay ve en masrafsız çözüm derken bunu kastediyorum.” Savunmasının başka bir yerinde bu görüşünü daha da açar, şöyle der:

“PKK'nin askeri sorun olmaktan çıkması, Kürt sorununun siyasi çözümünün yolunu açacak ve beraberinde siyasi sorun olmaktan çıkması anlamına da gelecektir. Devletin bütünlüğünü birliğini zorlamaktan, ona güç verme sürecine girecektir. Devletle demokratik bütünleşme yolu açıldıkça devlete karşıt konum aşılabacaktır. Yasal sürecin gerekleri işledikçe, demokratik tarz açık tutuldukça PKK'nin tüm iç ve dış merkezleri, kurumları anlamsız hale gelecek, tehlike olmaktan çıkacaktır. Bu da gerçekten devlet açısından kendini aşırı kilitlenmeden kurtaracak, maddi manevi güç kaybını önleyecektir. Türkiye karşıtı güçlerin yine Türkiye içinde bu temelde çıkar sağlayanların elinden kullanacakları bir silah alınacak ve hatta doğru değerlendirilirse güce dönüştürülebilecektir. PKK'nin siyasi varlığına böyle çözümsel, bilimsel yaklaşım gerçekten günümüzün ve geleceğin Türkiye'sinin en önemli kazanımı olacaktır. PKK'nin küçümsenmesi nasıl büyük kayıplara, tehlikelere yol açıyorsa; doğru ele alınması, kazanılması da bir o kadar kazanım ve güce kavuşturacaktır. Karşılığında fazla bir taviz söz konusu değildir. Bazı yasal düzenlemelerle demokratik yolları bütünleşme ve dönüşme için açık bırakmaktır. Devletin bu siyasi duyarlılığı göstermesi her halde bu kadar olup-bitenden sonra anlaşılır ve uygulanır olmalıdır. Bu temelde PKK'nin olumlu karşılık vermesi zor olmayacaktır.” Burada aktardığımız sözler kime ait, bir ulusal kurtuluş önderine ait olabilir mi? Bazı kültürel kırıntılar karşılığında PKK'nin her açıdan tasfiyesini, hatta devletin yardımcı gücü haline geleceğini vurgulayan birinin gerçekten sıradan bir yurtseverlikle ilişkisi olabilir mi? Öcalan'dan aktarmaya devam ediyoruz:

“Türkiye'nin siyasi koşullarında ve anayasal hukukunda Kürt sorununun en pratik çözümünün demokratik ve kültürel haklarını kullanmadan geçtiği, çıkmazın böyle aşılabacağı ve şiddetle artık bir yere varılamayacağı dava dolayısıyla daha iyi anlaşılmıştır. Demokratik ve kültürel kimlik iyi anlaşılmalıdır. Siyasi kimlikten farklıdır. Daha çok devletle özgür yurttaş ve özgür toplum temelinde demokratik birliği ifade eder. Kültürel kimlik tarihten gelen varlığı-

na sahiplenmeyi ifade eder. Günümüz dünyasında her ülkede az çok yaşanan temel insan haklarıdır. Türkiye'de sorun olması Kürt toplumundaki tarihi çözümsüzlük, bunun doğurduğu korku ve endişeler, tek yolmuş gibi isyana kalkışmalar önemli rol oynamıştır. Pratik çözüm Türk ulusal değerlerinin, başta Türkçe olmak üzere temel eğitim dili olarak öğretmek, Kürtçeyi de serbest ifade ve eğitim dili olarak bırakmaktır. Her iki dilin ihtiyaca göre öğrenilmesi aslında anayasanın da bir gereğidir. Dil yasaklama anayasaya aykırıdır. Demokratik açılım zaten Türkiye'nin genel bir sorunudur. Hızlı ekonomik gelişmeyle feodal toplum yapısının çözülmesi daha da hızlanacaktır. Bölge halkı yoğun bir demokratikleşme ve kültürel ifade sorununu bu temelde aşarsa bundan ülke ve devletin birliği zarar görmez, tersine vazgeçilmez, gönüllü birlik ortaya çıkar, zorlama her zaman ayrılıkçılığı körükler. İnandırıcı biçimde çıkarlarının ülke ve devletin bütünlüğünden geçtiği iyi anlatılırsa hiç kimse ayrılmayı düşünmez. Bunun dışında tüm birlik anlayışları bozulmaya mahkumdur. Sorunun bu çözüm tarzı çıkmazın aşılması kadar şiddetin çok aşırı ve gereksizliğini de ortaya koyacaktır. Yaşanan ortam bunu fazlasıyla göstermiştir. Bölge halkının demokratik ve kültürel kimlikle ulusal bütünlüğe katılması, cumhuriyetin daha güçlü demokratikleşmesi olacaktır. Ortak vatan ve devletin gönüllü özümzenmesi en büyük güçtür. Geçmişin bütün korku ve endişeleri böyle aşılabilecek geleceğe duyulan güven böyle sarsılmaz olacaktır.

Cumhuriyetin kuruluşundan beri demokratikleşmenin bir engeli haline getirilen, gittikçe de ağırlaşan sorunun demokratik çözümü en çok Türkiye genelinde siyasi yapının demokratikleşmesinde kilit rol oynayacaktır.” İşte Kürt halkı için öngörülen “*ortak vatan*”, “*ortak devlet*”, “*Demokratik cumhuriyet*” düşüncesinin özü ve özeti budur! Kürtler için kendi yaşamı ve geleceği üzerinde söz ve karar sahibi olma, iktidar olma veya iktidarı paylaşma hakları ve istemleri bir kalem darbesiyle yok ediliyor. Onun yerine sömürge egemenliğinin meşrulaştırılarak sürdürülmesinden başka bir şey olmayan vatandaş-devlet ilişkisi bir çözüm olarak ortaya konuluyor. Burada Öcalan, resmi ideoloji ve politikadan farklı bir tek şey söylüyor: Bazı kültürel kırıntıların verilmesi!

“Bundan sonra yapılması gereken açıklamada da dile getirildiği gibi adımların atılması, PKK'nin silahlı mücadeleyi bırakması, bu işe son verilmesidir. Manevi etkiyi kullanarak bu rolümü başarıyla yerine getireceğime inancımı belirtmek istiyorum. Gerçekten halkımızın dayanma gücü artık kalmamıştır.”

Öcalan, PKK'yi ve devrimi tasfiye etme konusundaki kararlılığını tartışmaya yer bırakmayacak şekilde anlatıyor. Bu kadar açık itiraflardan sonra gerçeklerin çarpıtıl-

ması ve halkımızın sanal bir dünyaya çekilmesi, tasfiyecilerin, İmralı Partisinin tarihsel suçlarını ağırlaştırıyor!

VII. Teslimiyet ve Tasfiyeci Çizgide Başka Bir Adım: Yargıtay Savunması!

Öcalan, Yargıtay savunmasında savcılık ve mahkeme heyetine kendisinin yaşadığı tersine dönüşü samimi bulmadıkları için yakınmaktadır. Bu savunmasıyla Öcalan, PKK'yi yeniden tanımlamakta, geçirdiği “değişim dönüşümü” özetlemekte ve karar verilirken bu gerçekliği hesaba katmak gerektiğini anlamakta ve bunun PKK'nin topyekün tasfiye hareketine hizmet etmesinin zorunlu olduğunu vurgulamaktadır. İlginçtir, Öcalan birinci savunmasında Kürdistan kavramını kullanmamaya özen gösteriyordu. Bu savunmasında ise Kürt kavramı yerine **“Kürt kimlikli”, “Kürt diye seslendirilmek istenen olayın”, “Kürt kökenli toplumun”, “Kürt orijinli bir toplum kesimini”,** vb. tanımlamalar yapmakta, inkarcılığı başka bir tarzda ifade etmeye çalışmaktadır. **“Kürt diye seslendirilmek istenen olguya ne ad verirsek verelim, öncelikle bilimsel tanımını yapamamaktan tutalım, hem sorunlara çağımızın gösterdiği yaklaşımlardan hiç sonuç çıkarmama ve yararlanmama, sürekli bastırma ve yok sayma;”** sözleriyle Öcalan, sözde Kürt inkarını eleştiriyor, ama burada Kürt sözünü olduğu gibi telaffuz etmekten korkuyor. **“Kürt diye seslendirilmek istenen olgu”** ne demek, kimdir böyle davranan? Ya **“ne ad verirsek verelim”** neyin nesi oluyor? Bari inkarın *“bilimsellik”* adına eleştirildiği bir cümlede Kürtlerin sözcük düzeyinde inkarı yapılmasaydı daha tutarlı ve inandırıcı bulunurdu. Devlet ve yetkilileri, yıllardır uğruna mücadele ettiğini söyleyen ve kendisini “ulusal önder” olarak tanımlayan biri bir halkın adını söylemeye çekiniyorsa ona nasıl bir değer verir? Kendi halkının adını sözcük düzeyinde söylemekten çekinen birine düşmanı saygı duyar mı?

Yargıtay savunması, Öcalan için bir pişmanlık, kendisini ve geçmişini mahkum etme, bunda ne kadar samimi olduğunu belgeleriyle kanıtlama belgesidir.

Bu savunmanın özeti şu: Biz değiştik, istediğiniz çizgiye geldik, işte bunun kanıtları ve belgeleri... Siz de bunu görün ve gereklerini yerine getirin!..

Bu özetin açılımını Öcalan'ın Yargıtay savunmasından aktaracağımız alıntılarla yapmaya çalışalım. Savunmasının başında şunları söyler:

“Adına hareket ettiğim örgütün çıkış döneminin ideolojik ve program yanı kadar, geliştirdiği eylem yapısına ilişkin olarak da objektif ve eleştirel yaklaşıma özen gösterdim. Yine örgüt adına; son yıllarda geçirilen dönüşüm kadar, artık anlamsız bulduğum, bunu da siyaset bilimi ölçüleriyle ortaya koyduğum şiddetin sona ermesi gereği ve demokratik ölçülere dayalı bir dönüşüm çabasını verileriyle birlikte ortaya koyduğum halde, fazla dikkatte alınmadı. Hem reel sosyalizmden oldukça etkilenen ideolojik ağırlıklı; hem de neredeyse son iki yüzyıllık geleneksel Kürt isyanlarının bu sonuncusunun gerçekten sonuncusu olması için çözüm olarak gördüğüm demokratik sistem dışında başka yöntemlerin geçersizliğini, olumsuz sonuçlardan kendini kurtaramayacağını net bir biçimde ortaya koydum.” Gerçektende Öcalan PKK'nin tasfiyesi üzerinde bütün bir Kürt halkını ve devrimci yurtsever direnişlerinin nihai olarak sonunu getirmek istiyor, bunun için her şeyini ortaya koyuyor, ama devletin bunu görmemesine, bu noktada kendisini anlamamasına da içerleniyor... Öcalan teslimiyet, ihanet ve tasfiyede kesin kararlı ve bunun mutlaka hesaba katılması gerektiğini belirtiyor ve şöyle devam ediyor:

“Ayrıca sürece ilişkin gerek ‘silahlı mücadeleyi sona erdirme’ ve gerekse PKK örgütünün ‘yasal demokratik dönüşümüne’ ilişkin yapılan çalışmaların belgelerini de sunuyorum. Avukatlarım bu konularda daha kapsamlı savunmayı yapabilecek durumdadırlar. Fakat mahkeme kararı ile birlikte gerek kamuoyundaki büyük tartışma, gerekse bu davanın Demokratik Cumhuriyet ve anayasal ifadesi üzerindeki etkisinin ne olması gerektiği konusuna aydınlatmayı getirmeyi görev bilmekteyim. Ayrıca, Anayasa Mahkemesi Başkanı ve Yargıtay Başkanının yıl açılış konuşmalarının bu yönlü herkese yükledikleri görevlerin daha ağır sorumluluğunun üzerime düştüğü yönünde kanım güçlenmiştir. Yargılanmada söylediğim ‘Demokratik Cumhuriyete barış ve kardeşlik temelinde hizmet edeceğime’ dair sözümün gereklerini kısmen yerine getirmekle birlikte, önümüzdeki dönemde tam gerçekleştireceğime de inanç ve kararlılığımı belirtmek durumundayım.”

Aslında daha önceki savunmalarında dile getirdiği görüşleri özetliyor, öyle de olsa kendisinden aktarmayı sürdürmeliyiz. “Buna karşın, bu isyanı gerçekten yüz yılın son kapsamlı olayı olarak tarihe bırakıp, bundan çıkaracağımız kapsamlı derslerle yeni yüzyılı özgür birey ve toplum oydaşlığına, konsensüsüne dayalı demokratik çözüme, cumhuriyetin demokratik evrimine dayanmak en doğru yaklaşımdı.”

Öcalan, PKK programını ve ideolojik çizgisini yanlış buluyor, ama buna karşılık devletin “Cumhuriyetin oligarşik bozulması” ile birlikte Kürtler üzerinde dil yasasına varan baskılar nedeniyle PKK’nin bir tepki ve isyan hareketi olduğunu ve bu yönüyle meşru olduğunu belirtmeden de edemiyor. Öcalan’a göre PKK kökleri tarihimizin derinliklerine uzanan, çağın en devrimci ideolojisinin rehberliğinde örgütlenen ve savaştan bir devrimci parti değil, bir isyan ve tepki hareketidir. Bu nedenle meşrudur ve mazur görülmelidir. Burada Öcalan’ın PKK’yi meşru bir hareket olarak tanımlarken bizim anladığımız anlamda bir PKK ve Ulusal kurtuluş mücadelesi savunması yapmıyor. Esas olarak kendi konumunu hafifletmeyi ve devleti yumuşatmayı amaçlıyor. Şunu demeye getiriyor: Üzerimizde bu kadar baskı olmasaydı, biz de bu tür isyanlara kalkışmazdık, bunda kendi payınızı ve sorumluluğunuzu görün, olan olmuştur, gelin birlikte PKK’yi ve Kürtleri bir sorun olmaktan çıkaralım, tarihin karanlıklarına gömelim! Anlatılmaya çalışılan budur! Yapacağımız şu alıntı bu durumu çarpıcı bir biçimde anlatmaktadır:

“PKK hareketinin oluşumunda cumhuriyetin yoz bir oligarşiye dönüşümü temel bir rol oynar. Çıkış döneminde ‘Kürt’ sözcüğünün ağızdan çıkması ya cezaevi ya da dağa çıkışla sonuçlanıyor. Burada demokrasi yoksunluğunun çok ötesinde, ürkütücü bir inkar durumu vardır. Dolayısıyla örgüt adına, hem programatik hem de eylemsel bazda atılan her adım beraberinde çok fazla radikalliği getiriyordu. 1970’ler Türkiye’sinin aşırı kutuplaşması ve şiddet ortamı, yine dünya çapındaki ‘soğuk savaş’ kutuplaşması herkesi, her hareketi etkilediği gibi beni ve temsil etmeye çalıştığım örgütü de şiddetle etkileyeceği açıktır. Hareketin ortaya çıkışında yetersiz tarih ve siyasi bilinç durumu, bunun yanında yanlışlıklarla dolu değerlendirmeler neredeyse o dönemin her hareketini çağdaş mezhep durumuna düşürüyordu. Yine cumhuriyet, demokrasi ve hukuk kavramlarına ulaşmak şurada kalsın; genel bir devlet kavramına bile ulaşamadığı herkes için acı bir gerçektir. Sözde, ideolojilerin savaşı veriliyordu. Ama şimdi geriye dönüp bakıldığında birçok yönden cehaletin savaşının verildiği acı bir gerçektir. Bundan yalnız bireyin, örgüt mensuplarının sorumlu tutulamayacağı; tüm bir dönemin, Türkiye söz konusu olduğunda dar çıkarıcı oligarşinin en başta sorumlu tutulması gerektiği de açıktır. Burada kastım suçlu aramak değildir. Kastım, yakın tarih ve çıkış koşullarına objektif bir anlam vermektir. Hukuk ne kadar resmi, somut da olsa bu gerçeklikten bağımsız olamaz. Hukukun en azından hüküm verirken belli bir objektifliği göz önüne getirmek durumunda olduğu inancındayım.” Öcalan, bu sözleriyle pişmanlığını ve tersine dönüşünü belgeliyor, bir dönemi ve görkemli mücadelelerini, kitleleri ayağa kaldıran devrim, sosyalizm ve ulusal kurtuluş mücadeleleri düşüncelerini ve eylemlerini mahkum ediyor; bununla birlikte kendisinin durumunu biraz da koşullarla açıklıyor ve hafif göstermeye çalışıyor.

Öcalan, gerçekleri açıkça tahrif ediyor, kendisinin ezelden beri cumhuriyetçi olduğunu belirtiyor, “siz bakmayın bizim programımıza ve geçmişte yaptıklarımıza, biz özünde TC’ciyiz, bundan asla kuşku duyulmaz!” Aşağıya alacağımız şu sözler başka türlü değerlendirilebilir mi? **“Dönemin tüm bu temel özellikleri göz önüne getirildiğinde, PKK programındaki hedeflerin en ayrılıkçı propaganda döneminde bile cumhuriyetin özüne karşı olmadığı gibi; aradığı birliğin ancak demokratik cumhuriyetle gerçekleşeceğini, esas amacının da bu olduğuna kuşku duymuyorum. Savcılık iddianamesine karşı, böyle bir cumhuriyeti savunmanın hem bilimsel, hem de hedeflerimin özünü teşkil ettiğini vurguladım.”**

Savunmasının başka bir yerinde daha çarpıcı ifadeler var, şöyle: **“Cumhuriyet tarihi bu anlamda eksik ve yanlışlığını görerek ancak doğru yola girebilir ve hak ettiği başarıya ulaşabilir. Onun için diyorum ki; bu yargılanma resmi hukukun dar ceza maddeleriyle kendini yeterli haklı bir yargılama kararıyla sınırlandırmamalı. Bu bakış açısı cumhuriyetin özüne yeterince cevap vermeyecektir. Şunu bir slogan olarak her zaman dile getirmekten kendimi alıkoyamam. Ben cumhuriyetin özüne değil, oligarşik saptırılmasına karşı savaştım. Bunu yeterince ifade edememe veya isyan sürecinde bazı eylemcilerin asla kabul edilemez eylemlilikleri, mücadele gerçeğimin bu yönünü ortadan kaldıramaz. Daha da genelleştirirsem PKK öncülüğünün program ve eylemlerindeki ütöpik ve yanlışları, gerçeğimin bu asli özelliğini ortadan kaldıramaz. Kaldı ki içinde milyonlara varan kitlenin, kültürsüzlüğün ürünü birçok kuralsız bireyin ve bizzat savaşan tarafların tüm eylemlerinde bu kadar abartmalı yargılanmam, kapsamı bu kadar olan bir sorunda sorumluluğun bilimselliğini epey aşan bir biçimde bana yığılmasını evrensel hukuk ilkeleriyle, temel siyaset ve ahlak felsefesiyle bağdaştırmak mümkün değildir.”**

Öcalan isyanlar döneminin kesin bir biçimde kapandığını, yeni bir isyan başlasa bile bu, acı ve trajedilerden başka bir sonuç getirmeyeceğini döne döne anlatıyor, böylece isyanın bir çıkmaz olduğuna kesin inandığını belirtiyor, yeniden bir isyana yönelmeyeceğinin güvencesini vermeye çalışıyor. Ama buna karşılık devletin de inkar ve bastırmanın sonuç getirici olmadığını, çıkmaz olduğunu, inkar ve bastırmanın yeni isyanları mayalandırmaktan başka bir işlev görmediğini, bunu artık anlaması gerektiğini işlemeye, devleti iknaya etmeye çaba gösteriyor. Bu konudaki düşüncelerini şöyle ortaya koyuyor:

“Ama politikaya ve hak eşitsizliğine karşı meşru da olsa bir isyanın ayrılıkçılık temelinde başarıya gidemeyeceğidir. Yeterince yaşanan isyanlar, bu gerçeği büyük acı ve kayıplarıyla fazlasıyla ortaya koymuşlardır. Ayrıca isyanların ara dönemlerinde ister zorla ister kendiliğinden uykuya yatma tarzında

olsun, yaşamanın çözüm olamayacağı artan birikimlerle, daha ağır patlamalara yol açacağı anlaşılan diğer bir temel husustur. Bu isyanların siyasi gerekçesini ortaya çıkarır.”

TC'nin Kürtleri inkar ve imha politikası ve sistemi, hiç kuşkusuz anormal bir durumdur. Ancak Kürt direnişini anormal göstermek, hele bu nedenle “anormal” olarak tanımlamak aklın ve vicdanın kârı değil. Ama Öcalan bunu yapıyor, tersine dönüştürüyor, teslimiyet ve ihanette sınır tanımıyor. Şöyle diyor: **“Bu büyük bir anormalliktir. Bu Kürt isyanının anormalliği de bu nedenledir. İki anormalliği aşmaktan başka çaremiz yoktur. Ne kendini, ne eğitimsizlikten ötürü Türkü, Arabı, Acemi yaşayabilen bir Kürt; büyük bir problem kaynağıdır. Ölüp öldürmesi de hiç çare olmuyor. Bu bir insanlık trajedisidir. Ben Cumhuriyetin Kürt karşıtı olduğuna inanmıyorum. Cumhuriyet belki de bir Türk'ten daha çok Kürt için bir nimettir. Bunu çok iyi bildikleri için kendi egemenleri Türkçe eğitilmesini de engellemiş, istememişlerdir. Katmerli geriliğe mahkumiyet çıkarlarına daha uygun olmuştur. Bu Kürdün, Türkçe veya başka bir dil öğrenmesi zenginliktir. Özgür birey olarak Cumhuriyetin vatandaşı olması bir onurdur. Bunlar tartışılmıyor. Tersine bu zenginliğin sistemi demokrasisi, anayasası niye kurulmadı deniliyor. Bunlar olsaydı PKK olur muydu? İsyen olur muydu? Apo olur muydu?”**

Öcalan Kürtlere de akıl veriyor. Düzenle çatışmaktan vazgeçin, ne ayrı bir devlet, ne federasyon, ne de otonomi talep edin, devletin “özgür” yurttaşları olarak bazı kültürel kırıntılarla yetinin! Bunca isyan ve direnişten sonra çıkarmanız gereken ders budur. Çünkü devletle baş edemeyeceğini artık anlamış olmalısınız, devlete karşı direnilemeyeceğini artık öğrenin, ben çok iyi öğrendim! Şimdi sıra sizde! **“Kürdün düzenle yaşadığı çatışmanın da anlamsızlığı artık anlaşılmalıdır. Yakın geçmişteki çatışma düzeninden, önümüzdeki barış düzenine geçiş yaparken bunun içerisinde her toplum, her grup gibi Kürt de kültürel özelliklerine onun özgür ifadesine göre yer almalıdır. Burada ayrıcalıklı bir yer istenmiyor. Çok sözü edilen ne ayrı devlet, ne federasyon, ne otonomi bunlardan bahsedilmiyor. Demokrasi uygulandığında gerek de görülüyor.”** Hepsi bu kadar! İşte, size İmralı'daki Işık yanılsamasının “göz kamaştırıcı” dersleri!..

“Bu gelişmelerde hem PKK, hem kişi olarak rol ve sorumluluğumun bilincindeyim. Geçmişe ilişkin değerlendirmelerimin bilimsel ve samimi olduğundan zerre kadar kuşku yoktur. Daha önemli olan ve yapmam gereken bundan sonraki görevlerim ve çalışmalarımıdır. Yaşadığım müddetçe, öncelikle PKK'yi şiddet yönteminden arındırma ve Türkiye'nin içine girdiği demokratikleşme sürecine, yasal dönüşümüne hazırlamadır. Silahlı mücadeleyi bi-

rakmaya ilişkin PKK Merkezi, kararlılığını açıklamış bulunmaktadır. En yakında 2000'e ulaşmadan tüm örgüte bir kongre ile bu tavrımın resmileştirme kararlılığına da sahip olup, başaracaklarına da inanıyorum. Türkiye demokratik yasal sürecine dönüşme ve dönme temelinde devletin de artan bir duyarlılıkla kolaylık sağlayacağına dair umutluyum. Buna ilişkin üst düzey kurum ve yetkililerin cesaret verici yaklaşımları vardır. PKK'nin değerlendirilmesi gerektiği kanısındayım. Buna katkı için bizzat yaşadığım süreci zemin olarak sunmaktan, en zor koşullarda bile barış ve kardeşlik çözümüne dair söz ve pratikimle yanıt vermekten geri durmadım. Bu tutumum kişisel endişelerin çok ötesinde, içinden geçilen tarihi aşamanın bilincinde olmak, demokratik sistem içinde, evrensel hukuk ölçülerini çözüm için en uygun yol olduğuna inanmaktan kaynaklandığını belirtmeliyim. En ahlaki tutum kadar, doğru siyasal tavrın böyle olması gerektiği inancını korudum, irademi sürdürdüm.” Öcalan, bir kez daha yemin ediyor ki artık Cumhuriyet için yaşayacak, kendisini PKK'yi ve önderlik ettiği devrimi, devrimin değerlerini tasfiye etme, Kürtlerin ve emekçilerin siyasal ve tarihsel bilincini katletme misyonuna adayacaktır. PKK merkezi de kendisinin yolunda olduğunu, hatta bunu “*İzıkılı Yol*” olarak değerlendirdiğini açıklamış, gidecek bunu bir kongre kararına dönüştürecekler! Devlet de buna inanmalıdır, zaten bizim bundan sonraki işimiz, devlete güvenmek ve devlete güven vermek olacaktır; bunu başaracağız!..

Öcalan savunmasının sonunda geçmişini tümünden reddediyor, pişmanlığını açıkça dile getiriyor. Bu çarpıcı ve gerçekten ibret verici bölümü de birlikte okuyalım: “Yaşanan çatışmalı ortam büyük acılara ve kayıplara yol açarken, bunun en büyük acısını duymak kadar, tüm insanlarımızdan özrümü dilemenin de en doğru ifadesinin bir daha asla bu koşullara düşmemeye, en sağlam biçimde önünde durmak ve engellemekten geçtiğine inanıyorum. Bunu temel yaşam gerekçem sayıyorum.” İşte Öcalan, “temel yaşam gerekçe”sini böyle koyuyor. Yani bir daha asla devlete karşı çıkmamak ve bu doğrultudaki çabaları engellemeye çalışmak!

Daha ilginç ve ibret dolu sözleri şu cümlede cisimleşmiştir: “**Bu mücadele, bu yargılama yaşanacak bir geçmişimin olmadığını kanıtlamıştır.** Halkım içinde, sınırlı da olsa özgür kimliğim ile bir yer bulamadım. Ama geleceğin Demokratik Türkiye Cumhuriyeti içinde bu mücadelenin de katkısıyla özgür birliktelik içinde yaşamının hem en doğru yol hem de onur teşkil edeceğine inanıyorum.”

Halka dönük propagandasında “ben değişmedim, yine sizin bildiğiniz Apo'yum” diyen Öcalan, “**Bu mücadele, bu yargılama yaşanacak bir geçmişimin olmadı-**

ğını kanıtlamıştır” sözleriyle ne anlatmak istiyordu? Yaşanacak bir geçmişin olması ne demek? Madem ki yaşanacak bir geçmişin olmadı, devlet yetkililerine böyle yazıyor, tarihe bu kara notu düşüyorsun, o zaman o reddedilen geçmişin yarattığı imajı, prestij ve bağlılığı neden bu kadar pervasızca sömürmeye devam ediyorsun? Bu soruların yanıtı açıktır. Öcalan’ın bağlı olduğu tek bir yasa var: O da, her şeyin kendisi için olmasıdır! Devrim ve halkın en temel çıkarları ve değerleri, kaderi ve geleceği mi? Ne gam, “Büyük Önderliğimiz” için bunların lafı mı olur?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TASFİYE SÜRECİNİN DİĞER AŞAMALARI

I. İdam...

Yıl 1925. Haziranın 29'u. Yer Diyarbakır. Şeyh Sait ve 46 arkadaşı sıra sıra ku-rulan dar ağaçlarında idam edildiler. Bu, aslında Kürdün tarihsel idam hükmüydü. 47 kişinin idamı, Cumhuriyetin Kürt politikasını çok kanlı bir biçimde özetliyordu. O günden sonra Kürtler üzerinde geliştirilen politikaların tümü bu idam fermanının icrasından başka bir şey değildir.

İnkâr ve imha, artık Kürdün boynuna asılan idam yaftasıdır. 74 yıl önce 47 Kürt önder ve savaşçısını idam etmekle bu davayı bitireceklerini sandılar, ama olmadı, direniş 15 yıl daha sürdü, ölümüne, dişe diş... Ancak 1940'lara geldiğimizde katliamlar, idamlar, sürgünler, mecburi iskanlar üzerine on yıllar sürecek bir suskunluk, bir sö-mürge ve ulusal imha barışını kurdular. Kabul etmeliyiz ki epey yol da aldılar. Kürtler bu süreçte lime lime edilmiş olsalar da, kendi gerçekliklerinden çokça uzaklaştırılırsalar da, bir çok yönden bitişin eşiğine getirilmiş olsalar da kendi içlerinde çok cılız da olsa bir direniş damarını yaşatmasını bildiler, bu direniş damarı bir yer altı nehri gibi aktı, aktı...

Yıl 1999. Haziranın 29'u. Yer İmralı. Özel savaş rejiminin özel yargı kurulu DGM'nin başkanı, Kürdün tarihsel idam fermanını okudu, elleri titreyerek, heyecanı-nı bastırarak. Elleri niye titriyordu, neden korkuyordu? Öcalan'dan mı? Hayır, Öcalan nedamet getirmiş, her açıdan diz çökmüş, bütün değerleri kendiliğinden vermişti, o,

artık kendileri açısından bir siyasal mevtadan farksızdı. Ama öyle olsa da onun şahsında bir halkın idam hükmünü açıklıyor, tarihsel bir direniş hakkındaki kararını açıklıyordu. Korkuları bundandı, halkımızın tarihsel intikamından korkuyorlardı.

Kendileri çok iyi biliyorlardı ki, 40 milyonluk bir halkın en doğal, ulusal ve demokratik haklarını mahkum etme, bir halkın varlığı, yaşamı ve geleceğini darağacına çekme kararını veriyorlardı. Mazlumun ahından, haklı öfkesinden, tarih yaratan gücünden korkuyorlardı. Rüyalarında bile astıkları, kestikleri üstlerine geliyordu, yüz yüz, bin bin, milyon milyon... Bu korkuyu yaşamaya devam edeceklerdi, çünkü uyanan, en doğal hakları için her şeylerini ortaya koymuş bir halkı kimse yargılayamazdı, hele onun devrimci çizgisini, yaratılan kutsal değerlerini kimse yargılayamazdı, buna kim-
senin yargılama gücü yoktu. Hele çeyrek asırlık ateşten bir mücadele içinde kendini kendi küllerinden yeniden yaratan bir halkı yargılamak, idamla tarihin derinliklerine gömmek mümkün değildi...

Yine biliyorlardı ki esas yargı konusu olan kendileriydi, sanık sandalyesinde olanlar kendi haksız, zalim sistemleri, inkarcı ve imhacı politikaları, arkalarında duran emperyalist sistemin kendisiydi. Korkuları bundandı, elleri bunun için titriyordu, sesleri bunun için titrek çıkıyordu...

Öcalan'a idam kararının 29 Haziranda verilmesi bir rastlantı değildir. Cumhuriyet rejimi kendi tarihinin "en büyük davasını" yürütürken, her şeyi en ince ayrıntısına kadar ayarlamış ve planlamıştır. İmralı'da yapılan mahkeme göstermeliktir, özel aygıt tarafından verilen karara hukuki bir kılıf geçirmekten başka bir anlamı yoktur. Bunu görmek için çok özel bir çabaya da gerek yoktur.

29 Haziran tarihinin seçilmesi rastlantı değil. Özel aygıtın vermek istediği mesaj açıktır: **"Kürdün ve Kürt direnişleri hakkındaki kararımız idamdır, inkar ve imhadır; bunun dışında kimse bir şey beklemesin! Nasıl ki 74 yıl önce Şeyh Sait ve 46 arkadaşını asarak Kürtler hakkındaki hükmümüzü verdik ve icra ettiyse, 74 sonra kararımızda bir değişiklik yoktur. En iyi Kürt bizim için ölü Kürt'tür!"** Bu karar TC'nin Kürtler üzerinde kurduğu ve çok kanlı bir biçimde icra ettiği sömürge sisteminin özü ve özetidir.

Kürtler bu karar dışında başka bir karar beklemiyordu, devletin kendisi hakkındaki idam fermanı, inkar ve imha siyaseti yürürlükte olduğu sürece başka bir kararın hayalci olduğunu biliyorlardı. İmralı'da verilen kararın Kürdü ve tüm özgürlük umutlarını bitirme, tarihin karanlıklarına gömme kararı olduğunu biliyorlardı. Biliyorlardı, ama tarihlerinin en büyük ihaneti üzerine oturan bir idam olduğunu bilmiyorlardı, Öcalan, kendilerinin yıllardır büyük emekler, kan ve can bedeli karşılığında yarattıkları

değerlerin peşkeşi üzerine gelen bir karar olduğunu bilmiyorlardı. Büyük bir aldatma ve yalan dünyasına çekilecekler ve bu tarihsel bilinçleri yine tarihimizin en büyük katliamına konu olacaktı. O nedenle TC hakkındaki bilinçleri süreç içinde körelecekti.

29 Haziranı bir bayram günü haline getirdiler. Irkçı şoven kampanyalarının zirvesi yapmaya çalıştılar. Vicdanların bu kadar kirletilmesi, yüreklerin bu kadar karartılması başka ülkelerde olmuş mudur? Olmuş, gerici, faşist rejimlerde, tek yanlı şartlandırılarak yürekleri kirletilen toplumlarda bu tür ilkel öç alma, histeri ayınlerine rastlamak mümkün. Ama Türkiye’de ilkel öç alma histerisinin boyutları benzerlerini aşar niteliktedir. Düşünün, on yıllardır bir halkı inkar ediyor, imha etmeye çalışıyor, bunun için en kirli yöntemleri uyguluyor, sayısız işkence ve cinayet olayına imza atıyorlar. Buna karşı bu halk ise tamamen meşru var olma ve direniş hakkını kullanıyor. İşte bu gerçeklik ters yüz edilerek tam bir “*Yavuz bursuz*” traji-komik oyunu sergileniyordu, hem de dünyanın gözleri önünde. Elbette Kürtler bundan gerekli dersleri çıkaracaklar, geleceklerinin nereden geçtiğini, varlıklarının neye bağlı olduğunu bir daha anlamakta gecikmeyeceklerdir. TC, bir kez daha kanıtlamıştı, ihaneti ödüllendirmeyecekti, tarihte de böyle yapmıştı. Öcalan’ın ihanetini de ödüllendirmemiş, tarihsel çizgisinden şaşmamış ve idam kararını tereddütsüz vermekten çekinmemişti. Bu, İmralı kürsülerinde dillendirilen “*Barış*” sözlerinin ne kadar sahte ve ihaneti örten bir şal olduğu bir kez daha gösteriliyordu. Gerçek ve onurlu barıştan yana olmak başka bir şeydir, ama teslimiyet ve ihanetin kod adı konumundaki sahte barış çığırkanlıklarının anlamı başkadır. Kürtler de barıştan yanadırlar, ama aldıkları karşılık idam, aşağılanma, onurlarıyla oynanma, işkence, imha operasyonları, vb. dışında bir şey oldu mu? Bundan sonra alma ihtimali var mı?

Kürtlerin iş kolay değil. Umutlu olmaları için sayısız neden var, özgürlüklerini avuçlamaları için yeterli olanaklar, iç ve dış koşullar var. Ama tasfiyeci sürece kapılan Kürtlerin sanal dünyadan çıkmaları, ayaklarının suya değmesi gerekiyor. Yeni Dünya Düzenin hakkımızdaki kararı idamdır. Bunu her fırsatta kanıtladılar. TC’nin hakkımızdaki kararı ise hiç tartışmaya yer vermeyecek kadar açıktır. Hiç kimse kendisini aldatmasın, hiç kimse hayal kurmasın. Bu sistem içinde bize tek bir koşulla yer var:

Ölü Kürt olarak! Ama mezarı belli olmayan, ardında iz bırakmayan, yaşamamış bir ölü olarak...

O halde kendimiz için, varlığımız, özgür geleceğimiz ve onurumuz için temel yol olan devrimci savaşa yüklenmekten, bunda ısrar etmekten başka bir seçeneğimizin olmadığı çok açıktır. Devrimci savaşla kendini yeniden yaratan Kürtlerin özgürlüklerini de bu temelde kazanacaklarından kuşku duymamak gerekir. Onurlu bir barış da ancak ve ancak bu yoldan geçer...

Yoksa boynumuzda asılı duran idam fermanını yırtıp atmanın başka bir yolu var mı? Tarihsel ve güncel gerçekler, daha yakıcı olarak İmralı’da verilen idam kararı, bu gerçekliği çok çıplak ve yakıcı bir tarzda kanıtlamış olmuyor mu? Bundan daha yakıcı bir kanıt gösterilebilir mi?

Kürtler bu düzene sığmazlar; onlar, idama değil, özgürlüğe mahkumdurlar...

İdam gerçekliği bu olmasına rağmen Öcalan, boş durmuyor, idam kararını devletin “*Kamuoyunun tepkilerini yatıştırma*” amacıyla verildiğini açıklıyor ve halkımızın tarihsel bilinç ve ruhunu katletmeye çalışıyordu.

II. Pişmanlık Yasası Beklentisi...

Öcalan yakalandığı ve konuşmaya karar verdiği andan itibaren yaşamını güven-
ce altına almayı esas alır. Bunun için Pişmanlık yasasından medet ummaktadır. Bunu,
avukatlarıyla yaptığı görüşmelerde, BK ve MK’ye hitaben yazdığı talimatlarda açıkça
belirtmektedir. Öcalan, Pişmanlık yasasını salt kendisi için değil, bütün partililer ve
gerillalar için istemekte ve partililerin de buna uymasını bir talimat olarak dayatmakta-
dır. Aslında Öcalan, her şeyi çok açık ve net bir biçimde anlatmakta, ama buna rağ-
men BK ve diğerleri gerçekleri çarpıtarak halkımızı ve partimizi kandırmaya devam
etmektedirler. Öcalan’ın “Barış”tan ne anladığı, belgelerdeki açık ifadelere bakıldığın-
da gayet iyi anlaşılır. “Barış süreci” denilen çizginin özünde Pişmanlık veya af yasa-
sından yararlanmak olduğunu anlamak zor değildir. Bunun için belgelere bakmak
yeterlidir. Öcalan gerçeğini çok daha iyi ve doğru kavramak için belgelerden bazı ak-
tarmalar yapacak ve kimi değerlendirmelerde bulunacağız.

Öcalan, idam cezasına çarptılmadan bir gün önce, 28 Haziran 1999 tarihinde
avukatlarıyla yaptığı görüşmede pişmanlık yasası üzerinde durur. Avukatlar, Pişmanlık
yasasının yeniden Meclise geldiğini söylediğinde Öcalan, “**Ben İmralı’ya geldikten
sonra gündeme geldi. Türkiye, PKK’yi muhatap kabul eder, barışa gelmez.**
Böyle dolaylı yollar yapabilir. Dolaylı barış gelişirse, yani faraza diyelim ki,
örgüt toptan silah bırakmaya giderse bu yasanın hükmü ne olur? İşte Cezayir
de barışa gidiyor. Cezayir benzeri bir şey gelişebilir mi? Çünkü orada, FİS’in
manevi lideri sanırım cezaevinde bir açıklama yapıyor, dışarıdaki silahlı öncü-
lerin sorumlusu da onlara yanıt vererek, bir barış girişimi başlattılar. Böylesi
bir şey bizim için de gelişebilir mi? Bu açıdan bu pişmanlık yasası bir bakıma

minareye kılıftır, diyebiliriz” biçiminde yanıt veriyor. Burada altı çizilmesi gereken birkaç nokta var.

Her şeyden önce pişmanlık yasası gibi bir ihanet yasasının, onursuzluk ve halkın içinde kullanıldığı biçimiyle *“kendini bir tas çorbaya satma”* yasası olan bir yasanın söz düzeyinde bile olsa kabul edilmesi, Öcalan’ın içinde bulunduğu durumu ve ne yapmak istediğini çok çarpıcı bir biçimde anlatır. Pişmanlık yasasından yararlanmak isteyenler parti ve halk tarafından mahkum edilip lanetlenmiyor muydu? Peki, Öcalan bu değerlendirme ölçülerinin üstünde mi? Öyleyse neden? İkincisi, Cezayir’deki İslamcılar genel af karşılığında silahlarını bıraktılar. Bu, bizim açımızdan kabul edilmez olsa da bir yönüyle anlaşılardır. Ama bütün bir partiyi, orduyu, cepheyi onursuzluk yasasıyla düşmana peşkeş çekmek, tümünden tasfiye etmek hangi akılla, hangi vicdanla, hangi siyasal teori ve siyaset ölçüleriyle açıklanabilir? Üçüncüsü, Öcalan, partiyi ve halkı açıkça aldatıyor, onların en masum ve temiz bağlılık duygularını sömürüyor, bilinçlerini çarpıtıyor. Pişmanlık yasasını *“dolaylı barış”*, bu anlamda *“minareye kılıf”* olarak değerlendirmek, gerçekler ve kavramlarla en kötü tarzda oynamak değilse nedir?

Öcalan, avukatlarıyla yaptığı görüşmelerde kimi yaklaşımlarını sorular biçiminde dile getiriyor, bir şeyler öğrenme havasını veriyor. Ancak gerçeklik öyle değil, Öcalan, partiyi pişmanlık yasasına ideolojik ve ruhsal olarak hazırlamak ve pişmanlık temelinde topyekün silahsızlandırmak ve tasfiyeyi sonuna kadar götürmek istiyor. Çünkü özel savaş kurmaylığına verdiği bağlılık sözünün gereği budur ve bunu yerine getirmek durumundadır. Aynı görüşmede yine pişmanlık yasası ile ilgili şunları söylüyor:

“Meclise pişmanlık yasasını getirdiklerine göre, bazı şeyler gelişebilir. Öyle bir his var içimde. Son MGK toplantısında pişmanlık yasasını Meclise MGK getirdi. Sanırım silahlara bir çare bulmak istiyor. Aniden devreye girmesi düşündürücüdür, bu yasanın. Hem de hükümete rağmen gidiyor. Çünkü MHP karşı çıkıyor. Bunu MGK’nın stratejik planı çerçevesinde ele almak lazım. Bu planda öngörülen yasaların çıkması düşünülüyor. Bu yasalar anti-terör, irtica, pişmanlık vb... Adı pişmanlıktır, ama yasal tekniğe göre öyledir. Cezayir’dekine benzer gelişebilir. Ben açıklama yaparım. Dışarıdaki komutan da açıklamasında diyecek tamam. Böyle gelişir. Pişmanlık yasası siyasi bir yasa, af yasasıdır.” Aynı görüşme notlarının başka yerinde Öcalan, şunları diyor:

“Pişmanlık yasasını bensiz uygulamaları mümkün değil. En önemli iki husus AHİM ve Pişmanlık yasasıdır. Pişmanlık yasasına ilişkin olarak, orada her şeyi görebilirsiniz. Çözüm mü var, çözümsüzlük mü var, bizim için neler öngörülüyor, onun içinde var. Ezme, bastırma gibi bir şey olsaydı bunu gündeme getirmezlerdi. Karar, belki de karardan sonraki gelişmeler infaz neye

bağlıdır? Bununla ben ne yapacağım? Öcalan karar vermelidir diyorlar. Kendisini mi? PKK'yi mi yaşatacak diyorlar.” Öcalan kararını çoktandır vermiştir, PKK'nin tasfiyesi üzerinde kendini yaşatma kararıdır bu. Ama bu bir yanılsamadan başka bir şey değildir. PKK'nin tasfiyesi, Öcalan'ı yaşatmaz. Tersî doğrudur. Silahsızlandırılan bir parti ve halk her açıdan her uygulamaya açık hale getirilmiş demektir. Bu nedenle Öcalan'ın PKK ve devrimin tasfiyesi ile kendi yaşamı arasında kurduğu denklem, kendi sonunu da hazırlayan bir denklemdir. Siyasal olarak ölüm, hiç kimsenin kuşkusuz olmasın, fiziki ölümün de yolunu döşer. TC'nin sömürgeci ve Kürt tarihi böyle yazar.

Öte yandan pişmanlık yasasını “çözüm” için bu kadar önemli görmesi, bu yasa-yı af ile özdeş görüp göstermesi hangi düşünsel yaklaşımın ve ruhsal durumun yansımasıdır? **“Kutlu olan”** olarak değerlendirilen birinin ağzından dökülen bu sözlerin siyasal ve moral anlamı nedir? Bu soruların yanıtları tartışma götürmeyecek kadar açık ve nettir.

Öcalan, 7 Temmuz 1999 tarihinde avukatlarıyla yaptığı görüşmede pişmanlık yasası hakkında şu değerlendirmeyi yapar: **“Biz Pişmanlık yasasını kısmi af olarak nitelendiririz. Devlet Pişmanlık yasası diyebilir. Biz hayır, yalan atıyorlar de-riz.”** Peki böyle kelime oyunlarıyla gerçekleri tersyüz etmek, başka türlü göstermek ve halklarımızı aldatmaya çalışmak kolay mı, mümkün mü? Burada gerçekler karşısındaki tutum ve bunun ardındaki mantık korkunçtur!

Daha ilginç olanı, Öcalan'ın 5 Eylül 1999 tarihli BK ve MY'ye yazdığı talima-tında Pişmanlık yasası ile ilgili belirttikleridir. Aktaracağımız şu paragraf, içine girdiği teslimiyetçi ve tasfiyeci çizgi ve pratiği bütün çıplaklığı ile gösteriyor. Açıkça pişmanlık yasasını savunuyor, bütün partilileri, savaşçıları ve halkı bu konuda “ikna” etmeye çalışıyor. Daha fazla değerlendirme yapmadan bu konuda yazdıklarını aktaralım ve birlikte okuyalım.

“Anti-terör yasasına pişmanlık denmesi kamuoyu ve basının bir yaklaşımıdır. Ayrıca savaşı sürecindeki yaklaşımı ifade ediyor. Silahlı çatışmaya son vermekle pişmanlığın bir anlamı kalmadı-ğı gibi, şiddete son vermeyi örgütün kendisi gerçekleştirmiş olup, yasal demokratik katılımı da temel ilke olarak esas almaktadır. Bundan sonra devlet eğer ileri bir çözümü istiyorsa, konuya şüphesiz daha değişik ve bu gelişimin ışığında bakacaktır. Olağanüstü 7. Kongre çizgisi de diyebile-ceğimiz gelişme esas alınacaktır. Dolayısıyla bu af yasalarına, bu gelişmelerin gereklerine göre yak-laşmak gerekiyor. Şüphesiz iyi niyet ve barışın mesajını taşımak durumundaki bu takımın seçilme-sine dikkat etmek gerekir. Yasa gereği serbest kalmaları gerekecek. Bunun için hiçbiri hakkında şimdiye kadar bir soruşturma ve kovuşturmanın yürütülmemiş olması, kanıtlanabilir ölüm ile sonuçlanmış bir çatışmaya girmemiş olmaları bunun bir gereğidir. Sorumlusunun tanınmış, yazılı ve

sözlü mesajları temsilde ve ulaştırmada güçlü, yetenekli olması uygundur. Cezaevinden çıkan arkadaşlar bu grubun tespitini daha iyi yapabilirler. Bir kısmı bayan da olabilir. Sanıyorum kısa sürede bu nitelikte bir grubu hazırlamamız zor olmayacaktır.” (5 Eylül 1999 Tarihli BK ve MK’ye gönderilen talimat.)

Öcalan, Pişmanlık yasasının gerçek adının “*Anti-terör Yasası*” olduğunu ve pişmanlık kavramının basın ve kamuoyunun yakıştırması olduğunu söylüyor. Daha da önemlisi, silahlı mücadele terk edildiğine göre pişmanlığın da bir anlamının kalmadığı yönündeki değerlendirmesidir. Pişmanlık, pişmanlıktır, bunun silahlı veya silahsız olmayla bir ilgisi yoktur; pişmanlık, bir insanın kendini ve bütün bir geçmişini kusmasıdır. Öcalan, pişmanlığı böyle kabul edilebilir göstermesiyle PKK’lilerin direncini kırmayı planlıyor, “*pişmanlık yasasına gelin*” dayatmasında bulunuyor. Devlete teslim etmek istediği grupları da devlete güven verme ve pişmanlık yasasını test etme amacıyla çağırıyor. Teslimiyet gruplarının durumunu ilerde değerlendirmeye çalışacağız. Şimdi Öcalan’ın pişmanlık yasasına nasıl yaklaştığı konusunu tamamlamak istiyoruz.

Öcalan, parti ve gerilla güçlerini pişmanlık yasasına çekmek ister, en azından yasadan yararlanabileceklerin gelip teslim olmalarını ister, “*Barış ve demokrasi grupları*” olarak adlandırılan teslimiyet gruplarının pişmanlık yasasından yararlanmaları için başvuruda bulunmalarını ister. Ama başarılı olmaz, parti ve gerilla, teslimiyetçi ve tasfiyeci çizgiye yatsa da pişmanlık yasasına karşı direnir, bunun yalın ve tartışmasız bir onursuzluk olduğunu, bunu kabul etmenin utanç içinde yaşamak anlamına geldiğini bilir. O nedenle Öcalan’ın pişmanlık yasasına dönük dayatmaları kabul görmez. Bu direnci gören Öcalan, bu kez başka formüllerin arayışına girer. Ama pişmanlık yasasından tümden vazgeçmiş değildir. Genelde herkesi kapsayacak bir kapsama kavuşturulursa pişmanlık yasasının da iş görebileceğini düşünür. Kısacası kapsamı genişletilmiş pişmanlık yasasından yanadır, ama devletin bu konudaki katılığını da bilir, o nedenle “*sürecin*” kilitlenme ve boşa çıkma endişesi içindedir. Bu, kendi görüşüne göre, kendisinin ölüm fermanının infazından başka bir anlama gelmemektedir.

İlke olarak adalete teslim olmaya karşı olmadığını belirten Öcalan, devlete ve PKK’ye birlikte seslenmekte ve yaşanan kilitlenmeyi aşmaları için çaba göstermelerini istemektedir. Öcalan, teslim olan gerillaların belli bir süre zindanda kalmalarını, rehabilitasyon programlarına tabi tutulmalarını, bunun için “*Güne doğu’da çiftliklerin kurulması gerektiğini*” yazmaktadır. BK’ye yazdığı 3 Ekim 1999 tarihli talimatında teslimiyet ve tasfiye planını çok net çizgileriyle ortaya koymaktadır. Daha iyi ve net anlaşılabilmesi için bu talimattan geniş bir aktarma yapacağız, böylece Öcalan’ın kimin adına konuştuğu, durduğu yerin neresi olduğu, İmralı’daki Öcalan’ın kimin için didinip durduğu çok daha iyi kavranacaktır. Aslında yoruma yer vermeyecek kadar açık olan bu

talimat, Öcalan gerçeğini gözler önüne seriyor, onun gerçekte bir Yanılsama'dan başka bir şey olmadığını gösteriyor. Öcalan, anılan talimatında şunları yazıyor:

"4- Anti-terör yasasındaki değişiklik yeterli olmadığı gibi, eskiden kalma pişmanlık yasası esprisi saflarda bir karşı tavrı yaratmıştır. En ciddi yasal sorunlardan birisi budur. Normalde birçok ülkede denenilen, 'Barış için af yasası'dır. Devlet şimdilik bunu erken gördüğü gibi, tüm silahlı hatta silahsız güçlerin gelip adalete sığınmalarından sonra 'düşünüyoruz' demekle yetiniyor. Politik yapıda bazı güçler buna da karşıdırlar. Sanıyorum bu problem çözülmezse, bazı tarihi adımlar boşa gidecektir. Çözüm için tarafların bu hususta son derece duyarlı ve gerçekçi olmaları gerekiyor.

İlkede adalete başvurmadan çekinilmiyor. Düşünülen barış için af niyeti tatminkar kalınmalıdır. Yani şu anlayışları aşmak gerekir: Devlet, 'hele hepsi gelsin sığınsın, sonra düşünüyoruz'; PKK, 'tatminkar bir barış affı çıksın, ondan sonra geliriz' diyor. Bu iki yaklaşım meseleyi kilitler. Yine 'anti-terör yasası çıkmış, niye yararlanmıyorlar; demek ki iyi niyetli değiller' yaklaşımı da doğru eleştirilir. Kapsamı dar; kurucu, merkez ve silah kullanan dışlanıyor. Geriye kim kaldı? Ayrıca ceza ağırlıkları bu sorunlarda ağırdır, fazladır. Kaldı ki, devlet '91'de tek taraflı ve bundan daha gelişkin bir tavrı göstermişti. Oysa kapsamı dar, yararlanacakların oranı az. 'Şartlı salıverme' biçiminde veya Ceza İndirim Yasası'nda göstermişti. Buna benzer bir çözüm üzerinde durmak daha doğru olur. Gündemde bir af yasası var, bu yasa 'terör' için galiba genişletilmeyecek. Aslında bu bir fırsattı. Üzerinde yine de durulabilir. Bu olmazsa, anti-terör yasasındaki değişikliklerle kolaylık sağlanmak istenirse, yasanın genel uygulanması ve cezanın makul bir düzeye getirilmesi talep edilir. 'Ceza İndirim Yasası' bundan daha da tercih edilebilir. '91 benzeri yaklaşım üzerinde durulabilir.

b- Burada diğer önemli bir husus, örgüt kendi rızasıyla şiddete tümüyle son verdiğine göre, artık ayrımsız, özel incelemeye tabi tutmaksızın, tüm mensuplarına yasanın uygulanmasıdır. İster dağdaki, ister Avrupa benzeri yurt dışında ve cezaevlerindeki herkese uygulanması gereği vardır. Uygulamanın eşit olması en doğrusudur.

Muhtemel bir rehabilite, yani sosyal ortama uyma için denetim altında kalma reddedilemez. Bu süreçte hem ruh, hem adaptasyon, bunun için eğitim, hem de yeni yaşama bir meslek temelinde hazırlanmak için, bir süre toplu veya gruplar halinde uygun ortamlarda kalınabilir. Bu, güven sorununu da halledebilir. Örneğin Güneydoğu'da bir çiftlik çalışması, yeni köy kuruluşlarında çalışma, belediyelerde projelerde yer alma biçiminde öneriler geliştirilebilir."

Devlet, Kürt ve PKK politikalarını Pişmanlık yasasıyla bir kez daha net ve tartışmasız bir biçimde ortaya koydu. İnkâr ve imhada ısrar ve ihanet etmiş olsa da kendisine karşı savaşanları affetmeme, işte TC'nin geleneksel politikasının özeti bundan başkası değildir. TC, Öcalan teslimiyeti ve ihanetinde olduğu gibi "kitlese!" bir ihaneti,

utanç verici bir teslimiyeti bile ödüllendirmiyor, bunun politik açıdan bir pazarlık biçiminde algılanabileceğini düşünüyor ve dolayısıyla tehlikeli görüyor. Onun yerine zaten kendi kendinin ipini çeken bir parti ve gerillanın sonunun çok daha kötü bir ihanet ve yozlaşarak çürüme olduğunu biliyor. O nedenle şu anda toplu ve “kurumsal” bir pişmanlığı ve bu temelde bir “ödüllendirme”yi politik ve uzun vadeli stratejisi için uygun bulmuyor. Kayıtsız koşulsuz teslimiyeti dayatıyor.

III. Pratik Tasfiye Planı ve Uygulama Adımları

Öcalan, geciktirini düşünüyor. Devletin kimi adımlar atabilmesi için kendisinin yeni adımlar atmasını beklediğini düşünüyor. Bu yönlü telkinler de var. Basında da bazı özel savaş kalemleri bu doğrultuda yazılar yazmaktadırlar. Hürriyet gazetesi, Öcalan’ı idam etmek yerine PKK’yi tasfiye etmek için yaşatılmasını ve kullanılması konusunu günlerce işledi. E. Çölaşan, Öcalan’ın mahkemede söylediği sözlerin binde birini gerçekleştirse bile bunun önemli olduğunu, ama PKK’yi tasfiye yönünde verdiği sözleri yerine getirmemesi durumunda idamının birkaç dakikalık bir iş olduğunu yazdı. Benzer görüşleri bir çok gazete ve yazar işledi. Öcalan bu haber ve değerlendirmeleri olumlu buluyordu, idam edilmeyeceğine dair umudu artıyordu. 5 Temmuz 1999 tarihinde avukatlarıyla yaptığı bir görüşmede Öcalan, “O. Ekşi, Çölaşan gibilerle irtibata geçin. Öcalan milyarda bir değil, yüzde 99 başarabilir. Göreceksiniz yakında önemli adımlar atacak. Ben pratik adım atacağım. Yeter ki barış ve kardeşlik yürüsin. Kimlik sorunu iyi anlatılmalı, mütevazıdır. Ateşkesten daha ileri bir adım atmak istiyorum. Bunun çareleri üzerinde duruyor deyin” açıklamasını yapıyordu.

Devlet, Öcalan’ın durumundan, mahkemedeki tavrından, teslimiyet ve tasfiyecî çizgiyi PKK’ye kabul ettirme çabalarından memnundu. Ama bunları yeterli görmüyordu. Pratik adımların atılmasını istiyordu. Bu da hiçbir şart ileri sürmeden yapılmalıydı. Öcalan’ın örgütü üzerinde etkisi ve denetimi ne ölçüdeydi, bu ciddi bir soruydu. Parti ve devrim değerlerini altın tepside sunmak yetmiyordu, daha da önemlisi tarihten bugüne yaratılan tüm değerleri ve kazanımları bir daha dirilmemesine tasfiye etmeli, bunu bir uygulama planına bağlamalıydı.

Özel savaş kurmaylığı Öcalan’ı kendisine verdiği sorularla test etmeye çalışır ve daha pratik adımlar atmaya yöneltir. 8 Temmuz 1999 tarihinde avukatlarıyla yaptığı görüşmede bu sorulardan söz eder. Avukatların aldığı notlara göre devletin Öcalan’a sorduğu ve yanıtlarını istediği sorular şunlardır:

- “1. Kürtlerle ilgili kültürel haklardan ne kast ediliyor?
2. Kültürel hakları örgüte kabul ettirebilir misiniz?
3. Barış ve kardeşlik nasıl pratikleşir?
4. Demokratik çözüm ve demokratik çözümden ne kast ediliyor?
5. Bu önerilerin ciddiyetini nasıl kabul edebiliriz?
6. Örgütle olan bağlantınız, uygulama gücünüz? Örgüt dinler mi?
7. Halen sakladığımızda dair kuşkular var?
8. Dağdakileri indirme planınız var mı?
9. Örgütle somut teması nasıl düşünüyorsunuz?
10. Ekonomik, sosyal gelişme planınız?
11. İrtibat biçimleri, kimlerle hangi biçimde?
12. Uluslararası gözlemcilerden ne kast ediyorsunuz?
13. Kemal Burkay, Hizbülküird sizden sonra ne yapabilir?”

Devlet bu sorularla Öcalan’ın gücünü, etkisini ve uygulama yeteneğini test etmeye çalışıyor. Özel savaş kurmaylığı tasfiye planını daha somut ve uygulama boyutlarıyla netleştirmesini istiyor. Öcalan, bu soruları önemli buluyor, “dolaylı diyalog” olarak değerlendiriyor. Avukatlarına şunları söylüyor: “İş ciddi, bu sorularla birlikte olursa bir döneme girebiliriz. Direkt bir diyalog değil, bana göre dolaylı diyalog. Komisyonu aşan bir durum. İşin ciddiyetini nasıl görüyorsunuz? Bir yıl bekleme dediği (G. Aktan’ın) odur. Ortama bomba gibi düşer. Örgüt tümüyle uyar ve başarılırsa tarihi olur. Fazla zorlama olmaz. Derinliği olan, ulusal, uluslararası alana derinden çözüme yoğunlaştıran bir çağrıdır. Çok başarılı olunması gerekir. Gerçekten disiplin var mı? Sözümüzün erimiyiz vb. belli olur. Ondan sonra netleşir kamuoyu. Karar gelecek. Samimiyet pratikle olur (çatışmaların durmasıyla) (...) Devlet olumlu adımları, bizim atacağımız adımlara bağlı, geciktik gibi.” Hiç kuşkusuz Öcalan, kendisini ve partimizi aldatıyor. Ortada dolaylı da olsa bir diyalogdan söz etmek mümkün değil. Belli ki devleti esas alıyor, ona güven vermeyi, sözünün eri olup olmadığını, örgütü üzerinde etkili olup olmadığını, tasfiye planında uygulama gücünün olup olmadığını pratikte sınamak, kanıtlamak istiyor. Tereddütleri var, örgüt tümüyle uyar mı, disiplin var mı?

“Devlet sanırım, der Öcalan, PKK’den kuşkulu. PKK kendini kanıtlasın diyor. Benim için örgüte hakim mi? Hakimiyeti dağdan indirebilecek güçte mi? Tek şans asmayalım, asmayarak rolünü oynasın. Devletin kuşkusu acaba taktik mi yapıyor? Devlet Apo taktik yapıyor diyor. Makul bir adım atması gerekir diyor. Sanki ben örgütü toparlıyorum gibi. Öcalan düristçe rolünü oynasın deniyor.” Bu kaygı ve sorular aynı zamanda devletin de kaygıları ve sorularıdır. Hemen belirtmeliyiz ki devletin kendisi, PKK’nin firesiz, bütün üyeleri ve organlarıyla bu tasfiye planına disiplin içinde uymasını istiyor. Devlet için artık sorun pratik uygulamadır, başka bir ifade ile uygulanabilir bir plan dahilinde PKK ve gerillayı bütünüyle silahsızlandırmaktır. Öcalan artık bu konu üzerinde yoğunlaşmaktadır. Eline tutuşturulan sorular da bunun içindir.

Bu ara İmralı’ya ilginç konuklar uğrar. Öcalan havalandırmadayken birden havalandırma kapısında karşısında omuzu kalabalık bir general ile yüz yüze gelir. Omuzlarında dört yıldız vardır ama kim olduğunu çıkaramaz. Daha sonra bu generalin, I. Ordu Komutanı Çevik Bir olduğu ortaya çıkar. Karşısında omuzu kalabalık generali gören Öcalan heyecanlanır, bunu bir fırsat olarak değerlendirir. Öcalan, kendisini o kadar *“barış”*a kilitlemiştir ki kendiliğinden, kendisinin deyimile *“gayri ihtiyari”* generalle seslenir. Şöyle der: *“Barışa hazırım!”* General de fırsatı kaçırmaz, Öcalan’a kendilerinin anladıkları barışın ne anlama geldiğini çok net sözcüklerle anlatır. Şöyle der: *“O zaman dağdakileri indirmelisin, sen bunu yaparsın, ancak dağdakileri sen indirebilirsin. Hiçbir şart ileri sürmeden silahları bırakmanız gerekir.”* Özel savaş kurmaylığının dayatması açık ve nettir: Kayıtsız şartsız teslimiyet, silahları bırakma ve kendini dağıtma, tasfiye etme! Yukarıdaki bilgileri Öcalan’la 29 Temmuz 1999 tarihinde görüşen avukatların aldığı görüşme notlarından aldık. Öcalan anılan bu generalin adaya gelmesini ve kendisini *“ziyaretini”* çok önemli ve anlamlı buluyor. *“Ben konuşmasaydım, diye sorar Öcalan, acaba kendisi konuşur muydu? Ne derdi? Ama ben konuşmama rağmen cevap verdi, cevap veremeyebilirdi? Bunu en üst düzeyde bir mesaj olarak algılayabilir miyiz? Başka bir yetkili yoktu. Geleneklere göre yani devlet yaklaşımına ve geleneğine göre ne anlam ifade edebilir? Hiçbir şart ileri sürmeden silahları bırakmam gerektiğini söyledi. Silahlar elde olunca diyalog olamaz. Bu devletin klasik bir yaklaşımıdır. Silahları bıraktıktan sonra diyalog yolu başlar.”* Öcalan’ın generalin gelişinden ve *“Hiçbir şart ileri sürmeden silahları bırakın”* ultimatomundan çıkardığı sonuç bu. Silahların bırakılmasıyla diyalog kapısının aralanabileceği yanılgısını yaşıyor ve partiye de egemen kılmaya çalışıyor. **“Silahlar elde diyalog olmaz”** sözü, en sıradan barış anlayışını değil, mutlak teslimiyeti anlatıyor. Bunu en sıradan insan bile bilir. Ama Öcalan, mutlak teslimiyeti partiye ve halka kabul ettirmek için böyle *“teoriler”* üretiyor. Öcalan, devletin gücü karşısında o kadar büyülenmiş ki bunu açıkça itiraf etmekten kendini alamıyor. *“Devlet güçlü, diyor, sen adım atmadan ondan adım atmasını isteyemezsin.”* Aynı görüşmede Öcalan, *“Devletten adım beklenmez. Şartlara dayalı konuşulmaz. Ben PKK ile görüşürüm olmaz”* diyor ve yine de devletten umutsuz olmamak gerektiğini, *“Devlet kendi dili ile politika yapar. Bu ne teslim olmadır, ne de yalvarmadır”* sözleriyle

belirtir ve partililerin ve halkın yüreğine su serper! Gerçekten bu kimin mantığıdır, kimin dili ve bakış açısıdır? Yıllardır savaşıyor bir örgüt liderinin bakış açısı, mantığı, dili, yaklaşımı böyle olabilir mi? Partiyi ve halkı topyekün teslimiyete ve tasfiyeye hazırlamak için devlet, diyalog ve barış kavramlarının içi ancak bu kadar boşaltılabilir, anlamları ancak bu kadar çarpıtılabilir!

Kendisinin eline tutuşturulan sorulardan nasıl bir uygulama planını çıkarması gerektiğini bilen Öcalan, generalin gelişle adeta büyünür, “*dolaylı diyalog*” düşünür görür. Ültimatoma almış ve gerekenlerini yapacaktır. Savcılığa verdiği 3 Nisan 1999 tarihli ifadeden bu yana ileri sürdüğü kimi koşullardan da vazgeçer, kayıtsız şartsız teslimiyeti ve silahsızlandırmayı partiye ve devrime bir uygulama planı temelinde dayatır. Daha önceki açıklamalarında kültürel haklar, af, pişmanlık yasası gibi kimi yasal düzenlemelerin yapılmasını silahları bırakmada birer koşul olarak ileri sürüyordu. Ancak Öcalan, gelinen noktada silahlara nihai olarak veda etmeyi, silahlı güçleri sınırların ötesine çekmeyi ve orada çürümeye terk ettirmeyi, bütün bu ideolojik, politik-stratejik, askeri, ruhsal-moral tasfiyeyi kesinleştirip resmileştirecek bir kongrenin yapılmasını koşulsuz bir uygulama planına bağlayacaktır. Bu planda esas alınan devletin istemleridir. Partimize ve halkımıza dayatılan silahsızlanma ve tasfiye iradesi devletin, özel savaş kurmaylığının iradesidir. Bunda zerre kadar kuşku yok. Gelişmelerin dili ve mantığı bu gerçekliği fazlasıyla kanıtlıyor.

Öcalan, bulunduğu hücreinde tasfiye planı üzerinde yoğunlaşmaktadır. General kendisine “*dağdakileri ancak sen indirebilirsin*” demişti. Galiba biraz gecikmişti, öyle düşünüyordu. Hemen harekete geçmeli, bir talimat kaleme almalıydı. Talimattaki görüşleri hemen yerine getirilecek emirler biçiminde değil, öneri biçiminde sunacaktı. Örgütün görüşünü, ne düşündüğünü bilmeden, nabzını tutmadan “*emirdir*” demek doğru olmazdı. Gerçi pek kimse itiraz edemezdi, yıllardır kurduğu “*önderlik sistemi*” herkesin elini kolunu, yüreğini ve zihnini bağlamamış mıydı? Ama öyle de olsa işi biraz kitabına göre götürmek gerekiyordu. Talimatı yazdı, 8 Temmuz 1999 tarihinde gelecek avukatları bekledi. Hiç kuşkusuz talimat, özel savaş kurmaylığının bilgisi dışında değildi, zaten onların izni ve onayı ile avukatlara verecek ve onlar aracılığı ile partiye ulaştıracaktı...

a) 7 Temmuz 1999 Tarihli Talimat. Öcalan işlerin kolaylaştırılmasını düşünüyor. “*Sanıyorum, diyor 5 Temmuz 1999 tarihli görüşmede, bizim işleri kolaylaştırmamız gerekiyor. Zamanında tavrımızın yetersiz olduğunu tahmin ediyorum. Sanırım suç bizde. Şimdilik şunu söyleyebilirim. Bazı mektuplaşmalarım oldu. Sanırım devlet tümüyle cevapsız bırakmaz. Tümüyle ümitsiz değilim. Talimatım dayanaksız olmayacak. Devlet somut işbirliğimiz var demez ama, talimatı dikkate alır. Çatışma var, her şey öyle kolay yürümez. Operasyonlar şiddetli olabilir. Bu, çözümün dışlandığı anlamına gelmez. Ama uzlaşma var da diyemiyorum. Başarılı olup olma-*

yacağını adımlar gösterir. Yetkililere yazdığım mektubu makale gibi değerlendirin. Başını ve sonunu atın. Basına dağıtın.” Öcalan, aynı görüşmede avukatlarından Avrupa temsilciliğinin ve Konseyin telefon numaralarını da getirmelerini istiyor. Telefon numaralarını geliştireceği tasfiye planının kesin başarısı için gerekli görüyor. Öcalan talimatını yazmıştır. Talimat, 7 Temmuz 1999 tarihini taşır. Talimatı 8 Temmuz tarihli görüşmelerinde avukatlarına verir ve konuyla ilgili gerekli açıklamaları yapar. Konseyden bir an önce bu talimatına yanıt verilmesini ister. Talimatta dile getirdiği tasfiye planının, başka bir deyişle gerillanın silahlandırılması ve sınırların ötesine çektilmesi kararının mutlaka başarılı olmasını istiyor. Avukatlarla görüşürken bir avukat parti içinde kimlerin bu planına karşı çıkabileceğini soruyor ve bunun yanıtını veriyor. “Başarılı olması, sağa sola bulaşmaması gerekir, diyen Öcalan, Anlaşılmayan bir şey olursa açıklanır. Bir problem çıkarsa ikinci talimat yazılır. Sorunlar çıkaranlar olabilir. (Kimler olabileceği soruldu) Örneğin Hamili, Dersimliler Dersimi sever, ayrılmak istemezler.” Hamili ve ‘Dersimlilerin’ bu tarzda açıklanması, bu bilginin anında özel savaş kurmaylığı tarafından öğrenileceği bilinmesine rağmen, böyle davranılması açık ihbar değilse nedir? Hamili ve Dersimlilerin açık hedef gösterilmesi hangi ahlakla, vicdanla açıklanabilir? Dersim bölgesinin yıl boyunca sürekli en kapsamlı askeri imha operasyonlarına hedef olması ile Öcalan’ın anılan ihbarı arasında sıkı sıkıya bir ilişki yok mu? Kesinlikle var, Haydar Alpaslan ve Orhan İlbay arkadaşlarımızın katledilmesinde bu anlamda Öcalan ve BK’nin sorumluluğu vardır.

Devam ediyoruz. Avukatlar birlikte getirdikleri Avrupa temsilciliği telefon numarasını Öcalan’ın istemi doğrultusunda “Cezaevi müdürü”ne verirler ve Öcalan’ın 7 Temmuz tarihli talimatını alarak adadan ayrılırlar. İstanbul’a vardıklarında talimatı ve onunla ilgili bilgileri PKK yetkililerine iletirler. Öcalan talimatına hemen yanıt verilmesini ister. En geç 25 Temmuz’a kadar bu konuda kararın kesinleşmiş olması ve kamuoyuna duyurulmaya hazır hale getirilmiş olması gerekiyor. Konsey bu takvimi dikkate alarak davranmalıdır. Geç olursa iyi olmaz. Öcalan ayrıca bu talimatın şimdilik gizli tutulmasını, tartışılmamasını, basına verilmemesini istiyor. Tüm partiye hakim kılınması ve herhangi bir engelin çıkmaması için bu gizlilik önlemini kaçınılmaz görüyor.

Öcalan, 7 Temmuz 1999 tarihli talimatında, daha önce savunmalarda dile getirdiği görüşleri özetler ve partiyi silahlı mücadeleye nihai olarak son verdiğini ve silahlı güçlerini sınırların dışına çekme kararını aldığını ve pratik uygulama planı açıklar. Talimatı kısaca şöyle özetlemek mümkün: Öcalan, anılan talimatında; sınırlar meselesini tamamen gündem ve tartışma dışı tutmanın, var olanı veri olarak kabul etmenin, var olan bütün sorunlara (toplumsal ve ulusal, etnik, dinsel, kültürel) insan hakları ve demokrasi çerçevesinde çözüm aramanın kaçınılmaz olduğunu, çağımızın hakim anlayış ve uygulamasının bu olduğunu anlatıyor. Açık ki burada Öcalan, çağımızın temel ulu-

sal ve toplumsal sorunlarını emperyalist ve burjuva bir ideolojik çerçeve içinde çözülebileceğini ve bunun dışında bir yolun olmadığını belirtiyor ve partinin de bu “yeni” çizgiyi benimsemesini istiyor. İdeolojik tersine dönüş, emperyalist ideolojiye iltihak bundan daha açık ifade edilemezdi.

Öcalan’ın anılan talimatta üzerinde durduğu ikinci önemli konu da devrimci şiddettir. Siyaseti şiddet unsurundan arındırmanın çok önem taşıdığını, şiddet yerine sorunların çözümünü insan hakları, kültürel özgürlükler ve buna dayalı demokratikleşme adımlarında aramanın gerekli ve doğru olduğunu vazetmektedir. Barış yaklaşımının özünün bu bağlamda olduğunu belirten Öcalan, Türkiye’de barışın en temel amaç haline geldiğini, barışın tek seçenek olduğunu vurguluyor. İlginçtir, bu sözleriyle Öcalan, devletin ve tekelci burjuvazinin sık sık dile getirdiği istikrarlı, güvenlikli ve tam denetimin sağlandığı düzen istemini, “barış” kavramında ete kemiğe büründürüyor ve somutlaştırarak kamufle ediyor.

Bu genel çerçeveyi çizdikten sonra Öcalan bu kez PKK programı ve eylem çizgisine sözü getiriyor. PKK ideolojik ve politik çizgisinin tüm ütöpik yanlarına rağmen Kürt sorununu başarıyla açığa çıkardığını, ama 1990’lı yıllardan sonra kendini dönüştürmediği için bunun tekrara ve çıkmaza götürdüğünü, geline nokta da ya çözüm, ya tekrar ve çıkmazda derinleşme yönünde karar verileceğini belirtiyor. Öcalan’a göre mücadele ve devrimci savaş anlamsızlaşmıştır, PKK artık amaçsızlaşmıştır, bundan sonra gideceği bir yol yoktur, yapacağı tek şey vardır, o da “barış” a gelmektir. Burada barışın mutlak teslimiyet ve tasfiye olduğunu bir kez daha tekrarlamamıza bilmiyoruz gerek var mı?

Öcalan, *“mütevazı ve gerçekçi bir barış seçeneği tek yol olarak karşımızda duruyor”* yargısına vardıktan sonra iç ve dış provokasyonlara dikkat çekiyor. Öcalan içine girilen sürecin barış olmadığını, bunun gerçek barışla hiçbir ilişkisinin olmadığını ve parti içinde de tepkilerin olabileceğini bildiği için barış kavramının özünü çarpıtıyor, teslimiyet ve tasfiye planını barış olarak teorileştirmeye çalışıyor. Bunu *“Klasik bir barış yapılmıyor. Devlet direkt PKK ile barış yapıyorum demez. Biz de eşit bir tarafmısz gibi yaklaşamayız”* sözleriyle yapıyor. Yıllardır bir halk savaşını ver, milyonlar bu savaşta şu veya bu düzeyde yerini alsın, ama geline nokta da kendini savaşan ve eşit bir taraf olarak dahi görme; bunu, devrimci onur ve ulusal gururla bağdaştırmak mümkün mü? Dahası, kendini eşit taraf olarak görmeyen ve bunu da meşru kabul eden bir anlayış ve kişiliğin durumunu hangi siyaset anlayışıyla açıklamak gerekiyor? Açık ki mutlak teslimiyet ve ihanet ancak bu sözlerle savunulabilir, ancak bu yaklaşımla kabul ettirilebilirdi!

Öcalan, PKK çizgisi ve eylem anlayışının artık bir çıkmazı anlattığını kesin bir dille belirttikten ve şiddetin demokrasi ve insan hakları önünde bir engel haline geldi-

ğini vazettikten sonra sözü, kesin tasfiye ve silahsızlandırma planına getiriyor. Daha önceki savunmaları ve tavırlarıyla Öcalan teslimiyet ve tasfiye çizgisini ideolojik ve politik çerçevesiyle ortaya koymuştu; ama bu emperyalizm ve Türk sömürgeciliği için tatmin edici değildi, olamazdı. Onlar için önemli olan ilk planda gerillanın tasfiye edilmesi, partinin silahsızlandırılması, bunun hemen şimdi ve aksatılmadan yapılmasıydı. Öcalan'a dayattıkları buydu ve hemen pratik sonuç almak istiyorlardı. Bu dayatmayı çok iyi anlayan Öcalan, parti yetkililerine “*bu talimata ne kadar erken cevap verirsiniz o kadar uygundur, hatta hayatidir*” diyordu. Neden “*hayatiydi*”, kim için “*hayatiydi*”?

Öcalan, silahsızlandırma ve tasfiye planını kısaca şöyle özetliyordu: “*Bu ilkesel çerçevede olası bir barış planını şöyle düşünüyor, önemle tarihi anlamda öneriyorum:*

1 Eylül 1998 ateşkesi sınırlı rol oynayıp idam kararından sonra önemli oranda zorlandı. Kaldı ki ordu bu tarzdan kuşkululu ve fazla anlam vermedi. Bu tarz ancak geçici olabilirdi ve uzatmak giderek daha sakıncalı olur. Sonuç alıcı bir adım gerekir. Hem iç ve hem dış koşullar çözümüün yoğun gelişmesi için bu adımı gerekli kılıyor. Şiddetin pratik olarak da güvenceli olarak sona erdiğini kuşku götürmez bir biçimde kanıtlamak gerekiyor. Bu durumda en etkili, sonuç alıcı yol ve herkesi üzerine düşeni yapmaya zorlayacak ve aynı zamanda kolaylık sağlayacak olanı barış için silahlı mücadeleye son vermek ilanıdır ve güçleri güvenli bir alana çekmedir. Bunun pratik ve en elverişli imkanı 1 Eylül 1999 silahlı mücadeleye son verdiğimiz ve güçlerimizi sınır gerisine güneye çekip sürece göre değerlendirme ve hazırlıklara çekmektir.” Bu sözleriyle Öcalan, kimlerin istemi ve dayatmasıyla, hangi gerekçelerle silahlara ve silahlı mücadeleye veda etme kararına vardığını tartışmaya yer vermeyecek açıklıkta orta koyuyor. Tasfiye ve silahsızlandırma planını Öcalan, anlatmaya devam ediyor:

“7- Güçleri benim bu tarih için yapacağım ilanla birlikte daha önce önerilen olağanüstü Barış Kongresi için çektiğimiz ve devletten beklenen tutum netleşinceye kadar bu adımın çözümleyici, hayatı olduğuna ve en güvenli bir biçimde zorunlu meşru savunma durumu dışında çatışmalara girmeden yeni dönem karar ve uygulamalarına katılmak için bunun tartışma ve eğitiminden geçmek için disiplinli, bütünlüklü, provokasyon ve olası bozgunculuğa fırsat vermeden gerçekleştirmeleri istenir, sağlamır. En can alıcı pratik görev tüm ülke içindeki güçleri fire vermeden belirlenen alanlarda yoğunlaştırmaktır. Olası olumsuz tutumlara karşı elden gelen tedbirleri almaktır. Bu yol hem güçleri korumak, eğer barış gelişecekse en emin hazırlamak yoludur. Duygusal yaklaşmamak barış pratiğinin tarihi sınırlı, zor ama önemli bir fırsatı olarak değerlendirmek herkesten üstün bir sorumluluk ister. Filistin ve başka örneklerde görüldüğü gibi sahte radikal gruplara ve başka oluşumlara fırsat vermemek de önemli görev olarak anlaşılmalı ve ona göre tedbirleri alınmalıdır. En geç yıl sonuna doğru bu pratik adım başarıyla atılırsa geriye devlet bünyesindeki gelişmeler beklenecektir. Bu arada resmi BM kampı olarak Mahmure Kampı bu işin pratik resmi adresi olarak kullanmaya en uygundur. Hem BM olası gözlemciliği, bağımsızlığı, hem de güvenlik açısından uygundur. Hazırlıklar burada ve benzeri yerlerde çok derinlikli olarak yürütülebilir. Gerekirse

dost güçlerden arabuluculuk istenir. Tüm bu nedenlerle burası uygundur. Bunu bir perspektif olarak söylüyorum, somut gelişmeler neyin doğru olduğunu daha açık gösterecektir.” Bu topyekün tasfiye ve silahsızlandırma planına karşı tek bir itirazın olmaması, farklı bir tavrın ortaya çıkmaması için tedbir alınmasını isteyen Öcalan, bunun için ne gerekiyorsa onun yapılmasını, “Filistin ve başka örneklerde görüldüğü gibi sahte radikal gruplara ve başka olumlara fırsat vermemek de önemli görev olarak anlaşılmalı ve ona göre tedbirleri alınmalıdır” diyor. Devrimci Çizgide ısrar eden arkadaşlarımıza Öcalan ve İmrallı Partisinin neden bu kadar pervasız saldırdığı ve bu saldırının hangi talimata ve hangi iradeye dayandığı çok daha iyi anlaşılmış olmuyor mu? Belli ki, Öcalan’dan firesiz, tam ve mutlak teslimiyet ve tasfiye isteniyor. Öcalan bunu partiye dayatıyor, parti yöneticileri de itirazsız, tartışmasız ve büyük bir aldatma ve bastırma kampanyası eşliğinde partiden ve halktan istiyor ve uygulamaya çalışıyor. Bütün bu onursuz ve utanç verici teslimiyet ve tasfiye planının amacı, devlete güven vermek, “yeni” çizgisinde ne kadar samimi ve tutarlı olduğunu kanıtlamaktır. Öcalan’ın, *“PKK cephesinde bu adımlar başarıyla atılırsa devletin tutumu şüphesiz beklenecektir. Dikkat edilirse bu adımları kendi çözümleyici inisiyatifimizle en üst iyi niyet tutumumuzla atıyoruz. Devlete bundan daha açık güvence verilemez. Geriye kalan devlet eğer çözüm istiyorsa gereken yaklaşımı gösterecektir. Bu konuda sizlere önemle söyleyebileceğim devletle bir antlaşmam yok”* biçimindeki sözleri görüşlerimizin en dolaysız kanıtları değil mi? Öcalan devlete güven vermek ve samimiyetini kanıtlamak için çabalamakla yetinmiyor, aynı zamanda, **“olgun devlete”**, yani **“Derin devlet”**e, daha doğru ve açık bir deyişle Kontrgerillaya güveniyor ve bunu partiye telkin ediyor. Bu konuda şöyle diyor:

“Hemen belirtiyim daha önce çerçevesini size verdiğim ve süreci kontrol ettiğine dair düşünce ve inancımı belirttiğim ve olgun devlet yaklaşımı diyebileceğim devlet organ veya organlarına güveni sürdürme gereğini bir kez daha dile getirmek durumundayım. Bazı gelişmeleri tahmin edebiliyor. Beni sorunun çözümünde değerlendirmek istedikleri ama derinliği, özellikleri konusunda fazla bir şey diyemeyeceğimi belirtmeliyim. Bu da giderek netleşir ve hatta ilerde size kadar yansır kanısındayım. Bu adımı atarken bu güven duygusu vardır, tümüyle nedensiz değildir. Sanıyorum bizim bu planda başarı düzeyimiz ve vereceğimiz anlamlı çözüm gücü devleti daha duyarlı kılacak ve bazı adımları atabilecektir. Nedir bunlar; bazı üst düzey açıklamaları, anti-terör yasasında değişiklikler, benim idam kararımın sonuçları, kamuoyu basın tartışmalarında kendini gösterecektir. Sizlerle olan diyalogda bu netlik daha iyi kendini izah edecektir. Sizler de durumu izliyor ve gelişmeleri daha rahat anlayabilirsiniz. Ona göre de adımlar atılır. Bunun için dediğim gibi bizim cephedeki başarılı ve güvenli gelişmeler sonucu daha çok belirleyecektir.” Tasfiye planı ve bunun arka planı bundan daha açık bir biçimde konulabilir mi? Devlete güvenilecek, devlete güven verilecek, devlet de bunlara bakarak gerekli adımları atacaktır; partimizi ve halkımızı “ikna etmenin” basit ve yalın mantığı budur! Bir parti ve halk için bundan daha hazin ve trajik bir son düşünülebilir mi? Böyle bir basit aldatılma ve oyuna gelme dünyanın başka bir yerinde görülmüş müdür? Elbette sorun **salt** bu kadar basit ve

yalın değildir, karmaşık ve katmerli boyutları vardır; bunlar, Öcalan'ın kurumlaştırdığı ve adına “önderli gerçeği” denilen Öcalan sisteminde gizlidir. Yeri geldiğinde buna değinmeye çalışacağız.

Öcalan, talimatın sonunda şunları belirtir: “*Daha da pratikleşme anlamında eğer siz bu planı tam yerinde bulur ve uygun yolla tüm güçlerin de kabulünden geçirirseniz sıra benim ilk ilanı yapmama gelecektir. Burada kamuoyuna hemen daha doğrusu ilana kadar yansıtmamak önem taşır. Çok çevre engellemeye çalışabilir. Hem bizde hem devlet tarafında bu tehlike vardır. Bu açıdan dikkat gerektirir. Eğer bir bütünlük sağladığınızı, sonuçları hayata geçirme gücünde olduğunuzu bize iletirseniz geriye benim ilk ilanı yapmama sıra gelir. Bunu kendi adıma, hem kamuoyu hem yapıya yaparım. Ne kadar erken cevap verirseniz o kadar uygundur, hatta hayatidir. İlk başlangıcın sağlamlığı sonucu belirlemede temel rol oynar. Ondan sonra kısa aralıklarla siz de gerek Konsey adına gerek birey bazında daha önce yaptığınız gibi destek mesajlarını verebilirsiniz. Bunu çeşitli birim temsilcileri de gerektiğinde yapar. Bu ilanlarla birlikte artık silahlı birlikler en uygun biçimde oyuna gelmeden, kayıp vermeden uygun yollarla belirleyeceğiniz alanlara çekileceklerdir. Bu adımın başarısından sonra bir yandan olağanüstü ‘Barış Kongresi’, diğer yandan olası başka çalışmaları planlayıp yürüteceksiniz.*”

Daha önce avukatlar aracılığı ile istenen ve İmralı Yönetimine teslim edilen telefon numaralarını kastederek, “*diyalog imkanım olursa zaman zaman ulaşmaya çalışırım*” diyor ve bütün basın ve yayın organları üzerinde kesin denetim kurmanın önemini vurguluyor.

Bu talimat tam anlamıyla teslimiyet, topyekün silahsızlandırma ve tasfiye çizgisinin uygulama planıdır; dikkat çekici olan nokta ise pratikte hiçbir koşulun ileri sürülmemesi ve pazarlık imajını verebilecek en küçük bir imada dahi bulunulmamasıdır. Belli ki Öcalan, kendisine uğrayan generalin ultimatoomunu harfiyen yerine getiriyor. Gerçekler bu kadar açık ve net, ama tasfiyecilerimiz, halka ve dünyaya böyle mi yansıtıyorlar?

b) Genişletilmiş Merkez Komite Toplantısı ve Aldığı Kararlar. Öcalan, BK'ye gönderdiği 7 Temmuz tarihli talimatın yanıtını bir an önce almak istediğini ilettiği. BK, gecikmeden yanıtını vermişti. Verdiği yanıtta, Öcalan'a olduğu gibi katıldıklarını, ancak bunu MK görüşü ve kararı haline getirmek istediklerini, bunun için en kısa sürede genişletilmiş 2. MK toplantısını gerçekleştireceklerini Öcalan'a bildirmişlerdi. Öcalan rahatlamıştı, böyle olacağını biliyordu, kendisine ve kurduğu sisteme güveniyordu. Kendisi içerde de olsa yıllardır kurumlaştırdığı ve bir kültüre dönüştürdüğü sistemi hükmünü icra edecek, daha önce olduğu gibi şimdi de parti ve kurumları kurumsal olarak kendisini itirazsız takip edecekti. Böyle düşünüyordu ve en son aldığı bilgi de bunu doğrulamıştı. Boşuna “*ben bir kişi değil, bir sistemim*” dememişti ya! 13

Temmuz tarihli BK yanıtı, bunları kendisine hatırlattı, şimdi çok daha rahattı, kaygıları, kuşkuları tümünden giderilmemiş olsa da MK'nin kararını bekleyecek ve ondan sonra "tarihi açıklamasını" patlatacaktı.

Öcalan kurduğu sistem ve yarattığı kadro tipolojisine güvenmekle yanılmamıştı. Genişletilmiş 2. MK toplantısı 23-29 Temmuz 1999 tarihleri arasında gerçekleştirildi. Genişletilmiş MK, Öcalan'ın İmralı'da geliştirdiği mutlak teslimiyet ve topyekün tasfiye çizgisini **"Işıklı Yol"** biçimde abartılı bir tanıma kavuşturarak kabul etmek ve tüm parti için özünsenmesi ve uyulması gereken *"biricik"* yol olarak resmileştirmekten başka bir şey yapmamıştır. Hiç kuşkusuz bu toplantıda ortaya çıkan iradeyi partimizin özgür bir iradesi olarak görmek mümkün değildir. Bu toplantı İmralı'da çizilen tasfiyecilik çizginin parti örgütleri ve yapısı tarafından özgürce ve parti içi demokrasi işletilerek yapılan tartışmaların üzerinden geliştirilen bir toplantı da değildir. Tam anlamıyla oldu bittiye getirilerek, partinin tüzük hükümleri ayaklar altına alınarak, kendinde olmayan yetkileri kullanarak ve Kongre yetkileri gasp edilerek yapılan bir toplantıdır. Dolayısıyla tarihsel, ideolojik ve siyasal açılardan olduğu gibi, tüzüksel açıdan da meşruiyeti olmayan bir toplantıdır ve aldığı hiç bir karar meşru değildir; bu toplantı, her açıdan hükümsüzdür!

Aldığı kararlar ve yaptığı değerlendirmelere bakıldığında MK'nin yaptığı, teslimiyet ve tasfiye çizgisini bire bir onaylamaktan başka bir şey değil; bu, İmralı üzerinden dayatılan uluslararası karşı-devrimci iradenin, özel savaş iradesinin kabulünden ve parti görüşü ve çizgisi haline getirilmesinden başka bir anlama gelmiyor. O nedenle anılan bu toplantı ve aldığı kararlarla PKK ideolojik, politik ve askeri olarak yok edilmek istenmiş ve İmralı Partisine dönüştürülmeye çalışılmıştır. Olağanüstü Kongre ise öldürülmeye çalışılan partimizin cenaze töreni işlevini gömüştür. İşte, 23-29 Temmuz 1999 tarihleri arasında gerçekleştirilen MK toplantısının partimiz ve tarihimiz açısından oynadığı uğursuz rol budur. Tasfiyeciler yönetimindeki parti, bu tarihten itibaren bütünüyle nitelik değiştirmiş, kendi kendinin ipini çeken ve bütünüyle ve her açıdan karşı-devrimci güçlerin iradesine teslim olmuş bir parti, İmralı Partisi olmuştur. Hiç kuşkusuz İmralı Partisinin PKK ile devrim ve yurtseverlik bağlamında hiçbir ilişkisi ve bağlantısı kalmamıştır. Ancak İmralı Partisi yöneticileri ısrarla partimizin ve devrimimizin yarattığı değerleri kullanmayı sürdürmüş ve tasfiyeciliği bu sayede sonuna kadar götürmeye çalışmışlardır.

MK toplantısında alınan kararlar, Öcalan'ın savunmalarda yaptığı görüşleri esas almakta, onun 7 Temmuz tarihli talimatını daha ayrıntılı bir uygulama planına dönüştürmektedir. MK, Yeni Dünya Düzenine boyun eğmenin gelinen aşamada kaçınılmaz olduğunu vurguladıktan sonra, günümüzde YDD'nin egemen konuma gelmesinden hareket ederek *"süreklilik ve ağırlık kazanan"* mücadele biçiminin silahlı değil, **"de-**

mokratik siyasal mücadele” olduğunu belirtmektedir. Bugün ancak bu mücadele biçimi ile sonuç alınabileceğine, bunun dışında başka türlü sonuç almanın mümkün olmadığına hükmeden MK, böylece teslimiyetin açık teorisini yapmaktadır. YDD dışında bir yaşam ve mücadele seçeneği düşünemeyen MK, bunun Ortadoğu için de bire bir geçerli olduğunu belirtiyor ve şöyle devam ediyor: *“Görülen o dur ki, bütün bölge güçleri aralarındaki çelişkileri ve sorunları aynı sistem içerisinde, siyasal mücadeleyi esas alarak çözüme kavuşturmaya ağırlık vereceklerdir. Bugün bazı güçler bu sürece karşı direnseler de, çok geçmeden aynı sürece tabi olmak zorunda kalacaklardır. Bölgemizin içine girdiği bu süreç, daha şimdiden kurtuluş mücadelemizi de derinden etkilemeye başlamıştır. Önderliğimize ve partimize karşı düzenlenen uluslararası komplonun, 15 Şubatta gelip dayandığı nokta, bu sürece öz kazandırmıştır. Ortadoğu’da sorunların siyasal mücadele ve diyalog yolu ile çözüme kavuşturulması, dönüm noktası için, stratejik, taktik ve günlük eylem boyutunda açılım yapmayı önümüze koymuştur. Mücadelemizin yarattığı tüm değerlere sahip çıkarak yeni bir yönelim içerisine girmek, kaçınılmaz bir gerçek olarak karşımıza çıkmıştır.”* YDD ve globalizmi kaçınılmaz bir kader olarak görüp boyun eğmenin teorisi ancak bu kadar açık ve pervasızca yapılabilir! MK, Öcalan’ın İmralı savunmalarını *“Yeni dönem manifestosu taslağı”* olarak kabul ettikten ve *“Demokratik Cumhuriyet Projesi”*’nin bundan sonraki stratejik, taktik ve günlük eylem çizgisini belirleyeceğini belirledikten sonra şu kararları alır:

“a- Toplantımızın yeni Parti Manifestosu olarak benimsediği Genel Başkan Abdullah Öcalan Yoldaş’ın mahkeme sürecindeki savunmaları, tüm parti güçlerimiz içinde yoğun olarak tartışılacak, burada dile getirilen görüşler parti güçlerimize ve halkımıza özümsetilecektir.

b- Bu temelde yürütülecek bir çalışma ardından uygun koşullarda gerçekleştirilecek olağanüstü Parti Kongresinde, Partimizin yeni programı ve düzenlenişi karara bağlanacaktır.

c- Demokratik Çözüm Projesi hayata geçirilirken, diyalog ve ortak müştereklerde birleşme yaklaşımı yadsınmamakla birlikte, esas olarak siyasal mücadeleye dayalı demokratik dönüşümü sağlama esprisi içinde olunacaktır.

d- Tüm Parti kadro ve örgütlerimiz, içinde bulunduğumuz sürecin pratik çalışmalarını böyle bir yaklaşımla yürütürken, aynı zamanda Genel Başkanımızın geliştirdiği görüşleri özümsemeye çalışmalı, ulaştığı kendi görüş ve önerilerini kongre sürecine kadar Partiye sunarak Partimizin yenilenme çalışmalarına katılım göstermelidir.”

Genişletilmiş MK, bunların dışında da kararlar alır. Bunların içinde en önemlisi Öcalan’ın 7 Temmuz tarihli talimatında dile getirdiği silahlı mücadeleye nihai olarak

son verme ve silahlı güçlerin sınırların ötesine çektilmesi kararının onaylanması ve bir somut uygulama planına bağlanmasıdır. MK, Öcalan'ın talimatları doğrultusunda bütün parti ve gerilla güçlerini bu tasfiye planına çekmenin çabası içine girer ve buna karşı duran güç, kişi ve eğilimleri ise “*provokasyon*” olarak değerlendirmekte ve “**etki-sizleştirmek**” için önlemler almaktadır.

MK, tasfiyeciliğe karşı tavrı alan ve partimizin devrimci çizgisinde ısrar eden ve bunu vazgeçilmez bir yaşam sorunu, bütün değerleri korumanın kaçınılmaz gereği sayan devrimci görüş ve tavrı “*dıngusallık, dogmatizm ve tutuculuk*” olarak değerlendirir ve bunu “*parti birliğini ve örgütsel yapayı tehdit eden anlayış*” olarak görür ve bu görüş ve tutumu savunan arkadaşlarımızı mahkum eder, hiçbir şekilde savunmalarına başvurmadan ve tüzük hükümleri hiçe sayarak bütün görevlerini dondurur. Aynı toplantıyla birlikte teşhir ve karalama kampanyaları da başlatıldı...

Kısacası genişletilmiş MK toplantısı, parti yönetiminin Öcalan'ın teslimiyet, ihanet ve tasfiye çizgisine resmen yatışının somut ve kesin ifadesi niteliğindedir, bu nedenle önemlidir. Bu, aynı zamanda parti içinde devrimci çizgi ile teslimiyetçi ve tasfiyeci çizginin kesin bir biçimde ayrıştığı ve kopuştuğu önemli bir dönemeç noktasıdır.

c) 2 Ağustos Açıklaması. Öcalan, genişletilmiş MK toplantısında alınan kararları öğrenince sevindi, artık bir süredir hazırlandığı açıklamayı yapabiliyordu. Yapacağı açıklama kısıydı, ama salt devrimci şiddeti, ulusal kurtuluş savaşını sona erdirmekle, PKK ve Kürt halkını silahsızlandırmakla yetinmiyordu; aynı zamanda devrimci şiddet ve ulusal kurtuluş savaşını mahkum ediyordu. Avukatları aracılığı ile Öcalan'ın yaptığı 2 Ağustos 1999 tarihli açıklama aynen şöyledir:

“Türkiye’de çatışma ve şiddet ortamı; insan hakları ve demokratik gelişmenin önünde engel teşkil etmektedir. Ağırlıklı olarak Kürt sorunundan kaynaklanan şiddet bunda temel rol oynamaktadır. Çıkmazı aşmak ve sorunların çözüm yolu, şiddete son vermeyi gerektirmektedir.

Bu nedenle PKK’nin 1 Eylül 1998’den beri tek taraflı yürütmeye çalıştığı ateşkes sürecinden 1 Eylül 1999’dan itibaren silahlı mücadeleye son vermeye ve güçlerini barış için sınırların dışına çekmeye çağırıyorum. Böylelikle Demokratik Çözüm yolunda yeni bir diyalog ve uzlaşma aşamasının gelişeceğine inancımı belirtiyorum.

Bununla birlikte tüm devlet ve toplumun ilgili kurum ve yetkililerini bu barış ve kardeşlik sürecinin başarısı için duyarlı ve destek olmaya, ulusal ve uluslararası hükümet ve kuruluşları da olumlu temelde yardımlaşmaya çağırıyorum.” (Özgür Halk, Ağustos sayısı)

Bu konuşmada dikkat çeken salt silahlara veda edilmesi, silahlı güçlerin sınırlandırılmasına çektilmesi değil; yine *“diyalog ve uzlaşma”* havasını veren ifadeler de değil. Elbette silahlı mücadelenin nihai olarak sona erdirilmesi ve 15 yıldır Kuzey Kürdistan’da yaratılan gerilla mevzilerinin boşaltılması çok önemli ve bu adımlar, devrimimizin ve partimizin pratik tasfiye sürecine alınması demektir. Hiç kuşkusuz atılan adımların kısa ve uzun vadeli ideolojik, politik, moral, askeri sonuçları olacaktır. Silahlı mücadeleye son verme ve gerilla mevzilerini boşaltarak topyekün silahsızlanmanın başlama vuruşunu yapma kararı, uluslararası karşı-devrimci güçlerin, emperyalizm ve TC’nin yıllardır istediği ve yapmaya çalıştıkları, bunun için hemen hemen bütün güçlerini seferber ettikleri temel bir konudur. 15 yıldır topyekün özel imha savaşıyla yapamadıklarını şimdi Öcalan’ın 2 Ağustos kararı ile başarıyorlardı. Bunu yaparlarken yıllardır tekrarladıkları bir tezleri de Öcalan’ın ağzından doğrulatılıyordu. Şunu diyorlardı: *“Terör insan hakları ve demokrasi önünde engeldir, terörün sona ermesi, erdirilmesi durumunda demokrasi gelişir!”* Öcalan da şimdi aynı şeyleri neredeyse bire bir tekrarlıyordu. *“Terör”* sözcüğü yerine *“şiddet”* sözcüğünü kullanıyordu. Kısacası Öcalan devrimci ulusal kurtuluş savaşının ve gerillanın ipini çekerken, aynı zamanda on binlerin kanlarıyla tarihimize onurlu yerini alan ulusal kurtuluş savaşımızı mahkum etme cüretini de gösteriyordu. Bir de bu yönüyle kimin iradesiyle ve hangi kaygılarla hareket ettiğini kanıtlamış oluyordu. 7 Temmuz talimatında da açıklamıştı, devlete güvenmek ve devlete güven vermek Öcalan’ın temel hareket noktasıydı. Dolayısıyla devleti ve ona güven vermeyi esas alan birinin Kürt ulusal gerçeği ve Kürdistan devrimi ile herhangi bir ilgisinin kalması mümkün mü?

İlginçtir, bu açıklamanın büyük yankı uyandırmasını bekleyen Öcalan, devletin ve basının pek ilgi göstermediğini, ciddiye almadığını görünce, hatta tersten yaklaşımlarını öğrenince şaşırır, biraz da kaygılanır. Bunun üzerine gelen tepkileri ve eleştirileri de dikkate alan Öcalan, yeni bir basın açıklamasını yapma gereğini duyar. Kendisinin attığı ve örgütünün desteklediği silahlara veda açıklamasının bir taktik değil, stratejik adım olduğunu, bunun PKK’nin ideolojik ve örgütsel bünyesinde yaratacağı gelişmeler açısından hayati olduğunu, önümüzdeki süreçte bunun yaşanacak gelişmelerle kanıtlanacağını; 1 Eylül tarihinin seçilmesinin silahlı güçlerin geri çekilme için gerekli olan hazırlıkları yapabilmesi bakımından zorunlu olduğunu, ama hazır olan birliklerin bu tarihi beklemeden geri çekileceklerini, *“neden teslim olma değil de, geri çekilme”* yaklaşımının gerçekçi olmadığını, bunun çıkmaz olduğunu, kaldı ki Türkiye’nin bile teslim almaya hazır olmadığını, on bin gerillayı ne yapacağı konusunda bir hazırlığının olma-

diğını, yine “teslim olma” yaklaşımını PKK’lilere izah etmenin güç olacağını, bu nedenle en gerçekçi ve uygulanabilir seçeneğin sınırların ötesine çekilmek olduğunu, böylece provokasyon ortamının da ortadan kalkabileceğini belirten Öcalan, basın açıklamasının sonunda Eevit’in o günlerde yaptığı bir konuşmaya atıfta bulunarak, “Sayın Başbakanın herkesin üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmesi gerektiği şeklindeki açıklamasını değerli buluyorum ve katılıyorum” dedi.

Öcalan başka günlerde avukatları aracılığı ile birkaç açıklama daha yapar. Bu açıklamalarda esas olarak silahları bırakma konusundaki stratejik kararlılıklarını vurgulamaya özen gösterir. Bir iki çarpıcı alıntı yapmakta yarar görüyoruz. 10 Ağustos tarihli görüşmede Öcalan, “Devlet silahların bırakılmasını istiyorsa bunun koşullarını yaratması gerekir. Devletin hazırlığı olmalıdır. Türkiye’yi sıkıştırma amacımız yoktur. Yarın Türkiye adım atarsa silahlar da bırakılır. Doğru dürüst bir yasal düzenleme de yoktur. Gelip nereye gidecekler. Aslında bizim yaptığımız barış için beklemedir. Ben imha da olsam, asılsam da dönemin ruhu, mantığı çözüm gerektiriyor. Biz silahları getirmeye hazırız. Ama sorumlu kademe devlette kimdir? Ayrıca gelip devletle barışmak istiyoruz. Ama biz devletle kabul edecek organ, teşkilat nerededir” (Özgür Halk, ags.) demektedir. Bu aktardığımız pasajda birkaç kez geçen “barış” kavramını teslim olma veya teslimiyet olarak okumak gerekiyor. Devletten istenen ise, af veya o da olmuyorsa kapsamı genişletilmiş pişmanlık yasasıdır. Silahların teslimi, on binlerce gerilla ve parti çalışanının devlete teslim edilişinin karşılığı işte bundan başkası değildir.

Bu konuda Öcalan “muhataplarını” ikna etmeyi çok önemseydiği için 13 Ağustos 1999 tarihli görüşmede avukatlarına benzer düşüncelerini tekrarlar ve şöyle der: “Sınırların dışına çekilme kararı ise; tecrübelerimize dayanarak attığımız en doğru adımdır. Çatışmaları pratikte kaldırmanın en ekili yoludur. Meseleyi çözmek için en risksiz yöntemdir. Silahları dışarıda bir koz olarak tutma iddiasını reddediyorum. Silahlar koz değildir. Biz hazırız. Demokratik Cumhuriyet için silahları bırakabiliriz. Dışarıda kalınacak süreçte Türkiye’ye Dönüş Kongresi yapılacak ve dönüşerek dönme hazırlığı böylece tamamlanacaktır. Dışardan içeriye gelip silahları bırakma çağrısını şimdiden ifade ediyorum. Dışarıdaki tüm gücümüzü, varlığımızı getirip Türkiye’nin gücüne katmaya hazırız. Devlet gelin derse, silahlarıyla birlikte gelinecektir. Barış için devlet de üzerine düşeni yapmalıdır.” (Ö. Halk, ags.)

Öcalan, teslimiyet ve tasfiyecilik çizgisindeki samimiyetini kanıtlamak için dil dökmeye devam eder, daha önce dile getirdiği sözlerin ne anlama geldiğini yeniden yeniden açar. Bunlara da kısaca değinmemiz gerekiyor. Şunun için; “bizim” tasfiyeciler, Öcalan’ın çok net ve açık sözlerini bile çarpıtıyor, halka başka türlü göstermeye çalışıyorlar. Öcalan, bir af veya kapsamı genişletilmiş pişmanlık yasası karşılığında on binlerce gerillayı teslim etmeye hazır olduğunu defalarca vurgulamasına rağmen, tasfiyeci BK ise, kimi zaman “yeniden savaş” blöfünü yapabilmekte ve partiyi ve halkımızı

kandırmaktadır. Bu çarpıtmaları ve gerçekleri gizleme kampanyasını bir ölçüde de olsa boşa çıkarmak için Öcalan'dan uzun uzun alıntılar yapmak durumunda kalıyoruz, biraz sıkıcı olma pahasına da olsa bu yöntemi kaçınılmaz görüyoruz. Halkımız gerçekleri görmelidir ki, bir an önce kaderine sahip çıkabilsin!

Aynı görüşmede Öcalan, **“siyasallaşma”** kavramına da açıklık getirmektedir. Şöyle: *“Siyasallaşmaktan kastım, demokratik birlikteliktir. Bölge halkının* (Kürt halkı kavramını kullanmayı ‘süreçle’ bağdaşır bulmuyor, o denklemlerle en inkarcı resmi terminolojiyi yeğliyor) *Cumhuriyetle buluşması ve onunla demokratik birliğidir. Demokratik siyasettir. Demokratik birlik kuvvetini açığa çıkarmadır. ‘Türk ve Kürt kuvveti’ olarak ayırmak bizim üslubumuz değildir. Biz insan hakları ve demokrasiye dayalı birlikten yanayız. (...) Demokratik çözüm çizgisi, PKK’nın çizgisinin yerine geçiyor.”* (Ö. Halk ags.) Evet, Öcalan teslimiyet ve tasfiye çizgisini bu kadar açık ve net ortaya koyuyor, ek bir açıklamaya yer vermeyecek kadar...

Öcalan 2 Ağustos tarihli açıklamasını avukatlarına verdiği gün, onunla birlikte BK’ye de yeni bir talimat gönderir. Bu talimatın içinde *“yeni”* adına pek bir şey olmakla birlikte teslimiyet ve tasfiyeciliği teorileştirerek meşrulaştıran ifadeler var, o nedenle kısaca da olsa bu talimatın kimi yönlerini özetlemekte yarar görüyoruz. Halkımızın bütün gerçekleri bütün çıplaklığı ve çarpıcılığı ile kavraması açısından bu gereklidir.

Öcalan, BK’ne gönderdiği 1 Ağustos tarihli talimatında öncelikle dünyamızın gelinen aşamada silahlı mücadeleye değil, **“demokratik uzlaşma yöntemine”** karşılık verdiğini, silahlı mücadeleyi terk etmenin değişen dünyamızın bir gereği olduğunu, sorunların dilinin uzlaşma, diyalog ve anayasal evrim dili olduğunu ve şiddetten arınma eğiliminin dünya çapında gerçekleşmeye başladığını ifade ediyor.

“Ama dünya çapında genel eğilimin bu olduğu ve klasik askeri güce dayalı mutlak zafer arama yolunun artık geçersizliğidir. En büyük askeri güce sahip devletler, ilginçtir daha çok bu yeni çözüm yöntemini kendi ülke ve rejim çıkarlarına dayalı olarak geliştiriyorlar. ABD, Avrupa Birliği başta olmak üzere insan hakları ve demokratik adımlarla kendi çıkarlarını da esas alarak dünyayı şekillendirmek istiyorlar. Bu yeni durumu kavramadan hiçbir hareket ve özellikle problem yaşayan ülkeler eski yöntemlerde ısrar ederek ancak çıkmazı derinleştiriyorlar. Sonuçta dünyanın yeni konseptiyle uyum sağlamaktan kurtulamıyorlar. Dikkat edilirse, burada büyük güçlere teslim olma değil, en pratik uzlaşma yollarını bulmak büyük önem taşıyor ve gerçekleşen bu oluyor.” Öcalan bu değerlendirmesiyle, bir yandan devrime ve devrimci savaşa inançsızlığını kesin bir dille belirtirken, bir yandan da emperyalizm hakkında yanlış bir bilinç yaymakta ve bir kez daha kimden yana hareket ettiğini kanıtlamış olmaktadır. Bütün bu çarpıtmalar ve yanlış bilinç geliştirmelerin amacı, emperyalizm ve sömürgecilik için

kabus anlamına gelen silahlı devrimi, gerillayı tasfiye ve dağıtma hareketini meşrulaştırmak ve bunu başarıyla uygulamaktır.

Öcalan, PKK'nin devrimci savaş pratiğini bir kez daha mahkum ettikten ve bu mahkumiyetin önemini vurguladıktan sonra, devletin bastırma ve imha savaşlarını ise haklı ve meşru gören bir anlayış geliştiriyor. Bu konuda çok çarpıcı değerlendirmeleri var. Biri şöyle: *"Bu konuda ilk adımın PKK'den gelmesi doğaldır. Devlet ve ordunun hükümranlık gereği sınırlardaki varlığının meşruiyeti kadar, karşısında bir silahlı gücü ya imha edeceği, ya sınırların dışına atacağı da açıktır. Bu konuda en pratik yol daha önce önerilen uygun alanlara çekilmedir."* Öcalan bu sözleriyle salt devletin imha şiddetini, katliamlarını ve soykırım hareketlerini meşru görmekle ve göstermekle kalmıyor, aynı zamanda, ülkemizdeki sömürgeci varlığını da haklı ve meşru görüyor ve gösteriyor. Bu, bir çırpıda PKK ve yıllardır verilen devrimci savaşı haksız ve gayrı-meşru göstermek değilse nedir? Gerçekten bu kimin yaklaşımıdır? Kimin yaklaşımı olabilir? Hadi diyelim ki dünya koşulları değişti, ya devletin bastırma ve imha hareketlerini meşru göstermek için insanın tam tersine dönmesinden, kendi davasına ihanet etmesinden başka hangi açıklayıcı ve ikna edici gerekçe ileri sürülebilir ki? Tasfiyecilerimizin bu gerçekliğe herhangi bir yanıtları var mı?

Aynı talimatın başka bir yerinde de şöyle sesleniyor, parti yönetenlerine ve partililere:

"En geç yılın sonlarına doğru Türkiye sınırlarında artık bir silahlı çatışma, şiddet sorununun kalmadığı ortaya çıktığında, tarihi ve yepyeni bir ortamın yakalandığı, bunu savaş durumundan daha bir hassasiyetle değerlendirmek gerektiği önemle bilinmelidir. Şimdiye kadar Türkiye başta olmak üzere insan hakları ve demokratik adımlar meselesinde şiddet, terör, baş sorun olarak gösterildi. Bunda PKK'nin sorumluluğu birinci planda vurgulanırken, tüm uluslararası alanda 'terörist' olarak değerlendirilme dolayısıyla çözümsüzlük noktasında tutulurdu. İşte her şeyden önce eleştirilse de bu çok tıkayıcı durum aşılanacaktır. Türkiye daha rahat bir demokratik reformlar sürecine girme durumunda kalacaktır. İnsan haklarında ileri adımlar atılacaktır. Ekonomi ve siyaset normal rayına oturacaktır. Kürt sorunu için daha ileri adımlar atılabilecektir. Dışa doğru daha olumlu gelişmeler olacaktır. AB üyeliği kadar bölgede daha çok barış içinde etkinlik sağlanacaktır.

Açık ki, bu durum PKK'den her bakımından dönüşüm bekleyecektir. Dönüşüme zorlayacaktır. Klasik yapısıyla Türkiye'de rol oynayamaz. Sadece yasallık açısından değil, ideolojik-politik çizgi ve uygulama biçimlerinde kapsamlı yenilik kaçınılmazdır. Direkt muhataplık beklenmemeli." Emperyalist ve

sömürgeci tezleri tekrarlayan Öcalan, tasfiye çizgisini başarıya götürmek için partimizi ve halkımızı aldatmaktadır.

“Dikkat edilirse, örgütsel açıdan olduğu kadar bireysel yaşama kadar bir dönüşüm söz konusudur.” Evet bu sözler, Öcalan’ın öngördüğü tasfiyeciliğin neyi kapsamına almayı planladığını göstermesi bakımından ilginçtir. Yaratılan tüm değerler **“dönüşüm”** adına yok edilmek isteniyor, bütün meydan düzlenip sömürgeciliğin rahat ve engelsiz at koşturmasına açılıyor...

Öcalan, bundan sonra PKK’nin nasıl bir stratejik ve taktik çizgi izlemesi gerektiğini, devlete nasıl yaklaşması gerektiğini yazıyor. Elbette “bizim” olarak alınan bir devlete yaklaşım bundan başkası olamazdı. *“Bu aşamada, diye talimatına devam eder Öcalan, artık ülke ve devlet olarak Türkiye’nin zayıflıklarını kullanma değil, tersine tüm iyi niyet ve gücüyle doğru çözümler üreterek, zayıf yanları güçlendirmeye çalışılacaktır. Türkiye’de devlet ve toplumla çok yönlü, zengin bir kültürel-demokratik katılımı ortak özgür bir yaşama geçiş görevi söz konusudur. Uzun süre yaşanan yabancılaşılmaya adım adım son vermek gerekecektir. Biriken öfkeler ve tepkileri sabırla gidermeyi bilmek durumundayız. Buna benzer birçok sorunu uzun süreli tartışıp kararlaştırabilecek güçtesiniz. Ortamınız son derece uygun. Avrupa’da ve Türkiye’de bu paralelde çalışmaların daha anlayışla ve başarıyla gelişim göstereceği açıktır.”*

Öcalan’ın PKK’yi tasfiye etme, PKK’yi ve Kürt halkını sömürgeci devletle bütünleştirme anlayışını ve pratiğini daha net ve çarpıcı bir biçimde kavramak için anılan talimatından uzun bir alıntı daha yapmak istiyoruz. Öcalan şöyle der:

“Bu açıdan direkt devletten muhatap aramak gerçekçi olmaz. Sanıyorum bunun dili ve yöntemi dünyada benzer sorunlarda görülenden hayli farklı olacaktır. Soyut, eski anlayışımıza göre günümüz devletini anlayamayız. Derin anlamda devleti anlamak kilit öneme sahiptir. Kanatlarını ve onların toplumsal dayanaklarını da göz ardı etmemek daha gerçekçi bakış açısına yol açacaktır. Dengesini ve eğilimlerini de çok iyi görmek gerekir. En gerçekçi anlaşılması gereken kurumların başında ordu gelmektedir. Ayrıca PKK’yle savaşıma dayanan özgün bir kararlılık kadar, PKK’nin silahlı gücünün ortadan kalkması beraberinde çok ilginç gelişmelere yol açacaktır. Esas gelişme olumlu yöne doğru kaymakla beraber, kaybeden-kazanan kesimler olacaktır. Ağır savaş durumu çok yönlü bir rehabilitasyonu beraberinde getirecektir.

Görülüyor ki, mesele klasik görüşme yöntemleriyle halledilmeyecek kadar kapsamlı ve karmaşıktır. Çelişkilidir. Yüzyılların uyandırılan çelişkilerinin yapıcı, geliştirici çözümlere taşınması söz konusudur. Siyasal, diplomatik boyut yetersizdir. Toplum daha da duygusal ve oldukça körelmiş, saptırılmıştır. Bütün bu hususları göz önüne getirdiğimizde demokratik uzlaşma sürecinin kapsam ve süresinin geniş ve uzun tutulması gereği açığa çıkıyor. Kürt sorununun daha ağırlıklı

olarak bir Türk sorunu olduğunu, esas problemin bu yandan kaynaklandığı da öznenle görülmelidir. Dar bir 'Kürt sorunu' yaklaşımı gerçekçi olmadığı gibi yanıltıcı sonuçlara götürür.

Bu hususları şunun için belirtiyorum: Beklenen devlet tavrı görülmediğinde hayal kırıklığına uğramamak kadar, özgün dilini-yöntemini yakalamanın daha sonuç alıcı olacağını göz önüne getirmek gerekir. Yaklaşımlar muhtemelen parçalı ve bazen yanıltıcı gelebilecektir. Denemek isteyecektir. Bazen klasik yöntem-tenkil, imha- kadar, kazanımcı yaklaşımlar da sergilenecektir. Bu belki de güç dengesine bağlı olarak böyle gelişecektir. Direkt diyalog fazla gelişmemekle beraber dolaylı diyalog yöntemi daha fazla kullanılacaktır. Davranış ve uygulamalarla sanki farklı dilden konuşuyormuş gibi yaklaşımlar bile diyalogdan, uzlaşmadan örnekler olarak görülmelidir.

Ama şunu çok iyi bilmek gerekir ki, elde silah her gün eylem yapan bir gücü devlet muhatap kabul edemez. Belki resmi sınırlar dahilinde silahtan vazgeçilip eylemlere ilkede son verildiğinde resmi diyalog yolu açılacaktır. Türkiye bu konuda özgündür. Ara bir aşama da olsa bu yeni dönem bu açıdan sınırlı bir diyalog yolunu açabilir. Güvenmek kadar güven vermek önemlidir. Yanılmadan ve yanıltmadan. Saygın, olgun dil ve tavır gereklidir." Öcalan, partiyi zamana yayılmış bir tasfiyeciliğe ideolojik, politik ve ruhsal açıdan hazırlamak için belli ki çok yoğun bir çaba gösteriyor. Tamamlayıcı olması için anılan talimattan son bir aktarma daha:

"Somut olarak devletin bu dönemi nasıl değerlendireceği çok önemli olmakla beraber kesin bir belirleme yapamıyoruz. Ama bir bütün olarak muhatap da kabul etmek istemiyor. Sanki bir kararsızlık veya yeni bir karar sürecine ihtiyaç varmış gibi geliyor bana. Ama eğer bu yeni adımı PKK bütünleyici, parçalanmadan, başarıyla atar ve inandırıcılığını çok yönlü ortaya koyarsa devletin yaklaşımlarında gelişme beklemek mümkündür. Burada en temel hususlar vatanın birlikteliği, devletin demokratik laik varlığı ve şiddetten arınma başta gelir. Gerisi sabırlı uygulamalar olacaktır." Devlet, Öcalan'dan hem yeni adımlar atmasını bekliyor, hem de bütün PKK ve halkın bu teslimiyet ve tasfiyecilik çizgiye olduğu gibi, parçalanmadan, bütün olarak yatmasını, hiç fire vermeden buna gelmesini istiyor. Elbette devlete güven vermeyi hareket tarzının odağına oturtan Öcalan'ın PKK içinde devrimci çizgide ısrar edenleri en ağır karalama, teşhir ve tecrit kampanyalarıyla etkisizleştirmek için yoğun bir çaba göstermesi şaşırtıcı değildir, son derece anlaşılardır. Burada devlet politikasıyla tam anlamıyla bir örtüşme var, daha doğru bir deyişle, devlet politikası doğrultusunda davranma söz konusudur.

BK ve tek tek kişilikler Öcalan'ı destekleyen açıklamalar yaptılar, bu konuyu partiye kabul ettirmek ve halka yedirmek için etkili bir propaganda faaliyetini yürüttüler. Elleriindeki televizyon, gazete ve dergi gibi kitle iletişim araçlarını ve partinin diğer olanaklarını en etkili bir biçimde kullandılar. Yapılan destek açıklamalarının içinde en ilginç olanı Osman Öcalan'ın BK adına 1 Eylül 1999 tarihinde Medya-Tv'de yaptığı

basın toplantısıdır. O. Öcalan, bu toplantıda ısrarlı sorular karşısında silahlara nihai olarak veda ettiklerini, A. Öcalan'ın asılması durumunda bile böyle bir yola bir daha baş vurmayacaklarını altını birkaç kez çizerek vurguladı. O. Öcalan, bununla da yetinmeyerek, kendileri dışında silahlı mücadele yürüten gruplara karşı mücadele edeceklerini belirtmeyi de ihmal etmedi; böylece devletle bütünleşmenin ne anlama geldiğini net bir biçimde açıklamış oldu. O. Öcalan'ın konuşmasında dikkat çeken diğer bir nokta da, Avrupa'ya yaptığı çağrı idi. O. Öcalan, bu çağrısında gerillanın sosyal rehabilitasyona muhtaç olduğunu, topluma uyum sağlayabilmesi için bu konuda Avrupa hükümetlerinin yardımcı olmasını, gerillayı mülteci olarak kabul etmesini istiyor ve bu doğrultuda resmi çağrılar yaptığını belirtiyordu. Yeni yaşamın, özgürlüğün simgesi gerilla, şimdi sosyal uyum programlarına muhtaç, mültecileştirilmesi istenen bir olguya indirgeniyordu. Elbette bu, utanç verici bir tutum ve durumdu, bu utanç tasfiyecilere aitti. Peki, dün emperyalizmi ve sömürgeciliği titreten bir özgürlük kuvvetini bu kadar rehabilitasyona muhtaç, zavallı durumlara mahkum edenlerin, diz çöküşleri, mültecileşmek için yalvarmaları işe yaradı mı? Emperyalist hükümetler kapılarını açtılar mı? Kendi kendisini bu kadar aşağılayan ve zavallı gösterenlere düşman saygı gösterir mi? Gerillanın onurunu, halkımızın gururunu beş paralık etmeye çalışanlara kim peş paralık değer verir ki? Kısacası halkımız, partimiz ve gerillamız bu utanç verici aşağılanmayı hak etmemiştir, halkımız Öcalanların diz çöküşlerine müstahak değildi. On binlerce evladını bunun için şehit vermemiştir, bunca tanımsız acıyı, sınırsız bedeli bunun için göze almamıştır!

d) Teslimiyet Grupları. Öcalan, teslimiyet ve devrimin tasfiyesi konusunda çok önemli adımlar atmıştı. Ama bunlar, TC sömürgeciliğini tatmin etmiyordu. Özel savaş kurmaylığı, kayıtsız koşulsuz ve hiç fire vermeden PKK'nin teslim olmasını ve Türk adaletine hesap vermesini istiyordu. Bunun dışında geline nokta pişmanlık yasasından başka bir yasal düzenlemeyi de düşünmüyordu. Kamuoyunda taviz veya pazarlık biçiminde algılanabilecek en küçük bir harekette bulunmama kararındaydı. TC'nin stratejisi çok basit ve aynı ölçüde de netti. Nasıl olsa Öcalan'ın teslimiyeti, PKK'nin ve Kürdistan ulusal direnişinin de teslimiyetine gidiyor; bu konuda ideolojik, politik ve askeri teslimiyet ve tasfiye yönünde önemli adımlar atıldı, PKK ve gerillanın özü ve ruhu büyük ölçüde boşaltıldı. İdeolojik ve moral silahsızlanmaya askeri ve siyasal silahsızlanma eşlik ediyor. PKK her açıdan kendi kendisinin ipini çekiyor. Bu çözülme, teslimiyet ve tasfiye süreci derinleşerek, yozlaşma büyüyerek sürece ve kısa sürede tamamlanacaktır. Dolayısıyla en doğru tavır bu çözülme ve yozlaşmayı derinleştirmeye hizmet etmek, pişmanlık temelinde de olsa kitlesel olarak "yasallaşmalarına" izin vermemektir. Devlet böyle düşünüyor ve stratejisini bu temelde yapmış ve yürütüyordu; başka bir ifadeyle devlet, geleneksel Kürt ve PKK politikasında şiddetle

ısrar ediyor, bundan milim dahi şaşmıyordu. Ama bununla birlikte Öcalan üzerinden teslimiyet ve tasfiyeciliği mantıklı sonucuna vardırmak için elindeki bütün kozları kullanmaktan geri durmuyordu. Her defasında Öcalan ve PKK'nin attığı adımlara güvenmediğini, PKK'nin taktik yaptığını, her yıl benzeri bir sınırların ötesine çekilme taktiğini izlediğini belirtiyor ve silahlı mücadeleyi sona erdirmenin yetmediğini, esas olanın silahlarıyla birlikte gelip devlete teslim olmaları olduğunu her fırsatta tekrarlıyorlardı.

Öcalan, devlet katında gelişen gelişmeleri izliyordu, kendisine verilen gazeteleri ayrıntılarına kadar didikliyor, “*süreci*” destekleyen bir haber, yorum ve bilgi kırıntısını arıyordu. Ayrıca günlük olarak psikolog kılıklı özel savaş uzmanları üzerinden devletin telkinlerini ve düşüncelerini alıyordu. Kendisinden istenen örgüt üzerindeki manevi ve siyasal otoritesini kullanarak teslimiyeti ve tasfiye sürecini mümkün olduğu sürede kısa ve fire vermeden başarıya ulaştırmasıdır. Yoksa kendisini neden yaşatsınlardı ki? Eğer yaşıyorsa PKK ve Kürt sorununu kökünden çözmek içindir. Kendisi de her fırsatta aynı şeyleri tekrarlamamış mıydı, “*barış ve kardeşlik için yaşayacağım*” dememiş miydi? Şimdi daha somut olarak kendini ve samimiyetini kanıtlama zamanıydı.

Öcalan, hep “*barış*” üzerinde yoğunlaşıyordu, gecesini gündüzünü buna veriyordu, ilk planda kafasında beliren formülü bir daha düşündü ve sonunda kaleme sarıldı ve 5 Eylül 1999 tarihli talimatı kaleme aldı. Artık devlete güvenmek ve güven vermenin dışında bir hareket noktaları kalmamıştı, samimiyetlerini kanıtlamak durumundaydılar. Devletin kimi adımlar atması buna bağlıydı. Düşündüğü yeni formül, “*Barış ve Demokratik Çözüm*” olarak tanımlanan grupların silahlarıyla birlikte gelip teslim olmalarıydı. Bu gruplar iyi seçilmeliydiler, temsil yeteneği ve güçleri olmalı, devlete PKK'nin “*yeni*” çizgideki samimiyetini kanıtlayacak nitelikte ve bir bileşime sahip olmalıydılar. Hukuki durumları da pişmanlık yasasının ölçülerine uygun olmalıydı. Bu, iyi niyet ve samimiyeti kanıtlayan bir adımdı, eğer devlet bu adıma olumlu karşılık verirse, bu yol bütün PKK'nin yolu olacaktı, bütün PKK'liler aynı yolu izleyerek demokratik cumhuriyet ekseninde devletleriyle kucaklaşacak, bütünleşeceklerdi! Aslında devlet pişmanlık yasasının kapsamını genişletse veya bir ceza indirimine gitse “*süreç*” çok hızlanacak ve kısa sürede sonuçlanacaktı. Öcalan böyle düşünüyor, düşündüklerini kaleme döküyordu. 5 Eylül tarihli talimat hazırды, avukatlar geldiğinde onlar üzerinden parti yönetimine gönderecekti.

Öcalan bu talimatında, daha önce yazdığı savunma ve talimatlarda dile getirdiği görüşlerini tekrarlıyordu. Silahlı mücadeleyi sona erdirmeye ve sınırların ötesine çekilme kararının taktik değil, stratejik bir karar olduğunu anlatıyordu. Kısa dünya ve Türkiye değerlendirmelerinden sonra, PKK'nin program ve eylem çizgisinin kapsamlı bir eleştiriye tabi tutulmasını, devrimci silahlı mücadelenin mahkum edilmesini istiyordu,

yapılacak olağanüstü kongrenin en önemli görevinin bunlar olduğunu yazıyordu. Programın değiştirilmesi, onun yerine TC'nin devleti, vatani ve milletiyle bölünmez bir bütün olduğu ilkesinin yeni programın esası haline getirilmesi, bununla birlikte savaş konusunda da güven verici bir değerlendirmenin yapılması gerekiyordu; kongre, bu iki görevi başarmalı, içine girilen yolun kesin ve dönülmez bir yol olduğunu kanıtlamalıdır.

Öcalan, anılan talimatında, geri çekilmenin bütün grupları içermesini, ülkede gerillanın bırakılmamasını, düşünülen bin kişilik gücün ya gelecek teslimiyet gruplarına katılmasını, ya da geri çektirilmesini, Kuzey'de güçlerin kalmaması durumunda provokasyon ortamının da ortadan kalkacağını belirtiyordu.

Bu talimatın en önemli özelliği teslimiyet gruplarını öngörmesidir. Öcalan bu konuda yapılması gerekenleri en ince ayrıntısına kadar açıklıyor; BK ve MK de bu talimatta yazılanları harfiyen uygulamaktan başka bir şey yapmıyordu. Bu talimatta kadın sorunu, Güney Kürdistan ile ilgili görüşleri de var, ama bunlar üzerinde durma gereğini duymuyoruz.

Öcalan'ın 5 Eylül 1999 tarihli talimatını alan BK, hiç zaman yitirmeden ilk grubu hazırlamaya başladı. Grup silahlarıyla birlikte Güney Kürdistan'dan gönderilecekti. Teslim olacak grup kendisiyle birlikte devletin tepesindeki makamlara MK imzalı birer mektup götürecekti. Bu mektuplarda⁴, Öcalan'ın geliştirdiği tersine dönüş ve

⁴ Konunun tam anlaşılabilmesi için anılan mektubu olduğu gibi buraya almayı gerekli görüyoruz. İşte anılan mektubun tam metni:

“Sayın Süleyman Demirel, Türkiye Cumhuriyeti Cumhur-başkanı,

2000'li yıllara çok az bir zaman kala, uygarlığın beşiği olan Anadolu ve Mezopotamya'nın yeniden insanlığa ışık saçacak bir düzeye kavuşturulması heyecanı ve sorumluluğuyla bu mesajımızı iletiyoruz. Türk ve Kürt insanı ile Türkiye'nin bütün vatandaşları buna fazlasıyla layıktır. Böyle bir geleceğin çok yakın olduğunu biliyor ve Türk halkıyla birlikte bunun gurunun yaşamak istiyoruz.

Türkiye halkının yüz elli yıllık demokratik toplum mücadelesinde yarattığı kültürel, ekonomik, sosyal ve siyasal birikimin 2000'li yıllara doğru giderken demokrasi ile taçlanacağını görüyor, biz de bu büyük amaç ve özleme hizmet temelinde katılmak istiyoruz. Çünkü PKK bu yüz elli yıllık çağdaşlaşma mücadelesinin bir parçasıdır ve kendisini bu tarihten koparması düşünülemez. Yanlışları ve doğrularıyla, PKK kendi cephesinden Türk halkının hedefi olan çağdaş uygarlığa ulaşma çabasına katkı sunma niyetiyle hareket etmiştir. Genel Başkanımız Abdullah Öcalan'ın mahkemeye sunduğu savunma ve demokratik çözüm içinde Türkiye ile bütünleşme arzusu, bu amacına denk düştüğü gibi, aynı zamanda onun doğal bir sonucudur.

Dünyamız ve uluslararası toplum, yaşanan çatışmalar ve çekilen acılardan çıkardığı sonuçlar ve insanlığın güzel bir yaşama ulaşmak için verdiği mücadelenin yarattığı birikim temeline yeni yüzyıla demokrasi tercihi ve zaferiyle girmektedir. Hangi ideolojiye sahip olursa olsun, demokratik ölçüleri benimsemeyen hiç bir gücün bu yeni yüzyılda varlığını sürdürmeyeceği şimdiden görülmektedir. Türkiye de içinde çatışmalar ve acılar da olsa, tarihten çıkardığı dersler ve yarattığı büyük birikim ve potansiyeliyle, uluslararası toplumla aynı zamanda demokrasisini geliştirmiş olarak, 21.yüzyıla giriş yapmaya hazırlanmaktadır.

Hiç bir ulusal, siyasal, sosyal ve kültürel gerçekliğin kendisini bu gelişmelerin dışında tutması mümkün değildir.

Kendisini dünyada ve Türkiye'deki bu gelişmelerden kopuk tutamayacağını gören partimiz de, soğuk savaş ve çatışmaların hakim olduğu bir dünyanın etkisi altında şekillenen siyasal stratejisini değiştirme kararına ulaşmıştır. Yakın bir tarihte gerçekleştireceği Olağanüstü Kongresinde bunu resmiyete de kavuşturacaktır.

Genel Başkanımız, 1993 yılından bu yana savaşı sürdürmenin artık anlamlı olmadığını görmüş ve Türkiye ile demokrasi içinde bütünleşmenin en gerçekçi yol olduğunu her fırsatta dile getirmiştir. Çeşitli engeller nedeniyle istenen sonuca ulaşmamış olsa da, partimizin böyle bir gelişmeye hazır olması için önemli bir çalışma yürütmüştür. Partimizin, Genel Başkanımızın ortaya koyduğu yeni stratejiye bütünüyle katılması ve bunu bir talimat olarak kabul etmesi, 1993'ten bu yana geliştirilmek istenen bu sürecin bir sonucudur.

Genel Başkanımız, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne ve Türk halkına bu amaç ve düşüncesini her zaman iletmek istemiştir. Ancak savaşın yarattığı soğukluk ve bu imkanın bulunmaması nedeniyle, bu ilişkilene Genel Başkanımızın Türkiye'ye getirilmesine kadar sağlanamamıştır. Genel Başkanımızın Türk Devleti ve halkına daha yakın olduğu şimdiki pozisyonuyla, Türkiye halkının "her işte bir hayır vardır" sözünün bir kez daha doğrulanma imkanı bulduğuna inanıyoruz. Biz de kendi açımızdan bu fırsatı kullanmanın sorumluluğuyla hareket ediyoruz ve etmeye devam edeceğiz.

Genel Başkanımız savaşın durdurulması gerektiğini ve hatta bunun gecikmiş bir adım olduğunu defalarca vurgulamıştır. Genel Başkanımızın bu gerçekçi, sağduyulu ve sorumlu yaklaşımına, Partimiz, çatışmaları durdurup güçlerini çatışma alanı dışına çıkararak karşılık vermiştir. Partimiz, bu kararın stratejik bir karar olduğunu ve savaşa yeniden başlama niyetinde olmadığını dünya ve Türkiye kamuoyuna açıkça taahhüt etmiştir. Bu açıdan çeşitli çevreler ve makamlar tarafından dile getirilen bunun taktik bir yaklaşım olduğu biçimindeki değerlendirmelerin gerçeği yansıtmadığını bu vesileyle bir daha belirtmeyi gerekli görüyoruz.

Genel Başkanımızın İmralı sürecinde ortaya koyduğu, Türkiye halkı ile birlikte demokratik bir cumhuriyette yaşama projesine ve daha sonra geliştirdiği çağlara bağlılığın bir gereği bu adımı atan Partimiz, aynı zamanda Türkiye'nin gelmiş olduğu noktada bunun en doğru tutum ve çözüm yolu olduğuna inanmaktadır. Bu tutumun Türkiye'nin kısa sürede tüm zorluklarını aşmasında önemli rol oynayacağına kuşumuz yoktur. Nitekim şimdiden tüm sorunların çözümünün önünü açan gelişmeler de ortaya çıkmıştır. Öte yandan yaşanan depremden sonra bu tutumumuzun daha da zorunlu hale geldiği, başka türlü davranmamızın düşünülemeyeceği, Türkiye halkının acıları ve sıkıntılarının giderilmesinde de en büyük katkımızın bu olacağı görülmüştür.

bunda atılan pratik adımlar, bu konudaki samimiyet vurgulanıyor, PKK'nin demokratik cumhuriyet ekseninde devletle bütünleşmeye hazır olduğu, teslim olan bu grubun bu samimi isteğin somut bir kanıtı olduğu, ama devletle gerekli bütünleşmenin sağla-

Şimdi yeni stratejimiz çerçevesinde geliştirdiğimiz bu tutum ve adımlara bir yenisini daha eklemek istiyoruz. Sorunlarını demokratik temelde çözecek bir Türkiye içinde yer alma kararlılığımızı göstermek için, Merkez Komitemizin kararıyla bir demokratik çözüm ve barış grubunu Türkiye'ye gönderiyoruz. Bu adımı aynı zamanda sorunlarımızı dış güçlere veya başka arabuluculara dayanarak değil, tamamen bir parçası olduğumuz Türkiye ile ve Türk halkıyla çözme anlayışımızın bir gereği olarak atıyoruz. Bu grubu göndermemiz, tamamen iyi niyet ve barış çizgimizin pratikleşme biçimi olmaktadır. Arzumuz bunun önümüzdeki süreçte devam ettirilmesidir.

Zatıalinizin HADEP'li Belediye Başkanlarını kabul ederek Kürt halkıyla yaşanan sorunların demokratik anlayış ve hoşgörü temelinde çözülebileceğini göstermesi ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti yetkililerinin olumlu açıklamaları, böyle bir adım atmada bize cesaret vermiştir.

Türkiye'nin kendi ihtiyaçları temelinde düşündüğü demokratik reformlara bağlı olarak çıkarılacak kapsamlı bir af yasası ile gerilime yol açan zemini ortadan kaldıran, dil ve kültür özgürlüğünü de içeren yasal düzenlemelerin bu süreci hızlandıracağı ve kolaylaştıracağı açıktır. Bunların yanı sıra Zatıalinizin daha 1992 yılında Diyarbakır'da ifade ettiği "Kürt realitesini tanıyoruz" belirlemesinin bu çerçevede Anayasa ve yasalara girmesi halinde de yaşanan sorunlar tümüyle geride kalacaktır.

Demokratik barış ve çözüm kapısını aralamaya vesile olmasını umduğumuz bu heyetin adımı başarılı olur ve olumlu bir zemin yaratırsa, Olağanüstü Kongremizin ardından tüm varlığımızla demokratik cumhuriyete yasal çerçeve içinde katılmaya hazır olacağımızı şimdiden belirtiyoruz. Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve halkının da, var olan sorunları demokratik temelde çözerek, kendi parçası olan bizlerle bütünleşmek isteyeceğine kuşumuz yoktur.

Silahlı çatışmaların ve çekilen acıların bir güven sorunu yarattığının bilincindeyiz. Bunu anlayışla karşılarken, şimdiye kadar ki tutum ve adımlarımızın da bu konuda olumlu gelişmeler ortaya çıkardığını ve değerlendirilebilecek düzeyde olduğunu düşünüyoruz.

Dünyadaki örnekler, uzun süre bir arada yaşayan toplumların, çatışmalar da, çatışmalar bittikten sonra en iyi ilişkiler ve birliktelikleri kurdıklarını göstermektedir. Türkiye ile tam bir benzerlik arz etmese de, İngiltere, Fransa, İspanya, Portekiz, İtalya ve daha bir çok ülkenin mevcut ilişkileri bunu doğrulamaktadır. Bizim de sonuçta Türkiye Devleti ve halkıyla bu örneklerden daha güçlü ve kapsamlı birlik ve bütünleşme içerisine gireceğimiz kesindir. Etle tırnak gibi birbirine bağlı olan Türk ve Kürt halkı söz konusu olduğunda, bu daha da geçerli ve hatta zorunludur.

Bu barış ve iyi niyet mektubumuzu değerli makamlarınıza ulaştıran demokratik çözüm grubunun iyi bir başlangıç olarak hayırlı sonuçlar yaratacağına inancımızı yinelerken, demokratik cumhuriyette yaşama arzusu ve en samimi duygularımızla saygılarımızı sunuyoruz.

20 Eylül 1999

PKK Merkez Komitesi"

nabilmesi için devletin de bazı yasal düzenlemeler yapması, af veya ceza indirimi gibi bir uygulamaya gitmesi gerektiği, devletin büyüklüğüne bunun yakıştığı belirtiliyordu. Anılan mektuplar tam da teslimiyeti belgeleyen bir içerik ve üsluptadır, hiçbir yurtsever ve devrimcinin kendisine yakıştırmayacağı, siyasal kimliği ile bağdaştırmayacağı mektuplardır. Doğrusu mektuplar ve silahlı bir grubun kendini devlete kanıtlamak ve ona güven vermek için teslim edilmesi bütün Kürt halkının ve dostlarının yüreklerini yaralamış, gururlarını incitmiştir.

Grup hazırlandı, açık teslimiyet ve tasfiye amaçlı olduğu net olmasına rağmen kamuoyuna **“Barış ve Demokratik Çözüm Grubu”** olarak yansıtıldı, bu hareketin özü ve yönü çarpıtıldı, olduğundan farklı gösterildi; Kürtler, devrimci ve demokrat kamuoyu açıkça, kelime oyunları ile kandırılmaya ve uyutulmaya çalışıldı. Öcalan ve onun *“Tefsircileri”* tam bir deve kuşu tutumu içinde oldular, bu teslimiyet gruplarının barışın kapılarını aralayacağı yanılsamasını yarattılar ve yaydılar... Öcalan ve teslimiyet gruplarının tesliminde, kendini kanıtlamak için karşılıksız sunmanın dışında başka bir etken rol oynamaz. Bu, **“katilini sevmek”** durumudur ve sömürgeci rejimin geleneksel taktiğinin bir ürünüdür!

Günlerce yapılan kandırmaya ve kamuoyunu yanlış yönlendirmeye dayalı propaganda kampanyasından sonra ilk grup Şemdinli’de devlete teslim edildi. Bu teslimiyetin Şemdinli’de gerçekleştirilmesi boşuna değil, rastlantı değil. Bu, 15 Ağustos Atılımının rövanşıdır, ne acıdır ki, rövanş, 15 Ağustos’un temsilcisi olduğunu iddia edenler tarafından alınıyor. Bilinir, Şemdinli 15 Ağustos Atılımının yapıldığı iki ilçeden biri. Şimdi 15 Ağustos adıyla anılan bu ilçemizde tersine dönüş, teslimiyet ve tasfiye hareketinin önemli bir adımı atıldı. Mesaj açıktır: **Eruh ve Şemdinli’de başladık, tersine dönüş ve bitişin pratik adımları yine buradan başlayacaktır!** Avrupa’dan gönderilen ikinci teslimiyet grubu ise 29 Ekim tarihinde İstanbul’da devlete teslim oldu. Bu tarih de ilginç ve Şemdinli’deki teslim olayı kadar teslimiyet ve devletle bütünleşme mesajını içeriyor. Cumhuriyetin kuruluş tarihinde teslim olmanın kendinden, tüm iddialarından ve amaçlarından kesin bir vazgeçiş, tersine dönüş ve devletle bütünleşerek onun adsız, kimliksiz bir eklentisi haline gelmek değilse nedir?

Teslim edilen her iki grupla amaçlanan, devlete güven vermek, ideolojik, politik ve stratejik düzeyde gerçekleştirilen teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğin pratik adımlarla sürdürülmesi ve bu konudaki samimiyet ve geri dönülmezliğin kanıtlanması ve kesinliğinin pratik belgelenmesidir.

Öcalan, samimiyetini kanıtlamayı çok önemli görüyor, devletin af veya ceza indirimi yasalarını çıkarmasının buna bağlı olduğunu düşünüyor. Büyük bir olasılıkla İmrallı’da kendisiyle sürekli ilişki içinde olan özel savaş elemanlarının bu yönlü “telkin-

leri”, dikteleri böyle düşünmesine, davranmasına ve partililere da egemen kılmasına neden oluyordu.

Ama yine ilginç ve bir o kadar da trajiktir, İmralı’da Öcalan’ı başından beri ideolojik-politik-stratejik-moral teslimiyet ve tasfiyeye hazırlayan, buna yönlendiren, daha doğrusu bunu kesin bir biçimde dikte ettiren ve daha sonra pratik tasfiye adımlarına yönelten, bu adımların atılması durumunda devletin de belli adımlara yönelebileceği imasında bulunan devlet, gerçekte ise Öcalan ve tasfiye adımlarını ciddiye almayan bir tutum izledi, geleneksel Kürt ve karşı-devrim çizgisinden milim dahi şaşmadı. Her iki teslimiyet grubunu da ciddiye almadı, Öcalan ve içine girdiği tasfiyecilikteki samimiye-
tin bir kanıtı olarak görmedi, isteğini daha kesin bir biçimde tekrarladı:

Ya tam ve mutlak teslimiyet, ya da ölüm!

Teslimiyet grubunun gelip devlete teslim olmaya hazırlandığı günlerde devletin Ulucanlar katliamını gerçekleştirmesi, bu katliam operasyonunda devrimcilere **“ya teslimiyet, ya da ölüm”** seçeneklerini açıktan dayatması, yine o dönemde Güney Kürdistan’a kapsamlı bir operasyonun yapıyor olması ve nihayet Genelkurmayın *“son fertlerine kadar”* imha savaşına devam etme yönündeki açıklaması devletin tavrını hiç tartışmaya yer vermeyecek açıklıkta gösteriyor ve kanıtlıyordu. Ancak gerçekler bu kadar yakıcı ve net olmasına rağmen, tasfiyeciler barıştan, demokrasiden, demokrasi ve barış sürecinin ilerlemesinden söz ediyor, halkımızı ve halklarımızı aldatmaya devam ediyorlardı.

Teslimiyet grupları karşısında devlet, yasalarını çiğneme pahasına geleneksel Kürt ve PKK politikasını çok katı bir biçimde uyguladı. İlk grubu yargılarken parçaladı, dosyalarını ayırdı, tek tek ya da en fazla iki kişiyi birlikte yargıladı. Sıkıyönetim döneminde bile böyle bir uygulamaya baş vurmamıştı. Şimdi karşılarında toplu bir grup, belli bir görev grubunu görmek istemiyordu, mahkemeler açıldığında savunma yapmalarına da izin vermiyordu. Devlet gerçekte onursuz bir teslimiyetten başka bir şey olmayan bu hareketi *“barış”* ve *“çözüm”* sözcükleriyle süslendirilip sunulmasını ve böylece sahte de olsa pirim yapmasını istemiyordu; **“sıfır siyasi maliyetle”** devrimi bitirmek ve Kürt sorununu nihai olarak tarihin karanlıklarına gömmek istiyordu. Bu kadar düşenlere böyle bir geleneksel imha çizgisine sahip bir devletin pirim vermesi, onlara yapay soluk vermesi mümkün mü? Kendilerini *“Türk adaletinin”* kollarına atan-
ların, dün yaptıklarını unutarak devletle bütünleşmek için yanıp tutuşanların saygı ve itibar görmeleri mümkün mü?

Devlet, teslim olanlara saygı göstermedi, zindanlara attı, Avrupa'dan gelenleri hücrelere tıktı; kimilerine ağır cezalar verdi, diğerleri de sırada verilecek cezaları bekliyor...

Oysa Öcalan, başta çok umutluydu, devletin bu “*jeste*” karşılık vereceğini düşünüyordu. Devletin bu adıma olumlu karşılık vermesi durumunda bunun bütün PKK'nin yolu olduğunu açıklamıştı. Bu iki grubun dışında biri yılbaşında olmak üzere başka grupları da bir plan dahilinde teslim ettirmeyi düşünüyor ve tasarlıyordu. Ama gelişmeler Öcalan'ın istediği ve beklediği gibi gitmedi. Devletin bilinen tavrı PKK'de de daha temkinli bir tavra yol açtı, bu, kaçınılmaz olarak “*sürecin*” hızını kesti.

Öcalan, teslim olanlara pişmanlık yasasından yararlanmalarını istemişti, ama zindanlardan, tabandan ve halktan yoğun tepki almıştı. Öcalan'ın bir dizi ikna çabasına rağmen, “*silahlı mücadeleyi bıraktığımıza göre pişmanlığın bir anlamı kalmadı*” biçimindeki akıl yürütmelerine rağmen pişmanlık yasasından yararlanma düşüncesi itibar görmedi. Devletin geleneksel katı tutumu ile parti içinde pişmanlık yasasına gösterilen direnç ve bu noktada ortaya çıkan tablo, Öcalan tarafından “*çıkmaş*” olarak değerlendirildi. “*Çıkmaş*”dan çıkış olarak 1991'de uygulanan ceza indirimini uygun görüyordu, ama devlet buna da yanaşmıyordu. Kendisine göre süreç kritik bir aşamaya gelmişti, tıkanma eğilimi güçleniyordu. Gündemde idam vardı, Yargıtay onayını vermiş, hukuki süreç tamamlanmış, artık bütün sorumluluk siyasilerde idi. Bir şeyler yapmak gerekti, öteden beri başlayan olağanüstü kongre sürecini de uygun zamanda tamamlamak gerekiyordu...

IV. 7. Kongre: PKK'nin Cenaze Töreni, Teslimiyet ve Tasfiyeciliğin İmralı Partisi biçiminde resmileştirilmesi!

Öcalan, olağanüstü kongreyi çok önemsiyordu. 15 Şubattan bu yana ideolojik, politik, stratejik ve pratik planda yaptıklarını resmi bir çizgi, program ve strateji olarak belgelemek istiyordu. Ancak bu yolla devlete güven verebilir, atılan adımlarda samimi olduğunu kanıtlayabilirdi. Kendilerinin elinde kalan hemen hemen tek silah buydu. Bu nedenle kongre ve kongrenin alacağı kararlar, yapacağı yeni program çok önem-

liydi. Bugüne kadar gönderdiği talimatlarda bu konuyu yeterince işlemiş ve parti yönetiminden de olumlu yanıt almıştı. Ama pişmanlık yasasında sorun çıkmıştı, belli bir dirençle karşılaşmıştı. Ya aynı direnç program ve temel mücadele biçiminin saptanmasında da çıkarsa işler tümden sarpa sarardı. Gerçi aylardır savunmalar üzerinde özümseme toplantıları yapıyor, bugüne dek güncel planda gerillada tehdit edici bir karşı duruş da olmuyordu, ama yine de bu tür durumlarda hiçbir şey garanti değildir. İş sıkı tutmak, kongre sürecini kontrol altında tutmak, bunun için yeni bir talimat kaleme almak gereklidir. Öcalan, kaygılıydı, kuşkuvarı derinleşmişti, psikolojik olarak rahat değildi, bunu yazdığı her talimatta, verdiği her mesajda dile getiriyordu, sağlık durumu sorulduğunda, her defasında *“sağlığım barış sürecinin başarısına bağlı”* diyor ve böylece partiyi ve halkı, teslimiyet ve tasfiye sürecine daha tam ve sıkı bir biçimde sarılması için duygusal açıdan etkiliyor, onların en temiz bağlılık duygularını sömürüyordu. *“Ben ne istersem siz de aynen ona uyarmanız, o zaman ben de iyi olurum, benim her şeyim buna bağlı!”* Öcalan’ın devlete verdiği *“örgütüm ve halkım üzerinde otoritem olduğu gibi devam ediyor”* sözü ve güvencesinin ancak partinin ve halkın mutlak itaatini kanıtlamaktan geçtiğini biliyordu. Bu nedenle yeni bir talimat kaleme aldı. Bu, 3 Ekim 1999 tarihinde BK’ye yazılan bir talimattır. Bu talimatta, olağanüstü kongrede yapılması gerekenleri, savunma çizgisi temelinde yeni bir program ve şiddettin mahkumiyeti üzerinden yeni stratejinin benimsenmesini, *“demokratik yasal mücadele”* stratejisinin esas alınmasını, kongrenin en temel görevinin bu olduğunu yazıyordu. Devamla içine girdiği tavrını *“uzlaşmacılık”* biçiminde değerlendiren Öcalan, *“bu belki bazılarına ihanet gibi gelebilir”* değerlendirmesini yaparak parti içinde böyle düşünenlerin veya düşünebileceklerin önünü peşinen kesmek istiyordu. Öcalan, bu talimatında devletin duyarlılıklarına dikkat çekmeden edemiyor. Devletin hoşlanmadığı, tepki duyduğu hiçbir şeyi yapmamak gerektiğini özenle vurgulayan Öcalan, örneğin bir *“BM arabuluculuğunu istemenin bile tepkilere neden olduğunu”* anlatıyor ve bu konularda dikkatli davranılması gerektiğini belirtiyor. Her açıdan devlete yardımcı olacak bir çizgi izlemenin önemini ifade eden Öcalan şöyle diyor: *“Kışın gittiler, yazın yine gelirler” deniliyor. Böyle olmadığını göstermek için, gayri-resmi de olsa yetkilileri davet edersiniz. Politik pratik olarak ve eğer çizdiğimiz çözüm planında samimi yürürsek, Güney'deki çalışmalarımız potansiyel tehlike olma şurada kalsın, gerçek olumluluğu geliştiren ve bu anlamda Misak-ı Milli çizgisinde Türkiye'yi tamamlayan ve güçlendiren bir çizgidir. Diplomatik faaliyetlere de bu dönüşümle birlikte dikkat etmek gerekir. Türkiye diğer devletlerle, özellikle Avrupa ülkeleri ile ilişkisinden hep kuşkuvarı. Karşı faaliyet yürütmek kadar, Türkiye ile anlaşıyoruz demek de sakıncalı bulunuyor. Bunun yerine, bence AB çizgisi desteklenmeli ve ilişkide bulunduğumuz güçlerden bu çizgiye, yapmaya çalıştığımız dönüşüm ve dönüş çabalarına yardımcı olmaları sağlanmalı. Anlaştık biçimde değil, irademizle bu çizgiye geldik, siz de yardımcı olun denmeli.”* Öcalan salt bu sözlerle yetinmiyor. Bununla birlikte devlete güven vermenin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha tekrarlıyor. Güven vermenin de salt sözlerle olmayacağını pratik bir planlama çerçevesinde atılacak adımlarla oldu-

ğunu belirtiyor, bunun için mutlaka bir uygulama planının yapılmasını gerekli görüyor. Bu konuda yapacağımız birkaç aktarma devlet karşısındaki tutumunu bir kez daha tartışmasız bir biçimde gözler önüne serecektir. Anılan talimatında şunları okuyoruz:

“Şiddet, öngörülen sürecin aleyhinedir. Ne kadar erken aşılsa ve ortam normalleşse, o kadar hızlı gelişir ve sayısız olumlulukları beraberinde getirir. Devletin zirvesindeki ihtiyatlı yaklaşım devam ediyor. En üst temel kurumlar bazı olumlu, sınırlı açıklamalar yaptılar. Siz de yaptınız. Devlet bunu propaganda yanı ağır basan bir taktik olarak değerlendiriyor. Bunu aşmak gerekir. Bu açıdan pratik planlamanın yönü ve özelliklerini netleştirmelisiniz. Buna göre adım atmaya kesin ihtiyaç var. Karşılıklı olmasa da, makul karşılanabilecek bir pratik hat üzerinde yürüme sorunu var. Kendi üzerimden biraz ilerletmeye çalıştım, ama bu sınırlı olmaktan kurtulamadı.”

Öcalan hiçbir şart ileri sürmeksizin devletle bütünleşme amacıyla ve kararında olduklarını kongre ile göstermek gerektiğini çok çarpıcı ifadelerle belirtiyor. Şöyle:

“PKK bütün varlığıyla stratejik şart ileri sürmeksizin, yeni politik tavizler peşinde olmaksızın; neredeyse hakkında bir konsensüs oluşan ‘Demokratik Cumhuriyet’ için yasal zemine çekilme, demokratik yaşam hakkı için mücadelesini yasalar çerçevesinde verme kararına bağlıdır. Bundan kuşku duyulamaz. Bunun için hem inandırıcı olmak, hem de devletin bunu görmesi, bu çalışmanın stratejik temelidir. Kongre bunun için gerekli ideolojik-örgütsel açılımla güven vermede belirleyici rol oynayacaktır. Bunu göstermek gerekiyor.” Kendi savunmalarında Kürt sorunun kültürel bir sorun olduğunu ve bu konuda atılacak bazı adımların Kürt sorununu ve PKK’yi tümünden sorun olmaktan çıkaracağını belirten Öcalan 3 Ekim 1999 tarihli talimatında kültürel hakları güncel bir talep olmaktan da çıkarıyor. Bunların zamanla verilecek “*demokratik yasal mücadele*” ile hal olacağını belirtiyor. Şu anda önemli olan silahlı grupların teslimi, tasfiyesi ve bunun için af veya o da olmuyorsa ceza indirimini öngören bir yasanın çıkarılmasıdır. Teslimiyet ve tasfiye için kimi kültürel talepler de ileri sürülmeyecektir. Bu konuda da çarpıcı bir alıntı aktarmak istiyoruz. Şöyle diyor:

“Demokratikleşmeye bağlı hareketlilik söz konusudur. Burada şu kadar demokratikleşme sağlansın, Kürtçe eğitim, radyo, TV vs. biçiminde talepler dayatılmıyor. Bunun mücadelesi, batta önemli oranda devrimcilik de yapılmıştır. İstenilen; artık yasalara uygun, barış içinde mücadele hakkını kullanmaktır. Sanıyorum ilkede devlet zirvesi bu konuda tavrını özellikle olumlu biçimde vurgulamıştır. İzlediğiniz için açma gereğini duymuyorum. İstenilen, payımıza düşeni meşru ve yasalara uygun yerine getirmektir.”

Öcalan, pişmanlık yasasının parti içinde tepki alması üzerine bu konudaki ısrarından vazgeçer ve af veya ceza indirim yasalari üzerinde durulmasını ister. Daha önceki alt bölümde genişçe açıkladığımız gibi, Öcalan, TC’nin adaletine teslim olma-

nın kendileri için sorun olmadığını, ilke olarak buna karşı olmadıklarını, hatta rehabilitasyon ve bu çerçevede “Güneydoğu Çiftlikleri projesi”nin geliştirilebileceğini, ama bütün bunlar için devletin de bazı yasal düzenlemelerle bunun zeminini oluşturması gerektiğini belirtiyor. Kısacası Öcalan’ın tüm kaygısı ve hareket noktası, devlete güvenmek ve devlete güven vermek; PKK’yi istediği biçimde ve düzeyde teslimiyet ve tasfiyeci çizgide bütünüyle yürütmek ve bunu en kısa sürede firesiz mantıki sonucuna götürmektir...

Başkanlık Konseyi de boş durmaz, Öcalan’ın talimatları doğrultusunda hummalı bir çalışma içine girer. Bir yandan gerilla birliklerini bulunduğu mevzilerinden çıkarıp Güney’e çekmeye çalışırken, bir yandan da olağanüstü kongre hazırlıklarını yürütür. Bütün bu çalışmaları demokratik bir tartışma süreciyle değil, tam anlamıyla psikolojik terör, bastırma ve kandırma yöntemleriyle sürdürür. BK veya onun adına konuşan kişilerin basına ve kendi yayın organlarına yansıyan açıklamalarına bakıldığında teslimiyet ve tasfiyeciliğin parti yapısına egemen kılınması ve yedirilmesi süreci pek sancısız geçmedi, geçmiyor. Tepkiler, hoşnutsuzluklar farklı biçimlerde ve düzeylerde yansır. Öte yanda gerillayı geri çekme sürecinde yüzlerce gerilla arkadaşımız şehit düştü. Bu kayıpların sorumlusu, hiç kuşkusuz başta Öcalan olmak üzere BK ve MK’dir! Dünyanın hiçbir yerinde bu tarzda ve bu kadar güvensiz bir geri çekilme yaşanmamıştır. Bir yandan gerillanın savaş bilinci, psikolojik donanımı sulandırılıyor, bir yandan da ağır operasyonlar altında mevzilerini terke zorlanıyor. Bu kadar imhaya açık hale getirilen gerilla kayıp vermeyle yüz yüze kalıyor. Neden bu kadar kayıp, geri çekilmede hangi askeri yasalar ve kurallar ihlal edildi? Bu ve daha bir dizi soruya yanıt verilmelidir! Bu hesabı halkımıza vermek zorundadırlar, bundan kaçınamazlar. Hiçbir siyasi ve askeri mantığa uymadan gerillanın devlete güven verme telaşıyla mevzilerinden çıkarılması ve bunun sonucu yaşanan yüzlerce şahadet olayının bir açıklaması olmalı. Ama yapmadılar, tersine yine gerilla suçlandı. Dahası var, teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı direnen gerillalar düşmana ihbar edildi, hatta devlete bunlara karşı ortak mücadele edilmesi gerektiği yönünde bildiriler yayınlandı. 5 Ocak 2000 tarihli MK imzalı bildiri tam anlamıyla bir ibret belgesidir. Kazım ve İsa arkadaş açıkça hedef gösterildi, bulundukları bölge ihbar edildi ve devlet yetkililerine ortak mücadele çağrısı yapıldı. Bir süre sonra Orhan İlbay arkadaş sekiz arkadaşıyla birlikte şehit düştüğünde İmralı Partisi yönetenleri utanmadan bu arkadaşla sahip çıkacak kadar büyük bir yüzsüzlük örneğini sergilediler. Peki 5 Ocak bildirisiyle bu arkadaşla hain ilan eden siz değil miydiniz, bu gruplara karşı devlet yetkilerine ortak mücadele çağrısını yapan siz değil miydiniz? Şimdi sahip çıkmayı ve şehit ilan etmeyi hangi ahlaki ölçülere oturtmak gerekiyor? Açık ki dün ihbarcılık yapanlar ve devlete ortak mücadele çağrısı yapanlar sanıyorlar ki, bu ihanetleri unutulacak, daha sonraki timsah göz yaşları onların bu ihanetlerini gizlemeye yetecek! Hayır, onlar kendilerini aldatıyor, tarihsel ihanetlerini örtbas etmeleri mümkün değildir! Daha öncede Haydar Alpaslan ve üç gerilla arkadaşımız İmralı

Partisinin ihbarı sonucu özel savaş birlikleri tarafından katledildi. Haydar arkadaş düşmanın eline sağ geçmemek, teslim olmamak için bombayı kendisinde patlattı ve dönemin devrimci direnişçi tavrının ne olduğunu en soylu bir biçimde kanıtladı; bu, aslında İmralı Partisine, İmralı'da sergilenen utanç verici teslimiyet ve ihanete verilen en güzel yanıttır!..

Öcalan, boş durmuyordu, süreci kritik olarak değerlendiriyordu. Yargıtay idamı onaylamıştı, yarının ne getireceği bilinmiyordu. “Barış süreci” yavaş işliyordu, bir bakıma tıkanmıştı, devlet hiç adım atmıyordu. Kongre süreci ise hazırlıklarla sürüyordu. “Politik Rapor” adlı yeni bir talimat kaleme aldı. Bu raporunda Öcalan daha önce savunma ve talimatlarında ileri sürdüğü görüşleri büyük ölçüde tekrarlar. Bu nedenle üzerinde ayrıntılı durmayacağız, sadece çarpıcı bir noktasına vurgu yapmakla yetineceğiz. Öcalan, Politik Rapora nasıl yakalandığı sorusuna yanıt getirerek başlıyor. TC’nin de uluslararası komplonun kurbanı olduğu tezini yineliyor ve bütün çabasının komployu boşa çıkarmaya dönük olduğunu belirtiyor. Çok ilginç, Öcalan İmralı’da içine girdiği tarihimizin en büyük teslimiyet, ihanet ve tasfiyeci çizgisini **“siyasi çıkış”** olarak gösterme becerisini ve cüretini gösteriyor. Şöyle diyor: *“Sorgulama ve mahkeme-deki tavrımı, bir siyasi çıkış göstermek için değerlendirirken de, temelde bu etkenler rol oynuyordu. Bütün dünya, Türkiye hatta sizler de şoke oldunuz. Ama doğrusu buydu. Başka türlü her davranış, iç ve dış komplocuların amacına düşmek biçiminde olacaktı. Şimdi bazıları Okcuoğlu, Can Yüce, Meral vb. diyor ki; ‘bu, Genelkurmay ve burjuvaziye hizmet ve yalvarmadır.’ Bunlar doğru şeyler değil.”* Peki dünya ve parti yönetenleri Öcalan’ın İmralı’daki tavrından dolayı neden **“şoke”** oldular? Açık ki içine girilen tutum teslimiyetçi, TC ve uluslararası karşı-devrimci güçlerin tezlerini ve politikalarını doğrulayan bir nitelikteydi; bunu bırakalım bir öndere, sıradan bir yurtsevere dahi yakıştırmıyorlardı; “şoke” olmalarının temel nedeni buydu. Ama Öcalan, yine herkes için **“malum”** olanı giz perdesi altına almayı ve tavrını bilinemezlik felsefesiyle açıklamayı yeğliyor ve doğrusu belli ölçüde de başarılı oluyor. Gerçekleri bu kadar ustalıkla tersyüz etmek büyük bir illüzyonist ustalık ister! Teslimiyet ve ihaneti, dünyayı titreten bir devrimi topyekün tasfiye hareketini illüzyon oyunu ile *“siyasi çıkış”* olarak göstermek gerçekten de büyük bir beceri gerektir. Öcalan bunu yaptı, bu, Öcalan’ın kendi liderlik sistemini oturtur ve kurumlaştırırken kullandığı temel bir yönetim tarzıdır!

Öcalan raporunun devamında dünya ve bölge değerlendirmelerinin nasıl yapılması gerektiğini, bu değerlendirmelerin gerektirdiği programatik, stratejik ve taktik çizgi dönüşümlerin önemini vurguladıktan sonra eski kavramların artık terk edilmesi gerektiğini belirtiyor. *“Türk sömürgeciliği, iç ve dış destekçileri”* kavramının aşılmasını, yerine *“oligarşik bozulmanın”* konulmasını, ulusal kurtuluş kavramı yerine *“demokratik kurtuluş”* kavramının konulmasını istiyor. Daha da önemlisi kendi tavrını *“Genelkurmay*

ve burjuvaziye hizmet ve yalvarma” olarak değerlendirenleri eleştiren Öcalan, kendi kendini yalanlamaktadır. Şu yaklaşımını nasıl anlamak ve değerlendirmek gerekir?

“Bu arada dış güçlerin oyununa düşmemek kadar, bel bağlamamayı, güvenceyi, devletin tarihine ve büyüklüğüne yaraşır yaklaşımlarında görmek istediğinizi, özenle vurgulayabilirsiniz. Bu temel tutumlar barış planınızda ifade edilip, buna uygun pratik adımlar geliştirildikçe, tahmin ettiğim kadarıyla devlet bazı adımları daha cesaretli atabilecektir. Çünkü artık eli ayağı bağlı değildir. Yani cepheniz bir tehdit kaynağı olmaktan çıkmış, anayasal demokratik düzenle bütünleşmeye hazır, devletin olgunluğuna ve hatta affediciliğine yaraşır bir tutumun sonuca gitmede büyük rol oynayacağı belirtilir. Bu durumda barış planınız biraz bekleyip olumluluk temelinde daha cesur uygulamaya adımlarına başvurabilir.” Evet “güvenceyi, devletin tarihine ve büyüklüğüne yaraşır yaklaşımlarında görmek iste”minde bulunma tutumu, devlete yalvarmak, dahası onun önünde diz çökmek değilse nedir? İmralı öncesinde güvencemiz özgücümüz, öz direnişimiz ve ulusal kurtuluş devrimimiz değil miydi? TC’nin tarihini ve “büyüklüğünü” bilmeyen mi var? Bu, halkımız ve halklar için katliam, soykırım, inkar ve imha sistemi değil mi? Peki “devletin olgunluğuna” ne demeli? Ya “affediciliğine”? Devletin affediciliğini ağza almak bile başlı başına teslimiyetçi ruh halini anlatmaya yeter. Öcalan, devlet, onun tarihi ve nitelikleri konusunda yanlış bir bilinç yayıyor ve devrimci yurtsever bilinç katliamını gerçekleştiriyor. Öcalan’ın geldiği ve dayattığı nokta ve çizgi işte budur! Onun için var oluş ve yaşama güvencesi, devletin tarihine ve büyüklüğüne yaraşır yaklaşımlardır, affediciliğine sığınmaktır, PKK ve Kürtleri siyasal duruşlarını buna göre belirlemelidirler. Bunu da bir “Barış planı” biçiminde somutlaştırmalıdır. Gerisi mi devlete güvenmek, güvenceyi devletin tarihine ve büyüklüğüne yaraşır yaklaşımlarda aramaktır! Öcalan, devam ediyor, PKK ve devrimi tasfiye konusundaki rolünü de bir kez daha tekrarlıyor, bunu “köprü rolü” biçiminde özetliyor.

“Benim rolüm sanıyorum, diyor Öcalan, burada önem taşıyor. Daha önceki belirlemelere ek olarak söylemeliyim ki, bu bir köprü rolü olabilir. Devletin ve sizlerin konumunu objektif olarak değerlendirip, bu rolümü bundan sonra daha da önemle oynayacağım. Zaten Yargıtay’dan sonra başlayan süreç siyasi nitelikte olup, TBMM’den AİHM’e kadar bir seyir izleyecek, hatta sürekli olumlu adımlar siyasi süreci de o denli olumlu etkileyecektir. Bu yönlü gelişmeler toplumda yankı buldukça, devlet de sanırım dönüşüme önderlik düzeyinde yanıt vermek ve layık olmanın gereği olarak olgun davranacaktır. İhtiyaç duyulan yasaları ve diğer tedbirleri rahatlıkla çıkarabilecek, uygulayabilecektir. Oyun oynama ve intikamcı davranma küçüklüğüne düşeceğine inanmıyorum. Gerçek devlet, bu süreçte ve çözümde çıkarı bozulan bazı çevreler olsa da susturmasını bilecektir. Bizde de bazı çatlak sesler çıkabilir ama zayıf ve etkisiz olacakları da açıktır. Bu kanıdayım. Umarım yanılmıyorum. Devlete ilişkin yaklaşımlara, siz de bu üslupla yaklaşırsanız, sanırım

daha doğru ve sonuç alıcı olacaktır.” Öcalan, devlete o kadar güveniyor ve güvenilirmesini istiyor ki, TC’nin tarihsel ve güncel gerçekliğini çarpıtacak ve unutturacak kadar kendinden geçiyor. Kendini kandırıyor, partiyi ve halkı kandırmaya çalışıyor. Partiyi ve halkı eli kolu bağlı bir biçimde tutmak ve tasfiyeyi sorunsuz sonuçlandırmak istiyor. Bunu anlamak o kadar zor değil, ama yapılan büyü ve uygulanan ideolojik ve psikolojik terör en sıradan ve yalın gerçeklerin görülmesini ve tavır alınmasını hemen hemen olanaksızlaştırıyor. Bunun, Öcalan sistemiyle bire bir ilişkisi vardır... Devleti kastederek, *“Oyun oynama ve intikamcı davranma küçüklüğüne düşeceğine inanmıyorum”* diyor. Peki *“Osmanlıda oyun çok”* halk sözü neyi anlatıyor? Daha önce kendisi Kemalizmi komplo-larla anlatmıyor muydu? İntikamcılık salt TC’nin değil, tüm egemen sınıf sistemlerinin vazgeçilmez bir özelliğidir. Kaldı ki TC, davasına ihanet etse bile yine de intikamcı davranmaktan vazgeçmiyor, işte en son pişmanlık yasası bunun en tartışmasız belgesidir. Sık sık Genelkurmay tarafından yapılan, *“dökülen kanları unutmamız mümkün değil”* sözleri, Öcalan’ın nasıl onulmaz bir yanılgı ve teslimiyetçi ruh hali içinde olduğunu kanıtlıyor.

Öcalan bir kez daha ne kadar **“cumhuriyetçi”** olduğunu vurgulamadan edemiyor ve şöyle diyor: *“Bu noktada şunları belirtmeyi tarihi bir görev biliyorum: Biz asla cumhuriyetin özüne karşı değiliz, tam tersine onun için varız. Onunla ve toplumla demokratik temelde buluşmak en büyük özlem ve amacımızdır. Acılar bunun faturası olarak görülmeli ve bu bütünlük gerçekleşmelidir. Tarihi hedef olarak devlet niye kolaylık sağlamasın? Büyük yanlışlıklar yapılmış olsa da, sonuçta kazanan Demokratik Cumhuriyet oluyor. Belki çok iyi niyetli bir yaklaşımdır, ama doğruluğuna kuşku duymuyorum, sonuçta başarılı olunacağına da.”* Evet Öcalan, her açıdan PKK’yi devlet çizgisine çekmek, onunla bütünleştirmek için zihnini, aklını, yeteneklerini sonuna kadar zorluyor. 7. Kongreye gönderdiği Politik Rapor da bunun en somut ifadesidir. 7. Kongreden istenen, İmralı çizgisini ideolojik, programatik, stratejik, taktik ve örgütsel olarak resmiyete kavuşturmak ve dönülmez bir biçimde kesinleştirip belgelemek ve topyekün tasfiyeciliği somut bir uygulama planına oturtmaktır. Vurgulamalıyız ki, bunlar da başarılıyor!

Genişletilmiş MK toplantısından sonra 7. Kongre süreci başlatıldı. Tasfiyeci BK ve diğer yönetenlere bakılırsa, Kongre süreci çok kapsamlı tartışmalarla geçmiştir! Oysa bu doğru değildir. Hiç kuşkusuz tartışılmıştır, ama bu, farklı görüşlerin özgürce ve demokratik bir tarzda tartışıldığı anlamına gelmez. Tersine İmralı çizgisinden farklı hiçbir görüşe ve bunların tartışılmasına izin verilmedi. Açık bastırma ve aldatmadan, psikolojik terörün her biçimine kadar sayısız yöntemle teslimiyetçi ve tasfiyeci İmralı çizgisi kadrolara özümsetildi, farklı düşünenler bastırıldı, bu temelde program ve strateji taslakları oluşturuldu. Her şey merkezden belirleniyordu, kadroların ve savaşçıların hiçbir etkileri yoktu, düşünce ve iradelerinin hiç bir değeri bulunmuyordu. Doğrusu, BK ve MK’nin de iradesi yoktu, onların da İmralı’dan dayatılan iradeyi bire bir

onaylamaktan ve parti ve savaşçı yapısına egemen kılmaktan ve yedirmekten başka bir etkileri ve yetkileri yoktu. Kongrenin de 3. Kongreden bu yana Öcalan karşısındaki durumu ve konumu bundan başkası değildi. Bunu kendileri de itiraf etmekten çekinmiyorlar. Açıkça, “*çizgiyi, stratejiyi, programı, hatta taktikleri Önderlik belirler, başta kongre olmak üzere partinin diğer organları ise bunu benimsemek, özümsemek ve uygulamakla yükümlüdürler!*”

7. Kongrenin ise, İmralı çizgisini ve iradesini onaylamak, meşrulaştırmak ve resmileştirmekten başka bir anlamı ve rolü yoktu. Yapılan bu oldu. İmralı çizgisi, hiç kuşkusuz, uluslararası karşı-devrimci güçlerin bir ürünü ve onların iradesinin Öcalan’ın ağzından dillendirilmesidir. Bu yargıyı bu çalışma boyunca ortaya koyduğumuz belgeler ve aktardığımız somut gelişmeler sayısız kez doğruluyor ve kanıtlıyor. O nedenle 7. Kongreye çok farklı anlamlar biçmek doğru ve anlamlı değildir. Uluslararası karşı-devrim planı doğrultusunda özel savaş karargahında çerçevesi çizilen bir çizgi ve iradeyi meşrulaştırarak partiye mal etmenin, bütün bir partiyi ve halkı karşı-devrimin iradesine tabi kılmanın teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilikten başka ne anlamı olabilir? Doğrusu, 7. Kongreye kadar ideolojik, politik, askeri ve moral tasfiyeyi gerçekleştirmişlerdi. Partimizin ideolojisi “*dogmatik ve ütöpik*” denilerek mahkum edildi ve terk edildi. Programımız, “*hayali ve siyasal değeri olmayan*” bir metin denilerek mahkum edildi ve bir kenara atıldı. Silahlı mücadele ve gerillaya, “*barış, demokrasi ve insan hakları önünde engel olduğu*” belirtilerek nihai olarak veda edildi ve tasfiye edildi. Bunların yerine Kemalizm ve emperyalist globalizm ideolojisi ve devrimi topyekün tasfiye programı ve planı konuldu. PKK’den geriye özü ve ruhu boşaltılmış hiçbir tarafa sığmayan ve hemen bir çırpıda yutulamayan koca bir gövde bırakıldı. Elbette yaratılan onlarca yıllık devrim ve direniş değerlerini bir çırpıda yok edemezlerdi, ama siyasal ve askeri anlamda PKK, bir canlı cenazeye dönüştürülmüştü. 7. Kongre sürecine girildiğinde PKK’nin ideolojik, politik ve askeri durumu ve yapısı buydu. Bu durum 7. Kongrenin anlamını ve işlevini de belirliyordu. 7. Kongre, canlı cenazeye dönüştürülmüş PKK için bir cenaze töreni olacaktı. Aslında bu, 15 Şubatla başlayan PKK’den kopma, devlet mecrasına girme, karşı-devrimin etkin bir aleti olma sürecinin resmi düzeyde finalidir. 7. Kongre ile onaylanan ve benimsenen irade ile PKK ve onun değerleriyle, onları sömürme ve kullanma ilişkisi dışında, hiçbir ilişkileri ve bağları kalmadı. Onlar, artık başka, PKK’nin ve devrimci yurtseverliğin tam karşısı bir nitelik, yapı ve gerçekliklerdir. Onlar artık İmralı Partisidirler. Onlar da 7. Kongreyi kendileri için yeni bir başlangıç, “*bir kuruluş kongresi*” olarak tanımlarlar; bu, yukarda çizdiğimiz çerçevede doğrudur. Ama tasfiyeciliğin, Kürtler adına devlet kulvarında siyaset yapma iddiasının geleceği yoktur; bu anlamda İmralı Partisinin tek bir anlamı olabilir: PKK ve devrimi, tarihsel değerleri, direniş bilinci ve kültürünü tasfiye etmek! Bu uğursuz ve tarihimizin en büyük ihanet görevini tamamladıklarında tarihin çöp sepetine atılacaklardır. Dolayısıyla 7. Kongre ile resmen İmralı Partisine dönüşen tasfiyeciler, artık kendilerini,

değerleri, koca mücadele değerlerini yemekten, geçmişin anılarını ve olanaklarını kullanmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Bundan sonrası iç çürüme ve adım adım her açıdan sahneyi terk edıştır.

PKK ve devrim için bir cenaze töreni olmaktan öte bir anlam taşımayan 7. Kongre ile ilgili biraz daha bilgi vermekte ve kimi değerlendirmelerde bulunmakta yarar var. Ocak 2000'nin başına gelindiğinde kongre ile ilgili bütün hazırlıklar tamamlanmıştı, İmralı çizgisi partiye bastırma ve kandırma yöntemleriyle egemen kılınmış, İmralı çizgisini resmileştirecek karar tasarıları hazırlanmış, "yeni" program taslağı yazılmıştı. Geriye bunları resmi oturumlarda onaylamak ve resmîyet kazandırmak kalıyordu. Bunu da 2-23 Ocak 2000 günleri arasında yaptılar. Her şeyleriyle PKK'den kopmalarına ve çok farklı bir nitelik ve yapı haline gelmelerine rağmen PKK adını terk etmeyi göze almadılar. PKK devrimci çizgisinde ısrar etme tavrından ve parti içinde şu veya bu düzeyde süren hoşnutsuzluklardan, halkta oluşacak olası tepkilerden dolayı PKK adını bir süre daha sürdürmeyi zorunlu gördüler. Yoksa hiçbir yönden PKK ile ilişkileri kalmamıştı. Benimsedikleri "*yasal demokratik mücadele*" stratejisi ile PKK adının bağdaşması mümkün değildi, PKK'nin kendi adıyla yasallaşması olanaklı değildi. Dolayısıyla geriye kalan gövdeyi tasfiye etmek, yeniden direnme olasılıklarını tümünden ortadan kaldırmak ve bu süreci mantıki sonucun kadar daha az sorunsuz götürebilmek için PKK adı bırakıldı. PKK adı, tasfiyeciliğin başarısı için kullanılan değerlerimizden biridir. Eğer 7. Kongre ile birlikte PKK adını terk etseydiler, teslimiyetçi ve tasfiyeci kimlikleri ve çizgileri biraz daha çabuk açığa çıkacak, dolayısıyla tepki ve direnme olasılıkları daha büyütebilirdi. Açık ki PKK adını kullanmayı sürdürmeleri, PKK adına tutkun oldukları için değil, tasfiyeci hesaplar nedeniyle.

7. Olağanüstü Kongrede yeni bir program ve tüzük kabul edilmiştir. Bunun dışında alınan kararların özetini Özgür Politika gazetesinin 10 Şubat 2000 tarihli sayısından olduğu gibi aktarıyoruz.

"Alınan tarihi kararlar:

-Silahlı mücadelenin bırakılması resmi olarak kabul edildi.

-Yeni parti stratejisinin temel mücadele biçimi, demokratik siyasal mücadele olarak kabul edildi.

-Silahlı mücadele örgütü olan ARGK'nin Türkiye'nin demokratik dönüşümü ve Kürt sorununun çözümüne bağlı olan varlığı, halk savunma gücü biçiminde düzenlendi.

-Cephe örgütlenmesi olan ERNK'nin yerine, her alanda Demokratik Halk Birlikleri örgütlendirilecek.

-Yeni parti yönetimiyle birlikte, Abdullah Öcalan oybirliğiyle yeniden PKK'nin Genel Başkanı seçildi.

-PKK Merkez Komitesi, Parti Meclisi adını aldı,

-Parti Meclisi üye sayısı 41'e yükseltildi.

-PKK Başkanlık Konseyi'nin 7 kişiden oluşan sayısı, 9'a çıkartıldı.

-PKK bayrağı kırmızı zemin üzerinde sol üst köşede bir güneş içinde yer alan kırmızı bir yıldız şeklinde belirlendi.”

Açıkça görüldüğü gibi, PKK'den adı dışında geriye bir şey bırakılmıyor, ARGK, ERNK tasfiye ediliyor. Bu gerçek anlamda tam bir silahsızlanma ve kendi kendisini düşmanın insafına terk etme durumudur. Hiç kuşkusuz, “güvenceyi devletin tarihine ve büyüklüğüne yarasır yaklaşımlarda” arayanların, askeri bir orduya, siyasal bir orduya, kendine ait bir güce ve silaha ihtiyacı olmaz. TC, artık onların “ortak devleti” idi, “Mısak-ı Milli”, ortak vatanları, Türk silahlı Kuvvetleri ise “ortak orduları”... İlk kez bu düzeyde modern bir askeri örgütlenme yaratan ve bir askeri güce ulaşan Kürtlerin TC'yi ve Kemalizmi Öcalan sayesinde yeniden keşfetmelerinden sonra, ARGK gibi bir güce ne ihtiyacı olabilirdi ki? “Halk Savunma Birlikleri” mi? İçi boşalmış, siyasetsiz, amaçsız, stratejisiz bırakılmış, tüm yalvarmalara ve af dilenmelerine rağmen bir yaşam alanı bulamayan, bu nedenlerle dağa mahkum edilen gerillanın dağda yaşamını sürdürme gerekçesinden başka bir şey değildir. “Barışa”, yani affa kadar dağda beklemek durumunda kalan gerillanın kendini korumanın ötesinde ellerindeki silahların bir anlamı olmayacaktır. Adı, **“Kürt Demokratik Halk Birliği”** olarak değiştirilen ERNK bu kararlar tarihe gömülmüş oluyor. Ulusal kurtuluş programından ve savaşından vazgeçen, kendini devletle bütünleştirme planına yatan tasfiyecilerin siyasal bir cepheye, halkımızın ulusal direniş cephesine herhangi bir ihtiyacı olmaz. O nedenle alınan her karar tasfiye planı çerçevesinde “tutarlıdır”. O nedenle üzerinde uzun uzadıya durmanın pek bir anlamı olduğunu sanmıyoruz. Zaten bu çalışma boyunca anlattıklarımız, İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiye çizgisini ve uygulama planını bütün boyutlarıyla açığa çıkarmaya dönüktü, bunun önemli ölçüde başarıldığı kanısındayız. Bir kez daha tekrarlamakta yarar var:

7. Kongre, partimiz için gerçek anlamda bir cenaze törenidir!

7. Kongrede somutlaşan tasfiyeciliği ve onun boyutlarını çok daha net ve çarpıcı kavramak için “*oybirliği*” ile benimsenen **“yeni”** programa bakmamız ve PKK programı ile kısa bir karşılaştırmasını yapmamız gerekir. O zaman ileri sürülen yalanlar çok daha net ortaya çıkacak ve halkımızın neye mahkum edilmek istendiği çok daha iyi anlaşılacaktır.

İmralı Partisinin Programı, daha önce Öcalan’ın savunmalarda, talimatlarda ve ilettiği mesajlarda dile getirdiği görüşleri özetler, geline aşamada değişim ve dönüşümün zorunlu hale geldiğini anlatır. PKK’nin gelişim evrimini yapay aşamalara, örneğin “*Diriliş dönemi*” ve “*Dönüşüm ve Kurtuluş dönemi*” gibi, ayırarak özetler ve şu sonuca varır, “*yeni*” programı da esas olarak bu sonuca dayandırır:

“1990’lı yıllarda yükselen dalgası, tamamlanmamış da olsa, demokratik ve ulusal devrimi yaparak dirilişi gerçekleştirmiş, PKK’nin çıkışında programına koyduğu hedeflerin çoğunu sağlamıştır.”

Devamla, devrimin Kürt sorununu açığa çıkardığını ve dünyanın gündemine dayattığını yazan tasfiyeci program, bunu PKK program hedeflerine ulaşma olarak değerlendirmektedir. Açık ki, bu değerlendirme gerçeği yansıtmamaktadır. Gerçeklik başka türdür, bunu aşağıda PKK programından yapacağımız aktarmalarla kanıtlayacağız. Peki tasfiyeciler neden bu kadar çıplak ve katıksız yalan söyleme gereğini duyuyorlar? Bunu yaparlarken halkımızı, partilileri ve dünyayı aptal yerine koyduklarını bilmiyorlar mı? Herkesi belleksiz sanmak hangi ruh halinin ve politik kaygının sonucudur? PKK programına koyduğu hedeflerin çoğunu gerçekleştirmiş, öyle mi? Peki bunun kanıtı nedir? PKK programına koyduğu hedefler neydi? Bunu unuttuğumuzu sanıyorlar, ya yazılı programı ne yapacaklar? Şimdi 6. Kongrede yenilenen PKK Programında yazılan hedefler ve görevlerin neler olduğuna bakmak için geniş bir alıntı yapmak istiyoruz. O zaman İmralı Partisinin tarihi tahrifatları ve büyük yalanları daha net ve belgeli olarak açığa çıkmış olacaktır. 6. Kongrede yenilenen PKK Programında **“Kürdistan Devrimi”** başlığı altında yazılanlar şunlar:

“KÜRDİSTAN DEVRİMİ

Kürdistan devriminin özellikleri

Kürdistan’da partimizin yürüttüğü devrim bir ulusal demokratik devrim olup, başlıca özellikleri şunlardır:

a) Devrimimizin iki temel yanı vardır; milli ve demokratik yanı. Milli yanı, sömürgeciliğin siyasi, askeri, ekonomik ve kültürel alandaki hakimiyetini hedef almaktadır. Devrimimiz ilk aşamada bu

yanı ön plana alarak gelişmiştir. Milli çelişki baş çelişki durumunda olup, diğer toplumsal çelişkilerin çözülmesinde tayin edicidir. Milli çelişki çözülmedikçe, diğer hiçbir toplumsal çelişki yalnız başına çözülme imkanına sahip değildir. Devrim adına atılan ilk adımlar milli karakterde olmuş ve Kürdistan'ı köklü bir devrimci gelişme sürecine sokmuştur.

Devrimimizin ikinci yanı, demokratik yanıdır. Demokratik devrim, toplumdaki ortaçağdan kalma çelişkileri temizlemeyi hedef almaktadır. Bunlar feodal-komprador sömürüsü, aşiretçilik, mezhepçilik, kadının kölece bağımlılığı gibi çelişkilerdir. Bu çelişkiler çözüldükçe toplum demokratik bir nitelik kazanmaktadır.

Devrimimizin bu iki yanı arasında çok sıkı bir ilişki vardır. Bu iki yan adeta iç içe geçmiştir. Demokratik devrim, hakim yan olan milli devrime bağlı olarak gelişmektedir. Milli devrimin gelişmesi de, toplumdaki demokrasinin gelişmesine çok yakından bağlı olmaktadır.

b) Kürdistan devriminin diğer bir özelliği de önderlik sorununa ilişkindir. Ulusal demokratik devrimde önderlik iki biçimde ortaya çıkmaktadır: Birincisi sınıf önderliği, ikincisi parça önderliği. Sınıf önderliği çerçevesinde feodal-komprador sınıf, küçük-burjuvazi ve işçi sınıfı arasında süren yoğun mücadelede önemli sonuçlara ulaşılmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelesi pratiği, devrimde zaferi yaratacak temel gücün işçi-köylü ittifakı, zaferi yaratacak önderliğin ise işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel önderliği olduğunu göstermiştir. Diğer sınıf önderlikleri sürekli geriler ve sömürgecilik karşısında ciddi bir güç olmaktan çıkarken, partimiz şahsında şekillenen işçi sınıf önderliğinin sağladığı sürekli gelişme bunu kanıtlamıştır.

Kürdistan'ın bölünmüşlüğünden kaynaklanan parça önderliği de önemlidir. Geri bir sosyal yapıda ve küçük bir parça olmasına rağmen Güney Kürdistan'ın geçmişte kendini önder olarak dayatması ve tüm Kürdistan'ın olanaklarını kendinde toplaması, ulusal kurtuluşa bir sonuç ortaya çıkarmadığı gibi, ona ciddi zararlar da vermiştir. Bu çarpık durum, büyük ve gelişmiş parça olan Kuzey-Batı Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu gelişmeyle düzeltilmiş ve TC'ye karşı Kuzey-Batı Kürdistan'daki mücadelenin önderliği, sağladığı kalıcı gelişmelerle kanıtlanmıştır.

Hem sınıf ve hem de parça önderliğini doğru bir biçimde ele alıp şahsında çözüme kavuşturan partimiz, burjuva milliyetçi, ulusal inkarcı ve teslimiyetçi yaklaşımlara karşı başarılı bir mücadele vererek, ulusal kurtuluşa doğru devrimci çizgiyi egemen kılmıştır. Partimiz şahsında gerçekleşen devrimci sosyalist önderlik, ulusal demokratik devrimde emekçi çizgisinin ve sosyalizm yolunda kesintisiz olarak ilerleneceğinin garantisi olmuştur.

c) Devrimimizin üçüncü özelliği, halkın geniş güçlerinin seferber edildiği uzun vadeli bir mücadele çizgisine sahip olmasıdır. Bu çizgi kendini pratikte uzun süreli halk savaşı biçiminde şekillendirir. Uzun süreli halk savaşı temelinde bütün mücadele biçimlerinin kullanılmasını içerir. Çok güçlü olan sömürgeci örgütlenme ancak böyle bir mücadele çizgisiyle geriletilip yenilgiye uğratılabilir. Bu çizginin uygulanması olarak yürütülen mücadele, yarattığı büyük devrimci gelişmelerle çizginin doğruluğunu kanıtlamıştır.

d) Devrimimizin dördüncü temel özelliği, onun sadece Kürdistan'la sınırlı olmayıp çevresini de derin etkisi altına alması ve bölgesel çapta gelişmesidir. Bu, devrimimizin evrensel niteliğini göstermektedir. Hem derin bir toplumsal devrim olması, hem dünyadaki aleyhte gelişmeler ortamında kendini güçlendirmesi, hem de Kürdistan'ın parçalanmış olması nedeniyle bölgenin tüm uluslarını doğrudan ilgilendirmesi, devrimimizin bu özelliğini ortaya çıkarmaktadır. Daha şimdiden devrimimizin bu özelliği pratikte hayat bulmaya başlayarak bölgeyi etkisi altına almıştır ve bu çerçevede gelişimini sürdürdükçe dünya üzerinde büyük etkiye bulunacaktır.

Kürdistan devriminin görevleri

Özelliklerini belirlediğimiz devrimimiz, en yüce amacımız olan sınıfsız topluma doğru ilerlemek ve bu toplumun ilk evresi olan sosyalizme varmak için zorunlu bir aşama olup, esas olarak şu görevleri gerçekleştirecektir:

A) Türk sömürgeciliğinin ve gerisindeki emperyalizmin Kürdistan üzerindeki her türlü hakimiyetine son vermek. Bunun için:

- 1- İşçi, köylü, aydın ve diğer sınıf ve tabakalardan tüm yurtseverleri birleştiren ulusal birleşik cepheyi daha da genişletip geliştirmek.
- 2- Halkın topyekün örgütlenmesini sağlamak için oluşturulan işçi, köylü, gençlik, kadın ve benzeri kitlesel birlikleri daha da geliştirip güçlendirmek.
- 3- Sömürgeciliğe karşı temel mücadele biçimi olan halk savaşını zafer çizgisinde yürütmek ve bunun temel örgütü olan Halk Kurtuluş Ordusu'nu geliştirmek.
- 4- Sömürgecilerin ve yerli ajanlarının sürekli kışkırtmaya çalıştığı halk arasındaki çatışmalara son vermek, bölgeci ve dar milliyetçi anlayış kalıntılarını tasfiye etmek.
- 5- TC'nin sömürgeci boyunduruğunu parçalamayı hedeflemeyen "bölgesel özerklik", "otonomi" vs. gibi özünde sömürgecilikle uzlaşmayı getiren teslimiyetçi anlayışları teşhir etmek ve bunlara karşı verilen kararlı mücadeleyi sürdürmek.
- 6- Savaş içinde sömürgecilerle işbirliği yapan ve halka düşmanlık edenlerin mallarına el koymak ve yoksul halka dağıtmak.
- 7- Sömürgeciliğin doğa ve halk üzerindeki her türlü tahribatına ve bulaşıcı hastalıklara karşı mücadele etmek için ekonomik, kültürel, eğitim ve sağlık hizmetlerini bizzat üstlenmek.

B) Demokratik halk yönetiminde ulusal bağımsız ve demokratik bir toplum yaratmak. Bunun için:

- 8- Sömürgecilerin işlettiği bütün yeraltı ve yerüstü kaynaklarını, fabrika, çiftlik ve diğer bütün işletmeleri kamu mülkiyetine geçirmek.
- 9- Sömürgeciliğin mali ve kredi sistemini dağıtarak yerine bağımsız bir mali ve kredi sistemi geliştirmek.
- 10- Ülke üzerinde hiçbir yabancı devlete askeri üs ve imtiyaz tanımamak.
- 11- Emekçi kesimler çıkarına adil bir toprak reformu yapmak.
- 12- Yoksul köylülerin tefeciye ve bankalara olan bütün borçlarını iptal etmek.

13- Toplumun demokratikleştirilmesinin bir parçası olarak, emekçi halkın ekonomik, siyasi ve kültürel alanlarda örgütlenmesinin önündeki engelleri kaldırmak ve bu konularda yasal statü geliştirmek.

14- İşçilere yeni iş alanlarını yaratmak, işçilerin bedenen ve fikren gelişmesine önem vermek ve sekiz saatlik işgününün uygulanmasına çalışmak.

15- Sömürgeciliğin adli sistemini dağıtmak ve yerine demokratik bir adli sistemi geliştirmek.

16- Kadın üzerindeki her türlü köleci baskıya son vermek, toplumsal ve siyasal yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliğini sağlamak, büyük toplumsal devrim dinamiği halinde olan kadın kesiminin bu gerçeğini doğru ele alıp eyleme dökmek.

17- Azınlık, milliyet ve dinsel gruplar üzerindeki her türlü baskıya son vermek, milliyetçiliğe düşmeden her kültüre özgürlük ve destek sağlamak ve onları bir zenginlik olarak görüp geliştirmek.

C) Bağımsız bir ekonomik yapı inşa etmek. Bunun için:

18- Ekonomiyi merkezi bir planlama ile yönlendirmek.

19- Kamu mülkiyeti ile devlet kapitalizmini birbirinden ayırmak ve devlet kapitalizmi biçimine karşı çıkmak. Bilimde, siyasette ve üretimde topluma verdiği kadar almak ilkesini hayata geçirip egemen kılmak.

20- Kamu mülkiyetinde ağır sanayinin geliştirilmesine öncelik tanımak.

21- Yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını, ulaşım, ticaret, bankacılık, kitle haberleşme araçları ve benzerlerini kamu mülkiyetinde işletmek.

22- Köylülüğü kooperatifleştirmeye teşvik etmek ve desteklemek.

23- Toplumun gelişmesinde yararlı olabilecek özel girişimciliği serbest bırakıp, yardım ve destek vermek.

D) Sömürgeci eğitim ve kültür kurumlarının yerine ulusal eğitim ve kültür kurumlarını oluşturmak. Kürtçe'nin bütün lehçelerinin gelişmesine fırsat ve imkan tanımak ve birinin ulusal dil haline gelmesini teşvik etmek. Kürt dili, edebiyatı ve tarihi alanlarında yoğun bir araştırma ve örgütlenme çabasına girişmek. Bütün halka okur-yazar olma imkanını tanımak.

E) Kürdistan devrimi ve birliği için:

24- Her parçadaki devrimi esas olarak o parçada yaşayan halkın eseri olarak görmek.

25- Her parçada yaşayan halkı, sömürgeci devlet aygıtıyla "özerklik" veya "otonomi" adı altında birtakım reformlarla uzlaştırma çabalarına karşı mücadele etmek.

26- Her parçada mücadele veren devrimci güçler arasında en sıkı destek ve dayanışmanın sağlanmasına çalışmak.

27- Her parçada devrimci çizginin başarısı için çaba harcamak.

28- Birlik için her parçadaki halkın öz iradesini esas almak.

29- Dünyanın çeşitli yerlerine savrulan Kürtlerin demokratik halklarını savunan, onları ilerici insanlıkla ve Kürdistan'daki mücadeleyle birleştiren ve Kürdistan'a yeniden dönüşün koşullarını hazırlayan bir yaklaşım içinde olmak.

F) Komşu halklarla olan ilişkilerde ve uluslararası sorunlarda proleter enternasyonalizmini uygulamak. Bunun için:

30- Komşu halkların devrimci güçleri ile olan ilişkilerde, ülke ayrımı temeli üzerinde her devrimci hareketin kendi ülkesindeki devrimden sorumlu olacağı ilkesini hakim kılmak ve bu temelde çeşitli düzeylerde ortak mücadelelere girmek.

31- Komşu halklarla birlik, her halkın bağımsız ve özgür olmasından geçer. Bu temel ilke üzerinde gerçekleşmeyen bütün zoraki birliklerin parçalanması için amansız bir mücadele vermek. Başta Türkiye halkı olmak üzere komşu halklarla ilişkileri "Ortadoğu Federasyonu" anlayışı çerçevesinde geliştirmek.

32- Bağımsız ülkeler ve ulusal kurtuluş hareketleriyle ilişki, dünyanın her tarafındaki işçi sınıfı hareketleri ve devrimci güçlerle ittifak, her alandaki demokratik, anti-faşist, çevreci ve hümanist çevrelerle dayanışma içinde olmak."

Bilinçli olarak PKK programından çok uzun bir alıntı yaptık. Program hedefleri, görevleri bütün netliği ve açıklığı ile ortadadır. Sömürgeci egemenlik mi yıkıldı, yıkılan sömürgeci egemenliğin yerine sosyalizme doğru evrilen bağımsız, demokratik ve birleşik Kürdistan mı kuruldu? PKK programının özü bu hedef ve görevlerdir, bunların hangi biri gerçekleştirildi? Bu programın ufkunda iktidar var, bağımsız bir ülke ve onun üzerinde halkımızın devrimci demokratik iktidarını kurma amacı var. Bu program aynı zamanda halkların devrimci-demokratik birliğine de açık ve halkların özgür iradeleriyle halkların en geniş birliğini de hedefliyor. Peki bunlar gerçekleşti mi? Çeyrek asırlık mücadele içinde halkımız önemli, devrim niteliğinde gelişmeler, değişim ve dönüşümler yaşadı, bunlar doğru. Ama bu devrimci değişim ve dönüşümler, bağımsızlık ve halkımızın iktidarıyla, halkımızın yaşamına ve kaderine hükmetme zafiriyle sonuçlandı mı? Bütün bu gelişmelere rağmen, halkımız üzerindeki inkar ve imha sistemi ortadan kaldırıldı mı? Gelinek noktada Kürtlerin herhangi bir siyasal statüleri var mı? Dahası en sıradan ulusal kimlik haklarını kazandı mı, en sıradan bir ulusal ve demokratik bir hak elde edebildi mi? Hayır, yalan söylüyorlar, halkımızı ve halkları aldatıyorlar. Bir yandan bu devrimci programı, "ütöpik, hayali, gerçekleşmesi olanaksız" ilan edecekler, ardından da "program hedeflerinin çoğu gerçekleşti" diye halkımızı kandıracaklar. Bu, tasfiyeciliği perdelemekten başka bir şey değildir.

Ayrıca devrimimizin bu iktidar hedeflerini unutturarak partimizin program hedefini, “Kürt sorununu açığa çıkarma ve dünyanın gündemine getirme” biçiminde anlatmaya çalıştılar. 7. Kongrede kabul edilen İmralı Partisinin programında şöyle denilmektedir: “Silahlı mücadele, demokratik siyasi çözümün özgür Kürt ayağını ve demokratik cumhuriyetin temeli olan özgür Kürt bireyini ortaya çıkarmış, Kürt halkı kendini her bakımdan yeniden yaratarak kendi cephesinde Kürt sorununu çözmüştür. Dolayısıyla ortaya çıkan bu Kürt gerçeğini egemen cumhuriyete kabul ettirip, iki asli kurucu üyenin ortak vatanını ve demokratik cumhuriyetini yeniden kurmak yeni dönemin temel çalışmasıdır. Bunun için cumhuriyeti oligarşik öz ve biçimden kurtarıp demokratik öz ve biçime kavuşturmak, Türk ve Kürt halkının ortak mücadele amacı haline gelmiştir.” Burada gerçekler çarpıtıldığı gibi, teslimiyet ve tasfiyeciliğin teorisi yapılıyor. Ya “5- TC'nin sömürgeci boyunduruğunu parçalamayı hedeflemeyen ‘bölgesel özerklik’, ‘otonomi’ vs. gibi özünde sömürgecilikle uzlaşmayı getiren teslimiyetçi anlayışları teşhir etmek ve bunlara karşı verilen kararlı mücadeleyi sürdürmek” biçiminde konulan madde için ne diyebilecekler, şimdi kendileri ‘bölgesel özerklik’ veya ‘otonomi’yi dahi savunmuyor, TC’nin sömürgeci boyunduruğuna tutkuyla sarılıyor, “ortak devlet ve vatanımız” uydurmalarıyla teslimiyet ve ihanetlerini teorileştiriyorlar. Aslında PKK programı “hayal ve siyasal değeri olmayan bir belge” deyip o noktada kalsalardı, daha “dürüst” davranmış olurlardı, ancak orada kalmadılar, bir de yalan ve çarpıtmalarla kafaları karıştırdılar ki, parti içindeki tepkiler en aza insin, teslimiyet ve ihanet daha rahat yenilir yutulur hale gelebilsin! Peki “yeni” programla Kürtler için ne vaat ediyorlar, onlar için neyi hedefliyorlar? Şimdi kısaca bu sorulara yanıt getirmeye çalışalım. 20 Ocak 2000 tarihini ve “7. Kongre” imzasını taşıyan İmralı Partisinin programından uzun bir pasaj aktarıyoruz:

“E- Demokratik Dönüşümün Özellikleri

Partimizin yürüttüğü demokratik kurtuluş mücadelesi özünde bir demokratik dönüşüm ve yapılanma hareketi olup, başlıca özellikleri şunlardır:

Demokratik dönüşüm iki temel yanı vardır: Birincisi, Türkiye’de devletin ve toplumun demokratikleştirilmesi; ikincisi, Kürt ulusal sorununun çözümüdür. Birinci yan, oligarşik diktatörlüğün aşılıp Cumhuriyetin yeniden demokratik kuruluşunu, oligarşik yapının ve uzantılarının Türk ve Kürt toplumları üzerindeki baskı ve tahakkümüne son verilmesini, toplumsal yaşamın her alanda demokratik özgürlükçü temelde örgütlenirlik geliştirilmesini içerir. Oligarşi ile halklar arasındaki çelişkinin çözümü temel toplumsal gelişme dinamiğidir. Cumhuriyetin demokratikleşmesi gerçekleşikçe toplumsal özgürlük gelişir, toplumun demokratik örgütlenmesi ve özgürlükçü yaşamı geliştikçe de devletin demokratik yapılanması gerçekleşir.

İkinci yan, oligarşik diktatörlüğün Kürt ulusal kimliğini yasaklayan ve ulusal gelişmenin önünde engel oluşturan hakimiyetinin aşılmasını, dil ve kültür başta olmak üzere Kürt ulusal örgütlülüğünün ve yaşamının geliştirilmesini içerir. Bu temelde yürütülen çok yönlü mücadele önemli bir birikim ortaya çıkarmıştır.

Demokratik dönüşümün bu iki yanı iç içe geçmiştir. Devletin ve toplumun demokratik değişimi ve yapılanması geliştikçe, Kürt ulusal sorunu çözüm yoluna girer. Ulusal sorunun çözümünde

adımlar atılıp Kürt ulusal örgütlülüğü geliştikçe, cumhuriyetin ve toplumun demokratikleşmesi gerçekleşir. Şimdiye kadar ulusal sorun temelinde geliştirilen mücadele demokratik dönüşümü gerçekleştirebilir hale getirirken, önümüzdeki süreçte devletin ve toplumun demokratik değişimi temelinde atılacak adımlar Kürt ulusal sorununun çözümünü ve ulusal yaşamının gelişmesini gerçekleştirecektir. Bu da kendisini demokratik cumhuriyet ve toplumsal özgürlükte ifade edecektir.

b) Demokratik dönüşümün ikinci özelliği, uzun yıllar süren çok yönlü mücadelenin ortaya çıkardığı büyük birikime ve dinamik toplumsal güçlere dayanmasıdır. Bunun temelinde Türkiye’de yaşanan iki yüz yıllık mücadeleyle Kürt sorununda devam edip gelen bastırma ve isyan çatışması vardır. Özellikle son otuz yıldır Türkiye’de emekçi halkın ve gençliğin yürüttüğü çok yönlü mücadele ile Kürt halkının PKK öncülüğünde verdiği büyük ulusal demokratik mücadele hem demokratik dönüşümü gündemleştirip halklarımızın vazgeçilmez arzusu haline getirmiş, hem de demokratikleşme için gereken büyük birikimi ortaya çıkarmıştır.

Bu temelde demokratik dönüşüm en başta uzun mücadele sürecinde yaratılan Kürt ulusal demokratik hareketine, onun örgütlülüğüne ve öncülüğüne dayanmaktadır. Bu hareket ki, dünyanın her tarafındaki Kürt toplumunu çok büyük ölçüde kendi içinde birleştirmiş, örgütlemiş ve günümüz dünyasının en dinamik gücü olarak harekete geçirmiştir. Yine demokratik dönüşümün temel bir dayanağı olarak, başta işçiler ve memurlar olmak üzere Türkiye’nin geniş halk kesimleri vardır. Ayrıca uluslararası konjonktür de Türkiye’de demokratik dönüşümü istemekte ve gerekli görmekte-dir.

Denebilir ki, Türkiye ortamı demokratikleşme açısından ilk kez bu düzeyde büyük bir birikime, iç ve dış koşulların uygunluğuna ve bu denli dinamik demokrasi gücüne sahip olmuştur. Ulus, sınıf, cins, etnik vb. çelişkiler temelinde demokratik dönüşümü bir tutku düzeyinde isteyen başta işçiler, gençler, kadınlar ve Kürt halkı olmak üzere en geniş halk kesimleri bir demokrasi bloğu yaratarak dönüşümü sağlamayı bilecektir.

c) Demokratik dönüşümün diğer bir özelliği de çok yönlü ve zengin mücadele yönetimleriyle gerçekleşecek olmasıdır. Uzun yıllar süren silahlı şiddet, demokratikleşme önünde engel oluşturan gerici anlayış ve ilişkileri büyük ölçüde parçaladığı gibi, mücadele yöntem ve amaçları bakımından da zengin bir birikimi ortaya çıkarmıştır. Bir yandan düzenin kendini demokratik reforma tabi tutma zorunluluğu yaşanırken, diğer yandan geniş demokrasi güçlerinin bu zengin örgüt ve mücadele biçimleriyle dönüşüm sürecini hızlandırma ve derinleştirme durumu yaşanacaktır. Bu da ifadesini kitlelerin en pasif hak taleplerinden grev, boykot ve gösteriye kadar uzanan çok yönlü demokratik siyasi mücadelesinde bulacaktır. Demokratik dönüşüm ancak böyle çok kapsamlı ve uzun süreli demokratik haklar ve özgürlükler mücadelesiyle gerçekleşecektir.

F- Demokratik Dönüşümün Görevleri

Özelliklerini belirlediğimiz demokratik dönüşüm, esas amacımız olan sosyalizme ulaşmak için bir ön aşama olup, şu görevleri yerine getirecektir.

A- Oligarşik yapının ve uzantılarının toplum üzerindeki her türlü hakimiyetine son vermek. Bunun için:

1- Halklarımızın topyekün örgütlülüğünü yaratmak amacıyla işçi, köylü, gençlik, kadın vb. halk kesimlerinin demokratik kitlesel örgütlerini kurmak ve geliştirmek.

2- Demokrasiden yana olan tüm kesimlerin ve siyasal güçlerin içinde birleşeceği geniş bir demokrasi bloğunu oluşturmak.

3- Oligarşik yapıya ve uzantılarına karşı kitlelerin demokratik siyasal mücadelesini her alanda ve zengin eylem biçimleriyle geliştirmek. Kitlelerin sivil itaatsizliğini yaygınlaştırmak.

4- Halkı oligarşik yapıya karşı mücadeleden alıkoyan, uzlaştıran veya teslimiyete götüren ideolojik dogmatizme, sosyal-şoven ve ilkel-milliyetçi yaklaşımlara karşı etkin bir mücadele içinde olmak.

5- Özel savaş sistemini, kontrgerilla ve savaş rantçısı çete odaklarını tasfiye etmek.

6- Kapitalizmin çarpık gelişiminin doğa ve toplum üzerinde yarattığı her türlü tahribata karşı aktif mücadele vermek.

B- Demokratik Cumhuriyet yönetiminde özgür ve demokratik bir toplum yaratmak.

Bunun için:

1- Türkiye'nin siyasal bütünlüğü ve anayasal yurttaşlık temelinde Türk ve Kürt halklarının asli kurucu üye olarak özgür katılımının gerçekleştiği demokratik siyasal bir sistem geliştirmek.

2- 12 Eylül anayasasını ortadan kaldırarak, bireysel ve toplumsal özgürlük temelinde herkesin kendi kimliğiyle (ulus, cins, sınıf, etnik vb.) yer aldığı ve temel hakların güvenceye alındığı bir demokratik anayasa oluşturmak.

3- Demokratik Cumhuriyetin temeli ve güvencesi olan örgütlü bir toplum yaratmak amacıyla herkese tam bir ifade, örgütlenme ve siyaset yapma özgürlüğü sağlamak.

4- Halkın doğru ve yeterli haber alma hakkı çerçevesinde basın özgürlüğünü geliştirmek, sosyal ve kültürel yaşamın çağdaş demokratik ölçülere ulaştırılması için demokratik ve özgürlükçü bir basın yasası oluşturmak ve basındaki kartelleşmeye karşı çıkmak.

5- Çoğulcu ve katılımcı demokrasinin geliştirilmesi için siyasal partiler, sendikalar ve dernekler yasasını demokratik içeriğe kavuşturmak. Çalışanların yönetime katıldığı bir sistem geliştirmek.

6- Aşırı merkezileşip güçlenerek toplumun özgür gelişimi önünde engel haline gelen yönetim yapısını aşmak, yönetim gücünü tabana kadar yayıp yerel yönetimleri güçlendirmek.

7- Sınırları koruma temelinde ordunun küçültülmesinden ve dışa karşı tehdit unsuru olmaktan çıkarılmasından yana olmak.

8- Barışı ve halkların egemenliğini tehdit eden her türlü askeri pakta ve NATO'ya karşı olmak.

9- Avrupa Birliği'ne girmekten yana olmak. Bu ilişkinin halklar yararına gelmesi için her alanda etkin çaba harcamak.

10- Demokratik planlama çerçevesinde emekçilerin çıkarını gözeten, adil bir gelir dağılımını öngören ve toplumsal refahı geliştiren bir ekonomik sistemi esas almak. Ülke kaynaklarının dengeli dağılımını gerçekleştirmek.

11- Oligarşik yapıya hizmet eden maliye ve vergi sistemi yerine emekçi halk yararına bir maliye ve vergi sistemi geliştirmek.

12- Ekonomik alanda başta köylülük olmak üzere diğer toplumsal kesimlerin kooperatif örgütlenmesi için çalışmak.

13- Herkese çalışma ve yaşam güvencesi olacak bir sosyal sigorta sisteminin geliştirilmesini esas almak.

14- Herkese iş bulacak düzeyde yeni iş alanlarının açılması ve işsizlik sigortasının geliştirilmesinden yana olmak.

15- Halk sağlığını korumak, tüm halk için parasız sağlık hizmeti sunacak sigorta sistemi oluşturmak, çocuklar ve kadınlar için destekleyici sağlık programları uygulamak.

16- Kadın üzerindeki her türlü köleci baskı ve egemenliğe son vermek. Eşitsizliğe yol açan anayasal ve yasal düzenlenişi kadın lehine değiştirmek. Toplumsal ve siyasal yaşamın her alanda erkek egemenliğine karşı mücadele etmek. Kültürel, siyasal ve sosyal yaşama kadının etkin katılımını sağlamak.

17- Gençliğin ruhsal, beyinsel ve fiziki gelişimi için gereken eğitsel ve sosyal çalışmaları yürütmek. Toplumsal ve siyasal yaşama aktif katılımını geliştirmek.

18- Oligarşik yapıya hizmet eden, bireyi ve toplumu geliştirmeyen eğitim ve kültür sistemini aşmak, özgür kişiliği ve toplumsal özgürlüğü geliştiren demokratik bir sistemi esas almak.

19- Köklü bir yargı reformu temelinde demokratik bir hukuk sistemini geliştirmek.

20- Azınlık milliyet ve dinsel gruplar üzerindeki her türlü baskıya son vermek, kültürleri bir zenginlik olarak görüp her kültürün gelişimi için özgürlük ve destek sağlamak.

21- İnsan hakları ile ilgili uluslararası sözleşmelerin (İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, Paris Şartı, Kopenhag Kriterleri vb.) kabul edilip etkin uygulanmasından yana olmak. İdam cezasının tamamen kaldırılması için mücadele etmek.

C- Kürt ulusal sorununun barışçıl ve demokratik yöntemlerle çözümünü gerçekleştirmek. Bunun için:

1- Olağanüstü hal ve köy koruculuğu gibi Kürdistan'da geliştirilen özel savaş sistemini bütünüyle tasfiye etmek.

2- Mücadelemizin büyük ölçüde parçaladığı aşiretçi-feodal kalıntıları tamamen tasfiye etmek ve yoksul köylü yararına bir toprak reformu yapmak.

3- Savaştan tahrip olan ekonomik yapıyı halk yararına yeniden inşa etmek ve geliştirmek.

4- Savaş nedeniyle yerini terk etmiş olan halkın geri dönüşü için gereken imkan ve desteği sağlamak.

5- Kürt kimliğinin anayasal düzeyde kabul edilmesi ve güvenceye alınması, Kürt dili ve kültürünün gelişimi için gereken özgür ortamın yaratılıp bunun yasal düzenlemeye kavuşturulması amacıyla çok yönlü mücadele etmek.

6- Kürtçe anadil eğitiminin yasal güvenceye kavuşturulması ve her alanda geliştirilmesi için çalışmak.

7- Kürtçe eğitimi ve her türlü basın, yayın, tarih, kültür ve sanat çalışmasını geliştirmek ve bu çalışmaları kurumsaltmak. Bu temelde tüm ulusal güçleri ve imkanları seferber etmek.

8- Kürt toplumunun her alandaki örgütlülüğünü ve yönetim gücünü geliştirerek, demokratik cumhuriyete etkin katılımını sağlamak.

9- Kürt tarihinin açığa çıkartılması için gereken çalışmaları yapmak ve tarihi eserleri koruyup güvenceye almak.

D- Kürt ulusal birliğini ve demokratik ilişki sistemini geliştirmek. Bunun için:

1- Her parçadaki ulusal demokratik gelişmenin ve çözümün o parçadaki halkın özgücüne dayalı olarak gerçekleşmesini esas almak.

2- Her parçadaki ulusal demokratik gelişimi, bağlı olunan egemen ülkedeki demokratik dönüşümün bir parçası olarak ele almak ve yürütmek. Ulusal sorunun çözümünü sınırları değiştirmeden demokratik dönüşüm ve özgür birlik çerçevesinde geliştirmek.

3- Her parçadaki ulusal demokratik mücadele güçleri arasında etkin destek ve dayanışmanın sağlanmasına çalışmak.

4- Dünyanın çeşitli yerlerine savrulan Kürtlerin demokratik haklarını savunan, örgütleyip kültürel gelişmelerine destek olan, ilerici insanlıkla ve Kürdistan'daki mücadeleyle birleştiren bir yaklaşım içinde olmak.

5- Her alandaki Kürt toplumu ve siyasal güçleri arasındaki demokratik ilişki ve ulusal birliği Ulusal Kongre çerçevesinde sağlamak.

6- Başta Asuri-Süryani halkı olmak üzere Kürdistan'daki ulusal toplulukların kendi kimliklerini korumaları, dil ve kültürlerini özgürce geliştirmeleri için uygun ortam oluşturmak ve bu temelde yürütülen mücadeleyi desteklemek.

E- Bölge halkları arasındaki ilişkiyi Demokratik Ortadoğu Birliği anlayışı temelinde ele almak. Kürt sorununun her parçadaki demokratik çözümünü ve Kürt ulusunun demokratik ilişki ve birliğini, Demokratik Ortadoğu Birliğinin köprüsü yapmak. Bölge halkları ve demokratik güçleriyle bu esaslar temelinde bir ilişki ve dayanışma içinde olmak.

F- Uluslararası alanda demokratik ülkelerle ilişki; sosyalist, ilerici-demokratik ve özgürlükçü güçlerle ittifak, her alandaki anti-faşist, çevreci, hümanist, insan hakları savunucusu çevrelerle dayanışma içinde olmak.”

Görüldüğü gibi tasfiyeci kongre, İmralı Partisinin programını hazırlarken, PKK programının sistematığını biçimde esas alıyor, ama içeriği ile halkımıza sömürge köleliğinden başka bir şey önermiyor. Demokratikleşme, demokratik cumhuriyet gibi içeriği belirsiz kavramalardan söz edilmesine rağmen Kürtlerin öngörülen bu yapı içindeki yerleri, bugün var olan devlet-yurttaş ilişkisinden, yani sömürge köleliğinden başka bir şey değildir. Halkımızın kendi yaşamı ve kaderi ile ilgili karar ve yönetim süreçlerinde herhangi bir yerleri ve hakları yok. Halkımız için önerilen bazı kültürel kırıntılardan başka bir şey değil. Devletin bütünlüğü esas alınıyor, Kürtler için kölelikten başka bir şey ifade etmeyen “*anayasal vatandaşlık*” kavramı ile Kürtler avutuluyor, gözleri boyanmaya çalışıyor. Oysa özgür bir halk yaratmak için, en asgari ulusal ve demokratik hakları için bunca bedel ödediler, yoksa sömürge boyunduruğunu “*Demokratik cumhuriyet*” ve “*anayasa vatandaşlık*” safsatası ile ebediyen boyunlarında tutmak için değil... Kısacası, Öcalan’ın savunmalarında dile getirdiği görüşler programatik bir ifadeye kavuşturulmuştur. Bu programın herhangi bir demokratik kitle örgütünün çalışma programından çok daha geri olduğunu belirtmek, abartı değil, sadece gerçekliğin özet bir ifadesi olacaktır. O nedenle bu konuda geniş değerlendirmeler yapmaya gerek yoktur.

İmralı Partisi salt program hedefleriyle değil, “*demokratik yasal mücadele*” yöntemini stratejik bir yöntem olarak belirmesiyle de halkımızı ve en temel ulusal ve demokratik haklarını sonsuza dek silahsızlandırmış ve siyasal güç dayanaklarından yoksun bırakmış oluyor. Tepeden tırnağa kadar silahlı ve örgütlü olan, bütün şiddet araçlarını tekeline alan, ideolojik hegemonya araçlarını kontrol eden ve Kürtleri inkar ve imha sistemi altında tutmayı kendisi için bir var oluş gerekçesi sayan Türk sömürge yönetimi altında Kürt kimliğini resmen kabul ettirmek ve belli bir statüye kavuşturmak mümkün değildir; kendi davasına sırt çevirmeden, gerçeklere gözlerini kapatmadan hiç kimse, “*yasal demokratik mücadele*” ile Kürt halkının ulusal demokratik haklarının alınacağı iddiasında bulunamaz. Bunlar bir yana, İmralı Partisi devleti ve onunla bütünleşmeyi kendisi için stratejik bir yol seçmesine rağmen yasallaşabilecek mi, devlet buna izin verir mi?

Sözün özü şu: İmralı’dan dayatılan ve 7. Kongre ile resmileştirilen çizgi ve pratik, teslimiyet, ihanet ve tasfiye planından başka bir şey değildir. Bu çizgi ve uygulamada Kürtlere kölelik, inkar ve imhadan başka bir iktidar olma ve gelecek yoktur. Bu çok açık, bu açık olan gerçekleri halkımızın bilincine çıkarmak çok önemlidir, bugün

tasfiyeciliği ve tarihimizin en büyük ihanetini boşa çıkarmak günün acil ve başlıca görevidir!

BEŞİNCİ BÖLÜM

ÖCALAN GERÇEĞİ:

BİR YANILSAMANIN ANA ÇİZGİLERİ!

15 Şubat sonrası yaşanan gelişmeler, halkımızın ve bölge halklarının yaşamına ve kaderine dayatılan en büyük tasfiye hareketidir. Geline nokta, dünya gericiliğini sarsan bir devrim gerçekliğinden, tasfiye sürecine alınan bir devrim gerçekliğidir. 7. Kongre ile resmileştirilen devrimin ve partinin tasfiyesi, tasfiyecilerin “barış” söylemleri altında gizlenmeye çalışılıyor. Ancak ortada bütün dünyanın bildiği çıplak gerçekler var. Bu, tam teslimiyet ve topyekün tasfiye hareketidir; bu, “Önderlik gerçeği” olarak adlandırılan Öcalan yönetim sisteminin çöküşüdür. Burada anlaşılması gereken iki temel nokta var. **Bir:** İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğinin temel nedenleri nelerdir; başka bir ifadeyle, Öcalan neden çözüldü, neden teslim oldu, neden teslimiyet ve ihanetini bütün tarihimize, halkımıza ve partimize topyekün bir teslimiyet ve tasfiye hareketi olarak dayattı? **İki:** Bir parti ve halk, böyle bir kişinin ardından neden ve nasıl bu kadar kolay sürüklenebildi; Öcalan'ın uçaktan başlayan çözülme gerçekliği, başta Başkanlık Konseyi ve parti organları tarafından neden görülmek istenmedi ve görölse bile neden gerekli tavır alınmadı? “Emperyalist ve sömürgecilerin devrimimizi tasfiye planları neden bu kadar kolay sonuç aldı” sorusunun yanıtlanması gerekiyor ve bu, çok önemlidir. Bu sorunun yanıtlanması, Öcalan gerçekliğinin bütün boyutlarıyla aydınlatılması anlamına geliyor. Öcalan gerçeği aydınlatılmadan İmralı teslimiyet ve tasfiye sürecini kavramak ve dolayısıyla doğru, tutarlı, sonuç alıcı bir duruş sergilemek de mümkün değildir.

Sorularımızı biraz daha geliştirmemiz ve anlaşılır kılmamız gerekiyor: Öcalan'ın İmralı'da yaşadığı teslimiyet ve yöneldiği tasfiyeciliği nasıl açıklamak gerekir? Neden bir çırpıda devrimin ve partinin bütün değerlerini düşmana teslim etti, neden bir çırpıda kırk yıllık cumhuriyet ideologu ve Kemalist siyasetçi kesiliverdi? Basit can korkusu mu? Evet, neden? Burada yaşanan, sosyalist bir önderin, ulusal kurtuluşçu bir önderin yoğun düşman şiddeti karşısında zaaflarına yenilgisi midir? Yoksa gerçeklik çok daha karmaşık, derin ve çelişkili bir bütün müdür?

Bütün bu soruların yanıtı, Öcalan gerçeğinde, onun kurduğu kişi kültüne dayalı, tek kişinin keyfi ve sorumsuz yönetiminden başka bir şey olmayan ve "Önderlik gerçeği" denen "sistem"de gizlidir. O nedenle Öcalan gerçeğine ve kurumlaştırdığı "sisteme" çok kısaca bakmamız gerekiyor. Hemen vurgulamalıyız ki, bu konuda yaptığımız değerlendirmeler henüz "giriş" ve genel bir çerçeve, bundan sonraki araştırma, tartışma ve değerlendirmelerimiz için bir perspektif niteliğindedir. Öcalan gerçeğini ve "sistemini" incelemek demek, parti ve devrim tarihini yeniden yazmak anlamına gelir. Bunu başka çalışmalarımızda yapacağız. Parti tarihini yeniden yazmak ve Öcalan gerçeğini bu çerçevede yerli yerine oturtmak gerekir. Bu, bütün gerçekleri yerli yerine oturtmak, geleceğe sağlıklı bakmak ve adım atmak için kaçınılmazdır. Bu çerçeve değerlendirmemizde Öcalan gerçeğini ana çizgileriyle ortaya koymaya, İmralı teslimiyeti ve tasfiyeciliğinin temel nedenleri hakkında temel bazı gerçeklerin altını çizmeye çalışacağız.

I.

Kişi kültüne dayalı, sorumsuz ve keyfi tek kişinin mutlak yönetim sistemini bütün boyutlarıyla kavrayabilmek için tarihsel süreç içinde nasıl gelişip kurumlaştığına, Öcalan'ın bunu ideolojik ve ruhsal düzeyde partiye ve halka nasıl egemen kıldığına bakmak gerekir. Öcalan sisteminin tarihsel süreç içindeki evrimi, aynı zamanda parti tarihimizi ve bugünü kavramada bize ışık tutacaktır.

1971 Direnişçiliği, PKK'nin ortaya çıkışında, çok önemli bir etkidir, Abdullah Öcalan'ın devrime yönelmesinde önemli bir rol oynar. Kendisi bu süreci, "*ben bir boşluğa doğdum*" biçiminde özetler. Bunun anlamı şu: '71 Direnişçiliği önderleriyle, örgütleriyle ve belli başlı kadrolarıyla kırıldı. Önder ve kadroların bazıları katledilerek, bazıları da tutsak alınarak etkisiz hale getirildi. Sonuçta bir tür örgütsel ve önderlikssel boşluk ortaya çıktı. Öcalan "*boşluğa doğdum*" derken bunu anlatmaktadır. Bu durum, onun için bir fırsat niteliği taşır. "*Eğer Mahirler yaşasaydı, bir önder olarak değil, bir militan olarak*

kahırdım" demektedir. A. Öcalan'ın bireysel arayışları ile kişilik yetenekleri de elbette çıkışta önemli rol oynar, bunu da hemen kaydetmemiz gerekir.

Öcalan, tek kişi yönetimine dayalı sistemini başta kurgulamış mıydı? Hayır, bu, olanaklı değil! '70'li yılların başlarında, Kızıldere katliamı oldu. Katliama karşı yapılan boykot, bildiri dağıtma eylemlerinden dolayı Öcalan zindana düştü. Ardından da 6-7 aylık bir hapis süreci yaşadı. Arayışları ve araştırmaları vardı; dönemin siyasal ortamının ve gelişmelerinin yoğun etkisi altındaydı. Güç, kimlik arayışı içindeydi. Toplumda bir yer edinmek, itibar sahibi olmak istiyordu. Bu konuda çok hırslı ve tutkuludur. Bunda çocukluk eğilimlerinin, yetişme koşullarının etkisi vardır. Bütün arayışlarının ve eğilimlerinin yanıtını, büyük ölçüde devrim ve sosyalizm davasında buldu; bunu '71 Direnişçiliği sağladı.

Öcalan'ın anlatımlarından yola çıkarak eğilimlerine biraz daha yakından bakmakta yarar var. Gücü başta devlet içinde arar, fakat aradığını bulamaz. Askeri okula gitme istemi var. Ancak bu isteminin gerçekleşmemesi, devlet içinde iktidar ve güç, kimlik ve yaşam arayışlarının önünü kapatır. Sonra gücü dinde arar. O da fazla istemlerine, kişilik özelliklerine yanıt vermez.

'70'li yıllarda Türkiye'de devrimci çıkışın yarattığı ideolojik ve psikolojik bir ortam, büyük bir devrimci heyecan, tutku var. Bu tutku hemen hemen herkesi, tüm gençliği sarmıştır. Özellikle üniversite gençliğini... Dünya çapında sosyalizm ve ulusal kurtuluşçuluk prestijinin zirvesindedir. '68 çıkışı, Che Guevara'nın enternasyonal rüzgarı, Vietnam Devriminin etkileri dönemin dünya ve Türkiye'deki siyasal, ideolojik ve psikolojik ortamı hakkında çok net bilgiler verir. Güç arayan bir kişilik olarak Öcalan'ın böyle bir ortamdan etkilenmemesi mümkün mü? Öte yandan sınıfsal olarak da yoksul bir Kürt aileden geliyor. Siyasal ortam ve sınıfsal gerçekliği düşünce dünyasını etkileyen temel bir olgudur. Gelişmenin yolunun, hem kendi sınıfsal, hem de ulusal gerçekliğini kavramaktan geçtiğini, bunun da sosyalizmde karar kılmak anlamına geldiğini görür.

O dönem Türkiye'de bir örgütsel boşlukla birlikte önemli bir devrimci miras ve devrimci potansiyel de var. Gençlik büyük ölçüde bu devrimci sürecin etkisi altındadır. Öcalan '70'li yılların bu siyasal atmosferinde Ankara'dadır, Kürdistan sorununa eğilir, araştırma ve inceleme sürecini yaşar. Gerçi KDP ve DDKO cılız da olsa Kürdistan sorunu hakkında belli bir iddiayı dillendirirler. Ama bu eğilimler, kendileriyle belli bir ilişki içinde olan Öcalan'ı tatmin etmekten uzaktırlar. Tersine bu grupları sınıfsal ve ideolojik konumlarından dolayı kendisi için ezici bulur. Bu nedenle KDP ve DDKO kendisine cazip gelmez, dahası bunları kendi arayışları ve eğilimleri için bir

engel, bir tehdit olarak algılar. Böylece arayışlarını ve araştırmalarını emekçi seçenekte, devrim ve sosyalizm çizgisinde geliştirir ve derinleştirir.

Bu kısa açıklamalardan sonra durumu özetlemek gerekirse, Öcalan'ın arayışları-na ve tutumuna yön ve biçim veren üç temel etkeni şöyle formüle etmek mümkündür: **Bir**, bireysel güç arayışı; **iki**, sosyalizmin bütün gençliği ve toplumu etkileme düzeyi; **üç**, ulusal ve sınıfsal gerçekliği!

Bu üç etken Öcalan'ın sosyalizmde karar kılmasında belirleyici ve etkileyici rol oynamıştır. Bütün bunların hepsi iç içe ve belki de eşit ağırlıktadır. Hatta sosyalizmde karar kılarken ulusal ve sınıfsal gerçekliği daha ağır basan etkenlerdir. Ama kişisel eğilimleri de (güç arama, kimlik ve itibar edinme, toplumda saygın bir yer tutma) gibi eğilimleri de unutmamak gerekir. Hemen hatırlatmalıyız ki, bu eğilimler, farklı düzey-de de olsa hemen hemen herkeste aşağı yukarı var; o nedenle o dönemde bu eğilimle-rin olmasını yadırgamıyoruz. Geçmeden bir tespiti hatırlatmalıyız ki, bireysel istekler, o günün atmosferinde toplumsal taleplerle birleştiğinde kuşkusuz devrime yönelik gerçekleşir. Bireysel istekler de toplumsal mücadele içinde yeniden biçimlendirilir. Sosyalizme, devrimciliğe yönelten etkenlerin düz ve katışıksız olmadığını belirtmeliyiz. Öcalan için de aynı durum ve etkenler geçerlidir.

Kürdistan devriminin sorunları sosyalizmin evrensel ilkeleri ışığında değerlendiriliyor ve bir devrim teorisi oluşturuluyor. Burada Öcalan, önemli ve öncü bir rol oynuyor. Bir grubun oluşmasına önyak oluyor. Başta Türkiye devrimci hareketiyle, Türkiyeli arkadaşlarla ilişkiler kuruyor. İlk dönemde Türkiye Devrimi ile Kürdistan Devrimi arasındaki çizgiler çok belirgin ve net değildir. Ancak Kürdistan sorunu ağır-lıklı olarak tarihsel ve güncel konumuyla inceleniyor, araştırılıyor, bir çok yönüyle açığa çıkarılıyor. Kısacası, '75'e kadar bir ideolojik grup şekilleniyor. Vurgulamalıyız ki bu grubun şekillenmesinde Abdullah Öcalan, önemli bir rol oynuyor. Bu grup içinde doğal bir önderliği ya da henüz önderlik kavramı kullanılmasa da önde olma konumu var.

Bireysel eğilimleri ve istekleri ne olursa olsun, bir devrim ideolojisi ve teorisinin oluşturulması, devrim programının ilk adımlarının düşünsel planda atılması önemlidir. Bu durum doğal olarak ideolojik öncülüktür. Grup üyeleri arasında doğal ve saygıya dayanan ilişkiler gelişir. İlişkilerde mesafe, yabancılaşma yoktur. Grup üyeleri Öca-lan'a saygılıdır, ama kendilerine de saygılıdırlar ve henüz "yaratıldık" yanılsamasıyla büyülenmiş değillerdir. Bu ilişki biçimi, Öcalan için de geçerlidir. Grup, öncü bir çe-kirdek konumundadır. Elbette belirtmeye gerek yok ki, grup üyelerinin ideolojik geli-şim düzeyleri ve katkıları farklıdır, bu da doğaldır.

'75'in sonunda Dikmen toplantısı yapılır. Ülkeye dönüş kararı alınır. Bu karar üzerine grup üyeleri ülkeye dağılır, her biri bir bölgede faaliyetlerde bulunur. Yaratılan ideoloji henüz doğal olarak genel bir çerçevedir ve bunun altını grup üyelerinin kendisi doldurur. Genel bir çerçeve vardır. Örneğin, "*Kürdistan Sömürgeci*", "*ulusal sorunun çözümü, proletaryanın öncülüğündeki ulusal kurtuluştan geçer*" gibi... Yaptıkları araştırmalarla, incelemelerle Marksizm'in temel kaynaklarına baş vurarak bunu yaparlar. Bulundukları alanlarda örgütsel ilişkileri ve kişilikleri etkiler ve şekillendirirler. Anlatmaya çalıştığımız şu: İdeolojinin derinleştirilmesinde, örgütlenmede her şeyi belirleyen Abdullah Öcalan değildir, grubun diğer üyelerinin de hatırı sayılı bir katkıları olmuştur.

Ülkede yürütülen çalışmalarla grup hızla büyür, politik bir güce dönüşür. Bunda, Türkiye devrimci çıkışının etkisi ve binlerce yıldır çözülmemiş ve küllenmiş Kürt sorunu ve çözümünü grubun radikal bir tarzda formüle edip silahlı mücadeleyi önermesi etkili olur. Devrimci yurtsever düşünceler, eğilimleri ve yönleri devrime ve sosyalizme daha yakın olan öğrenci gençlikte ve giderek toplumda yankı bulur...

Grup döneminin gelişmeleri hakkında yaptığımız özetini biraz daha ilerletmekte yarar var. Kuşkusuz bir kişinin kendini algılaması, kuracağı grup ve parti içinde tanımlaması, konumlandırması çok önemlidir. Grup döneminde Öcalan kendini nasıl tanımlıyor, neye göre konumlandırıyordu? O konuda çok kesin şeyler söylemek mümkün değil. Ancak bazı ipuçları var, bunlar da önemli ipuçlarıdır. Bunlar hakkında birkaç not düşmenin yararlı olacağını düşünüyoruz.

Bu ipuçlarından biri Kesire ile evliliğidir. Kendisi anlatıyor. "*Kesire grup içinde tehlike sinyalleri veriyordu. Herkesle aynı düzeyde ilişki geliştirmeye çalışıyordu. Bu, giderek parçalayıcı bir unsur olabilirdi, grubun duygularıyla oynayabilirdi!*" Yaptığı değerlendirmenin özeti bu. Çözüm olarak, "*İçimizden biri ile nişanlanmalı veya evlenmelisin*" önerisini yapar. Kimdir bu birisi? Elbette kendisi... Bu olay bir çok açıdan irdelenebilir. Olay özgülünde grubu kurtarma kaygısının belirleyici bir rol oynadığını, bunu da ancak kendisinin yaptığını belirtmektedir. Bu yorum zorlamadır. Başta kadın olmak üzere grubu kendine bağlamanın, kadını mülkiyetine almanın bir işaretidir. Elbette bunları tasarlayarak bire bir planlayarak gerçekleştiriyor. Bu, bir eğilimdir ve kendini gösterir. Öyle de olsa kullandığı yöntem, kaba ve ilkel bir el koymadan öte bir anlama gelmiyor. Kadına bakışta, kadının eğilim ve istemleri hiç dikkate alınmaz. İlginçtir, daha sonra yaptığı hiçbir çözümlemede bu konuda özeleştiri vermemiştir, tersine bu tutumunu grubu kurtarma olarak değerlendirmiştir.

Bu dönemin diğer önemli bir özelliği, bir MİT fobisinin oluşturulmasıdır. Aslında o dönemin havasını da verir. Hep "*takip altındayız*" psikolojisini yaşar. Bu bir ruh halini yansıtmaktadır. Devlet karşısındaki korkuyu, kaygıyı gösterir. Bunun siyasal

amaçlar için kullanıldığı da bugün söylenebilir. Örneğin Ankara'dan çıkış, grubun çıkışı değil, kendisinin çıkışıdır. Grup çıkmıştır ve rahat girip çıkmaktadır. '75'in sonunda '76'da faaliyetler taşınılmıştır. Ankara'dan çıkış çok dikkat çekici değildir. Devlet için çok tehlikeli olabilecek bir durum da henüz söz konusu değildir. Bunun için kayda değer bir neden de yoktur.

Daha sonraki değerlendirmelerinde Öcalan, Kesire ile olan evlilik ilişkisi ile Pilot sorununu çok abarttı, bunu *"tarihsel bir çıkış"* olarak değerlendirdi. Grubun şekillenmesinde, yaşamasında Pilot'un atlatılmasının çok önemli olduğunu, Kesire'yi yakınına alarak önderlikse tavrı içine girdiğini defalarca tekrarladı. Aslında burada büyük bir olağanüstülük söz konusu değil. Her grubun içine MİT kendi elemanlarını sızdırır, o grubu takibe alır. Pilot'un durumu da budur. Kesire'nin ilişkisi ise biraz daha dolaylı ilişkidir. A. Öcalan'ın ruhsal yapısını, kişilik özelliklerini, devletle ilişkisini ve çelişkisini kavramak açısından bu ilişkiyi de yeniden çözümlemek gerekir⁵.

Öcalan'ın Kesire ile olan evliliğini sadece politik nedenlere bağlamak ve onunla açıklamak doğru değildir. Kesire'ye karşı duygusal bir eğilim içindedir. Bu birinci nedendir. İkinci neden, *"grup için tabrik edici bir unsur olmaktan çıksın, bana bağlansın"* istemidir. Bu noktada kadına yaklaşımında siyaset yapma, insanı değerlendirme tarzının ipuçlarını görürüz. Üçüncü neden de *"ailesi devletle ilişkilidir. Devlete yakın olursak devletle ilişkileri belli düzeyde götürürüz. Devleti yanlırız"* anlayışıdır.

Bütün bu ip uçları, Öcalan'da var olan eğilimlerin, ilk yıllarda PKK ile çelişkili, paradoksal bir bütün oluşturduğunu gösteriyor.

PKK çizgisinde ideolojik ve politik olarak devletten ve düzenden bağımsızlaşma, kopuşma bir olgu olduğu kadar, bununla çelişkili olarak Öcalan kişiliğinde devletten ve düzenden tam bir kopuşma yoktur. Bu daha çok objektif olarak böyledir.

Yukarda özetlemeye çalıştığımız olayları Öcalan, "sistemini" oturturken çok büyük bir önderlikse çıkış olarak sunmuştur. Bu ilişkileri *"o çıkışı yapmasak, bu ilişkiyi doğru kullanmasak grup ölecekti"* şeklinde değerlendirmiştir. Yeteneklerini ve becerisini çok abartarak kendisini farklı göstermiştir. Öcalan'a göre yepyeni bir bakış açısıyla ve taktik yaklaşımla o büyük tehlike atlatılmıştır. Devlet, grubu belli noktalara çekmeye çalışmıştır. Devletin yaratmak istediği bazı korkular grup üyelerine de kabul ettirilmiştir. Daha çok da MİT fobisini yaratarak... Daha sonraki değerlendirmelerde Öcalan'a komplo teorileri büyük ölçüde yön verir. Olgulardan yola çıkarak gerçeklere ulaşma gereği duymamış, bu doğru yöntemi izlememiştir. Objektif gerçekleri, kafasındaki

⁵ Daha sonraki çalışmalarımızda bunu bütün ayrıntılarıyla yapmaya çalışacağız.

kurguya uyarlamak Öcalan'ın temel bir yöntemidir. Pilot olayının çok abartılması, MİT fobisinin yaratılması ve bunun giderek bir ruh haline dönüştürülmesi grup ilişkilerinde de etkili olmuştur.

Daha sonra önemli bir kişilik özelliğine dönüşecek bir eğilimine değinmek istiyoruz. Öcalan, Kızıldere üzerine yaptığı değerlendirmelerde, *"örgütsel sürekliliği sağladılar, ben ise örgütsel sürekliliği sağladım"* demektedir. Burada örgütsel süreklilikle anlatılmak istenen nedir? Açık ki Öcalan, örgütsel süreklilik ile kendi varlığını sürdürmeyi anlıyor ve anlatıyor. Elbette bir örgütün süreklileşmesinde önder kadroların varlığı ve yaşaması çok önemli bir etkidir. Ama belirleyici değildir. Önemli olan örgütün kurallarıyla, ilkeleriyle sürekli kendini üreten bir kurumlaşmayı gerçekleştirmesidir. Kurumlaşmada önderlerin varlığı kaçınılmaz olarak çok önemlidir. Bazı durumlarda belirleyici de olurlar. Önderler kolay yetişmez. Yaşamlarının ve çalışmalarının güvence altına alınması gereklidir. Fakat bu hiç bir zaman örgütsel süreklilik, devrimin sürekliliği eşittir önderliğin yaşamı anlamına gelmez. Ne var ki Öcalan, böyle bir özdeşlik kurarak kendini algılamış, konumlandırmıştır.

Bu yaklaşım, Öcalan'ın ideolojik ve ruhsal duruşuyla da bağlantılıdır. O dönemden itibaren Öcalan, örgütsel sürekliliği kendi yaşamına bağlı gördü. Ancak bu eğilim çok öne çıkmasa da grubun çalışmalarıyla iç içedir.

Öcalan, '79'da yurtdışına çıktı. Çalışma koşullarının daralması, Şahin'in yakalanması, Türkiye ve Kürdistan'da barınma olanaklarının azalması, yakalanma tehlikesi, örgütsel süreklilikle kendi varlığını özdeş görmesi bu kararın alınmasında belirleyici rol oynar. Çıkış kararını kendisi alır. Bu karardan Merkez Komitesinin haberi yoktur. Ethem Akçam arkadaşı görevlendirir. Geçiş olanaklarının araştırılmasını, çıkış hazırlıklarının yapılmasını ister. Hazırlıklar tamamlanma noktasına geldikten sonra da *"ben çıkacağım, bilginiz olsun"* şeklinde Merkez Yürütmede yer alan Cemil Bayık ve Duran Kalkan'a haber verir. Kesire'ye de haber vermez ve çıkar. Bu yaklaşım, sadece güvenlik sorunundan dolayı değildir. Kendisini tek karar mercii ve tek yetkili görme eğiliminin ne kadar güçlü olduğunu göstermektedir.

Bu noktada giderek kendini tek iktidar ve egemen güç haline getirme eğilimi önemli bir kerteğe gelmiştir. Ama öte yandan kaçınılmaz olarak iktidar olma, güç olma, gücü tek elde toplama eğilimlerinin ikiz kardeşi niteliğinde olan duygular gelişir ve büyür. Bunlar kaygılar, korkular, kuşku ve güvensizliktir. Başlangıçta bu duygular çok güçlü olmayabilir. Ancak iktidar hırsı, her şeyi kendinde merkezileştirme, hiçbir şeyi başkalarıyla paylaşmama eğilimi kaçınılmaz olarak güvensizliği, kaygıları, korkuları getirir. Bunlar karşılıklı olarak birbirlerini etkilerler. Bu duygular baştan itibaren belli düzeylerde vardır. Ancak kadrolara, örgüte olan güvensizliğin özellikle yurtdışına çık-

tıktan sonra daha da yoğunlaştığını belirtmemiz gerekir. **Giderek korku, kaygı, güvensizlik, bütün iktidar iplerini elinde toplama ve mutlak iktidarını görünür görünmez bağlarla kurumlaştırma, örgütü her açıdan kendisine bağlama dürtüsünü ve çabalarını sürekli besledi, kıskırttı ve kamçıladi.**

Yurt dışında örgütü denetleyemeyeceği, örgüte hakim olamayacağı kaygısını çok derin yaşadı. Başta örgüt merkezi olmak üzere kadrolara, örgüte karşı büyük bir güvensizlik içindeydi. Örgütün kendisinin çizgisi doğrultusunda yürümeyeceği konusunda sürekli bir kaygı ve korku içinde oldu. Bütün çözümlemelere de bu yansımadır. *"Benim dediğimi yapmıyorsunuz, hep bana karşı direniyorsunuz"* sözleri, anılan güvensizliği çok çarpıcı bir biçimde anlatmıyor mu?

Şu çok dikkat çekici değil mi? O dönemde hiç bir partide görülmeyen bir pratiğe yöneldi. Bir iç istihbarat örgütünü kurdu. Bu örgüt, parti merkezini ve kadrolarını denetlemekle yükümlüydü. Tek işi merkezi ve kadroları denetlemek. Sorumlu ve bağlı olduğu merkez ise Öcalan'dan başkası değildir. Böyle bir oluşum güvensizliğin zirvesidir. Kaçınılmaz olarak kadroların sürekli kontrol edilme duygusu altında rahat çalışmaları mümkün değildir. Peki böyle bir parti ortamı, böyle bir yönetim anlayışı ve pratiği düşünülebilir mi? Üstelik Öcalan böyle örgütlenmelere giden Sovyetler Birliği'ni, Stalin'i de eleştirmiştir. Ancak kendisi eleştirdiği önderlerden daha ileriye gitmiştir.

Yurt dışında ve örgütten uzakta olması, onun kendi çizgisini daha sistemli kurma, partiyi denetimine alma ve bunun önünde engelleyici olan unsurları da ortadan kaldırma eğilimini güçlendirmiştir. '79 sonlarında Merkez Komitesi feshedildi. Peki neye, hangi yetkiye dayanarak, niçin feshedildi? Geçici Merkez Yürütme oluşturuldu. Feshedilen merkezdeki kişilikler çok ciddi bir şekilde eleştirildiler. Yeni atanan Geçici Merkez Yürütmeye de *"bunlara istediğinizi yapabilirsiniz, yargılayabilirsiniz, görevlendirebilirsiniz, hatta sıradan bücrede ya da bir bölgede yerel komitede görevlendirebilirsiniz"* denildi. MK neden feshedildi? Görevlendirmede ölçü ne idi? Elbette bu soruların yanıtı, Öcalan'ın bireysel eğilim ve tek başına hükmetme isteğinde düğümleniyor.

1980'in sonlarında örgütün içinde bulunduğu durum bilinmektedir. Örgütün önemli bir bölümü tutsak düşmüştür. Yurtdışında partiyi yeniden derleyip toparlama, geçmişin muhasebesini yapma, gerekli dersleri çıkarma ve yeni dönemin politik ihtiyaçlarını karşılayacak çalışmaları başlatma, bütün bunlar, bu dönemin belli başlı görevleridir. Onun için de konferansa hazırlık amaçlı gerekli ideolojik, teorik çalışmalar yapılır. Bu süreçte ülkeden çıkışın getirdiği bazı sorunlar, pratiğin yaraladığı kişilikler var. Ülke içindeki ağır baskı koşulları, ülkeden kopmanın getirdiği ağır baskılar yaşanır. Bütün bunlar parti dışı eğilimlerin uç vermesine önemli bir zemin sunar. Partinin

derlenmesi, toparlanması gerekmektedir. Ortamdan kaynaklanan ideolojik-politik sorunlara karşı parti birliğini korumak, parti direnişçi kimliğini, çizgisini sürdürmek, Ortadoğu denklemine bağımsız çizgiden taviz vermeden, onun bunun etkisine girmeden, partiyi ayakta tutmak, en önemli sorunlardır. Bu süreçte Öcalan'ın, devrime, partiye hizmet etme, partiyi geliştirme, koruma çabaları ile bireysel eğilimleri ve bunların gelişip güçlenmesi iç içe olmaktadır, bunlar birbirini güçlendirmektedir.

I. Konferans güçlerin derlenip toparlanmasında ve yeni bir mücadele sürecine hazırlanmasında önemli bir rol oynar. Parti içinde uç veren ve boyutlanan sorunlara ve parti dışı eğilimlere, mültecileşme, kendini parti içinde farklı biçimlerde yaşatma eğilimlerine karşı önemli bir mücadele verilir. I. Konferans sürecinde parti içinde verilen mücadele ve yapılan hazırlıklar, yeniden ülkeye dönüş ve mücadeleyi daha üst düzeyde geliştirme mücadelesine büyük bir katkı sunmuştur.

1982'de II. Kongreye gelinir. O dönemde Semir, Avrupa faaliyetlerini yürütüyordu. Yapılan değerlendirmelere göre, Semir'in Kongre üzerinde hesapları bulunmaktadır. O dönemi yaşayan arkadaşlar da böyle bir eğilimi belirtirler. Mültecileştirme, parti çizgisine karşı direnme eğilimi, ideolojik olarak o dönemin en önemli sorunudur. Fakat II. Kongreye bu çatışma yansıtılmamıştır. Semir'in Dersim kadroları ve Avrupa'daki ilişkiler üzerinde oynama durumu var. Fakat Kongre gündemine bunlar getirilmiyor. Semir gizli oy, açık sayımla oylama yapılmasını ister. Öcalan ise tersini savunur. *"Her delege seçeceği isimleri listeye yazsın ve altına da imzasını atsın"* der. Yani açık oylama bir önlem olarak düşünülür. II. Kongreye katılan arkadaşların anlatımlarına göre, II. Kongre, ciddi bir sınıf mücadelesine, sorunların ciddi boyutlarda tartışıldığı bir platforma dönüşmez. Varolan sorunlar Çetin Güngör'ün geliştirdiği ilişkiler, kulislerde gizli tartışılır ve sonuçlandırılır. Daha sonra ise resmi parti belgelerine bu süreç, *"Başkan Semir'in anlayışlarının önüne geçmeseydi, onlar partiyi ele geçirecekti ve partiyi mültecileştirecekti"* biçiminde geçecektir.

Kongre partinin en yüksek karar organıdır. Parti içindeki bütün sorunların etkili şekilde tartışıldığı bir platformdur. Fakat sorunlar buraya getirilmiyor. O halde neden bu anlayışlar kongre platformuna mal edilmedi, sorusu sorulmalıdır. Sorunlar getirilseydi, açık tartışılırdı, tehlikeler belirtilirdi. Mültecileşmeye gitmek mi isteniliyor? Yoksa devrimci temelde direnmek mi? Kongre buna karar vermek zorundadır. Herkes kendi eğilimlerini ortaya koyar. Eğilimler, görüşler, politikalar tartışılır, çatışır ve parti çizgisi kazanırdı. Tartışmanın sonucunda bir ayrışma yaşanırdı. Mutlak ayrışma olacak gibi bir durum da olmayabilir. Kongre platformunda ikna olanlar da olmayanlar da olurdu. Olmayanlar başka bir platforma düşerlerdi. Kendi yollarına devam ederlerdi. O zaman parti gerçek anlamda kurumlaşırdı.

II. Kongre, ülkeye silahlı mücadele temelinde dönüş kararı aldı. Bu, tarihsel önemdedir. Bu anlamda II. Kongre mücadelemizde önemli bir yer tutar. Ancak Semir konusunun kongreye taşırılmaması önemli bir yetersizliktir. Semir'in durumu Kongreden sonraya bırakılır. Geçmeden bugünle bir karşılaştırma yapmak istiyoruz. Bugün Öcalan'ın İmralı'da yapmak istediğini, Semir, o gün yapmak istiyordu. Ancak bunlara karşı mücadelenin yolu parti silahıdır. Partinin meşru kurumlarıdır. Parti içi demokrasinin en iyi şekilde işletilmesidir.

Bu noktada hemen bir hatırlatma ile bir sonucu yazmamız gerekiyor. Şöyle: Doğu toplumlarında toplumsal ve demokratik kurumlaşmanın sağlanmaması çok önemli bir sorun ve zaafıdır. Burjuva anlamda dahi birey olmama, aşiret kültürü, feodal vassallık kültüründen kurtulamama, sürekli bir kurtarıcı arama, Doğu toplumlarının özellikleridir. Kürdistan'da ise bu durum daha geridir. Gerçek siyasal bilinç, örgüt bilinci çok fazla gelişmemiştir. Dolayısıyla doğu toplumlarının bu özelliklerini ve etkilerini yaşayan kadroların bileşimini oluşturduğu II. Kongredeki sorunları çözme tarzı veya partiyi kurumlaştırma biçimi, esas olarak ve uzun vadede partiye değil, *"önderlik sisteminin"* oturtulmasına hizmet etmiştir.

Öte yandan objektif olarak geldiğimiz toplumun tarihsel, toplumsal ve kültürel yapısı da çok önemli bir handıktır. Bir de buna kimi kişilik eğilimleri eklendiğinde, partiyi kendi kişilik eğilimlerine, yaşam özelliklerine göre şekillendirme, kendine bağlama, denetleme dürtüleri de işin içine girince ortaya çıkan tablo bu olacaktır. Bütün bunlarla birlikte ortaya çıkan yanlışlar ve doğruları da Öcalan, kendisini güçlendirmek için kullanmıştır. Başarılı bir eylemi *"ben yaptım, bana aittir"* biçiminde değerlendirirken, bir başarısızlığı kişileri güçsüzleştirmede kullandı. Yanlışları hep başkasına ait gösterdi. Yanlışları gideren, kurtaran yalnızca kendisidir, Öcalan'dır. Bu siyaset "felsefesi", II. Kongredeki gerçekliğe de yansır. Sorunları parti kadrosuna, platformuna mal etmek yerine, *"hepiniz uyudunuz, bağlandınız, kimse teblikeyi göremedi, önleyemedi. Bir tek ben kalmıştım. Dolayısıyla da provokasyonu, tasfiyeciliği ben önledim"* demiştir. Parti tarihine de Öcalan II. Kongrenin kurtarıcısı olarak geçmiştir. *"Ben olmasam parti olmaz, ben olmasam parti mültecileşirdi"* tezi, II. Kongreden sonra Semirlerin şahsında işlendi.

Açık ki burada yapılan doğru, kullanılıyor. Partiye kazandıran bir durum var. Ama izlenen bu doğru yaklaşım Öcalan'a bağlanılıyor, onunla açıklanıyor. Bu müdahalenin mimarı kendisi. Diğer partililer ise Semir'in geliştirdiği tavır karşısında uyuyorlar ya da onun etkisindedirler. Diğerleri de Semir'in etkisinde kaldıklarından boyunları büküktür. Dolayısıyla aradaki mesafe açılıyor. Katkılar partiye, parti kadrolarına mal edilmeyip tek kişiyi güçlendirmede kullanılır.

Öcalan, II. Kongreden daha güçlenerek çıktı. Kadrolar henüz bütünüyle ezilmemişse de büyük ölçüde yara almışlardır ve mesafe açılmıştır. Öyle de olsa belli kadroların III. Kongreye kadar hala grup döneminin getirdiği bir saygınlıkları var.

III. Kongre, Öcalan sisteminin oturtulmasında bir dönüm noktasıdır. II. Kongre aslında Öcalan sistemine geçişte bir “*ara aşama*”, bir “*geçiş halkası*” işlevini görür. Semir’in durumu ve tavrı, bu noktada Öcalan’a kendi tek kişi yönetimini kurmada önemli bir fırsat sunar. Daha önce kişilik eğilimleri ve dürtüleri ile devrimci çizgi ve devrimci mücadele birlikteyken, bu birliktelikte devrimci çizgi daha önde bir işlev görürken, III. Kongre ile birlikte her şey Öcalan’a bağlanır, onunla açıklanır ve onun tek kişi yönetimi meşrulaştırılır, teorileştirilir ve bir külte dönüştürülür. Tabulaştırma ve kutsallaştırma, tapınma böyle başlar. Daha önce grubun ilk çekirdeğinde yer alan arkadaşların belli bir saygınlıkları ve Öcalan karşısında irade gösterebilecek bir duruşları vardı. Ama III. Kongreye gelindiğinde çoğunun iradesi kırılmıştır. Her biri şu veya bu düzeyde ve biçimde etkisizleştirilmiş ve gözden düşürülmüştür. Öcalan karşısında bağımsız duruş sergileyebilecek tek bir kişi dahi bırakılmamıştır. Geriye sadece tek bir kişi kalır. O da Öcalan’dan başkası değildir.

III. Kongre dikkat çekici bir platformdur. Öcalan’ın yanı başında Kongre yapılır, fakat başta Genel Sekreterin katılması gerekirken, Öcalan kongre oturumlarına katılmaz. Ancak kongreyi izlemekte, rapor almaktadır. Kongre divanı günlük raporunu Öcalan’a sunmaktadır.

III. Kongrede Öcalan bütünüyle her şeye hakim olmaya başlar. Bunu yaparken yanlışları, başarısızlıkları kullanmıştır. Tabii ortaya çıkan başarısızlıkta kendisinin rolü nedir? Bu can alıcı soru tartışma konusu yapılmaz, hatta sorulmaz bile. “*Ben başarılıyım, siz başarısızsiniz.*” biçiminde en ağır hakaretlerle, küfürlerle pratiği yürüten kişilikler, Abbas ve diğerleri yerden yere vurulur. III. Kongrede ve sonrasında Öcalan artık tektir; bütün ipleri kendi elinde toplamış, merkezileştirmiştir.

Bu platformda Kesire ile olan çelişkinsini de kullanmıştır. Bu, kadını yeniden ele almada bir dönüm noktası olur. III. Kongre parti içinde Öcalan sistemini bütünüyle kurumlaştırmada ve olası alternatifleri silmede çok önemli bir rol oynar. Açık ki III. Kongre partiyi teslim alma kongresidir. Bütün alternatifleri etkisizleştirme kongresidir. Bundan sonra kendini yüceltme, her şeyi kendisiyle açıklama ve partilileri hiçleştirme ayakları üzerinde yükselen kişilik çözümlmeleri, bir yönetim mekanizması, bir ideolojik hegemonya aygıtı, bir yargı ve askeri planlama platformu olarak parti yapısına ve yaşamına egemen kılınmaya çalışılır. Bu nedenle, yeniden belirtmeliyiz ki, III. Kongre, Öcalan sistemi açısından bir dönüm noktasıdır. Bundan sonra esas olarak

Öcalan'ın kişilik eğilimleri ve dürtüleri partiye yön verir, devrim ve değerleri ise onun sistemine hizmet işlevini görür, onunla çelişkili bir bütün oluşturur.

III. Kongrenin anlaşılması Öcalan sistemini kavramada önemlidir. Bundan sonra Öcalan "sistemi" teorileştirildi, Öcalan, tabulaştırıldı. Örgütsel ilişkilerde baştan beri varolan yaz-boz uygulaması giderek oturdu. İlkeler ve kurallar şematizm, dogmatizm eleştirisiyle, kalıpcılık olarak nitelendi. Böylece ortaya şekilsiz bir ilişkiler bütünü çıktı. Eğitimde Marksist-Leninist eserler büyük ölçüde okunmaktan vazgeçildi, esas olarak çözümlemeler işlenmeye başlandı.

'87-88'de çözümlemeler geliştirilip derinleştirildi. Örgütlenmeye ilişkin yeni kavramlar üretildi. Bunların başında da **"taktik önderlik"** ve **"stratejik önderlik"** kavramları gelir. *"Taktik önderlik"*, pratik önderlik veya ülke içi merkezdir. Pratikten sorumlu tutulacak, sürekli aşağılanacak, günah keçisi yapılacak organdır. Stratejik önderlik ise mücadeleyi tek başına belirleyen, partinin, devrimin ve her şeyin belirleyicisi olan, yetkileri sonsuz, sorumluluğu ise olmayan kişidir. Yani Öcalan'dır. Stratejik önderlik daha sonra **"Parti Önderliği"** kavramına, *"parti önderliği"* **"ulusal önderlik"** kavramına, bugün ise **"evrensel önderlik"** düzeyine çıkarılmıştır. Evrensel önderlik, artık tanrı katında, hatta tanrı üstünde bir konumdur. Böylece taktik önderlik, stratejik önderlik, "parti önderliği" kavramlarıyla Öcalan'ın farklı bir konumda olduğunun teorisi yapılır, meşrulaştırma, tabulaştırma ve kutsallaştırma böyle sağlanır. Artık ideoloji, devrim, parti, ilkeler kendisinin hizmetindedir. Öcalan'ı yücelttiği ölçüde bunların bir anlamı vardır. Öcalan'ın konumu ve kutsallığı sloganlaştırılır. Sloganları hazırlayan arkadaşların belirttiklerine göre, *"bi can bi xwın em bi terene ey serok"* sloganı Arapça'dan Kürtçe'ye çevrilmiştir. Hafız Esat için söylenen sözdür. Aynı söz Saddam Hüseyin için de söylenmektedir.

Hemen eklemeliyiz ki, burada Öcalan, model olarak Kemalizm'den, Esat ve Saddam'dan siyaset yapma ve yönetim dersi almıştır. Bilinir, Kemalizm, burjuva siyasetçiliği ile Osmanlı siyasetçiliğinin sentezidir. Osmanlı siyasetçiliği ise Fars, Arap, Bizans siyasetçiliğinin sentezidir. Öcalan, ayrıca geleneksel doğu toplumlarındaki despotik yönetimlerden, Kürt aşiret yönteminden de öğrenmiş, Ortadoğu'daki siyaset yapma tarzına ise okul gibi yaklaşmıştır.

III. Kongreden sonra geliştirilen diğer bir kavram da **"Potansiyel hizip"** kavramıdır. Bu, herkesin yüreğine Öcalan'la çalışmamak için sonsuz itaat korkusunun salınması işlevini görür. Aslında Öcalan açısından derin bir korkuyu ifade eder. Aynı zamanda parti içinde nasıl bir yönetim anlayışının ve psikolojisinin oluşturulduğunu da gösterir.

“Sistemin” oturtulmasında önemli bir dönemeç de bilimsel sosyalizmden sapıştır. '90'ların başında reel sosyalizm çöktü. Reel sosyalizmin çöküşü sonrasında Öcalan da, sosyalizm ve devrim sorunlarına yaklaşımında yeni bir durum değerlendirmesi yaptı. Bundan sonra parti ideolojisine her türlü anlayış, akım bulaştırıldı. Burjuva liberalizmi, burjuva demokratizmi, çevrecilik, feminizm parti çizgisinin içine ekildi, serpiştirildi. Öcalan, Yeni Dünya Düzeninin “*yükselen değerlerini*” izledi, onlardan yeni öğeler öğrenme ve kendine katma çabası içine girdi...

İdeolojide, felsefede idealizme kayma oldu. Dogmatik, kalıpcı ve kaba materyalist olmama adına, sosyalizmin değerlerini küçümseyen yaklaşımlar öne geçmeye başladı. Bunda düzen içi arayışlar, sistem içinde kendine yer edinme yaklaşımı temel bir rol oynadı. Parti bayrağındaki orak-çekiç ambleminin değiştirilmesi vd. gelişmelerin, bu bağlamda değerlendirilmesi gerekir.

Öcalan, 1990'ların başından itibaren sosyalizm ve devrimin artık kendi “sisteminin” güçlü ayakları olamayacakları değerlendirmesine ulaşır. Sosyalizm ve devrim düşüncesi, silahlı mücadelede ve gerillada büyük ölçüde esas alınmasına, buna vurguda bir eksilme olmamasına rağmen bu yine böyledir. Bunun dışında legal alan, basın-yayın, Avrupa her türlü eğilimin, orta sınıfların kendini rahatlıkla ifade edebileceği, örgütleyebileceği bir meydan haline getirilir. Bu, bilinçli bir politikadır. Bu alanlar bilinçli olarak boş bırakılmıştır. Günlük gazetenin çok önemli olduğu bilinir; halkın ideolojik, politik, pratik davranışlarını yönlendiren bir araçtır. Fakat gazete parti çizgisi doğrultusunda yayın yapan bir yapıya ulaştırılmadı ve kurumlaşmadı. Kadrosu, olanakları yoktu, denilemez. Bu alanlar üzerinden düzen içi eğilim ve anlayışlara alt yapı hazırlandı. Bu, çok açık bir olgudur...

'90'larla birlikte parti, cephe niteliğinde gelişti. Bilinir ki, parti ulusal kurtuluş hareketinin öncüsüdür. Ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürdistan'daki bütün sınıf ve eğilimlerin (bir avuç hain dışında) kendini ifade edebileceği bir harekettir. Bu harekette parti öncülüğü, sosyalizmin öncülüğü, ne ideolojik, ne politik, ne de örgütsel düzeyde kurumlaştırılmadı. Olanakları olmasına rağmen kurumlaştırılmadı.

Bugün İmralı'da ortaya çıkan teslimiyetçi ve tasfiyeci çizgi bu kadar büyük bir destek buluyorsa, bunun nedenleri nedir? Hiç kuşkusuz teslimiyet ve tasfiyeciliğin bu kadar yaygın destek bulması, yalnızca müritlik ilişkileri, oluşturulan siyasal kültür ile açıklanamaz. Öcalan, '93 Ateşkesi ile düzen içi arayışlara yöneldi, bunun siyasal ve toplumsal dayanaklarını geliştirdi. Sürgünde Kürdistan Parlamentosu, legal alanlar, HADEP, Avrupa çalışmaları; bütün bunlar, anılan düzen içi çizginin ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki toplumsal ve siyasal dayanaklarını oluşturdu. İşte tasfiyeciliğin bu

düzeyde destek bulmasının önemli nedenlerinden biri, PKK'nin devrimci çizgisine karşı geliştirilen düzen içi eğilimler ve bunun toplumsal dayanaklarıdır.

Devam ediyoruz. Öcalan, kişi kültürüne dayalı sitemini her açıdan ve bütün parti yapısına egemen kılarak kurumlaştırmayı çok önemli görür, bütün dikkat ve çabalarını bu hedefe bağlar. 1990'ların başına gelindiğinde kendi mutlak iktidarını ve dokunulmaz konumunu partinin ve mücadelenin her cephesine oturtur, egemen kılar. Her alanda artık tek ve mutlak egemen odur! O, her şeydir, her şey onunla açıklanır, her ilişki ve işleyişte, her karar ve uygulamada tek onun iradesi ve otoritesi geçerlidir. Ancak bütün bunlara rağmen henüz tam denetim altına alınamayan bir alan var: Zindanlar! Zindan ve zindan direnişlerinin parti ve halk nezdindeki prestiji, saygınlığı doruktadır, bu, haklı bir saygınlıktır. Ama aynı zamanda zindanların yetersizlikleri, zayıflıkları ve yanlışları da vardır. Daha da önemlisi bir de Şener'in tutumu ve kaçış olayı patlak vermiştir. Öcalan bu durumu ve olayı tam bir fırsat olarak değerlendirir ve *"tam zamanıdır"* diyerek zindanlara yüklenir, Zindan Direniş Konferansı (ZDK) ile zindanları ve zindan direnişlerini teslim alma, rehabilite etme hareketi başlatır. Zindanlar için yapılan eleştiriler özet olarak şunlardır: *"Grup döneminden kalma, amatör, resmîyete gelmeyen, kendini farklı merkez hissedene, rehabiliteye uğramış kişilikler! Zindanlar çizgi karşısında sapmalı bir durumu yaşıyorlar..."* Bu dönemde zindanların bazı zaafları var, Şener zindandan çıkmış ve zindanın en zayıf yanıdır. Zindandan çıkanların önemli bir bölümü gerçekten de rehabilite olmuş, düşman baskısı altında bunalmış, iradeleri zayıflamış, savaş ve kendine göre yaşam arasında sıkışıp kalmış, ikisi arasında tercih yapamayan kişiliklerdi. Gerçek olmadığı halde, yapılan değerlendirmelerde zindanın gerçekliği ile Şener'in kişiliği özdeşleştirilmiş, onunla açıklanmıştır. 14 Temmuz direnişinde direniş önderlerinin şahadetinden sonra Şener'in zindan önderliğini ele geçirdiğini ve böylece zindanların sapmalı bir sürece alındığını belirtmiştir. Burada Öcalan gerçekleri açıkça tahrif etmekte sakınca görmedi. Zaten onun için önemli olan gerçekler değil, kafasındaki politik kurgu ve sonuçlarıdır. Öyle olmasaydı ZDK'yı gerçekleştirirken zindan merkezinden bilgi alma gereğini duymaz mıydı? Oysa zindan konferansı yapılmış, ancak başından beri zindanı yaşayan, zindan politikasını belirleyen, bütün ayrıntılarını bilen arkadaşlardan ve merkezden bilgi alınmamış, alınma gereği duyulmamıştır Burada amaç gerçekleri açığa çıkarmak, bu gerçekler ışığında zindanları partiyle bütünleştirmek değil. Amaç, ilkesel, organik, politik bir bütünlüğü yakalamak değil. Amaç, Öcalan sistemini oturtmaktır! Amaç, kendisine alternatif olabilecek, kafa tutabilecek, ideolojik ve ruhsal açıdan teslim olmamış zindan kadrosunu teslim almaktır!

Amaç bu olunca olguları tahrif etmek de zor olmuyor. Şener'in ve bazı kişiliklerin durumuna bakılarak olaylar yorumlanıyor ve kişilikler vurulmaya çalışılıyor. Yaşamıyla, eylem çizgisiyle zindanlar, Öcalan tarafından tamamen teslim alınıyor. Bu da rehabilitasyona karşı mücadele bayrağı altında yapılmıştır. Hem düzene, hem de "ön-

derlik gerçeği” denilen sisteme doğru zindanlar rehabilite edildi, uyumlulaştırıldı. Bu, zindanlar eylemsiz bırakılarak, devrimci, direnişçi yönleri sürekli aşındırılarak yapıldı. *"Ekonomist eylem anlayışına kayılmamalı"* gerekçesiyle PKK'nın devrimci çizgisinden reformist anlayışlara kayıldı; bu yaklaşımın sonucu, on bini aşan zindan yapısının rehabilite edilmesi ve düzene eklenmesi değilse nedir?

ZDK ile zindanların tarihini Öcalan istediği gibi yazdı. Tıpkı resmi parti tarihinin yazılışı gibi. *"Direndik, kazandık diyorsunuz, fakat ben olmasaydım bunlar olmazdı"* diyebilmiştir. Bu yaklaşımla yapılan Zindan Konferansı, Öcalan “sisteminin” bütün alanlara ve kadrolara egemen kılındığı bir platform niteliği taşımıştır.

'80-'84 dönemi ve '91'e kadar olan zindan direnişleri gerillaya, mücadelemize muazzam katkılar sunmuşlardır. Bu direnişlere katılan arkadaşlar her şeylerini ortaya koymuşlar, defalarca ölümün ucundan dönmüşlerdir. İşte bu direnişleri ve direnişçileri Öcalan, kendisi için potansiyel bir tehdit olarak görmüş, iç mantığı gereği her açıdan kendine ait gördüğü mutlak iktidarını bu alanlara bire bir taşımayı yaşamsal önemde değerlendirmiştir. ZDK'yı bu değerlendirme ışığında yapmış, ardından İç Koordinasyonu bu temelde kurmuş ve görevlendirmeyi bu amaç bağlamında yapmıştır. Kısacası Öcalan sisteminin mantığı, denetim dışı hiç bir alan bırakmamak, ruhlara kadar her şeye hakim olmaktır. En son ZDK ile zindanlara *"çekilen operasyon"* bundan başka bir şey değildir!

ZDK'nın tamamlanmasıyla birlikte zindanlar da “sisteme” çekildi. Artık teslim alınmamış, bağlanmamış, denetim dışı tek bir alan ve kişilik kalmamıştır. Bundan sonra önderlik “sisteminin” derinleştirilmesi, teorisinin oluşturulması ve bunun ruhlara yedirilmesine geçilmiştir. Bu noktada Zilan yoldaşın eylemi önemli ölçüde kullanılmıştır.

Öcalan kişiliğinin yenilmez, tartışılmaz, hatta tanımlanamaz bir noktaya getirilmesinde, bu kültürün ruhlara işlenmesinde, Öcalan kültürünün oluşturulmasında ve bunun kitlesel kabulünde Zilan yoldaşın eylemi önemli bir kilometre taşı niteliğindedir. Zilan yoldaş eylemini, Öcalan'ın o güne dek bilinmeyen, örtük kalan bireysel istemlerine ve iradesine rağmen bağımsızlık, özgürlük, Kürdistan, sosyalist insan ve toplum özlemleri doğrultusunda gerçekleştirmiştir. *"Zilan eylemini bir kişi için gerçekleştirdi"* değerlendirmesi gerçekleri yansıtmaz. Öcalan'a hitaben mektup yazdığı doğrudur. Fakat bunda oluşturulan bakış açısı ve kültürün etkilerini göz ardı etmemek gerekir. Egemen bakış açısı ve kültürel-psikolojik ortam kısaca şöyledir:

"Parti önderliği bütün değerlerin bileşkesidir, o her şeyin yaratıcısıdır, o olmazsa yaşam durur, mücadele yol almaz!" Elbette bu değerlendirmeler bilim dışıdır, abartılıdır, dinsel bir

havayı anlatır. Çok iyi bilinir ki, bir kişi yaratılan bütün değerlerin bileşkesi olamaz. Bütün değerler bir kişide somutlaşırsa artık o tartışılmaz, ilahi bir güç haline gelir. O kişi soyutlanır, gerçek bir kişilik olmaktan çıkar. Değerlerin bileşkesi denildiği zaman her şeyin önü kesilir. Yine biliniyor ki, Öcalan soyutlaması, bu kertede kalmaz, bu kez “ulusal önderlik” kavramı ile herkes için bağlayıcı hale getirilir. Sonra da tanrılaştırılır. Aslında “*mutlak ide*”, “*mutlak fikir*” denilen şey odur. Şef, kral, tanrı, peygamber ve “*Kutlu İnsan*” fikri ve oluşum süreci, tarihte ve her tarafta aşağı yukarı böyle bir yol izler, benzer yöntem ve mekanizmaları kullanır. Öcalan kendisini yüceltmek için daha önce şehit düşen arkadaşların sözlerini de kullanmaktan geri durmamıştır. Örneğin Hayrı arkadaş, Kemal arkadaş onun için herhangi bir sohbette bir şey mi söylemiştir. Sık sık bu sözleri dile getirir. “*Beni biraz anlayan onlardır*” der. Aslında onlar da “**biraz**” anlamışlar, tam anlamamışlardır.

Kısacası Zilan yoldaşın eyleminin ideolojik, politik, taktik boyutları çok farklıdır. Ancak o güne kadar Öcalan, nasıl bütün her şeyi kendisinde odaklaştırıyorsa, o kültürün bir sonucu olarak Zilan yoldaş da eylemini onun adına yapıyor. Onu yücelten ifadeler kullanıyor. Öcalan’ın Zilan yoldaşı tanrıça olarak yüceltmesi esas olarak bundandır; burada kendisini de tanrı katına çıkarmıştır. Tanrıça, kendi tanrılığını bilinç ve bilinç altlarına kazımanın imgesidir. Yoksa ondan önce de kendini bombalaştıran yoldaşlarımızın eylemleri vardır. Hiç kuşkusuz bu türden bir fedai eylemleri değildir, Zilan eyleminin ayırıcı özellikleri vardır. Ancak onların hiç biri bu düzeyde yüceltilmemiştir. Neden? Çünkü bu eylem Öcalan’ın adıyla doğrudan bağlantılıdır. Kendini tanrılaştırmanın en etkili silahıdır.

Bu yüceltme artık herkesi kilitlemiştir. Herkes Zilanlaşma hedefini önüne koymuştur. Zilanlaşma hedefi, Öcalan’a daha fazla bağlanma olarak yorumlanır. Zilan yoldaş, “*canımdan başka verecek bir şeyim olsaydı da verseydim*” demiştir. Bu, devrime büyük bir bağlılıktır. Bir ideolojiye, bir değerler bütününe kendini adamadır. Ama bu Öcalan tarafından kötü kullanılmıştır. Öcalan “*değerleri bende görmüştür, şehitlere bağlılığı bende görmüştür*” biçimindeki değerlendirmeleriyle kendini tartışılmaz bir konuma, tanrı katına oturtmuştur.

Bu eylemden sonra Öcalan, halk ve partililer için tartışılmaz, yanılmaz ve yenilmez bir önderdir. Sema arkadaşın eyleminden sonra bu durum daha da derinleşir. Tamamlamadan önce Sema Yüce yoldaşın eylemi hakkında da birkaç söz söylememiz gerekir. Sema yoldaşın eyleminde “*Tek merkeze bağlanma*” teması çok belirgindir ve ayırıcı bir yer tutar. Ancak dile getirdiği merkez, bir ideolojik merkezdir, bağlanması gereken merkez de yine bundan başkası değildir. Gerçekliğin en özlü ifadesi böyle, ancak Öcalan yaptığı değerlendirmelerde Sema arkadaşın eylemini çok bireyselleştirmekte, ideolojik boyutlarını gözlerden kaçtırmakta, bunun için özel bir çaba içine

girmektedir. Bu eylemin bütün boyutlarını biliyoruz. Sema yoldaş eylemini ideolojik çerçeveye oturtmuştur. Burada sosyalist bir toplum projesi, özgür kadın, halklar, enternasyonalizm, sevgi arayışı var ve bunlar tartışmasız açıklıkta konulmuştur. Tek merkez olarak tanımladığı, bilimsel sosyalist ideolojidir. Sosyalist yörüngedir. Sema yoldaş o dönemde egemen psikolojik ve kültürel ortamın da etkisiyle Öcalan'ı bir kişi olarak almak yerine ideolojik bir çizginin önderliği, onun kurumsal ifadesi olarak algılamıştır. Eyleminin özünde KUKM'de şehit düşen yoldaşların özgür toplum, kadın ve erkek ideali vardır. Bunu da güneş imgesi ile soyutlamıştır. Bütün bunları Öcalan, sistemini güçlendirme amacıyla yorumlamış, ruhlara yedirmiştir. '98'de çiğ gibi yayılan "*Güneşimizi Karartamazsınız*" eylemleri ile Öcalan kültü, en yaygın kitlelerin ruhunda daha da içselleşti...

Hiç kuşkusuz Öcalan sisteminin oturtulmasında ve kurumlaştırılmasında, bunun tüzüksel bir ifadeye kavuşturulmasında V. Kongrenin önemli bir rolü vardır. V. Kongre ile "önderlik" kültü hukuksal bir çerçeveye oturtuldu. Bunun iki nedeni vardır: Birincisi, parti içinde gerçek konumunu resmileştirmek için. "*Bu yetkiyi nereden aldın*" dedirtmemek için. V. Kongrede yapılan tüzük değişikliği ile kurulan Genel Başkanlık kurumu, kongre üstünde yetkilerle donatılmış bir statüdür. Belli ki Öcalan hiçbir şeyi rastlantılara bırakmak istemiyor, kendi konumunu her açıdan güvence altına alıyor. Yine bu bağlamda çözümlemelerin tartışmasız bütün partililer için perspektif ve talimat olarak bir kongre kararı olarak kabul edilmesi Öcalan sistemi için ideolojik ve psikolojik hegemonyayı kesin güvenceye almak değilse nedir? Özetle, V. Kongre ile birlikte bir kişinin tek ve mutlak iktidarının ve kişi kültürünün ideolojik, politik, örgütsel, hukuksal, kültürel ve psikolojik temelleri ve dayanakları bütünüyle oluşturulur; her açıdan kurumlaşması tamamlanır.

II.

Öcalan kendisini nasıl algıladı, algılıyor? Kendisini nasıl tanımlıyor? Devrim ve sosyalizm ilkeleri, idealleri ve değerleri karşısında duruşu nedir? Kürdistan ulusal kurultuş mücadelesi ve buna ait değerler onun için ne anlam ifade ediyor? İlkeler, idealler ve değerler karşısındaki duruşunun insana yaklaşımına, siyaset yapma tarzına, örgüt yönetim biçimine yansımaları nelerdir? Öcalan için önemli olan, esas olan, vazgeçilmez olan, amaç olan, ilke olan nedir? Kendisi mi, devrim mi, Kürt halkının temel çıkarları mı? Gerçekten Öcalan'ın bağlandığı, kendine ilke edindiği ve yaşam gerekçesi

haline getirdiği ilke, amaç, değerler bütünü, idealler, hayaller, özlemler var mı? Varsa ne?

Bütün bu sorular çok önemli ve bizim Öcalan gerçeğini, onun İmralı'da teslimiyet ve ihanet biçiminde somutlaşan kesitini daha doğru ve eksiksiz kavramamıza yarayan, bu konudaki araştırma ve değerlendirmelerimize yol gösteren, gösterecek temel sorulardır. Hiç kuşkusuz bu soruları sormadan ve bu sorulara nesnel, bilimsel yanıtlar vermeden Öcalan gerçeğini, İmralı teslimiyet ve ihanetini anlamak mümkün değildir.

Yukarıdaki bütün soruların yanıtı, Öcalan'ın kendisini algılayışta, kendini nasıl tanımladığı sorusunda düğümlenmiştir. Öcalan'ın siyaset yapma tarzı, insana yaklaşımı, ilişkileri ele alışı ve örgütü yönetim biçimi, kendini algılayış ve tanımlayışı tarafından belirlenmektedir. Peki Öcalan kendisini nasıl tanımlıyor, nasıl algılıyor? Bu soruların yanıtı çok uzun ve kapsamlı, ama biz genel bir özet vermekle yetineceğiz.

Öcalan, her şeyin üstünde, her şeyi çözmüş, kendini, tarihi, insanlığı aşmış, neredeyse her şeye kadir, kendisini dünyanın da ötesinde evrene göre ayarlamış, benzersiz, eşsiz, biricik bir varlık; aslında tanrının ötesinde anlaşılması zor, hatta mümkün olmayan, büyü, sihirli, mistik, kutsal, tapınılması gereken bir kişilik; kendinden önceki krallarla, büyük adamlarla, peygamberlerle benzerlikleri olan, ama onlardan da öte soyut bir varlık, dünyevi ve münzevi bütün özellikleri ve yetenekleri kendisinde birleştirmiş bir sentez, ulaşılması mümkün olmayan bir zirve, "Kutlu İnsan"dır! "Evrene göre" olan ve kendisini "insanlık bakiresi" olarak tanımlayan Öcalan'ın kendini bu algılayışı ve tanımlayışı, her hangi bir benmerkezcilik ile karıştırılmamalıdır. Bu algılayış, her türlü ölçüyü ve sınırı zorlayan, daha doğrusu aşan bir şeydir; psikolojik boyutları da mutlaka çözümlenmesi gereken bir olgudur! Bu toplumsal, siyasal ve psikolojik algılayışta, Öcalan için, amacın, ilkenin, esas olanın, vazgeçilmez olanın, önemli olanın ne olduğu da kendiliğinden anlaşılıyor. Önemli olan Öcalan'dır, amaç, ilke, vazgeçilmez olan da Öcalan'dan başkası değildir. Devrim değerleri mi, idealler ve ilkeler mi, ulusal kurtuluş çıkarları mı, evet bütün bunların Öcalan karşısında ne anlamı olabilir ki? Kendisine hizmet ettiği ölçüde kullanılan birer araç olmaktan öte değerlerin, devrim ideolojisi, partisi, kadrolar, halk ve diğerlerinin bir anlamı var mı? Şimdi İmralı'da gerçekleşen teslimiyet ve ihanetin anlamı, nedenleri daha iyi anlaşılıyor mu? Kendisini amacın, ilkenin yerine koyan, kendisini devrimin üstünde gören, her şeyi kendisi için bir araç olarak gören Öcalan'ın İmralı'da kendini esas alması kadar anlaşılır bir şey olamaz. İmralı'da devrim, sosyalizm, Kürtlük ve Kürdistan devrim değerleri kendisi için artık yüceltme etkeni değil, ölüm, idam ve infaz nedeni haline gelmişti. Önemli olan kendisi olduğu için, amaç kendisi olduğu için bütün devrim değerlerini, her şeyi bir çırpıda düşmana sunabilirdi, bunda zerre kadar bir sakınca

görmedi, vicdani sızı duymadı, çok rahattı... İfadeleri ve duruşu bunu fazlasıyla kanıtlar... Uzatmak gereksiz, ancak kendini bu algılayışının bir özetini kendisinden yapacağımız bir iki aktarmayla vermek ve tamamlamak durumundayız. Öcalan'ın kendisine nasıl baktığına ilişkin sayısız kaynak, kendi çözümlemeleri gösterilebilir. Ancak bunların içinde en ilginç ve en çarpıcı olanı Gerçeğin Dili ve Eylemi adıyla kitaplaştırılan çözümlemedir. Burada Öcalan kendisini nasıl algıladığını ve kurduğu “sistemi” çok çarpıcı sözlerle ifade ediyor. Özellikle “İlk Söz” başlığı altındaki ilk bölüm bu anlamda mutlaka okunmaya değerdir, Öcalan gerçeğini ve kurduğu sistemin özünü anlamak için bu anılan bölüme bakmak gerekiyor. Biz de bu bölümü virgülüne dokunmadan olduğu gibi aktarmak istiyoruz. Öcalan, anılan kitabın “İlk Söz”ünde şunları yazar:

“Anlattığım yaşamı özgürlük türküsü biçiminde anlayanlar, müthiş savaşçı olarak karşılık verebilir. Aptallar ise, ayaklar altında çiğnenip gidiyor.

Ama herkes, bu kitabın herhangi bir figürünü temsil ediyor. Hiç kimse burada dışta kalmamıştır. Ne mutlu bize ki, karşımızdaki güçlere bile bu kitapta öyle bir yer vermişiz ki, nefes nefesedir. Bu kitaba göre, karşı tarafın dört nala kalkması heyecan vericidir. Oligarşi (bu kavram 15 Şubatın sonra uyduruldu, daha önce özel savaş veya sömürgeci olarak anılıyordu) paşalarının ağzından alev fışkırıyor. Bu da güzel bir gelişme. Ayak altı olup ezilenler var. Bu da kitabın gerçeğidir.

Oblomovlar var, aptallar var. Kitapta onların da yerleri var. Izdıraplar, acılar, trajediler, bunlar kitabımızın zaten vazgeçilmez gerekleridir. Kitabın sevgileri de gelişiyor. Bu da olmalıdır. Çılgınlıkları, delilikleri kadar; büyük aklı, mantığı da iç içedir.

Ve dikkat edilirse, bunu Türkiye veya Kürdistan'da hemen herkes yaşıyor. Herkes bu anlamda soluk soluğa oynuyor. Karda kıyamette asker nasıl oynuyor? Faili meçhul cinayetler nasıl korkunç işleniyor? Savaş rantçıları çok çeşitli bölümleri nasıl haince planların peşindeler, yakıp yıkıyorlar? Zindanlarda on binler nasıl işkencelere alınıyor? Dağda savaşçılar nasıl akla hayale getirmedikleri bir yaşamı hem büyük bir tutkuyla, hem de büyük trajik biçimiyle yaşıyorlar?

Bunu bir irade ortaya çıkarır. Bunu yaşatan benim.

Bizimki yazılmamış, yaşanan bir romandır. Akıllı olan burada kendi yerini daha iyi belli eder.

Yaşatılıyor.

Aldığımız bütün tedbirler, mantık gücü kadar, büyük irade gücü, hemen herkese bir rol oynayacak düzeydedir.

Bu romanın temelleri 1970'lerde atıldı.

Başlangıcıydı. Trajik ve can alıcı süreçleri vardı.

Ama 1990'ların ortalarına baktığımızda, roman bütün halklar gerçeğine, oligarşi gerçeğine mal olmuş, herkesi yaşama veya yaşatmanın gerçeğine götürmüştü ve şimdi sonuca doğru gitmek istiyor.

Kurtulamayacağınızı hepiniz biliyorsunuz.

Aldığım tedbirler ne oligarşiyi rahat bırakıyor, ne de dostları.

Çıldırıktıcıdır, bazıları için bitiricidir. Bazıları için delirticidir. Bazılarını acıdan acıya, bazılarını çok trajik bir sona götürür. Bazılarını da büyük bir coşkuya kaldırarak intikam aldırır.

Önemli olan bu süreci herkese yaşatmaktır.

Bu, irade gücü, yola getirme gücüdür.

Yaşarsak, hepinize nasıl yaşatacağımızı da gösteririz.

Bazı önderler vardır, siyasi çizgiyi belirler. Siyasi çizginin kendine göre bir mücadele süreci olur. Bizimkisi sadece öyle değil: Çizgi var, fakat bizim siyasi pratik çizgimiz, bir çok partide olduğu gibi bir uygulama çizgisi değil, bir roman planına benziyor. Yaşamla o kadar bütünsellik içinde, geri yaşamla çizginin ilerleticiliği iç içe geçmiş, tahrik ediyor.

Herkes ayağa kalkıyor.

Daha doğrusu, bizim tarz ve üslubumuz bunu artık yakalamış.

O açıdan, yaşadığınızı bir de bu yönüyle ele almalısınız.

Oligarşik yapının ağzından alev saçan paşaları neden bu duruma geldiler? Bir burjuva koca-karısı karşımızda başvezir olduğunda neden böyle tırısa kalktı? Kimse tutamıyor. Adeta bizim romanımızın içinde bir duruma getirildi. Daha öncesinde kocakarının hiçbir yeteneği, özelliği yoktu. Neden bizimle savaşa giriyor? Her taraf böyle ayağa kalkıyor. Halkımızın evleri başına yıkıldı. Neden?

Köyleri yakılanların acıları nelerdir? Diyarbakır'ın nüfusu birkaç yıl öncesinde 300.000 iken, şimdi iki milyonu geçiyor. Bu, kitabımızın büyük gücünü gösteriyor. **Doğrudan etkim altında ortaya çıktı.** Diyarbakır'a taşırılan köylülerin şimdi acıları nelerdir? Diyarbakır'da açlık, soğukluk şimdi onlara ne yapıyor? Bir odada 30 kişi nasıl yatıyor?

Zindanlar dolmuş, olduğu biçimiyle taşırılmış.

Binlerce faili meçhul cinayet var, acımasız katliamlar var ve yine parçalanmış cesetler var. Korkunç işkencelerden geçirilerek imha edilenler var. Bunlar romanda sayılmayacak kadar fazla. İşte, dağların soğukluğunu müthiş yiyenler var, ayaklarını paramparça edenler, yine kendilerini mayın-larda paramparça edenler var.

Neden?

irade var, benim iradem var.

Kim, ne kadar, nasıl ikna edilebilir? Bir de bu yönüyle anlamak isterseniz, çok şey var. Örneğin, ben neden bu kadar etkili yapabildim? Köyün en güçsüz çocuğundan bugün ülkenin veya ülkelerin en etkileyici bir kişiliğine nasıl ulaştık?

Nasıl yaşayacağız?

Ve hala tatmin olmuş değilim. Bu kadar alt-üst etmeme rağmen, hiçbir şey tam istediğim gibi değil ve hoşuma gitmiyor. Tatmin olamıyorum. **Bir çılgın mıyım, bir ilah mıyım veya büyük maceracı mıyım? Büyük bir politik deha mıyım?**

Halk savaşı mıyım?

Mutlaka anlamaya çalışmalısınız. Yaptık, oldu. Ayarladım kendimi, biraz nefes nefese gerçekleştirdim. Biraz çalışmayla işte bu gelişmeler ortaya çıkıyor. Eskiden kimse ciddiye almıyordu, ama şimdi kimse etkisinden kurtulamıyor. Ne düşman, ne de dost kurtuluyor. Hepsi çılgına dönmüş tipler. Görüyorum, her gün karşıma çıkıyorlar. Gözleri faltaşı gibi açılmış, daha da açtıracam.

İntikamımı daha büyük almanın çabası içindeyim. Çünkü kötülükten, çirkinlikten intikam almak, benim yaşam odağımdır. Bütün geriliklere karşı korkuncum.

Sonuç çıkarmasını bilmek gerekiyor. Bu ne anlama geliyor? Sanıldığından daha fazla kimilerini, mevcut yaşamlarından dolayı bin defa öldürmek gerekiyor. Sıkça benim kendime sorduğum bir soru var. Bazen halk içine çıktım mı, 'yarısını' diyorum 'bunların, kılıçla kesmeliyim'. Tabii bunun anlamı şudur: Kötülüklerini kesmeliyim, çirkinliklerini kesmeliyim, düşkünlüklerini kesmeliyim. Direnen varsa, fiziki olarak da kesmeliyim. İşte bir militanın hırısı, iddiası...

Kocakarı gibi adamlara, karılara bakarım. Bin defa öfke duyarım, lanet getiririm. Bu bende hırs olur, beynime sızır ve o irademe yansır.

Sizlerin böyle yanları var mı? Ortadadır, ben hepsini gerçekleştiriyorum. En güçsüz, en zalıca, alay edilen bir kişilikten, şu anda herkesle alay edercesine, romansı bir yaşam yaşıyorum.

Güçlü olan kim?

Ve henüz intikamımı tam almadım, işte biraz almışım. Ve dışımdaki ödlekle, pasiflerle, birliklerle kıyaslamak gerekiyor. Bunlara da bu kitapta yer verilmiş. Ama kahredercesine!

Açıktır.

Beni kontrol altına almak mümkün değildir. Beni etkisiz bırakmak mümkün değildir. Çünkü en büyük etkileyen ben oldum.

Keşke biraz diğerleri gibi genç olsaydım da, yüklenseydim...

Kürt halkı büyük fedakarlığa kalkmış. Eskiden beş kuruş yardıma bile üşenirdi. Her şeyini sunuyor şimdi. Yine de beş para etmez diyorum. Daha değişik ve daha başka vermeleri lazım.

Ve oluyor da." (Gerçeğin Dili ve Eylemi, sayfa, 11-14, Aram yayınları, vurgular bize ait.)

Genişçe yorum yapmamıza gerek yok, bir yanılsamadan başka bir şey olmayan Öcalan gerçeğini ve onun kurduğu sistemin ana çizgilerini özetleyen bir metin. Ancak şu kadarı belirtilebilir: Bu satırlara sinen hava sağlıklı bir düşünce ve ruhsal yapının ürünü olabilir mi? Öcalan bir roman senaryosu yazmış, hemen hemen herkese bir rol

⁶ Öcalan'ın kendini nasıl algıladığını ve ruhsal yapısını daha iyi ve net kavramak için İmralı'da yazıp gönderdiği, Özgür Halk Dergisinin Temmuz sayısının Eki olarak çıkan "*Güneşin Günlüğü*"nde yayınlanan, kendisinin deyişiyle, "*şüri*" olduğu gibi yazmak istiyoruz. Şiirle pek bir ilgisi olmayan bu metni okuyan herkes nasıl bir gerçeklikle karşı karşıya olduğunu anlamakta güçlük çekmeyecektir. "**Evrere Göreyim**" adını taşıyan, "**Kutsal İnsan**" imzalı "**şüir**"in tamamı şöyle:

*“İnsan bakiresi diyebilirim kendime
Korudum kendimi titizlikle
İnsanlığın biçbir kirine bulaşmadım
Gücümü de buradan aldım ben
İnsanı temiz kalmadı fırtınalı bir savaşçılıktır
Benimkisi
Hiçbir uygarlık iblisi ayartamadı beni
İblise karşı da direndim*

*Ben bir insanlık bakiresiyim
Ama uyuyan bir melek değilim
Çağın peygamberi gibi büyük bir savaşın içindeyim
Ben
Filozofluktan da öte
Ve peygamberce
Biz insanlıktan, güzel yaşamdan umut kesmedik
Dünyayı önüme koysalar ilgi duymam, inan
Para-pul, bilmem rabatluk
Hoşlanmıyorum, bırak
İşkence gibi geliyor çoğu
Çoğu ölüm gibi
Daha göklerde olanı arıyorum ben
Daha böyle beni çekecek olanı*

*Ben,
Böyle 'bitmişlik' sınırının kenarında
Boy vermiş biriyim
Ve bu beni dizginsiz bir özgürleşmeye götürmüyor
Özgürüm ben
Vazgeçmem düşüncelerimden
Korku, açlık ve daha başka güdülleri*

Terbiye ustasıyım ben
Güdüleri güce dönüştürmede
Güçlüyüm
Ama şaşırtıyorum size dostlar,
Yoldaşlar
Bu kadar yabancılaşmayı
Nasıl normal karşılıyorsunuz
İnsan özüne nasıl bu kadar ters düşer?
Oysa ben
Kendimi yüzyılla bile sınırlı görmem
Bin yılla bile
Sınırsız-süresiz bir yaşam gücüyüm ben
Yoktur felsefemde 'öncelik-sonralık'
'İlk' ve 'son'
Evrene göreyim ben
Evren nasılsa ben de öyleyim yani
Bütün bunlardır beni ayakta tutan
Ve dünyada
Benden daha sade anlaşılır bir varlık olduğunu sanmam
Ama insanlık, çok bulaştığı için yalana-dolana
Anlamaz beni
Ben de anlamam
İnanılmaz ölçüde çocuklar anlar beni
Hiç okur-yazar olmayanlar anlar
Filozoflar anlar
Herkes içinde gömülü insanı
Bende bulur çünkü
'Bende bir parçayı sen temsil ediyorsun' der
Ama gömülüdür o,
Derindir.
Onun fiziğe vuran
Görünüşte yaşayan kişiliği
Başkadır
Yüreğinin bir köşesinde
Kalmış
Yaşayamadığı bir insan var;
O benim
Çok yakındır, Ama gömülüdür o
Yüreğinin küçük bir
Yerindedir
Topamları olarak
Düşünebilirsiniz beni

vermiş ve oynatıyor, dosta da, düşmana da; hem de çıldırtırcasına, delirtircesine... Yaşanan bunca acıdan ve trajediden zevk alan, bununla övünen birinin havasını vermek, neredeyse dünyayı yönettiği yanılgısını yaşamak ve kendini bu kadar abartılı algılayış, bir önderin, bırakalım bir önderi, sıradan bir insanın normal davranışı olarak değerlendirilebilir mi? Acıyı da, milyonların göçünü de, yaşanan trajedileri de, işkenceyi de, kısacası Öcalan her şeyi kendini ve gücü göstermede, kanıtlamada ve böylece sorumsuz, keyfi ve mutlak tek kişi iktidarını beyinlere ve yüreklere egemen kılmada bir araç olarak kullanıyor. Ya aşağılayan, sokak ağzına kayan üslubunu (*"Kocakarı gibi adamlara, karılara bakarım"* gibi...) nasıl anlamak gerekir? Daha fazla söze gerek olduğunu sanmıyoruz. Yukarıya aldığımız alıntı, bu çalışma boyunca anlatmaya çalıştığımız Öcalan gerçeğinin genel bir özetini belgeliyor, hem de traji-komik bir biçimde...

Gerçekliğin bir boyutu daha var, en az diğeri kadar önemli, ama aynı ölçüde de trajiktir. Kısaca şöyle: Kendisini tanrının ötesinde algılayan Öcalan'ın, düşman, ölümcül güç, onun en yoğunlaşmış ifadesi olarak devlet karşısında diz çöküşü, yaşam dilencisi kesilmesi trajik bir paradoksu anlatmaktadır. Güç, ölüm, otorite, devlet ve emperyalizm karşısında diz çöken, yalvaran, aman dileyen *"tanrısal"* varlık paradoksu, sadece Öcalan'ın değil, biz Kürtlerin, hatta tüm Doğu toplumlarının trajedisidir. Ne yazık ki bu trajedi, kaderimizi belirliyor, trajedimizin derinleşerek devamını sağlıyor...

III.

Kendini devrimin yarattığı değerler üzerinde yücelten ve tanrı katına, hatta daha ötelere taşıyan Öcalan, bu gerçekliğini gizlemek ve beyinlere egemen kılmak, kendini tabulaştırıp dokunulmaz kılmak, her türlü sorgulamanın ve tartışmanın önüne geçmek için bilinemezcilik felsefesini neredeyse değişmez bir yöntem olarak kullanır. İdealizmi, mistizmi, dinsel motifleri, mitolojiyi eklektik bir tarzda bakış açısına yediren Öcalan, kendi ideolojik ve psikolojik hegemonyasını süreç içinde oturtur. Kendisinin anlaşılmadığı⁷, anlaşılmasının ise olanaklı olmadığı düşüncesini sürekli aşıl原因 Öcalan,

*Yaşama çağırırım ben
Açık söylüyorum, böyle
Anlatıyorum*

Değer bilmeyenler çarpılır.

KUTSAL İNSAN"

⁷ İlginçtir, hiç kimsenin kendisini anlamadığını, anlayamayacağını iddia eden Öcalan, çocukların, okuma ve yazma bilmeyenlerin kendisini çok iyi anladığını belirtmeden de edemiyor.

bu bilinemezlik yaklaşımı ile bir yandan kendini tabulaştırır, bir yandan sorgusuz, tartışmasız bir tapınma öznesi haline getirir. O nedenle beyinleri afyonlayan, yürekleri büyüleyen, tartışmasız *“mutlak doğru”* olarak sağlayan bilinemezcilik yaklaşımı hakkında birkaç söz söylememiz, bir kaynaktan bir aktarmayla bu alt bölümü tamamlamamız gerekiyor. Öcalan kişiliği ile tanımlanan *“önderlik gerçeği”*, kendisi dışında hiç kimsenin kavrayamayacağı bir derinliktir. Öcalan, bir çok değerlendirmesinde **“benim bir tek anımı çözebilenler büyük kazanır, ancak anlayanın çıkacağını sanmıyorum”** demektedir. A. Öcalan imzalı, Aram yayınlarında yayınlanan **“Gerçeğin Dili ve Eylemi”** adlı kitabın **“Önsöz”**ünden yapacağımız birkaç alıntı yukarda sözünü ettiğimiz *“bilinemezcilik”* mantığını çok net bir biçimde gözler önüne serer. Birlikte okuyoruz, ilk alıntı şöyle:

“Hiçbir felsefi tanımlama veya teorik yargı, tek başına Abdullah Öcalan’ı tümüyle kendi kapsamına alacak bir genişliğe sahip değildir.”

Yapacağımız ikinci alıntı daha ilginç, ama bir o kadar da bilim dışı. **“Bütün felsefi veriler ve özellikle PKK’nin yakın tarihsel gelişimi, Abdullah Öcalan gerçeğine, evrensel parçanın daha sınırlı bir bütünü olarak bakıldığında, Onun nispeten daha anlaşılır olabileceğini göstermektedir. Onun gerçeğinin anlaşılması, evrensel gerçeğin mantıklı bir parçasının tüm çelişkileri, tüm kaotik yapısı ve bunun yanı sıra yine olağanüstü toplumsal uyum ile yine düzenliliği; karşıtların evrensel anlamda apaçık ve çok gizli birlikteliğini otaya koymaktadır. Bunun anlaşılması için ise, deyim yerindeyse insanın bugünkü sistem dahilinde oluşmak zorunda bırakılmış bir anlama gücü yetmemektedir. O’na bakışın, onun kendi öznelliğini, kişisel özgünlüğünü çok iyi değerlendirmesi ve bunun için de onu genel-geçer özelliklerinin tümünün dışında, ama yine de ‘normlara uygun’ ve ‘bu’ dünyanın yeniden dünyanın içinden çıkan bir gerçeklik olarak kaydetmesi gerekiyor.”** Öcalan gerçekliğini anlaşılmasız, anlaşılmasının olanaksız olarak gösterilmesi için bilimin ve mantığın sınırları ancak bu kadar zorlanabilir! Bu verili dünyada Öcalan’ı anlamaya hiç kimsenin aklı ve anlama gücü yetmemektedir!

Yapacağımız üçüncü ve sonuncu alıntı da şöyle: **“İşin doğrusu, Onun sık sık dinsel bir tutumla veya dinsel kavramlar çerçevesi içinde açıklanmaya çalışılmasının ana nedenlerinden biri de budur. Onun tanrısal bir güç olarak (Evet,**

Peki, okuma yazması olmayanların, çocukların en az evren kadar gizemli olduğunu iddia eden Öcalan’ı anlaması mümkün mü? Neden sadece çocukları ve okuma yazması olmayanları kendini anlayan insanlar olarak değerlendiriyor? Gerçi filozofların da kendisini anladığını belirtiyor, ancak bu, görüntüyü kurtarmaktan öte bir anlam ifade etmiyor!

yanlış okumadınız, “tanrısal bir güç olarak...”) değerlendirilmesinin en başlıca sebebi de, onun anlaşılmasının zorluğundan kaynaklanmaktadır...” Elbette tanrıları kavramaya insanların, ölümlü kulların aklı fikri yeter mi?!

IV.

Felsefede idealizmi, mistizmi ve bilinemezçiliği; ideolojide bir çok ideolojiden öğeler alarak eklektik bir karışımı uygulayan Öcalan, örgütsel yapı ve ilişkilerde tam anlamıyla bir tanımsızlaştırmayı, muğlaklaştırmayı, bütün sınırları silmeyi esas alır.

Tüzüğüne, programına ve ideolojik çizgisine baktığımız zaman PKK, Kürdistan İşçi sınıfının en ileri, en fedakar öğelerinin oluşturduğu öncü örgütü, örgütlü öncü müfrezesidir, işçi sınıfının genel kurmayıdır. İşçi sınıfının ve halkının en yüksek örgütü, irade ve eylem birliğidir. PKK, Leninist parti modeline göre örgütlenmiş, Marksist-Leninist ideolojiyi rehber edinmiş bir partidir. PKK, V. Kongreye kadar parti tüzüğü, örgütlenme ilkeleri ve kuralları bakımından diğer devrimci-sosyalist partilerden farklı değildir.

PKK nedir, sorusuna karşılık yukarıda ifade edilen değerlendirmelerin yeterli bir yanıt oluşturmadığını, gerçeğin çok önemli bir bölümünü tanımlasa da, başka irdelenmesi gereken önemli boyutlarının olduğunu belirtmek durumundayız. PKK'nin işçi sınıfı partisi olduğu tanımıyla birlikte bir tanımsızlaştırmamızın da geliştirildiğini belirtmeliyiz. İdeolojik ve politik düzeyde özellikle '90'lardan sonra bakış açısında İslami motiflerin, en son '98-'99 yıllarında da mitolojik öğelerin çok kullanıldığını biliyoruz. Parti tanımsızlaştırıldıkça bilimsellikten uzaklaştırıldı, bu, aynı zamanda Öcalan'ın kendisini tanrılaştırdığı sürece denk geliyor.

PKK, tarih belleği silinmiş, parçalanmış bir halkı uluslaştırdı. Halkımızın küllenmiş özlemlerini çok iyi formüle etti, bunu örgütlemeye çalıştı ve radikal mücadele yöntemleriyle gündeme getirdi. Parti ile devrimci bir halk hareketi doğdu. Bir yandan devrimci hareket gelişip büyürken, diğer bir yandan da buna paralel olarak devrimci çizgi ile iç içe Öcalan “sistemi” gelişti. Burada belirtilmesi gereken önemli bir nokta da, PKK'nin yalnızca Öcalan “sistemi” olmadığı, onunla özdeş olmadığı, bütün bir gerçeğin çelişkili ikiliği içerdiğidir. Bu önemli, PKK'deki devrimci damarın çok iyi görülmesi açısından gereklidir. Öte yandan bir de bu damarı gölgeleyen, etkisini sınırlandıran, devrimci çizginin örgüt ve yaşam gücüne dönüşmesini engelleyen, tam tersi-

ne devrimin büyük gücünü kendisi için temel dayanak noktası haline getiren, giderek ondan da kopan tek kişi yönetim sistemi ve Öcalan'ın kişilik gerçekliği söz konusudur. Bu çelişkili ikili durum, bütün mücadeleye damgasını vurmuştur. PKK ve önderlik ettiği devrim gerçeğine bu çelişkili ikilem bağlamında bakıldığında gerçeklik daha iyi ve doğru anlaşılır.

PKK, ideolojisi, programı ve tüzüğü ile ulusal kurtuluş hareketini yaratan öncü bir güçtür. Ancak süreç içinde ideolojide bir tanımsızlaşma, muğlaklaşma, sınırlarda belirsizleşme yaşandı. Sosyalist bir parti olduğu resmi söylemde tanımlansa da, farklı sınıfların ideolojik söylemlerinin de içinde yer aldığı eklektik bir bakış açısının oluştuğu, herkesin, her sınıfın, her eğilimin kendini içinde gördüğü bir ideolojik karmaşa ve kaosun süreç içinde geliştiği de bir olgudur.

Süreç içinde yurtsever her sınıf ve eğilimin kendisini PKK'li olarak tanımlaması, bir ulusal kurtuluş hareketi açısından yadırganacak bir şey değildir. Ancak, işçi sınıfı partisi ya da sosyalist bir hareket için bu durum normal sayılamaz. Çünkü işçi sınıfı partisinin tanımı çok nettir. Bilimsel sosyalizmin sınırlarının silinmesi, bakış açısında muğlaklığa, ideolojide karmaşaya, egemen sınıf ideolojilerinin parti içinde etkinleşmesine yol açar. Her sınıf ve eğilim, kendisi için alan açmaya çalışır. Oysa PKK, sosyalist çizgiyi savunduğu için sömürge olan bir halkın ihtiyaçlarına yanıt veriyor ve bu mücadeleyi örgütliyordu. Fakat en üst düzeyde Öcalan "sistemi" hem ezilenleri kapsıyor, hem dinci eğilimleri, hem de düzenle uzlaşma içindeki ara tabakaları ve diğer eğilimleri... Bütün bunları kendi sisteminde bir dengeye oturtuyor. Öcalan'ın kişiliğinde oluşan denge, bütün eğilimler için şemsiye işlevini görüyor. Sonuçta bütün bunlar bir parti açısından tanımsızlaşma, kimliğinin muğlaklaşması sonucunu getiriyor. Bir yandan işçi sınıfının öncüsü ve savaş kurmayı olarak partinin öncülüğünde devrim gelişirken, bir yandan da cephe görünümünü kazanan partinin sınıfsal kimliği muğlaklaştırılıyor. Oysa sınırları netleşmiş bir parti ve onun öncülüğünde yine sınırları net bir cephe örgütlenmesi sözünü ettiğimiz bütün belirsizlikleri ve karmaşayı önler, böyle bir şeyin ortaya çıkmasına da olanak sunmazdı. Ama gerçekleşen ikili bir durumdur ve bu, bütün bir devrim sürecine damgasını vuruyor.

Sınıf kimliğinin muğlaklaşması, tanımsızlaşma, ideoloji ile sınırlı kalmayarak parti politikalarının belirlenmesine yansıyor, stratejik kararlar ve programatik hedefleri de etkiliyor. Özellikle reel sosyalizmin çöküşü ve ardında '92 Güney Savaşı'ndan sonra Öcalan, sosyalist çizgi ve devrimin kendisini artık tek başına yaşatmayacağı kesin kanısına vardıktan sonra, emperyalist ve sömürgeci düzen içinde kendine yer edinme arayışı içine girdi. '93 ateşkesi böyle bir arayışın sonucu olarak gelişmiştir. Bu anlamda, '92 Güney Savaşı, Öcalan'ın rotayı düzen içine kırmasında bir dönüm noktasıdır. Bugün çok net görülüyor ki, '93 ateşkesi ile birlikte başlayan süreç, Öcalan'ın PKK

devrim çizgisine bir alternatif yaratma eğilimidir. Kısacası giderek PKK'nin özünden uzaklaşıldı. Öcalan'ın dile getirdiği ideolojik söyleme baktığımızda PKK gerçekliği ile birlikte aynı zamanda sınıf dışı bir çok eğilimin olduğunu görürüz.

Muğlaklaştırma, tanımsızlaştırma en çok kendisini örgütsel yapı ve işleyişte gösterir. Öcalan, örgütsel yapı ve işleyişi, örgütsel kuralları, onların gerçekleşme biçimini ve örgüt düzenini kişisel tercihlerine göre şekillendirdi. Burada tam bir şekilsizleştirme, kimlik yitimi var. Bunun en somut olduğu olgu, üyelik kurumudur.

Üyelik, bir partinin örgütsel gerçekliğini tanımlamada anahtar bir kavramdır ve onun belkemiğidir. PKK'nin tüzüğüne göre bir üyelik tanımı vardır. Bu da Leninist partilerin üyelik tanımından farklı değildir. Bu tanıma göre, parti programı ve tüzüğünü kabul eden, parti örgütlerinden birinde fiilen çalışan kişi parti üyesidir. Bu tanıma göre parti örgütlerinin de netleşmesi gereklidir. KUKM içinde mücadele eden bir çok örgüt var. Bunlardan hangisi parti örgütü, hangisi değildir? Saptanmalıdır. Hangi örgütün parti örgütü sayılıp sayılmadığı net değildir. Görüldüğü gibi burada da tam bir örgütsel kaos yaratılmıştır. İçinde her şeyin olduğu, ama hiçbir şeye de benzemediği bir örgütsel gerçeklik söz konusudur. İlginçtir, bu belirsizlik ve tanımsızlık durumuyla da övünülmüştür. *"Biz klasik partiler gibi kendimizi belli ölçülere bağlamadık"* denilmiştir.

Tüzüğe göre, PKK'lilik tanımının gerekleri olmasına rağmen pratikte buna uyulmamıştır. Mücadelemizle ilişkili olan, şu veya bu düzeyde katkı sunan, KUKM'yi düşünsel olarak destekleyen, sempati duyan herkes kendini PKK'li olarak tanımlamıştır. Parti içinde kimler üyedir belli değildir. Resmen üyelik sıfatını kazanan ve tanımlanan hemen hemen hiçbir kimse yoktur.

I. Kongrede (Kuruluş Kongresinde) *"Bu toplantıya katılanlar ile MK üyeleri partinin resmi üyeleridir. Bunun dışındaki örgütler ve bu örgütler içinde yer alanlar aday statüsündedirler"* biçiminde bir karar alınmıştı. Zaten o dönemde tüm parti organları ve örgütleri hazırlık organları ve örgütleriydi, adı da öyleydi. Örneğin Bölge Hazırlık Komitesi, Yerel Hazırlık Komitesi gibi. Daha sonraki süreçlerde ise kim üyedir, kim değildir? Hangi örgüt parti örgütüdür, hangisi değildir? Bunlarda bir belirsizlik, tanımsızlık vardır. Dolayısıyla partinin modern bir işçi sınıfı örgütü kimliğini kazanması da mümkün olmuyordu.

Oysa üyelik tanımı parti tüzüğünde kategorilere de ayrılarak yapılıyor. Üyeliğin gerekleri, aday üyelik ile aday üyelik süreci, yurtsever, taraftar ve sempatizan tanımları bütün ayrıntıları ile anlatılmaktadır. Şöyle: *"Parti üyesi olmak isteyen kişi, iki parti üyesinin önerisi ve başvurulmuş parti komitesinin kararı ve bir üst örgütün onayı ile aday üye olur. Aday*

üyelik süresi altı aydır. Aday üyelik süresini başarıyla tamamlayan kişinin üyeliği, bağlı olduğu komitenin üçte iki çoğunluk kararı, bir üst komitenin önerisi ve MK onayı ile ikinci altı ayda kesinleşir."

Parti tüzüğünde belirtilen üyelik için gerekli olan koşullar gerçekleştiğinde o kişi bütün üyelik haklarına sahip olur. Ancak pratikte bunun uygulanmadığını biliyoruz. Tüzükte üyelik ile ilgili belirtilen hiç bir prosedür işletilmedi. Hiç bir kural, hiç bir ölçü uygulanmadı. Burada neden uygulanmadı, sorusu yanıtlanmalıdır. Bu durum bilinçli olarak mı, yoksa bilinçsizce mi yaratıldı? Neden böyle bir şekilsizliğe gidildi? Bizim toplumsal gerçeğimiz uygun olmadığı için mi böyle bir tanımsızlık yaratıldı? Bu sorular önemli... Mutlaka yanıtını bulmalıdır.

Pratikte bir çok arkadaş *"Ben parti üyesiyim, en üst düzeyde rolüm budur"* diyecek durumda değil. Yönetici bir arkadaş bunu söyleyebilir. Ancak yönetilen bir arkadaş *"tüzükte benim haklarım şunlardır. Ben bu haklarımı kullanmak istiyorum"* dediği zaman ona şu soru sorulacaktır. *"Üye olduğunu nereden biliyorsun, kim sana üye olduğunu söyledi"*? Filen belki kendini parti üyesi görebilirsin, bir parti üyesinin işlevini de yerine getirebilirsin, ama hukuken böyle bir hakkın yok. Çünkü resmi olarak üye değilsin. Hem örgütlüsün, hem değil, ama egemen yan örgütsüzlüktür, dolayısıyla bu durumu **"örgütlü örgütsüzlük"** olarak tanımlamak yerinde olacaktır.

PKK'de bir çok örgüt kurulmuştur. Örneğin Avrupa'da bir çok örgüt var. Gerillada bir çok birlik kurulmuş. Bu örgütler içinde yönetenler ile yönetilenler var. Partinin %80-90'ı gerillada örgütlenmiştir. Bir başka deyişle gerilla, %80-90 parti demektir. Ordu içinde kimler parti üyesidir, belli değildir. Hangi örgütler parti örgütleridir, belirlenmemiştir. Sadece ERNK çatısı altında bir çok örgüt kurulmuştur. Bütün bunlar neye göre çalışmaktadırlar. Tüzüğe göre mi örgütlenip çalışıyorlar? Tüzüğe göre mi kendilerini tanımlıyorlar? Yine ideolojik-politik çizgiye göre mi tanımlanıyorlar? Pratikte böyle olmadığını, tüzüğe göre örgütlendikleri belirtilse de Öcalan "sistemine" göre işlediklerini, tek merkeze, yani Öcalan'a göre hareket ettiklerini biliyoruz. Başka bir deyişle bütün örgütler ve kişiler bir kişinin odağında olduğu Öcalan yönetim "sistemine" göre şekilleniyor ve yönetiliyorlar.

İdeoloji, tüzük, kurallar, ilkeler, ölçüler Öcalan sistemine hizmet ettiği ölçüde bir anlam ifade edebilir! Ancak her zaman da kurallar "sisteme" hizmet etmez. İşte o zaman da kurallar işlemez hale getirilir. Tek kişi yönetim "sisteminin" kendini işletebilmesi için ölçüler muğlak ve tanımsız bırakılıyor ve kurumlaştırılmıyor. Oysa Öcalan en çok da kurumlaşmadan söz ediyordu. Bütün çözümlemelerde **"kurallara uyulmalıdır"** demektedir. Adeta beyinleri iğnelercesine, defalarca kurallardan, ilkelerden, ölçülerden söz eder. Amaca bağlanmanın gereğini vurgular. Ancak Öcalan'ın kendisi

ve kurduğu “sistem” kurumlaşmanın önünde engel olmuştur ve bu “sistemi” ile anladığımız anlamda kurumlaşmanın olması da mümkün değildi.

Açık ki, kurumlaşma üyelikten başlar. Kurumlaşma, parti örgütlerinin, kurumlarının ve komitelerin sınırlarının net ve kesin bir biçimde çizilmesinden geçer. Bu da tüzük hükümlerinin pratiğe geçirilmesi anlamına gelir. Fakat pratikte tüzük hükümlerinin uygulanmadığı çok açık. Bazı işleyiş ilkeleri yerine getirilse de bunlara da anlam verilmediği açık. Örneğin toplantılar yapılıyor. Burada bazen kurallara ve tüzüğe göre örgüt işliyor. Ancak bu, “sisteme” hizmet ettiği ölçüde anlamlı kabul edilir. “Sistemi” kurumlaştırdığı, onun kültürünün içselleştirilmesinde yararlı olduğu ölçüde gerekli görülür. “Sistem”le çeliştiği noktada bir ihtiyaç olmaktan çıkar. **"Bu sitem nedir"** sorusunun sorulduğu andan itibaren ise örgütsel ilkelerin yerine **"önderliğe sadakat"** vurgusu geçer. Ölçülerin belirsiz bırakılması elbette amaçlıdır, tek kişinin keyfi ve sorumsuz, despotik yönetim tarzının oturması ve engelsiz, sorumsuz, itirazsız işleyebilmesi için örgütlü örgütsüz yapının varlığı kaçınılmazdır. O nedenle örgütlü bir örgütsüzlük durumu Öcalan tarafından bilinçli bir biçimde geliştirilmiş, bu, kendi tek kişi yönetim tarzının örgütsel temeli olarak algılanmış ve uygulanmıştır.

“Örgütlü örgütsüzlüğün” kurumlaştırılması, örgütlenme ve yaşam kültürüne, hatta bir psikolojiye dönüştürülmesinin temel nedeni, Öcalan “sistemi” ve onun kendini sürdürme kaygısıdır. Çünkü bu “sistemi” ancak belirsizliklerle oturtabilir ve yaşatabilirdi. Başka türlü oturtması ve sürdürmesi mümkün değildi. Devrimci ideolojinin gereklerine uygun örgütlenmiş bir partide, parti üyelik bilincine ulaşmış kadroların var olduğu bir ortamda tüzük ilkelerine neden uyulmadığı, kişilerin neden parti üstü konumda görüldükleri ve oldukları sorgulanır. Bu sorgulamanın önü alınıyor.

Günlük yaşamda sık sık parti ve örgüt bilincinden söz edilir. Aslında bu üyelik bilincidir. Yani sorumluluk bilinci. Yani görevlerinin bilincine ulaşma, pratikte görev ve haklarının nasıl uygulandığının denetleyicisi olma bilinci! Örgüt bilinci budur.

Örgütü kurumlaştırmak ise örgütün ilkelerine ve örgütün temel ölçülerine göre işleyişi, ilişkileri, ölçüleri oturtmaktır ve bunları istisnasız herkes için bağlayıcı hale getirmek ve işletmektir. Eğer bir partide en temel kurallar oturtulmazsa denetleme, pratik takipçilik de gerçekleşmez. Örneğin toplantılar yapılmıyor. Nasıl bir denetleme yapılacak? Yine politikalar, kurallara göre belirlenmiyor. Bu durumda elbette kimin ne yaptığı belli olmayacağı gibi, ifade ve katılım olanakları da ortadan kalkacaktır.

Bugün bütün herkesin bildiği bir gerçeklik var; o da PKK’de üyelik kurumunun olmadığı, oluşturulmadığıdır. Çok şaşırtıcı gelecek belki, ama, resmi üyesi olmayan bir parti ile karşı karşıyayız. Yine resmi örgütleri olmayan veya hangisinin parti örgütü

olduğu belli olmayan, ama aynı zamanda örgütleri de olan bir parti gerçeği söz konusu. Hem üyeleri var, hem de yok. Fiilen o parti örgütleri sayılan yapılar içinde yer alanlar (yönetici ve komitelerde yer alanlar) fiilen parti üyesidir. Fakat resmen de parti üyesi değildir. Parti örgütleri var. Yine bunlar resmen parti örgütü değil. Cephe örgütleri, kadın partisi ve diğer kitle örgütleri var. Bunlarla parti örgütleri arasında bir ayrım yok. İşleyiş ve yaratılan kültüre göre herkes hem PKK'li, hem PKK'li değil. Bir çok örgüt var. Bunların hangisinin parti örgütü, hangisinin cephe örgütü, hangisinin kitle örgütü, ordu birliği olduğu anlaşılmıyor ve bunlar arasındaki sınırlar tamamen silinmiştir. Bu tanımsızlaştırma süreci irdelendiğinde öncelikle üyelikteki kaybedişin işin özü olduğu görülecektir.

Sonuç olarak PKK nedir sorusunun yanıtını, devrimci çizgi ile Öcalan yönetim “sistemi” ve kültürünün karmaşık, ikili, paradoksal bir bütün oluşturduğu, içinde hem her şeyin olduğu, hem de var olan gerçekliğin hiçbir şeye benzemediği çelişkili bir olgu biçiminde vermek gerekir. İkili bir durumla karşı karşıyayız. Bir çok eğilimin dengelendiği, örgütsel tanımsızlığın olduğu bir yapı. PKK, modern bir örgüt ile karşılaştırıldığında hem modern bir örgüte benzeyen bir model oluşturur, hem de bir cemaat niteliği taşır. Bu ikili karakterde döneme, zamana ve yere göre baskın olan yan değişmiştir. Başlangıçta sosyalist örgütlenme ağır basarken, zamanla cemaat ve tarikat özellikleri öne çıkmıştır. V. Kongreye sunulan politik raporda bir yandan idealizme kayan belirlemeler yapılırken, diğer yandan da sosyalist ideolojiye kuvvetli vurgular yapılmıştır. PKK'nin bu şekilde ideolojik, politik ve örgütsel olarak tanımsızlaştırılması, çizgilerinin belirsizleştirilmesi sonucunda ortaya çıkan kültür, bireyi kullatmıştır. Siyasal olarak ise bir çok eğilimin dengeye kavuştuğu bir yapı halini almıştır. Bütün bu eğilimlerin sahiplerinin hepsi de “**Yaratan**” karşısında güçsüz ve yalnızdır.

V.

Öcalan sistemini oturtmada, partiye ve kitlelere egemen kılmada ve içselleştirmede **çözümleme** yöntemi çok temel bir rol oynar. Öcalan sistemi, aslında yönetim tarzıyla, kadroya yaklaşımıyla, eğitim politikasıyla, eylem anlayışı ile bir bütündür. Çözümleme yöntemi, bu bütünün içinde sistemin belkemiğini oluşturur. “Sistem” anlaşılmak isteniyorsa, 1987'den itibaren yapılan bütün çözümlemeleri incelemek gerekir!

Çözümlemeler, kadro politikasında, karar alma süreçlerinde ve eğitimde bu sistemin kültürünü, psikolojisini oluşturmada çok önemli bir işlev görmüştür. Çözüm-

leme, Öcalan'ın platformudur. Düşünceyi o platformda oluşturmuş, kişilikleri o platformda ele almıştır. Kişilikleri çözümlemelerle hiçleştirip kendini ise yüceltmıştır. Çözümlemeler aynı zamanda bir mahkeme kürsüsü, karar süreci, planlama karargahı işlevini görmüştür. Her şey orada başlayıp orada bitmiştir.

Çözümlemelerde Öcalan'ın belirttikleri doğrultusunda ideolojik-politik, ruhsal duruş sağlandığından örgüt de bir bütün olarak kullanıldı. Bütün kararlar çözümlemelerle alındığından örgüt merkezine, karargahlarına gerek görülmedi. Yine bu nedenle yargı mekanizmalarının oturtulmasına, düşüncenin geliştirilmesine, kurumlaşmaya ihtiyaç duyulmadı. *"Çözümlemeler bütün politik, örgütsel sorunlara yanıt oluyor"* dendi. Kısacası Öcalan sisteminde çözümlemeler, ideolojik-politik önderliktir. Eğitim merkezidir, yargıdır. Bu kadar işlevli ve geniş kapsamlıdır!

Çözümlemelere yön veren ana temayı kısaca şöyle özetlemek mümkün: Öcalan, kendi kişilik eğilimlerine, istemlerine, yaşam tarzına göre ve tek kişi iktidarını kurumlaştırma hedefini esas alarak bir şekillenmeye gitti, partimizi ve halkımızı da buna göre şekillendirmeye çalıştı. Öcalan'a göre parti, şehitler, maddi ve manevi değerlerin tümü ona aittir. O bütün değerlerin *"bileşkesidir"*! *"Büyük başarısını"* da düşmana karşı savaşla değil, yanlış doğmuş, yanlış büyümüş, işe yaramaz, başarısız olan kadrolara ve onların oluşturduğu partiye karşı savaşarak gerçekleştirdi. Kendi ifadesiyle verdiği savaşın yüzde doksanı partiye karşıdır.

Çözümlemelere bakıldığında, bunların iki temel ayağı olduğu görülür. Birincisinde, Öcalan'ın muhatap olarak aldığı kişiler, gruplar veya o anda platformda hazır bulunan bütün arkadaşların şahsında kadro, savaşçı ve halk aşağılanır, küçümsenir, yerden yere vurulur, hakarete tabi tutulur. Ne kadar işe yaramaz ve beceriksiz oldukları vurgulanır. Başka bir deyişle, çözümlemelerin bir ayağı hiçleştirmedir. Bunun kendi içinde mekanizmaları yaratılmıştır.

Çözümleme ile yargılama sürecine alınanların ne kadar yetmez ve gereksiz oldukları değerlendirildi. Hataların düzeltilmesi doğrultusunda eğitim yapılmayıp sürekli olumsuzlukları hatırlatıldı. Olumluluklarıyla buluşamayan kadrolar, hatalarıyla her gün yüzleşen ezik kişilikler haline getirildi. Çözümlemelerin temel işlevi budur. Çözümlemelerde kişileri kendi güçlü yanlarıyla buluşturma düşüncesinin kırıntısı dahi yoktur. Dolayısıyla potansiyel olarak var olan yaratıcı yeteneklerin önü açılmadı. Başarısızlık iyice ruhlara ve yüreklere yedirildikten sonra, Öcalan, *"başarabilirsiniz, başaracağımıza inanıyorum"* demek durumunda kaldı. Başarısız olacağına kişi inandırıldıktan sonra elbette başarı sözlerinin pek bir pratik değeri olmayacaktır. Çünkü söylenecek olan çoktan söylenmiş ve ruhların derinliklerine işlemiştir...

Belirtmeliyiz ki çözümlemeler, Öcalan'ın ruh haline göre inişli-çıkışlı bir biçim sergilemiştir. İçinde çelişkileri barındıran tehdit, korkutma, şaibe altında bırakmayı esas alan yaklaşımlar da az değildir. Örneğin önce *"sen ajan mısın, sen buradaki yapının kafasını, yüreğini çelmek için mi geldin? Seni ne yapalım? Zavallı. Gönderelim mi babanın evine? Ne istiyorsun, başımızın belası mısın"* gibi bir dizi ağır sözler söyledikten sonra, *"bizi anlar-sa büyük başarırısın, bizi uygulayan kazanır"* demeyi de ihmal etmemiştir.

Hiç kuşkusuz partililer devrime verili toplumdan gelmektedir. Toplumdan gö-türdükleri olumsuzluklarla birlikte olumlu özellikleri de vardır. Sürekli olumsuzlukla-rın dile getirilmesi sonucu olumlulukların da önü tamamen kapatılır. Kadroların cesa-reti kırılır, özgüveni sarsılır. Oysa her arkadaş devrime en güzel duygularının gücüyle gelmiştir. Devrimci yurtsever inançları vardır. Kafasında eşit ve özgür bir dünya hede-fi var ve bu hedefleri onun için yaşam gerekçesi olmaya devam eder. Fakat içine gir-diği sistemin ruhunda yarattığı çelişkiyi, *"amaçlarımı gerçekleştirmemin yolu demek ki bura-dan geçiyor"* biçiminde bir ikna ile çözer. *"Doğru olan budur"* der. Kısacası mücadele zemininde kalma, Öcalan sistemine uymaktan geçiyor. "Sistemin" herhangi bir parça-sı, dışlisi haline gelmekten geçiyor. Kafalarda bin bir soru işaretleri ve itirazları oluşsa da kişi sonunda kendini ikna etmek durumunda kalıyor.

Bireyin kendini ikna etmesinin en temel nedeni devrimci, yurtsever duygularıdır. Devrim yapma isteğidir. Objektif olarak başka alternatifi yoktur. O "sistem" için-de "sistem"le uyumlu olmayı, sistemin bir eklentisi, kadrosu veya müridi haline gel-meyi kendisi için vazgeçilmez görmektedir. Bu genel bir yaklaşım ve psikolojidir.

Öyle bir kültür oluşturulmuştur ki, Öcalan'ın her sözünü kendisinin savunma-sına gerek yoktur. Herkes herkesin düşüncelerinin kilidini elinde tutar hale getirilmiş-tir. Öcalan'ın kurduğu sistemin öylesine savunucuları, yayıcıları, yani müritleri çıkıyor ki, Öcalan'ın ek bir şey yapmasına gerek bırakmıyor. Herkes "sistemin" koruyucusu, savunucusu durumundadır. *"Ben önderliğin yanlışlarının bile militanı olurum"* sözü ulaşılan müritleşme düzeyini gösterir. Yaratılan psikolojik ve kültürel ortamda tek bir aykırı ses, küçük bir eleştiri dahi büyük bir kuşku ve baskıyla karşılaşır. Henüz dinlemeden bir kişi tamamen aforoz edilir, tecrit edilir, yargılamaya, uygulamaya alınır.

Bunun nedeni de çözümlemelerle verilen eğitim, aşılana kültür ve ruhtur, bu-nun kadro tipolojisidir. Öcalan gücünü esas olarak buradan almaktadır. Bugün büyük ihanetine rağmen bunu kabul ettirebiliyorsa, bunun en önemli nedenlerinden biri anılan bu gerçektir.

Çözümlemelerin birinci ayağını böyle özetledikten sonra, şimdi ikinci ayağına gelmiş bulunuyoruz. Şöyle özetlenebilir: Bütün bir parti yapısı (başta merkez üyeleri

olmak üzere) bıkırtıcı bir biçimde aşağılayıp horlarken ve başarısızlığa mahkum oldukları kesin bir dille ifade ederken, öte yandan da yine bıkırtıcı bir tekrarla Öcalan, kendini yüceltir ve her şeyi kendine bağlar, kendisiyle açıklar ve her şeyi kendisine ait görür, tek kişi iktidarının nasıl vazgeçilmez ve seçeneksiz olduğunu döne döne vurgular. Bunu beyinlere ve yüreklere kazımak için her yola, her yönteme baş vurur, her fırsatı kullanır...

Bunun için sürekli olarak yaşam hikayesini anlatır. Yaşamının ilk günlerine, fazla zengin olmamasına rağmen olağanüstü bir içerik kazandırır. Köyde yaşadığı bir kaç tane olay var, tekrarlayıp durur. Bunlardan birini “*İlk İsyan*” olarak tanımlar ve olağanüstü bir anlam yükler. Oysa her çocuğun yaşamında buna benzer sayısız “*isyanlar*” var. Babası ile anasının ilişkilerini, bunun kişiliğini nasıl etkilediğini anlatır. Ardından güç arayışı, dine yönelme, asker olma istemi, giderek sosyalizme yönelme ve bu eksendeki gelişmeleri, bugünkü “*önderlik özellikleri*”ni kanıtlamanın birer kanıtı olarak sunar. Kesire ve Pilot'un kişilik özelliklerini, ortaya koyarken veya kendisini yüceltirken büyük zevk alır. Bunu ne kadar usta taktiksiyen olduğunu kanıtlamada kullanır. Sonra Kürdistan'a yöneliş, yurtdışına çıkış gelir. Kendine ait olan anlatımlar, hemen hemen 1980 ile birlikte sona erer. Kişilik ve yaşam hikayesi burada biter. Diğer anlatımlar ise soyutlama niteliğindedir.

Çözümlemelerin diğer önemli bir yönüne daha dokunmamız gerekiyor. Açık ki toplumsal değerlendirmeler, bilimsel veriler ve somut bilgiler üzerinden geliştirilebilir. Öcalan kitap okumadığını kendisi itiraf eder. Okumamasına rağmen her konuda tahlil yapar. Örneğin Yaşar Kemal'i okumamıştır, ancak Yaşar Kemal hakkında sayfalar dolusu çözümleme yapmıştır. Gılgamesh'i okumamıştır, ama Gılgamesh üzerinde uzun uzadıya değerlendirmeler yapmıştır. Yapılan değerlendirmelerin çoğu da yanlış. Bu yöntemle de yanlış bir bilgilendirmeye ve yönlendirmeye gider. İşin ilginç yanı, buna da itiraz edilemez. Yeterli ve objektif bilgiye dayanmayan değerlendirmeler kişilikleri yanlış şekillendirdiği gibi, yanlış kararların alınmasına da yol açıyordu.

Daha da vahimi şu: Yeterli objektif bilgi ve veriye sahip olmaksızın parti kadroları ve süreçler hakkında Öcalan'ın yaptığı değerlendirmelerin kadroların ve diğer insanların kaderi üzerinde onulmaz tahribatlar yarattığını vurgulamak istiyoruz. Çünkü Öcalan'ın ağzından çıkan her söz mutlak doğru olarak kabul edilir. Hiç kuşkusuz bu yöntemi felsefik açıdan yanlış, siyasal ve ahlaki açıdan onarılması güç sonuçlar doğuran bir yaklaşım olarak değerlendiriyoruz ve bu, Öcalan'da istisna değil, bir kuraldır!

Bir nokta daha: Öcalan'ın yetkiye yaklaşımı ilginçtir. Yetki kaynağı olarak sadece kendisini görür, güç ve yetkinin gerçek ve tek sahibi olarak kendisini görür, İlahi bir güç gibi... Bütün kadroları yetkiyi kendisinden almakla, ama bunun hakkını ver-

memekle suçlar. Buradaki ilişki sanki mutlak monark ile tebaası arasındaki ilişki gibidir. Belirtmeliyiz ki, bu yaklaşım ve ilişki biçiminde çok büyük bir çarpıtma var. Sosyalist bir harekette yetki nasıl oluyor da bir kişiden alınmaktadır? Oysa, yetki hiç kimsenin tekelinde değildir. Yetki halkın, partinindir. Bir devrimci yetkisini partinin meşruiyetinden, devrimin meşruiyetinden alır. Yetkiyi, kongre hepimiz adına tanımlar. Kongre partinin bütün iradesini en üst düzeyde ifade eder, tüzüğü oluşturur. Tüzükte herkesin, organların yetkileri, görevleri, sorumlulukları belirlenir. Kadrolar kongrenin özgür iradesinden yetkilerini alırlar. Yetki bireylerden alınmaz. Öcalan da yetkisini bu organdan alır. Ancak kendisi kongrenin üstündedir, tek yaratıcıdır! Parti Öcalan'ın malı-mülküdür, kendisinin tasarrufundadır. Bizler ise emeğimiz, çalışmalarımız ne olursa olsun görev ve yetkilerimizi Öcalan'dan alan "özgür" tebaasıyız!. Emeklerimiz bize ait değildir, onlar partiye aittir, parti de Öcalan'dan başkasına ait değildir. Bu bakış açısı bir kültüre dönüşmüştür. Böyle bir ortamda kadroda sorumluluk duygusu gelişmez. Kadro kendine ait görmediği bir ortam ve yaşam içinde neden o kadar çaba harcasın ki? Kadro, içten içe *"neden o kadar günümü, her şeyimi veriyim? Çünkü bize ait değil"* demeyecek mi? Bu anlamda da parti kolektif olarak algılanılmamıştır, ya da ulaşılan algılama çok soyut kalmıştır.

Burada da ikili bir durum vardır. Öcalan sistemiyle karşılaşıldığında büyük bir yabancılaşmanın yaşandığı bir olgudur. Öcalan sistemi özümsemediği oranda kişi kendini Öcalan karşısında hiç olarak görür. Ancak devrimci amaçlarımız, özgür ülke ve yaşam hedeflerimiz olduğu için parti bize aittir ve dolayısıyla ona sarılırız. Kendimiz olarak algılarız. Yabancılaşma ile hiçleşme ve parti değerlerine sarılma çelişkisi, açık ki herkesi, kişilikleri parçalamıştır. Görev, sorumluluk duyguları parçalanmış kadroların başarısız kalacakları kesin değil mi? Dolayısıyla kadronun yaşadığı başarısızlıklarının temel nedeni Öcalan sistemi ve bunun sonucu kişiliklerde yaşanan yabancılaşma, hiçleşme ve parçalanmadır...

Çözümlemeleri okuyan her arkadaş kendine yönelme zorunluluğunu hissetmiş, bu, kendisinden de istenmiştir. Çözümlemeleri okuyan her arkadaş kendini ezer, yerden yere vurur. Kendisini başarılı noktalarda değil, başarısızlıklarında arar. Kendi kişilik raporlarını yazarken de aynı yaklaşımı ve ruh halini sergiler. Örneğin raporlar yazılırken her türlü olumsuzluk sıralanır. Olumsuz özelliklerini ne kadar sayıp dökerse, raporunun kabul edileceğini düşünür. Neden böyle bir ihtiyaç hissedilir? Neden böyle bir zorlamanın içine girilir? Kendimizde neden olumsuzluk arama arayışına girelim? Neden kendimize bizde olmayan özellikler atfedelim? Bu soruların yanıtı bu "sistem" in yapısında ve mekanizmalarında gizlidir. Kişinin kendini kabul ettirebilmesi, ne kadar işe yaramaz, olumsuz, başarısız olduğunu söylemesine bağlıdır. Alçakgönüllülüğün, parti militanına yakışır tavır almanın ölçüsü bir çok olumsuzluğu sıralamaktan geçer. Fakat tersini yaparsa, *"Ben şu konuda başarılıyım"* derse o kariyerizm ve kendine

sevdalılıkla değerlendirilir. Burada belirtilen kişinin gerçekten de başarılı pratikler sergilediği durumlardır. Başarısız olduğu halde "*başarıliyım*" demek elbette ahlaki bir tutum değildir.

Sonuçta çözümlemelerle ruhlar teslim alınır, iradeler kırılır, kişinin kendine ait hiç bir şeyi bırakılmaz.

Kişilik, devrim değerleri ile "sistem" arasında parçalanmaktadır. Bir yanda parti değerleri, kültürü, çizgisi var. Şehitlerin yaşamları, eylemleri, dünya devrim pratikleri var. Öte yanda ise Öcalan'ın kurduğu sistem... İkisini karşı karşıya koyma yerine ikisini birleştirmeye, ikisinden bir senteze ulaşmaya çalışır. Sonuçta "sistemin" içinde yer alır. Sistemin uyumlu bir parçası haline gelir, hatta sistemin teorileştirilmesinde katkı sunar. Bütün bunlarla birlikte bir yandan da her birey kendi içinde bir denge kurmak durumunda kalıyor. Örneğin yaşadığı parçalanmayı bir dengeye kavuşturarak... Başka türlü yürümek mümkün olmuyor.

Bütün bu ideolojik ve psikolojik hegemonyanın sonucu acıdır. Kısaca şöyle: Bugün parti yapısında ortaya çıkan durum Öcalan "sisteminin" PKK, PKK çizgisi ve değerleri karşısında baskın çıktığı, Öcalan'ın yarattığı kültürün kendi kadrosunu oluşturduğu, bunu halka da yedirdiği, bakış açısında Öcalan'ı tanrısal, yanılmaz görmenin yanında tapınma kültürünün baskın geldiği çok açık. Tarihimizin en büyük ihaneti ile karşı karşıya olunmasına rağmen Öcalan sistemi kendini sürdürme olanağı buluyor. Hem de en pervasız bir tarzda... Bunda "sistemin" yıllardır verdiği eğitim, oluşturduğu kültür ve ruh hali önemli bir rol oynuyor ve bu durum teorileştiriliyor. Kayıtsız şartsız itaat etme, onsuz yaşamın olmayacağına inandırma kültürü yaratıldı ve egemen kılındı. **"Ben zır deli olsam da bu halk beni peygamber görür"** sözünün anlamı nedir? Bu söze içerilen halka yaklaşımını nasıl tanımlamak gerekir?

Çözümlemelerin bir boyutu daha var: Aşağılama ve hakaret! Öcalan kadrolara hakaret niteliğinde sözlerle birlikte çok rahat küfür edip aşağılamıştır. Bazen de "*ben karıncayı ezmem, benim ağzımdan tek bir kötü söz çıkmaz*" diyebilmiştir. Devrimciler yersiz ve kişiliği zedeleyici söz kullanmazlar, hiçbir küfrü ağızlarına yakıştırmazlar. Küfürün siyasal anlamı olmaz. Bir anlayışın bilimsel kavramlarla karşılığı var, sınıf uzlaşmazlığı, oportünizm, reformizm gibi... Normal sosyal ilişkilerde dahi Öcalan'ın kullandığı bir çok söz kullanılmaz. Öcalan bir çok değerlendirmesinde karşındakileri hiç yerine koyup bir çok nitelemeyi yakıştırabilmiştir. "*Sinek, böcek vb.*" diyebilmiştir. Yoldaş olmanın duygu derinliğini ne kadar yaşamıştır? Yoldaşlarına zerre kadar sevgi beslediğini sanmıyoruz. Oysa "*ben sevgi kaynağıyım*" derken o an kendinden geçer gibidir. Yaşamda ise yoldaşlarına öfkeli, tepkilidir. Hiç bir arkadaşla eşit bir ilişki kurmaz. "Sistem"ini oturduktan sonra eşit ilişkiler ortadan kalkmıştır.

Çözümleme yöntemi ile eğitilen ve şekillenen kadro nasıl bir kadrodur? Elbette ezik, yenik, kendini başarısızlığa mahkum gören, kendindeki olumlulukları, dinamikleri öldüren bir kadro... Başarısızlığa mahkumdur. Öcalan bunu defalarca tekrarlar, kadro buna inandırılır. Başarısız kadro, yenilmez Öcalan karşısında şunları diyecektir: *"Kendini koru, başımızdan eksik olma, sen gittin mi biz de biteriz. Önderliksiz yaşam olmaz!"* Böyle olduğuna da inandırılmıştır. Hiç bir devrim örneğinde önderlik böyle değerlendirilmemiştir. Önderler de doğal insanlardır ve toplumsal varlıklardır. Bir gün ölürler. Düşman kurşunuyla ölürler ya da ömürleri sona erer. O zaman Kürdistan'ın geleceği kararır mı? Bir toplum, bir parti biter mi? *"Önderliksiz özgürlük olmaz"* denilmektedir. Bu değerlendirmenin bilimsellikle bir ilgisi olabilir mi?

Özetin özeti şu: Çözümlemeler, bu "sistemin" en temel ideolojik ve ruhsal hegemonya araçlarıdır, karar süreçleridir, yargısız infazların gerçekleştiği kürsülerdir. Öcalan'da adil davranma kaygısı, adalet duygusu kesinlikle yoktur. Yoldaşlık saygısı, sevgisi de ortadan kalkmıştır. Parti değerlerini koruma kaygısı da duyulmamıştır... Öcalan çözümlemeleri için en genel hatlarıyla söyleyebileceklerimiz bunlar... Ama Öcalan gerçeğinin ve sisteminin başka boyutları var, onlara da bakmak gerekiyor...

VI.

Öcalan eksenli sistemin kendisini en çok ele verdiği ve açığa çıktığı alanlardan biri, kadın sorunu ve sevgi ilişkileridir. Örgütsel, siyasal ve sosyal yaşamı doğrudan ilgilendiren bu alanlarda Öcalan'ın geliştirdiği sistemi kavramadan onun temel yapısını anlamamız güçleşir, eksik kalır. O nedenle Öcalan'ın kadın sorununu nasıl ele aldığını ve nasıl geliştirdiğini teorik ve pratik *"çözümünü"* kimi ana çizgileriyle de olsa ortaya koymakta yarar var.

Öcalan, devrim adına yaratılan her şeyi kendine bağladı, kendisiyle açıkladı. Bütün her şeyi kendine ait gördü. Her şey onun mülkiyet ve iktidar alanıdır. Her partili Öcalan'a ait bu alanda, onun bir parçası olduğu, onun mülkiyetine girdiği, ruhunu, bütün çalışmalarını ve yaşamını ona teslim ettiği ölçüde vardır. *"Bağlandım"* sözcüğü de yeterli değildir. İradesini ve ruhunu teslim ettiği ölçüde bir anlam ifade eder.

Kadın sorununda da durum böyledir. Öcalan'ın olay ve gelişmelere temel bir yaklaşımı var ve bu, bütün alanlar için geçerlidir. **Halkın, sınıfların, toplumsal katmanların ve toplumsal kategorilerin en temel özlem ve taleplerini döneme,**

yükselen ideolojilere göre formüle etmek! Örneğin Kürt halkının bir ulusal kurtuluş sorunu, ulusal ve toplumsal talepleri var. Bu, dün sosyalizmde, sosyalizm ideolojisiinde ifadesini buluyordu. 1990'lı yıllardan sonra sosyalizmden teorik düzeyde vazgeçilmedi, ama bununla birlikte neo-liberalizmden, globalizmden belli öğeler ödünç alındı. Kadının sorununda da aynı yaklaşımı görürüz. "*Kadın öncüleştirmelidir, güç olmalıdır*", "*Kadın özgürleşmeden erkeğe özgürleşemez, kadın özgürleşmeden toplum da özgürleşemez*" demektedir. Bunlar doğru ifadelerdir. Ve sadece güncel özelemleri değil, binlerce yıllık küllenmiş özelemleri açığa çıkaran, formüle eden değerlendirmelerdir. Bu sözleri yürüten, yükselen, gelişen bir devrimle birlikte, pratikte hayat bulan, gerilla, halk eylemliliğinin yarattığı coşku, heyecan ve siyasal ağırlığı arkasına alarak söylüyor. Kuşkusuz bunlar, herkesin ilgisini çekiyor, herkes dinliyor; mücadelede bu sözler çekici bir işlev görüyordu. Bir adım sonrasında ise her şeyi kendine bağlıyordu. Özgürlüğü, kurtuluşu, her şeyi kendisiyle açıklıyor. Ancak onunla özgürleşip onunla özgürleşme düzeyi korunabilir. Mekanizma böyle kurulmuştur. Günlük çözümü yok, çözüm, Öcalan'ın kendisidir. Özgürleşme eğilimi, istemi kişiyi harekete geçiriyor. Toplumdan, aileden, erkekten koparak belli bir özgürleşme düzeyi yakalayan birey, hemen Öcalan sisteminin içine çekilip dört bir yandan kuşatılıyor. Biraz özgürleşmiş, ama Öcalan tarafından ise tutsak alınmıştır. Bu tutsaklık çok yönlü ve kapsamlıdır. Peki toplum karşısında belli yönleriyle özgürleşen, ama Öcalan tarafından tutsak alınan, kullandırılan bu kişilik gerçeğini nasıl tanımlamak gerekir? "*Özgür kulluk*" bu gerçekliği tanımlar mı? Evet, bulabildiğimiz en iyi tanım bu. O nedenle başka bir tanım bulana kadar bu Öcalan yaratması kişilik gerçeğini bu kavramla tanımlamaya çalışacağız.

Bu kişilik çelişkili, ikili bir bütünü oluşturmaktadır. Özgürlük talebi devrime götürüyor, fakat birey öyle bir ortama kapılıyor ki, onsuz bir yaşam mümkün olmuyor. İtiraz edemiyor. Öcalan, maddi, siyasi anlamda her şeyi kendi iktidar tekeline aldığı gibi, bu, partilileri ideolojik, ruhsal anlamda da kuşatmaktadır. Her alanda bir hegemonya kurulmuştur. Onun dışında hiç kimsenin söz hakkı da yoktur. Kim tersi yönde konuşursa bir gün sonra provokatördür, haindir, ölümü hak etmiştir. Dıştalanır, sıradan biri haline getirilir. Yaşasa teslim olup sayfalar dolusu özeleştirme vermek zorundadır, ya da hainlikle damgalanır. Böylece yüreklerde korkudan tahtlar kurulur. Bugün teslimiyetin yaşandığı çok açıkken ve bütün dünyanın bildiği bir gerçek iken, mücadeleye yaşamlarını adayanlar seslerini çıkartamıyorlar. Konuyu tartışamıyorlar bile. Korkuyorlar. İhanetçi olarak damgalanmaktan korkuyorlar. Büyük bir trajedi, büyük bir paradoks!

Kısacası genel soyut kavramlar düzeyinde, en çekici, en tutkulu kavramlarla özelemlerimiz ifade ediliyor. Kişi ona gidiyor, gözü kamaşıyor. Adeta onu ışık, hatta güneş gibi görüyor. Sonradan Öcalan'ın tekeline, iktidar alanına giriyor. Böylece şekillenen kişilik "özgür kulluk"tan başka bir şey ifade etmiyor.

Öcalan, kadın sorununu kendisini güçlendirmenin aracı olarak değerlendirmiş, ortaya çıkan kadın hareketi de bu “sistemin” tamamlayıcı, dengeleyici çok önemli unsuru olmuştur. Bu da kendiliğinden oluşmamış, süreç içinde yaşanan gelişmelerle birlikte, uluslararası gelişmelerin sonuçları da değerlendirilerek şekillenmiştir. Öcalan sisteminin bütün özelliklerinin çok daha çarpıcı, belirgin, uç bir biçimde kadın hareketinde gerçekleştiğini söylemek abartı olmaz. Kadının özgürlüğü adı altında kadın üzerindeki iktidarın en kaba biçimi gerçekleşmiş, kadın en yalın biçiminde iktidar nesnesi haline getirilmiştir. Bu nedenle paradoksal, ikili bütünlük ile özgürlük yanılsaması çok çarpıcı biçimde bu alanda kendini gösterir.

Öcalan öyle bir mekanizma kuruyor ki, kadın tamamen kendi alanıdır. Oraya kimse dokunamaz. Kadının kendisine dahi ait değil, Öcalan'a aittir. Öyle bir mekanizma geliştirmiştir ki, kadın hem onun mülkiyetindedir, otoritesi altındadır, hem de erkeği teslim almada, o sistemi kurumlaştırmada önemli bir politik nesnedir. Yine kadını topluma karşı, ulusal çapta bir güç unsuru olarak değerlendirir. Parti içinde ise, dengeleme unsurudur.

Öcalan'ın kadın sorununa getirdiği teorik değerlendirmeler çözümsüzdür. Çözüm, voluntarizmdir, kaba iradeciliktir. O da toplumun nesnel yasalarının reddidir. İnkârı ve katlidir. Bu da yaşam tarafından her defasında yalanlanır.

Özgürlük teorik olarak konulmuştur. Ama somut bir projeye, somut bir ilişkiye, yaşam tarzına dönüştürülememiştir. Somut olan tek bir şey var. O da Öcalan'ın kendisidir. Ona bağlanılmalıdır. Özellikle de Zilan yoldaşın eyleminden sonra kadın arkadaşlar Öcalan'a gözü kapalı bir biçimde bağlanmıştır. Kendi içlerinde müthiş bir çatışmayı, parçalanmayı yaşamışlar, yaşam gerçekliği ile Öcalan arasında sıkışıp kalmışlardır. Sayısız acılar, sayısız zorluklar da çekmişlerdir.

Saflarda herkes; "*Önderlik tarafından yaratıldık*" demektedir. Özellikle kadın yoldaşlar, "*O olmazsa biz yaşayamayız*" demektedirler. Nasıl yarattı? Bu sorunun yanıtı yoktur. Yaratılan nedir? Bir parti, bir halk nasıl yaratıldı? Bunun yanıtı yoktur. Açık ki, bütün değerler kolektif emeğin, kolektif iradenin, kolektif bir mücadelenin sonucudur. Gerçek budur, bunun dışındaki iddialar bilim dışı safsatalardan başka bir şey değildir.

Sonuçta Öcalan sistemi, ortaya çıkan, erkek egemen anlayışın, erkek egemenlik sisteminin, en kaba, en çarpık, en ucube bir biçimde, ama kendini en büyük devrimci kavramlar altında gizleyerek, hatta onun araçlarıyla bezeyerek tekrar üretilmesidir. Öcalan sistemi, gelmiş geçmiş bütün egemenlik biçimlerinin hem en ince, hem de en kaba yöntemlerinin iç içe kullanılması ve tekrarıdır. Bütün egemenlik sistemlerinden

bir şeyler kapmıştır. Kadının köleliği çok kaba biçimde yeniden üretilmiştir. Kadın büyülenmiş, özgürlük istemleri kullanılarak gözü boyanmıştır.

Kürdistan’da gelişen ulusal ve toplumsal devrim, kadın özgürleşmesinde büyük alt-üst oluşların yaşanmasına neden oldu. Kadın geleneksel toplumdan ve aileden kopuyor. Onun gerici değer yargılarıyla büyük bir savaşıma giriyor. Kendi içinde sayısız yanılsama noktası taşısa da belli bir özgürlük bilinci kazanıyor. Kendine güveni oluşuyor. Kendisi olma, kendisini toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesi içinde üretme çabalarını yoğunlaştırıyor. Ne yazık ki bütün bu gelişmeler Öcalan tarafından alınıp donduruluyor ve sistemin kendisine bağlanıyor.

Evet, bir kadın devrimi yaşanmıştır. Bugün, Kürt kadını ister partide, ister cep-hede, isterse mücadelenin kenarında kıyısında olsun, ruhsal, politik, ideolojik açıdan önemli bir değişim dönüşüm yaşamıştır. Kendi cinsel kimliğine sahip çıkma bilinci az çok gelişmiştir. Bu anlamda gelişmeleri küçümsememek gerekir. Fakat devrimin bütün değerlerinde olduğu gibi kadın kurtuluş mücadelesi alanında yaratılan gelişmeler de sonunda Öcalan sistemine bağlanmıştır. Bu da ikili bir durumdur. Kadın bir yandan özgürleşmiş, diğer yandan da bir kulluk kapanına girmiştir. “Tanrı”nın ideolojik-politik kuşatması altında kalmıştır.

Sonuç olarak, Öcalan’ın bu konuda yarattığı kişilik, örgüt işleyişi, ilişkileri yönünden sistemini tümüyle reddetmek gerekiyor. Ama sosyalizm ve devrim yürüyüşümüzdeki çabalarımızı ve değerlerimizi sahipleniyoruz. Bunları da hem ideolojik-teorik düzeyde, hem de programatik-örgütsel ilişkiler düzeyinde tartışarak, daha da derinleştirceğimiz kesindir. Devrimin araçlarını yaratarak, kural ve ölçülerini çok daha kesin ve net bir biçimde belirleyerek; ama değişen, gelişen toplumsal yaşama da sürekli uyarlayarak yeniden üreteceğiz. Değerlerimizi almak, temel ilkelerimizi, yaklaşımlarımızı “sistemin” kirinden-pasından ayıklamak, onun illüzyonundan, göz boyamalarından arındırmak, gerçek kimliğine ulaştırmak büyük önem taşıyor. Kendimizi ve değerlerimizi özgürleştirmek ve bu temelde genel sosyalizm anlayışımızın bir gereği olarak kadın sorununu doğru ortaya koymak, doğru çözümünü üretmek zorundayız. Bu, devrimimizin en önemli sorunlarından biridir. Öcalan bu alanla çok oynadı, hala da oynamaya devam ediyor. Bu yüzden Öcalan illüzyonunu tuz buz etmek kaçınılmaz bir zorunluluk oluyor.

VII.

Öcalan'ın kadın sorununa yaklaşımında sevgi anlayışı ve politikası çok önemli bir yer tutmaktadır. Öcalan'ın sevgiyi ele alış biçimi, insana, değerlere, devrimci çizgiye yaklaşımının aynası gibidir. Bu aynaya bakanlar nasıl bir toplum istenildiğini de görebileceklerdir.

Öcalan, egemenlik sistemini oturtmada ve kurumlaştırmada sevgi ve kadın-erkek ilişkilerini önemli bir politika unsuru olarak kullanmıştır. Başka bir deyişle sevgiye yaklaşımı esas olarak politiktir, iktidar kaygıları belirleyici bir rol oynamıştır. Öcalan, sevgi ve kadın-erkek ilişkilerini mutlak denetim altında tutmayı, kendi iktidar sisteminin varlığı ve geleceği açısından kaçınılmaz görmüştür. Çünkü kadın ve erkeği mutlak anlamda kendine bağlamanın, egemenlik ve denetim altında tutmanın yolunun, her şeyden önce, onların ruhsal-duygusal dünyalarının mutlak denetiminden geçeceğini düşünmüştür. Öcalan, sistemini mutlak tek kişi iktidarı ve her şeyi kendine ait görme anlayışı ve hedefi üzerine kurduğu için, sevgi ve ruh alanına da el atmış ve bu konuda bir anlayış, bir politika ve kültür oluşturmuştur.

Bu konuda geliştirdiği ve hakim kıldığı mekanizma kısaca şöyledir: Bir yandan sevgiyi özgürlükle doğrudan ilişki içinde ele almış, bu anlamda saflara katılan kadın ve erkeğin bu konudaki arayışlarına ve eğilimlerine yanıt verir gibi yapmış, ama öte yandan, bununla birlikte sevgiyi ulaşılmaz bir soyutlama düzeyine çıkarmıştır. “*Zaferi olmayanın aşkı olmaz*”, “*vatan özgürleşmeden sevgi olmaz*” gibi belirlemelerle sevgi ve sevgi ilişkilerinin olmazlığını teorileştirmiş, böylece insanın ve toplumun ruhsal ve toplumsal hareket yasalarını katletmiştir.

Öte yandan kendisini sevgiyi hak eden tek birey olarak tek sevgi ve bağlanma merkezi haline getirerek, diğer bütün sevgi arayış ve yönelimlerini teorik ve pratik olarak mahkum etmiştir. Bu anlayış ve pratik sonucu, ruh ve sevgi dünyası Öcalan'a odaklanan kadrolar ve kitleler, aynı zamanda, ideolojik, politik ve ruhsal olarak Öcalan'ın mutlak hegemonyasına ve denetimine girmiş olurlar. Süreç içinde tam bir kültür ve ruhsal şekillenişe dönüşen bu durumun bir sonucu olarak, sevgi ve sevgi ilişkileri bilinçte, bilinç altında, yaşamda, örgütsel ve siyasal ilişkilerde ayıplanma, yargılanma ve mahkumiyet konusu olmuştur. Böylece Ortaçağ yaklaşımları ve uygulamaları adeta yeniden üretilmiştir. Duyguların mahkum edildiği ve bastırıldığı bir pratik yaşanmış, bu konuda büyük bir korku egemen kılınmıştır.

Öcalan, sevgi ile devrimci savaşı, sevgi ile örgütsel yaşam ve partileşmeyi, sevgi ile gelişme ve büyümeyi sürekli karşı karşıya koymuş, kaçırıcı, dağıtıcı, düşürücü olarak değerlendirmiştir. Bu anlayışın sonucunda bu alanı kendisine ait kılan, mülkiyet

alanı haline getiren ve mutlak denetimine almaya çalışan Öcalan, kadın ve erkeği de büyük ölçüde teslim almıştır. Bu pratik yasakçılık, doğa dışı ve anti-sosyal bir olgudur. Bu anlayış ve pratiğin sonucu partililerin ve savaşıçılarının ruhsal ve kişilik bütünlükleri zedelenmiş, kişilikler parçalanmış, tahrip olmuş, sayısız trajik olay yaşanmış; bu ruhsal ve sosyal düzeyleriyle verili toplumların gerisine düşülmüştür.

Bu nedenlerle, öncelikle Öcalan'ın sevgi ve kadın-erkek ilişkileri konusunda kurumsallaştırdığı anlayış, politika ve pratiği mahkum ve reddetmek; onun yerine devrimci sevgi anlayışını ve politikasını esas almak ve geliştirmek esastır.

Öncelikle Öcalan sisteminin sevgi ve sevgi ilişkilerini bilinçte, ruhta ve ilişkilerde yargı konusu yapan ve mahkum eden anlayış, ruhsal duruş ve kültürü aşmak, devrimci sevgi anlayışına ulaşmanın önkoşuludur.

Devrimci sevgi anlayışı, cinslerin özgürlüğü ve eşitliği üzerinde şekillenen çıkar-sız, hesapsız ve sınırsız duygu ve yürek buluşmasını ifade eder.

Devrimci sevgi anlayışı, devrimci idealler ve ideolojik-politik çizginin, amaçlanan toplum projesinin duygular dünyası ve cinsler arası sevgi ilişkilerindeki somutlaşması, devrimci yaşam ve devrimci duyguların etkili ve dinamik bir parçasıdır.

Sevgi, iddia edildiği gibi, devrimci mücadele ve devrimci savaşla çelişen bir olgu ve ilişki değil, tersine, doğru ele alındığında ve genel örgütsel ve sosyal yaşamın bir parçası olarak biçimlendirildiğinde, devrimci mücadeleyi olumlu etkileyen bir işlev görür.

Devrimci sevgi anlayışı, aynı zamanda, devrimci ideallerle, devrimci çizgi ile, örgütlü ilişki, yaşam ve mücadele ile çelişen, devrimci mücadele, ilişki ve kişilikleri güçlendirmeyen, özgürlük ve gerçek sevgi tanımıyla bağdaşmayan eğilim, duygu, ilişki ve davranışlarla mücadeleyi kaçınılmaz görür.

Her alanda olduğu gibi, devrimci sosyalist toplum projemizi, sevgi ve kadın-erkek ilişkileri alanında da bugünden geliştirmek, bunun ilkeli ve tutarlı mücadelesini vermek esastır. Bu nedenle bu konuda her türlü tutucu, gerici, bastırıcı ve devrimci olmayan anlayış ve hareketle mücadele etmek, bu bağlamda Öcalan sistemi ve onun her türlü etkisine, kalıntısına ve izlerine karşı mücadele etmek, bütünlüklü ve tutarlı bir yaşam anlayışının yerleştirilmesi ve oturtulması açısından zorunludur.

Bütün bu özet değerlendirmelerden Öcalan sisteminin ana çizgileri açığa çıkmış oluyor, ancak bunları derleyip toparlamamız gerekiyor. O zaman neden İmralı tesli-

miyeti ve ihaneti sorusu da daha net ve kesin yanıtını bulmuş oluyor. Şimdi sıra Öcalan sistemini toparlamada ve tanımlamada...

VIII.

Öcalan sistemini toparlamada ve tanımlamada Öcalan'dan yararlanmamız gerekir. Öcalan, kendinden ve kurduğu sistemden, onun kadrosundan o kadar emin ki, kendi gerçeğini bütün çıplaklığı ile itiraf etmekten geri durmaz. Erkeği Öldürmek adlı kitapta böyle davranır. Anılan kitaptaki röportajı 1996 yılında yapan Mahir Sayın, sorduğu sorularla sistemin zaafalarını ortaya koyar. Öcalan da çarpıcı yanıtlar verir. Kendi kişiliğini ve kurduğu sistemi çok net olarak özetlediği için bu röportajdan bir bölümü olduğu gibi buraya almak istiyoruz. Önce Mahir Sayın'ın sorusu:

“Anlatımlarınızdan dikkat çeken bir yan var. Başından beri her şeyin ekseninde siz varsınız. Bu çok tuhaf değil. Ancak şöyle ifadeleriniz de var: ‘Bir gün olmazsam aç kalırlar.’ Örgüt yapısı kendiliğinden bir işleyiş kazanmış durumda değil mi?

Siz demokrasinin gelişmesine bu kadar önem verirken ‘hareketin önderi de olsa bir kişiye bu kadar bağlı olunması çeşitli açılardan sakıncalı değil mi? Bu durumda kalındığı müddetçe kolektif irade nasıl oluşacak? Mao, Stalin, Kim İl Sung etrafında yaratılan kişi kültürünün sizin adınız etrafında oluşması nasıl engellenecek? Yoksa ona gerek yok mu? En kötüsü size bir şey olursa ne olacak?’”

Mahir Sayın aslında Öcalan'ın kurduğu sistemin özünü deşifre edici sorular sorar. Öcalan, bu sorular karşısında kendi sisteminin özünü itiraf etmek durumunda kalır ve içinde buna karşı önlemler geliştirdiğini de söyler, ancak bu noktada gerçekleri tahrif eder, gerçeğe ilişkisi olmayan şeyler söyler. Verdiği yanıtlar ilginç ve düşündürücüdür:

“Tabii bu trajediye bir çare bulmak için büyük aranıyor. Benim trajedim şu aynı zamanda, hem böyle bir kültür yaratacağım, hem de bunu inkar edeceğim. Bu yine, bende müthiştir. Hem her şeyi kendime bağlayacağım, hem kendimi inkar edeceğim. Hem kesinlikle bu söylediğiniz kültür yaratacağım, hem de altına dinamit koyacağım. Diyeceksiniz tam deli işi, ama başka türlü olmuyor. Vicdana gelmeniz lazım. Bunlar birer olgu, gerekli de. Ama zamanı geldiğinde yıkılmalıdır. Veya gerekli olduğu kadar yer vereceksin. Bu anlam-

da tehlikeyi önlediğime inanıyorum. Dikkat edin, bunlar hem çok bağlı, hem hiç bağlı değil. Nettir bu. İspatını da yapabilirim. İnanılmaz ölçüde hepsi bağlı. ‘Öl’ desem ölürlər, ama şu da çok açığa çıkmıştır ki; en temel, en değerli, mutlak bağlı kalınması gereken hususlarda hiçbirisi bağlı değil. İşte Cuma arkadaş burada: Kalksın söylesin. Eğer öyle değilse, ne dersin de... Bağlı olmayı beceremiyorlar. Bu benim bizzat yarattığım bir durum. Hem mutlaka onları bir yere kadar bağlayacağım. Hem de beni dinamitlemelerini mümkün kılacağım. Tehlikeli değil mi? Bu insanları başka türlü demokratlaştırmak mümkün değil. Mesela, nasıl değerlendiriliyor bu: PKK içinde ‘bağlı olmak iyi bir şey filan’ deniliyor. Ve giderek tehlikeli bir hal aldığında inkar etme, karşıya koyma yönünü de geliştiririm. Nedir o? Onun bir çok insani hakları var. Veya kendinin olması gereken şeyler var. O kadar aşırı düzeyde onlardan yoksun bırakıyorum ki, isyan ediyor. ‘Ben neredeyim’ diyor. Orada işte, o benlik, demokrasi gerçeği ortaya çıkıyor. Tam sanat dediğim olay bu işte. İnanılmaz bir ustalık kazanmışım bu konuda. Bağlıyorum, bağlıyorum, bağlıyorum; ‘ya’ diyor, ‘biz hiç miyiz, bizim bir şeyimiz olmayacak mı?’ O noktadan sonra diyorum; ‘olsun’. Ama önce bağlamak gerekiyor. Önce onları güçlendirmek gerekiyor. Ondan sonra zaten, bireysellikleri doğsun. Yani ben bu kadar ustayım. Siz beni tanımadan soru soruyorsunuz.” (Mahir Sayın, Erkeği Öldürmek, sayfa: 341-342)

Öcalan, bu sözleriyle kişi kültüne dayalı sisteminin özünü ve temel mekanizmasını itiraf edip ele veriyor. Belli ki kişileri güçten düşüren, hiçleştiren, kullandıran bu sistemi teorileştirirken gerçek olmayan değerlendirmelere baş vurmakta bir sakınca görmüyor. **“Hem kesinlikle bu söylediğiniz kültür yaratacağım, hem de altına dinamit koyacağım”** sözündeki **“dinamit koyma”** değerlendirmesi kesinlikle doğru değildir. Bu yöntemin bireyi geliştirdiği, demokrasiyi geliştirdiği biçimindeki sözlerin hiçbir pratik değeri ve anlamı yok, tersine kişi kültüne dayalı sistemi meşrulaştırmaya dönük çarpıtmalardır. **“En temel haklardan yoksun bırakarak bağlama”** yöntemi birakalım bireyi ve demokrasiyi geliştirmesi, insani olmayan **“Hayvan terbiyecilerinin”** en ilkel yöntemlerinden biridir. Öcalan’ın yaptığı da budur! **“Ama başka türlü olmuyor”** diyen Öcalan’ın bize yaklaşımını çok kaba bir biçimde ortaya koymuş oluyor.

Görüldüğü gibi uygulanan yöntem çok korkunçtur. Bu sorular pek çoğumuzun kafasında canlanmıştır. Ancak bu sorular ilerletilememiştir. Çünkü pek çok arkadaş Öcalan sisteminin tepkisiyle karşı karşıya gelebileceğini tahmin etmiştir. Sistemin oluşturduğu kültürün dıştalamaya ihtimali ve kişinin bütün özlemleriyle, emekleriyle karşı karşıya gelebileceği bilindiğinden soruların önü kesilebilmiştir. Açık ki burada kişi kendini ikna edip kandırmaktadır. Bu soruların ilerletilmemesi, yeni sorular ek-

lenmemesi, kaygısızca incelenmemesi sistemin bütünlüklü kavranmasını da engellemiştir. Ayrıca gelişen, büyüyen devrimci mücadele var ve bunlar, "Önderliğin eseridir", bazı eksiklikler olabilir, önemli olan devrimin başarısıdır, zafere götürülmesidir, zaferi işaret eden hedeflerin konulmasıdır, denilmiştir. Bu da bir çoğumuzun iknasında etkin olan bir yan olmuştur. Bu kısa açıklama, bizim 15 Şubat öncesi Öcalan karşısındaki durumumuzu da en genel çizgileriyle anlatır.

Devem edelim. Büyüyen devrim ve kazanılan başarılar kimin başarısıdır? Sorgulanmaya değerdir. Evet Öcalan'ın da belli katkıları vardır. Ancak katkı sunmak zorundadır. Başka türlü de önderlik yapması mümkün değildir. Bir halkın özgürlük mücadelesi önlenemez boyutlar kazanmıştır Dünya, bölge ve Türkiye gerçekliğinde Öcalan, kendini yaşatmak için de olsa devrime hizmet etmek zorundadır.

Öcalan ile ilgili bir iki noktaya dokunmamız gerekir. Düşman karşısında, *"her şey yalandı, yanılttı, benim yaşanacak bir geçmişim yok, beni kendi örgütünü tasfiye eden biri olarak değil, tavrımı da zora düşmüş bir adamın tavrı olarak değil; gerçekleri kavramış, vatanına, devletine hizmet etmeye hazır, devlet ve vatan aşkıyla yüreği çarpan bir kişi olarak değerlendirin"* biçiminde bir duruş sergilerken; parti ve halk karşısında ise *"ben sizin bildiğiniz Apo'yum"* demiş ve halkımızı kandırmayı sürdürmüştür. Bu, Öcalan'da bir siyaset yapma tarzıdır. Çelişkili, parçalı, eklektik, bir çok eğilimi ve gücü kendinde dengeleyen, dengeciliği bir siyaset tarzı haline getiren Öcalan'ın esas aldığı ilkeler, amaç yoktur. İmralı, bu gerçeğin açığa çıkmasıdır.

Fakat dün çok farklı görünebiliyordu. Dün devrim, halk karşısında çok farklı bir konumdaydı. 15 Şubattan önce Avrupa'da da yine o ikili, parçalı, kendi içinde bir çok tutarsızlığı taşıyan kişiliği görüyoruz. Ancak egemen yan olarak gözüken devrimi, savaşı derinleştirmeyi isteyen, devrime inançsızlığı mahkum eden, VI. Kongreyi bir zafer ve devletleşme kongresi olarak tanımlayan kişiliktir. Hatta bu çıkışı, *"Ankara'dan çıkarak partileştik, Ortadoğu'ya çıkarak ordulaştık, dünyaya açılmakla da devletleşeceğiz"* söyleyle de sloganlaştırmıştır. Düşman karşısında ise, *"bayır ben devletleşmeyi yerel yönetimler olarak algıladım. HADEP bir milyondan fazla oy aldı, devletleşmek budur. Devletleşmekten ortak devleti anladım. Cumhuriyeti birlikte kurduk, milli kurtuluş savaşını birlikte verdik. Bu tarihsel olarak böyledir. Kürt devletinin kurulması bayaldır. İlmen de böyle, bir devletin kurulamajacağı sabittir"* demiştir.

Bu iki duruş arasında ne kadar süre geçmiştir? Bu tutarsızlığın hem siyasi ahlakta, hem de genel ahlakta asla yeri yoktur. Böyle bir ikilem nasıl açıklanabilir? Hangi Abdullah Öcalan doğru söylüyor? İmralı'daki Öcalan mı, yoksa Avrupa'daki, Bekaa'daki, Suriye'deki Öcalan mı? İki ayrı kişilik, iki ayrı sınıf çizgisi var ve bunlar tutarlı bir bütünlük oluşturamaz. Biri özgürlük, demokrasi, sosyalizm, halkların kar-

deşliği, enternasyonalizmden söz eden, halktan yana, sosyalizm için kendini adadığını söyleyen bir önderlik, diğeri ise bunları unutmuş, devletin kırk yıllık bir savunucusu olan Öcalan'dır. Hangisi esas alınacak? Daha da önemlisi bu iki Öcalan arasında gerçek anlamda bir fark var mı? Öcalan ile ilgili yaptığımız değerlendirmeleri alt alta koyup değerlendirdiğimizde, 15 Şubat öncesi Öcalan ile İmralı'daki Öcalan arasında özde bir fark yok. Bunun açıklaması çok basittir: Öcalan için devrim, devrim ideolojisi, programı ve değerleri bağlanması gereken ve temel alınması gereken ilke ve değerler bütünü değil, kullanılması gereken araçlardır. Amaç, bağlanması gereken ilke kendisinden başkası değildir. Bundan dolayıdır ki İmralı'da bir çırpıda devrim değerlerini, bütün bir partiyi altın tepside düşmana sunmada tereddüt etmedi ve kırk yıllık cumhuriyet ve Kemalizm savunucusu kesildi. Devrim değerleri ve parti kendisi için bir yük haline gelmişti, ölüm nedeni haline gelmişti, bu nedenle bir çırpıda atılmalıydı; öyle ya, *"Barış, partilerden, hatta PKK'den daha önemli"*ydi!

Peki, Öcalan'ın yaşadığı yenilgiyi nasıl açıklamak gerekir? Hemen vurgulamalıyız ki, burada yenilen sosyalist bir önder değildir. Yaşanılan, bir dava, ilke adamının zor karşısındaki yenilgisi değildir. Yani Öcalan'ın teslimiyet ve tasfiyeci duruşu, dar anlamda bir sosyalistin, bir devrimcinin kendi iç zaaflarına tutsak düşmesi olarak açıklanamaz. Elbette basit zaaflar, güçlü yaşam dürtüsü birer olgudur, ama Öcalan'ın kendini algılayış ve kendini toplum ve dünya karşısındaki konumlandırış anlayışı ve bunun yarattığı ruh hali çok önemli, esas olarak bunun üzerinde durmak, basit zaafları da bu bağlamda değerlendirmek gerekir. Burada ortaya çıkan; çizgi, ilkeleri ve değerleri kendisi için kullanan, kendisini amaç, bağlanması, tapınılması gereken merkez haline getiren, her şeyi kendisiyle açıklayan ve kendisine bağlayan, bütün parti ve halkı mutlak denetimine ve iktidarına alan ve bunu sürdürmeyi temel siyaset tarzı haline getiren, bütün partiyi ve halkı buna alıstıran bir kişiliğin ve sistemin yenilgisi ve iflasıdır. **Yenilginin, teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğin temel nedeni, işte bu kişilik yapısının kendisidir.** O anlamda burada bir "tutarlılık" vardır. Esas olan kendisi olduğu için, kendisini yanılgılı da olsa, yaşatmayı ve sürdürmeyi esas alıyor. Yine de ortada kendini ele alısta da bir yanılgı vardır. Neden? Çünkü, araç olarak kullansa da onu var eden Kürdistan Devrimidir. Kürdistan halkının temel özlemleridir. Bugün bütün bunları terk etmiş ve devlete sarılmıştır. Devleti yüceltip onun karşısında diz çökmektedir.

Öcalan için amaç ve ilke yoktur, parti de onun için kullanılması gereken, kendisi ve yaşamı söz konusu olduğunda bir çırpıda atılması gereken bir araçtır. **"Barış, partilerden ve hatta PKK'den daha önemlidir"** (7. Kongre'ye sunulan Politik Rapor-dan...) diyerek bunu teorileştirmeye çalışmıştır. İmralı süreciyle pratikte dayattığı tasfiyecilikle kanıtladığı bu değil mi?

Kürt halkı özgürlüğe, ışığa, sıcaklığa susamıştı. Kürt halkı gerçek anlamda bir önderliğe ve ulusal birliğe susamıştı. Dün, devrim gerçeği ile Öcalan'ın yarattığı hayal birbirine karışmıştı. Bugün devrim gerçekliği tümünden yok edilmeye çalışılıyor. Geriye sadece bir illüzyon, yanılsama kaldı. Hiç bir sihirbaz, sihrini, büyüsünü gerçek yerine koyamaz!

Dün büyülenmiş olabiliriz. Ancak 15 Şubat gözlerimizdeki büyü perdesini kaldırdı. Bugün sihirbazlıkları hala devam ediyor. Dün devrim, savaş ve gerilla yanılsamayla kapatıyordu. Gerillanın başarısı, devrimci mücadelenin gelişmesi, Öcalan tarafından ortaya atılan temelsiz bir çok noktayı örtüyordu. Ancak bugün büyük bir daralma, silahsızlanma, güçsüzleşme, çözülme ve çöküş süreci yaşanmaktadır. Bu anlamda Öcalan ve İmralı Partisi yönetenleri, ne kadar kendilerini farklı gösterebilirler, ne kadar gerçekliği çarpıtmaya çalışsalar da, gerçekliği daha fazla perdeleyemezler.

Bütün bu sanal dünya aydınlatılır ve teşhir edilirse halkımız, partimiz gerçekler dünyasına çekilirse gelişmelerin çok farklı olacağı açıktır. O zaman Öcalan sistemi hak ettiği pratik yanıtı halkımız ve devrimci mücadelemizden alacaktır.

Kısacası 15 Şubat, onu gerçekliği ile yüzleştirdi. “Tanrı” olmadığının da çok iyi farkındadır. Bu illüzyonun sürmesi kendi iradesinin mi, yoksa düşman iradesinin mi sonucudur? Bu sorunun kendisi de önemli ve mutlaka yanıtı araştırılmalıdır.

15 Şubat sonrası Öcalan, siyasal olarak bitmiştir. Öcalan, uluslararası karşı-devrim planı doğrultusunda hareket etmektedir. Dün yarattığı psikoloji, bağlılık ve siyasal gücü bugün bu planın başarısı için kullanıyor. Devrimin, PKK'nin sonunu getirmeye çalışıyor. Ancak her şey onların istediği gibi ve bire bir gitmiyor. Çünkü tabanda bir direniş var, direnç var.

Her şeyi kurguladıkları biçimde yürütmek istiyorlar. Öcalan mutlak anlamda teslim olmuş bir kişilik olarak irade sahibi değildir. Rolü de PKK'yi tasfiye etmektir. Af ve yaşamı için güvence istemi dışında her şey karanlık. Bu karanlık, Öcalan ve tasfiyeciler üzerinde Demoklesin Kılıcı gibi durmaktadır.

Bugün Öcalan “efsanesi” bitmiştir. Işık, Güneş yanılsaması hazin, trajik bir sonla noktalanmıştır! Gerçekler tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır, çıkmaya devam edecektir... Dün sosyalizm, bağımsızlık, özgürlük savaşı vardı. Bugün İmralı Partisi için yalnızca Öcalan var. Amaç yalnızca odur!

Halkın veciz değişimiyle özetlemek gerekirse;

“Takke düştü kel göründü!”

İmralı, bir Yanılsamanın sonuna işaret ediyor!

Büyük bir Yanılsama, Güneş Yanılsaması böyle bir sonla noktalandı!

ALTINCI BÖLÜM

SONUÇ VE ÇIKARILMASI GEREKENEN TEMEL DERS!

Bu çalışma boyunca anlatmaya çalıştığımız gibi Kürdistan devrimine ve onun öncüsü PKK'ye dayatılan teslimiyet ve tasfiyecilik sıradan ve yerel sınırlarla sınırlı bir hareket değil, uluslararası çapta örgütlenen, planlanan ve uluslararası karşı-devrimci güçlerin “*Kutsal İttifakı*” ile gerçekleştirilen uluslararası karşı-devrim hareketidir. Saldırının bu kadar boyutlu ve kapsamlı olması, devrimimizin uluslararası ve bölgesel boyutlarının ve etkilerinin büyüklüğünden kaynaklanıyordu.

Sovyetler Birliği ve sisteminin çökmesinden sonra PKK'de gerçekleşen sosyalizm çizgisi uluslararası sosyalist hareket için bir umut ve soluktu. Gerçekleşen sosyalizm tarih sahnesini terk ederken Kürdistan devrimi serhıldanlarla büyüyor, “*tarihin sonu*” safsatasına anlamlı bir yanıt veriyordu. Devrimimizin bu yükselişi, emperyalist kapitalist sistemin ideolojik ve psikolojik hegemonyası önünde önemli bir engel ve alternatif olma eğilimini taşıyordu. Dünyanın dört bir yanından sosyalizmden kaçış yaşanırken, geri ve sömürge bir halk ise sosyalizm bayrağına daha sıkı sarılarak sömürgecilğe ve onun arkasındaki emperyalizme karşı ulusal kurtuluş devrimini yükseltiyor, sadece güncel açısından değil, gelecek açısından da, iki binli yıllar için alternatif bir toplum projesi iddiasını geliştiriyordu. Reel sosyalizmin çöktüğü, ideolojik düzlemde emperyalist kapitalist istemin kendisini alternatifsiz olarak değerlendirildiği bir dönemde sosyalizm önderliğindeki devrimimiz, sosyalizm ve halklar için bir soluktu.

Bu soluk, yükselen ve zafer kazanacak bir ülke ve bölge devrimi ile sosyalizmi yeniden dünya çapında saygın bir yere getirebilir, ya da buna önemli bir katkı sunabilirdi...

Ama emperyalist sistem, PKK öncülüğündeki bu devrimin ideolojik ve moral etkilerini kavramakta zorlanmadı, reel sosyalizmin çöküşü ile kazandıkları üstünlüğü kalıcılaştırmayı ve bunun için bütün alternatifleri ne pahasına olursa olsun ezme stratejik bir hedef olarak önlerine koydu ve bütün güç, kaynak ve ilişkilerini bu hedef doğrultusunda kullandı. 9 Ekim-15 Şubat karşı-devrim hareketini de bu bağlamda planlayıp uygulamaya soktular. Şu anda bu planlarında görece bir başarı kazanmış bulunuyorlar. 15 Şubat korsanlık hareketiyle İmralı'ya alınan Öcalan, mutlak anlamda teslim oldu, emperyalist Yeni Dünya Düzeni ve globalizm ideolojisini, Kemalizm ve cumhuriyet ideolojisini ve politikalarını savunmaya, bunları Partiye ve devrimize dayatmaya başladı. Bu, Öcalan şahsında uluslararası sosyalist ve devrim hareketine ideolojik, politik ve moral açıdan vurulan tarihsel bir darbedir. Bu, emperyalist sisteme alternatif olma iddiasına, sosyalizm krizini aşama çabalarına vurulan tarihsel bir darbedir. Dünya çapında sosyalizmin yeniden gelişme eğiliminin bu tarzda yenilgiye uğratılması, reel sosyalizmin çöküşüyle başlayan çözülme ve burjuva ideolojik hegemonyası lehine süren sürecin yeni bir hamle kazanması ve derinleşmesi anlamına gelir. Devrim ve sosyalizm davası, Sovyetlerin yıkılışından sonra önemli bir darbe daha almış oldu. Bu, bir bakıma dünya çapında alınan yenilginin yaklaşık on yıl sonra Kürdistan boyutuyla tamamlanması oluyor.

Görece ve geçici de olsa devrimimiz ve partimiz şahsında uluslararası sosyalist ve devrimci ulusal kurtuluş hareketleri büyük bir darbe yemiş, emperyalist kapitalist sistem, burjuvazi, 1990'ların başında kazandığı görece ideolojik ve moral üstünlüğü, PKK ve Kürdistan devriminin tasfiyesi ile daha da güçlendirmiş, yeni bin yıla somut ve yürüyen bir hareket anlamında alternatifsiz girmenin rahatlığını ve sevincini yaşamıştır. O sevinci ve olanağı kendilerine sunan Öcalan ve tasfiyeci PKK yönetimi olmuştur.

Hiç kuşkusuz bu tarzda yenilen bu darbenin uluslararası çapta ideolojik, politik ve moral sonuçları olacaktır. Yaşanan kırılma ve kriz durumu bir süre daha devam etme eğilimindedir. Ancak dünya çapında yaşanan ulusal ve toplumsal çelişkilerin her gün biraz daha derinleşmesi, sınıflar ve ülkeler arası uçurumun dev boyutlar kazanması ve bunun daha da büyüme eğiliminde olması, devrimin ve sosyalizmin temellerini büyütüyor, sosyalizm ve devrimi vazgeçilmez ihtiyaç haline getiriyor. Dolayısıyla emperyalist kapitalist sistemin ideolojik ve moral üstünlüğü görece ve geçici olmaya mahkumdur.

Emperyalist kapitalist sistem alternatifsiz değildir!

Dünyamız yeni bir devrim dalgasının işaretlerini biriktiriyor; yaşadığı tüm ideolojik ve politik sorunlara rağmen, sosyalizm, 21. yüzyıla damgasını vuracak gerçeği olacaktır!

Açık ki görece de olsa yaşanan, tarihsel önemde bir yenilgidir. Elbette bu yenilgi, kaçınılmaz değildi, kader değildi; tarihsel yenilgiyi belirleyen esas olarak partimizin kendi zaaflarıdır, kendi kaderini her açıdan Öcalan'ın kişiliğine bağlamış olmasıdır. Hiç kuşkusuz yenilginin, tarihsel teslimiyet, tasfiye ve ihanetin nedenleri bütün boyutlarıyla açığa çıkarılacaktır, bu çalışmamız bunu bir ölçüde gerçekleştirmiş bulunuyor. Ancak ulaşılan bu kavrayışı daha da derinleştireceğimiz kesindir.

19. ve 20. yüzyıl Kürt Direniş hareketleri incelendiğinde, bunlarda yaşanan yenilginin, özünde ve belirleyici düzeyde önderlik yenilgisi olduğunu görürüz. Direniş hareketlerinin önderliklerinin, savaştıkları yabancı güçlerden tümenden kopmamaları, çözümü yabancı egemenliklerin içinde aramaları, bu temel eğilimin, ya da siyaset tarzının sonuçta teslimiyeti üretmesi yenilginin belirleyici nedeni olmuştur. Bu noktada savaşılan güçten tümenden kopuş ve bağımsız duruş, bunu temel siyaset tarzı haline getirme, başka güçlere bel bağlama yerine özgüce güvenme, bunu bir varoluş ve zafetin temel nedeni sayma, ittifak ilişkilerini bu esaslara oturtma gibi temel özelliklere ve ilkelere sahip olma ulusal kurtuluş mücadelesi için vazgeçilmezdi, yenilgiler tarihinin öğrettiği de bundan başkası değildi.

Aslında PKK, Kürt direniş hareketlerinde yaşanan önderlik zaaflarını doğru saptamış ve nedenlerini çözümlemiş, çağımızın en devrimci sınıfına ve ideolojisine dayanarak bu temel sorunu aşmayı kendisi için bir varoluş nedeni saymış, ideolojik, politik ve örgütsel şekillenişini bu temelde gerçekleştirmeye çalışmıştır. PKK'nin ideolojik ve politik çizgisi ve pratiği aynı zamanda, geleneksel Kürt önderliklerini devrimci proleter tarzda aşmanın en somut ifadesidir. Ancak ne yazık ki, 3. Kongreden sonra Partiyi ve devrim değerlerini tümenden kendine bağlayan, kendi kişilik eğilimlerine göre şekillendirmeye ve yönetmeye çalışan Öcalan ve kurumsaltığı sistem, ortaya çıktı ki, her açıdan genel olarak Doğu toplumlarının, özel olarak Kürt egemen sınıflarının yönetim tarzının sosyalizm ve devrim değerleriyle bulaşık, karışık ve eklektik bir biçimde yeniden üretilmesinden başka bir şey değildir. Öcalan, geleneksel Kürt önderliklerinin siyasal ve kişisel zaaflarını aşmamış, tersine sosyalizm ve devrimle iç içe ve bu değerlerle perdeleyerek sürdürmüştür. Sömürgeci egemenlikten, emperyalizmden kopmamış, tersine 1990'ların başından itibaren emperyalist ve sömürgeci dünya içinde kendine bir yer aramanın hummalı arayışı içinde olmuştur. Özgüce güven ve bağımsız duruşu esas alan bir çizgide siyaset yapmayı, ulusal kurtuluş mücadelesini bu temel ilke ışığında yürütmeyi esas almak yerine, söylemde bunlara sık sık dokunmasına rağmen, pratikte gözü hep düzen içinde olmuştur. Bu siyaset tarzı, Kürt

egemen ve orta sınıflarının siyasal olarak parti ve cephe içinde güçlenmelerine yol açmıştır.

Daha da önemlisi, yukarda genişçe açıkladığımız gibi, her şeyi kendisine bağlayan, kendine mal eden ve bütün partilileri hiçleştirerek örgütsüzleştiren Öcalan, partiyi ve devrimi despotik yöntemlerle yönetmiş, yönetirken de kendi eğilimleri ve kişilik özellikleri ve kendisi dışında hiçbir ilke ve amacı esas almamıştır. Önemli olan kendisiydi, bunun dışında kalan her şey, devrim, parti, halk sadece kullanılması ve gerektiğinde atılması gereken araçlar olarak düşünmüştür. 15 Şubat, 31 Mayıs ve sonrası süreç bunun en somut ve açık kanıtıdır.

Öcalan, 15 Şubatta düşman karşısında diz çöktü, mutlak anlamda teslim oldu, ihanet etti ve teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğini adım adım partiye egemen kıldı; böylece tarihimize eşine rastlanmayan bir yenilgiye yol açtı. Görüldüğü gibi, yenilginin temel nedeni Öcalan ve kurduğu sistemdir. Bu “sistem” geleneksel Kürt önderliklerinin bütün zaaflarını kendi içinde barındırıyor, yenilgiyi koşullayan da bu zaaflardır. Dolayısıyla buradan devrimimizin temel sorunu ve çıkarılması gereken ders de bütün açıklığı ve netliği ile ortaya çıkmış oluyor:

Geleneksel önderlikleri, onlara ait değerleri, kültürleri ve zaafları aşmak ve proletaryanın devrimci, kolektif, kişi ve grup kültürüne yer vermeyen öncülüğünü yaratmak, bu bağlamda Öcalan sistemini ve bütün etkilerini, kalıntılarını, sonuçlarını aşan, gerçek anlamda ideolojik ve politik çizgimize uygun bir örgütsel yapı ve işleyiş sitemini geliştirmek, kısacası gerçek anlamda devrimci proletarya partisini yeniden kurmak ve geliştirmek, devrimimizin en acil görevidir. Çıkardığımız en temel ders de budur. Bunun Doğu toplumlarında etkin olan despotik yönetim anlayışları ve kulluk kültürüne karşı çok kapsamlı bir özgürlük mücadelesi olduğunu, basit ve düz bir rota izlemeyeceğini biliyoruz. Açık ki ideolojik doğrular yetmiyor, doğru programlara sahip olmak da yetmiyor. Doğru ideolojik ve politik çizgi, ancak doğru, devrimci, kişi kültürüne ve kulluk kültürüne yer vermeyen örgütsel yapılar ve yönetim anlayışları ve özgür kadro yapılarıyla bütünleştiği ölçüde pratik bir değer ve anlam kazanırlar. Çünkü ideolojik ve politik çizginin ete kemiğe büründüğü zemin örgüt zeminidir. Nasıl bir örgüt ve nasıl bir yönetim soruları, yaşanan deneyimler ve dersler ışığında yanıtlanmak durumundadır. Bu soruların yanıtlarını geliştirmeye çalışıyoruz.

Belli ki, bir halkın, bir partinin ve devrimin kaderi bir kişinin iki dudağı arasından çıkacak söze bağlanamaz, bağlanmamalıdır! İşte Öcalan gerçeği, bu çarpıcı dersi çok yakıcı, pahalı ve onulmaz bir biçimde kanıtladı.

Devrimin ve halkımızın kolektif devrimci öncülüğünü yaratmak, bunun için Öcalan kültüne karşı sonuç alıcı bir mücadele yürütmek, işte kendini dayatan acil görev ve ders budur!

YEDİNCİ BÖLÜM

DEVİRMCİ ÇİZGİDE ISRAR TAVRIMIZ VE BU KONUDAKİ GELİŞMERİN KISA BİR ÖZETİ

9 Ekim 1999 tarihinde Öcalan'ın Suriye'den ayrılmak zorunda kalması, Avrupa serüveni ile birlikte PKK'de ve devrimci mücadelede önemli gelişmelerin olabileceğini biliyorduk. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını da... Yeni süreç tehlikelerle doluydu. Ama bütün bu ciddi gelişmelere ve tehlike olasılıklarına rağmen PKK'nin mevcut kadro ve örgüt yapısıyla, birikimi ve deneyimleriyle Öcalan'sız kendi içinde sorunlu da olsa yoluna devam edeceğine, bu noktada gerçek öncülere yakışır kadro duruşlarının sağlanacağına inanıyorduk. PKK kendisini Öcalan'sız da yürütebilir, buna gücü ve birikimi var inancı, itiraf etmeliyiz ki, biraz da Öcalan'ın kurduğu örgütlenme ve yönetim gerçeğinin eksik kavrayışından besleniyordu. Aslında bu inanç bilimsel bir düşünüşe dayanıyordu. Bu inancın temelleri de vardı, ancak mevcut kadro ve örgüt yapısının Öcalan kültürünü aşması, gerektiğinde ona kafa tutabilecek kadar bir özgürleşme düzeyini yakalamış olması gerekirdi. Süreç içinde anlaşıldı ki, Öcalan sisteminin kendisini en çok derinleştirdiği ve egemen kıldığı alan kadroların ve kitlenin bilinç ve ruh dünyalarıdır. O nedenle bizim PKK ve devrimci savaş Öcalan'sız da yürür inancının bir ayağı eksikti, bunu süreç içinde yaşayarak kavrayacaktık...

Öcalan'ın yakalanışı ve uçaktaki ilk görüntüleri şok ediciydi, bu durum olasılık dahilinde görüle de beklenmiyordu. Uçaktaki "bizmet etmeye hazırım" sözlerinin yönü çok belirgin olmasa da, yine pek iç açıcı olmasa da iyimser değerlendirmeler yapmamızı önlemiyordu. Direniş dışında başka bir yaklaşım ve davranışı Öcalan'a yakıştırmıyor, düşünce düzeyinde böyle bir şeyi aklımızdan geçirmiyorduk. Böyle bir olasılığı düşünmek bile dehşet verici geliyordu. Fakat kendiliğinden de olsa aklımızın iç refleksleri bu olasılığı çok hızlı bir biçimde olsa yaşamadan edemiyordu...

İmralı'da sorgu süreci başladı, uçak dışında bayrak önünde çekilen görüntüler ve fotoğraflar yayınlandı. Bu görüntüler hiç iç açıcı değildi, Öcalan'ın gözlerinden yansıyanlar ruhsal bir çöküntü ve yalvaran birinin izlenimini uyandırıyor. Bırakalım bir liderin, hem de kendisini halkın ve devrimin değerleriyle özdeşleştirmiş bir liderin, bir militanın duruşu olamazdı bu. Bu kesinlikte olmasa da Öcalan ile ilgili ilk izlenimlerimiz buydu. Bu görüntülerin ardında özel savaş medyasında Öcalan'a ait olduğu iddia edilen ifadeler yayınlandı. Bu ifadelere göre Öcalan çözülmüştü, itiraflarda bulunuyordu, bildiği bütün ilişkileri açıklamıştı, yakında gerillaya teslimiyet çağrıları yapacaktı. Tam da bu dönemde BK, *"Başkanımız özgür olmadığı sürece ve özgür olmadığı koşullarda söylediği hiçbir söz ne biz ne de kendisini bağlar"* biçiminde bir açıklama yaptı ve ardında ilaçlarla bir insanın zihinsel ve ruhsal yapısına nasıl müdahale edileceği, bunun sonuçları konularında MED-TV'de programlar hazırlandı. Hiç kuşkusuz bu, Öcalan'ın çözüldüğü veya çözüleceği olasılığına karşı düşünülen bir önlemdi. Dozunu pek iyi ayarlamasalar da bu yaklaşım doğruydı, aslında sürdürülmesi gereken bir tutumdur, ama ne yazık ki, Öcalan'ın dayatmalarına karşı direnemediler ve İmralı'yı her koşul altında bir kible olarak görececeklerini ve bunun dışında bir yaklaşımlarının olmadığını, olmayacağını ilan ettiler.

Avukatların İmralı'ya gidip gelmelerinden sonra bizim de gelişmeler hakkında daha geniş ve sağlıklı bilgilerimiz oldu. Öcalan'ın da basına yansıyan mesajları ve mektupları vardı. Ortaya çıkan bu ilk tablo pek iç açıcı değildi. Ne oluyor sorusunu sordurtuyordu. Terminoloji farklılaşmıştı, *"barış"* büyüklü bir kavram olarak bütün sorunların sihirli sözcüğü olarak kullanılmaya başlanmıştı. Bize ulaşan bilgilerden gelişmelerin nereye doğru yol aldığı konusunda bazı ip uçları belirmişti. Ciddi kaygılarımız ve korkularımız da oluşmuştu. Bu konuda görüş ve önerilerimizi, kaygı ve korkularımızı partinin yetkili organlarına iletmeyi kaçınılmaz bir görev saydık. Bununla birlikte düşünce ve değerlendirmelerimizi olabildiğince açık ve net bir biçimde ifade etmeyi de kaçınılmaz gördük. Değerlendirme konusu olan Öcalan'dı, dolayısıyla her şeyin bütün çıplaklığı ile ortaya konulmasını ve tehlikenin bütün yakıcılığı ile vurgulanmasını ertelenmez bir görev olarak bildik. İş işten geçtikten sonra kimi değerlendirmeleri yapmanın pek bir anlam ifade etmeyeceğini biliyorduk. O nedenle Öcalan gerçeğinin olabildiğince açık, net ve hiçbir bireysel kaygı taşımadan değerlendirilmesi gerektiğini, tehlikenin yaşamsallığını anlatmayı tarihsel bir sorumluluk gereği saydık. Bu anlayışla ilk kez İç Koordinasyonun diğer üyelerine düzenli yazılar yazdık. Bunlardan ilki 20 Mayıs 1999 tarihlidir. Gelişmeler hızlı, bize ulaşan bilgiler Öcalan'ın durumunu biraz daha netleştiriyordu. Öcalan'ın durumu kaygı vericidir, kendisi kendi tutumunu uzlaşma tutumu olarak değerlendirmiyordu. Biz de *"uzlaşma tutumunu"* kabul etsek de bu konudaki ciddi kaygılarımızı ekliyoruz. Geline nokta çizgimizden kopuş tehlikesini bir soru biçiminde soruyor ve şöyle yazıyoruz: *"Bu uzlaşma arayışı içinde sayısız tehlikeyi barındırıyor. Ortaya çıkan veriler ve ipuçları, daha bilimsel ve eleştirel bir gözle değerlendirdiğimiz-*

de, 'çizgi başkalaşımına mı, kendi çizgimizden kopusa mı gidiyoruz' sorusunu da sordurtuyor. İpuçları bu eğilimi ciddi ciddi düşünmemizi ve şimdiden ciddi önlemler geliştirmemizi dayatıyor. Bunu can alıcı buluyorum. Partinin yüz yüze bulunduğu en önemli sorunlardan birinin bu olduğunu düşünüyorum.

Uzlaşma arayışı taktik mi, stratejik mi, ideolojik-programatik bağlantıları ve çelişkileri nedir? Bu soruları da yanıtlamamız gerekir. Belki denilecek ki, çok geleneksel ve dogmatik yaklaşımın bir ürünüdür bu sorular. Ben öyle düşünmüyorum. Daha geniş bakmalı, evet. Ama eninde sonunda gelip bir ideolojik-programatik çizgiye dayanmayacak mıyız? Öyleyse uzlaşma arayışının çizgisel dayanaklarının da sağlamca açıklanması ve kurulması gerekir." Bu değerlendirmelerden sonra Öcalan'ın durumunun bilimsel ölçülere göre değerlendirilmesini istiyor ve gelinen aşamada partinin kimin yöneteceği sorusunu soruyor ve daha sonra düşmanın partiyi bir ikileme karşı karşıya bırakmak istediğini yazıyor, buna karşı alınması gereken tavrı kısaca özetlemeye çalışıyoruz. Bu önemli pasajı da olduğu gibi aktarmak istiyoruz:

"Bu noktada partiyi kim yönetecek, önderlik iradesini ve otoritesini kim temsil edecek sorusuna gelmiş bulunuyoruz. Bunun yanıtının basit olmadığını düşünüyorum. Şundan: Bir: Başkanın bilinen çabaları var. Bunlar içinde kontrol edilmesi güç ve tehlikeli olasılıkları barındırıyor. Dolayısıyla buna tümünden evet demek, partiyi belirsizliklere sürükleme anlamına gelebilir. Öte yandan Başkanın bilinen girişimi, tümünden reddedilirse, bu durumda Başkan düşman karşısında yalnızlaşacak. Bu da her açıdan tehlikelidir. Peki bu ikilemin sağlam bir yanıtı yok mu? Gelişmeler biraz daha netleşene kadar bunun yanıtı var. Yanıtı şu: Başkanın durumunu, ortaya çıkan gerçekleri, tehlikeleri ve tehlikeli olasılıkları bilmek, yaklaşımlarımızı bu değerlendirmelere oturtmak, her açıdan inisiyatif ve yönetim gücünü elinde bulundurmak şart! Ama bununla birlikte mümkün olduğu ölçüde Başkanla paralel yürütmeyi sonuna kadar zorlamak gerekiyor. Fakat bunun zorluklarını da biliyoruz. Bu biçimde kurulan denge, doğası gereği geçici ve görelidir. Bu açıdan Başkanlık Konseyi'nin aldığı kararları taktik açıdan doğru buluyorum. Eğer bu taktik yaklaşım, Başkanın durumunu ve olası tehlikelerin doğru değerlendirilmesine dayanıyorsa doğrudur ve iş görür. Yok, Başkanın özgür koşullarda bulunduğu dönemdeki gibi bir yaklaşıma dayanıyorsa bu yaklaşım ve değerlendirmenin ucu her türlü tehlikeye açık, her türlü olasılığa hazırlıksız bir yaklaşımdır. Politika duyusallıkla, gözü kapallıkla, dogmalarla yapılmaz. Bilimsel, gerçekleri olduğu gibi kavrayan, objektif yaklaşımla politik yaklaşım üzerine kurulu politikalar sonuç alıcı olur. Bu gerçekliği sayısız kez hatırlamakta yarar var."

Bu raporumuz başka önemli konularda eleştiri, görüş ve önerileri içeriyordu. İK sekreteri Sabri Ok'tan aldığımız yanıt, "görüşlerinize genel olarak katılıyoruz" biçimindeydi. Ancak ne yazık ki, bu duruşunu sürdüremeyecek ve tasfiyeciliğin bayraktarlığını yapacaktır. Anılan bu raporumuzda belirtilen bütün bu açık eleştiri ve uyarılar, pek işe yarayamayacak, BK ve İK'nın diğer üyeleri Öcalan'ın çektiği girdaba yuvarlanacak ve

bir daha bu girdaptan kurtulmayacaklardır. Ama biz iyi niyetli ve sorumlu tutumumuzu sonuna kadar ısrarla sürdürdük. Öcalan'ın mahkemeye sunduğu ve adına **“Demokratik Birlik Bildirgesi”** denilen savunmanın orijinal hali, elyazmalarının fotokopisi 31 Mayıs'tan yaklaşık iki hafta önce elimize ulaştı. Bir solukta okuduk, üzerinde günlerce çalıştık, her cümlesi üzerinde durduk, bütün boyutlarıyla kavramaya çalıştık. Durum ciddiydi, partimizin, devrimimizin, halkımızın, hepimizin kaderi, geleceği söz konusuydu. O nedenle anılan savunmanın üzerinde titizlikle ve büyük bir sorumlulukla durmak kaçınılmazdı. Aslında savunmada her şey çok açık bir biçimde ortaya konulmuştu, hiç tartışmaya yer vermeyecek değerlendirmeler, tezler içeriyordu. Emperyalist globalizm ideolojisi ve Kemalizm karması biraz Kürt sosuna batırılarak yeniden üretiliyor, tersine dönüş, teslimiyet ve tasfiyecilik teorik-ideolojik bir çerçeveye oturtuluyordu. Bu savunmayı derinlemesine inceledikten sonra hemen BK'ye konuyla ilgili raporlar yazdık. Bu raporlarda savunmada bize ve devrime ait hiçbir şeyin olmadığını, resmi tezlere benzer görüş ve değerlendirmelerin yazıldığını, dolayısıyla hiçbir PKK'linin bu görüşleri kabul etmeyeceğini vurguladıktan sonra, Öcalan'ın bu yaklaşımını anlamakta zorlandığımızı ve bu savunmanın arka planının daha açık ve anlayabileceğimiz bir biçimde anlatılmasını istedik. Tavrı olarak savunmada belirtilen görüşlerin kesin bir dille reddedilmesi gerektiğini, ama bununla birlikte politik olarak Öcalan'ı yalnız bırakmamak gerektiğini, genel bir ifade ile *“barış çabalarının”* desteklediğini vurgulayan bir ifadeye yer verilmesini istedik ve önerdik. Hiç kuşkusuz bu yaklaşımın başarı şansı, doğru bir Öcalan değerlendirmesinden geçerci. Ama BK'nın bu konuda sağlıklı ve doğru bir değerlendirmesi yoktu, tersine kendisini ve kendisiyle birlikte bütün partiyi teslimiyet ve tasfiyecilik girdabına çekmişti, inisiyatifini tümünden yitirmişti, artık İmrallı'dan gelen talimatlara göre davranacaktı, bunun dışında bir güçleri ve iradeleri yoktu. Mahkeme açıldı, Öcalan, ilk duruşmada tam anlamıyla teslimiyetçi bir tutum sergiledi, bundan böyle devletin hizmetinde çalışacağı sözünü verdi. Öcalan'ın artık dönülmez bir yola girdiği besbelliydi ve bu hiçbirimiz için bir sır değildi. Ancak bu noktada BK'nın tavrı belirleyici bir önem kazanmıştı. Aslında BK'nın tavrının ne olacağı az çok biliniyordu, ama yine de umudumuzu koruduk, parti içinde Öcalan'ın teslimiyetine ve tasfiyeciliğine karşı hiyerarşik yapı korunarak ve kolektif bir tarzda parti çizgisinde devrimci bir ısrarın gelişeceğine inandık. İlk raporumuz BK'nın eline geçtikten sonra bize verdikleri yazılı ve sözlü yanıt, *“bize güvenin, biz sağlamız, kaygılanacak bir şey yok”* biçiminde olmuştur. Hiç kuşkusuz bu yanıtı gayrı ciddi bulduk, oyalamaya dönük olduğu da kısa bir süre sonra anlaşıldı. Ortada ciddi bir teslimiyet ve partimizin kaderiyle oynama durumu var, uluslararası karşı-devrimci planın İmrallı aşaması neredeyse harfiyen işliyor ve hedefine doğru yol alıyor, ama BK ise siyasal ciddiyet ve sorumlulukla bağdaşmayan bir yanıt veriyor, bizi oylamayı esas alıyordu.

Bu ara BK, Öcalan'ın mahkemedeki tavrı ve savunmalarıyla ilgili resmi tavrını açıkladı, Öcalan'ı harfiyen destekledi, savunmasını yeni bir **“Manifesto”** olarak tanımladı. Hiç kuşkusuz bu taktik bir yaklaşım değildi. Doğrusu, BK'nin bu teslimiyetçi tutumu endişelerimizi daha da yoğunlaştırdı, BK'nin mevcut tutumu dışında bir yönetim içine giremeyeceği yönündeki düşüncemiz derinleşti. Bu nedenle bu kez umudumuzu genişletilmiş MK toplantısına taşımak istedik. Bu kez MK'ye hitaben uzun bir rapor yazdık. Bu raporda gelişmeleri tarihsel gelişme süreci içinde değerlendirerek BK'nin tutumunu eleştirdik. Öcalan'ın durumunu bütün boyutlarıyla değerlendirerek bundan sonra neler yapılması gerektiği konusundaki görüşlerimizi ve önerilerimizi özet olarak sunduk. Dayatılan teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı tavrı almanın yaşamsallığını anlattık, Öcalan'a artık 15 Şubat öncesinde olduğu gibi yaklaşamayacağını, partinin Öcalan tarafından değil, MK ve BK'nin özgür iradesiyle yönetilmesi gerektiğini vurguladık⁸.

Gelişmeler baş döndürücü bir hızla yol alıyordu. Öcalan, silahlara veda ve silahlı güçleri sınırların ötesine çekirme talimatını hazırlamış ve BK'ye göndermişti. 7 Temmuz 1999 tarihli bu talimat birkaç gün sonra bize de ulaştı. Bu talimatta yazılanlar dehşet vericiydi, teslimiyet ve tasfiyeci planın nasıl uygulanmak istendiğini çok yakıcı bir tarzda anlatıyordu. Bir kez daha BK'ye ve İK'nın diğer üyelerine içeriği hemen hemen aynı olan raporlar yazdık. Öcalan'ın bu talimatının kesin bir dille reddedilmesini, Öcalan'ın durumunun değerlendirilerek bir karara bağlanmasını, aktif savunma durumunun korunmasını, Öcalan'ın mahkemelerde dile getirdiği görüşlerin ve takındığı tavrın kabul edilmemesini, basın ve yayın organlarında gerçekleri çarpıtan, halkı aldatan yayın pratiğine son verilmesini içeren bir öneri paketini sunduk.

Bu raporumuzu aldıklarında Avrupa Temsilciliği üzerinde bize verilen yanıt, biraz umut vericiydi. Şöyle bir yanıt gönderilmişti: *“BK, Başkana, ‘talimatta belirtilen görüşler ve kararlar önemlidir, kendi başımıza karar verecek durumda değiliz, partinin görüşünü aldık-tan sonra kararımızı bildiririz’ diye bir yanıt vermiş.”* Tabii bu, Öcalan'ın 7 Temmuz talimatının diplomatik bir dille reddi olarak algılandı, böyle algılanması da istendi. Oysa açıkça yalan söylüyor, bizi oyalıyor ve aldatıyorlardı. BK, Öcalan'a 7 temmuz tarihli talimatında belirtilen görüşlere katıldığını, ama bunu MK kararına dönüştürmek için gerekli toplantıları yapacağını ve bunu en kısa sürede gerçekleştireceklerini bildirmişti. Biz verilen bilgilere inandığımız için büyük ölçüde rahatlamıştık, bunu İK'ya yazdığımız bir raporda da dile getirmiştik. Ama aldatılmıştık, güvenimiz kötüye kullanılmıştı, bir aya yakın bir süre için bizi oyalamışlardı.

⁸ Bu raporların tümünü Belgeler bölümünde olduğu gibi vereceğiz, bu nedenle burada içeriği üzerinde genişçe durma gereğini durmuyoruz.

Temmuz ayının son haftasında “Genişletilmiş Merkez Komite Toplantısı” yapıldı. Bu toplantıda, Öcalan’ın tasfiye çizgisi ve bunun uygulama planı olduğu gibi onaylandı, olağanüstü kongre kararı alındı. Bu toplantıda raporlarımız da değerlendirilmiş, savunduğumuz görüşlerden, geliştirdiğimiz önerilerden dolayı görevlerimiz dondurulmuş, görüşlerimiz mahkum edilmişti. Bunu yaparlarken bizim savunmamızı alma, tüzükte belirtilen hiçbir işleyiş kuralını izleme gereğini duymadılar. Oysa bu konuda tüzükte yazılanlar tartışmaya yer vermeyecek kadar açıktı. Bize dönük bu kararlarını bize bildirme gereğini de duymadılar. Teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı tavrımızı kesin bir dille vurguladıktan sonra anılan kararları bize ilettiler. Yine bu süreçte gazete ve dergilerde yayınlanan yazılarımıza, hiç haber verme gereğini duymadan, daha önce hiçbir eleştiri ve öneride bulunmadan, tek yanlı bir biçimde ambargo koymaya başladılar. Bütün bu konularda en sıradan siyasal ahlak kurallarına dahi uyma gereğini duymadılar. Yine gönderdiğimiz raporlara siyasal ciddiyete ve örgüt kurallarına uygun yanıt verme, bu konuyu enine boyuna tartışma çabası içine de hiç girmediler. Biz parti içi tartışma ve mücadelenin bütün olanaklarını sonuna kadar zorlarken BK, hiç orali olmadı, parti yetkilerini ve olanaklarını kötü kullandı. Bu noktayı şunun için belirtmeyi gerekli gördük: Teslimiyete ve tasfiyeciliğe karşı tavrımızı kamuoyuna açıkladıktan sonra hakkımızda akıl almaz bir karalama kampanyası açan BK, yalan ve iftirayı tek siyaset yöntemi seçti, bizim kendileriyle yeterince tartışmadığımızı, başka hesaplarla böyle davrandığımızı yalanını uydurdu. Oysa belgeler ortadadır, tartışmayı ve tartışma olanaklarını sonuna kadar zorladık, kendilerinden sürekli yanıt istedik, ama onlar buna karşılık, bize yanıt vermedikleri gibi, görüşlerimizi ve bizi, savunmamızı alma gereğini dahi duymadan mahkum ettiler, parti içinde teşhir ve tecrit kampanyasını açtılar. Ağustosun başında Avrupa alanına gönderilen talimatta adlarımız verilerek teşhir ve tecrit kampanyası açıldı. Yine aynı dönemde Avrupa’da yapılan DHP Konferansında açık yalan ve iftiralar uydurularak karalamalarda bulundular... Bunlar henüz parti içi tartışmaların olduğu bir dönemde oluyordu.

Öcalan’ın 2 Ağustos 1999 tarihli silahlı mücadeleye son verme ve silahlı güçleri sınırların ötesine çekme açıklamasına kadar da parti içinde teslimiyete ve tasfiyeciliğe karşı ortak bir tavrın çıkacağını düşündük ve buna inandık, bütün çabalarımız da buna dönüktü. Hiçbir onurlu PKK’linin Öcalan teslimiyetine boyun eğmeyeceğine inandık. Bu nedenle bulunduğumuz alanda teslimiyete ve tasfiyeciliğe karşı açık ve net bir mücadele yürütmek yerine, parti içi hukuku esas alan bir duruş ve çalışma içinde olduk. Tartışmalarımız daha çok genel ve teslimiyetçi düşüncelere karşı düşünsel planda kaldı. Özel ve net bir politik tavır almadık. Ancak 2 Ağustos açıklaması ve bunun Genişletilmiş MK kararlarına dayandırılmış olması her şeyi çok net bir biçimde ortaya koyuyordu. PKK, yönetim düzeyinde İmralı teslimiyetine çekilmişti, hızla bitirilişe götürülüyordu. Aslında PKK’yi tasfiyeye götüren iradenin kimin iradesi olduğunu biliyorduk. Bu noktada hiçbir onurlu devrimci, hiçbir PKK’li Özel savaş kurmaylığının ira-

desi doğrultusunda tarihimizin en büyük teslimiyet ve tasfiye hareketine onay vermez, onun peşinden koşarak boynuna onursuzluk ipini geçirmezdi. Elbette sorun, bireysel onur sorununun ötesinde tarihsel direnişleri, PKK'nın yarattığı, her miliminde on binlerin kanı, emeği ve canı olan değerleri ve özgürlük umudunu temsil etme ve tek bir yürekte bile olsa yarına taşıma tarihsel kararını ve tavrı alma sorunuydu. Teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı PKK'nın devrimci çizgisinde ısrar etme kararı ve tavrı, hiç kuşkusuz uluslararası karşı-devrici güçlere ve onların yedeğine giren tasfiyecilerle karşı tavrı almak demektir, elbette bu yürek ve büyük bir sorumluluk gerektiriyordu. Devrim değerlerini ve devrimci çizgiyi temsil etmek, yarına bir umut olarak taşımak, büyük bir iddiaydı, ama dayandığı güç ise son derece mütevazı idi. Kendimizin ve gücümüzün bilincindeydik, ama ne kadar doğru ve onurlu bir çizgide olduğumuzun da... Gücümüzün kaynağı da buydu, değerlerimizin kendisi, kanıtlanan çizgimizin doğruluğu, gelecek ve devrim inancımız bizim dayandığımız biricik kuvvetti. Tasfiyeciler soruyorlardı, *"bu gücü ve cesareti kimden alıyorlar"* diye... İşte onlara yanıtımız buydu, dün de devrimde yürürken devrimci inancımız ve doğru düşüncelerimizden başka hiçbir şeyimiz yoktu, bugün de öyle... Bundan daha büyük güç ve cesaret kaynağı olabilir mi?

2 Ağustos açıklamasından sonra parti içinde tasfiyeciliğe karşı pek bir şey yapılamayacağını kavradık. Zaten parti genelinde İmralı sürecini tartışma, tartışmaları halkla birlikte yapma önerimiz de kabul görmüyordu. Her şeyi oldu bittiye getirmişlerdi, bastırma ve aldatmayı tek geçerli yöntem olarak egemen kılmışlardı. Yetkileri olmadığı halde kongre yetkilerini gasp etmiş, 6. Kongre kararlarını geçersiz ilan etmiş, çizgiyi ve programı rafa kaldırmış, İmralı çizgisini "yeni" çizgi olarak ilan etmişlerdi. 7. Kongre bir formaliteden öte, PKK için bir cenaze töreni olmaktan öte bir anlam taşımayacaktı. Dolayısıyla tamamen kimlik ve nitelik değiştirmiş bir parti içinde kalmanın hiçbir anlamı kalmadığı gibi, değerleri temsil etme, devrimci çizgide ısrar etme olanakları ve koşulları da tümenden ortadan kalkacaktı. Kimileri acele ettiğimizi düşünüyor ve bu doğrultuda eleştiriler getiriyor. Bu eleştiriler, bilgi yetersizliğine ve dolayısıyla yetersiz değerlendirmelere dayanıyor. Tasfiyecilerin en sıradan bir farklı düşünceye dahi izin vermedikleri, farklı düşünenleri etkisizleştirmek için her türlü baskı ve etkisizleştirme yöntemini kullandıkları hiç kimse için sır değildir. Zaten yayınladıkları talimat ve yaptıkları açıklamalarda böyle davranacaklarını çok açık bir biçimde ifade ettiler. Açık ki devlet PKK'nın firesiz İmralı çizgisine yatmasını, topyekün ve itirazsız teslimiyete gelmesini istiyordu, Öcalan da bunun sözcülüğünü yapıyordu. Bunun bir olgu olduğunu yukarıda belgeleriyle kanıtlamaya çalıştık. Farklı düşünceyi bastırmak için her yolu deneyen tasfiyecilere karşı elbette biz de devrimci çizgide mütevazı olanaklarımızla direnecek ve sonuna kadar Yolumuza Devam Edecektik!

Öyle yaptık. Teslimiyet gruplarının gelmesi ile birlikte teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı aldığımız tarihi kararımızı ve tavrımızı 23 Eylül 1999 tarihli bir bildiri ile açıkladık. Daha fazla sözü uzatmadan bu tarihi bildirimizle çalışmamızı tamamlamak istiyoruz. Fark edileceği gibi bildirinin üslubu belli duyarlılıkları gözetmeye özen gösteriyor. Bu, Öcalan hakkındaki değerlendirmelerin belirsizliğinden değil, kimi duyarlılıklara gösterilen özenden kaynaklanıyor. Ancak bir çok devrimci ve yurtsever çevre bu özanimizi yeterince anlamadı. İlk bildirimiz:

“KAMUOYUNA!

Emperyalizmin, Kürdistan Devrimini tasfiye kararına bağlı olarak 9 Ekimde fiilen uygulamaya konulan ve PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN'ın 15 Şubat'ta Kenya'nın başkentinden kaçırılarak sömürgeci-faşist TC Devletine teslim edilmesiyle yeni bir aşamaya sıçratılan uluslararası komplo, 31 Mayıs'ta İmralı'da açılan mahkeme ve sonrasında hızla sonuca götürülmek istenmektedir. Bunun en son adımı, 22 Eylül 1999 tarihli, "bir PKK grubunun silahları ile birlikte iyi niyet ifadesi olarak Demokratik Cumhuriyete katılmak ve güç vermek için Türkiye'ye gelmesi" çağrısıdır.

Görülmektedir ki, emperyalizmin Kürdistan halkının iradesini yok etme ve kölelik statüsünde tutma kararı, Kürdistan halkının PKK öncülüğünde 25 yıldır yarattığı tüm mücadele silahlarının elinden alınması esasına dayandırılmıştır. PKK'nin direniş ve özgürlük çizgisinin tasfiyesi, ARGK'nin tasfiyesi ve en son kadroların (gerilla savaşçıların) silahlarıyla birlikte TC'ye teslim olması kararı bunun hızla uygulamaya konulan aşamaları ve somutlaşmasıdır.

PKK'ye dayatılan ve PKK Başkanlık Konseyi'nin de uyma kararında olduğu bu politika, emperyalizmin, dünya halklarının devrim-demokrasi ve sosyalizm mücadelelerini topyekün tasfiye etme saldırısının en son durağıdır. Dayatılan bu emperyalist saldırı, fiilen Kürdistan halkının şahsında da olsa, halkların ortak sorunudur ve gelişen cepheyi parçalamaya dönüktür.

Hiçbir halkın, kan ve can bedeli yarattığı mevzilerini ve direniş silahlarını kölece teslim etmesi beklenemez. Hele Kürdistan halkı gibi, hakkında biçilen inkar ve imha hükmünü dişi ve tırnağı ile parçalamaya çalışan bir halkın, emperyalist ve sömürgeci güçlere ödeyeceği bir diyeti olamaz. Kürdistan halkı, katillerine hesap verme ve köleliğinin samimiyetini kanıtlama gibi bir onursuzluğa mahkum edilemez. Hiç bir PKK'li de, böyle bir dayatmaya boyun eğmeye zorlanamaz.

Kürdistan halkı ve halklar için bir özgürlük manifestosu ve eylemi olan PKK ve PKK'nin özgürlük savaşçıları, 25 yıldır başarısı kanıtlanmış çizginin reddi temelinde sömürgeci ve emperyalistlerin ilgi ve yardımlarına muhtaç değildirler.

Önderlikleri şahsında halkların iradesini rehin alarak, halkları direnme gücünden düşüreceklerini ve uysal köleler gibi teslim alabileceklerini düşünen ve tüm dünyaya dayattıkları bu kölelik sistemine YDD adını veren emperyalist güçler, tam bir militarist şiddet ve terörle dayattıkları bu politikalarının karşısında dünya mazlum halkları ve emekçi sınıflarını görmekte gecikmeyeceklerdir. Mazlum Kürdistan halkı da, böyle bir direnişin yıkılmaz mevzisi olmaya devam edecektir.

Bizler, yaşama hakkının en başta direnme hakkı olduğunu, on binleri aşan şehitlerimizden ve kahraman halkımızdan öğrenen PKK savaşçıları olarak, çizgimizin kazandırdığı ufku, şehitlerimizle yazılan onurlu tarihimizi gururla temsil etmeye devam edeceğimizi duyururuz.

PKK'nin devrimci çizgisinde direnen güçler ve halkımız, bu emperyalist haydutluk sisteminin teslim alma ve tasfiye etme politikalarına karşı, en başta Anadolu direniş güçleri ve emekçi sınıfları olmak üzere dünya halklarını yanında bulacağından emindir.

Sosyalizmin yaşayan temsilcisi olma karakteri ve enternasyonalist esaslarıyla kanıtlanmış PKK ideolojisi ve direniş çizgisinden asla taviz verilemez.

Kürdistan halkı için zafer doğrultusu olan halk savaşı çizgisi ve halk ordulaşması asla, yaşanan acıların ve devlet terörünün gerekçesi ve sorumlusu olarak gösterilemez.

Kürdistan halkının varlığının ve geleceğinin güvencesi olan gerilla, bir direnme ve onur abidesi konumundan teslimiyetin utancıyla lekelenmiş kara bir sayfaya dönüştürülemez.

PKK'nin direniş güçleri, tarihi ve niteliği tüm dünya tarafından açıkça bilinen sömürgeci-faşist TC Devleti'ne sahte bir "demokratik" kılıf giydirmenin malzemesi olarak kullanılamaz. Ve bunun adına "iyi niyet" denilemez.

Sadece açık saldırı ile değil, aynı zamanda damara damla damla enjekte edilen zehir gibi, bilinçlerin çarpıtılması ve karartılması adımlarıyla yürütülen bu tasfiye planına karşı durmak, elbette varolma gerekçemiz, kaçınamayacağımız tarihsel görevimiz ve onur sorunumuzdur.

Şehitlerimize ve halkımıza bu tarihi sorumluluğumuza sahip çıkacağımıza söz veriyor ve direnen Kürdistan halkının asla teslim alınamaz olduğunu ilan ediyoruz.

Yaşasın PKK'nin Direnme Çizgisi!

23 Eylül 1999

PKK- Devrimci Çizgi Savaşçıları

Son söz yerine. Bir Yanılsamadan başka bir şey olmayan Öcalan gerçeği ve şimdi öncülük ettiği teslimiyetçi ve tasfiyeci çizgi ve uygulama planı çok açıktır ve hızla sona doğru gidiyor. Ama biliyoruz ki **SON SÖZÜ** devrimci proletarya ve halklar ve **DEVİRİMLER** söyler...

Buna sonsuz inanıyor ve bu inançla geleceğe ve özgürlük ufuklarına yürüyoruz!..

BELGELER

BÖLÜM: I

SORGU, SAVCILIK VE YEDEK HAKİMLİK İFADELERİ

Belge: 1

Öcalan'ın Soruşturma Komisyonuna verdiği sorgu ifadesi⁹:

İFADE TUTANAĞI

SANIK: ABDULLAH ÖCALAN, Ömer oğlu, Üveyş'den olma, 1949 Urfa doğumlu, aslen Urfa ili Halfeti ilçesi Ömerli köyü nüfusuna kayıtlı, yasadışı PKK terör örgütü lideri olan ve ülke topraklarından bir kısmını ayırarak bağımsız bir Kürt devleti kurarak silahlı eylemlerde bulunan Ali Fırat ve APO (K) adlı Abdullah ÖCALAN'ın sanık olarak alınan ifadesidir.

1- 09 Ekim 1998-16 Şubat 1999 tarihleri arasında başınızdan geçen olayları anlatın?

Hüsnü Mübarek Suriye ile görüşünce Ağa (k) Mervan Zirki (Suriye El Muhaberat servisi) ve Delil ile birlikte geldi. Oradan ayrılmamı istediler. Lübnan'a da gidemeyeceğimi belirttiler. Bu konu Şam'daki evimde gerçekleşti. Zorla misafirlik olmaz diye Delil'e hazırlıkların yapılmasını ve pasaport ayarlamasını söyledim. Delil Abdullah Sarıkurt adına bir pasaport getirdi.

Sahte pasaportları Suriye, Lübnan ve Avrupa'da kendimiz yapmaktayız. Bizim pasaportlar üzerinde yaptığımız sadece fotoğrafları değiştirmektir. Benim pasaportum Avrupa'dan geldi. Yunanistan'da bulunan temsilcimiz Rozalin (k) Ayfer Kaya gerekli hazırlıkları yap, Yunanistan'a geleceğim dedim ve yanıma çağırdım. Rozalin Yunanca'yı öğrendiği için kılavuzluk yapacaktı. Yunanistan'daki dostlarımız Badovas, Nazagaki ve parlamenterlerden arkadaşları ile ilişki kurduğunu sonucun olumlu olduğunu söyledi. Şam'dan normal tarifeli uçak ile Atina'ya gittim. Evden ayrılıp uçağa gidene kadar El Muhaberat beni izledi. Uçak Stockholm'e gidiyordu ve kalabalık sayılırdı. Benim yanımda uçağa gidene kadar Delil, Rozalin ve El Muhaberattan Ağa vardı. Havaalanına kadar bizim kullandığımız araç ile gittik. Delil orada kaldı. Delil'e ilişkilerimizi götürüp evleri boşaltırsınız dedim. Irak'a doğru gitmelerini söyledim. 9 Ekim 1998 tarihinde oradan ayrıldım. Yolculuk 2 saat kadardı. Uçak içerisinde tanınmamak için kendi kendimi kamufle ettim. Şam'dan ayrılışımızı Delil ve evde kalan bazı gençler biliyordu. Yunanistan'a gideceğimizi Badovas biliyordu. Atina'ya indik. Yunanistan istihbaratının üst düzey sorumlusu Dimitri sivil kıyafetliydi, bizi havaalanında gördü ve bir odaya götürdü. Bana Abdullah ÖCALAN olup olmadığını sordu. Ben kendimi tanıtarak dostlarımızı beklediğimizi söyledik. Oraya gittiğimizde saat 12.00 sıraları idi. Bana hayır sizin burada kalma süreniz saat 17.00'ye kadardır dedi. Dostlarımızın gelmesi için ısrar ettik. Ancak kabul etmediler. Başbakanlık talimatı ile gönderileceğimi söylediler. Bizi uçakla Stockholm'e gönderileceğimizi söyledi. Biz kabul etmeyince karar verin ya da sizi geri göndeririz dedi. Odada Rozalin'den başka iki istihbarat

⁹ Bu ifadeyi alan resmi kurum olarak Jandarma Genel Komutanlığı gösteriliyor.

yetkilisi vardı. Kendileriyle tartıştık. İltica hakkımız olduğunu söyledik. Kabul etmediler. Birkaç gün havaalanında bulunan otelde kalmak istediğimizi söyledik. Bunu da kabul etmediler. Daha önceden Mahir'le görüşüp sıkışıklık olacağı taktirde gelebilirim dedim. Mahir Duma'dan izin almış, durumun sıkışık olması nedeniyle Mahir'e telefonla irtibat kurduk. Rusya'ya gelip gelemeyeceğimizi sorduk. Mahir hemen görüşmeler yapmış, tekrar telefon ettiğimizde gelin dedi. Biz de durumu Yunan yetkililere söyledik ve gönderilip gönderilemeyeceğimizi sorduk. Küçük bir uçak buldular. 8 kişilik bir jetti. Konuştuğumuz cep telefonu Rozalin'de idi. Uçağı Yunan yetkililer ayarladı. 3 kişilik personeli ile biz vardık.

3 saat içerisinde Moskova'ya gittik. Mahir beni jeopolitik parlamento komisyon sorumlusu ve İstanbullu iki tüccar ile karşıladı. Tutukları bir eve gittik. Pasaport kontrolü yapıldı. Ancak davetli olduğum için geçişte bir sorun çıkarılmadı. Havaalanından ev yarım saat sürdü. Ev iki katlı idi. Önü çimenli bir evdi. Evde Mitropar (Komisyon üyesi), bir kaç yerli Kürt ve Mahir bulunuyordu. Moskova'da 30 gün kaldım. Bu süre içerisinde baktık sıkıştırılıyor, Enterpol meselesini söyleyip burada tutamayız dediler. Giderek sıkışma süreci başladı. Sıkıştırma güvenlik ve istihbarat örgütünden geliyordu. Şahsi güvenliğimi ben İtalya'da iken kendisini yakan bir arkadaşla birlikte iki kadro sağlıyordu. Korumalardan birisinin adı Ahmet, diğeri Cihat'tı. (Cihat daha önceden Hakkari tarafında ayağından yaralanmıştı.) Ahmet Rusya'da temsilci idi. Rusya ile görüşmelerimizde Mahir ile Rusya Kürtlerinden bir tercüman bulunuyordu. Tercüman Rüstem'dir. Rusya'da Primakov işi düğümledi. Parlamento ile her türlü ilişkiler açıktı. Toplantılar olumlu idi. Hatta Mahir ayakta alkışlandığını söylüyordu. Herkes olumlu olmasına rağmen Primakov kesinlikle ülkeyi terk etmemizi istedi. Tekrar ülke aramaya başladık. Yunanistan'la tekrar ilişki kurmaya çalıştık. Rozalin Yunanistan'da Kani Avrupa'da uğraşıyordu. İtalya'da Yeniden Yapılanma Partisi milletvekili Montavani'nin istemi üzerine Yunanistan'ın AET ile olan ilişkilerini de göz önüne alarak İtalya'yı seçtik. 12 Kasım 1998 günü saat 21.00'de yolcu uçağı ile İtalya'ya gittim. Beni milletvekili Montavani isimli dostumuz ile Ahmet Yaman karşıladı. Pasaport aynıydı. İlk gelen polise ben PKK terör örgütü lideri Abdullah ÖCALAN'ım dedim. İltica etmek istediğimi söyledim. Daha sonra kendi işlemlerine başladılar. Sabaha doğru beni hastaneye götürdüler. Orada kontroller yapıldı. İltica süreci başladı. Pasaport meselesinden beni tutukladılar. İtalyanlar beni Türkiye'ye teslim etmeyeceklerini, ancak Şengel anlaşması çerçevesinde Almanya'nın istemesi durumunda Almanya'ya iade edebileceklerini söylediler. 40 gün beklenileceğini söylediler. Kaldığım zaman Rozalin de oradaydı. Ancak yanıma getirmediler. Onu ayrı bir yerde tuttular. Ancak tercümanım olan Ahmet günde bir kez yanıma geliyordu. Cep telefonu ile görüşmeme izin veriliyordu. Telefonla Kani ve Mahir'le konuştum. 10 gün içerisinde İtalyan İstinkaf Mahkemesi sahte pasaporttan yattığım sürenin yeterli ve serbest olduğumu söyledi. Oradan polis kontrolünde Cehennem Vadisindeki villaya gittim. İtalyanlar bana evde serbest olduğumu ancak güvenlik nedeni ile evden ayrılmamam gerektiğini söylediler. Hatta evin alt katına İtalyan polisi yerleşti. Yanımda temsilcimiz Ahmet Yaman vardı. Ahmet'in cep telefonu ile görüşme yapabiliyordum. Gelen gazetecilerden Nilgün Cerrahoğlu ve Tayfun Talipoğlu ile görüştüm. Fransız savcısının istemi üzerine eşyalarım üzerinde arama yapıldı. Bunun nedeni orada bir kadro yakalanmış, onun benimle ilişkisini kanıtlayabilecek bir belge buldukları taktirde bana ülkeye girişi yasaklayacaklarmış. Sonradan benim anladığım Fransa Almanya benzeri bir tutum izlemek istiyordu. Oraya gitmem için bir tedbirdi, gelersen tutuklarınız anlamındaydı. Bu süreçte çok ziyaretçi geldi. Toplam 100 civarında heyet geldi. Hemen hemen her orijinden heyetler vardı. Gelenlerden; İngiltere'den gazeteciler ve bir Lord, Belçikalı bir parlamenter,Almanya'dan gazeteci ve avukatlar, Hollanda'dan gazeteci ve avukatlar, Yunanistan'dan gazeteciler, Yeşillerden Avrupa milletvekilleri, İtalyanlardan barış heyeti, avukatlar, Yeşil Partisi parlamenterleri, Yeniden Yapılanma Partisi milletvekilleri, İspanya'dan sol partilerden temsilciler, Filistinliler geldi.

Kaldığımız süreçte İtalyanlar kalabilirsiniz ama hukukta verilebilecek bir kararla tutuklanabilirsiniz de dediler. Bunu devamlı bir silah gibi kullanıyorlardı.

Rozalin (k) Ayfer Kaya, kendisi öğrencidir. Ailesi Manisa'dadır. Aramızda bir ilişki yoktu. Hatta serbest kaldıktan sonra Yunanistan'a gitti.

İtalya'da iken Rıza ile Kongre üzerine, bir kaç sefer Botan'la, bir kaç sefer Ferhat'la görüşme yaptım. Onlar beni arıyorlardı. Biz sadece ne zaman arayabileceklerini söylüyordum.

İtalya'da iken ülke arayışına girdik. Güney Afrika, Yunanistan, Moskova, Hollanda, Finlandiya, Baltık ülkelerine baktık. Libya'ya başvurmam. Arap ülkelerine gitmeyi ben istemedim. Avrupa ülkelerinden gelen cevaplar Roma sürecinin aynı olacağı idi. Yalnız İngiltere kesinlikle gelmememi yazılı olarak gönderdi. Hiç birisi ne kabul ne de ret etti. Gelen cevaplar üzerine biz Moskova üzerinde durmaya başladık. İtalya baştan savmak istiyordu. Mahir'le görüşerek ve İtalyanlarla anlaşarak 16 Ocak 1999 tarihinde uçak ile İtalya'dan Rusya'ya hareket ettik. Bu esnada Güney Kıbrıs Rum Kesiminde şu an üzerimde çıkan sahte bir pasaport ayarlanarak Rusya'ya gittim. Benim yanımda Ahmet Yaman vardı. Uçağın masrafları Avrupa temsilcimiz tarafından karşılandı.

Bu arada Şam'dan ayrılırken yanımda 50 bin dolar vardı. Kaldığım süre içerisinde yakalana kadar bunun 15 bin dolarını harcadım. Yanımda 35 bin dolar bulunuyordu. Uçakta Kenya'dan gelirkin kalan param, gözlüğüm, tespihim hep alındı. Ayrıca bir valizim daha vardı. Onun içerisinde de ayakkabılarım ve bir kaç adet giysim vardı.

Rusya'dan Novigrad Havaalanına geldik. Bizi bazı Kürt dostlar ve Mahir karşıladı. Kürt dostlar tamamen kendi ilişkileridir. Olaydan iç güvenlik haber aldı. Bana 1 hafta 10 gün ayrılmam için zaman verildi. Havaalanından Mahir'in ayarladığı eve 2 saatte geldik. İtalyanların Rusya'ya gideceğimden 1 hafta öncesine kadar haberleri vardı. Novigrad Havaalanındaki görevlileri bizim arkadaşlar ayarladıkları için geçişte bir problem olmadı. Kürt dostlar bunu ayarlamak için bir miktar para dağıtmışlar. Ev dikkati çekmediği için özel eve gittim. Eve gittikten 2-3 gün sonra güvenlik geldi. İç güvenlik yetkilileri bana Mahir'in çok büyük hata yaptığını, beni kandırdığını söylediler. Tekrar Rozalin ile ilişki kurdum. Rozalin ile Yunanlı dost Badovas ve Nagazakis yanıma geldi. Rusya'ya özel küçük bir uçakla gelmişler. Uçağa kadar beni iç güvenlik getirdi. 01 Şubat 1999'da Yunanistan'a Novigrad'dan gittik. Bu sefer durumun ayarlandığını söylediler. Atina Havaalanında bizi yine aynı yetkili Dimitris karşıladı. İçeri sokmadılar. Orada anladım ki daha önceden herhangi bir ayarlama yapılmamış. Telaşla beni nereye gönderebileceklerini söylediler. Bir ara Kenya lafı geçti. Aceleyle beni uçakla Korfu Adası'na gönderdiler. Bana Yunanlılar baştan beri ne yapılacağını biliyorlar gibi geldi. İsrarla bana benden sonra örgütün başına geçecek ismi soruyorlardı. O gece Korfu'da beni bir eve götürdüler. Sanıyorum istihbaratın kullandığı yarı askeri bir yerdi. Badovas Atina'da kalmıştı. Benim yanımda temsilci Mehmet (k) İbrahim (soyadını hatırlamıyorum, Midyatlı), Dilan (k) Şemsi Kılıç, Yunanlı Corc, onun yanında biri ve Rozalin vardı. Korfu adasından uçakla ayrıldık. Oradan Hollanda'ya Minsk'e götürüldük. Hollanda'da avukat Berita ile görüştük. Minsk'te Hollanda'ya gitmek için uçak gelecekti. Yunanlı pilotlar beni bir an önce havaalanında indirip geri dönmek istiyorlardı. Ancak ben uçak gelmediği için inmedim. Bu arada bütün Avrupa ülkelerinin Havaalanlarının bana kapatıldığını duydum.

Avukat Berita'yı MED TV olayında Corc olarak bildiği Aristo bulmuştu. Berita 1-2 yıldır avukatlığını yapıyordu. Bizden para almıyordu. Zengindi. ancak ün peşinde olabileceğini sanıyorum. Kocasını Baybaşın'ın avukatıdır. İstihbarat servisinin bir elemanı da olabilir.

Bizi Hollanda'ya götürecek uçak gelmediği için tekrar Atina'ya döndük. Uçak değişikliği yapıldı. Benle Mehmet Kenya'ya gönderildik. Burada bizi Yunan elçilik görevlileri karşıladı. Elçiliğe götürüldük. Elçi eskiden NATO'da çalışmış. Adı Kostunas'tı. Orada iltica talebinde bulunduk. Elçilikten bizi elçilik dışındaki evlere göndermek istediler. Ancak kabul etmedik. Son gün İtalya'daki avukat ile Mehmet (İtalya'daki temsilcilerimizden birisidir) yanıma geldiler. Yunanistan'dan da bir avukat geldi. Adı Filifilis olacak. Yazılı olarak bunlara iltica talebinde bulundum. Bunun amacı orada bulunduğumu belgelemektir. En son gün elçiyi Kenya Dışişleri çağırdı. Geldi. Bana saat 17.00'de havaalanına gideceksiniz, buradan istediğiniz yere gidebilirsiniz dedi. Ben Amsterdam'a gideceğimizi söyledim. Biz havaalanına elçilik aracı ile diplomatik dokunulmazlığından dolayı gitmek istediğimizi söyledik. Kabul etmeyince aramızda sert tartışmalar oldu. Kenyalı görevlilerce bu kabul edilmedi. Sonuçta Kenyalılar beni arkadaşlarımdan soyutlayarak kendi araçları ile havaalanına getirdi. Uçağa bindim. Birden etrafımız sarıldı. Hemen yere yatırdım ve yakalandım.

Uçağa binince üst aramam yapıldı. Saatimi dahil hepsini üzerimden aldılar.

Pişmanlık duymuyorum. Avrupa'da kalıp kolayca Avrupa'nın desteğinde bir süre daha devam edebilirdim. Ancak Türkiye bu sorunun kaynağıdır, sorunu burada çözmek gerekir.

Kenya'da iken beni telefonla aradılar ve orada 4 kişi var dikkat et dediler. Daha sonra bir telefon daha geldi. Tehlikenin geçtiğini söylediler. Telefon alınca elçilikte hediyelik olarak bulunan silahları alıp nöbet tuttuk. Ancak telefonların kimden geldiğini bilmiyorum.

2- Son Kürt Ulusal Kongre hakkında bilgi verin?

Kürt Ulusal Kongresi henüz yapılmadı. Kongrenin bir çatı olması planlanıyor ve bütün Kürt örgütlerinin katılımı ile politik amaç güdülüyor. Aydınlar ile yaşlıları ve dışarıda olanları kapsıyor. Diplomatik, entelektüel, ülke içerisinde siyasi pratiği olmayan, içe dönük örgütler arası çatışmaları önleyen, dışarıda diplomasi yapılan bütün Kürtçü örgütleri kapsayan bir yapılanmadır. Bunun ilk çikışı 20 yıllık bir meseledir.

Kongrenin muhtemelen Brüksel'de yapılması yoğunlaşıyor.

Ulusal Kongre kapsamında PSK, KDP, KASIMLO, İKDP PKK'yi bu konuda bir engel olarak görmekte-dirler. Ben de bunun için bunlara yapın ben geride durayım, sizi arkadan destekleyeyim dedim. Bu konuda KDP, PSK ve YNK'nin bir araya gelmeyişi önem kazanıyor. Örgütlerin bir kısmı şartlı evet demekle birlikte pratikte bu yapılmadı.

Muhtemelen bahara doğru Newroz içerisinde bu toplantı yapılabilir. Yakalandığım için bu toplantı gerçekleşebilir. Avrupa'nın da bu konuda yoğunlaşacağını sanıyorum.

Ulusal Kongre'ye Süryaniler, Yezidiler, aleviler (Aleviler Sürgündeki Kürt Parlamentosuna katıldıkları için doğal olarak katılabilir) meslek kuruluşları diyebileceğimiz Avrupa'daki işçi dernekleri katılabilir. Bir zamanlar KDP sekreterliğini yapan Doktor Mahmut Osman gibi şahsiyetler önem kazanabilir.

Hollanda bu toplantıya esneklik sağlayabilir. Bu toplantı Avrupa'da Hollanda-Belçika arasında yapılabilir. Bu konuda diğer ülkelerle bir görüşme yapıldığını sanmıyorum.

Ben bunu temel stratejik bir örgüt olarak görmüyorum. FKÖ ve Mandela gibi etkili olabileceğini sanmıyorum. Diplomasi alanında çatışmalarda arabulucu olabilirler. Bir karar çıkartabilecek güce ulaşabileceklerini sanmıyorum.

Ulusal Kongre içerisinde yer alan örgütler yine Konferans ve Kongrelerini yaparak gelecekle-ri için çeşitli fikirler ortaya çıkacaktır. Bundan dolayı etkili olabileceklerini sanmıyorum. Ancak Kongre içerisinde yeni gelişen veya faaliyet gösteren örgütler eriyebilir.

3- Örgütün son yapılanması, halihazır durumu nedir?

6. Kongre'de 25-30 kişilik Askeri Konsey oluşur. Eski Eyalet anlayışı yerine saha belirleyebilirler. Siyasi ve askeri kesimin iç içe hareket edeceği kararı alınabilir. Hakimiyeti hem eskilere hem de yenilere verecekler. Güney'de daha fazla gelişme sağlanabilir. Bazen de güçlerini taşımak isteyebilirler.

(1) Botan'da Suriyeli Bahoz (k) sorumluluğunda (1.000) civarında,

(2) Zağros'ta Ebubekir (k) sorumluluğunda (700-800) civarında,

(3) Amed'de Dr. Ali (k) (Tıp öğrencisi, 7-8 yıldır örgütte) sorumluluğunda (400) civarında,

(4) Erzurum'da Yılmaz (k) sorumluluğunda (150-200) civarında,

(5) Dersim'de Kazım (k) (cezaevinde 15 yıl yatmış, atak, okumuş, Tuncelili) sorumluluğunda (350-400) civarında,

(6) Serhat'ta Sabri (k) sorumluluğunda (50-100) civarında,

(7) Koçgiri'de Alişer (k) sorumluluğunda (40-50) civarında bir bölük,

(8) Karadeniz'de Ayhan (k) sorumluluğunda (40-50) civarında bir bölük, DHKP-C ile iç içedir,

(9) Garzan'da güç bulunmayıp güç Amed'dedir.

(10) Mardin'de (150) civarında, sorumlusu Felat (k)'ın öldüğünü duydum, problem arz eden bir yer, maddi kaynakları ve katılımları çok olan bir bölgedir,

(11) Kuzey Irak'taki iki bölgede;

(A) Behdinan'da Abbas (k) sorumluluğunda (1.500) civarında, Barzani bölgesidir.

(B) Soran'da Cuma (k) sorumluluğunda (2.500) kişi var. Soran Hakurki ile Süleymaniye arasındadır. Gücün dörtte üçü o bölgede yaşayan kişilerden kuruludur.
(12) Ruha'da Savurlu Kemal (k) sorumluluğunda (25-30) kişi,
(13) Akdeniz'de İbrahim (k7 sorumluluğunda (80-100) kişi bulunmaktadır.
Güney'de (4.500), Türkiye'de (3.000) kişi bulunmaktadır.
(Bu konu ile ilgili ayrıntılı bir kaset ve şemamız mevcuttur.)

4- PKK terör örgütünün uyuşturucu, silah kaçakçılığı ile ilişkisi nedir?

Zağros alanı bu iş için biçilmiş kaftandır. Bu bölgede eskiden beri kardeşim Osman Öcalan bulunmaktadır. Silah kaçakçılığı örgütümüz için hayati ihtiyaç idi. Bunu yönlendirdim ve onayladım. Ancak uyuşturucu ticareti bizzat yaptırmayıp, bu işle uğraşanlardan haraç almalarını söyledim. Sonradan öğrendiğim kadarıyla hem bu alanda hem de kapatılan kamp olan Makû alanından Ferhat (k) Osman Öcalan'ın İran kaçıkları ve bazı devlet yetkilileri ile yaptığını öğrendim. Derhal sorgulama sürecine aldım. Ancak Parti ileri gelenleri affetmemi istediler. Bana uyuşturucu ticareti ile uğraşmayacağı sözünü vererek affettim. Ancak o alana kimi gönderdiysem bu pislige bulaştığını duydum. Hatta bu şahıslar Romanya üzerinden de Avrupa'ya uyuşturucu sevk ettiklerini öğrendim. Ancak son zamanlarda özellikle buna karşı olmama rağmen kontrolüm dışında bu tür olaylar gerçekleşti. Örgütün başı olduğum için bu işte sorumlu tutulmak isteniyorum. Şahsen uyuşturucu ticaretini yasakladım. Ama örgütün her yerini kontrol etmem çok zor.

5- Örgüt hangi siyasi partiyi, gazeteyi ve dergileri desteklemektedir?

Seçimler için ben talimat vermedim. Ancak CHP, DTP ile ittifak yapılabileceğini söyledim. HADEP'in CHP ve bazı partiler ile görüşmeler yaptığını duydum. Eskiden Refah Partisi ve diğer sol partiler ile de görüşmeler olmuştur.

Erbakan Hükümeti zamanında Ankara ile mektuplaşmalarım olmuştur. Ağa (k) Mervan Zirki ve Delil kanalıyla Suriye'den Erbakan'a mektup gönderdim. Bana cevap geldi. Karşılıklı olumlu yazışmalarımız oldu.

1991 genel seçimleri sonunda HADEP milletvekillerinin mecliste Kürt kimliğini öne çıkarmaları konusunda talimat verdim. Ancak yemin töreninde yapılacak konuşma konusunda herhangi bir talimatım olmadı. Milletvekilleri bu konuşma metinlerini tamamen kendileri kararlaştırmışlar. Leyla Zana'nın milletvekili olarak yemin töreninde Kürt kimliğini öne çıkarmasını ben söyledim ve Kürtçe konuşması konusunda önerim oldu.

1992 yılı sonunda Talabani ile görüştüğümüzde Türkiye'ye ateşkes istemimizi götürmesini istedim. Özal Hükümeti ile Talabani'nin görüşmeleri vardı. Bitlis Paşa Kürt politikasına yaklaşımları iyi idi. Celal Talabani aramızda arabuluculuk çalışmalarına başladı. Sanıyorum onlar yaşasaydı bugün bu sorun çözülmüş olacaktı. Bunların önerileri ile bizim önerilerimiz birbirine çok yakındı. Öneriler genel kapsamlı bir af ve bizlerin (PKK) siyasi platform içerisinde faaliyetleri sürdürmemiz öngörülmüyordu. Bekaa'da gazetecilerin gelmesi ile bir basın toplantısı yapıldı. 1993 yılı Mart ayında basın toplantısı yaptım. 14 Nisan 1993'te tekrar bir basın toplantısı yapıldı. Talabani bana olumlu adımlar atılacağını söylüyordu. Bana Bitlis Paşa benden yana, Doğan Güreş ortada şeklinde sözler söylüyordu.

17 Nisan 1993 öğleden sonra Türkiye'den temsilciler gelecekti. Bu aşamadayken aynı gün 11.00'de Turgut Özal'ın öldüğünü öğrendik. Turgut Özal'ın ölümünü suikast olarak değerlendiriyoruz.

Siyasi partilerle ilişkimiz HADEP ile. HADEP desteği Avrupa'da Yezidiler, Süryaniler, Alevilerdir. HEP-DEP olayı ile ilgili ilişkilerimiz oldu. HADEP ilişki kurmak zorunda. Bireysel düzeyde CHP ile temasların olduğunu duydum. CHP'nin isteği seçimlere beraber girmek, seçim sonucunda oluşacak milletvekillerinin kesinlikle partiden ayrılmaması koşulu ile ittifak yapacaklarını söyledi. ayrıca son zamanlarda DTP ile temasların olduğunu duydum. Cindoruk ve İsmet Sezgin bizim meselelerimize yakın kişilerdir. Ben kendilerine İsmet Sezgin'in Batman'da Cindoruk'un Diyarbakır'dan birinci sırada adaylığını kabul edeceğimizi diğer yerlerde ise onların adaylarının iki ve üçüncü sırada konulabileceğini önerdim. Sanırım önümüzdeki seçimlerde bu iki partiden biri ile HADEP seçime girecektir. PKK HADEP ilişkileri tavsiyelerden ibarettir. HADEP'i PKK etkiler. Kendilerini PKK'lı sanan orada çalışanlar vasıtasıyla bağımız var. Yan kuruluşumuzdur. HADEP'te bana karşı olanlar var. Ahmet Türk tecrit olmazsa CHP'den aday olabilir. Abdülmelik ile

birlikte çalışmalarını için önerilerim tavsiyelerim oldu. Melik Fırat, Haluk Gerger, Mihri Belli ve Doğu Perinçek gibilerini aday için önerdim.

1991 ve müteakip yıllar Hatip Dicle, Leyla Zana, Sedat Yurttaş, Ahmet Türk, Mehmet Sincar'la telefonla görüştüm. Halihazırda bunları yönlendirmem ve parti adına özellikle Sürgünde Kürt Parlamentosu faaliyetlerini müşterek yürütmekteyiz.

SHP ile ittifak halkın desteklemesi için yapılsın dedim. O zamanki politika siyasi gelişmeleri teşvik edici idi. Belirli bir grupla oluştu. Seçimlerden sonra bunun birlikte hükümete taşınmasını istedim. Ancak bu konuda kendilerinin başarılı olduğu söylenemez. Onları PKK'nin temsilcileri olarak görmek doğru değildir. Ancak mecliste ayrılmış grup kurulabileceği gibi kendilerine yakın olan partilerle ittifak yapabileceklerini söyledim. Benim işim genelde Avrupa ilişkileri idi. Onlarda Avrupa'ya daha yakındı. O zamanki muhataplarım az önce söylediğim kişilerdir. Hatta bunlardan bazıları Avrupa üzeri Şam'a geldi. Murat Bozlak'la telefon görüşmelerim oldu. Kendilerine emir vermedim. Bizim kitle temelimiz bizim emeklerimizle oluştu. Buna dikkat edin, bunu istediğiniz gibi kullanıp kendi çıkarlarınız için harcayamazsınız dedim. Kişisel hesaplar için kullanıldığında desteğimizi çekerez dedim. İttifaklar politikasına müdahale ettim. CHP ve DTP ile ittifak yapabilirsiniz dedim. Fazilet ve Refah'la ve hatta ANAP'la ittifak yapabilirsiniz dedim.

HADEP'in kapatılabileceği durumuna karşı iki önerim oldu.

(1) Birincisi kapatıldığında yeni bir parti DEHAP kurulabilir dedim.

(2) İkincisi kurulacak yeni parti yerine daha Türkiyelileşmiş, Kürt Partisi olarak katılacak bir partiyi

Türkiye'nin kaldıramayacağını, buna ihtiyaç olmadığını söyledim. Demokratik yapılanmanın oluştuğu, içerisinde her gruptan temsilcilerin olduğu, Melik Fırat'ın da olabileceği bir oluşum kurulmasını istedim. 1995 seçimlerinde Refah Partisi oluşan ortamda dini konuları kullanarak bizim potansiyelimizdeki oyları aldı, aslında bu bir Türkiye'ye karşı tepki oylarıdır. Sol gruplardan ÖDP, EMEP gibi partilerle birlikte cephe partisi kurulsun dedim. Kendileri için Türkiye ortamında bu kişiler iş yapamaz. Mutlaka demokratikleşin, çağdaşlaşın, Avrupa'ya yoğunlaşın dedim.

Politika alanında dev bir imkanı kişisel hatalardan kaybettik.

Ben son zamanlarda siyasallaşmak istedim. Bunun için çeşitli arayışlarım oldu. Beklentilerim çok büyüktü.

1991 yılında, DEP'e oy vermeyen herkesin tavuğunu bile öldürün diye talimat verdim. Ancak bunun bir hata olduğunu anladım. talimatımın adeta bir katliama dönüşeceğini düşünemedim.

1990'larda kitle potansiyeli açısından potansiyeli yakaladık. Gerillayı geliştirmek, siyasi konulara aktarmak istedim. Serhıldanlar beni bu konuda umutlandırdı. DEP'e bunu bildirdim. Bunun için çok önemli bir fırsat olduğunu söyledim. Gerilla için de bunu belirttim. Onlar da kullanamadı.

Parlamentoda Leyla Zana'ya karşı tepkiler doğdu. Parlamenta gittiklerinde neden çekindiklerini sordum. Neden 1921'de Mustafa Kemal zamanında yapılanları yapmıyorsunuz dedim. Yemini yapmayın demedim. Ancak Kürt halkının varlığını hissettirin dedim. Kürt giysileri ile gidebilirsiniz dedim. Ama ona da orada saldırılmamalıydı da. Leyla'nın pek fazla politik bilgisi yoktu. Ahmet Türk inisiyatifsiz, rolünü iyi oynayamadı. Liderlik sorunu vardı. Melik Fırat'ı önerdim. Parti merkezince neden dinci bir gericiyi liderliğe getirmek istediğim eleştirildi. Bunun için fazla üzerine gitmedim. Ancak inisiyatifimi kullandım.

Mahmut Kılıç kültürlü idi. Oldukça ilgilendim. Ancak inisiyatifsiz kaldı. Kendisi bağımsız entelektüel idi. Çok iyi bir öndere ihtiyaç vardı. Ancak bu olmadı. Başarısızlığın bence en önemli nedeni buydu. Sonuçta bu enkaz ortaya çıktı. Becerikli bir politikacı tarihi bir adım atabilirdi.

Milletvekillerinin aldığı paraları tasvip etmedim. Dar bir alanda dar bir silahlı mücadeleyi istemedim. Politika ile bunu yapmak istedim. Türk solu da bu konuda sınıfta kaldı. Bizi desteklemedi.

Örgüt bütçesinden HADEP'e bir miktar ancak ne kadar olduğunu bilmiyorum ama 200 bin mark civarında olan para aktarıldı. Avrupa masrafları da Avrupa temsilciliklerince karşılandı. Avrupa temsilciliklerinde sadece siyasilerin değil kim gelirse gazeteci, profesör ve masrafları karşılanıyordu. bu da masraf oluşturdu. Sakıncalı buldum. Hem devletten para al, hem bizden para al, ben bunu suç olarak görüyorum. Savurganlık olarak nitelendiriyorum dedim.

HADEP'te dağdan gelen adamların orada yuvalanmaları hatadır. Gerillaya yardım etmelerini politik hayatını bitirmesi açısından yanlışır diye eleştirdim.

Benimle veya Merkez Komite üyeleri ile görüşmek istendiğinde HADEP'le görüşmek yeterlidir. Bu durumlar HADEP ve gerillaya yardımcı olmadı. Bence esas sorun yönetici ve denetleyenlerin olmayışıdır. Bu

durum gerillayı, parti ve kişilerin şahsi menfaatleri ile çatışır duruma getirdi. Kürt kimliğini geliştirmek de Türkiye'ye uygun değildir. Buna gerek de yoktu. Bunu eleştirmeme rağmen bu yapılmadı ve Türk kamuoyundan tepki topladı.

Ben politik sosyalistim. Komünist değilim. Milliyetçiliğe karşıyım, sevmiyorum da. HADEP'in durumu Türkiye'de olan şovenizm karşısında başarılı olamadı.

Bir ara da dini duygulardan dolayı dini kullandım. Halep ve Roma'da kendimi İsa'ya yakın hissettiğimi söylemem tamamen taktik gereğidir. Öyle bir Kürt milliyetçiliği oluşturun ki karşı tarafta Türk milliyetçiliğini savunur hale gelsin ve bloklar oluşturulsun dedim.

Özgür Gündem'i sürekli olarak destekledik.

Bazı muhabirler gerilla birlikleri ile olabilir. Ben bu konuda yönlendirmedim.

Kürdistan Report ilk önce Almanya'da başladı. Bu Türkçe çıkartılan gazetelerin Avrupa'yı ilgilendiren bölümlerini rapor halinde yayınlamaktadır.

PKK'nin değişik ülkelerde yaklaşık 30 kadar yayını vardır.

Avrupa'da çıkarılan yayınlar Avrupa'da toplanan paralar ile finanse edilmektedir.

Yayınların finansları tamamen örgüt kaynaklarından karşılandı.

Dergilerin dağıtımında bir bağış sistemi var. Yani bir dosta gönderilen yayınlara bedelinin üzerinde çok fazla para veriliyordu. Bu da gazete ve dergilerin masraflarında kullanılıyordu.

Gizli servislerden bu konuda finansman direkt sağlanmadı. Ancak NGO'lar vasıtasıyla finansman sağlandı.

Dergiler masraf kaynağıdır. Ortadoğu'da çıkartılan Denge Kürdistan'ı çıkarırken denetimcilere hediyeler verildi. Yoksa gazete çıkarılamazdı. Avrupa'da ise Mediko gibi örgütlerin yardımları oldu. Kızılhaç ve kiliselerden büyük miktarlarda yardım alındı.

Komkar gibi yayınlar birer sermaye kaynağıdır. İsveç ve Almanya bunun gibi yayınlara destek veriyorlar. Ancak bizim yasaklanmış olmamız bundan en az düzeyde almamıza neden oldu. Oysa diğer ülkelerin örgütleri bizden daha fazla yardımlar alıyor. Almanya, İskandinavya, İngiltere, Fransa, İtalya, İsviçre, Avusturya, Hollanda geniş olarak bu yöntemi uygulayan ülkelerdir. Doğu Bloku ülkeleri bizden haraç alıyordu. Bulgaristan, Gürcistan, Rusya, Azerbaycan'da yayın yok, ancak kültürel ağırlıklı faaliyetler vardır.

6-MED TV hakkında ilgi verin?

MED TV çalışanlarının büyük bir kısmı ücretsiz gönüllü olarak çalışmaktadır. Avrupa'da toplanan gelirlerin büyük bir kısmı MED TV yayınlarının finansmanında harcanmaktadır.

Özel kanalların gelişimi ile TV yayını yapmak üzere araştırmaya başladık. Londra'da bir lisans alındı uydu Fransa'dan kiralandı. Kapanınca ABD'den uydu kiralandı. Maddi finansmanını biz karşıladık. Masrafı en fazla olan kuruluş. Yılda 50 milyon mark gidiyor. Çalışanların çoğu maaşlı değiller. TV'nin kuruluşu için bir şirket kurmak gerekiyordu. Bu şirkette bulunan Kanadalı ortağı tanımıyorum. Bankaya teminat olarak yatırılan 12 milyon mark halen duruyor. Lisans parası olarak İsveç'te ve Almanya'da bir stüdyo var. Esas stüdyo Belçika'da.

MED TV'yi desteklemek ve finans ihtiyacını karşılamak için kurulan vakıf para aklamak içindir. Para, bağış toplamayı yasal hale getirmek içindir. Bir çok ülkeden para bağış olarak geliyor. En büyük vakıf İsviçre'dedir. Lüksembourg ve Londra'da da şirketler vardır.

ABD'deki uydu iptal edilince Fransa'ya yöneldik.

Teknik elemanlar ücretsiz çalışıyor. Esas para yabancılar ve teknik konularda harcanmaktadır.

MED TV'nin finansmanında Güney Kıbrıs ve Yunanistan'da bulunan bazı kiliseler, sendikalar, zengin kişilikler yardım yapmaktadır.

Hikmet Tabak MED TV'nin sahibi olarak görünmektedir. Londra'dadır. Resmi görüşmelerde o bulunur. Aslında paravan bir isimdir.

Uydu kirası yıllık 15 milyon marktır. MED TV'nin Almanya, Rusya ve İsveç'te stüdyoları bulunmaktadır. Ayrıca bir adet de canlı yayın aracı vardır.

MED TV ile Sinan (k) ilgileniyor. MED TV'nin mali işlemleri ile ilgilenen Corc (k) Aristo Aristodolos ile bir kaç defa görüştüm. Bu kişi orta yaşlarda, şişman, Güney Kıbrıs veya Yunanistanlıdır. Özellikle Lüksembourg işlemleri ile uğraşıyor. Ayrıca Hollandalı avukatlar da bu işler ile ilgilenmektedir.

7- 6. Kongre hakkında bilgi verin?

Kongre'nin K. Irak'ta bulunan Zağros eteklerinde yapılması konusunda talimat verdim. Kandil Dağı ile Hakurki arasında kalan bölgedir. Aralık sonundan itibaren yapılmaktadır. 15 Şubat 1999 tarihinde yaptığım telefon görüşmelerinde kongrenin devam ettiğini ve tartışmaların cephe konularına kadar geldiğini öğrendim.

Kongre'nin örgüt mensuplarının özgüçleri ile yürütülmesini söyledim. Yaratıcı olunması, çaba harcanması, doğru eylemci olunması ve aktif savunmanın esas alınması talimatlarını verdim. İntihar türü eylemlere son verilmesini istedim.

Ulusal Kongre 4 yılda yapılan olağan bir Kongredir. Bunun özelliği raydan çıkmış ve ideolojik çizgiden uzak kalmış, ters düşmüş kadro yapısına hakim olmak için yapılmaktadır.

Bu kongre örgütün yeniden yapılanması kongresidir. Bu kongreye ben de bir kaset gönderdim.

Kongre'nin gündem maddeleri;

- (1) İdeolojik,
- (2) Politik,
- (3) Askeri yapı,
- (4) Eyalet ve alanlar,
- (5) Cepheler,
- (6) Eleştiri-özeleştiri,
- (7) Seçim konuları görüşülmektedir.

Yakalanmam nedeni ile eyaletlere direkt müdahale olamayacağı için yönetimdekiler kişiliklerini geliştireceklerdir. Bundan sonra asıl PKK'li kimliği oluşacak, olamayanlar deşifre olacaklardır. İdeolojik söylemde partiyi güçlendirebileceklerdir.

6. Kongre'de parti içi durumlar, benim durumum, kadro durumları, önderlik durumları tartışılır. Benim dışımda ayrı bir merkez olursa bunu onaylarım. Yoksa benden aldığı güçle yapılacaklara son verecektim. 6. Kongre'de yeni yapılanma bekliyorum.

Metropol eylemleri artık olmayacak. Şehirlere yerleşilmeyecek, çünkü yakalanıp beraberinde bir sürü insanı imha ettiriliyor. Avrupa'dan gelen insanlar yalnız siyasi eğitim verecek. Başka bir şeye karışmayacak. Bir nevi cephe siyasi örgütlenme olacak.

6. Kongre sonucunda Avrupa sorumlusu Şahin olacak. Botan sorumluluğu güçlendirilecek, Behdinan sorumluluğu güçlü bir komuta yapısı oluşturulacak, Soran'a hakiki bir PKK uyanıklığı olan bir ekip gelecek. Kani Avrupa'ya gönderilmeyecektir. Yönetimler kişilerden değil, kolektif şekilde yönetimlerden oluşacaktır. Kadrolar oturtulmuştur.

6. Kongre ağırlaşan sorunlara çıkış bulmak amacındadır. Gelişmeler olmasa da buna katkıda bulunmak istiyorum. İnançlarımla ve özgür irademle bir şeyler yapmak istiyorum. Bilimsel temelde kör inançlara koşmadım. Okudum. Türlerin tarihini, Türkiye'nin geleceğine ışık tutan konuları izledim. Bunda bir katkıda bulunmak istiyorum. O bölgeye ilişkin, iç ve dış politikalara ilişkin değerlendirmeler yapılıyor. Bizim içimizdeki köylü anlayışındaki kadrolar nedeniyle yanlışlıklar yapıldı. %5 devletin yanlışlıkları yanında, %95 bizim yanlışlarımızdı. Ama hatayı kabul ediyorum. Bunları önleyemedim. Bunun amacı acaba çözüm olabilir mi diye yapılıyor.

Kongre önümüzdeki en son ve en önemli savaş. Bu işin Türkiye geleceğini etkileyecek olan bir husustur. Bir damla kanın boş yere akıtılmasını istemiyorum. Bunu belirtmek istedim.

6. Kongre sürecine gelirken bu işi sonuçlandırmak, ya öyle ya da böyle bir sonuca ulaşılmasını istedim. Bu nedenle çok kapsamlı bir ülke arayışına gitmedim. Gidip saklanıp yaşamayı kendi siyasal ideolojime yakıştıramadım.

Kadroların yurt dışında yaptıklarını gördüm. Ancak onlara çaktırmadım. Ülke içerisinde kontrolü sağlayacak güçleri de çağırdım. Dışarıdakileri de çaktırmadan toplayarak bir araya getirdim. PKK'nin kaderinde rol oynayabilecek herkes Kongre'de toplandı.

Kongre'deki arkadaşlara ya düşünürsünüz ya da ben sizinle çalışmam dedim. Çünkü parti yarı çeteleşmiş bir durumda. Bu kafayla amaçlarımızı ters düşebilirsiniz dedim. Bir gerçek vardı ki bu savaş böyle gitmeyecektir. Bu Kongre bir bitiş değil yeni bir başlangıçtır.

Kongre'de 24 Komisyon kurulmuştur. Bunların hepsi kitapçık değerinde perspektifler konuşacaklardır. 450 civarında kadro Kongre'ye katılmıştır. Çok deneyimli bir kadro orada toplanmıştır. Şimdiye kadar en önemli toplantıdır. Bunların güvenliklerini sağlamak üzere de çevrede 2.500 civarında kadro o bölgede toplanmıştır.

Arkadaşlar çalıştı ve sanırım Kongre'yi bitirmişlerdir. Son gelişen olaylar arkadaşlar arasında infiale neden olabilir. Şiddet eylemleri gerçekleşebilir. Kesinlikle kontrolden çıkmış bir hale meydana vermemelidir.

Çevre ülkeler bize her türlü imkanı sağladı. Hatta ülke içinde bir takım yöneticilerin de bunlara destek olduğunu biliyorum.

Şiddeti geliştirmede üstüme yoktur. Mesele bu konuda uzman olup olmamam değil. Mesele bu biçimiyle hiç gitmemeli. Bu karşılaşma yenilenle yenilenin karşılaşması değil. Amacımız akan kanın durdurulmasıdır.

Kongre'nin seyrine, şu anda hakim olan kanaat duygusallıkla bir an önce intikam alabilir şeklinde gelişebilir. Bu savaşın sona erdirilmesi için hukuki zemini hazırlanmalıdır. Siyasal partilerce bir çok paket açılıyor. Bunlar ileride hukuki belge oluyor. Bu 6. Kongre ortamına önemli bir etkidir.

KOMİSYONLAR: ARGK, ERNK, Cephe, Kuzey Irak'taki oluşum, Mücadelenin örgütlenmesi, Alan düzenlenmeleri, Kültür kurumları, ideolojik ve siyasal kurumlar, örgüt içi suçlarda karar alınması gibi komisyonlar vardır. Kongre sonucundan 400-600 sayfalık bir karar taslağı çıkarılacaktır.

Kongre'de yeni bir merkezin oluşturulması sağlanacak. Nasıl bir merkez oluşturulacağını kadrolara ilettim. Yoğlaşan kadroların tamamını tasfiye edemeyiz dedim. Merkeze Cuma, Ferhat, Ebubekir, Abbas, Mahir gibiler merkezde olabilir. Yedek de olabilirler.

Orta boy kadrolardan Küçük Zeki, İsa, Murat, Nasır, Cemal, Felat, Mustafa Karasu merkeze seçilebilirler. Tasfiye olmayacak. 20-30 civarında merkez komite olacak. **OLUŞUM LİDER:** Bendim. Şu an kolektif bir yönetimle idare edilir. Yardımcı sistemi işlemedi. Bu konu Kongre'de işlenecektir. Yardımcılık sistemi kolektif hale getirilebilir.

MERKEZ KOMİTE: 20-30 kişiden oluşur. Eskiler pasifize edilecek. Tasfiye olmayacak. Düzelenler tekrar eski görevlerine verilebilir. Merkez Komite 2-3 yerde olabilir. 1-2 kişi Avrupa'da, 1-2 kişi Güney'de, 1-2 kişi de yakın sahada olabilir.

AKTİF ORTA KADRO: Geniş bir kesim tarafından oluşturulacaktır. Merkezin altında yer alacaklar. 400-500 kişi aktif orta kadro olacak. Burada ARGK ve temel yönetim kadroları olacak. Bunlar zaten Kongre'ye katılanlardır. Aktif orta kadro içerisinde etki ve nicelik olarak 1/5 veya 1/4 oranında kadınlar olacaktır. Dar yürütme kurulunda muhtemelen bir kadın bulunacaktır.

ALT KADEME KADROSU: 2.500-3.000 civarında olacaktır.

TABAN: Çalışanlar ve savaşçılardır. Bunun içerisine ERNK ve ARGK ile milis kadroları dahildir. 10.000 civarında olacaktır.

Önderliğin altında daha önceden (6) Başkan Yardımcısı vardı. Şimdi ne olacak bilmiyorum. Merkez Komiteden 2-3 elemanı Avrupa'ya kaydırmaları gerekiyor. kimlerin olması konusunda öneride bulunmadım. Ancak bu süre içerisinde hemen gitmemelerini söyledim.

Güney'de önemli kesim yoğunlaşacak. Eski sahalara birer Merkez komite üyesi gidebilir. Sahalara birer Merkez Komite üyesi gider. Eskilerin deşifre olması ve kadrolar tarafından istenmesi nedeniyle gönderilir. Ancak 10 üye Kuzey Irak'ta kalır.

SAHA KOMİTELERİ: Aktif orta kadrolardan oluşturulacak. Altlarında birimler olacaktır. Bunlar gümruk, hastane, lojistik gibi birimlerdir.

ALT KADEME KADROSU: Birliklerden oluşacaktır. Takım şeklinde örgütleneceklerdir. Saha Komitelerine bağlı olarak faaliyet göstereceklerdir. takımlardan büyük birlik bulundurulmayacaktır. İçerde Cephe (ERNK) birimleri olacak. ERNK tamamen gerillanın denetiminde kitle faaliyetlerinde çalışacaktır.

TABAN: Savaşçılar ve kitle potansiyelidir. Kitle çalışmalarında da bulunulacaktır. Örgütümüzün sempatizan kadrosu HADEP'in oylarının iki katı olarak alınmalıdır. Yurt dışında da 2 milyon sempatizan kitlemiz vardır. Bunun 500 bini Avrupa'dadır.

Hedef kitlemiz 25 milyon civarındadır. Bunların tamamına ulaşmamız mümkün değildir. Çünkü bu alanda faaliyet gösteren bir çok grup vardır. Türkiye'de 7 milyon Kürt vardır. Taban önümüzdeki çalışmalarımız için yeterlidir.

Kitlenin kontrolü önemlidir. Kitle çok aktif ve herhangi bir eylemde kontrolden çıkmaktadır.

Kitle beni çok sevmektedir. Bu nedenle benim temelimde olan yoluna devam eder, ancak benim fikirlerimi karşısına alan lider olamaz ve başarılı olmaz. Şu aşamada da herhangi bir lider çıkarılacağına sanmıyorum. Ferhat bu dönemde aktif rol oynayabilir. Siyasi kurnazlığı var. soyadının avantajını da kullanabilir. Son üç yılda bu soyadının dezavantajını giderdi.

YAJK (KADINLAR BİRLİĞİ): Genel yapı içerisinde yer alır. Özgürlüğü olan bir çalışmadır. 5 kişisi Merkez Komite içerisine seçilebilir. Kendi aralarında da yoğunlaşacaklardır.

YAJK gelişmiş yapıdadır. YAJK klasik erkek feodalizmine karşı bir yapıdır. İlk başta bu örgütlenmeye erkek kadrolar tarafından karşı çıkıldı ve tartışmalar çıktı. Ben buna şiddetle karşı çıkınca oturdu. Başında Helin Sakine gibi isimler var. Kongre'de bu oluşumdan 80 kişi vardı. 20 katılım daha oldu. Bunlar tecrübe içerisinde gelişmiştir.

Kongreden sonra kendileri toplanıp görevlendirme yapılacaktır. Bunlar genelde Türkiye içerisinde değil, Kuzey Irak'ta faaliyet yapacaklardır. Türkiye'ye küçük gruplar gidebilir. Büyük grup Güney'de kalır. Kendi içlerinde siyasal faaliyetlerde gelişecekler. Savaşan gruplarda mutlaka birer unsurları olacaktır.

KAMP VE OKULLAR: Fazla işlevleri yoktur. Şu anda da ihtiyaç yoktur. Bir Gare Dağı yüzlerce kişinin eğitim yapabileceği bir alandır. Gerekli de değildir.

HAREKETLİ TABURLAR: Bunların yerine helikopterlerden ve teknikten kendilerini gizleyebilecek gruplar şeklinde düzenleme yapılacaktır. Hareketli tabur oluşumu olmayacaktır.

KORUCULAR: Koruculara yaklaşım ılımlı olacak. Savaş fazla olmayacak. Bir anlaşma ve ilişki düzeyi geliştirilecek. Şimdiye kadar uygulanan aşırı sertlik uygun değildir.

SAHA YAPILANMASI: Eyaletler kaldırılmak istendi. Buna karşı bir şey demedim. Sanırım onaylamış olduğum anlaşılmıştır. Bu oluşumda coğrafi belirlilik esas olacaktır. Sahalar eyaletlerden daha küçük olacaktır.

Bu yeni bir örgütlenmedir. Ordunun teknik olarak güçlenmesi nedeniyle bu şekilde gerilla kendini koruyacaktır. Bundan sonra son derece gizlilik esas olacak. Manevra ve gece hareketi yapılacak. Üstünlük sağlanabilecek arazi kesimlerinde gündüz de hareket edilebilir. Sık sık hareketlenme, eksik anlayışla eylem yapılmama kararı alınacaktır. daha çok savunma konumunda, yani aktif savunmada kalınacaktır. Köylere inilmeyecektir. Aktif savunma yapılan operasyonların açıklarından yararlanmadır. Tekniğe alet olunmayacaktır. Gece hareketleri olacak, şehirlere çokça girilebilecektir. İçte daralma yapılacaktır.

Sahalar eyaletlerden küçük olacağı için ne kadar saha belirlenecek bilmiyorum. Hareketli olanlar takım seviyesinde olacak. Arazi çok elverişli ise Bölük olacak. Tabur seviyesine çıkılmayacak. Tabur seviyesine çıkıldığında bir çok sorunlar yaşanmakta ve hedef olunmaktadır.

SAHA KOMUTANLIĞI

SAHA EĞİTİM CEPHE LOJİSTİK KEŞİF TAKIMLAR KOMİTESİ (7)adet Saha Komitesi 3 kişiliktir. Biri kadın olacaktır. Takımlar 15-25 kişilik olacaktır. Kadınlar takım içerisinde ayrı bir takım olarak faaliyet gösterecektir.

CEPHE YAPILANMASI: Karar olarak savaşın grup haricindeki kesimini kapsamaktadır.

Avrupa'da ERNK örgütlenmesi veya çalışanı olarak 2.500 kişi,

Rusya'da 300 kişi,

Güney'de (K. Irak) 500 kişi,

Suriye'de 1.000-1.500 kişi, bulunmaktadır. Bunların içerisinde 1/5 oranında bayan olacaktır.

Bu gevşek bir örgütlenme olacaktır. Kanunlara yakalanmayacaktır. Bunun içine bütün kurumlar dahildir. Gerilla birimleriyle direkt ilişkisi olmayacaktır. Genel bir merkezi bulunmayacaktır. Merkezi metropoldür. Mevcut derneklerden yararlanılacaktır. PKK'nın siyasal kitlesi olacak. Metro-pol eylemleri olmayacak. Eylemsellik gerilla tarafından yapılacaktır.

Çok özel 2 kişilik örgütler cephe birimi olacak ve bunlar eleman temininde bulunacaklardır. Bunlar saha komutanlıklarına bağlı olacaklardır. Sahadan ayrılmayacaklardır.

Cezaevleri ERNK birimleri otonomi şeklinde kendi birimleri olacak, bunlar özerklik kazanacaklardır.

6. Kongre büyük bir olayın oluşumun kapsamını içine almıştır. Bana göre geçen yıllarda önemli değişiklikler olmuştur. Kimlik sorunu vardır. Kültürel sorun, ekonomik sorun siyasetin gündemindedir.

6. Kongre'nin hedefi; uzun süreden beri sorunu şiddet ortamından çekip siyasi ortama geçmek, demokratik bir legal partiye kavuşturmaktır. İktidarda ve ekonomide pay almaktır. Benim yön vermek istediğim temel yöntem budur. Silahlı saldırıyı son verip siyasi platforma acilen girmektir. Şiddet ortamının sona ermesi gerekir. Büyük bir hassasiyetle bu noktayı yakalamalıyız. İnandığımız değerler için çok sabrettim. Ben bütün dengeleri yaparak adımlarımı atmaktayım. Bu son yıllarda bu savaşta bu mücadele ile buraya geldiğini bundan sonra çözümün akan kanın durdurulması olduğu ve siyasi çözümü düşündüm.

6. Kongre'ye katılmasaydım da, burada olsam da yapacağım konuşma silahlı alandan siyasi alana geçmek olacaktır. Onları buna ikna etmeye çalıştım. Savaşın durdurulmasında en önemlişi dağ kadroları silaha başvurdıkları için (suçlu sayıldıklarından) aftan tutalım her şeyi göz önünde bulundurmalyız.

BTÖ (Bölücü Terör Örgütü)'nün uluslararası ilişkileri hakkında bilgi verin?

A. LÜBNAN-SURİYE

SURİYE: El Muhaberat isimli gizli servisi ile örgüt mensupları görüşmekteydi. Gizli servisten Ağa (Mervan Zirki) isimli şahıs ile görüşülüyordu. Gizli servis ile olan ilişkiler siyasi ilişkilerden farklı olarak faaliyetlerin denetlenmesi şeklindedir. Suriye'de açtığımız okulları zaman zaman Muhaberat denetliyordu.

Hafız Esad ile görüşmedim. Ancak Suriye'de meydana gelen bombalama eylemlerinden sonra Hafız Esad bana Ağa isimli şahısla haber göndererek bu eylemlerin bizim yüzümüzden olduğunu söyledi.

Suriye'nin bize sağladığı imkanlar; Kürtler arasında örgütlenmeye izin verilmesi, bunlardan maddi gelir elde edilmesine göz yumulması, sınırlardan geçişlerde zorluk çıkarılmaması şeklindedir. Suriye'de yapılan çalışmalar sonucunda bir milyon dolar bağış toplanabiliyordu. Muhaberat buna göz yumuyordu.

Suriye'de El Muhaberat'ın araçlarını zaman zaman kullanıyorduk. Son dönemlerde ise Lübnan'ın araçlarını Suriye'de kullanmaya başladık.

Suriye PKK'yi resmen siyasi bir örgüt olarak kabul etmiyor. Ancak her türlü faaliyetlerimizi destekliyordu.

Suriye'den katılımlar genelde göçerlerden olmaktadır. Bu katılımlar 1-2 yıldır çok azıdır.

Şam'da bir Kürtçe okul açtık. Bu okulun bitişiğinde matbaamız vardı. Burada genelde gayri faal kişiler çalışıyordu. Burada Denge Kürdistan gibi gazete basılıyordu. Ayrıca bu okulda Suriye arşivi bulunuyordu. Ben oradan ayrıldıktan sonra bu arşivi evlere dağıttıklarını duydum.

Suriye'de Muhtar Ömer, Köy Ağası Osman Ustaz, Doktor Enver, Hasan Ağa, Kürdo, Doktor Yusuf Derkuş isimli şahısların evlerine kendileri ile görüşüyordum.

Suriye'den çıkışında Ağa isimli şahıs benim yanıma geldi. Suriye Devletinin mesajını iletirek Suriye'den çıkmam gerektiğini söyledi. Hüsnü Mübarek ve Hafız Esad görüşmesinden sonra savaş çıkması ihtimali üzerine Suriye'yi terletmem gerektiği iletildi. Bana verilen mesaj ya savaş çıkar ya seni teslim ederiz şeklinde idi.

Suriye'den ayrıldıktan sonra K. Irak Musul yakınlarındaki Sincan Dağı'ndaki Mahmura Kampında kalma düşüncesinde idim. Yunanistan temsilcisi Rozalin tarafından Yunanistan'a davet edildim. Bunun üzerine Yunanistan'a gittim ve havaalanından geri dönüp Rusya'ya gittim.

1984 öncesi El Muhaberat'tan yaklaşımlar konusunda görüşmeler oldu. Daha sonraki yıllarda PKK'ye silah yardımıyla bulunulmadı. Direkt olarak silah yardımıyla bulunmanın ne anlama geleceğini biliyorlardı. Son dönemde Kürt nüfusu kontrol altına alabilmek, Suriye'de PKK'nin yüzünü değiştirmek amacıyla yeni bir parti kuruldu. Partinin adı AL TACELMAH AL VATAN'dır. Bunun başına Ağa getirildi. Yani Suriye El Muhaberat'ının kontrolünde PKK'nin hem mirasına hem de gayrimenkul mallarına oturuldu. Biz 10 Ekimden bu yana Suriye'deki gayri menkulleri satmak istememize rağmen kimse almıyor. Daha doğrusu El Muhaberat sattırmıyor.

1984 öncesi Türkiye içerisinde eylemler yapılması için Suriye ile görüşmelerimiz oldu. Suriye'de bir kaç yerde patlamalar oldu. Bunlardan Türkiye sorumlu tutuluyordu. Bundan dolayı Suriye ile aramızda bir yaklaşım oldu. Bir nevi Türkiye içerisinde eylemler yapmak için bize yaklaştılar. Suriye Muhaberatı PKK terör örgütünün Suriye'deki faaliyetlerine göz yumulması karşılığında Türkiye'de yoğun eylem yapılmasını bizlerden istedi. Bizlere her türlü desteği sağladı. Örgütün büyümesine yardımcı olacak siyasi, askeri finans, sahte kimlik, sınırlardan geçiş dahil olmak üzere önemli destekleri oldu. Türkiye'ye gelen gruplara bölgenin video çekimleri yaptırıldı. Bunda maksat, askeri bir hareket için birliklerine şimdiden araziye tanıtmaktı.

Suriye ile Türkiye arasında su sorunu, Hatay sorunu, Ortadoğu politikasından kaynaklanan liderlik sorunu, ekonomik sorunlar vardır. Suriye Türkiye ile savaşa girmekten çekiniyor. Suriye ile görüşmelerimizde niye bize ağır silah yardımıyla bulunmadıklarını hatırlatıyordum. PKK özgücüsü Türkiye'yi ne kadar zora çekerse Suriye'nin o kadar yararına olur dememe rağmen bize ağır destek silahlarını vermedi. Hem Türkiye'den hem de bilahare oluşacak Kürt ordusundan korkuyordu.

1996 yılında Şam'da Kürt okulunda bomba tuzaklı araç patladı. Ben bundan tesadüfen kurtuldum. Bu olayın Bucak Ailesi, Çatlı, Viranşehir Belediye Başkanı, Suriyeli Kürt Mala Sina gibi şahıslarla yapıldığını öğrendim. Ben olay esnasında okulun yanında bulunan evde idim.

Suriye'nin PKK gibi bir örgütü beslemek işine geliyor. Ayrıca Suriye'deki Kürtlerin PKK çatısı altında toplanarak kurulacak Kürdistan'da toplanmalarını istiyordu.

Suriye'de Esat ailesinden Cemil Esat ile örgütsel ilişkilerimi yürütüyordum.

Suriye benden önce Talabani ile iyi ilişkiler içerisinde idi. Ben ortaya çıkınca Talabani'ye soğuk bakmaya başladılar. Son iki yıla kadar Talabani ile görüşülüyordu. Ancak ben ayrılınca hemen Talabani'yi çağırmışlar.

Suriye'nin yaklaşımlarında politik değil istihbari yaklaşımlar vardır. BAAS Partisi yetkilileri ile görüşmedik. Bu Suriye'nin prensibidir. Başından bu yana El Muhaberat'ın yetkilisi Ağa ile görüştüm. Bu da Suriye'nin yaklaşımıdır. Delil (k) (Diyarbakırlı)'i Arapça bildiği için ilişkilerimde kullanıyordum.

Suriye'de ilk yerleşim 1982 yılında Filistin kimliği (Demokratik Cephe) ile ev tutulmak suretiyle başladı. Bilahare tutulan evleri eğitim yapılacak hale getirdik. Bizim yaptığımız bu faaliyete Suriye bilgisi dahilinde olmasına rağmen herhangi bir tepki göstermedi.

Suriye'nin tutumu olarak bizim temsilcimiz olan Mahmut Drej halen tutukludur. Bunun amacı "Biz PKK'yi desteklemiyoruz, bunun örneği de PKK'nin temsilcisi halen tutukludur" demek içindir. Ben de 2 kez tutuklanıp bırakıldım. Beni baskı altında bulundurmak için bunu yaptılar.

Suriye'de Antakyalı öğrenciler çok ucuz, hatta bedava okutulmaktadır. Şoförler çok rahat ticaret yapabilmektedirler. Devlet bunu desteklemektedir. Antakya konusunda silahlı bir yöntemden daha çok o bölgenin Suriyelileştirilmesi politikası izlenmektedir.

Antakya bölgesinde Arap ailelerinden bize katılım ve maddi destek yoktur. Sadece çok zor koşullarda lojistik destek elde edebiliyorduk.

Suriye-Lübnan bölgesinde kullanılan kamplar;

(1) Helve ya da diğer adıyla Mahsum Korkmaz Akademisi,

(2) 1985-1992 arasında yoğun olarak kullanılan Bağlıbek tarafındaki (Lübnan Kuzeyindeki)

Ersel Kampı,

(3) Nebatya Kampı,

(4) Saida Kampı,

(5) Sur Kasabasında bulunan kamp.

Lübnan'daki yerli örgütlerden Komünist Partisinden sivil karakterli (Bildiri basıp dağıtma vb.) Emel Örgütünden İran'la olan ilişkileri nedeniyle mesafeli yaklaşımları olmasına rağmen maddi yardım konusunda yardım gördük. Ayrıca FKÖ'den genel yardım gördük.

Suriye bize;

(1) Siyasi destek,

(2) Ekonomik olarak maddi gelir toplama,

(3) Eğitim imkanı,

(4) Barındırma,

(5) Gidiş gelişlerde nakil hizmetlerinde yardımlarda bulunmuştur.

Ben Suriye'den ayrıldıktan sonra arşivlerin evlere dağıtıldığını Delil (k) bana söyledi.

Suriye'de El Vatan Partisi Mervan sorumluluğunda son 4-5 aylık gelişme sonucunda kuruldu.

Bunu açıklamak oradaki Kürtlere zarar verir. Mervan'ı 1992'de tanıdım. Bu Suriye El Muhaberat'ın adamıdır. Suriye'yi biz boşaltınca Kürtleri bir çatı altında toplamak amacıyla bizim mirasımız üzerine oturdu. Asıl tehlikeli gelişim budur.

Suriye'de bizim 3 adet okulumuz vardı. Bunlardan birisi Türkçe, birisi Kürtçe eğitim veriyordu. Birisi de benim kaldığım evdi. Ayrıca Şam merkezinde 10 katlı bir binada evimiz vardı. Bunlardan başka biri çelik iki arabam vardı. Evleri sattırmadılar. Mervan bunların üzerine konacaktır.

Ayrıca ben Suriye'den ayrıldıktan sonra hemen Talabani'yi görüşmeye çağırdılar. Talabani İngiliz güdümündedir. İngiltere'nin en sistemli yönetebileceği bir kişidir. 1992 yılında Talabani Türkiye'ye ne kadar zarar verdiyse bana da o kadar zarar vermiştir. Ferhat (k) Osman Öcalan PKK tarihinde ilk defa yalnız başına bir anlaşma imzaladı. Ferhat'ın gördüğüm bu vahim durumu hemen hissettim. Tarihi bir mirası Talabani'ye götürerek teslim etmeye kalkıştığını söyledim. Ferhat abim beni çekemiyor dedi. Ondan sonra Ferhat sıfır konumuna getirildi.

Suriye'den ayrılmamın bir nedeni de oradaki yeni oluşumu duymuştum. Orada kalsaydım sağ çıkamazdım. O nedenle Türkiye'nin tutumu gereği savaş söz konusu olunca oradan ayrıldım. Ayrılmamdaki nedenlerden en önemlisi budur.

Suriye'den iç dengeleri sağlamak için toprak talebinde bulunmadık ve oraya Küçük Toprak dedik.

LÜBNAN: 2 Temmuz 1979'da Mehmet Sait (k) Ethem Akçam ile birlikte Yurtdışına çıktım. Filistin kimliğimi (Demokratik Cephe) Şam bürosundan Abdi isimli temsilcisinden Ethem aldı. Abdi Kubay'ın batısındaki bir köyden. Kimlikle birlikte Lübnan'a gittik. FKÖ ve El Fetih'in dış ilişkiler bürosu ile temaslarımız oldu. O zamanlar orada Sarp Kuray'gilin bir grubu vardı. Orada Kürt gruplarından da KDP ve KYB'nin grupları vardı. Biz de bir grup kurduk. FKÖ Türkiye'de elçilik alınca bize soğuk bakmaya başladı. Bizimle ilişkiye Türkiye'de büro açmak ve asker yapacak adam aradıkları için ilişkiye geçtiler. O zamanlar asker yaptıklarına para da veriyorlardı. Bize fazla bir yardımları olmamakla birlikte bir yılı geçirdik. Ağırıklı olarak bizim ilişkilerimiz Demokratik Cephe ile oldu. 1980'e kadar 25-30 kadar kişi katıldı. Bunlardan hatırladıklarım Ozan Sefkan, Kemal Pir, Suphi (Hilvanlı)'dır. Bu grup 1980 yılı Mayıs ayı içerisinde yurt içine döndü. Zaman içerisinde de eriyip gitti. 1980 ihtilali ile katılımlar arttı. Katılanlar asker oldukları için her birinden FKÖ'den aldığımız para ilk finansal kaynaklarımız oldu. FKÖ askeri eğitim veriyordu. Biz de kitap okuyarak siyasal eğitimimizi sağlıyorduk.

FKÖ'den ilk eğitimi Celal Hoca verdi. Celal Hoca'nın nereli olduğunu bilmiyorum. Celal Hoca Arapça biliyordu ve sadece Arapça konuşuyordu.

Lübnan'da bulunduğumuz süreçte Asala ile görüştük. Asala'dan Mafyan (k) ile görüştük. Kendilerine göre kapalı bir yapıları vardı. Bizle ortak eyleme girmiyorlardı.

Asala 1983 yılında dağılma sürecinde idi. İkiye ayrıldılar. Bekaa'da birbirlerini vurdular ve örgüt örgüt olmaktan çıktı. Asala daha çok Kurtuluş Örgütü ile ilişkiliydi. Onlarla ilişkileri sonucu parçalanma oldu. Asala'nın bize verecek adamları yoktu. Bunların bizim eğitimimize de ihtiyacı yoktu. Yıllarca FKÖ içerisinde eğitim görüyorlardı. Bunların bize yardım edecek ne paraları ne de kadroları vardı.

Asala ile görüşmelerimizde kendi Ermeni iddialarını getiriyorlardı. Ermeni Katliamında Kürtlerin de rolü olduğunu, Van, Bitlis, Diyarbakır, Elazığ, Dersim, Erzincan, Artvin illerinin Batı Ermenis-

tan olduğunu söylüyorlardı. Harita anlaşmazlığı yüzünden ilişkilerimiz koptu. Uzun bir süre temas kuramadık. Ancak Avrupa üzerinden kiliselerin ve zengin işadamları vasıtasıyla mali destek sağladılar. Buna karşılık metropollerde eylem yapmamızı istediler. Bu isteklerini genelde Yunanistan bahsinde değineceğim kişiler vasıtasıyla iletiler.

Bizim Lübnan'da ilk önceleri özel bir kampımız yoktu. Bize ilk önce Nebatiye, Saida, Sur bölgelerindeki kamplar tahsis edildi. 1985'de Bekaa geliştii. Buranın verilmesi İsrail tarafından yapılan yoğun bombalamanın uzağında olması idi. FKÖ bizim devamlı sıcak çatışmanın içerisinde olmanızı istiyordu. Zaman zaman İsrail bombalama yapıyordu. Burada 1-2 arkadaş öldü. Bu nedenle FKÖ ile anlaştık. Anlaşma sonucunda küçük bir grubu sıcak çatışma ortamında bulunması için verdik.

Beyrut'ta bir yakalanma oldu. Bunların içerisinde Cuma da vardı. Daha sonradan serbest bırakıldı.

FKÖ içerisinde Japonya, Yemen, Kuzey Afrika'dan bazı örgütler de bulunuyordu. Asala'da bu gruplardan birisiydi. Bizimle görüşmeyi Asala teklif etti. Geldiklerinde yanlarında bir bayan da vardı.

Asala ile 1982'de görüştük. Ben Asala'nın eylem anlayışını benimsemedim. Avrupa'da silahlı anlamda elçilik basmayı uygun görmedim. Bizim tarafımızdan yapılan eylemler kitle eylemleridir. Asala ile toplantı teklifi onlardan geldi. Toplantıda Ermeni Tarihi üzerine konuşuldu. Ermenistan ve Kürdistan neresi o konuşuldu. Birlikte iş yapıp yapamayacağımız, eylemlilikte ne yapılabileceğini konuştuk. Toplantı sonucu bildiri yayınlanmasına rağmen bizimle olmaktan çok Kurtuluş Örgütü ile ilişkiye girdiler. İçlerinden bir grup PKK'yi- bir grup Kurtuluş'u savunduğundan dolayı aralarında çatışma çıktı ve yok oldular. Avrupa'da Fransız Ermenileri, Taşnak Hınçak Grubu bizimle ilişkilerini geliştirmek istedi. Ancak daha sonra ilişkiler zaman içerisinde yok oldu.

O zamanlar devlet orada FKÖ idi. Hemen hemen bir çok partileri görebiliyorlardı. Kamplar 1992'den itibaren kalktı. Lübnan'da bazı Kürt evleri var. Herhangi bir kamp ilişkimiz yok. Burada Hacı Kenan'la bir ilişkimiz var. İlk zamanlar bize yardımcı oluyordu. Kendisi eski aşiretlerden kalma PKK dostudur. Ancak bunun son zamanda El Muhaberat'ın adamı olduğunu öğrendim. ondan söz etmeye gerek yok. Bu şimdi Ulusal Demokrat Birliğinin başkanıdır. Bunu Suriye Hükümeti kurdurdu. Ben Lübnan'dan çıkınca PKK mirasının üzerine oturdu. Benim oradaki kadrolarım K. Irak'a gittiler.

B. IRAK (KYP- KDP- ŞEYH OSMAN- SADDAM VE DİĞERLERİ)

Türkiye'den göçüp Atruş Kampı'na giden halk örgütün tasvip etmesi ile göç etmiştir. Bizim için bir dayanacak güç olarak görüldü. Lojistik temini oluyordu.

Atruş'ta kendi kendini yöneten bir toplum oluşturma, Avrupa ve insan haklarının dikkati buraya çekilmek istendi. Esas gaye Güney'de gelişme zemini hazırlamaktı. Halkın eğitilmesi sağlanabilir. Filistin'deki kamp örnek alındı. Atruş Kampı'nın iâşesi için sivil toplum örgütleri maddi yardımda bulundu. Mediko 90 bin mark verdi. Buraya Türkiye üzerinden de kamyonlarla giyecek, yiyecek ve ilaç yardımı oldu.

1998 yılında Zeydan'ı Saddam'la görüşmek üzere gönderdim. Siyasi alanda destek görmedik. Kamp alanı olarak yardımlarını gördük. K. Irak'ta yaralılarımız Süleymaniye'de bulunan hastanelerde tedavi görmektedirler.

Musul ve Kerkük kontrol altına alınabilirse Türkmenler bir çıkar yol bulabilir. Türkiye'nin en çok ihmal ettiği kesim Türkmenlerdir.

Körfez Savaşı sonrasında boşluğu kullanamadık. KDP güçlerinin ve peşmergelerin Türkiye'ye gitmesiyle yüklensaydım KDP'yi ortadan kaldırabilir ve egemenliği ele geçirebilirdim. Mesut Barzani son dönemde Washington Antlaşması'na göre Celal Talabani'ye Habur Gümrük Kapısı gelirlerinden 4 milyon dolar verdiğini biliyorum.

Bu savaşın sonunda Kuzey'de oluşan otorite boşluğu ve Birleşmiş Milletlerin bu bölgeye uyguladığı uçuşa yasak bölgeden de yararlanarak çok kısa zamanda büyük bir güç haline geldik. Çok sayıda silah, mayın, ağır silahlar ve mühimmat elimize geçti. Örgütümüzü kısa zamanda bu silahlarla donatarak büyük bir güç kazandık.

Irak Devleti ile ilişkilerin geliştirilmesi yolunda Rıza'ya talimat verdim. Mahmura Kampı'nın da siyasi ilişkilerin geliştirilmesi konusunda çok yararlı olacağı düşüncesinde idim. Ancak Rıza bu konuda pasif kaldığı için ilişkiler geliştirilemedi.

C. İRAN (İRAN KÜRTLERİ, DEVLET İLİŞKİLERİ)

İran'da örgütün sorumlusu Mahsun (k) isimli arkadaştır. İlişkilerimiz onun kanalı ile olmaktadır. Ayrıca İran Gizli Servisi İttilaat mensubu Sati isimli (sakallı, orta boylu, buğday tenli, takım elbise, Kürtçe bilmez) şahıs zaman zaman yanıma geliyordu ve görüşmelerimiz oluyordu. Kendisi ile Irak Talabani-Barzani meseleleri hakkında tartışıyorduk.

İran istihbarat servisi mensubu Sait ile Rusya üzerinden örgüte sağlanacak silah, SAM/7 ve diğer lojistik desteklerin güvenli bir biçimde elimize geçmesi için anlaşmaya vardık. Ayrıca Urumiye'de örgüte ait bir hastanenin kurulması veya yaralıların burada tedavi edilmesi anlaşmasına vardık. Buna karşın P.T.Ö.'de Türkiye'deki bulunan Hizbullah örgütünün faaliyet alanlarına müdahale etmeyecek ve silahlı çatışmaya son verilecekti. Bu anlaşma halen yürürlükte olup İran örgütümüze barınma, silah, tedavi ve ülkesinde kamp kurma imkanı sağlamaktadır.

KDP'nin İran'la ilişkileri çok iyiydi. Üst düzeyde görüşmeler yapıyorlardı. Hizbullah konusunda PKK ile çatışmalarını eleştiriyorlardı. 1994'e kadar bizim Türkiye'de yaşadığımız gerilemenin ardından İran'ın Hizbullah'ı PKK'ya alternatif geliştirme çabası vardı. Bir nevi bizim yerimize göz koymaları vardı. KDP ve PKK'nin yıpranmasını istiyorlardı. Bir dönem Hizbullah ile aramızda birbirimizin bölgesine girmeme ve faaliyetlerine karışmamaları, hatta düşmana karşı birlikte hareket tarzı konusunda anlaşma yapıldı. Ancak bu anlaşma fazla gündemde kalmadı.

İran'da kamplar yaralı ve hastaların tedavi edildiği kamplardır. İran'daki kamplar için yılda 5 milyon dolar, Irak'taki kamplar için 15 milyon dolar harcanıyor.

1994 yılında İran Gizli Servisinden bana bir telefon geldi. Ferhat'ın çok hasta olduğunu söyleyerek İsfahan'a göndermeyi istediklerini söylediler. Bunu sadece bana karşı geliştirmek istediler ve yeni bir veliaht yaratmak istediler. Bunu değiştirmek için 3 yılımı verdim. Celal Talabani Cuma'ya sıkıştırsan yanıma gel demektedir. Bunlar PKK üzerine kurulan hesaplardır.

1997 tarihine kadar Makû, Kelereş, Zağros gibi yerlerde kamplar mevcuttu. Şu an bunların bir kısmı kapatıldı, bir kısmı faaliyetlerine devam ediyor. Zağros'ta 2.500 civarında P.T.Ö. mensubu mevcuttur. Bu bölge silah, uyuşturucu ve hayvan ticaretinin yoğun olduğu ve rant paylaşımının yaşandığı bir yerdir. Örgütümüze büyük mali destek sağlamaktadır. Zağros'ta bana son derece inanmış, benim diyeceklerime kesinlikle uyacak kadrolar mevcuttur.

1995'e kadar kurulan ilişkiler Ferhat'a dayalıdır. Şu anda çok zayıf bir temsilciliğe dayanmaktadır. Son zamanda İran Kürtlerinden devamlı eleman bize katılmaktadır. En son bize 150 kişinin listesi verildi ve nereden oldukları soruldu. İran'ın bizden en temel çıkarı Güney'deki oluşumdan rahatsız olmasıdır. Bizi ihtiyat kuvveti olarak tutmak istiyor. Şeyh Osman ile ilişkiler sınırlıdır.

İran Pastarları daha çok YNK ile ilişkilidir. Onlara sağladığı desteği bize az sağlamaktadır. İttilaat gizli servisi bizimle işbirliği yapmaktadır. İKDP, İKDP'ye bağlıdır. Bizden İKDP'ye eylem dayatmaları var. Ancak buna alet olmadık. İran'ın bizden boşalacak yere Hizbullah'ı oturtmak istiyor. Hizbullah'ı İran destekliyor. 1994'de Sait (İttilaat yetkilisi)'le gelip görüştük. Hizbullah'ı bizim üzerimize göndermemelerini söyledik. Bize karşı değil hedeflere yönelmelerini istedim. Bu mesajı Sait ile İran'a gönderdim. Uyarılarım etkili olmuş. Uyarılarımızın yanı sıra bizim de faaliyetlerimizin etkisi oldu. Hizbullah ile aramızda büyük çatışmalar oldu. Türkiye'deki Hizbullah ile çatışırken Lübnan'daki Hizbullah ile irtibat kurarak dost örgüt olarak söyleyin bizim üstümüze gelmesinler dedim. Sanırım bu etkili oldu.

İran'ın bizim hakkımızda vereceği karar sanırım benim yakalanmam ve Kongre sonrası gelişmeler doğrultusundaki süreçten sonra olacaktır.

D. ERMENİSTAN VE KAFKAS ÜLKELERİ

Ermenilerle ilişki kurmak istedim. Bana göre bir Ermeni Sorunu varsa Türkiye'deki bazı iddiaları kendilerine göredir. Ermenistan Devlet Başkanı Petrosyan ile Alpaslan Türkeş'in 2 kez görüştüğünü duydum. Bu görüşme bize karşıdır. Ben defalarca ilişki kurmak ve Suriye'den ayrıldığımda

gitmek istedim. Beni geçirmekte yardımları olmaz mı diye Mahir'i gönderdim. Ancak asla kabul etmediler. Türkçe ile görüşmeden sonra bize karşı tutum sergilendi. Koçaryan dönemi farklı olabilir.

Bu ülkede bulunan Kürtlere PKK doğrultusunda faaliyette bulunma serbestisi vermekte ve bazı (Reya Taze, Botan Redaksiyon) yayınların basılmasına ve dağıtılmasını göz yumulmaktadır.

KIRGIZISTAN, TÜRKMENİSTAN ve KAZAKİSTAN'da gençlerde bir katılım ve ilişkiler olduğunu duydum.

Ermenistan'da bir temsilcimiz bulunmaktadır. Sorumlusu Küçük Mahir (k)'dir. Buradan çok az miktarda para toplanmaktadır. Ayrıca burada Botan Redaksiyon isimli gazete çıkarılmaktadır.

Ermenistan'daki Kürtçe radyo Celilo Kakımo'nundur. Bunlar aydın profesörlerdir. Zaman zaman bizimle görüştüler ancak Sünni Kürtleri karşılarında görüyorlardı. kuruluşlar Yezidilerin denetiminde olduğundan bana sıcak bakmadılar.

Ermenistan ile Türkçe'in görüşmesi ABD'nin bir dayatmasının sonucudur. ABD-Ermenistan politikası PKK-Türkiye çatışması sonucunda meydana gelen boşluktan ve zayıflamadan yararlanmaktadır.

Mustafa Mustafayovski eski Rus generalidir. Ermenistan'dan Sünni Kürt olması nedeniyle kovulmuştur ve Rusya'dadır. Beni Rusya'da iken ziyaret etti.

Mahir'i Ermenistan'a göndermemin nedeni 1998 başlarında Ermenistan'a gitmek istememdi. Son Suriye'den ayrıldığımda da gitmek istedim. Ancak kabul etmediler. (KASET-12)

E. ERMENİSTAN'DAKİ ASALA'NIN DURUMU

1983 tarihinde adeta kendini fesheden bu örgüt bugün Taşnak Partisi adayı Koçaryan'ı destekleyip iktidara taşımıştır. Bu örgütün çekirdek kadrosu bırakılmış ve partimize sempati ile bakmaktadır. Bizden ziyade Kurtuluş Örgütü ile temaslıdır.

F. RUSYA

Rusya'daki faaliyetler 1990'da Rızgar (k) ile başladı. Bu arkadaş 1993'de Mahir'e teslim etti. Moskova yakınlarında Yaroslav Köyünde örgütün satın aldığı bir köy bulunmaktadır. Suriye'den ayrıldıktan sonra Moskova'da örgütün kiraladığı bir evde kaldım.

Bu köyün değeri 500 bin dolardır. Fiili olarak kullanılıyor. ancak tapusu yok. Orada stüdyo, çocuk korusu gibi faaliyetler var. Alınmasının amacı burada çekim yapmak, bu bölgelerde örgüte katılan gençlere siyasi eğitimler vermektir.

Benim bu süreçte Rusya'ya gittiğimde Rusya sorumlusu Mahir(k) yetkililerle çok kapsamlı görüşmeler yapıyordu. Bakanlar ve parlamenterler dahil görüşmeler sonucunda PKK'yı destekledikleri konusunda bildiri yayınlandı.

Mahir ABD-Rus Dışişleri Bakanlarının buluşmasında "Kafkasya'yı Rusya'ya-Ortadoğu ise Amerika'ya bıraktığı" yorumunu yaptı.

Moskova'ya gittiğimde burada örgütün evinde İstanbul'dan gelip bavul ticareti yapan (2) tüccarla oturduk ve konuştuk. Birisi Ağrılı idi. Rusya ile ilişkileri Mahir sağlıyordu. Ancak Mahir orada hiç kadro çalışması yapmıyor ve ticaretle uğraşıyor. Benim kanaatime göre başarılı olamaz. Çünkü ekonomik oluşum daha yapılanmamış. Önümüzdeki dönemde toplanan paralarla bir fabrika alınacak, dev bir organizasyon ortaya çıkacak.____Rusya'da mafya %100 KGB'ye bağlıdır ve ondan habersiz olarak hiç bir iş yapılamaz.

G. BALTİK CUMHURİYETLERİ

İlişkilerimizin en alt düzeyde oldukları yerlerdir.

H. BALKANLAR

(1) YUNANİSTAN (SİYASİ İLİŞKİLER, YUNAN GİZLİ SERVİSİ, KAMPLAR VE AVRUPA GEÇİŞLERİ)

1988 yılında Yunanistan'ın eski generallerinden Negazakis, 1-2 Türkçe bilen tercüman, bir de Haralamus isimli gazeteciyle geldi. Görüşmelerimiz oldu.

Ayrıca emekli albay A. Mastaski 7 kişilik heyetle Bekaa'da yanıma geldi. Bunlarla yaptığım görüşmelerde siyasi ve askeri yardımda bulunmalarını istedim. Yapılan görüşmelerde Lavrion Kampı'nın kullanılmasını, ERNK temsilciliklerinin kurulması kararlaştırıldı. Buna karşın bizlerden Türkiye'de metropollerde eylemlere ağırlık verilmesini istediler. Biz de şehirlere eylemlerimizi kaydırdık.

Ayrıca teknik sabotaj ve orman yangınları eğitimi konusunda Yunanistan'da bulunan kamplarda eğitim verildi. Bunun haricinde Kosova, Sırbistan tarafında da kamplar mevcut olup teknik sabotaj eğitimi yapılmaktadır.

Benim Suriye'den dışarı atılmam sonucu başlayan süreçte benim yanıma hiç gelmediler. Bana sığınma hakkı vermediler. Ben vebalıymışım gibi sürekli benden kaçtılar. Üstüne üstlük beni Türkiye'ye sattılar.

Ülkeler arasındaki ilişkilerde örgüt temsilcileri ile yapılan görüşmelere rağmen ben gittiğimde bana ilgi gösterilmedi. Bu da etkisiz, ilgisiz ve seviyesiz bir politika ile PKK ve Türkiye'yi çatıştırıp zayıflayan bir Türkiye'den istifade etmek olduğunu o an anladım.

Yunanistan'dan Türkiye'deki turizm gibi ekonomik hedeflere yönelmemiz konusunda istek geldi.

Yunanistan sorumlusu Rojhat'tır. Bu şahıs oradaki hayat tarzına alışmış birisidir. Yunanistan Parmaksız Zeki'yi bana alternatif olarak kullanmak istemektedir. Biz bunu yargılama sürecine aldığımızda şayet onu vuracaksanız bize iade edin diye teklif getirdiler. Kullanmak amacıyla eğer siz bu adamı vuracaksanız bize gönderin dediler. Amaç beni bu dertten kurtarmak değil, yeni oluşumda kullanmaktır. Bunu araştırınca Yunanistan'ın gizli servisinin en üstüne ulaştım.

Yunanistan PKK olayında başarısızdır. Yunanistan'ın beni Türkiye'ye vermesi diplomatik başarısızlıktır. Bu durum Kürt nüfus ve kadrolar tarafından değerlendirilecektir. Bunu önlemek için bunu yaptıran güce müracaat ederek yardım isteyebilir. Kadrolar oradan çıkıp gidebilir.

Yunanistan'da Türkiye'de eylemler yapmak üzere bomba eğitimi başta olmak üzere bir çok alanda eğitim görülüyor. Kamplar mevcuttur. Bu eğitimler özellikle 1987-1988 yıllarında başlamıştır.

Yunanistan'da bazı örgütler vardır. Rızgari örgütü ve lideri orada bulunmaktadır. Eğitimlerini burada sürdürmektedir. Türkiye'den giden ve Türkiye'ye düşman olan her türlü örgütü barındırır. Liderleri serbestçe dolaşabilir. Kamp yeri olarak kullandıkları yerler bulunmaktadır.

Beni ülkelerine kabul etmeyen Yunan yetkililerine yanlış yaptıklarını, Kürt-Türk savaşının, Kürt-Yunan savaşına dönüşebileceğini belirttim.

Yunanistan'da PKK'ya toplanan yardım ki bunlara dergi, kitap geliri dahildir ve kiliselerin yardımı ile yıllık 1 milyon dolar civarındadır. Paraların büyük bir bölümü Güney'e aktarılmaktadır. Paraların nakli kişilerce olmaktadır. Bankalar kullanılmamaktadır. Saptamaları koordinatörler yapmaktadır.

Yunanistan'dan 1989 yılında iriyarı yapılı Dimitri isminde Yunan gizli servisinin adamı yanıma geldi. Botan bölgesine geçti ve bu bölgede 6 ay kadar kaldı. Daha sonra geri döndü.

(2) BULGARİSTAN

Bulgaristan'da Sofya'nın merkezinde bir büromuz mevcuttur. 100 kadar aile ile ilgileniyorlar. Büro eğitim için kullanılıyor. Dernek adı altında bir bürodur. Eğitim verilenler Avrupa'ya aktarılır. Ben Bulgaristan'a 1982 ve 1987 yıllarında gittim. On beşer gün kaldım. Mücadelemize destek aradım. Oradan Çekoslovakya'ya geçtim. Daha sonra Berlin üzerinden Suriye'ye geldim. Önemli bir anlaşma sağlanmadı.

SİRBİSTAN'ın elinde bol miktarda Strella füzeleri mevcuttur. Bana biraz yardım amacıyla verdiler. 20 adet de satın aldım. arkadaşlar Almanya veya Yunanistan üzerinden Sırbistan'a gidip görüşmeler yapıyorlardı. Sırbistan'da büromuz yoktur. Füzeler Avrupa'dan gelen paralar ile alınıyor. Füzeler eğitimleri Sırbistan'da yapılıyor. Konteynerlere yüklenip gemi ile Suriye'ye getiriliyordu. TNT, C-4 gibi patlayıcı maddeleri Sırbistan'dan sağlamaktayız.

(3) ROMANYA

Bizim açımızdan önemlidir. 5.000 civarında bir esnaf kitlemiz mevcut. Bükreş'te evlerimiz ve derneklerimiz var. Eğitim amaçlı kullanıyoruz. Bize sık sık serbestlik sağlıyorlar. Romanya'da sorumluluğu Mehmet Hoca'dır. Eğitim faaliyetlerini yürütür. Romanya Türkiye'den katılanların siyasi eğitimi yeridir. Romanya'da bulunan esnaf kitlesinden dolayı mali açıdan da önemlidir. Toplanan paralar önemlidir.

Romanya'dan daha çok teknik malzeme (telsiz, dürbün, gece görüş vb.) gelmektedir.

I. GÜNEY KIBRIS RUM KESİMİ

Burada da aynı faaliyetler olur. G.K.R.K. bizim için hiçtir. Orada 150 civarında bir aile vardır. Kadro yoktur. Ekonomik ilişkiler bir kaç milyonluk olup örgütsel ilişkiler daha önem kazanır.

J. AVRUPA

(1) ALMANYA

Suriye'de iken Almanya gizli servisinden Lummer benimle görüştü. Bizden Almanya üzerindeki eylemlerin durdurulması istendi. Grumlent isimli gizli servis üyesi ile de görüştük. Konu hemen hemen aynıydı. Biz de bunun karşılığında Almanya'nın bize karşı daha yumuşak davranılmasını istedim. Ayrıca PKK üzerindeki yasağın kaldırılmasını istedim. Grumlent 1995 yılı yaz aylarında, Lummer ise 1996 yılı yaz aylarında benimle görüştüler. Onlarla birlikte bazı parlamenterler bunlardan birisi Steinbach'tır, gazeteciler ve yanlarında sosyal demokratlardan bir bayan parlamenter de vardı.

Almanya ile ilk ilişkiler 1980'lerde işçilerle başladı. 1990'lardan sonra eylemlilik sürecine girildi. Görüşmelerden sonra her ne kadar yumuşama dönemine girilmişse de istenilen düzeyde olmadı.

Ancak diğer ülkelerde olduğu gibi Almanya'da ilişkilerimizde kendisine yakın bulduklarını yanına alma politikasını izledi. Örneğin Kani Yılmaz'ın sığınma talebini kabul edip pasaport verirken beni Roma'dan sonra gitmem halinde tutuklayacaklarını söylediler.

Bu ülke Kürt örgütlerinden KDP ve Barzani'ye yakındır. PKK konusunda kendi çizgisinde kadro yaratmak istiyor. En büyük Kürt nüfus ve kuruluşları buradadır. Kohl Hükümeti'nin değişimi ile bizim 15 yıllık birikimimiz boşa gitti. 1995 yılında Alman istihbarat servisinden yanıma gelenler ile görüştüm. Bana Almanya'da bulunan kitlemi yumuşatmamı söylediler. Ben de yasaklamalarının kaldırılmasına karşılık yapacağımı söyledim. Yeni hükümet ile anlaşamıyorlardı.

Kendilerin yakın kadrolar istediler. Almanya'da bulunan Kürt kitesine egemen olma davamız vardı. Kendi çizgisinde olan Kürt örgütlerini desteklemeye devam edecektir. Yalnız PKK'ya değil, Ortadoğu'ya açılım politikaları var. Almanya-ABR ve İngiltere ortaklaşa kolektif bir birlik olabilir. Almanya Sakine'yi de düşünebilir.

(2) İTALYA

Buradaki örgütlenme genelde Avrupa sorumlusu tarafından yürütülmektedir.

(3) İSVEÇ

(4) İSPANYA (BASK)

Bask, İspanya'ya karşı karar gücüm var diyebilmek için bizimle ilişkidir. Bask'la ilgilenmenin nedeni aynı modelin Türkiye'de de olabilir diye araştırma yapıldığı için bu örgütle ilgilendim. Avrupa sorumlumuz tarafından sürekli temasta bulunmalarını istedim. o bölgelerdeki adamım Ali Yigit'tir. Kapasitesi zayıftır.

(5) PORTEKİZ

(6) İNGİLTERE VE İRA İLİŞKİLERİ

Bizim konuya en akıllı yaklaşan ülkedir. İngiltere'nin esas ilgi alanı Celal Talabani'dir. MED TV'ye yayın hakkı verdi. Mayıs 1999 ayına kadar yayın süresi olacak. Tekrar izin verip vermeyeceği belli değil. Benim tasfiye kararımı sanırım İngiltere vermiştir. Politikaları İngiltere oluşturur, ABD'ye uygulattırır. İrlanda'da İRA örgütü ile görüşmelerimiz ve temaslarımız zaman zaman olmaktadır.

İngiltere bence ana politikayı oluşturmaktadır. Avrupa ve Ortadoğu'daki işbirlikçilerine bunu uygulattırmaktadır. Ama genelde politikalarını ABD'ye uygulattırmaktadır. Ortada bu konularla ilgili bir belge yok. Olması da mümkün değildir.

Ancak gelişmelerde dikkat edilmesi gereken konu Avrupa'nın İngiltere'de düğümlenmesidir. Konulara çok derin yaklaşıyor. Güney Afrika yolunu bence İngiltere kesmiştir.

Bizimle siyasi ilişki kurmaktan çekinen İngiltere ABD'ye Kürt meselesinden bir anlaşma imzalattırdı. Bundan yansıyan sonuçlar Türkiye ve PKK'yı derinden etkileyebilir. Anlaşmanın ilk kurbanı benim. İlk bertaraf edilmesi gereken siyasi misyon bendim. Washington'un PKK politikası budur.

İngiltere'de bazı Lord'larla görüşmeler yaptım.

(7) BELÇİKA

MED TV stüdyo ve binalarının bulunduğu yerdir. Avrupa ne derse bize karşı onu uygular.

(8) HOLLANDA

Üslenme ve eğitim alanımız. Bizi Alman belasından kurtardı. En fazla destek ve para aldığımız yer. Asıl rolü Almanya'nın kuşatmasında oynadı. Bu Almanya'ya bir tepkinin ifadesidir. İlişkiler herhangi bir ülke ile olduğu gibidir.

Baybaşı'nın ilişkisini bize dayanarak kurmak istiyordu. Kardeşi bizdeydi. Ayrıca uyuşturucu ticaretinden elde edilen paraların bir miktarını bize aktarıyordu.

Hollandalı avukatları bize Kani ve Şahin getirdi. Zaten bunlar MED TV'nin de avukatlarıdır. Bunların arkasındaki güç kim bilmiyorum. Zengin kişiliklerdir. Kendilerinin gizli olarak korunduklarını biliyorum. Bu avukatların ben Kenya'da iken APO Türkiye'ye dönebilir demec verdiklerini gazetelerden okudum.

(9) FRANSA

1988'de avukatlar ve Fransız istihbaratından bir yetkili geldi. Bu Longo Marj (istihbaratın yan kuruluşudur) Dev-Yolcuları orada helikopter ile dolaştırıp Avrupalılaştırdı. PKK-Vejin'i kurdurarak bizi bölüp yönetmeye çalıştılar. PKK-Vejin kanadını bu oluşumu Fransa desteklemektedir.

Fransa'da geniş bir halk kitlemiz var. Bu kitleden büyük bir maddi gelir görmekteyiz. Fransa Hükümeti bize destek vermektedir. Temkinli yaklaşıyorlar. Astarı yüzünden pahalı işe yaramıyor.

(10) ÇEKOSLAVAKYA

1987'de Suriye'den Avrupa'dan gelen Türk pasaportu ile uçakla İstanbul üzerinden Sofya'ya oradan da Çekoslovakya'ya gittim. Burada 15 gün kaldım. Bazı istihbarat yetkilileri ile görüştüm. Ancak pratik sonuçlar çıkmadı. İmzalanan protokolde PKK'nın siyasallığının tanınmasını istedik.

Oradan Moldova-Frankfurt üzerinden uçakla Suriye'ye geri döndüm.

9. PKK terör örgütünün diğer örgütlerle ilişkileri

A. İRA

B. ETA

C. MANDELA KONUSU

D. JAPON KIZIL ORDU

E. KIZIL TUGAYLAR

F. ALMAN RAF ÖRGÜTÜ

G. YUNANİSTAN 17 KASIM ÖRGÜTÜ

H. ASALA

Beyrut'ta 1982 yılında Asala ile görüştüm. Ermeniler Kürdistan topraklarının kendi topraklarını aldığını belirttiklerinden sıcak bakmadılar. Ancak sınırların iç içe geçmesi nedeniyle şu anda sınırların çizilmesi mümkün değil dedim. Basın Asala konusunu abarttı. Benim Asala misyonunu devam ettirdiğim doğru değildir. Asala'nın eylemlerinin durmasının nedeni 1983 yılında bölünmesidir. Bölündükten sonra Atina ve Fransa'daki sorumluları öldürülünce örgüt dağıldı.

I. FKÖ

10. Avrupa'daki Türk Solu ve Kürt örgütleri ile ilişkiler

11. Ortadoğu

A. LİBYA

Burada çalışan Türk işçilerinden toplanan 500 bin dolar meselesi vardı.

Eskiden ilişkilerimiz vardı. İşçilere dayalı özellikle maddi ilişkiler. Bunun yanında eleman kazandırma da oluyordu. Libya yönetimi demeç vererek siyasi alanda katkısı oldu. Pratikte bize araç gereç, silah ve malzeme vermediler. Neden vermediklerini bilmiyorum. Benim Suriye'den ayrıldığımda orada bir grup sempatizan kadro vardı. Ben Suriye'den ayrılınca onlar gözaltına alındı. Bizi de bu süreç içerisinde davet etmediler.

B. SUUDİ ARABİSTAN

Suudi Arabistan ve Libya'da işçiler azaldığı için kadro göndermiyoruz. Suudi Arabistan'da illa bir Emirin kabul etmesi gerekiyor. Ancak bunu bulamadık. Buradaki faaliyetlerimiz oldukça cılız kalmıştır.

Bazı katılımlar oldu. Yılda 100-150 bin dolar kadar katkıları oluyordu. Bu maddi gelir sadece oradaki emekçilerin katkısı ile oluyordu. Burada bir kaç lokanta açıldı.

C. KUVEYT

Folklor nitelikli etkinlikleri var. Yönetimin bize bakış açısı yoktur.

D. MİSİR

El Hezer Üniversitesinde okuyan bur grup sempatizan kadromuz bulunmaktadır.

E. BİRLEŞİK ARAP EMİRLİKLERİ

F. KUZEY YEMEN

G. DİĞERLERİ

12. UZAKDOĞU

A. AFGANİSTAN

B. JAPONYA

C. HİNDİSTAN

D. ÇİN

İlişkiler kurulmaya biraz elverişlidir. Üzerinde çalışılıyordu. Benim gidip çalışmam gerekiyor. Ancak olmadı.

E. KUZEY KORE

F. FİLİPİNLER

13. AFRİKA

A. GÜNEY AFRİKA

Güney Afrika ile bazı ilişkilerimiz var. Mandela beni kabul etmedi. Ben ona müracaat ettim. Ancak kabul etmedi.

Ben Roma'da iken Mandela'ya mektup gönderdim. Beni kabul etmesi için. Fakat Mandela İngiltere'nin etkisiyle kabul etmedi. Mandela'ya güvenmemin sebebi bir kaç kez Kürt sorununa karşı Türkiye'yi Kürt sorununa istinaden suçlaması, Kürt sorunlarından dolayı Atatürk Barış Ödülünü almaması gibi sebeplerdir.

B. DİĞERLERİ

14. AMERİKA

A. KANADA

Bazı sempatzan gruplar var. Özellikle İran'dan giden Nüfus vardır. Küçük bir temsilciliğimiz bulunmaktadır.

B. ABD

Amerika bizi ve Türkmenleri ezdi. Barzani ve Talabani'yi devlet yapmaya çalışıyordu. Amerika 40 yıldır Kürtler üzerinde Barzani'yi yüceltmeye destek çıkıyor. Barzani ve Talabani beni kesinlikle istemiyorlardı. Bu konuda Suriye'de destekledi.

Irak'ta Başbakan Yardımcısı kanuna göre Kürt olur. Amerika yardımcısı destekler ve öne çıkarır. Irak'ta bir Kürt Devleti'nin kurulması bütün çevre ülkeleri etkiler. Amerika'nın Irak'ta Saddam'ı devirmesi için Kuveyt destek veriyor.

Benim buraya gelmemde Amerika çaba gösterdi ve Yunanistan'ın da bariz desteği vardır. Bu da Amerika ve Yunanistan'a Türkiye ile 50 yıl daha bunun politikasını yapma imkanı sağlayacaktır.

PKK olarak Amerika ile ilişkilerimizi geliştirmek için Akın (k) Kani Bulan tarafından teklifler götürüldü. Amerika bizim tekliflerimize ılımlı yaklaşmadı.

Amerika'dan Şam'a Senatör eşi bayan Portır 1996 yılı içerisinde geldi. Bizimle görüştü. Mesajlarımı kendisine ilettim ve Amerika'ya mesaj yolladım. İlişkileri geliştirmek istiyordum. Bu ikisinden mesaj gelmedi. Daha sonra bunlar K. Irak'a gittiler.

PKK'dan en uzak duran, mesafeli olan ülkedir. Ama üst düzeyde bir politik olay olarak değerlendirip bir politika çizgisi belirlemektedir.

Eski bir büyükelçi olarak Irak'ta çalışmış bir diplomat son günlerde benim yanıma geldi. Mesajlarımı anında ABD ve İngiltere'ye bildireceğini belirtti.

ABD'de Akın Derneği iyi işliyor. Ayrıca Kani'nin enformasyon bürosu var. ABD'deki kuruluşlar Kürt politikasında raporlar düzenlemek için çalışıyor. Ermeni Lobilerini çalıştırın dile çok uğraştık. Ancak olmadı. Yunanistan'la da bu konuda çok tartıştık.

Washington Anlaşması bu sefer çok ciddidir. 1992'deki uygulanmamış olabilir. Ancak bu sefer çok ciddidir. Anlaşma temelinde benim bertaraf edilmemdi. Çünkü PKK mirası ile boşluğu doldurma, böylelikle Türkiye'nin kızıp savaş açmasını önlemiş oluruz şeklinde bir politika izlenmiştir. ABD bununla aynı zamanda Türkiye'nin dayatmalarını göz önüne almıştır. Buna Türkiye'nin çıkarları ile ABD'nin stratejik çıkarları temelinde yaklaşmıştır. ABD politikalarını Kürtlere yönelik olarak anlaşmayı kalıcı, köklü bir oluşum ile işler hale getirmek için kullanılacaktır.

C. KÜBA

Bir iki defa kültürel etkinliklere bir grup genç gönderdik. İlişki bu kadardır.

D. GÜNEY AMERİKA

15. TÜRKİYE

A. STRATEJİK HEDEFİ

B. SİYASİ İLİŞKİLER

(1) YASAL PARTİLER

(2) DİĞERLERİ

C. ÖRGÜTÜN TÜRKİYE İÇERİSİNDEKİ ASKERİ VE SİYASİ YAPILANMASI

D. METROPOL İLİŞKİLERİ

E. BAZI ÖNEMLİ KİŞİLER VE ŞAHSİ İLİŞKİLER

(1) SİYASİLER

1993'te gazeteci Hasan Cemal yanıma geldi. Bana İsmet Sezgin'den "üslubunu düzeltsin, hükümetin söylediklerini de fazla hesaba almasın" şeklindeki notunu getirdi.

Özal'ın ölümünden sonra Semra Hanım'a başsağlığı mesajı gönderdim. Sağlığında benim için söylediği "söyleyin ona yaptığın her şey yanlış değildir." Bu söz beni çok etkiledi.

(2) SANATÇILAR

Ahmet Kaya, Şivan Perver, Gülistan, Şahturna (bana MED TV'ye çıkmak istediğini ve yardımcı olması yolunda mektup yazmıştı). Bu sanatçılar programlara ücret almaksızın MED TV ve diğer etkinliklere katılarak örgüte katkı sağladılar.

(3) ZENGİN İŞ ADAMLARI

Tatlıses Turizmin İstanbul bağlantılı ve gönüllü yardımlarını gördük.

Toprak Holding (Halis Toprak)'in parasal yardımlarını zaman zaman gördük.

Batman'da petrol sendikaları iyi dosttur. Örgüte zaman zaman yardımları oldu.

Antalya'da da geniş yatırımlara giren Ceylan Holdingin bir çok yardım ve katkılarını gördük.

(4) EĞİTİMCİLER

Haluk Gerger bizi yani örgütü yazılarıyla desteklemektedir. ___Doğu Ergil örgütü yazılarıyla ve bize yaklaşımlarıyla desteklemektedir.

(5) MEDYA GRUBU

Yeni Ülke, Özgür Gündem gibi gazeteler istediğim çizgide olmasalar da destekleri fazladır.

En son görüştüğüm Tayfun Talipoğlu bana dosttu. İtalya'da bana bunu belirtti.

Ben Mehmet Ali Birand'ın yaklaşımlarını çok olumlu buluyordum. Türkiye'de yanıma gelmeye cesaret eden ilk gazeteciydi. Bekaa'ya geldi. Kendi görüş açısına göre yazardı.

1991'de Güneri Civaoğlu, Ramazan Öztürk ile yanıma geldi. İyi bir röportaj yaptık.

İsmet İmset yanıma geldi. Hatta HADEP'ten aday olma çabaları oldu. MED TV'nin kuruluşunda yardımcı oldu. Şu an nerede olduğunu bilmiyorum.

Hasan Cemal yanıma geldi. 1993'te Bekaa'da gördüm. Devlet katında olup biteni bana aktardı. İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'den üslubuna dikkat etsin diye mesajını da getirdi. İsmet Sezgin o mesajında Türkiye sert konuşursa dikkate alma da demişti. Şam'da Türk televizyonlarını seyredebiliyordum.

1993 sürecinde Cengiz Çandar, İsmet İmset, M. Ali Birand, Güneri Civaoğlu bizle Türkiye arasında elçilik yapan gazetecilerdir.

(6) SOL ÖRGÜT LİDERLERİ

(7) KİŞİLER VE AŞİRETLER

PKK'ya Türkiye içerisinde destek olanlar bellidir. Çoğu HADEP çatısı altında toplanmıştır. En büyük destek tabanımız üzerinde siyaset yapan HADEP'tir.

Mardin'de başında Piling'in bulunduğu aşiretin ve Türk ailesinin destekleri vardı. Karşılıklarını alıyorlardı.

Botan'da Babatlar, Osman Demir (önceleri adam verme, erzak ikmali gibi yardımları var) gibi aşiretlerin yardımları çok olmuştur.

Ben ilk çıktığımda bölgede çok etkili bir kişilik olan Yüksekova'lı Cihangir Ağa'nın destekleri olmuştur.

Bucak Aşiretinden dostlarımız vardır.

Suruç'ta Kılıçların dostlukları vardır.

Nusaybin'de 1994 yılı öncesi Belediye Başkanı bize dosttu. Daha sonra korkup Mersin'e kaçtı. Belediyede kadro verme yardımları olmuştur.

Adıyaman'da Kavi'ler dosttur.

Siirt'te Mamkuran aşireti dosttur.

Bitlis'te bulunan Şeyh Muhyettin Mutlu 1992 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yanıma geldi. Yanımda bulunan oğluna karşılık bana yardım teklifinde bulundu. Ben de oğlunu verdim ve yardımlarını gördüm.

Batman'da Raman Aşireti ile dostluğumuz son zamanlarda gelişti.

Diyarbakır Silvan'da Azizoğulları ile dostluğumuz çok iyidir. Ergani Hazro hattında Ensari'ler ve Aksu'ların zaman zaman yardımlarını gördük.

Bingöl'de Bilginler (Şeyh Sait'in akrabalarıdır) ailesinin çok yardımlarını gördük.

Elazığ Karakoçan'da Okçıyen Aşireti bolca yardımlarda bulundu. Palu'da Septioğullarının zaman zaman olumlu yardımlarını gördük, zaman zaman da ters düştük.

Tunceli bölgesinde tüm ilçeleri ile her zaman yardımlar görmekteyiz.

Ağrı'da Öztürk ailesinin, Ağrı Dağı eteklerinde Öztürk ailesinin yardımlarını görmekteyiz.

Van'da Kartal'lardan Remzi Kartal başta olmak üzere yardımlarını gördük.

Hakkari Yüksekova'da Cananlar, Buldanlar, Herkiler ile dostluklarımız iyidir.

Malatya'da alevi kesimden söz etmek gerekir. Alevi kesimle genelde aramız iyidir. Kürecik ve Doğanşehir bölgelerinde yardım fazladır.

Koçgiri'de Koçgiri Aşireti ile görüşmelerimiz iyidir.

Bizim kitle potansiyelimizin HADEP'e yansıyan bölümü 1/4'tür. Gerisi gizli sempatizandır. 4-5 milyon civarında duygular civarında da olsa HADEP'in oy potansiyeli vardır.

(8) DERNEKLER

Mezopotamya kültür derneğinin desteği büyüktür. Kültürümüzü yansıtmaktadır. İstanbul Kültür endüstrisi (İsmail Beşikçi)'nin desteği olmuştur.

(9) DİĞERLERİ

Genelkurmay başkanı Doğan Güreş'in kahvesine zehir katarak öldürme teşebbüsünde bulunan askere talimatı Avrupa'dan Cemal (K) Murat KARAYILAN verdirmiştir. Daha sonra bu asker bize katıldı ve Gaziantep yöresinde bir çatışmada öldü.

Genelkurmaydan bir albay Avrupa'dan Şahin(K) ile 1997 yılı içerisinde, ayrıca Bursa cezaevindeki Sabri OK ile de görüşme yaptığını biliyorum. Bu albayın isminin Osman olduğunu hatırlayabiliyorum. Ancak soyadını tam olarak hatırlamıyorum. Aydın olabilir.

F. KARADENİZ VE AKDENİZ AÇILIM POLİTİKASI

Karadeniz'e açılımda amaç TİKKO, TDP, DHKP/c ve PKK'nin müşterek eylem kararı alınmasıyla bu bölgeye açılım yapıldı.

G. ÖRGÜTÜN YAN KURULUŞLARI, İTTİFAKLARI, SİVİL TOPLUM DERNEKLERİ İLE İLİŞKİLERİ

Karadeniz bölgesinde DHKP-C ile bir anlaşmamız oldu.

Bu anlaşma Avrupa'da yapıldı. Ancak yürümedi.

Roma'da bulunduğum zaman Mehmet Yılmaz, Suat Bozkuş gibi sol örgütlere ait dergilerin temsilcileri ziyaretime geldi.

(9) BELEDİYE BAŞKANLARI

Diyarbakır eski belediye başkanı Fuat Atalay bize yakındı.

1994 öncesi Lice belediye başkanı iyiydi.

1994 öncesi Dersim'in belediye başkanı aktif olmamakla birlikte yardımcı oluyordu.

1994 öncesi Siirt belediye başkanı Ekrem Bilek ile de dostluğumuz iyiydi.

16. FİNANS KAYNAKLARI

Örgütün mali kaynakları halktan toplanan bağışlardan oluşmaktadır. Avrupa'da yapılan küçük çaplı ticaret hareketleri başarılı olamamıştır. Avrupa'daki halk para kaynağının özünü teşkil etmektedir.

Suriye bankalarında örgüte ait para bulunmamaktadır. Bu ülkede bankalara güvenilmez. Para kaynağı halkın kendisidir. PKK'nin uyuşturucu ticaretinden para sağladığı gerçek dışıdır. Uyuşturucu ticareti yapılmasını tamamen yasakladım. Sınırlarda kaçakçılardan vergi adı altında para alınmaktadır. Bunun haricinde İran/Makû bölgesinden uyuşturucu ticaretinin iyi para getirdiği bildirilmesine rağmen kabul etmedim. Eğer uyuşturucu ticareti yapıldığı konusunda bir bilgi olursa bu örgütü ortadan kaldırırm. Çünkü uyuşturucuya karşıyım. Buna rağmen başta kardeşim olmak üzere bazı kadroların İran, Zağros ve Romanya üzerinden Avrupa'ya uyuşturucu sevk ettiğini öğrendim. Bu işlerle uğraşmamalarını tembih ettim. Ancak belli bir noktada örgütü tam kontrol edemediğim aşıkardır.

Avrupa'da toplanan paralar kuryeler vasıtasıyla İran ve Irak'taki örgüt mensuplarına aktarılıyor. Avrupa'dan yılda 30 milyon mark aidat toplanıyor. Avrupa-Suriye-Ortadoğu ve Türkiye'deki örgüt mensupları ile kendi kendilerini finanse edebiliyor.

1990'lı yıllarda Buldan'ların destekleri oldu. Urfa'lı İnci Babanın aldığı ihalelerden % 3 vergi verme konusu vardı. Bunun alınıp alınmadığını bilmiyorum. Yüksekova'da Cihangir ağa, Mardin'de Ahmet Türk ve ailesi yardımda bulunuyorlardı. Ayrıca Lice'li Behçet Cantürk ve ailesi, Ceylan Holding, Halis Toprak ve ailesi, Rıza Septi isimli şahıslarda yardımlarda bulunuyorlardı.

Özellikle K. Irak'ta lojistikle uğraşanlar parayı gördükleri zaman kaçtılar. Kaçanlar hemen hemen yüz binlerce dolar parayı beraberinde götürdüler. Paris'te bir dostumuz bizi 500.000 mark dolandırdı.

Kafkaslardan Nahçıvan, Azerbaycan, Ermenistan'dan silah satın alındı. Ancak alınan malzemelerin büyük bir kısmı bozuk çıktı. Bu ülkelerde bizi dolandırdılar.

Finans kaynağı sağlamak amacıyla Bakû'daki Kadir (K) isimli bir arkadaş uyuşturucu ticaretinin burada yaygın olduğunu ve çok iyi para getirdiğini söyledi. Ben bunu kesinlikle yasakladım. Ancak gruplar gümrük adı altında kaçakçılar ve tüccarlardan para topluyorlardı.

Son dönemlerde evimde bulunan kasadan 20 milyon dolar vardı. Bunun büyük bir kısmını K. Irak'a gönderdim. En son olarak kasada 2.250.000 dolar bulunuyordu. Bu arayı Delil(K)'e bıraktım. Oradan ayrıldıktan sonra ihtiyaçlarım Avrupa'da bulunan örgütlerin bütçelerinden karşılandı. Eyaletlerden Dersim, Erzurum, Diyarbakır, Mardin kendini finanse ediyor Botan çok masraflıdır. Yıllık 2 milyon dolar harcıyor. Zağros kendini finanse ediyor. Gümrük vergisi alınıyor. Behdinin yılda 5 milyon dolar harcıyor. Soran'ın yıllık 5 milyon dolar gideri vardır.

Para kaynağının büyük bir bölümü halktır. Lecolar'dan bir miktar para geliyor. küçük çaplı iş yerlerimiz var. Fabrika ve banka düzeyine ulaşabilecek bir kurumlaşmayı yakalayamadık. Küçük çaplı işyerleri ile yetindik. Bunlar dükkan, lokanta gibi yerlerdir. Dış devletlerden fazla bir mali yardım görmüyoruz. İsviçre'de büyük işyerleri (fabrika) ve banka açma çalışmaları yapıldı, ancak başa- rılamadı.

Uyuşturucu ticaretini ben kesinlikle yasakladım. yapılıyorsa benim bilgim dışında yapılmıştır. Ben Baybaşın'ı şahsen tanırım. Ama uyuşturucu işinden dolayı tanımam. Uyuşturucudan elde ettiği büyük bir mali gücü bulunmaktadır.

Halkın bize bir inancı doğmuştur. Herkesten gücüne göre bağış veya vergi adı altında para toplanmaktadır.

Uyuşturucunun Türkiye'deki en önemli merkezi Van'dır. 20 yıl önce Kulp, Lice bölgeleriydi. Şimdilerde Yüksekova'nın yeri de önemlidir. Yüksekova'nın denetimi Buldan'lardadır.

Benim nazarımda Zağros önemlidir. Burada ticaret çok belirleyicidir. Üçgendedir. Manevra özelliği verir. Hangi devlet saldırırsa diğer tarafa geçerdik. Bu bölge kaçakçılığın da merkezidir. Burada bulunan sorumlu devletlerle, kaçakçılarla ve ticaret yapanlarla ilgisi ve irtibatı vardır.

Zağros eyaletinin yağlı, ballı olması ticarettir. Araziyi, parayı sorumlular ve görevliler tatlı bularak büyümüşler ve bana kafa tutmaya itmiştir.

Necdet Buldan bize yardımcı olmuştur.

Örgüt içerisinde oluşan rant çetesinin varlığı mevcuttur. Üzerine gitmek için çok uğraştım. Tam anlamıyla başaramadım. Eğer Suriye'den çıkmam söz konusu olmasıydı üzerine gidecektim.

17. ÖRGÜTÜN ALT YAPILANMASI

18. DHP., İSLAMİ HAREKETLERİ HAKKINDA BİLDİKLERİN NEDİR?

Dev-Sol'dan Bedri Yağan ile 1992 yılında Lübnan'da ilişki kurduk. İttifak olma yolunda görüşmelerde bulunduk. Aksi bir durum ortaya çıktı. Anlaşamadık. Sol içerisinde bize aşırı tepki duyular. Bizim yardımımız ile bir kamp kurdular. Kampa çok büyükçe sloganlar yazınca karşı çıktık, ilişkiler bunun üzerine koptu.

1996 yılında TİKB, TDP ve KIVILCIM ile bir platforma girdik. Ortak kararlar aldık. Birleşik Devrimci Cephesini kurduk.

Avrupa'daki sol örgütlerle aramızda Güç Birliği anlaşması bulunmaktadır. Bu anlaşma Brüksel'de Kani ve Şahin'in katılımı ile yapılmıştır. Karşıdan ise Mehmet Yılmaz, Suat Bozkuş, Fahri Erbaş(DHP) gibi kişiler katılımıştır.

Yasal platformda 1995 yılında sol blok ile seçimlere girildi. bu seçimlerde de özellikle ÖDP ile bir çalışma var. Ancak gerektiği gibi gelişmedi.

TDP'nin bir grubu bizim tarafımızdan eğitildi. Ancak Kuzeye doğru giderlerken öldüler. bunlar Lübnan'da bizimle birlikte idiler.

HDÖ isimli örgütün Avrupa'da 4-5 kişilik bir oluşumu 2 yıl önce bizim tarafımızdan eğitildi. Daha sonra gittiler. Şu anda da ne olduğunu bilmiyorum.

19. ÖRGÜTÜN YAPTIĞI İNFAZLAR NELERDİR?

İsveç'te Mahmut Baksi isimli yazarın kardeşi Doktor Lamia Baksi yanıma geldi. Ülke içerisinde faaliyet göstermek için gönderdik. Bu bize Avrupa'dan ilk katılımdı. Bu kıs Erdal (K) Mustafa Yöndem ile duygusal ilişkiye girmiş. Bunu çekemiyorlar ve Lamia'ya kulp taktılar. Daha sonra bu kız grup sorumlusu Kör Cemal tarafından yargılanıp öldürülmüş olduğunu öğrendim.

Şahin Baliç'in öldürülmesi emrini ben verdim. Ülkede sıradan halktan çok kişiyi kampta da bir çok kadroyu öldürdü. Ayrıca benim köylüm olan Hasan Aktaş'ı kampta öldürdü. Bunu eğitim esnasında kasayla oldu dedi. Ancak yaptığımız araştırmada bunun kaza olamayacağını, kasten yapılmış olduğunu anlayınca hemen öldürülmesi emrini verdim.

1992 Güney savaşında (Çelik Harekatı) 18 yaralı kadro Cuma'nın talimatı, grup sorumlusu Cemal'in ses çıkartmaması sonucu Adnan(K) tarafından ele geçmelerini engellemek üzere öldürülmüştür.

20. YAKALANMANIZIN SONUCUNDA ÖRGÜT İÇERİSİNDE DAĞILMAYA NEDEN OLUP OLMAYACAĞI KONUSUNU AÇIKLAYINIZ?

Dağılma olacağını sanmıyorum. Dağılmayı beklemeden ziyade "siyasi Çözüm" ile "Dönüş-türme" politikaları izlenebilir. Siyasi çözüm olarak kültür, Kürtçe eğitim yapan okulların kurulması, Kürt liğinin tanınması önemlidir.

Benden sonra örgüt içerisinde kolektif bir yönetim olur. İçlerinden birinin sivrilip lider olacağı-nı sanmıyorum. Herhalde yine bana bağlı kalırlar. Cuma (K) Cemil Bayık'ın lider olabileceği konu-

sunda spekülasyonlar yapılıyor. Mustafa Karasu kendisini geliştiremedi. Parmaksız Zeki (K) Şemdin Sakık örgüt içerisinde kalsaydı PKK Vejin'e kayacaktı. PKK'dan kim koparsa kopsun tek başına gider. Arkasından kimse gitmez. Ben son iki yıldır örgütle Türkiye arsında ilişkiyi işledim. Örgütte şu anda bu zihniyet bulunmaktadır.

21. 1986 YILINDA İSVEÇ DEVLET BAŞKANI OLEF PALME'NİN ÖLDÜRÜLMESİ OLAYI İLE İLGİLİ DİYECEKLERİNİZ?

Olef Palme'yi PKK öldürmedi. Hatta bu olayı duyunca bir bildiri ile PKK'nın olayı şiddetle kınadığının bildirilmesi talimatını verdim.

22. PKK'NIN SİLAH KAYNAKLARI NELERDİR?

Silahlar Körfez Savaşı sonrasında Irak'ta meydana gelen pazarlardan sağlanıyor. Körfez Savaşı hemen öncesinde Irak yönetiminden hediye olarak çok az miktarda silah yardımı aldık. Körfez Savaşı sonrası ise silah kaynağı oluşan pazarlar ile Türkiye'ye gelen peşmergelerdir.

SAM-6/SAM-7 Füzeleri 1990'dan sonra Körfez savaşında alındı. Diğer füzeler Yunanistan aracılığı ile (Sterella) alındı. Füzeler gemilerle tüccar malı içerisinde Körfez üzerinden K. Irak'a getiriliyordu. Sırbistan'da Strella (Kosova-Bosna) eğitim kampları var. 20 adet Strella alındığını biliyorum. SAM-6 ve SAM-7 füzeleri sağlıklı kullanılamadı. Strella'ların tanesi 18.000 dolar karşılığında satın alındı.

23. GENEL KURMAY BAŞKANLIĞINDA BİR ALBAY İLE İLİŞKİNİZ OLDUĞU HUSUSUNDA BİLGİLER HAKKINDA DİYECEKLERİNİZ NELERDİR?

Avrupa sorumlusu Kani Yılmaz bu kişi ile irtibat kuruyordu. Şu anda bu albayın ismini hatırlayamıyorum. Ancak ilerde hatırladığım zaman ismini bildireceğim. Ben bu albaya Eylül ayında ilan edilen ateşkes ile ilgili hususların geneltürmay başkanlığında ele alınmasını sağlaması konusunda haber gönderdim. Ancak ulaşıp ulaşmadığını bilmiyorum.

24. ÖRGÜTÜN HATAY BÖLGESİNDE SON DÖNEMDE VERDİĞİ ÖNEMİN NEDENİNİ ANLATINIZ?

Hatay'a ağırlık vermemizin nedeni buradan Malatya ve Elazığ bölgelerine kolay açılım yapma isteğidir. Bunun için Parmaksız Zeki (K) Şemdin Sakık bana teklifte bulundu, diğer alanların tamamını bildiğini yeni alana açılım yapmak istediğini söyledi. Daha sonra Hatay alanına faaliyet için bu bölgeye gittiler. Bu bölgede Acilciler örgütü vardır. Kürt nüfus yoktur. Acilciler örgütü bu alana açılım yapmamıza rağmen bize yardımı olmadı. Bu alana açılım yapmamızda Suriye'nin herhangi bir etkisi yoktur.

25. ÖRGÜTÜN ÜST DÜZEY SORUMLULARININ YAPISAL ÖZELLİKLERİNİ ANLATINIZ?

(1) Cuma(K) Cemil Bayık: Askeri ve pratik alanda zayıftır. Bana bağlıdır. Birey olarak çok öne çıkarsa genelde perspektif verebilir. Dar bir sahada pratikleşmesi zayıftır. Genelde cephe gerisinde kalır. Eğitimlerde yararlı olur, savaş içerisine girmez. 1992 yılında bir mağarada 17 kadroyu yaralı oldukları ve ele geçmemeleri için karargahta 13 kadroyu ise disiplini sağlamak için öldürtmüştü. Bu yüzden yoğun eleştirileri vardı.

(2) Abbas(K) Duran Kalkan: Pratik alanda güçsüz, eğitim ve ideolojik söylemde güçlüdür. Yaşam gücü ve eğitimlerde çok başarılıdır. Hakurki bölgesinde kalabilir.

Bunların tecrübeleri çok güçlüdür. Belli bir pratik duyarlılıkları vardır. Ülke içerisinde dağa dayanabilecek, çevre ilişkileri ile kaldılar. Cephe içi ve gerisinde yer bulabilirler. Hatta KDP içerisinde bile yer bulabilirler. Çünkü KDP'nin tepkisi banaydı.

(3) Fuat(K) Ali Haydar Kaytan: İdeolojik yanı ve yorum kabiliyeti çok güçlüdür. Örgütlenmede oldukça dağınıktır. Kararıdır. Cesareti vardır. Korku nedir bilmez. Her an ölüme yatabilir. Pratiksel bir usta olarak toparlanma sağlayamaz. Cuma (K) Cemil Bayık'a yakındır.

(4) Parmaksız Zeki (K) Şemdin Sakık: Konumu en zayıf, ancak pratikte çok güçlü idi. Ayı bir oluşum gibiydi. Zeki'yi kendim öldürterek adeta bir kan davası başlatmak istemedim. Bu Kürtlerde yaygın bir anlayıştır. Onu kongreye taşıyıp cezasını kongrenin vermesini, sorumluluğu tek başıma taşımaktansa yönetimce taşınmasını istedim.

(5) Ebubekir(K) Halil Ataç: Bilinç düzeyi, anlama yeteneği ve askeri alanda çok iyidir. Ancak %10 kapasite ile çalışıyor. Bunu neden bu kadar az kapasite ile çalıştığı için eleştirdim. Eğer köylülük aşabilse askeri alanda inanılmaz bir komutan olurdu. Atak formasyonu yok. Dağılma yerine ortaya çıkabilir, dayanabilir, sorumluluğu paylaşabilir.

(6) Cemal(K) Murat Karayılan: Suroç-Gedikli köyündendir. Eski kaçakçısıdır. Becerikliliği, hıddutaki mayınları sökmedir. Çok cesurdur. Başlangıçta grupların sınırdan geçirilmesi ile halkla ilişkileri iyidir. Son dönemde değerlendirmeleri güçlendi. Olgundur. Köylü özellikleri hakimdir. Son Botan'daki operasyonlarda 1998'deki savaş tarzı çok sayıda kadronun yitirilmesine neden oldu. Derin bir askeri anlayışı yoktur. Saygınlığı var. Kayıplarından ders çıkarır. Dürüsttür. Yakalanmamdan yıkılmazsa patlama yapabilir.

(7) Botan(K) Nizamettin Taş: Askeri pratiği ve dayanma gücü var. Hareket tarzında laçkalk fazla. Askeri alanda oldukça fazla kayıplara neden oldu. Halkı iyi harekete geçirebilir. Bunu yani laçkalk düzeyini aşabilirse rolünü iyi oynayabilir. Bencilliği yoktur. Onun ihtiyacı gerçek bir anlayışla askeri formasyona kavuşmaktır.

(8) Ferhat(K) Osman Öcalan: 1993'de idamla yargılandı. 5. kongrede bir kararla 2 yıllık süre tanındı. Bunu başardı. İran/Urumiye'de bir gün toplantı yaparak her iki eline silah almış ve "Ya kabul edilirim ya öldürürüm" diye tehditlerde bulunmuş. Kongrede idam infaz kararı çıkısa idi uygulattırırdım. Ancak daha sonradan hatasını anlayarak kabul etti. Pratik alanda deneyim kazandı. Örgüt siyaseti hakkında başarılıdır. İdeolojik yanı, doğru karar verme anlayışı iyidir. Pratikleşmede bazı zaafı var. Hakurki'de kendi kendini alanda tutsak etti. Araziyi hiç kullanmayı bilmiyor.

Kadrolarda özellikle Güneyde köy kurma hastalığı var. Bu hemen hemen tümünde var.

(9) Topal Nasır(K) Faruk Bozkurt: Avrupa katılımlıdır. Oldukça pratik yönleriyle öne çıkmıştır. İdeolojik yetmezliğinden örgüt çizgisini fazla tutturamadı. Son dönemlerde siyasi yönden geliştiğini duyduym. Becerikli pratik yönleri iyidir. Siyasi yönünü geliştirse ileride önemli yerlere gelebilir. Örgüte bağlı ve tam açılammıştır.

(10) Avareş(K) Mustafa Karasu: Uzun süre cezaevinde kalmış. Sorumluluklar yapmış. Kırsala çıktığında iradesiz bir görünüm çizdi. Bir iki yıldır pratiğini geliştirdiğini gördüm. Bundan sonra daha pratik katkıları olur. Dürüst ve bağlıdır. Pratiğini geliştirse ileride iyi seviyeye gelebilir. Mehmet Şener'in sırtından yükselmiştir.

(11) Rıza Altun: İlk çıkan gruplardandır.

(12) Mahir(K) Numan Uçar: İhtiyar derler. Rusya'dayken gördüğüm siyaseti ve devletleri anlıyor. Biraz sivilleşmiş. Klasik bir diplomasi anlayışına kendini bağlamış. Şanlıurfa-Birecikli. Cephe adamı olarak iyi rol oynayabilir. Kırsalda başarılı olamaz. Rusya'da biraz kullanıldığını biliyorum.

(13) Felat(K) Mehmet Özaydın: 25. 1.1999 tarihinde Mardin-Bagok kırsalındaki çatışmada öldü.

(14) İsa(K): Dürüst, pratikçi, gayretli, PKK içinde fazla derinliği olmayan, kendine göre alaycı bir kişiliği vardır. Gelişmeye elverişlidir.

(15) Topal Şahin(K): Güneylidir. Örgütün genel temsilcisidir. Babası doktordur.

(16) Amed Cephe sorumlusu Kemal(K) idi vuruldu. Mardin ve Ruha'daki cephe sorumlusunu bilmiyorum. Türkiye genel cephe sorumlusu Mehmet Hoca'dır. Romanya ve İtalya arasında faaliyet göstermektedir. Partiler, dernekler ve şahsiyetlerin sorumlusudur. Cezaevlerinin yönetimi Muzaffer ve Sabri Ok'tur. Bunlarla telefonla bir kaç defa görüştüm. Raporları geliyor. Belli bir örgüt düzenleri var. Büyük illerde örgütün üst düzey sorumlularını oturtmadık. Gruplar mahalle olarak faaliyet gösteriyor. ERNK faaliyetlerinde sorunlar vardır.

(17) Kani Yılmaz(K) Faysal Dumlayıcı: İngiltere'de 4 yıl kadar gözaltında kaldı. Avrupa ERNK sorumlusu olup İngiliz istihbarat servisinin doğrultusunda faaliyet yürütür. Bu ülke benden sonra örgütün başına bu şahsı getirmek için uğraşır.

26. YAJK HAKKINDA DİYECEKLERİNİZ NELERDİR?

Kadın örgütlenmesini erkek feodalizminden kurtarmak, güçlü bir kadın yaratmak istediğim için oluşturdum. Bol bol tartışmalarını istedim. Sorumlusu Sakine(K) Fatma Altın(Batmanlı) ve Helin(K) idi. 6. kongrede değiştirilmişler. Yerlerine Fatma(K) ve Karakoçanlı Sakine (K) Fatma Gönül Tepe getirilmiş. Ayrıca bu örgütlerden Sara(K) Sakine Polat da hatırladığım isimler arasındadır.

Görevden alınan Sakine Avrupa'dadır. Fransa tarafından kendisine pasaport verilmiştir. Kapaalıdır. Duygu ve düşüncelerinde partiye bağlıdır.

YAJK içerisinde 1.500 civarında eleman mevcuttur. İntihar eylemlerinde neden kadın olduğu, bu tür eylemlere karşı olduğum kendi bireysel düşünceleri ile bölgelerde eğitim alıp eylemi gerçekleştirdiklerini düşünüyorum. Askeri çizgi öğrenmelerini her zaman söyledim Sivilleri öldürmek askeri değildir. Tasvip etmedim. Şahısların metropollerdeki eylemleri için eğitim görüp (Yunanistan'da) eğitimlerin halen devam etmektedir.

27. ÜNİVERSİTE GENÇLİĞİ ARASINDAKİ YAPILANMAYI AÇIKLAYINIZ?

Üniversite kesimindeki grupların yurtsever gençlik adı altında bir dergi çatısında toplanmaları var ben onlara dernekleşin talimatını verdim. Dağ kadrosuna katılımlar kendi hür iradeleri ile olmaktadır. Bunlar bizim için çok önemlidir. Dağda bulunan geri köylülük yapısını, düzeyini aşmak için okuyan gençliği dağ kadrosuna istiyordum. 1998'deki Romanya'da Bükreş'te eğitim gören 5-6 kişilik öğrenci grubuyla görüştim. Üniversitelerde örgütlenme çalışmalarına ağırlık vermelerini istedim. YCK(Yurtsever Gençlik Birliği) faaliyetlerine ağırlık vermelerini istedim. Bizde bulunan köylü kesiminin aydınlatılması ve siyasi alanda yetişmesi için üniversite gençliğinde katılımları büyük önem arz etmektedir.

28. ŞAM'DA TÜRK ASKERİ ATEŞE İLE KARŞILAŞTINIZ MI?

Şam'da kaldığım binada Türk ataşesi ile bir gün tarihini hatırlamıyorum asansörün içerisinde karşılaştık. Yanında küçük kızı vardı. Benim yanımda korumam vardı. Aslında diyalog kurmak istiyordum. Ancak El muhaberatından çekindiğim için konuşmadım.

21 Şubat 1999

İfadeyi Alan	Hazır Bulunan	İfadeyi Veren
İstihbarat	İstihbarat	Abdullah Öcalan
Sorgu Amiri	Sorgu Subayı	Sanık
		Ali Fırat ve APO(K)

-----%-----

Belge: 2

SANIK İFADE TUTANAĞI

SANIK: ABDULLAH ÖCALAN Ömer ve Üveyş oğlu 1949 doğumlu, Halfeti ilçesi, Ömerli köyü. nüfusuna kayıtlı olup, silahlı çete PKK'nın başı,

SORULDU -Türkiye toprakları üzerinde müstakil bir Kürdistan devleti kurmak için silahlı eylemlerde bulunan PKK örgütünün eylemleri sonucunda 30.000 küsür güvenlik görevlisi ve sivil insanın öldüğü, bu ölümlere kurucusu olduğunuz örgüt militanlarına çeşitli kanallardan talimat vererek sebep olduğunuz anlaşılmıştır.

CEVAP - PKK örgütünün kurucusu olduğum doğrudur. Yine bu örgütün önderliğini yaptığım, benim önderliğimde Türkiye toprakları üzerinde silahlı bir mücadele başlattığımda doğrudur. Başlangıçta gerçekten Kürdistan devleti kurmak gibi bir kavramımızda vardı. Bu da doğrudur, ancak gelişen süreç içerisinde müstakil bir Kürt devleti kurmak değil de Kürtlerin de Cumhuriyetin kuruluşunda rol almış bir halk olarak özgür olduğun bir ortam içerisinde birleştirilmesi sonucuna vardım. Bu temelde ekonomik, sosyal ve siyasal ve kültürel özgürlüğünü elde etmiş olarak bir arada yaşayabileceği sonucuna vardım. Yakma eylemleri ile ilgili olarak kendini yakanlara ben kızıyorum öfke duyuyorum bunu terk etmelerini önemle vurguluyorum,

SORULDU -Yakılacak bir şey varsa o kutsal canınız değil yakılması gereken kişiler ve kurumlardır demişiniz bu konuşmayı MED televizyonunun 13. 12. 1998 günü yaptığı programda yapmışsınız. Bu konuşmanızın arkasından Van ilinde Hamidiye KAPAN isimli PKK militanı Van orduveinden geçmekte olan ve il jandarma asayiş komutanlığı personeline taşıyan askeri servis aracına intihar türü saldırı düzenlemiş 14 asker ve 10 vatandaşı yaralanmış 1 vatandaşımda ölmüştür. Şimdi kendinizi yakmayın sizi yakanları yakın demeniz özgürlük temelinde bir arada yaşama düşüncenize aykırı değil midir.

CEVAP - Benim MED Televizyonunda yakmayın sizi yakanları yakın dediğim doğrudur bu konuşmada bana aittir. Bu konuşmamın özgürlük temelinde bir arada yaşama düşüncesine de aykırı olduğunun farkındayım ama ağır bir ortam içerisindeyim ve konuşmamda kastettiğimde Türk Güvenlik Kuvvetlerine saldırı eylemi düzenlenmesi değildir. Nitekim bu eylemi düzenleyen mahalli sorumlular ile görüştüm. Bu kabil eylemlerin yapılmamasını istedim. Bu talimatımı yani Türk Güvenlik Birimlerine saldırı düzenlenmesi talimatını Hakkari ilinde olan kadın bölge sorumlumuz Pelçin Koda verdim. Pelçin kodun açık kimliğini gerçekten bilmiyorum dedi. Ayrıca ben bu konuda intihar eylemlerine girişmeyin diye genel bir talimatta verdim dedi.

SORULDU - Hamdiye KAPAN'ın Van orduveinde yaptığı saldırıdan sonra örgütün bölge kadını sorumlusu Pelçin Kodla konuştuğunuzu ve bir daha bu şekilde Türk Güvenlik Birimlerine saldırı yapılmaması talimatını verdiğinizi söylüyorsunuz ancak bu tarihten sonra 25.12.1998 günü yine MED televizyonunda yaptığınız bir konuşmada "Bu işler böyle gelişir ve onlar Türkiye metropollelerinde olacaktır, ben böyle sivil insanlara zarar gelmesin diye canına bağlayıp bir işgal sürüsü ortamında patlatana yarın onu duyarsız ve faşist hükümetleri destekleyen Türklerin ortasında patlatacaklar bu böyledir ve yüzlerce de patlatılacaktır dedığınız ve bu konuşmanın arkasından 15.01.1999 günü İstanbul Emniyet Müdürlüğüne Yücel LİKBAY sahte kimlikli Adem LİKBAY ve Zeki BİLİCİ sahte kimlikli şahısların yakaladığı şahısların yapılan sorgulamalarında yine bu tür intihar eylemlerini gerçekleştirmede kullanacakları 8 adet fabrikasyon yapımı TNT kalıbı, ayrıca 3 adet el yapımı TNT, 6 adet TG-7 anti personel roket mermilerinde kullanılan patlayıcı bloğu yakalandığı anlaşılmıştır.

CEVAP - 25.12.1998 günlü MED televizyonu programında şimdi bana okuduğunuz konuşmayı yaptım bu doğrudur. İtalya'da yakalanmamdan sonra ortam bizi çok bunalıttı, bizi çığ çığ yiyecelerine dair haber aldım. Bu konuşmamı duygusallıkla yaptım, ama bu konuşmamdan sonra ayrıca böyle bir eylem yapın diye talimat vermiş değiliz.

SORULDU- 18.06.1996 günlü Panel programında önümüzdeki aylar sıcak geçebilir, öz savunmalarını evlerinde mahallelerinde köylerinde yapmalarını diliyorum. Bu ara korucuların çok dikkatli olmalarını söylüyorum..... Onlara yönelik bir af çağrımız vardı. İlişkilerini geliştirilirse bizimle onları olduğu gibi Güneye de çekeriz ve gerilla savaşı saflarına da alırsınız. Hiç çekinmelerine de gerek yoktur. Ayıryeten savaşta da üzerimize gelmezlerse onları hedeflemek gibi durumumuz olmayacaktır, en azından ateş etmezlerse bizde kendilerine yönelmeyeceğiz ama çok azılı olan ısrarlı üzerimize gelenlerinde, bu halk içinde asla yerinin olmayacağını bilmeleri gerektiğini vurguluyorum dediğiniz bu konuşmanızdan sonra koruculara yönelik saldırıların arttığı mesela 08.11.1996 günü Hakkari Çukurca'da militanlarınızın yaptığı saldırı sonucu 12 geçici köy korucusunun şehit olduğu bunlarla birlikte 5 vatandaşımızın da hayatını kaybettiği 9 geçici köy korucusunun yaralandığı anlaşılmıştır.

CEVAP- Korucular üzerimize en çok gelen bir gruptur. Bana okuduğunuz konuşmayı Panel programında yaptığım doğrudur. Konuşmamda da üzerimize gelmedikleri takdirde onlara saldırmayacağımızı belirtmiştim. Onlar bize saldırdıkları için korucular hedef alınmıştır dedi.

SORULDU- Saldırı olduğu takdirde koruculara saldırılacağını söylüyorsunuz ancak olayımızda korucuların size tevcih edilmiş bir saldırısı yoktur. Normal vatandaşlarla birlikte minibüse binmişlerdir, muhtemelen köylerine gitmektedirler.

CEVAP- PKK'nın şiddet anlayışında şimdi bahsettiğimiz olay gibi sivil vatandaşlara doğru yapılan saldırılarda çok olmuştur Bilhassa 1987 yılından sonra bu yoğunlaşmıştır. Ben bu saldırıları tasvip etmiyorum yarı çete anlayışıdır önüne geçmek için büyük mücadele verdim ancak başarılı olamadım.

SORULDU- 17.04.1998 günü panel programında kasap et derdinde koyun kendi derdinde şimdi bizim turist hedefidir değildir demeyeceğim ama şüphesiz Türkiye'de bir savaş var özel turist hedefleri diye bir hedef yok ama ekonomide bir hedeftir tabii bu arada Turist ekonomisi de hedeftir eğer işler daha da kısırsırsa bu tür hedeflere insan demiyorum turist demiyorum Turizm ekonomisine elimizden geldikince turiste zarar vermemeyi amaç edinerek bu günlerde bunun arayışı içindeyiz dediğiniz ve militanlarınıza Türkiye'nin ekonomisini felce uğratacak hedefler gösterdiğiniz bu konuşmanızın hemen ardından 30.04.1998 günü bir grup PKK militanı tarafından merkez Raman petrol sahasında bulunan Petrol toplama istasyonuna, Roketatarlı saldırı yapıldığı tesisin gasp edildiği 28.03.1998 gününde Batman Beşiri Dayılar köyü Baltakışla bölgesinde bulunan 25 numaralı yer üstü petrol kuyusuna yine militanlarca sabotaj yapıldığı ve kullanılmaz hale getirildiği anlaşılmıştır.

CEVAP- 17.04.1998 günü panel programında şimdi bana okuduğunuz konuşmayı yaptım. Savaşı besleyen ekonomiyi felç etmek gibi bir düşüncem var bu düşünceye her zaman sahip oldum. Konuşmamda da belirttiğim gibi Turistleri ayrı tutarak turistlere ve turist hedeflerine saldırı olacağını belirttim.

SORULDU-Yine bir talimatınızda dün kendi cephenizin örgütlemenin kendi Ütavrınızla ve doğru bulduğunuz içinde savaşmanın günüdür..... halkımızın büyük bir kısmı metropollerdedir. Antalya'da İzmir ve İstanbul'dadır. Fakat gelsin parti büyük eylem yapsın diyorlar peki sizler orada yüz binler varsınız bir kibrit kıvılcımı sıkıp orman yakmak zor mudur bir küçük patlayıcı fabrikaya atmak zor mudur dediğiniz bu talimatınızdan sonra Türkiye'nin hemen hemen her bölgesinde İstanbul, İzmir ve Antalya'da Orman yakmalarının çoğaldığı anlaşılmıştır.

CEVAP- Bu talimatımı inkar etmiyorum. Bu talimatı verdiğim doğrudur. Ancak özel olarak orman yakma yönünde verilmiş talimatım yoktur. Bu talimatı ferdi olarak verdiğimden şu anda pişman olduğumu söyleyebilirim.

SORULDU- PKK saldırılarından çoğunda Kürt asıllı vatandaşlar ölmüştür Saldırıların büyük çoğunluğu Kürt asıllı vatandaşlara yönelmiştir. Hem Kürt asıllı vatandaşların öldürüldüğü için ortaya çıktığınızı söylüyorsunuz hem de Kürt asıllı vatandaşları öldürüyorsunuz buna ne diyorsunuz.

CEVAP- dedikleriniz doğrudur terör eylemlerinden dah doğrusu PKK saldırılarından en fazla zararı bölge halkı görmüştür. başlangıçta bölgenin özgürlüğü için ortaya çıktığımızda doğrudur ancak daha sonra bize büyük katılımlar oldu bölgede eskiden beri süre gelen düşmanlıklarda vardı Şemdin SAKIK gibi Kör CEMAL gibi Şahin BALIC gibi Cemil IŞIK gibi PKK'dan yönetimi ele geçirenler baskılarını ve eylemlerini daha duyarlı bölge halkı üzerinde yoğunlaştırdılar ben buna sonuna kadar karşı koydum hatta bu şekil eylemleri gerçekleştirenlerden bazıları KÖR CEMAL KOD HALİL KAYA HOGİR KOD CEMİL IŞIK METİN KOD ŞAHİN BALIC gibilerini cezalandırdım ŞEMDİN SAKIK'ıda cezalandıracaktım ancak tutuklu bulunduğu sırada elimizden kaçtı.

Cezalandırmalar Merkez Komitesince suçu görülen şahıs yargılanır. Yargılanma sonucunda benim özel onayım ile cezaları infaz edilir. Benim özel onayım önemli kişiler için alınır diğer kişilerde benim özel onayım aranmaz kendi yetkilerince infaz edilir Cezalandırmalar ARGK yönetmeliği çerçevesinde yapılır Bu üç şahıs öldürmeyle cezalandırılmıştır. Ancak başka cezalarda vardır.

SORULDU- 1998 yılında Viranşehir Belediye Başkanı İbrahim Keleş ABDİÖĞLU'nu hedef gösterdiğiniz anlaşılmıştır. Bu belediye başkanını niçin hedef gösterdiniz?

CEVAP- 6 Mayıs 1996 senesinde Şam'da ki evimin önünde bir tonluk bir bomba patladı. bombayı dolmuş içine yerleştirmişlerdi. Burada hedef benim öldürülmemdi. Bu olay üzerine örgüt olarak biz araştırma yaptık. Suriye Kürtlerinden olan Malasino ailesinden bir gencide yakaladık onu sorguya çektik. Bu gencin ismini hatırlayamıyorum. Yalnız bana verilen bilgide evimin önünde bomba ile patlayan aracı bu gencin kullanmış olduğudur. Bizde araştırma yaptık yaptığımız araştırmalar sonucunda Siverek Viranşehir ve Suriye'de Haseki şehri hattında Sedat BUCAK. Viranşehir Belediye Başkanı Keleş ABDİÖĞLU ve Malasino ailesinden o gencin bana suikast düzenlemek üzere hazırlık yaptıklarını ve anlaştıklarını tespit ettik. Hatta örtülü ödenekten de 50 milyon doların bu iş için ayrıldığını öğrendik. Aynı olay Susurluk raporunda da anlatılmıştır. Benim Keleş ABDİÖĞLU'nu hedef göstermemin asıl sebebi budur. Yani bana yapılan suikast teşebbüsüdür.

SORULDU- 6 Mayıs 1996 tarihinde Suriye'de evinizin yakınına patlayıcı madde dolu bir kamyonun bırakılmasından ve patlamanın meydana gelmesinden evvel Yalçın KÜÇÜK'ün bu girişi size haber verdiği iddiası var. Yalçın KÜÇÜK Ankara DGM'de bir yargılaması nedeniyle verdiği ifadesinde bir siyasi Ü parti liderinin bu durumu kendisine haber verdiğini, kendisinin de kaçması için size haber verdiğini söylemiştir.

CEVABEN- Yalçın KÜÇÜK'ün bana telefonla -bugünlerde Size karşı bir saldırı gerçekleştirecek hazırlıklı olun- dediği doğrudur. Ancak herhangi bir siyasi parti mensubu veya lideri bunu haber verdi diye bir şey söylemedi. Ancak normal olarak muhalefetteki siyasi partilerin bu haber vermesi normaldir. Çünkü bu saldırı gerçekleşseydi iktidardaki parti puan kazanacaktı. Ancak dediğim gibi isim vermemiştir. Ayrıca ben Yalçın KÜÇÜK'ün HABER vermesi nedeniyle özel bir tedbir almadım zaten her zaman tedbirli idim.

SORULDU- Zaman zaman ateşkes ilan etmektesiniz 1 Eylül 1998 günü ateşkes ilan ettiniz. ancak 4.10.1998 günü Mardin eyalet sorumlusu Felat kod Mehmet AZAYDIN ile yaptığınız telefon görüşmesinde "şimdi bilemiyorum bu bölge herhalde önemli yalnız eyalet üzerinde biraz bu çizgiyi oturtma işinde şey etmeniz lazım, birde beklenmedik bu operasyonlar oluyor zaten bundan sonra bu ateşkes hikaye yani bunların öyle aldırış ettiği bir şey yok her tür tedbir alınır, yaniher tür eylem her tür karşı koyma her tür ilerleme her tür bilmem öngörülen velhasıl gelişme adına ne varsa yapılır- dediğiniz bu talimatından sonra 17.11.1998 günü bir kadın militanın Yüksekova ilçesinde Jan-

darma Komutanlığı önünden geçmekte olan askeri konvoyla bombalı intihar saldırısında bulunduğu, saldırıda İrfan Türker isimli bir astsubayın şehit olduğu 2 astsubay ve 2 vatandaşımızın yaralandığı, yine 01.12.1998 günü Lice ilçesinde Can Market adı altında faaliyet gösteren ve tütün satılan markete Binevş Amed Kod HÜSNİYE ORUÇ'un el bombası pimini çekerek intihar türü saldırı eylemi gerçekleştirdiği ikisi asker 10 kişinin yaralandığı anlaşılmıştır. Yani hem ateşkes sürecini başlatıyorsunuz ve ardından da bu tür eylemlere talimat veriyorsunuz. Bu konuda söyleyecekleriniz nelerdir.

CEVABEN- Bu ateşkes konusunu biraz açmak istiyorum. Ateşkes önerisi bize Avrupa temsilcimiz KANİ YILMAZ ve ŞAHİN KOD Ferhat ABDİ ŞAHİN isimli arkadaş tarafından getirildi. ABDİ ŞAHİN isimli arkadaşımıza da SELİM OKÇUOĞLU isimli ve avukatlık yapan HADEP'te de faaliyet gösteren kişi getirmiş bana getirilen ateşkes önerisi çok kapsamlıydı, Olağanüstü halin kaldırılmasının geçici köy koruculuk sisteminin kaldırılmasının Türkiye'nin üniter yapısına hâlel gelmemek kaydıyla bir takım düzenlemelere girileceğini belirtmişti. Bu belge sanırım şimdi Avrupa arşivimizdedir, karşı olursa ileride bu belgeyi getiririm. Aynı konuda cezaevleri temsilcimiz SABRİ OK'la da bir görüşme yapılmış ben SABRİ OK'la telefonla konuştum. SABRİ OK kendisi ile de görüşüldüğünü ve aynı önerilerin kendisine de yapıldığını söyledi. Ben de bu konuda anlaşma yapmak istiyordum. Önerileri doğru olarak kabul etmek durumundaydım. Yine sanırım Genelkurmayın Toplumsal İlişkiler Başkanlığında çalışan bir Albay Brüksel'deki temsilciliğimize kadar gelmiş ve aynı önerileri getirmiş. Ben önerilerin ciddiyetine inandım, 1993'tede Özal'ın bu çeşit düşünceleri vardı ancak o zaman ordu bu konuya hazır değildi. Bana getirilen önerilerde artık ordunun da bu konuya hazırlandığı belirtiliyordu. Bu sebeple ben ateşkesi tek tarafı olarak ilan ettim. Bana söylenen resmen olmasa bile fiilen ateşkes şartlarına bağlı kalınacağı ve aşama aşama önerilerin gerçekleştirileceği idi. Ben SELİM OKÇUOĞLU ile 2 yıldır görüşmekteyim. Arabulucu durumunda idi. Kendisi ile telefonda görüşmelerim oldu dedi.

SELİM OKÇUOĞLU beni Avrupa'dan aradı Türkiye'den aramadı dedi.

MED televizyonunda SELİM OKÇUOĞLU ile yaptığım konuşmanın ses bandı yayınlandı. Benim karşımda konuşan şahıs SELİM OKÇUOĞLU'ydü.

Demin bana okuduğumuz Yüksekova ilçesindeki askeri araca ve Lice ilçesindeki Can markete yapılan saldırı olayının benim verdiğim emir ile ilgili yoktur. Bu olay ben İtalya'da yakalandıktan sonra yapılan olaydır. Gerillanın tepkisidir. Kendiliğinden yapılan bir eylemdir. Benden müstakil olarak emir veren bölge sorumlusu YAJWK sorumlusu PERÇİN KOD'dur.

SORULDU- Eylemlere dönük olarak verdiğiniz emir ve talimatlardan birkaçı seçilerek bize okunmuştur. Dosyamızda bunun gibi verdiğiniz yüzlerce emir ve talimat ve bunların kasetleri mevcuttur. Ancak verilen bu eylem talimatları sonunda toplam 5346 güvenlik görevlisinin şehit olduğu 10730 güvenlik görevlisinin yaralandığı ve birçoğunun sakat kaldığı. 4471 vatandaşımızın hayatlarını kaybettikleri, 5816 vatandaşımızın yaralandıkları ve bir kısmının sakat kaldığı, ayrıca yine Türk vatandaşı olan 18073 militanın öldürüldüğü 50146 kişinin de tutuklandıkları veya mahkum oldukları anlaşılmıştır. Bütün bu olayların nedeni verdiğiniz emir ve talimatlardır.

CEVABEN: Bilanço doğrudur. Belki ölüm ve yaralı sayısı şimdi bana okuduğunuz rakamlardan da fazladır. Bu olayların benim eğilimlerime göre gerçekleşip gerçekleşmediği münakaşa edilir ancak bu olayların sorumlusu benim doğrudur. Şunu da belirtirim ben silah kullanmadım. Emri ben verdim sorumluluk bana aittir dedi.

Doğu PERİNÇEK ilişkisi **SORULDU**

CEVAP- Doğu PERİNÇEK'in 1991 yılında kampımıza geldiği ve benimle görüşmeler yaptığı doğrudur. Ancak bizim örgütümüzde gizli lider konumuna getirildiği doğru değildir. Doğu PERİNÇEK bana siz bu şekilde muvaffak olamazsınız benim siyasi yapılanmam içinde yer almanız daha doğru olur şeklinde telkinlerde bulunuyordu, 1993 yılında ateşkes devam ederken Bingöl ilinde 33 askerin vurulması ateşkesi indirilen büyük bir darbe olmuştur. Bu olayı Diyarbakır bölge temsilciliği yapmıştır, Diyarbakır sorumlusu ŞEMDİN SAKIK tarafından gerçekleştirilmiştir. ŞEMDİN SAKIK'ın eylem anlayışı çerçevesinde yapılmış bir olaydır. Bir silahlı çatışmada köye giden 16 gerillanın öldürülmesi üzerine bu eylemi misilleme olarak yaptıklarını yani otobüsten indirdikleri 16 sivil askeri öldürdükle-

rini söylediler. Biz muhtelif çatışmalarda 14-15 askeri esir aldık. Bunlar silahlıydı. Buna rağmen iki sene yanımızda tuttuk. ERKG yönetmeliği ve benim anlayışım ve talimatlarım çerçevesinde iki sene sonra hepsini teslim ettik. Hiçbir kötü muamele yapmadık.

SORULDU- Genel Başkanlığını Akın Birdal'ın yaptığı İHD bize yakın bir kuruluştur. Ancak organik bağımız yoktur diyorsunuz?Oysa İHD Diyarbakır Şube Başkanı Mahmut Şakar Avrupa ERNK cephe merkezinin talimatıyla İstanbul HADEP İl Başkanlığına getirildi. Onun yerine de yani Diyarbakır İHD Şube Başkanlığına Osman BAYDEMİR atandı. Yine ERNK'nın talimatıyla Eren KESKİN İHD Genel Merkez teşkilatına getirildi. Böylece Akın BİRDAL desteklendi.

CEVABEN- Avrupa ERNK cephe teşkilatının bu tür faaliyetler gösterdiğini, atamalar yaptığını duydum karşı çıkmadım. Çünkü gerek HADEP olsun gerek İHD olsun bize yakın teşkilatlardır. Her ne kadar bu tanınan şahıslar PKK örgütü mensubu olacak kapasitede değilse de bize sempaticandılar ve böylece bir iş birliği içini girilmiş oldu. Bizim elimizde bulunan askerleri 1996 yılı zannederim Eylül ayında K. Irak'taki kampımıza gelen İHD Başkanı Akın BİRDAL, kapatılan RP Van Milletvekili Fethullah ERBAŞ ve yine bize yakın bir kuruluş olan MAZLUM-DER Genel Başkanı İhsan ARSLAN'ın ricalarını da göz önünde bulundurarak teslim etme sürecine girdik.

Necmettin ERBAKAN'ın Başkanlığı dönemindeki ilişkileri soruldu.

CEVABEN- Necmettin ERBAKAN 1996 yılında başbakan olduktan sonra bana Suriye de bulunan ve Suriye devletine yakın olduğunu bildiğim Ağa Kod Mervan ZERKİ ile Suriye de benim temsilcim olarak bulunan Delil Kod vasıtasıyla Erbakan'ın mesajı geldi, Necmettin ERBAKAN bu şahıslar vasıtasıyla bana ulaştırdığı notta "Güneydoğuya siyasi ekonomik, kültürel açılımlarda bulunmak istediklerini, bu nedenle barışın sağlanmasını, ateşkesin ilanını" öneriyordu. Bende bu görüşü olumlu bularak yine aynı şahıslar vasıtasıyla kendisine mektup yazdım ve bu önerisini kabul ettiğim yolunda mesaj gönderdim. İsmail Nacar isimli şahıs zaman zaman yine RP iktidarı zamanında benimle telefonla görüştü ve arabuluculuk tekliflerini iletti. O da benim yaptığım görüşmelerde, görüştüğüm kaynaklarla sizi bir araya getirebilirim diyordu.

SORULDU- İstanbul'da Özgür Gündem gazetesi el değiştirmesi ve bu gazetenin örgütle ilişkileri, Behçet CANTÜRK'ün örgüte yardımları konusunda diyecekleriniz nedir?

CEVABEN- Ben Özgür Gündem gazetesinde Ali FIRAT kod adıyla yazı yazıyordum. Behçet CANTÜRK'ün gazete yüzde yirmi beş hissesi vardı. Gerisi tamamen bazı ortakları olmakla birlikte örgütün inisiyatifindeydi. Bizim kontrolümüzdeydi. Avrupa temsilcimiz ERNK Bürosuna bağlı olarak çalışıyordu. dedi.

SORULDU- İstanbul da Özgür Gündem gazetesinin çıkarılması ve bunun örgütle ilişkisi ve bu ilişkileri daha ziyade PKK uyuşturucu bağlantısını ortaya atan gazete yazarlarına daha sonra saldırı olmuştur. Bunlardan bir tanesi de yazar Uğur Mumcudur. Bu konularını açıklayınız.

CEVAP- Yazar Uğur Mumcu'nun benimle ilgili örgütte ilgili yazıları yayınlanmıştır ve kitapları da vardır. Bunu biliyorum ve kendisini de tanıyorum. 12 Mart 1972 tarihinde Mamak askeri cezaevinde tutuklu olarak birlikte kalmıştık. Uğur Mumcu'nun eserleri örgüt, çeteler ve bunların devletle ilişkisi, yani devletten yararlanmaları konularını içeriyordu. Ölmeden önce Yalçın KÜÇÜK kanalıyla, benimle görüşmek istedi, zaman yetmediği için görüşemedik. Kendisi taktir ettiğim bir gazetecidir. Örgütün gelişiminin kendisine anlatmaktan sevinç duyarım, çünkü iyi bir araştırmacıydı. Kendisinin "bizim devlet mi Apo'yu büyüttü" söylemi vardı. Öldürme olayında benim bilgim yoktur ve bizim örgütümüzün de bu olayla herhangi bir irtibatı yoktur. Olsaydı benim mutlaka haberim olurdu.

Sanığa KÜRT-HA ajansının beyanı okundu soruldu.

CEVAP: Bu haber ajansı örgüte aittir, ancak verdiği haber saptırmadır. Daha sonra da yayınlanmıştır ve kesinlikle bizim örgütümüzün öldürme olayıyla hiç bir irtibatı yoktur, dedi.

SORULDU: 1993 yılında yine bir ateşkes ilanınız vardı, size öneri getiren mi oldu, yoksa kendi düşüncenizle mi tek taraflı olarak ateşkes ilan ettiniz?

CEVAP: 1993 yılında Celal Talabani bana geldi, onunla olan görüşmemizde Özal'ın ateşkes konusunda talebi olduğunu iletti. Böyle bir beklentisi olduğunu söyledi. Daha önceden de ben Türk gazetecilerinden Mehmet Ali Birand, Güneri Civaoglu, İsmet İmset'le aynı konuda röportaj yapmıştım. Ben bu Türk gazetecilerine Özal'ın ateşkes isteğinde samimi olup olmadığını sordum. Bu gazeteciler bana Turgut Özal'ın Kürt meselesine çözüm arayışı içinde olduğunu ve bu işi yapacak cesaretinin de bulunduğunu söylediler. Aynı soruyu Celal Talabani'ye de yönelttim. Celal Talabani de bana samimi gördüğünü ve bu konuda cesareti olduğunu söyledi, ben de amaç olarak olayı siyasi platforma götürmek istiyordum. Benim düşünceme uygun geldiğinden 15 Mart 1993 günü Celal Talabani'yle birlikte ateşkesi ilan ettim, ateşkes ilan ettiğimizde HEP milletvekilleri Ahmet Türk, Hatip Dicle, Sedat Yurttaş ve Sırrı Sakık da oradaydılar. Celal Talabani benimle görüşmesinde Turgut Özal'dan başka devlet içinde çeşitli kademelerde kişilerle görüştüğünü bu arada siyasi parti liderleriyle de görüştüğünü, izlenimlerinin olumlu olduğunu söylemişti. Hatta sonraki görüşmemizde Talabani, Özal'ın benim ateşkes ilan etmemden sonra rahat bir uyku uyuduğunu söylediğini iletti. İngiltere'de Arapça yayımlanan bir gazetede, gazetenin ismi El Vasaftır, Talabani'nin bir açıklaması oldu, bu açıklamasında Talabani görüştüğü isimlerle ilgili bazı isimler vermiştir. Ben bu açıklamayı okumadım, yalnız münderecatı hakkında bana bilgi verdiler, açıklama doğrudur.

1993 yılı Mart ve Nisan ayında olabilir Hasan Cemal Cumhuriyet Gazetesi adına benimle röportaj yapmaya gelmişti. Hasan Cemal'le yemek yerken Hasan Cemal bana o günkü İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'in benim için üslubunu biraz yumuşatsın, bizim de onun hakkında sert konuştuğumuzda aldırış etmesin dediğini iletti. Celal Talabani'yle olan ateşkesle ilgili konuşmalarımız ve gazeteci Hasan Cemal'le yemek esnasında yaptığımız konuşma, ikisi de benim evimde gerçekleşmiştir. İlk görüşme Şam'daki evimde gerçekleşmiştir. Hasan Cemal'le olan görüşme ise Lübnan'daki evimde olmuştur.

1993 yılı Martında ateşkes ilan ederken PSK Başkanı Kemal Burak da yanımızdaydı, o da ateşkesi destek veriyordu, o gün aramızda birlikte hareket etmek için Kemal Burak'la birlikte hareket etmemiz için bir protokol imzaladık. Bu protokol halen geçerlidir.

SORULDU: 1993 seçimlerinde HEP, SHP ile ittifak ederek seçimlere girdi, seçimler sonucunda 20'den ziyade HEP kökenli milletvekili parlamentoya girdi, HEP kökenli milletvekili adaylarının sizin tarafınızdan tespit edildiği ve tespit edilen adayların milletvekili olduğu konusunda ne diyorsunuz?

CEVAP: HEP'le SHP'nin ittifak ederek seçimlere girmesini fiilen destekledim. Bildiğiniz gibi SHP, Cumhuriyet Halk Partisinin mirasını almıştır. Cumhuriyet Halk Partisi Türkiye'nin en köklü partilerinden biridir. Kürt meselesini bu partiyle çözebiliriz diye düşündüm. Esasında SHP'nin de Kürt meselesiyle ilgili hazırladığı rapor vardır. Bu sebeple HEP'le SHP'nin ittifak yapmalarını destekledim, ittifakın ortamının hazırlanması için çaba sarf ettim. Dolayısıyla gösterilen HEP kökenli milletvekili adaylarının bir kısmını tanınamakla beraber adayların seçiminde etkili oldum ve seçilenlerin adaylıklarını onayladım. Seçimlerden evvel Zübeyir Aydar, Ahmet Türk, Hatip Dicle, Leyla Zana, Sedat Yurttaş, Sırrı Sakık'la görüştüm. Bunların bir kısmıyla bizzat yüz yüze görüştüm. Yüz yüze görüştüğüm kişiler arasında Leyla Zana, Ahmet Türk, Sedat Yurttaş, Zübeyir Aydar vardır. Diğer milletvekili adaylarıyla telefon ile görüştüm. Yüz yüze görüşmeler Suriye ve Lübnan'daki evimde olmuştur.

Birinci Türkiye Büyük Millet Meclisi açıldığı zaman Kürt milletvekilleri de meclise kendi kıyafetleriyle gelmişlerdi ve kendi dilleriyle Ükonuşuyorlardı. Esasen bunların çoğu Türkçe'yi bilmiyordu. Ben o zaman seçilen milletvekillerine meclise kendi kıyafetlerinizle gidebilirsiniz. Mecliste Kürtçe konuşabilirsiniz, yani Kürt olduğunuzu belirtebilirsiniz şeklinde talimat verdim, daha sonra onlara böyle bir görüş ilettim. Yoksa kesin kes yemin merasiminde şu işleri yapacaksınız diye talimat vermedim.

SORULDU: HEP-SHP ittifakında SHP adına kimlerle konuştunuz ve konuşmalar sırasında SHP tarafından size bazı vaatlerde bulunuldu mu?

CEVAP: HEP-SHP ittifakında SHP'lilerle görüşmeleri HEP'e bırakmıştım. SHP adına görüşmelerin kimler tarafından yapıldığını bilemiyorum. Yapılan görüşmelerde vaat edilen menfaatler partinin yani SHP'nin içinde kalın, konuyu bizim partinin görüşlerine göre çözelim şeklindeydi. Sanırım hükümet olduklarında HEP kökenlilere bakanlık veya HEP'e genel müdürlükler verilmesi vaat edilmişti.

SORULDU: HADEP ilişkisi soruldu.

CEVAP: 23 Haziran 1996 tarihinde yapılan HADEP Kurultayında Türk bayrağının indirilmesi olayı tamamen HADEP'in bir gafıdır. Olaydan bir kaç gün sonra MED TV'de yaptığım konuşmada bu olayın yanlış olduğunu ortaya koydum.

HADEP bünyesinde yurt içinde oluşturulan Gençlik ve Kadın komisyonlarında yapılan eğitim çalışmalarıyla Romanya ve Moldavya gibi ülkelerde yapılan eğitim çalışmaları tamamen benim perspektifime, görüşlerime uygun olarak yapılan çalışmalardır. Ben kendilerine buraya PKK ideolojisini taşıyamazsınız siyasal ve yasal gerçeklere uygun bir eğitim yaparak bilinçlenmeyi sağlayacaksınız diyordum. □□Romanya ve Moldavya gibi ülkelerde yapılan eğitim çalışmalarında yetişen müdahaleci grupların HADEP'in faaliyetlerinde ve icraatlarında söz sahibi oldukları doğrudur. Yurtdışındaki ve özellikle Romanya'da ki eğitim çalışmalarını Mehmet Hoca Kod CEVAT SOYSAL yürütmüştür. MEHMET HOCA Kod CEVAT SOYSAL benimle telefonla irtibat kurarak görüş ve talimatlarımı alıyordu.

HADEP'in il ve ilçe teşkilatlarında gerek yurtdışındaki kamplara ve gerekse kırsal alana eleman gönderme faaliyetinin yürütüldüğü doğrudur. Ancak ben kendilerine bu işin yasal parti olmaları nedeniyle kendilerine zarar vereceğini bu faaliyetlerinin yanlış olduğunu belirtiyordum. HADEP'in kuruluşu sırasında Avrupa teşkilatımız vasıtasıyla para yardımı yaptık. Zannederim bu yardım 200.000 mark civarında idi. Kendileri adına düzenlenen gecelerde toplanan paralar bu şekilde bu partiye aktarılmıştır. □□Halen cezaevinde hükümlü olarak bulunan PKK mensubu SABRİ OK'un HADEP'lilere talimatlar verdiği doğrudur. Üst düzey kararları da vermektedir. Ancak benim demek istediğim şudur. Ben esasen bir siyasi kanal arayışı içindeyim, fakat bir HADEP'linin yasal gerçekler karşısında kendisini PKK militanı gibi görmesi ve göstermesi yanlıştır. HADEP'le olan işbirliğimizi şu çerçevede anlatabilirim. Madem ki bu parti bizim tabanımıza dayanıyor bizi temsili doğru olarak yapması ve bunun içinde eğitim görmesi gerekir. Siyasi bir realite karşısında yasal bir parti olduğuna da unutmaması gerekir.

Yaklaşan 18 Nisan seçimleri dolayısıyla HADEP'in yapabileceği ittifaklar soruldu?

CEVABEN: 18 Nisan 1999 tarihinde yapılacak milletvekili seçimleri dolayısıyla HADEP'in CHP veya DTP ile ittifak yapıp yapmayacağı konusunda benden Avrupa'da ki görevlimiz Şahin kod FERHAT ABDİ ŞAHİN vasıtasıyla görüş soruldu ben her iki parti içinde yapılacak ittifak için olumlu görüş belirttim. Her iki partinin baraj sorunu vardı. Bu nedenle HADEP ile her ikisinin de ittifak yapması mümkündü. Cumhuriyet Halk Partisi bu ittifak görüşmesinde bazı şartlar ileri sürmüş, seçimlerden sonra HADEP bünyesinden milletvekili olanların parti içinde kalması, Kürt sorunun Cumhuriyet Halk Partisinin görüşlerine göre çözülmesi ve sivri isimlerin aday olmaması gibi isteklerde bulunmuş, bende bunu normal karşıladım ve ittifak çalışmasına devam edin dedim. Keza DPT Genel Başkanı HÜSAMETTİN CİNDORUK'un da uzun bir demokrasi deneyimi olması ve bu partinin de demokrat yapıda bir parti olması nedeniyle bu ittifakı da onayladım. DTP'nin kontenjan istediğini yani ön sıralarda yer istediğini söylediler. Bunun üzerine HÜSAMETTİN CİNDORUK'un Diyarbakır'da İSMET SEZGİN'in Batman'da aday gösterilebileceğini belirttim zaten İSMET SEZGİN'in 1993 yılındaki temasında tanıyordum.

ABDÜLMELİK FIRAT muhafazakar bir yapıdadır ve zaten Şeyh Sait'in torunudur benimle defaten görüşmüştür. Suriye'de gelmiştir kendisinin HADEP Genel Başkanı olmak gibi bir niyeti vardı bende uygun gördüm. Çünkü yukarıda söylediğim gibi muhafazakar yapıda olduğu için Refah Partisi'ne gidecek oyları toplayabilirdi. Ayrıca bugünkü HADEP'in teşkilatı sol yapıdadır. Böylece her iki görüş oyların daha fazla toplanmasını sağlayabilirdi. Ancak HADEP'in teşkilatına sol görüş hakim olduğu için Abdülmelik Fırat'ın genel başkanlığını istemediler. Bunu bana yine Avrupa'da ki görevlimiz Şahin ulaştırdı. HADEP'ten başka çevrelerde mesela Leyla ZANA ve arkadaşları ABDÜLMELİK FIRAT'ın genel başkanlığına karşı çıkmışlar bu noktada zannederim çekememezlik de var.

06.05.1996 günü kendisine yapılan suikast girişimini YALÇIN KÜÇÜK'ün Ühaber vermesi olayı tekrar soruldu.

CEVAP: Bu konuda YALÇIN KÜÇÜK'ün söyledikleri doğrudur. Yani kendisine bu olayı haber veren kaynaklar konusunda söylediklerinin doğru olması gerekir. Benim izlenimlerime göre de bu haber YALÇIN KÜÇÜK'e ANAP çevresinden sızdırılmış olup elbette ki genel başkanlarının bilgisi tahtında olmuştur.

SORU: Emir ve talimatınızla hareket eden kırsal alandaki örgüt mensuplarının kullandığı normal silahlar ve helikopter saldırılarında kullandığınız STRELLA 2 M KAKRUŞA-SAM6-SAM7 füzelerinin temini nasıl olmaktadır. Sizin bilginiz dahilinde mi?

CEVAP: PKK'nın elindeki silahlar Körfez savaşında kuzeye doğru sürülen insanların bıraktıkları silahları topladık ve bir kısmını da para ile aynı yoldan satın aldık. Bizim silahlarımızın temini mali kaynaklarımıza dayanır. Mali kaynaklar büyük çoğunlukla Avrupa'dan bağış ve kampanyalardan elde ettiğimiz gelirlerdir. Örgütün mali kaynak temininde vergilendirme adı altında para toplanmaktadır. Bölge temsilciliklerine bağlı kişiler uygun buldukları şahıslardan para toplamaktadırlar. ERNK adına makbuz basıp para temin etme bölgelerin inisiyatifindedir. Kırsal alanda faaliyet gösteren özellikle BOTAN bölgesi gibi geliri olmayan bölgelere bence bilinen milyon dolar miktarlarında yıllık gelir para bu bölgelere gönderilmiştir. Benim bilgim dahilindedir. SOLHAN bölgesine 15 milyon dolar gönderilmiştir dedi.

SORULDU: 1990 yılından itibaren Türkiye dahilinde örgütünüzü yardım eden iş adamları, dernekler veya kuruluşlar hakkında ve devlet ihalelerine giren müteahhitlere iş alabilmeleri için yardım edip etmediğiniz, ihaleyi alması için yardım ettiği iş adamlarından vergilendirme alınıp alınmadığı, Zağros bölgesinde uyuşturucu madde kaçakçılığına göz yumulup yumulmadığı üst düzeyde uyuşturucu kaçakçılığı ilişkisi soruldu.

CEVAP: 1991-1993 yılları arasında bölgedeki müteahhitlerden yüzde itibariyle bir miktar örgüte gelir adı altında paralar alınmıştır. Müteahhit firmalar örgütün gücünü kullanarak ihale aldıklarında bizde onunu üzerinden bir gelir temin etmekteyiz. Bunlardan Halis TOPRK fabrika yapımına başlarken bizimkiler ondan eğer burada fabrika yapacaksa, çalıştıracaksa bir ücret vermek zorunda, yani örgüte bir bedel vereceksin demişler ve ondan ücret almışlardır. Miktarını bilemiyorum. Bölgelerdeki elemanlarımız tahsil etmişlerdir. Ali Rıza SEPETOĞLU'nun ailece işlettiği taş ocakları vardır. Keza bundan da bölgesel örgütümüz örgüt adına ücret almıştır. Miktarını bilemiyorum. Keza Ceylan Holding şirketinden bölgesel birimlerimiz para tahsil etmiştir. Miktarını bilemiyorum. Bu para alma usulü bölgemizde yaygındır. Hatta Behçet CANTÜRK de örgütümüze yardımda bulunuyordu. Yüksekova da Cihangir ağa, Mardin de Türk ailesi ile Kahramanlar ailesinden örgüt para tahsil etmiştir. Bunun dışında ismini bilemediğim çok sayıda iş adamından da para temin edilmektedir. Ayrıca Başkale, Hakkari bölgesindeki uyuşturucu ticareti ile ilgili olarak, silah ve hayvan ticareti de dahildir, bu gibi işleri yapanlardan örgüt adına Ferhat kod Osman ÖCALAN tarafından para tahsil edilmektedir. Ayrıca sınır boylarında örgüte ait gümrük birimleri adı altında oluşumlar vardır. Paraları bunlar tahsil etmektedir. Her örgütün bu şekilde bir uygulaması bulunmaktadır. Örgütün Avrupa da topladığı paraları Sinan adındaki elemanımız İsviçre bankalarına yatırmaktadır. Mali işlerle bu

şahıs uğraşmaktadır. Kendisi Nusaybinlidir. Med-Tv de çalışmaktadır. Belçika de yakalanan Haydar A BABA adlı örgüt elemanımızın üzerinde yakalanan parada örgüte aittir.

SORULDU: PKK tarafından kullanılan Strella füzelerinin nasıl temin Üedildiği soruldu.

CEVABEN: Yunanistan'da bulunan temsilcimiz Rozalin kod Ayfer KAYA Yunanistan da bir yardım kampanyası oluşturduğu kiliselerden ve bize yardımcı olan halktan toplanan paralarla fiyatı artırılmış vaziyette gazete ve dergi satışından elde edilen paralarla alınacak füzelerin finansmanı sağlandı ve Sırbistan bölgesinden tanesi 18 bin dolara alınan 20 adet Strella füzesi tüccar vasıtasıyla yerinde yani K. Irak'ta örgüte teslim edildi. Yine kullanmış olduğumuz Sam 6 ve Sam 7 füzeleri etapta K. Irak'taki boşluktan yararlanarak temin olunduğu, daha sonra bu füzeler Rusya dan Kafkaslar üzerinden Ermenistan ve Bakü hattıyla K. Irak'a geçirildi. Hatta füzelerin bir kısmı İran servisinin eline geçti. Bu füzeler konusunda Yunan gizli servisinin yol göstermiş olması mümkündür. Bu füzelerin eğitimi Kosova bölgesinde yapıldığını zannediyorum.

Hadepli bin grubun oluşturduğu DEMOS grubu soruldu.

CEVAP:Bu grup HADEP içindeki radikal, ılımlı çekişmesi sonucu Ahmet TÜRK, Sırrı SAKIK, kemal Parlak, ABDÜLMELİK FIRAT tarafından oluşturulmuş ise de ılımlı barışçı grubu temsil eden bu grup şu anda bizim kontrolümüz altına alınmıştır ve kontrol altındadır.

SORU:1984 Ağustos ayında Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla ilgili ve silahlı propaganda birlikleri kurulması ile ilgili diyecekleriniz nelerdir.

CEVAP:PKK örgütü kuruluşundan itibaren silahlı mücadelemizi 1984 Ağustosuna kadar olan bölüm ve ondan sonraki bölümler olarak ayırabiliriz. Birinci dönem Hilvan-Siverek dönemidir. Daha çok mahalli otoriteye karşı yani ağalar-şihlar gibi etkin olan ailelere karşı olduğumuz dönemdir. Şemdinli ve Eruh baskınları ise devlete karşı doğrudan gerilla karakterinde başlar kendi içinde aşamalara ayrılmaktadır. Birinci aşama 1987 yılına kadardır. Bu tarih geçici Köy korucularının orta-ya çıkmadığı bir dönemdir. Daha çok silahlı propagandayı hedef alır, yani biz varız hareketidir. 1982 yılında Diyarbakır cezaevinde bizim elemanlarımızca ölüm oruçları başlamıştı, Merkez Komiteden 3 kişi bu ölüm oruçlarında yitirilince böyle bir eyleme karar verdim. Hatta bu başlangıç 1983 yılı olmalıydı. Eruh ve Şemdinli benim talimatımla olmuştur. Çünkü büyük baskılar vardı ve ölüm oruçları çok vahim olaylardı. Bu ölüm oruçlarında Merkez Komiteden Mazlum DOĞAN, Kemal PİR, Mehmet Hayri DURMUŞ yitirildi. 1987 yılından itibaren Olağanüstü hal gelmiştir. Bu yeni bir aşamadır. Geçici Köy koruculuğu sistemi kurulmuştur. Bu dönemde biz artık köy korucularını da hedef almıştık, Eruh ve Şemdinli ilçelerine baskın düzenleyen birliklerimiz K. Irak'ta KDP nin kontrolündeki bölgede hazırlanmıştır. Bu kamp LOLAN kampıdır. Bizim K. Irak'ta o dönemde temel kampımız Lolan kampıdır. Bunun dışında Hayat-Lakyek kamplarımız vardı. Eğitimlerimizi bu kamplarda veriyorduk. Bu dönemde biz KDP lideri Barzani ile irtibat halindeydik. 1987den itibaren çok miktarda eylemler oldu. Bu eylemlerin içerisinde sivillerde öldürülmüştür. 1998 den itibaren Karadeniz ve Akdeniz'e açılım politikaları olmuştur. Bu benim bilgim dahilindedir. Sivas-Tokat-Amasya ve Samsun bölgesinden Karadeniz'e ulaşma politikasıdır. Aynı zamanda burada sol örgütlerde faaliyet gösteriyordu. Bu örgütler DHKP:C ve TIKKO dur. Buların bizden talepleri olmuştur. bizimki destektir. Sivas ve Tokat havalesinde meydana gelen öldürme olayları da örgüt elemanlarımızca yapılan ve o bölgede bulunan grupların yani Türkiye sol grubunun birleşik yürüttükleri eylemlerdir.

SORULDU:Devrimci Halk Partisi (DHP) soruldu.

CEVAP: Bu örgüt bünyemizden ayrıştırılan Türk kökenliler tarafından kuruldu. Bizim eleman ve silah yardımımız vardır. Amaç savaşı Türkiyelileştirmek ve dağlık bölgede yaşayan yoksul Türkmen Alevileri örgütleyip bu hareketin içine sokmaktır.

SORU: MED televizyonunun kuruluş amacı ve finans kaynaklarını anlatınız.

CEVAP: 1990 dan sonra Türkiye'de de özel televizyonlar büyük bir gelişme gösterdi. Biz de PKK olarak bu teknik imkandan yararlanıp yararlanmayacağımızı araştırdık. Neticede İngiltere'den lisans almak Fransa'dan da uydu temin etmek suretiyle televizyon kurabileceğimizi tespit ettik. 1993

veya 1994 yılında MED televizyonunu faaliyete geçirdik. Lisansı İngiliz ITC bağımsız şirketinden aldık. Uyduyu ise Fransa'dan temin ettik. Finansını bağış yoluyla temin ettik. Özel bir bağış kampanyası açtık. Ayrıca MED televizyonunda çalışan kişiler kendi adamlarıdır bunlar bu televizyonda parasız gönüllü olarak çalışmaktadırlar. MED televizyonunu kurmakta ki birinci amacımız tabii PKK'nın siyasi görüşüne uygun propaganda yapmaktır. Ayrıca bu televizyonda Kürt folkloru Kürt müziği Kürt kültürü ile ilgili programlarda yapılmaktadır. Tahminime göre yılda 50 milyon mark masraf gitmektedir. Başlangıçta Amerika Birleşik Devletlerinde de bir uyduyum vardı. Sonra Fransa'dan uydu kiralandı. Amerikalı şirket ile olan anlaşmamızda sürüyor ancak bu uydu sanırım kullanılmıyor.

Şirket anlaşmasında MED televizyonunun ortağı var görünüyor ancak MED televizyonu bizim televizyonumuzdur ve bizim desteğimiz olmadan yürümez. MED televizyonunun finans ihtiyacını karşılamak ve toplanılan paraları kullanılır duruma getirmek yani yasal hale getirmek için vakıflar kurduk. Bu vakıflar Londra'da, İsviçre'de belki de Belçika'da vardır. MED televizyonunun kuruluşunda uyuşturucudan elde edilen para kullanılmamıştır. Bizim örgütümüzün doğrudan uyuşturucu madde ticareti ile iştigali yoktur. Başlangıçta da ifade ettim bizim Zağros bölgesi dediğimiz Van ve Hakkari bölgesinin normal ticareti uyuşturucu ticaretidir. Orada ki bölge sorumlularımız bu uyuşturucu ticaretinden pay almışlardır. Bunun dışında örgütümüz uyuşturucu ticareti ile iştigal etmez. Ayrıca Avrupa polisi de bu konuda çok dikkatlidir. Uyuşturucu ticaretinden kazanılan parayı kullanmamıza imkan yoktur. Alman polisi de PKK'nın uyuşturucu ticareti ile ilgisi yoktur demiştir.

SORU: PKK'nın uyuşturucu ticareti ile iştigal etmediğini söylemektесiniz. Ancak PKK örgütüne yapılan operasyonlarda PKK militanlarının barındıkları sığınaklarda yapılan aramalarda 7 ton 466 kg esrar, 1 milyon 984 bin kök hint keneviri, 63 kg. 375 gram eroin, 33 kg. baz morfin 1 adet uyuşturucu imalathanesi ele geçirildiği tespit edilmiştir.

CEVAP: Bana okuduğunuz olaylardan benim haberim yoktur. Ben başından beri uyuşturucu ticaretine karşı çıktım. 1990'lı yıllarda İran'da Makü bölge sorumlusu ile yaptığım konuşmada bu uyuşturucu ticaretini bırakın uyuşturucu ticareti PKK'nın siyasi yönünü bitirir dedim.

Yakalanan uyuşturucu maddelerinin PKK'li olan elemanlarının verdikleri bildirilen bilgilerden uyuşturucu trafiğinin DERİNCE-TRIESTE ve BATI AVRUPA, HAYDARPAŞA-KÖSTENCE-BUDAPEŞTE-ALMANYA, EDİRNE-SOFYA-BÜKREŞ-ALMANYA ve BATI AVRUPA ülkeleri KAPIKULE-PATNOS limanı-TRIESTE-İSVEÇ ve FRANSA, LİMANI-TRIESTE İSVEÇ ve FRANSA, KAPIKULE-SOFYA-BÜKREŞ-BUDAPEŞTE-VİYANA-ROMA ve BATI AVRUPA ülkeleri olduğu anlatıldı soruldu.

CEVAP: Benim bilgim dahilinde uyuşturucu kaçakçılığını PKK örgütü yapmamıştır. Şayet uyuşturucu kaçakçılığı yaparken yakalanan PKK örgütü elemanları varsa bundan alan sorumluları haberdardır. Ama ben başlangıçtan beri uyuşturucu ticaretine karşı çıktım. □□Sürgünde Kürdistan Parlamentosu

SORULDU:

CEVAP: 1994 yılında bir kısım DEP milletvekillerinin takibata uğrayıp tutuklanmaları, bir kısmının yurt dışına kaçmasından sonra sürgünde kürdistan parlamentosu fikri oluşmaya başladı. Bu DEP milletvekillerinden oluşum kurma fikrini bende benimsedim. Çünkü Türkiye'de DEP için parlamenter faaliyet kısıtlanmıştı. Diploması alanında faaliyet gösterecek legal bir kuruluşa ihtiyaç vardı. Ayrıca PKK gibi bir örgütte ilişki kurabilecekleri legal ve kabul görmüş bir oluşum meydana gelecekti. Bu nedenlerle sürgünde bir Ükürdistan parlamentosu kurulmasını destekledim. Sürgünde Kürt parlamentosu 1995 yılında Lahey'de kurulmuş olup, bugün merkezi Brüksel'dedir. 4-5 yerde genel kurul yapmıştır. Başkanı YAŞAR KAYA olup, benim bildiğim üyeleri ZÜBEYİR AYDAR, REMZİ KARTAL, NİZAMETTİN TOĞUÇ, ALİ YİĞİT, MAHMUT KILIÇ'tır. Çoğaltmak mümkündür, hatırladıklarım bunlardır, bu parlamentonun 65 üyesi mevcut olup yukarıda asyıldığı isimlerin de bulunduğu 12 tanesi ERNK temsilcisidir. NAİF GÜNEŞ başlangıçta bu parlamento üyesi iken daha sonra bu parlamentoyu bıraktı belki özel nedenlerle bırakmış olabilir. Parlamentoda en fazla temsilci ERNK'nın yani bizim olup başka gruplarında temsilcileri vardır. Örneğin RIZGARİ grubu gibi. Parlamento Norveç'de, Moskova'da, İtalya'da toplantıları gerçekleştirdiği, en sonda İspanya'nın

BASK bölgesinde 1999 yılı Temmuz ayında toplantı yapma hazırlığı içindedir. ERNK temsilcilerinin seçimine gelince bunlar zaten maruf kişiler olup benim müdahaleme gerek kalmadan seçilmişlerdir. Diğer gruplara ise ben karışmadım. Benim bu parlamento üyelerine başka devletlerle münasebetlerinde perspektif vermeme lüzum kalmadı, çünkü kendileri zaten tecrübeli kişiler olup büyük ölçüde münasebet geliştirmişlerdir. Sadece Roma'ya gidişinde kendilerine "Roma'ya gidin parlamenterler ile ilişki kurun bana davetiye çıkarmalarını sağlayın şeklinde talimat verdim"

SORU: Ulusal Kongre soruldu:

CEVAP: Bu ulusal kongreyi bir şemsiye örgüt şeklinde düşündük. Sürgünde Kürt parlamentosunu içine almakla birlikte bu parlamentonun dışında kalan grupları yani Dünya da ki bütün Kürtleri kapsayacak şekilde oluşturulan bir örgüt olacaktı. Bu örgütün amacı Kürt içi anlaşmazlıkları çözmek, Kürtler adına genel diplomasi faaliyetini yürütmek şeklinde iki ana esasta toplanabilir. Amacımız budur. Ulusal kongre önümüzdeki ay sürgünde Kürt parlamentosunun bulunduğu yerde yani Brüksel'de toplanacaktır.

SORU: PKK örgütünün liderliğiniz altında yapılanmasını anlatınız: Örgütün kuruluşundan bu yana örgüt elemanları sizi hangi kod isimlerinize tanıtmaktadır.

CEVAP:PKK örgütü klasik anlamda siyasi parti olmaktan öte benim konumumda onunla birlikte değerlendirildiğinde örgütümüz parti, ordu ve cephe şeklinde teşkilatlanmıştır. Bana örgütte genelde APO denmektedir. Yazışmalarda ise Ali Fırat kod adını kullanıyordum. Daha önceden merkezi yürütme ve merkez komite kavramları vardı. 5 inci kongreden sonra biz, başkanlık ve yardımcıları şeklinde bir kurula gittik. Bunun alanlara ayrılması eyaletler biçimindedir. Ayrıca yurt dışı temsilciliklerimiz vardır. Daha alt düzeyde de temsilciliklerimiz vardır. 6. Kongreye doğru önde gelen kadrolar toplandı. 6. Kongre şu anda sonuçlanmıştır. Yeniden yapılanma sloganı altında yapılmıştır. Daha çok belli karargahlarda iki merkez komite elemanı etrafında alan yönetimleri oluşmaktadır. Pratikte böyle icra edilmektedir. Bu birimler hem karar hem de uygulama birimleridir. Merkez komite üyeleri bir klasik bir de orta boy kadrolar vardır. Benim yardımcılarım CUMA KOD CEMİL BAYIK-ABBAS KOD DURAN KALKAN, AVAREŞ KOD MUSTAFA KARASU, EBUBEKİR KOD HALİL ATAÇ, CEMAL KOD MURAT KARAYILAN, FUAT KOD ALİ HAYDAR KAYTAN'dır, bunlar benim yardımcılarımdır. Bu isimler en üst düzey elemanlardır. Yani başkanlık konseyidir. Benim yakalanmam üzerine ayrı bir statü alacaklardır. Yeni bir merkez oluşacak ve ağırlıklı olarak bu belirttiğim isimlerden olacaktır. 6. Kongre 450 ye yakın kadro ile toplanmıştır. Kongre Kuzey Irak'ta HAKURKE bölgesinde toplanmıştır. Avrupa'da örgütü idare eden KANİ YILMAZ KOD FAYSAL DUNLAYICI Moskova'da MAHİR WELAT KOD NUMAN UÇAR'dır. YAJK (Yektiya Azadiya Jinen Kürdistan) (Kürdistan Özgür Kadınlar Birliği) bu örgüt hakkında bildiklerim şunlardır Yöneticisi SAKİNE KOD GÖNÜL TEPE, yine SAKİNE KOD FATMA ALTINMAKAS ve yine SAKİNE KOD ŞEHNAZ ALTUN'dur. Bunların emrinde Avrupa dahil 3000 kadar kadın örgüt elemanı vardır. ZAGROS eyaleti sorumlusu EBUBEKİR KOD HALİL ATAÇ'tır. BOTAN (Şırnak-Çukurca) eyalet sorumlusu CEMAL KOD MURAT KARAYILAN'dır. MARDİN eyalet sorumlusu 25.01.1999'da ölmüştür. Onun yerine halen atama yapılmamıştır. GARZAN eyaletine CELAL KOD SÜLEYMAN KAYDI, AMED eyaletinde TOPAL NASIR KOD FARUK BOZKURT, Erzurum eyaletinde YILMAZ KOD YILDIRIM KAYA'dır. SERHAT EYALETİ halen teşkilatın değildir. DERSİM EYALET sorumlusu KAZIM KOD HAMİLİ YILDIRIM'dır. GÜNEY BATI eyalet sorumlusu SARI İBRAHİM KOD RAMAZAN TOPTAŞ'tır. KOÇGİRİ eyalet sorumlusu ALİŞER KOD YÜCEL HALİS'tir. olarak faaliyet yürütmektedirler. Kuzey Irak'ı Behdinan ve Soran olmak üzere ikiye ayrılmıştır. Birinde OSMAN ÖCALAN vardır diğesinde de ABBAS KOD DURAN KALKAN vardır.

SORU: Yurt içinde ve yurt dışında örgütünüze çeşitli faaliyetlerle katılan ve yardımcı olan dernek, parti, bilim adamları, üniversiteler, sanatçılar ve avukatlar olduğunu biliyoruz sizinle irtibat kuran bu belirttiğiniz kuruluşlardan kimler vardır anlatınız.

CEVAP: Bazı sanatçılar MED tv'nin konserine çıkmıştır. Bu bir destek olarak değerlendirilmektedir. Bunlardan FERHAT TUNÇ, AHMET KAYA, ŞİVAN PERVER, bizim elemanlarımız

İBRAHİM TATLİTES'ten 1990lı yıllarda korkutmak suretiyle para almışlardır. Ben bunu duydum haberim vardır. 1998 Aralık ayında HALUK GERGER beni Roma'da evimde ziyaret etmiştir. Gazete yazısında da bu görüşmenin içeriği yazılıdır. Avukat ŞERAFETTİN KAYA ve Avukat SERHAT BUCAK Roma'da gelerek beni ziyaret etmişlerdir. DOĞU ERGİL ile ben daha önceden görüşmedim. Ben bu adamı raporu ile tanıyorum. DOĞU ERGİL İsviçre'ye geldiğinde PKK örgütü elemanlarından bir grup kendisi ile görüşme yapmış. DOĞU ERGİL ile görüşme yapan bizim elemanlarımız DOĞU ERGİL'i pek olumlu bulmamışlar. Hatta bu işin yani Kürt meselesinin rantı ile uğraştığını bana söylediler. Çünkü bazı kuruluşlar bu işlerle uğraşanlara yardım yapmaktadır. NGO kuruluşlarından (Uluslararası Sözde Yardım Kuruluşu asli faaliyeti istihbarat servislerinin örgütlere yardım faaliyetidir) DOĞU ERGİL'e para yardımı edildiğini duydum, yardım eden kuruluşa bu yardım tarzı iyi bir yardım tarzı değildir dedim. Bu paranın çoğu ranta gitmektedir. Bizim meselemize faydası yoktur dedi. AHMET KAYA'nın bize fazla yakın olduğunu söyleyemem 1993 yılında Almanya'da ki bir toplantıya katıldığını biliyorum.

Suriye ilişkileri, Suriye'den çıkışı ve Avrupa'da ki temasları yakalanışı soruldu.

CEVAP: 1979 yılı Temmuz ayında benim kuryem olan Suruç'lu Ethem AKCAN isimli kuryem ile birlikte Suriye'ye geçtik. ETHEM AKCAN alanı çok iyi tanıyan bir tanıyan bir elemandı onunla birlikte geçişi yaptık. Evvela Suruç'un karşısına düşen Kobani denilen kasabada Ethem'in amcası olan ÖMER MUHTAR'ın evinde bir müddet kaldık. Bu arada Filistin örgütü ile irtibat kurarak bu örgütten "Demokratik Cephe Kimliği" temin ettik. Temin ettiğimiz bu kimliklerle Lübnan'a geçtik. Filistin örgütü bize Bekaa vadisinde yer verdi. Bu yeri kendi kampımız haline getirdik. Giderek örgüte bağlı elemanları burada topladım burada kendi eğitimimizi kendimiz yaptık. Her ne kadar Filistin örgütü bizleri kendi askerleri gibi görüyorlardı ise de biz kendimizi ve onlardan ayrı olduğumuzu kabul ettirdik. Bu kampta üç yıl faaliyet gösterdik. Helve adı verilen bu kampa daha sonra Mahsun KORKMAZ akademisi ismini verdik. 1992 yılında Türkiye'den bugünküne benzer baskılar gelmesi üzerine ve aynı zamanda Kuzey Irak'ta bizim için faaliyet alanları doğması ve dolayısıyla Bekaa vadisinin eski işlevini kaybetmesi üzerine Suriye'ye geçtim. Önce Hafız Esad'ın kardeşi Cemil Esad ile ilişki kurdum. Cemil Esad sosyal ilişkiler geliştiren ve kuran bir insandır. Suriye bizi siyasetten hiçbir zaman kabul etmedi. Sosyal ilişkiler çerçevesinde kabul etti. CEMİL ESAD'ı bayramlarda ziyarete giderdim. Bu arada bizim Şam'da büyük bir tüccar olarak tanıdığımız A A KOD MERVAN ZERKİ ile yoğun ilişkilerimiz sonucunda bu şahsın EL-MUHABERAT denilen Suriye İstihbarat Servisinin elemanı olduğunu öğrendim. MERVAN ZERKİ aslen Erzurumlu olan Kürt kökenli bir insandır, dolayısıyla MERVAN ZERKİ ÜSuriye istihbaratı ve devleti ile aramızda bir halka oluşturdu. Suriye bizi resmen ve siyasetten tanımamakla, kendisinden sorulduğumuzda bizde APO KOD ABDULLAH ÖCALAN isimli birisi yoktur diyebiliyordu. Yani Suriye'nin bizi siyasetten tanımaması ve sosyal ilişkiler içinde tanınması kendi açısından aldığı bir tedbirdir. MERVAN ZERKİ ben Suriye'den ayrıldıktan sonra AL-TECALMA AL-VATAN EL DEMOKRASİYE (Ulusal Demokratik Birlik) adı altında bir parti kurdu ve kurduğu bu parti ile PKK'nın mirasına konarak bizim çekilmemizden sonra Suriye'de ki çok geniş olan Kürt potansiyeli toplarladı. Biz Suriye'ye geldiğimiz zaman kalabalık olduğumuz için geniş evler satın almış veya kiralamıştık. Daha sonra bu evleri parti okullarına çevirdik. Bir Kürtçe eğitim birde Türkçe eğitim yapan okul açtık, Suriye makamlarına ise hastalarımız ve sakatlarımız var bu evler bize lazım dedik, onlarda bu görüntü altında müsaade ettiler, ancak zaman zaman EL-MUHABERATIN elemanları okullarımıza geliyorlar ve denetliyorlardı. Şam'da ikamet ettiğim evi de kendim satın aldım. Korumamızı da kendimiz yaptık. Suriye Hükümeti uzaktan gözetleme yapmış olabilir. Suriye'de bulunduğum süre içerisinde ALİ AMMAR adına tanzim edilmiş Demokratik Cephe Kimliği ile dolaştım. 1992 sonunda 09 Ekim 1998 tarihine kadar ağırlıklı olarak Şam'da kaldım, zaman zaman Lübnan'a da gittim. Benim okullarım biraz şehrin dışında kalır, Kürtçe eğitim yapan ve Türkçe eğitim yapan iki okul ile birlikte burada bir evim daha vardır, birde şehir merkezinde evim vardır. Türkiye'nin baskısı üzerine Suriye Hükümeti bana "Ya Türkiye ile aramızda savaş çıkar veya biz yakalar seni Türkiye'ye teslim ederiz tercih yapmak zorundasın" dediler. Bu tebliği bana A A KOD MERVAN ZERKİ yaptı. Bizde Yunanistan formülünü tercih ettik. Suriye'den çıkmadan evvel örgüt arşivini Şam'da bulunan Kürtlere dağıttık. Bu arşiv halen onlarca Kürt evinde bulunmaktadır. O tarihte iki milyon iki yüz elli bin dolar param vardı. 50.000 dolarını yanıma aldım.

2.200.000 dolarını DELİL isimli adamına bıraktım. DELİL rasgele bir temsilcimidir. DELİL'in esas ismini bilmiyorum. Diyarbakırlıdır. Eşinin kod adı MİZGİN'dir. Onunda ismini bilmiyorum. DELİL'in Suriye'yi terk edeceğini zannetmiyorum. Sıkışırса Kuzey Irak'a gider.

SORULDU: 1993 süreci Türkiye için bir tarihi fırsattı, Türkiye'nin çok barışçı bir çözüm yolu imkanı idi. Türkiye'nin Cumhurbaşkanı düzeyinde en yüksek yetkilisinin kabulü vardı. Türk Silahlı Kuvvetleri de ^pratikte iyi niyetini göstermişti. Ancak bu süreç işlemedi. Yetersizlik nedeniyle ve Özal'ın da ölümü ile bu süreç bozuldu. Özal'ın ölümünden sonra ailesinde çektiğim baş sağlı meşajını tarih bu sürecin haklılığını kanıtlayacak ve aynı noktaya gelecektir. Yani Özal'ın başlattığı sürece tekrar gelinecektir demiştim. Nitekim 1 Eylül 1998 de yeniden ateşkes ilan ettik 09 Ekim 1998 günü Yunanca bilen ve Yunanistan temsilcisi olan Rozerin kod Ayfer KAYA olduğu halde bir Suriye uçağı ile çıkış yaptım. Çıkmadan evvel Avrupa temsilciliğinden Abdullah SARIKURT adına düzenlenmiş bir pasaport temin ettim. Pasaporta kendi fotoğrafımı yapıştırdım. Yunanistan'a geldikimizde o zamana kadar bana büyük ilgi gösteren PKK ya dost olduğunu ifade eden Yunanistan son derece kötü yüzünü gösterdi. Bana 3 saat içinde ya geldiğin yere döneceksin veya istediğin yere gideceksin dediler. Bu arada Rozerin Yunan servisinden Dimitri ile görüştü Yunanistan'dan ayrıldık ve Moskova'ya geldik. Moskova'ya gitmeden evvel Yunanistan iltica talebinde bulundum ancak kabul edilmedi. Moskova da Jinerovski kanalıyla temasa geçtim, zaten beni davet etmişlerdi. mitropano beni Suriye'de iken davet etmişti. Bu Mitrapano Jinerovskinin partisine mensup bir şahıstır. 33 gün süre içerisinde bunların bulunduğu evde kaldım. Bu süre içinde Ariski isimli iç güvenlik sorumlusu olan şahısla temaslarda bulundum. DUMA 298 oyla benim Rusya'da kalmamı bir çekimser oya karşılık kabul ettiği halde Başbakan Pironavto anlayamadığım bir nedenle bu kararı uygulamadı. 33 gün sonra Rusyadan ayrılmak zorunda kaldım. Avrupa Ütemsilciliğimiz vasıtasıyla İtalya dan davet alıp almadığını araştırdım. nitekim bana yeniden yapılanma adı altında bir oluşuma mensup olan gerek muhalefet gerekse iktidara mensup bazı milletvekillerinin daveti olduğunu söylediler. Esasen bu milletvekillerinden Mandovani yanında bir arkadaşı ile Suriye'ye gelerek daha evvel benimle görüşmüştü. Bunun üzerine yanımda Roma temsilcim Ahmet YAMAN olduğu halde bir Rus yolcu uçağı ile Roma'ya geldim.

İtalya'da siyasi iltica talebim kabul edilmesini bekler iken tutuklama olayı gündeme geldi. Hastane adı altında bir tecrit yerine konuldum. Daha sonra Adalet bakanlığı Benim serbest kaldığımı belirtti ancak ben Roma yakınında Cehennem vadisi denilen bir evde kalmaya başladım. Burada kalmamı söylediler. İltica talebim konusunda belirsizlik devam etti. Bazen kabul edecek gibi bir davranış gösterdiler daha sonra iltica talebimin kabulünü beklemeye aldılar halende bu talebim askıdadır. Daha önce gerek İtalya gerekse Avrupa devletleri her gün yüzlerce kürdün siyasi bile olmayan iltica taleplerini kabul ederken benim siyasi olan iltica talebimi kabul etmediler. Giderek üzerimdeki baskı arttı. Kaç kurtul şeklinde bana karşı bir tutum göstermeye başladılar. Bu baskılar karşısında İtalya dan ayrılmam ve tekrar Moskova'ya gitmem gündeme geldi. Şunu da belirtmek istiyorum Yunanistan dan Rusya'ya giderken küçük bir uçakla gittim. Bu Yunan istihbarat servisinin özel bir uçağıydı. İtalya da toplam 66 gün kaldıktan sonra 16 Ocak 1999 günü İtalya dan ayrıldım. İtalya da kaldığım süre zarfında Tayfun TALİPOĞLU isimli bir gazeteci geldi kendisiyle röportaj yaptım. Daha sonra Millet gazetesinden Nilgün CERRAHOĞLU geldi, bununla da fazla kapsamlı olmayan bir röportaj yaptık, bilahare Haluk GERGER isimli doçent gelerek benimle görüştü, bunun dışında Avrupa'da bulunan Kürtler, Avrupa milletvekilleri, heyetler, gazeteciler geldiler görüşmeler yaptık, İtalya'dan çıkmadan evvel Rozalin vasıtasıyla Güney Kıbrıs tan kırmızı pasaport temin ettim ve kendi fotoğrafımı yapıştırdım. İtalya dan kendimiz bir uçak tuttuk. Bu uçağı onların yardımı ile bulduk. Masrafını biz ödedik yanımda Roma temsilcimiz Ahmet Yaman olduğu halde Moskova'nın 4.5 km. Kuzeyinde Rovinrant havaalanına geldik. Bu işi benim Rusya'daki temsilcim olan Mahir kod Numan UÇAR organize etmiş, ancak Rusya daha önce en az bir ay hatta 6 ay kalabilir diye vaatte bulundukları halde yine çok ters bir tutum içine girdiler. Büyük zorluklar çıkardılar, Bana seni Suriye ye göndereceğim dediler. Kendilerine Suriye zaten kabul etmiyor. Ya savaşı çıkar yada seni Türkiye ye teslim ederiz diyorlar. Buna rağmen beni nasıl Suriye ye gönderirsiniz dedim. Zorluk çıkarmak şeklindeki tutumları devam etti. Halbuki isteseler güvendikleri bir ülkeye gönderebilirlerdi. Rusya'nın bu tutumu üzerine tekrar Rozalin ile irtibat kurdum. Rozalin Yunanistan'a gelebileceğimi söyledi ve

kendisi Rusya ya geldi. Birlikte 29 Ocak 1999 tarihinde Rusya dan ayrıldık. Rozalin Rusya ya yani benim yanıma yine küçük bir uçak ile geldi. Yanında Badovas ve Nagazakis isimli iki tane yunanlı vardı. Bu uçakta zannederim Yunan gizli servisine aitti. Bana Badovas ve Nagazakis büyük güven-
ce verdiler. Yunanistan'a kabul edileceğimi söylediler. Yunanistan a geldik dost görünen bu insan-
larla bir gün dolaştık, ancak yetkili ve sorumlu durumunda olan Dimitris beni görünce yeniden hır-
çınlaştı derhal gönderileceğimi söyledi ve benim Minsk üzerinden Hollanda'ya gönderileceğimi söy-
lendi, kendi uçakları ile beni Minsk havaalanına getirip bıraktılar. Bu havaalanında dondurucu so-
ğukta 4 saat bekledim. Bu durumu Avrupa ülkeleri karar almış, beni Hollanda'ya götürceklerini
söyledikleri uçak bir türlü gelmedi. Böylece beni ortada bıraktılar. Bu bekleme sırasında beni ısrarla
uçaktan indirmek istediler. Beni uçaktan indirerek bu havaalanında bırakmak ve büyük bir tehlike
karşısında kalmamı zorla sağlamak istediler. Bende ısrarla uçaktan inmedim. Bu olay 31 Ocak 1
Şubatı bağlayan gece cereyan etti. Bu sırada bütün Avrupa havaalanlarının uyarıldığını duydum.
Belçika benzer bir küçük uçağa karşı Übir tane F 16 kaldırmış. Belçika'nın bu davranışı daha sonra
skandal olarak değerlendirildi. Pirimakov aynı gün bütün bağlı ülkelere kabul edilmeyeceğimi bildir-
miş. Sonuçta mecburen tekrar Yunanistan a dönme gereği doğdu. Yunanistan da Dimitris tarafın-
dan çok daha kötü bir şekilde karşılandım. Seni hemen Kenya ya gönderelim dedi. Böylece bir
Kenya modelinin hazırlandığını gördüm. Bu arada beni Korfa adasına götürüp getirdiler. Burada
dikkat çeken husus Kenya'nın tesadüfen seçilmediği planlı olarak seçildiğidir. Avrupa'da ki olma-
zlar ve Yunan hükümetinin bu tutumu karşısında Kenya ya gitmek zorunda kaldım. 2 Şubat 1999 günü
sempatizanlardan İbrahim isimli arkadaşla ve Yunanlıların gene o küçük tip uçağı ile Kenya'ya
hareket ettim. Kenya'da Yunan Büyükelçiliği görevlileri bizi ararak Yunan Büyükelçisinin Kostulas'ın
evine götürdüler. Önce beni pasaport çıkartıp Güney Afrika'ya göndereceklerini söylediler, bu bir
vaatti ancak günler geçmesine rağmen bu pasaport gelmedi sonra benim başka bir eve yerleştirile-
ceğim söylendi bende bunun benim için büyük tehlike olduğunu korumasız bir yere gidemeyeceğimi
söyledim evden ayrılmadım ve yazılı olarak iltica talebinde bulundum Büyükelçi hayhay memnuni-
yetle dediği halde benim dilekçeme cevap vermedi. Benim Kenya'ya gelişimden bir iki gün sonra da
Dilan Kod ŞEMSİ KILIÇ Kenya'ya geldi olaylara şahittir. Giderek benim Büyükelçilik evinden ayrıl-
mam konusunda baskı arttı. Hatta zorla çıkaracaklarını söylediler ve beni bu evden çıkarmak için
Yunanistan'dan dört kişilik bir ekip göndermişler bizde çıkmayız gerekirse kendimizi savunuruz
dedik. Kendi çapımızda tedbirler alarak çatışmayı da göze alarak direnişe hazırlandık ancak bu dört
kişilik ekip bekledi bize karşı harekete geçmedi.

Son gün Yunan Büyükelçisi Kenya Dışişleri Bakanlığı'na çağrıldı evvela Büyükelçi davete
uymayacağını bildirdi, bilahare araba gönderdiler Büyükelçi Dışişleri Bakanlığı'na gitti. Dönüşte
bana istediğim bir ülkeye gidebileceğim bu ülkelerin Güney Afrika veya Hollanda olabileceğini
söyledi Yunan Hükümetinin de Hollanda'nın beni kabul etmeye hazır olduğunu bildirdiğini ifade etti.
Ertesi günü 15 Şubat 1999 günü beni havaalanına götürmek için Kenyalı bir yetkili geldi Yunan
Büyükelçisi de beni kendisinin ve kendi arabası ile havaalanına götürceğini söyledi. Aralarında
münakaşa çıktı neticede Yunan Büyükelçisi kendi toprağında kendi misafirini kendi arabası ile götü-
remedi beni Kenyalı yetkilinin arabasına tek başıma bindirdiler. Havaalanına getirdiler. Ben zaten
neticeyi anlamıştım. Bindirildiğim uçakta enterne edildim. Bindirildiğim bu uçağın hangi ülkenin
uçağı olduğunu bilmiyordum. Bundan sonraki süreç buraya kadar gelme sürecim oldu.

SORULDU: Anlattıklarınızdan Yunanistan'ın sizinle çok ilgilendiği kendi uçakları ile Mosko-
va'ya Kenya'ya götürdükleri anlaşılmıştır. Yunanistan'la PKK örgütü arasında bir anlaşmamı vardır?
Bu durumu biraz açar mısınız?

CEVAP: Yunanistan'ın PKK örgütü ile ilişkileri az çok Suriye'nin PKK örgütü ile ilişkilerine
benzer. 1998 yılında ben Lübnan'da iken Badovas ve Nagazakis'in beni ziyaretleri ile bu ilişkiler
başlamıştır. Badovas ve Nagazakis'in yanında ayrıca gazetecilerden oluşan bir heyette vardı. Bu
ilişkilerin kurulmasından birkaç yıl sonra muhtemelen 1994 senesinde Yunanistan'da PKK örgütü-
nün kampları açıldı. Lavrion kampında PKK'lı gençlere daha çok ideolojik eğitim veriliyordu. O tarih-
lerde Yunanistan temsilcimiz MAHİR KOD FETHİ DEMİR'dir. Yunanistan'da Lavrion kampından

başka bir de bomba eğitimi veren Dimitri Elen kampımız vardır. Bu Dimitri Elen kampı MAHİR KOD FETHİ DEMİR'in sorumluluğunda geliştirilmiştir. Ayrıca Yunanistan'da küçük gruplarımızın yerleşmesi için evlerde vardır. Bu evler tahmin ediyorum kiradır. Bunun haricinde Yunanistan'dan para yardımı da almaktayız. Bu para yardımını daha ziyade sivil kurumlardan almaktayız. Kiliselerden almaktayız, sendikalardan almaktayız ve birde bize ait dergiler etrafında aldığımız bağışlar vardır, bu bağışlar mesela 100 liralık derginin 1000 liraya satılması gibi alınmaktadır. Yunanistan'da bomba eğitimini kamp eğitimi ve küçük grupları barındırmak hususunda ki organize de bizim dost tabiri ettiğimiz Yunan istihbaratının yardımı olmaktadır. Yunan istihbaratı ile daha ziyade bizim adamımız olan Rojhat Kod isimli eleman sağlamaktadır. Yunanistan'ın bizimle işbirliği yapmasında ki amacı bizi Türkiye'ye karşı kullanmak Türkiye ile ilişkilerinde koz olarak kullanmaktır. Esasen Yunanistan'da eğitilen militanlarımızı da Türkiye üzerine yöneltmek için çaba harcamışlardır. Güney Kıbrıs'ta kampımız yoktur, ancak Güney Kıbrıs'a yerleşmiş 100-150 kadar Kürt ailesi vardır. Bu ailelerin bazılarının evlerinde örgütün propagandası yapılmaktadır.

İran ilişkileri soruldu?

CEVAP: Urumiye'de bir hastanemiz mevcuttur. Kelereş takım seviyesinde küçük bir kamptır. İran'da esasen kamp kurmaya ihtiyaç yoktur, zira Kuzey Irak'ta geniş sahalar mevcuttur. Şehidan, Makû, Zagros, Jerme gibi kamplar İran-Irak sınırında olup sınıra yakın İran topraklarında kalan kamplardır. İran'da ki faaliyetlerimiz hakkında benim bildiklerim bunlardır. Bunun yanı sıra Suriye'de iken beni İTTILAAT isimli İran gizli servisinin SEYİT isimli elemanı zaman zaman ziyaret ederdi. Bu ziyaretleri 1996 yılına kadar sürmüştür. SEYİT bizimle hudut meselelerini görüşüyor, Hizbullah örgütü ile bizim örgütümüz arasında ki çatışma da arabuluculuk yapmasını istiyor daha doğrusu SEYİT'ten biz bu çatışmada arabuluculuk yapmasını istiyorduk. Bir de Kuzey Irak'ta IKDP üzerinde etkili olduğundan kendisine bu nüfuzlarını kullanarak bu kuruluşun bizim üzerimize gelmemesini sağlamalarını istiyorduk. Yine SEYİT ile Rusya'dan Kafkasya üzerinden sevk edilen silahlar meselesini Ügörüştük. Bu silahlar zaman zaman İran'da takılıyordu, bu meseleyi SEYİT ile bizim temsilciliğimiz görüşüyordu. İran'da hastane bulunduğunu ve bizim orda 100 kadar personelimiz olduğunu İran hükümeti bilir. İran Hükümeti bu şekilde gerek bize taviz vererek gerekse gereğinde zor kullanarak gerek bizi, gerekse İran'da ki Kürtleri denetim altında bulundurmaktadır. Ermenistan'da kampımız yoktur. Temsilciliğimiz vardır. Ayrıca BOTAN isimli bir yayın organımızda Ermenistan'da çıkmaktadır. Almanya'da büyük ağırlığımız olduğu muhakkaktır. Çok sayıda derneğimiz ve temsilciliklerimiz vardır. Yalnız Almanya kendi siyasetine uygun mantalite aramaktadır. Yani kendi siyasetine uygun kadroları PKK'nın başında görmek istemektedir. Benim Suriye'den çıkmamdan sonra Almanya'nın bana yönelik politikası beni istememek şeklinde gelişmiştir. Hatta Almanya benim yerime bir ikinci adam arama cihetine gitmiştir. 1994 yılında Londra'da hiç sebep yokken KANİ YILMAZ'ın tutuklanması 4 sene tutuklu kaldıktan sonra Almanya'ya iade edilmesinin ve Almanya'nın KANİ YILMAZ'ı serbest bırakmasının, KANİ YILMAZ'a sığınma hakkı tanımlarının Almanya'nın ve İngiltere'nin KANİ YILMAZ'ı benim yerime düşündüklerinin işaretidir. 1995 senesi içerisinde Almanya'dan anayasayı koruma teşkilatından Grunevald Suriye'de ki evinde yani Şam'da beni ziyarete geldi, ziyaretinin konusu o tarihlerde Almanya'da gittikçe yoğunlaşan PKK eylemleri idi. Benden bu eylemlerin bitirilmesi konusunda yardım istedi. Bende onlara PKK örgütünü Almanya'da yasakladınız, PKK'ya baskı uyguluyorsunuz siz PKK'ya karşı yumuşak olursanız yardımcı olabilirim dedim. Aynı mahiyette bir ziyaretçide yine Almanya'da milletvekili olan Lumer'dir. Lumer 1996 yılında yine Şam'da ki evimde beni ziyaret etmiştir. Lumer'le aynı konuları görüştüm. Ona da Grunevald'a söylediklerimi söyledim. Yani Almanya PKK'yı yasaklamaz ve PKK'ya baskı yapmazsa yardım edebileceğimi bildirdim. Bu görüşmelerimden sonra Almanya gittikçe PKK'ya karşı daha ılımlı davranmaya başladı ve nihayet Almanya Başsavcısı Kaynehm bir terör örgütü değildir. İçinde suç işleyenlerin bulunduğu bir örgüttür dedi. Sorgumun bittiği şu anda Avrupa'nın beni istemediğini ancak beni Türkiye'ye karşı kullanmak istediğini ve kullandığını belirtmek istiyorum. Türkiye son yıllarda ki ekonomik atılımlarıyla ve hatta bize karşı yürüttüğü mücadeleleriyle kalkınma potansiyeli olan bir ülke olduğunu göstermiştir. Avrupa beni Türkiye'ye karşı kullanırken Türkiye ile beni karşı karşıya getirirken

Türkiye'nin de önünü kesmeyi hedeflemiştir. İnsan haklarından çok sık bahseden Avrupa beni kullanmak suretiyle çok kan dökülmesine sebep olmuş ve sonuçta insan haklarını işletmeyerek iki yüzlü olduğunu göstermiştir. Bu yüzden Avrupa'yı kınıyorum. Benim sebep olduğum eylemler sebebiyle yüz binlerce kürde siyasi olmadığı halde iltica hakkı tanınırlarken ben PKK örgütünün başı ve bir numaralı siyasi olduğum halde bana siyasi sığınma hakkı tanımamıştır. Benim yukarıda söylediklerim mesajımdır ayrıca Türkiye halkına bir mesajım vardır. Benim hakkımda önümüzdeki süreci izleyerek takip ederek karar versinler bunu diliyorum. Örgüt elemanlarıma da yakalanmam ve sorulanmam sebebiyle kontrolden çıkmamalarını bilhassa intihar ve yakma eylemlerine girmemelerini saldırı konumuna geçmemelerini istiyorum. Yargılama sürecini bir başlangıç olarak kabul ediyorum. Bütün Türk kamu yetkililerine de açıkça söylüyorum benimde yanılsamalarım, hatalarım olmuştur. Benim hiç de arzu etmediğim olaylara sebep olmuşumdur, ancak bana imkan verilirse yeniden bir arada yaşama sürecini başlatacağımı bilmelerini istiyorum ve size de saygılar sunuyorum dedi. Başka bir diyeceğinin olup olmadığı soruldu başka bir diyeceğinin olmadığını belirtti beyanı okundu imzası alındı.

22.02.1999

Talat ŞALK Nuh Mete YÜKSEL Hamza KELEŞ
DGM.C.Savcısı DGM.C.Savcısı DGM.C.Savcısı

KATİP

SANIK
ABDULLAH ÖCALAN

-----%-----

Belge: 3

SORGU TUTANAĞI
T.C.
2 NOLU DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ

HAKİM: MEHMET MARAŞ-27851-

KATİP: -79-

Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Başsavcılığı'nın 23.02.1999 gün ve 1997/514 Hz. sayılı yazıları ile Devlet topraklarından bir kısmını Devlet İdaresinden ayırarak ayrı bir devlet kurmaya matuf fiil işlemek suretiyle TCK'nın 125 nci maddesini ihlal suçundan sanık Ömer

oğlu, Üveyş'den 14.04.1949 doğumlu, Halfeti ilçesi, Ömerli Köyü nüfusuna kayıtlı ABUDULLAH ÖCALAN'ın sorgusunun yapılarak TUTUKLANMASINA

1- Adana DGM'nin 17.11.1998 gün ve 1998/345 Es. numarası ile TCK.nun 125 nci maddesine muhalefet suçundan verilen gıyabi tevkif müzekkeresi,

2- Gaziantep 2 inci Sulh Ceza Mahkemesinin 10.02.1995 gün ve 1995/84 sorgu sayılı PKK örgütü adına adam öldürmek, kahvehane bombalamak, üye olmak, bölücülük yapmak suçundan verilmiş gıyabi tevkif müzekkeresi, □□3-Ankara 2 Nolu DGM'nin 29.08.1997 tarih ve 1997/125 D.İş. sayılı TCK'nın 125 inci maddesine muhalefet suçundan verilen gıyabi tevkif müzekkerelerinin vica-hiye çevrilmesi talep edilmiş olup, güvenlik nedeniyle İmralı Adasından dışarıya çıkarılması sakın-calı görülen sanık ABDULLAH ÖCALAN'ın bulundurulduğu İmralı Adasında gözaltında bulundurul-duğu yere gelindi sanığın kimliğinin tespitine geçildi.

SANIK: ABDULLAH ÖCALAN: Ömer oğlu, Üveyş'den olma, 1949 doğumlu, olup, Şanlıurfa ili, Halfeti ilçesi, Ömerli Köyü nüfusuna kayıtlı. Bekar olduğunu söyledi. Sabıkasız olduğunu beyan etti. TC vatandaşı İslam.

Adana Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin 17.11.1998 gün ve 1998/345 Es. sayılı gıyabi tevkif müzekkeresi okundu,

SANIKTAN SORULDU: Okunan gıyabi tevkif müzekkeresi bana aittir dedi.

Gaziantep 2 nci Sulh Ceza Mahkemesi'nin 10.02.1995 gün ve 1995/84 sayılı gıyabi tevkif müzekkeresi okundu,

SANIKTAN SORULDU: Okunan gıyabi tevkif müzekkeresi bana aittir. Dedi.□□Ankara 2 Nolu DGM'nin 29.08.1997 gün ve 1997/125 D.İş. sayılı gyabi tevkif müzekkeresi okundu.

Sanıktan soruldu/ Okunan gıyabi tevkif müzekkeresi bana aittir dedi.

Sanığa Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Başsavcılığı'nın yazısı okundu üze-rine atılı suç anlatıldı. Sanıktan savunması **SORULDU.**

SANIK SAVUNMASINDA: Ben PKK örgütünün lideriyim. PKK örgütünün kuruluş amacı herkesinde bildiği gibi Cumhuriyetin Kuruluşunda Devletin Kuruluşunda temel aktif bir unsur olarak hareket eden bunun müteaddit defalar hem Devlet yetkilerince ve hem de halkımızca bilinen bu hususun gerek ağır ihmalkarlıklar ve yanlışlıklardan ötürü ve gittikçe artan baskılar nedeniyle aktif bir öge olma özelliğinin özgürce ve eşitçe yeniden bütünleştirilmesinin gerçekleştirilmesi için PKK'yı kurduğumuzu ve bunun sorumlusu olduğumu kabul ediyorum. PKK örgütünün kurulmasındaki amacı ve buradaki bağımsızlık amacı Kürt halkının özgür bir siyasi güç olarak kardeşçe barışçıl bir biçimde Türkiye Cumhuriyeti ile kopmamacasına bütünleşmesidir. Örgütün bu amaç doğrultusunda silahlı mücadele yoluna başvurmuştur. Ayrıca diğer kültürel ve siyasi mücadeleleri de esas almıştır dedi. Örgütü grup olarak 1973 yılında Ankara'da başlattık. 1978 yılında Diyarbakır'da resmen ilan ettik. 1984 yılında da ağırlıklı olarak silahlı mücadele örgütü olarak faaliyete başladık. Lideri oldu-ğum PKK'nın silahlı mücadele eden kısmı ARGK, siyasi kısmı ERNK'dir. Örgütün yurt içinde ve yurt dışında faaliyetleri vardır. PKK örgütünün bir merkezi vardır, karar genellikle bu merkez de oluşturu-lur ve her alanda ve her sahada ki yürütme birimleri tarafından uygulanır. Örgütte kararların nasıl alındığı ve birimleri hususunu ayrıca daha önce sorgulamada dile getirdim orada vurguladığım gibidir. Benim örgütteki konumum bana PKK Genel Başkanı derler. Sıfatım budur. Örgütte alınan kararlar en son olarak benim onayına sunulur. PKK'nın eylem kararları ile ilgili alınan akarlar bana ulaştığında benim kabul veya ret etme gücüm vardır dedi.

PKK örgütünün temel gelir kaynağı temelde geniş halk yığınlarından sağlanan bağış, aidat ve kampanyalara dayanır. Başka güçler anlamında özel bir gelir kaynağımızı yoktur. Ayrıca değişik kuruluşlardan da sınırlı sayıda destek olmaktadır. Bu mali destek sivil kuruluşlar tarafından yapı-lmaktadır. Ancak bunlar sınırlıdır. Bunlara hayır cemiyetleri de diyebiliriz. Benim bildiğim bu aidatlar ve bağışlar alt birimlerimizce halktan rızası ile alınır. Diğer yöntemler bizim olamaz. Örgütün gelir kaynakları arasında uyuşturucu ticaretinden gelen herhangi bir kaynak yoktur. Ancak bazı bölgeler-de daha çok hudut boyutlarında başka örgüt ve kişilerce yapılan esrar ticaretinden örgütümüz adına hareket eden bazılarının bu kişilerden örgüt adına aidat adı altında para aldıkları duyulmaktadır dedi.

Örgütün ideolojik ve siyasi faaliyeti 1973-1978 tarihleri arasındır. 1977-1978 tarihleri arasında da Hilvan-Siverek'te de mahalli otoriteye karşı toprak sahipleri ve ağalara karşı örgütümüz tarafından bir silahlı girişimde bulunmuştur. İlk silahlı çatışma bu temelde başlamıştır. Ben 2 Temmuz 1979 tarihinde Lübnan'a gittim ve bu tarihten itibaren silahlı, ideolojik ve askeri mücadeleyi daha da geliştirmek amacıyla eğitimlere başladık. 1984 yılında Diyarbakır Cezaevinde başlayan ölüm oruçlarının ağır etkisi altında yeni bir silahlı mücadele sürecine başladık ve bu günümüze kadar devam etmiştir. Ayrıca bunun yanında siyasi mücadelemizde her tarafa yoğun bir şekilde devam etmektedir. Keza yurt dışında da siyasi ve diplomatik mücadelemiz devam etmektedir. Yurt içinde mücadele şeklimiz eyalet şekline dayanmaktadır eyaletler de birimlere kadar gider. Her eyaletin bir sorumlusu vardır. Silahlı eylem kararları buradaki sorumlu birliklerce alınmaktadır. Silahlı eylem kararları genel hatları itibarıyla benim onayıma sunulmaktadır. Ancak benim yurt dışında bulunmam nedeniyle burada uygulanan eylem kararlarını benim ne görmem ne de denetlemem mümkündür. Bu husus tamamen eyalet sorumlusunun hatta daha alt birimlerin oluyor. Yapılan eylemlerden benim daha sonrada haberim oluyor. Benim yurt içinde silahlı eylemler ile ilgili vermiş olduğumum önemli kararlar vardır. Ancak bunlar daha çok temel stratejik ve taktik kararlardır uygulama kararları değildir. Uygulama birimlerin inisiyatifine kalmıştır dedi. Yurt dışı eylemleri de genellikle siyasi ve diplomatik olup herkes tarafından katılabilir. Yeter ki örgütün çizgisine ters düşmesin işbirlikçi olmasın bağımsız kalsın bu temeller doğrultusunda yurt dışında her türlü siyasi ve diplomatik faaliyetler yapılmaktadır. Örgütün amacı doğrultusunda yurt dışında ilk temel kampımız Lübnan'ın Bekaa vadisinde kurduğumuz HELVE kampı olup daha sonra adı MAHSUN KORKMAZ AKADEMİSİ olarak değiştirilmiştir. Bunun haricinde Kuzey Irak'ta kamplarımız 1980'lerden sonra kurulmuştur. Lübnan'da ki kampımız Filistinlilerin yardımıyla Kuzey Irak'ta ki kampımız ise İDRİS BARZANİ'nin lideri olduğu KDP'nin bilgisi dahilinde kurulmuştur. Ayrıca 1990 yılından sonra Suriye'de evler satın aldık ve bu evlerimizi kamp yeri olarak kullandık. Suriye'de ki evleri Filistinlilerin kimliği ile satın alıyorduk. Kürt olduğumuz biliniyordu. Suriye'de ki evlerimizde ideolojik ve teorik eğitimler yaptığımızı Suriye yetkilileri biliyordu. Ancak biz kendilerine yaralı ve hastane yeri olarak gösteriyorduk. Ayrıca 1990'lardan sonra İran'da da bir hastane kurduk. Bu hastane adı altında burada da belli eğitimler oluyordu. Tahminime göre buradaki yeri İran yetkilileri hastane olarak biliyordu. Ancak İran'da askeri kampa ihtiyaç yok fiziki olarak gerek de yoktur. Ayrıca Yunanistan'da da eğitim kamplarımız Üvardır hatta bir tanesi de resmi olarak LAVRİON kampı adı altında faaliyet göstermektedir. Ayrıca Yunanistan'ın bazı bölgelerinde de sınırlı şekilde askeri eğitimlerin yapıldığını duydum. Yunanistan'a da ki kamplarımızdan Yunan yetkililerinin haberi olması gerekir dedi. Yine Avrupa'nın bir çok ülkesinde çok sayıda benzer kamplar vardır. Bu kamplar ev niteliğinde ve dernek niteliğindedir dedi.

Örgütümüzün temel hedefleri arasında ekonomik hedeflerde vardır ancak bu hedefler arasında orman yakmalar ve insanların oldukları kurumlar olamaz daha çok savaşın sürmesine yol açan ekonomik hedefler söz konusudur. Örneğin dağlara çıkan yollar, yine savaş rantından beslenen kişilere ait kurumlardır ve anlayış budur. Hatta bana orman yangınları ile ilgili daha önceki sorguda bu husus soruldu buda MED TV'de yaptığım bir konuşmada kibrit çöpü ile demi bir yeri yakamazsınız diye bir cümlem olmuştur. Açık söyleniyordu. Bu bir gizli talimat değildir. Ancak bu talimatı da daha sonra yanlış buldum. Ancak bu tür eylemlerinde yapılmasından pişmanım. Yanlış buluyorum. Yukarıda da söylediğim gibi turistik hedeflere de insana dokunmamak kaydıyla eylemlerimiz olmuştur. Ancak özel olarak bunları geliştirmek ve yoğunca yapmak hedefinde değildim. Turizm hedeflerine yapılan eylemler bir uyarı niteliğindedir. Savaşa son verilmesi amacıyla bu uyarı yapılmıştır. Ancak yine de bu eylemleri uygun bulmadım.

Kendi örgütümüzün içinde de elemanlarımız arasında bazen örgüte kimin ağırlık sahibi olacağı yönünden fikir ayrılıkları çıkmış olup ideolojik ve siyasi yanı olanlarla bundan pek haberi olmayanların silahlı kuralsız ve dengesiz bir yaklaşım içinde olanların mücadelesi ve çatışmaları olmuştur. Örgüt içinde kaçmalarda ağır ihmalkarlıklar nedeniyle verilen kayıplarda ve diğer benzeri şeylerde suçlar işlendiğinde örgütümüzün ceza yönetmeliği vardır ona göre açık yargılaması yapılarak gereken cezalar verilir. Bu ceza şekli teşhirden başlayıp ölüm cezasına kadar gider. Yargılamalar birliklerin huzurunda açık yapılır. Örgüte verilen cezalar ile ilgili kararlar merkezi öğeler teşkil ettiği yönetime kadar gelir, orada onaylanır ve infaz edilir ancak merkezi üyelere ait verilen cezalar

benim onayıma sunulur ve benim onayımdan sonra infaz edilir. Ben bizzat yargılamaya katılmadan ancak birkaç merkezi üyenin işlediği suçlardan dolayı verilen ölüm cezası kararını onayladım. Örneğin örgütün temel çizgisine karşı gelen KÖR CEMAL KOD HALİL KAYA, METİN KOD ŞAHİN BALIÇ, ZEKİ KOD ŞEMDİN SAKIK'ın ölüm kararlarını onayladım. Ancak bunlardan ŞEMDİN SAKIK cezası infaz edilmeden örgütten kaçtı. Diğerleri de kaçış süresinde vurulmuştur. Ben genellikle köylerde ve diğer sivil yerlerde yapılan katliam şeklinde ki eylemleri tasvip etmedim ve bu şekilde eylem yapılması hususunda da mücadele verdim ancak yukarıda da bahsettiğim bazı öğeler iktidarı ele geçirmek amacı ve anlayışı içinde toplu köy katliamlarını gerçekleştirmişlerdir. Ben bu hususta mücadele verdim. Bu şekilde eylem yapanları da en ağır şekilde cezalandırdım ve temelde bu eylemleri desteklemedim. 1987 yılından sonra kurulan koruculuk sisteminde koruculara karşı da silahlı eylemlerimiz olmuştur. Bunlarda saldırı durumunda elebaşılık edenlere karşı yapılmıştır. Koruculara karşı eylemlerde çizgi dahilinde yapılmıştır.

PKK örgütünün amacı doğrultusunda örgüte yardım eden işadamları politikacılar ve sanatçıların kimler olduğu daha önce bana Savcılar tarafından soruldu ve kendilerine mümkün olduğu kadar cevap verdim onları burada tekrar etmek istemiyorum şahsen bunlarla görüşmem olmadığını ancak bunlarla çeşitli bölge birimlerinin görüşmelerinin olabileceğini vurguladım.

HEP, DEP, ve HADEP gibi kuruluşlar etkilemekte olduğumuz kitleye dayandıkları için bu nedenlerle bizlere yakın olmuşlardır, ters düşmemeleri için uyarılar kadar doğru yaklaşımlar göstermeye özen gösterdik bu kuruluşlar ile ilgili bu çerçevede bir yaklaşım olmuştur. Ancak bunları bir PKK örgütü olarak değerlendirmek mümkün değildir ve bu kabiliyetten de yoksundurlar bu hususlarda bana daha önce yapılan sorgulamalarda soruldu bu hususta Savcılıkta da ayrıntılı bir şekilde ifade verdim. Onları aynen tekrar ediyorum dedi.

Örgütün propagandasını yapmak amacıyla MED Televizyonu kurulmuştur özel televizyonların gelişme göstermesinden dolayı bizde bu teknikten yararlanmak istedik ve İngiltere'den lisans alıp, Fransa'dan uydu temin etmek suretiyle 1993 veya 1994 yılında MED Televizyonunu kurduk. Finansını ise bağış yoluyla temin ettik. MED TV. de çalışan kişiler PKK örgütü adına gönüllü çalışmaktadırlar ve dost insanlardır. Televizyonun gelir kaynağı özel kampanyalar ve bağışlardır. Bende örgüt lideri olarak bu televizyonu kullanıyor ve açıklamalar yapıyordum. Dedi. Televizyonun gelir ve finansı için Avrupa'da vakıflar kurduk ve bağış gelirinden temin edilmiştir. dedi.

Örgütün ayrıca SERHABUN, ÖZGÜR POLİTİKA, ÖZGÜR GÜNDEM ve benzeri basılı yayın organları vardır ve bunlar legal yayınlardır. Örgütün illegal yayınları pek yoktur. Türkiye'de çıkan ve daha sonra kapatılan ÖZGÜR GÜNDEM isimli gazetede ALİ FIRAT KOD adı ile yazılarım yayınlanmıştır. Bu yazılar bana aittir. Demin bahsettiğim SERHABUN ve ÖZGÜR POLİTİKA isimli yayınlar yurtdışındadır.

Daha öncede söylediğim gibi lideri olduğum PKK örgütünün uyuşturucu kaçakçılığı ile bir ilgisi yoktur ancak bazı bölgelerde bazı kişilerce yapılan uyuşturucu kaçakçılığından o bölgeden sorumlu elemanlarımız tarafından bu kişilerden belli miktarda bağış şeklinde paralar alınmıştır. Ancak direkt olarak bizim örgütün uyuşturucu ticareti ile bir ilgisi yoktur ve örgütün ideolojisine ters düşer. Ayrıca ahlaki anlayışına da ters düşer.

Yurt dışında destek veren ülkeler ile ilgili ve diğer hususlarda daha önce yapılan sorgulamalarda geniş açıklamalarda bulundum bu hususların tekrar bana sorulmasını gerekli bulmuyorum. Gerekirse ileride mahkeme aşamasında geniş şekilde üzerinde durulabilir. Benim şimdilik söyleyeceklerim bunlardır dedi.

Sanığın Cumhuriyet Savcılığındaki ifadesi okundu soruldu; Cumhuriyet Savcılığındaki ifadelerimi kabul ediyorum orada bana tek tek sorular soruldu bende gereken cevapları verdim. Buradaki beyanlarımı aynen kabul ediyorum. Takdir edileceği üzere Savcılıkta verdiğim ifadem ile ilgili de ileride geniş açıklamalarım vardır ve özellikle tarihi ve toplumsal dayanakları yönünden ve ayrıca uluslararası ilişkiler bağlamında geniş açıklamalar vardır onları bilahare yapacağım ve bunları da önemli buluyorum dedi.

Sanıktan savunmasına ekleyeceği başka hususu olup olmadığı soruldu.

Şimdilik daha önceki sorgularda verdiğim ve huzurunuzda verdiğim ifadeler ile yetiniyorum bunlara ekleyecek şimdilik başka bir husus yoktur ileride bütün bu olayların tarihi toplumsal, uluslar

arası dayanaklarını açıklamak ve geleceğe ilişkin bir arada kardeşçe yaşamının gereklerine ilişkin önemli açıklamaları ve çalışmalarımı nasıl yapacağıma ilişkin geniş savunma akımı kullanacağım dedi.

Hazırlık evrakı incelendi;

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ:

1- Devlet topraklarından bir kısmını devlet idaresinden ayırarak ayrı bir devlet kurmaya matuf fiil işlemek suretiyle TCK'nın 125 nci maddesini ihlal suçundan sanık Ömer oğlu, Üveyş'den 1949 doğumlu, ABDULLAH ÖCALAN'ın üzerine atılı suçun niteliğine ve mevcut delil durumuna göre CMUKnun 104 maddesi gereğince TUTUKLANMASINA,□□Hakkında yeteri kadar tutuklama müzekkeresi çıkarılmasına bir suretinin sanığa TEBLİ İNE,□□Sanığın tutuklandığının yakınlarına Cumhuriyet Savcılığınca duyurulmasına,

2- Adana DGM nin 17.11.1998 gün ve 1998 /345 Es. sayılı gıyabi tevkif Ümüzekkeresinin sanık ABDULLAH ÖCALAN'a ait olduğu anlaşıldığından gıyabi tevkif müzekkeresinin VİCAHIYE ÇEVİRİLMESİNE, yeteri kadar vicahi tevkif müzekkeresi çıkarılmasına,

3- Gaziantep 2. Sulh Ceza Mahkemesi'nin 10.02.1995 gün ve 1995/84 sorgu sayılı gıyabi tevkif müzekkeresi sanık ABDULLAH ÖCALAN'a ait olduğu anlaşıldığından VİCAHIYE ÇEVİRİLMESİNE, yeteri kadar vicahi tevkif müzekkeresi çıkarılmasına,

4- Ankara 2 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesinin 29.08.1997 gün ve 1997/125 D.İş. sayılı gıyabi tevkif müzekkeresi sanık ABDULLAH ÖCALAN'a ait olduğu anlaşıldığından gıyabi tevkif müzekkeresinin VİCAHIYE ÇEVİRİLMESİNE, yeteri kadar vicahi tevkif müzekkeresi çıkarılmasına birer suretlerinin sanığa TEBLİĞİNE

Hazırlık evrakının ikmali için Ankara DGM. Cumhuriyet Başsavcılığı'na iadesine itiraz yolu açık olmak üzere karar verildi.23.02.1999

KATİP

HAKİM-79

-27851-

-----%-----

Belge: 4

Dilekçeyle Başvurulduktan Sonra Alınan İkinci (3 Nisan 1999 tarihli)

Savcılık İfadesi:

İfademin alınması süreci hem benim için hem Türkiye için çok önemlidir. Geçen defa ifadem alınırken zamanın kısalığı ve yorgun olmam sebebiyle bazı konuları açıklığa kavuşturamadım. Evvela kendi durumunu ele alayım. Ben sorgulanırken kendi kendimi de sorguladım. Benim sağ-sol çatışması içerisinde klasik bir solcu olarak kabul edilmem veyahut ta klasik Kürtçü olarak kabul edilmem doğru değildir. M. Kemal Atatürk Türkiye Cumhuriyetini kurduktan sonra Doğu'da isyanlar

olduğu gibi Batıda da isyanlar olmuştur. Ben 1940'lı yıllara kadar devam eden bu isyanları uzun uzun düşündüm. İsyandar Doğuda da olmuştur batıda da olmuştur. Yalnız isyanları Kürtçü bir isyan olarak görmek yanlıştır. Cumhuriyet henüz yeni kurulmuştur isyanı başlatanlar henüz Cumhuriyete alışmış değillerdi. Yıkılan eski rejimi arıyorlardı. Bu isyanlar yeni kurulan Cumhuriyete tepki olarak başlatılmıştır. İsyandarın bastırılmasında belki aşırı şiddette başvurulmuştur. Ama bu şiddet kesinlikle Kürtleri ezmek için şiddet olarak algılanmamalıdır. Alınan tedbirler Cumhuriyeti korumaya yöneliktir. Bu şekilde algılanmalıdır. Bu Türkiye'nin batısında da geçerlidir. 1940'lı yıllardan 1970'li yıllara geldiğimizde Türkiye'de sağ-sol çatışması başlamıştır. Marksizm ve Kürtçülük hareketleri başlamıştır. Ben de kendimi Ankara'da bunların ortasında buldum. Yoksul bir aileye mensup kişi olarak bu harekete katıldım. Bildiğiniz gibi PKK'nin kurucusu benim. PKK'nin kurulurken programını yaptık. O zaman Kürtlerin bağımsız bir Kürdistan kavramı da vardı, Marksist temele dayalı yeni sistem getirecektik. Ancak değişen olaylar ve zaman bize bu programın hayali olduğunu gösterdi.

PKK kurulduktan sonra şiddette başvuruldu. Ama zaman içerisinde de PKK'nin gösterdiği şiddetten rahatsız oldum. 1993'ten sonra bütün çabamı PKK'yi şiddet unsurundan arındırıp, siyasi kanal içerisine sokmayı amaçladım. ÖZAL'ın da çağrısı bu konuda yani PKK'yi siyasi kanala sokmak konusunda bizi etkiledi. Geçen ki ifademde teferruatlı bir şekilde anlattım. Özal, Talabani'yi bu ateşkes konusunu görüşmek üzere bana gönderdi. Özal'ın ömrü bu konuyu sonuçlandırmaya yetmedi. Kendisi ile ateşkes ve ateşkestən sonraki süreçle ilgili görüşmelerimiz olacaktı. Hatta öldüğü günlerde biz Özal'dan temsilcilik düzeyinde görüşme bekliyorduk. Özal'ın ölümünden sonra 1996 yılı içerisinde Avukat Selim Okçuoğlu vasıtasıyla ordu kaynaklı olduğunu inandığım bir mektup aldım. Mektubun yazılış uslubundan hem ciddi olduğunu ve hem de Genelkurmay kaynaklı olduğunu inandım Mektupta bizim ateşkes ve siyasi çözüm konusunda hem Cumhurbaşkanı hem de Başbakan ile temasımızın olduğu, ancak Başbakanın ve Cumhurbaşkanının bu konuda ön hazırlıklarının olmadığı, ayrıca bu konuyu çözecek güçlerinin de olmadığı ifade ediliyordu. Daha başka mesajlar da vardı, ben mektubu bütün olarak değerlendirdiğimde Genelkurmay kaynaklı olduğunu iyice inandım. Mektupta Türkiye'nin bölünmesinin bize de bir yararının olmadığı, ülke bütünlüğü ve devlet bağımsızlığının kesinlikle tartışma konusu yapılamayacağı, ileride olağanüstü halin kalkacağı, koruculuk sisteminin kalkacağı, Kürt kimliğinin demokratik çözüm içerisinde kendiliğinden halledileceği, ben yazılan mektubu olumlu buldum. Bu mektuba hem yazılı hem de sözlü cevap verdim. Sözlü cevaplarımı televizyon kanalı ile veriliyordu. Yazılı cevaplarımı Avukat Selim OKÇUOĞLU'na veriyordum. Bu mektuplarımın ciddi bir merkeze gittiğine inanıyordum, karşılıklarını da alıyordum, pratikte de gelişmeler oluyordu. Bu gelişmeleri şöyle anlatabilirim. Dağıdaki operasyonlarda söylenen sözlerin yerine getirildiğini fark ediyorum.

Ben uzun örgüt hayatımda Kürtlerin özgürlüklerini Türkiye içerisinde bulduklarını gördüm. Bana göre Kürtlerin dendi ayrı bir devlet kurmak olamaz, federasyon ve otonomi bir çözüm değildir, federasyon ve otonomiden daha ileri bir çözüm demokratik sistemin kendisidir, Türkiye'de de mevcut sistem Kürtlerin siyasal hakları vardır, 1990'lardan sonra Kürtlerle ilgili kültürel haklar da geliştirilmiştir. Bu halen de yürürlüktedir. Kürtçe gazete çıkarılmakta, Kürt Enstitüsü kuruldu, Kürtlerin oy verdiği bir parti, kültür dernekleri vardır, bütün bu olanlar Türkiye'de Kürtlerin özgür ifade hakkının geliştiğinin göstergesidir. Bununla şunu ispatlamak istedim. Türkiye'de Kürt meselesi demokratik sistem içerisinde Kürtlerin ifade özgürlüğüne kavuşarak olumlu yönde gelişmiştir. Bütün Türkiye'de demokrasi geliştiğinden bundan elbette Kürtler de yararlanacaktır. Esasında daha Cumhuriyet kurulmadan ve kurulduktan sonra Kürtler devletin asli unsurlarıdır.

Benim programlarımın da başlangıçta hayali olduğunu anladım. PKK programının politik ve siyasi değeri olmadığını kavram olarak Kürdistan ibaresini kullandım. Coğrafi olarak ele aldım. Kürt devleti kurmanın mümkün olamayacağı ilmen de sabittir. Gerekli de değildir. Mevcut TC devleti içerisinde demokratik ortamda her şeyin gerçekleşmesi mümkündür. Ben bu sonuca vardım dedi.

Ben bu sonuçları örgüt içerisinde sınırlı da olsa açtım ve anlattım. Üst düzey sorumluluk alan arkadaşlarımla da tartıştım. Mevcut çizgi içerisinde yürümenin yararını gördük, ancak yeterince kamuoyuna yansıtma imkanı olamadı. Televizyonlara yer alan konuşmalarımda da özgürlüğün ancak Türkiye içerisinde mümkün olacağı mesajını verdim.

17 Eylül anlaşmasından biraz bahsetmek isterim. 17 Eylül 1998 Washington'da Talabani ile Barzani anlaştırıldı. Ben aslında Talabani ve Barzani ile çatıştım. Barzani ile Talabani anlaşmaları ve ondan sonraki süreçteki planları İngiltere'de hazırlandı, uygulama Amerika tarafından yapıldı. Yani otonom bir Kürt devletinin meydana getirilmesinde ABD ve İngiltere birlikte hareket etiler. Daha istiklal savaşının bitiminde Şeyh Sait isyanı çıkarıldığında İngiltere ağırlığını koydu, Musul ve Kerkük'ü bana bırakırsan ben seni desteklerim dedi. O zaman Türkiye'nin gücü sınırlı idi. İngiltere ve Türkiye için çok önemli olan Misak-ı Milli sınırları içerisinde kalan Musul ve Kerkük'ü bırakmak zorunda kaldı. Bugün İngiltere ile ABD geçmişte oynadıkları oyunu tekrarlamaktadırlar. Hem Irak'ı Talabani ve Barzani ile kontrol altına almak hem de gelişme potansiyeli yüksek olan Türkiye'nin önünü kesme için bu oyunu oynamışlardır. Oynanan oyunda bana da kurban olarak yer verdiler. Barzani ile Talabani'yi öne çıkardılar Türkiye'ye senin istediğin APO'dur. Al sana Abdullah ÖCALAN dediler. ABD ile İngiltere'nin bu konuda yani otonom bir Kürt devleti kurulmasında Talabani ve Barzani'yi bize tercih etmeleri normaldir. Çünkü İngiltere ve ABD'nin otonomi anlayışı farklıdır. Ayrıca öteden beri ABD ve İngiltere'nin Barzani ve Talabani ile olan ilişkileri kıymetlidir. Neticede bu ilişki□□ meselesidir.

Geçen ifademde belirtmiştim. Kani YILMAZ 1994 yılında Londra'da tutuklandı. Kani YILMAZ'ın tutuklanmasını gerektirecek İngiltere'de işlenmiş hiçbir suçtu. İngiliz hükümeti onu tutuklama adı altında korumaya aldı. Amaçları Kani YILMAZ'ı ileride benim yerime PKK'ye lider yapmaktı. Bu liderlik benim yerime olmasa bile Avrupa kitlesi içindi. Kani YILMAZ 3 yıl İngiltere'de kaldıktan sonra Almanya'ya iade edildi. Almanya'da bir müddet tutuklu kaldıktan sonra tahliye edildi. Arkasında da kendisine siyasi sığınma hakkı verildi. Aynı konu Moskova'daki temsilcimiz Mahir (K) Numan UÇAR için de geçerlidir. Aynı siyasi sığınma hakkı Numan UÇAR'a da verilmiştir Şimdi ben Avrupa'ya siyasi faaliyette bulunmak için çıktım. Ancak hiçbir Avrupa ülkesi bana siyasi sığınma hakkı vermedi. Yunanistan tarafından Kenya'ya davet edildim. Aslında sonradan Kenya'ya davet edilmediğimi, kaçırıldığımı anladım, sonradan öğrendim ki beni Yunanistan'a davet eden ve Kenya'ya davet eden şahısların aile güçleri zenginlikleri tamamen İngiltere'de imiş, bunların bütün siyasi itibarları İngiltere'de sağlanmış, aslında bu Kenya'ya götürülmem bana karşı önceden hazırlanan bir komplo idi, kesinlikle beni öldürmeyi düşünüyorlardı. Belki ileride tarih bunu aydınlayacaktır. Beni Türkiye'ye teslim etmeyi planlamışlardı. Bu da benim için mutlak ölümdür.

Burada dikkat edilmesi gereken husus şudur. Hiç de azımsanmayacak bir Kürt nüfus bana duygusal olarak bağlıdır. Benim Türkiye tarafından öldürülmem gerçekten içte karışıklıklar olabilir, nitekim benim öldüğüm Atina'da yayınlanınca Türkiye metropollerinde hoş olmayan gelişmeler oldu. Aynı olaylar İran'da da yaşandı. Urmiye'de 20'ye yakın insan öldü. Yani Yunanistan'ın ve onunla ilişkili komploda yer alanların, beni Türkiye'ye teslim etmekle asıl hedefledikleri 100 yıllık Kürt-Türk düşmanlığının temelini atmaktır ve bütün Kürt kitlesine Türkiye'ye karşı şartlandırmaktır. Benim en büyük emelim bu Kürt-Türk düşmanlığına engel olmaktır. Tersine bütün Kürt kesimine güvenlik ve esenlik getirecek olayın Türkiye'deki demokratik sistem içerisinde yer almak olacağından bana şans verilmesini istiyorum.

1993'den beri PKK'yi şiddet kullanan örgüt olmaktan çıkarıp, siyasi alanda faaliyet gösteren bir örgüt haline getirmek için çaba sarf ettim, bunun bende kanıtları da vardır. PKK küçümsenecek bir örgüt değildir, şimdi ben yakalandıktan sonra onlarca devlet PKK'ye sahiplenmek istemektedir, her biri PKK'yi kendi çıkarınca kullanmak istemektedir, yukarıda söylediğim Kani YILMAZ bir tane değildir. Benim PKK üzerinde otoritem vardır, ayrıca halkta beni çok tutmaktadır, bana imkan verilirse PKK'yi demokratik sistemle uyarlama çabalarını geliştiririm. PKK'yi yasal çerçeveye çekerim, devlet imkan verirse silahlı çatışmaları sona erdiririm, hatta dağdaki elemanları yasal çizgiye çekeirim, bu da devletin yasal imkan tanımasıyla olur, dağdakiler zor koşullar altındadır. Cezaevinde 20 yıldır yatan PKK'li on bine yakın insan vardır, bütün bunlar iç barışı sağlarlar, yıllardır devam eden kanı durdurur. Ben bunu kendim için istemiyorum. Beni örgütünü tasfiye eden biri olarak değil, ülkesi ve halkı için en doğrusunu yapan biri olarak görün. Ben yakalandığımda Yunanistan'ın yaydığı yanlış bir haber yani benim öldürüldüğüme dair bir haber istenmeyen olaylara sebep oldu. Ben bu olayların gelişmesini önlemek istiyorum ve bu konuda örgütümü ikna ederim ve bu güce sahibim. Özgürlük mü, işte Türkiye demokratik sistemi içerisinde aranan her türlü özgürlük var. Vatan

mi? İşte Türkiye vatanınız derim. Türkiye bizim tarihi ortak vatanımızdır, bu ortak vatanın bölünmesini istemem.

Ulus olarak da Kürtler Türk ulusal bütünlüğü içerisinde ancak ayrı kültür ve dili olan bir unsurdur.

Ben Sunday Mirror gazetesi muhabiri ile röportaj yapmış olabilirim, ancak bu muhabire İngiltere'nin Türkiye ile aramızda diyalog kurulması için arabuluculuk yapmasını aksi halde Türkiye'ye saldıran 3 binden ziyade intihar eylemcisinin İngiliz turistlere intihar saldırısında bulunacaklarını, bu intihar saldırılarını ancak Türkiye ile diyalog başladığında sona erdireceğimi söylemedim. Esasında ben PKK'nin bütün şiddet eylemlerinden sorumlu olmakla beraber, bu eylemlerin çok büyük bir kısmının talimatını da ben vermiş değilim, hatta şiddete karşı da durdum, birçok eylem alan bölge komutanları talimatıyla olmuştur, mesela dikkat edilirse sivillere yönelik eylemlerde azalma olmuştur, bu azalma yani sivillere yönelik azalma benim uzun uğraşlarım sonucu olmuştur, ben 1996'dan beri de sürekli tek taraflı ateşkes sağlamaya uğraşıyorum, en son 1 Eylül 1998 tarihinde de ateşkes ilan ettim.

Bugüne kadar okul yakmaları, öğretmen öldürülmeleri gibi ağır olaylar örgüt adına gerçekleştirilmiştir. Örgüt başı olarak sorumluluk bana çıkartılmaktadır, bunun farkındayım. Ancak ben örgütün başı olarak bunları her zaman önlemek istedim. Sorumluları belirleyip kendilerini etkisiz hale getirme yollarını aradım. Özellikle son 2-3 yıl içerisinde benzer sivil kesime karşı işlenen şiddet olayları azalmıştır. Olanlarda yabancı ülkelerin kışkırtması sonucu meydana gelmiştir. Belirtmek istediğim İstanbul'da meydana gelen son yakma olayının dış kaynaklı olduğunu öğrendim ve benzer olayların meydana gelmemesi içinde kınadığımı bu yolla örgüte mesaj verip önleme yollarına başvurduğumu belirtmek istiyorum. Örgüt lideri olarak sorumluluğumun farkındayım, ancak büyük bir kısmı ile doğrudan doğruya ilgim olmadığını, inisiyatifim dışında geliştiğini söyleyebilirim. Bundan sonra meydana gelen ölüm olaylarına bir kişinin dahi ilave edilmesini istemiyorum. Bu konuda imkan tanındığında her türlü yardımda bulunmayı vaat ediyorum dedi.

Benim bugüne kadar Atatürk'e karşı Türk ulusu ve bayrağı aleyhine bir sözüm olmamıştır. Söylediklerim eleştiri mahiyetindedir. Atatürk'ü küçük düşürücü sözlerim yoktur. Atatürk'ün önderlik hususlarını takdir ettim. Bugüne kadar da kendime rehber olarak kabul edip, uygulamaya çalıştım. Son HADEP genel kurul toplantısında Türk bayrağının indirilmesini de ilk kınayanlardan biri de benim, bu konuda MED TV'de konuşmalarım çıkmıştır. Yakalandığımda da Türk bayrağına saygımı öperek gösterdim, bu konudaki suçlamaları kabul edemem.

Benim Ermeniler ve Ermeni terör örgütleri ile önemli bir ilişkim olmamıştır, başlangıçta geliştirilmek istenen ilişkiler benim kendileri yönünden uygun bir kişi olmadığım, kendi kapalı görüşlerini benimseyecek bir kişilik olmadığım sonucuna vardıkları için benimle ilişkiyi sürdürmediler. Coğrafi yönden İç Anadolu'ya kadar uzanan ideallerini benimsemem de mümkün değildi. Benim öyle bir sorunum olmadı ve olamazdı da dedi

Ayrıca; şunları ilave etmek istiyorum. Yukarıda açıklamaya çalıştığım hususlar samimi duygularımdır. Amacım ülkemizi ve devletimizi daha da güçlendirmek ve yardımcı olmaktır. Kişisel hiçbir beklentim yoktur. İmkanlar tanındığında gerekli bilgiyi verip örgütü yasal çizgiye çekmeye hazırım dedi. Bu konuda devletimizin de üzerine düşeni yapması gerekir. Devletin üzerine düşen iç barışı sağlayabilmek için gerekli olan yasal düzenlemeler yapmaktır. Bunların başında af yasası dağda ve cezaevinde olanlar için onların topluma karışmalarını sağlayacak bir af yasası gelir. Ben bu konuda üzerime düşen her türlü katkıda bulunmaya hazırım, bize bağlı halkım ve örgütümün demokratik devletin ve ülkemizin hizmetine uyumlu hale getirmeye imkan ve güce sahip olduğumu söylüyorum, tüm gücümle bu yönde çaba harcamaya hazırım dedi.

3 Nisan 1999

BÖLÜM: II

DURUŞMA TUTANAKLARINDAN

Belge: 5

31 Mayıs 1999 Tarihli Duruşma Tutanaklarından

Sanık söz aldı kısa bir açıklama yapmak istiyorum dedi:

"Yakalandığım günden bugüne kadar işkence kötü muamele ve herhangi bir kötü söz muhap tap olmadım bundan sonra barış ve kardeşlik için yaşayacağımı Türkiye Cumhuriyetinde bu amaçla hizmet edeceğimi belirtmek istiyorum. Barış ve kardeşlik için yaşamamın gerektiğini düşünüyorum bu kanın durması ve barış için çalışacağıma söz veriyorum, ayrıca Yunanistan Rusya ve İtalya'nın yakalanmam süreci içerisinde uluslararası hukukun gereğini yerine getirmediklerini de belirtmek istiyorum. Şehit ailelerinin de acısını paylaşıyor bundan sonra barışın bağlanması için çalışacağıma söz veriyorum şeklinde ve ayrıca şehit ailelerinden özür diliyorum" şeklinde beyanda bulundu.

Avukat Hasip Kaplan söz alarak: Müvekkilinin ülkede birlik ve bütünlüğe hizmet etmek amacıyla yaşamak istediği konusundaki görüşlerini savunmasının özü olduğunu belirterek duruşmadan ayrılmak istediklerini dile getirdiler.

Sanık Savunmasında :

"Yaşamımı iki kelimeye bağlı olarak devam ettirmek istiyorum, demokrasi, barış ve kardeşliğin tam gerçekleştirilmesi için hizmet etmek istiyorum dediler. Devletin de duyarlılığının bu yönde olduğuna inanıyorum. Ayrıca PKK'nin silahlı çatışmayı da bırakmasını istiyorum ve bu amaçla çalışmak istiyorum. PKK'nin devlete karşı olmasını ve yasal bir konuma girmesini istiyorum. Bir af yasası, bir izin gibi şeyler düşünüyorum" dedi.

29.5.1999 tarihinde mahkeme heyetine gönderdiği 2 sayfalık Kürt sorununda artık ayrılık isyan bastırma sürecini bırakıp barış kardeşlik demokratik birliğin başlatılmasına dair dilekçesi de okundu dosyasına konuldu.

Müdahil avukat Av. Necdet Küçüktaşkınır kanığın örgüt üzerinde otoritesi var mıdır Varsa neden PKK saldırıları durdurulmuyor dediler

Sanık söz alarak: "örgüt üzerinde otoritem devam ediyor ilişki kurmama yardım olunursa si-lahların bırakılması konusunda yardımcı olacağım. Başkanlık Konseyi benden sonraki en yetkili organdır. Başkanın önerileri bizim de kabul edeceğimiz özellikle açıklamalar yaptılar" dedi.

Belge: 6

1 Haziran 1999 Tarihli Duruşma Tutanaklarından

"1990 yılından sonra Yunanistan'da ağırlıklı olarak PKK elemanları her konuda eğitim gördüler, siyasi, bomba her türlü konuda eğitim gördüler. Kamplardan sonra kırsala uçakla geliyorlardı. Normal sivil uçaklarla katılıyorlardı. Bazen Şam'a bazen Lübnan'a geliyorlardı bazen de İran üzerinden geliyorlardı. İran'da örgütümüzün eğitim kampı yoktur. İran'da örgütümüze ait hastane vardır. İran yetkililerinin bunu bilmeleri gerekir. İran üzerinden örgütümüze sevk edilen silahlardan İran'ın el koyduğu oldukça silah vardır bir kısmına el koyuyorlar bir kısmını da bırakıyorlardı.

1990 yıllarında İran'ın Mako kasabasında bir örgüt üyesi uyuşturucu ticaretinin çok gelir getirdiğini belirterek bu konuda bizi bilgilendirdi ben kesinlikle bu bir insanlık suçudur PKK buna ulaşmayacaktır dedim. Ama buna rağmen uyuşturucu kaçakçılığı konusunda çok yaygın söylenti olduğundan araştırdım ancak örgüt temsilcileri bu yoldan uyuşturucu kaçakçılarından bağış aidatı altında para almış olabilirler. Avrupa'da da aynı şekilde olmuştur. Örgüt içinde uyuşturucu işiyle bilerek direkt uğraşmayı en ağır suç kabul ettiğimi söylemek isterim. Hatta sigara içmelerini dahi yasakladım" dedi.

"İngiltere'de Faysal Dunlayıcı'yı Parlamento davet ediyor ve İngiltere de yakalıyor. Herhangi bir yasal gerekçesi yoktur. 4 yıla yakın İngiltere de tutuldu. Benim şahsi yorumum İngiltere kendine göre Kürt hareketi üzerine derin bir politikaya sahip olup yüz elli yıldan beri süren politikasını takip ediyor bazısını harcar, bazılarını ise yanına çeker. 1925'lerde de böyle bir durum yaşandı. Destekler gibi yapar ama harcar. Bize de böyle bir yaklaşım gösterdiğinden hep endişe duymuşumdur" dedi.

"Yunanistan ve Suriye genel politikası içinde PKK'yi kullanmak istemişlerdir. Ayrıca biz de değerlendirme yaptık bizde onları kullandık karşılıklı onlar bizi bizlerde onları kullandık. Bu PKK'nin politikasıdır ve ülkelerin de çıkar politikasıdır.

Yunanistan'la ticari ilişkilerim şahsi olarak mal alışverişi şeklinde olmuştur" dedi.

Müdahil vekilinin talebi üzerine soruldu:

"Ben siyaset ve strateji konusunda ilgileniyorum. Alt düzey faaliyetlerle ilgilenmem mümkün değildir" dedi.

Müdahilin talebi üzerine soruldu:

"Ben mahkemeye hitap ederken hem Türkiye Cumhuriyeti hem de Demokratik Cumhuriyet diyorum. Demokratik cumhuriyet tabirini tabana yayılmış geniş demokrasiyi belirtmek için kullanıyorum, Kürt meselesini de bu çerçevede çözeceğimi sanıyorum. Aşiret tarikat gibi unsurlar ortadan kalkarsa halk ve cumhuriyet birleşir"

Sanık söz aldı: "İki yüz yıllık bir geçmişli olan böyle bir sorunda her şeyin benim üzerime yıkılmasının kimseye yarar getirmeyeceğini sanıyorum. Benim yapabileceğim bütün isyanların nokatlanmasını sağlamak için çalışmaktır. Bundan sonra hata yapmadan düşmanların oyununu bozmaktır Barış ve kardeşlik için her şeyi yapacağım" dedi.

"İfadelerim tamamen serbest irademle mahsulüdür ve kendi serbest irademle bu ifademi verdim. Ağır koşullar ve yorgunluk nedeniyle bazı kopukluklar olabilir onun dışında genel hatlarıyla alınan ifadelerim doğrudur"

"Gelen yakınlarım şöyle cesur ol, böyle cesur ol diye söylediler bütün sözlerimi özgür irademle söylüyorum doğrusuda budur hiç kimsenin etkisi altında kalmıyorum. Barış ve kardeşlik çağrısında bulunurken de içimden gelerek söyledim kesinlikle korktuğumdan değil."

"Ben mahkemeye hitap ederken hem Türkiye Cumhuriyeti hem de Demokratik Cumhuriyet diyorum. Demokratik Cumhuriyet tabirini tabana yayılmış geniş demokrasiyi ifade etmek için kullanıyorum, Kürt meselesini de bu çerçevede çözeceğimi sanıyorum. Aşiret tarikat gibi unsurlar ortadan kalkarsa halk ve cumhuriyet birleşir."

"Devamlı sağlığım kontrol altında tutuluyor. Doktorlar gerekli ihtimamı gösteriyorlar."

"İki yüzyıllık bir geçmişi olan böyle bir sorunda her şeyin benim üzerime yıkılmasının kimseye yarar getirmeyeceğini sanıyorum. Benim yapabileceğim bütün bu isyanların noktalanmasını sağlamak için çalışmaktır. Bundan sonra hata yapmadan düşmanların oyununu bozmaktır. Barış ve kardeşlik için her şeyi yapacağım."

-----%-----

Belge: 7

2 Haziran 1999 Tarihli Duruşma Tutanaklarından

Müdahil Vekili Av. Şevket Can Özbay'ın talebi üzerine sanıktan soruldu: Türkiye'de Kürtlere karşı bir asimilasyon ve baskı politikası var mıdır bunun sanıktan sorulmasını istiyorum.

Sanık söz alarak:

"Türkiye de Kürt dilinin konuşulmasının yasaklanmasını doğru bulmuyorum bu yönde ciddi bir baskı vardı. Sizin mahkemenizin verdiği karar çok önemlidir ve doğrudur ve çözüm öneriyor. Benim şahsi kanaatim Türkiye'de önemli insan hakları konusunda gelişmeler vardır. Bundan sonra isyan yanlıştır bunu belirtiyorum. Mesele çözüm yoluna girmiştir. İsyanları durdurmak gerekir asla tasvip etmiyorum. Barış ve kardeşlik için herkesi katkıda bulunmaya çağırıyorum" dedi.

Sanık söz alarak: "Şehit aileleri benim hakkımda duygu ve düşüncelerini dile getirdiler. Savunmamın ilk bölümlerinde de söyledim. Bosna'ya Afrika'ya Kosova'ya bir bakalım çok daha acımasız bir durum yaşanmıştır en modern ülke İngiltere de bile böyle bir olay yaşanmıştır. Filistin'de de bu olaylar yaşanmıştır. Ama benim durumumda bir yargılama olmamıştır. Sonuçtan çekindiğim için geleceğimize yarar getirmeyeceğini düşünüyorum. Bütün acıları gerçekten paylaşıyorum" dedi.

Sanık söz alarak: "Bana günlük gazetelerin verilmesini istiyorum bunun kesilmemesini istiyorum bunun idari makamlara iletilmesini istiyorum " dedi.

Sanık söz alarak: "Yüce Devletin çıkarları doğrultusunda bana gösterilen ilgi ve ihtimamı da göz önünde tutarak savunmamın başında da belirttiğim gibi bu konuda belirttiklerimi yine de tekrar ediyorum ve vurgulamak istiyorum" dedi.

Sanık vekili Kemal Bilgiç söz alarak: "3 gündür son derece saygın bir yargılama cereyan ediyor....." dedi

Müdahil Vekili Can Özbay'ın talebi üzerine soruldu: "Türkiye'de Kürtlere karşı asimilasyon ve baskı politikası var mıdır"

Sanık söz alarak: "Türkiye de Kürt dilinin konuşulmasının yasaklanmasını doğru bulmuyorum bu yönde ciddi bir baskı vardı sizin mahkemenizin verdiği karar çok önemlidir ve doğrudur ve çözüm öneriyor. Benim şahsi kanaatim Türkiye de önemli insan hakları konusunda gelişmeler vardır bundan sonra isyan yanlıştır bunu belirtiyorum. Mesele çözüm yoluna girmiştir. İsyanları dur-

durmak gerekir asla tasvip etmiyorum barış ve kardeşlik için herkesi katkıda bulunmaya çağırıyorum."

"Yüce devletimizin çıkarları doğrultusunda bana gösterilen ilgi ve ihtimamı da göz önünde tutarak savunmamın başında da belirttiğim gibi bu konuda belirttiklerimi yine de tekrar ediyorum ve vurgulamak istiyorum."

Dava dosyamız ve eklerinin Sanık istiyorsa iki görevli nezaretinde incelemesi için kendisine imkan tanınmasına oybirliği ile karar.....

-----%------

Belge: 8

3 Haziran 1999 Tarihli Duruşma Tutanaklarından

Sanıktan soruldu:

"1993'ten ve bilhassa 1996 dan sonra bu sorunun demokratik cumhuriyet içerisinde uniter devlet yapısı içerisinde demokrasinin gelişmesi altına çözüleceğini, geçmişi sorgulamanın ve geçmiş üzerinde durmanın hiç kimseye fayda getirmeyeceğini açıkça belirttim ve yine de belirtiyorum. Geçmiş bırakalım mühim olan bugün ve gelecektir kusur işlemeyen örgüt yoktur. Sistemler yanlışlıklardan ötürü çözülür. 20 yılda bu sonuca ancak varabildim. Bu konuda samimiyim. Ayrıca örgütün üst düzey 6-7 kişilik Başkanlık konseyi üyeleri de benim bu görüşümü destekliyorlar. Benim bu görüşlerime üç cevap verdiler. Avrupa da yayınlanan özgür politikada bu görüşler yayınlandı. Varılacak çözümün arkasındayız dediler. Ben silahlı örgüt mensuplarını dağdan indirebilirim dediğimde indirmeye yardımcı olabileceğimi belirtmek istedim. Örgüt ayrılıklara düşmeden bu sağlanabilir.

Hükümet barışa çağrı yaparsa mutlaka yanıt bulacaktır. 20 yılda bu çözüme varmamız yadırganmasın. Eylemlerin zora sokacağına ancak 20 yılda ulaşabildik. Önemli bir çağrı yapmak istiyorum. Ben PKK'ye bir Barış Kongresi önermek istiyorum. Bu konuda karar almalarının barış getireceğine inanıyorum bunu kamuoyuna duyuruyorum zaten böyle bir kararlılığımız vardır. Yeter ki olumlu yanıt bulsun. Devletimiz barış konusunda girişimlerde bulunsun. Yanıt bulacağına inanıyorum. Kesinlikle bunları söylerken kendimi düşünmüyorum. Barış sayesinde PKK devletin en önemli destek gücü olacaktır. Dört bin yıldır birlikte yaşadık bunlar doğrudur ve yine de birlikte yaşayacağız hatalarımız kusurlarımız olmuştur bunları birlikte telafi edeceğiz ve ülkemiz güçlenecektir. Şu yanlış anlaşılmasın PKK dağdan inecektir ve Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olarak destek olacaktır derken bunu demek istiyorum kimse yanlış anlamasın.

"Yunanistan her türlü yardımı yapıyor. Yunanistan'ın bana karşı tavrının temelinde yardım yapıp yapmama değil daha çok politik eğilimimden dolayı yardımlarını sürdürdü. 1993 yılından itibaren biz barış ve birlik eğilimine girdiğimizden bunu baltalamak istedi. 1996'da Simitis "bu adam harcanacaktır" diyerek beni kastediyor ve kimse ona sahip çıkmasın diyerek beni kastediyor. Bunun yanında PKK'nin Avrupa temsilcisini bütün sol örgütleri kabul ediyor eğitiyor ve kullanıyor beni ise kabul etmiyor. Barış girişimini başlattığım için beni kabul etmiyor. Atina'nın gerçek amacı 20. yy'da Türk-Kürt kavgasını körüklemektir. Ben öldürülsem de Türk Kürt kavgası olmayacaktır ve yani Yunanistan bizi çarpmıha gerdirmek Türkiye de öldürtmek istiyordu amaçları Türk-Kürt çatışmasını yaymaktır. Bu bir oyundur ve bu Kürtleri bize düşman eder diye açıkça söyledim." dedi. "Paraları örgüte dost kişiler veriyorlar ve onlar bankalara yatırıyor. Çeşitli bankalara yatırılıyor. İsviçre bankalarında olduğunu oraya ağırlık verdiklerini duydum ayrıca kendilerinin de bir banka kurma niyetleri vardı gerçekleşmedi. İsviçre'deki birçok bankaya yatırdıklarını biliyorum." dedi.

Saniğa Sürgündeki Kürt Parlamentosuna mesaj verip vermediği soruldu:

"Bu parlamento ulusal kongre adında bütün Kürtleri bağrında topladığını iddia ediyor. Beni de onursal Başkan seçmişler bu vesileyle onlara şunu iletmek istiyorum. Bunlar özellikle Avrupa da bulunuyorlar. Türkiye ile demokratik cumhuriyetle derin kalıcı bir barış ve kardeşlik ortamına giriyor-

ruz biz bunu istiyoruz. Kesinlikle Türkiye'ye düşmanlık temelinde yaklaşım gösterilemez Türkiye ye daima dostluk temelinde yaklaşsınlar ve dostluk diliyle yaklaşsınlar Kürtlerin geleceğinin Türkiye ile olacağını söylesinler" dedi.

"Ben tercihim Türkiye yönünde kullandım ölsem de kalsam da Türkiye de olacağım ve birlik için çalışacağım. İnsanların mutluluğunu burada gördüm. İlk konuşmamda da belirttiğim gibi ne bana ne da avukatlarıma ülkemde baskı yapılmamıştır. Alman politikacıların bu konudaki görüşleri gerçeği yansıtmıyor. Türkiye ye geldiğim bugüne kadar herkes bana saygıyla yaklaştı bende aynı şekilde kendilerine karşılık veriyorum. Sorgulamamda aynı şekilde yaklaşıldı. Bu görüşteyim" dedi.

"Almanya PKK konusunda ayrı benim hakkımda ayrı düşünüyor. Almanya'nın düşüncesi doğrultusunda çok sayıda PKK içinde kadrolarının olduğunu biliyorum bana yönelik tutumları dışlama yönündeydi. Stainbahla bir iki sefer görüştüm onunla tartıştım. Üç yıl önce görüşmüş olabilirim. Kesin hatlarıyla şimdi hatırlamasam da Ortadoğu üzerine görüşmelerimiz oldu. Almanya'nın kendilerine göre bir konsepti vardır sınırım onunla uğraşıyordu PKK ya da Almanya'nın görüşü doğrultusunda dayatma üzerineydi. Ayrıca çok önemli bir yazılarım oldu. Türkiye çok küçük bir el uzatsa nasıl cevap vereceğim şeklinde işaretlerim vardı. Bu görüşe vardığımızda geç kaldık iyi niyetli olduğumdan kimse kuşkuya düşmesin."

" Ben kültür milliyetçiliğine inanıyorum. Sekmanın düşüncesinde olan Kürtler Türkiye Cumhuriyeti içinde yaşamak istiyorlar ben de bu görüşteyim Demokratik Türkiye Cumhuriyeti altında yaşamak istiyorum. Atatürk Kültür milliyetçiliğine inanıyorum "

"Ziya Gökalp'in 1922'de yazdığı Türkler ve Kürtler üzerine yazdığı yazıya aynen katılıyorum"

Müdahil Av Cahit TORUN söz alarak: "Sanık duruşmanın başından bugüne kadar çok güzel bir sergiledi bundan memnunuz. Konuşmalarında Demokratik Cumhuriyetten bahsediyor Bundan neyi kastediyor" dedi.

Sanık söz alarak:

"Önemli bir soru kendilerine teşekkür ederim açıklayacağım. Kürt toplumunda halen çok ciddi demokrasi problemi vardır. Kürtlerle devlet arasında ağa şeyh aşiret üçgeni bir bent oluşturmuştur. Bireyin özgür yurttaş, toplumun da özgür toplum olmasını engellemişlerdir. Bu, cumhuriyetin bir yarasıdır. Bunun kaldırılmasını istiyorum. Bu kaldırıldığında Kürt bireyi Cumhuriyetiyle kucaklaşacaktır. Bu nedenle Demokratik Cumhuriyet diyorum bu şekilde birliği sağlayacağız ayrıca taze bir kan verecek Cumhuriyet güçlenecektir bu kavramla bunu bahsetmek istiyorum çok kapsamlıdır üzerinde ne kadar durulsa yeridir" dedi.

Soruldu Demokratik Cumhuriyetle ne kastediliyor:

Sanık söz alarak : "Önemli bir soru kendilerine teşekkür ederim, açıklayacağım"

Sanıktan soruldu, bu aşamada herhangi bir talebim yoktur dedi. Ayrıca sanığa iddianameyi okuduğunda istediğiniz, dikkatinizi çeken belgeler varsa her zaman mahkeme size iletmeye hazırdır diye sanığa iletili.

-----%-

Belge: 9

23 Haziran 1999 Tarihli Duruşma Tutanaklarından

Aslında isyanlar olmasaydı ki M. Kemal 1924 yılında söylüyor; Kürtlere kültürel özerklik verilebileceğini belirtiyor. İsyân bunun önüne geçiyor. Bu yaklaşım sonuçta bugün dil yasağına kadar varıyor. Dil yasağı önemlidir, bu tek başına bile bir isyanın gerekçesi olabilir. Bildiğiniz gibi Anayasa Mahkemesi Başkanının, mahkemenin, 37. kuruluş yıldönümünde yaptığı konuşmada dil yasağına değinerek bunun kaldırılması gerektiğini belirtmiştir.

Türk-Kürt tarihi ilişkilerine bakıldığında kritik bütün dönemlerde Türkler Kürtlere özel bir önem vermişlerdir. Aslında yaşananlara bakarsak bizim ilişkilerimizde bir düşmanlık tarzı olmamıştır. Kosova'yı biliyoruz. Her gün gazetelerde toplu mezarların bulunduğu belirtiliyor. Hiç bir dönemde bizde böyle yaşanmamıştır.

Tarihe baktığımızda ilk Kürt isyanının 1806'da Babanzade döneminde başladığını biliyoruz. Demek ki isyanların 200 yıllık bir tarihi vardır. Önüne geçilmezse yeni isyan potansiyeli her zaman vardır. Bunun önlenmesinin bilimsel yollarını mutlaka bilmek gerekir. 200 yıllık geçmiş olan bu isyanlarda İngiltere'nin rolü bilinmektedir. Biz birliğimizi sağlayarak bunu aşabiliriz. Dile özgürlük tanınırsa bu birlik sağlanabilecektir.

15 Ağustos'ta 60 kişiyle yola çıkan PKK şimdi 10 bini aşkın silahlı güce sahiptir. Ve örgütün içyapısını, dış ilişkilerini iyi biliyorum. Avrupa'nın hemen hemen tüm önemli ülkelerinde Türki Cumhuriyetler diye tabir edilen ülkelerde gerek kitle ilişkileri bakımından ve gerekse de ekonomik ve teknik donanım bakımından potansiyeli oldukça güçlüdür. Bugün aslında potansiyel değil, aktiftir. Bu gücü devlette barış ortamına çekemezsek, silahlandıramazsak değil 15 yıl 150 yıl sürebilecek bir çatışma ortamı yaşanabilir, bu devlet için açık bir tehlike oluşturmaz. Bunu önlemenin görevim olduğunu söylemek istedim. Devletin demokratikleşmesiyle bunun mümkün olabileceğini bu yapılırsa benim de PKK'yi bir çözüm gücü haline getirmenin görevim olduğunu söyledim. Devlete hizmet etmeye hazırım derken bunu kastettim. Basın yanlış yansıttı. Bu şahsi durumundan dolayı değildir. Yargılama, mevcut tehlikeyi daha da büyütecekse buna doğru yargılama denemez, ne pahasına olursa olsun mevcut amacı aşan bir çatışma yaşanıyor.

Özellikle 90'lı yılların başlarında bu savaş sona erecek tedbirlerin alınmasını sağlamalıydık. Kuşku, korkular, istenen başarıyı getiremedi. Bundan sonra bütün gücümle bu imkanları sonuna kadar değerlendirmeyi düşünüyorum.

Kürtlerin demokratikleşmesi Türkiyesiz olmaz. Ayrı siyasi oluşum çıkmazı derinleştirir. Otonomi, federasyon benzeri yaklaşımlar Türkiye realitesinde fazla gerçekçi değildir. Türk metropollelerinde 10 milyonu aşkın Kürdün yaşadığı bilinmektedir. PKK'nin eski programıyla kalması çözüm-süzlük üretir, çıkmazı derinleştirir. Kürtlerin siyasallaşması Türkiye Cumhuriyeti ile olur. O da demokratik temelde olur. Vardığım en önemli sonuç budur. Bunlar realitenin somut yaşanmasının sonucudur. PKK eski biçimi ile olamaz, yeni biçimi gereklidir. Gerekirse bu yöndeki çabalarımı sürdüreceğim. Realiteler bize bunu gösterdi. Dünya çapındaki gelişmeler bizi buna götürdü.

Güncelin ifade ettiğine gelmek istiyorum. Bu yargılamada en önemli husus PKK olayının halledilmesidir. Silahlı çatışma durumundan nasıl çıkarılabilir, çıkmazsa ne olur, benim şahsi durumundan ziyade bu önemlidir. Çıkmaz durumu sürerse ne olur?

Çözüm imkanı belirirse acaba PKK ne olabilir. Devlet çözüme yönelik bazı adımlar atabilirse eylemler düşebilir. PKK'nin devlet için tehlike arz eden yanları nelerdir, bunun üzerinde tartışmak gerekir. PKK bütün iç ve dış kurumlaşması, devletin kültürel ve demokratik adımlar atması durumunda devletin güç ve dayanağı durumuna getirebilir. Muhafız karşıt güç olmaktan çıkarılarak devletin siyasi açılımı da PKK sorunu, çıkmazı derinleştiren bir sorun olmaktan çıkarılıp devlette bütünleşme imkanı verilebilir. Bu imkan sınırlı da olsa bunu neden değerlendirmeyelim? PKK'nin devletin demokratik yapısıyla bütünleşmesi sağlınırsa bu devlette kardeşleşme sürecine girer. Halk da yavaş yavaş kardeşlik duygusuna girer. Bununla birlikte ne gelişir? Maddi kayıpların önüne geçilir, özgürleşme sağlanır. Devletin vereceği şeyler bazı demokratik ve köklü adımlardır. Türkiye'de zorla Kürtlere ayrılın dese ayrılmamak gerekir. Eskiden iki yanlış vardı, sonuna kadar bastırma, sonuna kadar isyan, bu doğru değildi. Ne sonuna kadar susturma olmalıdır, ne sonuna kadar isyan.

Türk ulusu büyük ulustur. Azınlıklar ve Kürtlerin bu büyük ulus içerisinde etkinlikleri vardır. Türk ulusu içinde olmak ne demektir? Dilini, kültürünü özümsemektir. ABD, dünya kültürlerinin

harmanlandığı bir yerdir. ABD içerisinde de pek çok ırktan insanlar vardır. Bu farklı dillerin kendilerini ifade etme olanakları vardır. Bu onları güçsüzleştirmez.

12 Eylül ile birlikte yargılanmayan kimse kalmamıştır. Acı da olsa kayıpları çok da olsa Cumhuriyet'te mevcut durumun korunması için değil geliştirilmesi için neler yapılması gerekmektedir, bunu düşünmek gerekir.

TC'nin şu anda girdiği aşamada otoriter yön geliştiriliyor. Demokrasizlik hakim. Özellikle açılım gerekiyor. Buna engel olan hakim güçleri artık cumhuriyetin önünden kaldırılması gerekir. İsyanların sürüp gitmesinin nedeni budur. Devletin bu konuda demokratik açılımları yetersiz kalıyor. Bu sorunlar patlamaya yol açabilir. Bu gün yapmazsak önemle vurguluyorum, PKK gibi pek çoğu ortaya çıkarılabilir.

Başka çaremiz var mı? Kendi politikalarımızı derinleştirmeliyiz. İster üniter, ister federatif olsun o kadar önemli değil, isterse dil, kültür özgürlüğü olsun bu sorunun çözümünün önünü açabilir. Ardından demokrasi geliştirilmesine ihtiyaç var. Sosyal yapının ihtiyacı var, ekonominin buna ihtiyacı var. İlla beni ya da PKK'yi muhatap alın demiyorum. Samimi bulun ya da bulmayın bu fazla önemli değil, şu odak bu odak bana böyle demiş, genel eğilim çözüm yönündedir. Üzerimize düşeni yapmalıyız.

Savaş ve kavganın mekanizmaları böyle kurulmuş. 5 bin kişinin fedai olması durumu korkunç bir şey. Bunları mutlaka önlememiz gerekir. Şu anda toplumun sesi kesilmiş anlattıklarım fazla rağbet görmemiş olabilir, ama ahlaken bunları söylemek zorundayım. PKK'lilerin hepsini öldürmekle işler halledilmeyecek ki. 200 yıldır devam eden isyanlar var, PKK bunların en kapsamlısıdır. Barış çağrıları çocuksu mudur, hayali midir? Tehlike büyük, alevlendirecek güçler çok fazladır. Tarihin gidişatı Cumhuriyetin açılımının bu dönemde yapılması fırsatını doğurmuştur. Belki şimdi karşı karşıya en zıt durumda olabiliriz.

Eski yöntem çok trajik binlercesi dağlarda binlercesi cezaevinde. Yeni yöntem uygulayalım. Demokrasi çağının koşullarına uyalım, bu davayı bir vesile yapalım diyorum. Durumu kurtarmak gibi bir yaklaşımım yok. Dişe diş kana kan o zaman ne olur? Bende bu toplumdaki çıktım hangi okullarda okudum. Neden dilimi konuşamıyorum. Neden dilimi konuşmaktan bu kadar korkuyorum? Bunun hesabını kim verecek? Neden demokrasi yok? İfade özgürlüğü neden yok? Bu sorumluluğu biraz paylaşmak gerekir. Binlerce kişi ve kuruluş benimle ilgili program yapıyor. Asılırsa ne olur, asılmazsa e olur? bunları ben istemiyorum. Bazıları hiç bir emek ve çaba sarf etmeden benim mirasım üzerine hesap yapıyorlar.

Devlet ve toplumu tehdit eden şeyler vardır. Türk-Kürt ilişkilerinin tarihteki yerini biliyorum. Bunun zayıflamasını istemiyorum. Tarih bunun böyle olduğunu bize kanıtlayacaktır. Bu gün Kürt olgusu tanınmaz hale gelen bir gerçekliktir. Yarının Anayasasının demokratik anayasa olacağına inancım kesindir. Hiç bir kişi dünyanın ve toplumun bu kadar üstüne geldiği bir durumda yaşayamazdı. Ama ben 4-5 aydır bunları yaşamamam rağmen ayakta kalabildim. Bu topluma olan borcumdan dolayıdır. O açıdan diyorum ki PKK'nin son verme kararlığını göstermesi gerekir. PKK bu olgunluk düzeyine gelmiştir. Silahların susması, siyasal olgunluk düzeyine gelmesi mümkündür. Üzerime düşen bir şey varsa bunun gereklerini yerine getireceğim. Sorunu demokratik zemine dönüştürerek gerçek demokrasi ile çözüme götürebiliriz. bunun en doğru yol olduğunu düşünüyorum. Bunun görülmemesi beni endişelendiriyor. Acaba çok mu geç, geç sayılmaz. Çıkmazı olmayan insan çıkmazı olmayan devlet yoktur, ama çözüm yolu da vardır. 20. yy isyanlarla gelmiş, yüz binlerce kişi kaybedilmiş, onun için dedim ki bunu son bir isyan haline getirelim. Toplum çok tehlikeli bir noktaya gelmiş, 21. yy barış ve kardeşlik yüzyılı yapalım diyorum. Çok anlatılacak şeyler var. Kürt olayı çok tanınmaz bir hale gelmiş. Cumhuriyetle çok köklü demokratik olayında samimiyim. Kürt halkının özgürlük probleminin aşılması için kendimi ortaya koydum. Değişim dönüşüm geçirdim. Bu kadar olup bitenden sonra bunları şu anda dile getirmek acıdır. Bu temel de sözlerime son verirken siz değerli yargıçlara sonuna kadar samimiyetimle birlikte bilimsel olduğuma inandığım demokrasi çözümü ile 21. yy'ın barış ve kardeşlik yüzyılı olması için elimden gelen çabayı göstereceğimi belirtirim.

Bundan sonra yaşamımda yapabileceğim güçlü ve bağlı halkla birlikte yeni bir barış ve kardeşlik sürecini yaratmaktır. Demokratik Cumhuriyete verdiğimiz kararlılık sözünü bu temelde değerlendirmek, tarihi önem taşır. Fırsat buldukça gereklerini şüphesiz yerine getireceğim. Sözümde samimiyet pratiğimle ancak kanıtlanarak kendini gösterecektir.

-----%-----

Belge: 10

29 Haziran 1999 Tarihli Duruşma Tutanaklarından

Saniğa söz verildi:

"Vatana ihanet suçlamasını kabul etmiyorum. Daha önceki savunmalarımda da belirttiğim gibi vatanın birliği özgür vatan için mücadele ettiğime inanıyorum. Bundan sonra Demokratik Cumhuriyet ekseni etrafında onurlu bir barış ve kardeşlik için çalışacağıma inanıyorum. İnsanlığın geleceğinin savaşta değil barışta olduğuna inanıyorum. Herkesi selamlıyorum.

***** ***** *****

Saniğa soruldu:

"Mahkemece bu güne kadar yapılan işlemlere bir diyeceğim yoktur" dedi.

Avukatlar esas hakkındaki savunmalarının ekleri olan 15 klasörü mahkemeye ibraz ettiler ve bu söylediklerimiz TCK'nin 59. maddesinin uygulanması isteminin gerekçeleridir dediler.

Sanıktan soruldu:

"Avukatlarımdan savunmalarına diyeceğim yoktur, katılıyorum, ben kendi savunmamı kendim yaptım. Mahkemenizde söylemem gereken şeyleri söylediğime inanıyorum" dedi.

Saniğa söz verildi:

"Vatana ihanete suçlamasına kabul etmiyorum. Daha önceki savunmalarımda da belirttiğim gibi vatanın birliği özgür vatan için mücadele ettiğime inanıyorum. Bundan sonra Demokratik Cumhuriyet ekseni etrafında onurlu bir barış ve kardeşlik için çalışacağıma inanıyorum. İnsanlığın geleceğinin savaşta değil barışta olduğuna inanıyorum. Herkesi selamlıyorum"

-----%-----

BÖLÜM: III

AVKATLARLA YAPILAN GÖRÜŞME NOTLARI¹⁰

Belge: 11

Görüşme Notları:

Bütün bunlar demokratik çözüm için Türkiye'yi zorlasınlar. Demokratik çözüm için eğilim var. (soruldu): Hayır, taahhüt yoktur.

(soruldu): Dediniz ya, Gündüz Aktan konuşuyor. O tip kastediyorum. Devletin beni (Şemdin'i

idam ettiler) soruşturma komisyonundan çıkaracağın bir sonuç olur mu? Zaman zaman burada yoğunlaştığımda çıkardığım sonuç; kitlesi, gerillası, gücü biliniyor. Bu güçler bilançosundan TC intihar eder mi? Sordu: Dışarısı nasıl bakıyor? Aydınlar, avukatlar. İnfazım kaos doğurur. Yüzyıllarca kaos çıkar. Dava mühim değil. Beni 125'ten cezalandırırlar. Ama usulen. Hazırladığım "demokratik çözüm platformu"dur. Yoksa çok radikal bir savunma da yapabilirim. İlk başta söyledim: "Ben kaybettim ama kitle kazandı." Sanki altıncı his gibi. Burada kritik olan bana göre derin devlet farklı, görünen devlet farklı. Selimin konuşmalarını okuyun. Bir nevi demokratik çıkış var.(Bilika çatışması anlatıldı.)

-Ne zaman olmuş?

-11 Mayıs.

-Toplam 22 gerilla mı? Ö. Politika 20 diyor.(Metina anlatıldı.)

-Fazla etkili olmadığı açık. Bana göre geçmiş yıllara göre hafif

-Davayı uzatmayı düşünüyoruz

-O zor biraz. Siz savunmanızı yapabilirsiniz

Yaşar Okuyan anlatıldı. İlgi gösterdi.)

Davada taşkınlık yapılmaması için Şükrü Elekdağ'ın söyledikleri gibi. Bence MGK sürece MHP'yi de katacak. Buradan şu sonuç çıkar: Bu üçlüyü ister Genelkurmay. Bu da şunu gösterir. Devlet konseptini bu hükümetle pekiştirir.

(Anket hatırlatıldı.)

-Tamam. Aslında af olduğu ortaya çıkıyor. Bu pişmanlık yasası benim yakalanmamla bağlı. Ama uygulanır uygulanmaz bilinmez. Adı pişmanlık yasası, özü af yasası.

(Pişmanlık yasasına ilişkin şeyler söylendi.)

Üzerinde büyük savaş var. Bu bir yorum. Siz şeye dikkat edin. Yalvarsam da beni yararlan-dırmaz. Zaten düşünmüyorum da. Durumum kararlaştırılmıştı. Bilinmez niye basit tartışıyorsunuz. Bir konsept var o uygulanacak. Ama nedir bilemiyoruz.

Onlara da söyle. "Arkadaş için bu tür şeylerle sonuca gidilmez. Benim senaryom önceden düzenlenmiş.

(İsrail'in GAP siteleri, Kıbrıs, Kosova anlatıldı.)

Biz teslim edilirken ne denilmiştir bilemiyoruz.(Duruşma salonu anlatıldı. Başvurular)

-Şiddet anlayışım özgürlük ve meşru müdafaadır. Ya özgürlüğümü verin ya öldürün. Güzel söz. Bundan sonra da böyledir. Bunları artık şey tartışmamak lazım. Sözlerle bu durum anlaşılmaz. Şimdiye kadar devlet bana "şu cümleyi kullan" dememiştir. Zorlama yok. Asli kurucu öğeye dikkat edin diyorlardı. Ama '93 çizgimin daha gerisinde bir şey. Bundan insan bir şey çıkarabilir mi?

-Var. Selçuklularda

-Benim görüşüm artık resmi devlet görüşü haline geliyor. Ben asılsam dahi öbür gün bunlar resmi görüş bu. Ben kaybettim halk kazandı.

İlk günlerdeki olumlu yaklaşımlardan bir şey çıkar mı? Savcıların dışındakileri de söylüyorum. Bilginiz olsun. Devleti doğru tanıyalım. Ahmet dedi. Tamam aklımızda ama derin devlet farklı. İlk getirildiğinde üst düzey söz verdi. Bu oyunu bozacağız dedi. Kaldı ki o günlerde ölüp kalacağım belirsizdi. Önce geldiğinizde adamlar vardı. Şimdi yok. Yani yaratılış olayı var. Bence süreci şu ana kadar başarılı getirdik. Genelde bu tip davalarda insanlar çöker. Bunu bilmiyor musunuz? Ben sağlığımı buraya kadar getirdim. Başarıdır.

Dolaylı çıkardığım sonuç olumlu buldular. O taslak iyi bir taslak. Bu bir çizgi haline getirilebilirse çok iyi olur. Bunu geliştirin. Barışçıl gösterilerle kendi elçiliklerine gidilebilir. Şimdi İsrail'deki ve Rusya'daki değişimler olumludur. Bu durum Türkiye'yi çok etkiler. Yaşar Kaya bizzat gidebilir. İsrail kabul etmezse kıyamet kopar. Çaba gösterebilirler. (Televizyonu sordu.)

-Sertliğe gerek yok. Çizgiye uysunlar. (Kosova sorunu aktarıldı)Kara yürümez. Çözümüne giderler, sorun biter. Olumlu olur sanırım. Bütün bunlar Türkiye'yi etkiler. Türkiye bu iki çözümünden şiddetle sonuç çıkarılmalıdır.

-(Katılım düzeyini sordu.) Güç bir kat artmış durumda mı?

-Bunlar çelişki olabilir. Sanki aralarında çatışma var. Bunu bende duydum. Kontrolsüz şeyler çok

-Pazartesi hepsi biter. Duruşmaya katılacağım. Bana hemen söz gelmez. Fazla uzamasını ben de istemiyorum. Adada şartlar değişebilir. Kısa sürede bitirilecek olsa niye bu kadar masraf yapıyorlar? Bunu nasıl yorumluyorsunuz? Bu tip davalarda var mı? Bütün merkezi bir araya getiriliyor mu? Olası bir çözüm. Yaşasam çözüm için yaşatılırım. PKK işleri burada biraz sonuca mı götürülüyor

-İleride düşünebilirler.

-Selim son ayrılırken ne dedi?

-Süreç devam edecek.

-Selim korktu mu? Ama bir çevre ona git mi dedi? Yani bütün buranın işaretleri bana çözüm olacak gibi. Selimin metnini okudunuz. Vietnam'la görüşüldüğü gün en çok bombardıman vardı. Konsept diyor ki, partiler bahane. Milim şaşamazlar. Bu konularda sonuçta bir şey demiyorum. Ama yaşadıklarımı aktarıyorum. Tartışınız. ABD'de var. İnsan bir şey diyemiyor.

-Kıbrıs ulaşımsa kontrol edin. Komploda Yunan hükümetiyle Yunan istihbaratı bu oyunun başında.

(M):Rusya ve Yunan'ın özel tavırlarına karşın neden tekrarladınız?

-Mahir ve Cahit dostumun tarihi yanlışları var. Atina'daki şeyi de geldiler aldılar bizi. Mahir çok olumlu dedi. 6 aylık süre aldık dedi. İtalya hükümeti çok zorladı. Gitmezseniz tutuklarım. Mahir demese gitmezdim. Kani fazla değil de, Mahir yapmayacaktı. Yunan hükümeti ve istihbaratı dost değil. Yanımdaki Sabo kuşku bir tip. Ama derinliğini bilmiyoruz.

-Soruldu

-Çok ilginç. Demek ki, ölüme gönderilmişim. Onun (büyükkelçinin) ne olduğu bilinmez. Dostlara yaklaşım(Türkiye) daha çok var.-Konuk evi. Bir medrese gibi. Bir halkevi gibi. Bunlar ileride yaygınlaşır. Benim yazımda da belirttim. Aydın'a göndereceğim mektupta mı? Barış ve Sanat Akademisi. Urfa'da ve Diyarbakır'da olabilir. Savaş şeyimin barışa dökülmesi gibi

-Fazla okumak istemiyorum da zaten. Sanırım duruşmaya çıkma bir aşama oluyor. Sona doğru giderek hafifleşir. En ağır süreci atlattık gibi. Dediniz ya, en ağır ilk on gündür. (TARİH BELLİ DEĞİL)

%

Belge: 12

-Burada işler biraz farklı gidiyor. Derin kısa bir haber aldım. DSP-MHP arasında gerginlik var. İşin özüne bakalım. MHP benim infazımı istiyor. Pişmanlık yasasını bile istemiyor. Bu önemli. Bundan sonra ne çıkabilir? (Kendisiyle çözüm ihtimali üzerine tartışıldı.) Zaten ortada çözüm diye bir şey yok, diye cevap verdi.

Ecevit gücünü nereden alıyor? Türkiye zaten krizde.

Televizyon yayına başladı mı? Yayınları eskisi gibi güzel mi, kaliteli mi?

Dava önemlidir. Hükümet de bu yönlü yaklaşıyor. (Avukatlar devletin davaya ilişkin elçiliklere brifing verildiğini söyledi.)

-Devlet bununla ne kazanmak istiyor? Benim anlamadığım şu:Yargılama adil olsa ne olur, olmasa ne olur? Sorun benim sağlığımdır. Davayı uzatmak aleyhimize olur. Duruşmaya çok çıkmak zararımızadır.

-Avrupa'nın yazısına Türkiye cevap verdi mi? (Avukatlar henüz cevap vermediğini söylediler.)Avrupa Türkiye'ye kaç gün süre verdi. İddianameye karşı savunmayı siz hazırlayın. Siyasi savunmayı ben yapacağım. Hukuk dili ile hazırlığı siz yapın.

(Avukatlar iddianamede ateşkeslerin samimi olmadığını yazıldığını söylediler.) Öyle söylerler, önemli değil, diye cevap verdi.

(Avukatlar iddianamedeki yer alan yazılı delilleri mahkemeden istemesinin uygun olacağını söylediler.)İsteyebilirim diye cevap verdi.

-Bana daktilo verilmedi. Savunmamın 90 sayfasını bitirdim. Fazla uzatmak istemiyorum. Demokratik çözüm için iyi bir savunma hazırladım. Öyle iddianamedeki iddialara tek tek cevap vermeyeceğim. Tamam yaptım ettim derim. Savunmaya ben başlayınca uzun sürer, istersem savunmamı uzatabilirim. En önemli göreviniz tecridi, yani tek kişilik koğuş uygulamasını kaldırmaktır. Gücünüzü bunun için birleştirin. Ben istesem savunmamı 10 gün sürdürebilirim. O gücüm var.

-2-3 günde bir diğer gazetelerin aktüel haber ve yorum yazıları kesilerek veriliyor. Bazen Hürriyet, Sabah ve Türkiye gazeteleri veriliyor. Özellikle benimle ilgili kısımları kesiliyor. Verilen radyodan sadece FM kanalını dinleyebiliyor. Haberleri kısa başlıklarıyla veriyor.

-Devlet PKK olayını nasıl çözümlenecek? Ben savunmamda kültürel çözümü çok öne çıkardım. Dil kültür özgürlüğü çok önemli. Bir çerçevem var. Devlet bundan etkilenebilir diye düşünüyorum. Siz de kendi payınıza hukuki açıdan bir şeyler yapın. Somut olsun, sonucu merak ediyorum. Beni ne yapacaklar?

-MHP niye bu kadar şiddetle karşı çıktı acaba? İşin geri cephesinde ne olup bitiyor? Bir makalede dikkatimi çekti. İki nokta üzerinde çok duruyorlar(MHP). Birincisi Öcalan için infaz dar-
gaçları kurulsun. İkincisi ise Pişmanlık yasası olmasın.

-Dava Yargıtay'da ne kadar sürer? Benim infazım Türkiye için intihardan da ötedir. Beni kul-
lanmak da istemiyorlar. (Kendisi İsrail seçimlerini değerlendirdi.) Seçim sonuçlarının bize yansması ne olur? İşçi partisinin yönettiği İsrail arabulucu olabilir. Onlara siz yaptınız siz düzeltin denilmeli. İsrail'e de gidilebilir. ERNK adına gidilebilir, Parlamento adına gidilebilir. Demokratik çözüme hazır olduğumuz söylensin.

-Konseye yazdığımız mesajlar mutlaka yayınlansın. Çok önemlidir.

-Benim anladığım kadarıyla mahkeme başlayıp hemen bitecek. Sorgumdan anladığım şey-
de bir planlama dahilinde yürütüldüğüdür. Konseptleri nedir bilemiyorum.

-Barış biraz gelişse sol lehine büyük bir gelişme olur. Bana pişmanlık yasasını uygulayabilir-
ler mi o da belli değil. Gelirken size zorluk çıkarıldı mı? Size yönelik aramalar önemli değil. Siz de
uzun vadede sonuç almak istiyorsanız, tepkici yaklaşım yerine her türlü çözüme varız de-
yin.(Avukatlar için söyledi)

-Akıllı olmak gerekir. Sol tandans ama, devletin demokratik nizamını geliştirmek gerekir.
Demokratik cumhuriyetin teminatı biziz. Kim bunu yapabilirse kazanır. Demokratik Cumhuriyet
konusunda kim ciddi olursa o kazanır. Bana göre olgun tavır sonuç alabilir. Sanırım MHP biraz
sıkıştırılıyor. DSP'nin bu sert tavrı birden bire Rahşan'ın yığılğından midir? Birileri söylediler. Bu
tavır birden bire niye patlak verdi? Şahsi bir durum değil MHP'yi bir noktaya getirecek. Bu ciddi bir
başlangıç. DSP'nin yalnız bırakıldığını sanmıyorum. Olay karmaşık. Dikkat edilirse benim etrafımda
dönüyor. Devlet savunmada bizi izleyecek. Bana göre mahkemeler başlar başlamaz sanığın lehine
bir durum doğar. Mahkeme başlarsa lehte bir durum doğar. Sanırım gizli soruşturma da sona erer.
Koşullarımın ancak mahkeme sürecinden sonra değişebileceğini sanıyorum.

-Aslında devleti de barışa götürebilecek bir imkan yaratılmalı. Koşullarım iyi. Kitap falan so-
run değil. Kitap olsa da okumam. Radyo önemli değil ama bunlar olsa iyi olur. Kitap okuyabilecek,
radyo dinleyebilecek durumda değilim.

-Devleti öyle sıradan protokol devleti gibi ele almıyorum. Devletin gizli kulağı önemli. Belli bir
süre sonra benim mesajlarım basında yer alır. Devletin çok etkili bir planlaması var. Bu tarihe kadar
şöyle, şu tarihe kadar böyle olur diyorlar. Duruşmada ilk konuşmayı yaparım. Savunmamı önümüz-
deki gelişinizde bitirmiş olurum. Psikolojik sorun temel sorun. Adayı güvenli hale getirip barış
sürecini başlatabilirler mi? Ev gözüktü burada gerçekleşirse çok iyi olur. Barış için durumum statüm
üzerinde durun. Avrupa'yla konuşun, çekinmenize gerek yok. Yetkililere söyledim. Bağlantılarım
olmalı dedim. Eylemlerin olmaması konusunda talimatlarım yerine getirilsin.

17.5.1999

İmralı, A. ÖCALAN

_____%____

Belge: 13

(Basından bilgilendirme yapıldı. Çatışmalara ilişkin bilgi verildiğinde bunların hafif çatışma olduğunu ifade etti.) Güney hareketi bana göre göstermelik.

Yunanistan ile ilgili bir haber üzerine Yunanistan'ın yaptığı korkunçtur. Yaptıkları bilinçlidir. Dürüst değiller.

(Sınırdan öldürülen 9 kişiye ilişkin) Van'da öldürülen 9 kişi kim? (Güneyli ve Doğulu oldukları ifade edildi.)

-Avrupa'daki yürüyüşler kalabalık mı?

-(Şükür Elekdağ'ın Avrupa Birliği ve Kürt sorunu bağlantısına ilişkin makalesi kısaca aktarıldı) Ş. Elekdağ çözüm için ne diyor?

-Bahçeli'nin toplantısı ilginçtir. Tüm toplum kesimlerini kucaklayabilirim derken neyi kastetti? Ecevit Anayasayı değiştirecek bir çoğunluğumuz var diyor. Derin devletin gündemi ne olabilir?

Hükümete ilişkin başka ne haber var?

(MHP'nin pişmanlık yasası mantığı anlatıldı)Sizin derinliğine yorumlamanız zor. Yani bir şey yok. Demin radyoda terörist başı diye hitap etti. Sizin geldiğinizi radyo ilk kez söyledi. duruşma kaç gün sürecek, üst üste mi yapılacak?(Kendisinin duruşmanın nasıl olabileceği anlatıldı.)

-Amaç nedir? İstesek de fazla bir şey yapamayız. İsteseler davayı daha olumsuz bir şekilde gündemde tutabilirler.

-Ş. Elekdağ'ın yazısındakiler ne kadar gerçekleşebilir? Avrupa çizgisi ayrı, Türkiye'de ne olacak?

-Benim soruşturma sürecinden çıkardığım şey, duruşmayı istediği gibi götürür. Baskıyı daha da geliştirebilir. MHP'nin dediği gibi bir şey yapılmak istense bile, örneğin infazlar yapılmak isteniliyorsa bu bir kaç gün sonra anlaşılır.(Avukatlar davanın uzatılmasına gerektiği yönündeki görüşleri aktarıldı) Savunmam İngilizce'ye çevrilip her tarafa aktarılıyor mu?

-Haklarımız kısıtlanacak sanıyorum. Ama zorlamakla da değişebileceğine inanmıyorum. Bugün ada komutanlığına bir mektup yazdım. Bu tek koşu geceleri uyuyamıyorum. Benim edindiğim izlenim dava biterse yerim değiştirilebilir. Sağlık raporunda da durumumun zorlaştığını söyledim. Benim sorgu sürecinden çıkardığım adada dev gibi çalışma yürütülüyor. Bana yönelik bir çalışma var. Yapılan karşılıklı bazı değerlendirmeler var. Kandırmaca olsa zaten ortaya çıkar. (Diğer cezaevlerindeki hücre sistemine geçiş anlatıldı. Bize inanması istendi)

-Benim size inanmamak diye bir sorunum yok. Olsa olsa davayı 1-2 gün uzatabilirsiniz. Savunmamın başka bölümleri de var, size vereceğim.

Davayı uzatma konusunda yapacağımızı yapalım ama fazla da zorlayamayız. Bir plan var, uygulanacak. Bence bundan ziyade işin özüne ilişkin ne olabilir? Devlet çok kararlı, kelime kelime inceliyorlar savunmam nedir? Durumum nedir? devlet çok daha yoğun duruyor. Tavrı derinlikli.

-Soruşturmanın başından bu yana infazı aklardan geçirme dediler. Devlet istese bildiğini okur. Soruşturmanın özellikle ilk günkü havayı bilmeniz sizi daha gerçekçi kılar.

-Dışarıdaki şey çok sert, bunu görüyorum. Aracı ile yaptığımız görüşmelerin tutanaklarında da yazılı. Vietnam örneği var. En yoğun bombalamalar barış yakın iken yapıldı.

-Büyük ihtimalle benim edindiğim izlenim iki şey netleşir. Barış ve kardeşlik temennisi, bu sözler doğru çıkmazsa her şey tersine döner. Bunu çok iyi biliyorlar.

Dava iki ay değil bir ay uzasa bile benim için önemli değil.(Sorgu vermemesi istenildi)

-Türkiye'nin dünyayı taktığı yok, bunu bana söylediler. Zorlama olursa kıyamet koparırız diyorlar. Devletin uygulaması çok sert olabilir. Bir iki hafta hatta bir yıl ertelense bile sonuç ne olur ki, değişen bir şey olmaz. Ben şahane bir savunma yapabilirim, çok konuşacağım, her kalkışmada bir iki saat konuşacağım, siz de savunmanızı hazırlayın. Sınırlandırmıyorum. Soruşturma komisyonu

olumlu bir davranışın olursa durum iyi olur demişti. Davayı dünyaya, topluma taşımakla fazla bir şey yapılamaz. Ama halkın, PKK'nin gücü de dikkate alınıyor.

Bir de şu hissettirildi, partiler değil, MGK değerlendirir. MHP'nin DSP'nin yapabileceği bir şey yok. Kararlaştırılır, mecliste komisyonlara gelir ve kabul edilir. Gücümüz var biliyorum. Kendi gücüm, Avrupa değil. Dava için süre vermezler. Dosyaya binlerce olay yazmışlar. İddianame de öyle. Tamam derim, ne isterseniz yaptım derim. Dava sanıyorum iki hafta uzatılabilir. Biz kalkıp orada konuşacağız. Günlerce konuşulacak konular var. Öyle kolay teslim olacak değiliz. Hakimın soruları na ve kalabalığa söyleyecek sözümüz var. Stratejimizi ortaya koymak için bunları söylüyorum.

-Benim durumum burada ağırlaşa bir sürü eylem olur. Devlet niye bunu istesin. PKK farklı bir örgüttür.

-Savunmam için değerlendirmeniz ne? Öz söyleyin benim durumum farklı.

-İddianamede suçlamalara elbette cevap vereceğiz. Bu konuda siz de ben de cevap vereceğiz.

(Savunmasında değişiklik yapıp yapamayacağımız soruldu. Onay verdi)-İsterseniz o tür basit şeyleri çıkarabilirsiniz. Kendilerinin de bazı istekleri var. Örneğin gerilla kelimesini kullanma diyorlar. BMM yerine TBMM'yi kullan diyorlar.

-Benim yakalanmam da Amerikanın yeri nedir, bilmiyorum. Çözüm ihtimali güçleniyor. Al imha mı et dediler, bilemiyorum.

-Benim edindiğim toplum üzerinde etkisi büyüyor. Hareket büyüyor. Güney'de daha kapsamlı.

-Ateşkes süreci olmasına rağmen katılım var. Gücün bitirilmemesi barışa götürebilir.-Bana göre hükümet başarılı olmak istiyorsa adım atmak zorunda, Güneydoğu sorununu Ecevit önüne aldı. Sorunu çözmeden nasıl yürütecek...

-Savunmamın özü budur, zihnimi zor toparlayıp yazabildim. Kabadır, orta yolu denemek istedim. Demokratik sistemin parametresidir. Devletle diğer kesimler de bu noktada buluşacak. Belki çarpıcı yorumlar yok ama demokratik sistemin parametresidir. Hamdır, işlenmemiştir. Gücüm bu kadardır. Ya beni yaşatılır düzeye getirecek ya da yaşamam mümkün olmaz.

-Oldu bitti benim için zor. Bir hafta gelirsiniz ki yerdeyim. Bunu kitle bilirse kıyamet kopar.(Sorgu için süre istiyorum deyin denildi.)

-Hayır, siz yapmanız gereken çalışmaları yapın ben bile bir hafta konuşacağım. Fazla hazırlığım olmadı derim, ilk giriş yaparım. Sonra da süre isterim. Avukatlarım da hazırlık yapsın derim. Konuşmayı çok uzatırım.

-Süre istemek benim zararına. Bana göre 15 Nisanda başlayıp sonuçlanmalıydı. Daha da ağırlaşırsa bu işi sonuçlandırırım. Açlık grevine yatarım. Zaten hastayım, uyuyamıyorum, gözlerim iyi görmüyör.

-Dava bitiminden sonra süreç başlamazsa çatışma süreci başlar. Benim de yapacağım şey ölüme yatmaktır. Davadan sonra tavrımı çok net koyacağım. Ya ölmek ya yaşamak, yarı ölü yaşamamam. Ben taviz verdim. Uzatıldı. Ben 15 Nisanda başlamasını istiyordum. Benim zaman isteme yaşamımı uzatma gibi bir isteğim yok. Devlet bana karşı dürüst olursa durum iyi olur.

-Siyasi anlamda bir süreç başlatılacaksa ne olur? Siz partilerin elinde olsaydı imha ederlerdi. Ordunun elinde olmanız güvencedir diyorlar.

-Tutarlı ve ikna edici bir barış, bu süreci uzatabilir. Basit haklar mücadelesi Türkiye'de kimseye hiçbir şey kazandırmamıştır. Avrupalılar fazla bir şey değiştiremez. Taş çatlasa fazla dayanmamam.

-Devlet beni bu halimle taşıyacağını düşünmüyorum. Kenan Evren gelmesin demişti. Devlet propaganda açısından tedbirlerini alır. Yani iki haftayı kazansak ne olur?(Duruşmanın uzaması konusunda)

-İddianameye karşı savunmaları siz yapın. Siz kıran kırana savunmanızı yapın. Size bıraktım. Buna hakkınız ar. Ben avukatlarımla savunma yapmasını isteyeceğim. Bunu tanımazlarsa yaptığınızı göstermelik derim. Göstermelik geçmesi size de bir şey kazandırmayacaktır derim. Barışa hizmet etmiyor diye bildiri yayınlarım. Benim bazı eksikliklerimi yanlışlarımı düzeltebilirsiniz. Eleştirebilirsiniz.

- Sonuç acaba bir çözüm momenti yakalayabilir misiniz? Sanırım benim tasfiyemi devlet göre alamaz. Benimle barışacak mı? Hangi koşullarda barışır bunu bilmiyorum.
- Beni isteseler çok daha kötü durumlara düşürebilirler. Bunu kimse engelleyemez.
- Ben dünyayı ciddiye almıyorum. O dünyadan nefret ediyorum. (Davaya ilginin söylenmesinden sonra bunları söyledi.)
- Hazırlık ifademde neleri reddedeceğimi biliyorum.
- Son bilgileri toplayın, savunmalarınızı hazırlayın. Benim savunmamda gerilla yerine militan deyin. Bu kavramları değiştirin. Sanıyorum her şeyi tek taraflı götüremezler, o konuda tavır koyarız.

24.5.1999

İmralı, A. ÖCALAN

%

Belge: 14

Bizim için İngiltere'nin, ABD'nin ve dış kamuoyunun çözüme ve davanın sonucuna ilişkin tahminleri önemlidir. BM barış sürecine gözlemci olarak katılabilirler. BM'ye teşvik edici yönde siz de mektup yazın. Benim bu yaklaşımım(savunmam) tersine çevirebilir süreci. Herkes benim çözüme gelir. Mehmet Altan yazısında belirtti. Türkiye yalnızlaşmayı yaşayabilir. Korkunç bir yalnızlaşma, Sırbistan'ın, Miloseviç'in durumuna düşer. Bana karşı gösterilecek sertlik Türkiye'yi bitirir. Sağ kesim anlamak istemiyor. Onlarda duygusallık var. Kendini kurtarmaya çalışıyor diyorlar. İtalya'dayken, ben kaybettim Kürtler kazandı derken doğrulanıyorum. Şimdi karar verecekler. Benimle mi? PKK ile mi? Yoksa kiminle olabilecek çözüm, onu tartışıyorlar.

Siz de başta iyi anlamadınız. Bu bir tuzaktı aslında. İngiltere'nin payı var. Bu tuzağı Türkiye'nin hala sezdüğünü zannetmiyorum. en üst düzey bile. Benim şahsımda zafer sarhoşluğuna kapılmış. Türkiye'de Kürt sorunu çözülürse, Türkiye artık ellerinde oyuncak olmaz. Bu tuzağı Türkiye'nin hala kavradığını sanmıyorum. Tuzak, Kürtlere ve Türkiye'ye de kurulmuş aslında.

Hem Kürtleri acılı bir sonuca götürüyor, hem Türkiye'yi. Bunu söyleyince Türkiye böbürleniyor. Savaş rantı var, ondan kopamıyorlar. Tutum değişirse, uluslararası baskı gelişir. Kürtlere destek değil, Türkiye'yi stabilizeye yönelik olabilir. Devlet ne yanıt verir, belli değil. Büyük merak devam ediyor. (30 Haziranda karar verebilirler.)

Herkes en sağdan en sola kadar kafa çalıştırma sürecine girmişler. TV kanalları sürekli işliyor. Savunmanın girişi çözüm için fena değil. Beni küçültücü ifadeler değildi. Çok yüklenmek gerekiyor. Görünen devlet değil de derin devlet, durumu biliyor gibi geliyor. Sanki zımni bir durumu yumuşatma şeyi var. Ne kadar, nereye kadar insan tam kestiremiyor. Operasyonlar hafif örneğin. Abbas da söylemiş. Böyle tutmak istiyor. Hürriyet ilginç yorumlar yapıyor, son dönemde. Bu konuşma kazandı. Uygun cevap verilmezse Türkiye kaybeder. Basın bu haliyle Türkiye'ye zarar verdi. Bence Türkiye büyük bir değişim yaşıyor. Zorlanıyor aslında. ABD cevap istiyor. Avrupa'da cevap istiyor. Daha önceki süreçte basını fazla ciddiye almayın dediler. Gün geçtikçe değişiyor ama. Düşünmeye zorlanıyorlar gibi. İlk günkü tavrım her kesim açısından belirsizdi. Neler söyleyecek diye.

(Fehmi Kuru'nun yazısı değerlendirildi)İslam ülkesi diplomatlarından biri;(İsrail'le de ilişkili bu diplomat) Fehmi Kuru'ya şunu söylemiş. "APO mahkemede bir jest yapacak. Barış, kardeşlikten bahsedecek. Buna karşı Türkiye'nin ilginç yaklaşımı olacak." Fehmi Kuru da yazısında bu tespiti doğrulandığı için şimdi düşündürüyor beni. Yine Fatih Altaylı "asmaya gidiyorum" diye geldi buraya ama sonuç farklı oldu.

Basın işin iç yüzünü bilemiyor. Diplomatların da farklı bildiği bir şey yok.

(Sorguculara ilişkin): Sorgulama gücü, tutumu buradan öğrenilmez mi sizce. Konuya hakimler. Planlılar. Onların belirttiklerini esas almak gerekiyor. Bunlar askeri ekip zaten. Bana sonunu kendin belirlersin diyorlardı.

Ben uçakta deseydim "ya sen ya ben" pek doğru olur muydu? Devlet beni öldürmekle sıfır kazanır, yüzyıl kaybeder, makul bir çözümde muazzam kazanır. Sanırım şimdi gücümüzü ölçmeye çalışıyorlar. Gerilla ne kadar bağlı? Kürtler ne kadar bağlı? Avrupa ne diyor şimdi, ABD ne diyor? M. Ali Kışlalı bile değerlendiriyor. Öldürmek mi Yaşatmak mı? Herkes kilitlemiş, en değme politikacılar, bürokratlar, diplomatlar ne olacağını bilmiyorlar. Şimdi bunlara bakıyorlar.

Devlet daha planlı olabilir(bize nazaran). Bana ilişkin kararı da hazırdır aslında. 25'ine varmadan karar açıklanır.

Savunmaya ilişkin 75 yıllık isyan, 1921-1980 arası için ele alabilirsiniz. Yine bizdeki dörtlü çeteye karşı konuşmalarım vardır. Bol bol kullanın. 1987'de Mardin'de başlatıldı. Şemdin bunların sonuncusudur. PKK'yı ve beni en zorlayan şeyler bunlardır. İçimizde şiddetli bir mücadele yürütülüyor zaten. (Barış analarından bahsedildi) Mudanya'ya gelebilirler.(Doğru olmayabilir denildi) Olmazsa başka yerde yapabilirler. Diyarbakır'da yapabilirler. Savaşa karşı Barış istiyoruz, Öcalan davası barış davası olsun, Barışa katkı sunmak istiyoruz diyebilirler. Barış gösterileri önemli. İç ve dışta olabilir.(Lahey'de yapıldığı söylendi.) Barış orucu, barış talepleri, bunu dayatmak gerekir. Şiddet olmayacak, çatışmaya neden olmayacak tarzda. Yine savunmaya ilişkin hakimın yararlanacağı şeylerden özcesini koyun dosyaya, tarihtir bunlar.

Anayasal vatandaşlık, asli kurucu öge kavramlarını biraz açabilirsiniz. Devletin yeni demokratikleşmesinde aydınlatıcı olmalısınız. Zorlaştırma olmasın. Zorlaştıran zorlanır. Kulağa hoş gelen net çözüm önerileriniz olsun. Örneğin dil özgürlüğü, kültür özgürlüğünde Türkiye'nin neler kazanacağı yönünde açılım getirebilirsiniz. Bu üç dört kat zenginleştirir. Özgür Kürt bireyi cumhuriyeti güçlendirir, ekonomiyi güçlendirir, ortaçağı aştırrır, diyebilirsiniz. Örnekleriniz çarpıcı ve açıklayıcı olsun. Dil güçlü ve tekrarlayıcı olmasın. Bu makul çözümdür de.

Eğer değerlendirilmezse benim önerilerim Türkiye en ağır sürece girer. '80 sonrasında daha ağır olur.

Savunmamın ana dayanağı şu olacaktır. SORUN ÇÖZÜMENİRSE NE OLUR ÇÖZÜMLENMEZSE NE OLUR İKİLEMİ ÜZERİNDE KURACAĞIM?

Demokratik cumhuriyete Kürtler kendi iradeleri ile katılarak Türkiye ile bütünleşeceklerdir. Aynı değil ancak kendi iradeleriyle. Ağa, şeyh vb. tasfiyesi. Son seçimlerde bunun ipuçları da vardır. Özgür yurttaş ve özgür birey, özgür Kürt toplumu Türkiye'de hiç kimsenin reddedemeyeceği, tepki toplamayan kavramlar kullanın. Ayrılığı körüklemek, çözümleyici olmak zor. Herkes birbirinin gözünü çıkarır. Mümtaz Soysal'ın yazısı önemliydi bu konuda. Eşitlik değil özgürlük kavramı üzerinde durmuştu. Özgür Kürt toplumu kavramını kullanın. Buna kimse karşı çıkamaz. (Avrupa ve ABD de dahil) birleştirmeye, bütünleştirmeye kimse karşı çıkamaz. Ekstra kavramları da bırakın. Tepki toplayacak kelime kullanılmamalı. Çözüm sürecinde çözümleyici olmak, toparlayıcı olmak gerekir.

Akıllı olursan Barzani'nin kazandığından on kat fazlasını kazanırsın. Barzani'nin Kürtçülüğü en aşağılık yere götürür. Barzani'nin Kürt devleti çatısı altında yaşamaktansa bu TC ile demokratik çatıda yaşamak daha iyidir. Barzani otonomiciliğinden kat be kat önemlidir. Özgür bir cumhuriyette yaşamak yüz kat daha onurludur. Daha geniş birliktelikleri daha önce de belirtmiştim. Türkiye akıllı ve öncülük ederse bu coğrafyada imparatorluk kadar güç kazanır. Demokratik cumhuriyet ve Demokratik birlik kavramını çok kullanıyorum. Demokratik birlik hak birliğidir, özgür birliktir. ABD ve Avrupa buna yatkındır. Türkiye de herhalde bunu kabul etmek zorundadır.

Kürtlük kaybetmiyor, her türlü gerilik, trajediler ortadan kalkabilir, isyanlar sona erer. Ayrılıkçılık gündemden kalkar.(İsviçre Almanları örneğini vererek) dört yüz yıldır orada yaşıyorlar ama Almanya'ya katılmak istemiyorlar. Zaten Kürtlerin birleşebileceği başka bir ülke yoktur. İran, Irak, Suriye buradaki diktatörlükler daha anlamsız, PKK'nin nihayetinde gelip dayandığı nokta demokratik cumhuriyettir. Bu taktik değildir.

Demokratikleşme 40 tane otoriter devletten daha önemlidir. Bizimkiler şimdi Süleymaniye'de gösteri yapabiliyor mu? Ama herhalde Diyarbakır'da kısmen de olsa yapabilir.

Taktik değildir. PKK mücadelesinin geldiği noktadır. Dağ başında cumhuriyet kurabilir mi-
sin? Diyelim ki kurdun. Ne askeri gücün, ne ekonomik gücün vardır. Alfaben bile yok. Onu geliştiri-
me imkanların yok. Devlet oldun, dört taraf seni imha etmeye çalışacaktır. Otonomi de böyledir. 10
milyon Kürt İstanbul'da ve diğer metropollerde. Eskiden filan beyin mıntıkası ve filan ağanın mıntı-
kası vardı. O da bir tür otonomiydi. Gelişecek otonomi de böyle olur. Demokratik çözüm ideolojimi-
ze uzak değildir. Değişim dönüşümü sağlayamayanlar tümden kaybedebilirler. Abbas, sıfırdan
başlama diyor. Sıfırdan başlama değildir. Viraj dönmesidir. Dönemeç diyebilirim (Masanın kenarla-
rını göstererek) böyle gidersen uçuruma gidersin, ama dönersen farklı bir yolda yoluna devam
edersin diyor. Savunmamda da Kürt sorununda yeni dönemeç dedim değil mi? Dönemeç yoktur
dersen o zaman dünya yuvaktır derim. Felsefik olarak da böyledir.

'93 ateşkesinden sonra arabayı yokuşa sürdük, fazla tepeye çıkamadık. Dönemeç yapma-
dık. Yine zaman, hız önemlidir politikada. (Son süreç açısından değerlendirmelerde) Bu sürecin
çatışmasız geçmesini devlet de kabul etmez. Çatışma az oluyor değil mi? Çatışmalar olur. Barış
çağrısı öneklilik ya da teslimiyet değil, politika gereğidir. Duran'ın söylediği sıfır da değil. Devlet
daha tecrübeli değil mi? (Devlete güven olmaz yorumu yapıldı) Sizin devleti ne kadar anladığınız ve
bildiğiniz de tartışma konusu ya'.

Feodal toplumda her zaman isyancılık vardır. Demokratik yaklaşım olursa isyan olmaz. Bu-
nu çarpıcı anlatın. İsyanlar nasıl giderilir, nasıl sonuçlanır. Bunlara değinin. Sizde zihin ve pratik
tembelliği var. 30 yıllık birikim önünüzde. Bu birikim ile sonuca gidilebilir. Ama neredeyse onu da
bana yükleyeceksiniz. Demokratik cumhuriyetten yanayız diyeceksiniz. Türk ulusuna da saygılıyız.
Türkçe, Hakkari'de en iyi öğretilsin ama Kürtçe'de olsun, yanından gelişsin.

Özgür olmak eşit olmaktan önemlidir. Türkiye'den eşitlik beklemek yanlıştır(Türkler ve Kürt-
lerin eşitliği) Ama özgürlüğü isteme(Kürtler için) yerindedir. Türkler uluslaşma sürecinde büyük ağaç
olmuş, Kürtler de küçük fidan konumundalar. Bunların eşitliği olabilir mi? Ama küçük fidanın özgür-
lüğü istenebilir. Kavramları yerli yerinde kullanın. Türkiye'de herkes dogmatik zaten, benim kadar
pratikleşmiş, kimse yoktur herhalde. (Milliyet gazetesindeki bir yazarın bu konuda söyledikleri tartış-
ıldı. Milliyet yazarı Yavuz Donat'ın söyledikleri:Öcalan'ın kimliğini bilmesek, biten yüzyılın kritiğini
yapan siyaset bilimcisi ya da filozofu sanırsınız.)

Türkiye'nin geleceğini şimdiden yönlendirebilirim. Demokratik çözüm Türkiye'nin geleceğidir.
Herkes bana ne kadar akıllanmış, ne kadar uslanmış diyor. En büyük pratik politikacı olduğumu
göstereceğim. Sizin gibi pratik yapma imkanım olsa dünyayı fethederdim. Demokratik siyaset,
felsefe, birliktelik Türkiye'nin geleceğini belirleyecek.

Tutkularınız, iradeleriniz zayıf, küçük kişilik, politikanın derinliğini bilmeme. Bundan sonra
mühim olan hayatın kendisidir. Bunları söylediğimde siz suskundunuz. Benden daha çok hepiniz
yaşayıp gideceksiniz. Yapacağınız savunma, pratik çözüm imkanıdır. En çok zorlanan, ben oldu-
ğum halde geliştirebilirim. Türkiye ile demokratik temelde işbirliği yapmak, büyüklüktür. Demokratik
cumhuriyete hizmet kendine hizmettir. Acılardan vazgeçmek gerekir. Birlikte yaşamının demokratik
şeklidir. Şimdi bende şans ve şanssızlık iç içe geçmiş. Şanslıyım çünkü sorun bende kilitlenmiş.
Şanssızım çünkü, pratik imkanlarım yok. Ben özgür olmadan ana babama itaat etmediğimi her
zaman söylüyorum. Türkiye ile özgür temelde, itaat etme fazilettir. İtaat özgürlük temelinde olursa
güzelidir. Uşaklık temelinde olursa aşağılılıktır. Ahlaki ve ırk ve siyasi olarak kaybettirmez. Kazandı-
rır. Özgür Bakış gazetesi, halkla röportaj yapsın. Nasıl bir barış istiyoruz sorsun.(Sürecin sanatsal
işlenmesi yönü üzerinde duruldu.)Kitap yazmada derinlik yok. Büyük yaşayamayanlar sanat üre-
tmiyorlar. Sanatsal ve estetik yönünüzü geliştirin.(Sağlıklı soruldu)Sağlık süreci bağlı. Konjonktürel
bir olay benim için. duruşmalar biter, çözüm gelişirse, sağlığım iyi olur. Sağlığım için en kötüsü
belirsizlikti. Olumlu ya da olumsuz süreç gelişmesi için önemlidir, sağlığım için. Ya terör çöktürülerek
barış gelir ya da İmralı'da barış gelir tespitini yapan bir köşe yazısı iyi tespit etmiş değil mi? Hafif
ivme barıştan yana dönebilir. Öyle görünüyor. MHP'yi hizaya çekiyorlar. Bizim cepheye de bakıyor-
lar. Konseyden her hafta biri tek tek konuşmalı. Bazen toplu da olabilir. Talabani'ye selam. Özel
dönemindeki yapıcı yaklaşımını yeniden denemelidir.

Operasyonlar çok hafif değil mi? Duran iyi yorumlamış. Devletin niyetini en iyi bu belirler.
Operasyon aynı ise olumludur ve çözüme yönelik şeyler gelişebilir. Süreç kendi içinde çatışmalı

yürüyor demiştım. Bizim için de aynı şey geçerli. Ağustos mektubunu getirin. Selim ile görüşün ne diyor. Rolünü ezberlemiş söylemlerini yalanlayın avukatlar olarak. Kenya işleri net değil, araştırma derinleşsin. Yakalanmamda ortak bir protokol vardır. Yunan elçisi yüzde yüz biliyor, ABD'nin ajanıdır. İstihbarat başkanı çok tehlikelidir. Mahir satılmış olabilir. Kocaman halkın kaderini götürüp bireysel zevklere satmak buna derler. 59. maddeyi iyi hal indirimi ben talep etmeyeceğim. Siz yapıyorsanız yapın. Ama bunu sonra tartışalım. Yapacaksınız da yalvarır tarzda değil. Gazeteler bir gün gecikmeli geliyor. Mahkemeyi kısa tutma çabaları yeni bir sürecin başlatılmak istenmesidir herhalde. Yüzde 60 ihtimaldir. Farklı bir şey olsaydı, süreç farklı olurdu. Türkiye bu büyük ayak bağından kurtulmak istiyor gibime geliyor.

Devletin yeni düzenlemesini anlamadan, Türk solu gibi ancak marjinalleşme sonucu doğar. Devletin düzenlemelerini iyi anlamak gerekiyor. Siyaset yapabilmek için devletin dilini bilmek gerekiyor. Kafadaki şablonlarla olmaz. Devleti anlayacaksınız, demokratik devlet yönünü öğrenin. Söylediklerim, eleştirilerim olmaz anlamında değil. Bu dönemin dili kavgasız olarak götürülmeli. Her savaşın bir barışı vardır. Barışı bilmeyenler savaş yüzüne gözüne bulaştırır. En güzel barış, savaştan daha zordur. Savaş ve barışı doğru anlamalısınız. Yarın idama da gidebilirim. Ama barış çalışmalarımı büyük yürüteceğim. Savaşın bizdeki anlamı çirkinliklerin yıkılmasıdır. Barış ise güzelliklerin yapılmasıdır. Sıfır durumu da yoktur. Düzey vardır. Bina (Barış evi) kuracaksınız. Gece gündüz anlatacaksınız. Tavrımın tüm yönleri böyledir. İnkara baskıya dayalı özgürlük olmaz. Tavsiyem barışın bir sanat gibi işletilmesidir. Yaşanan da barış değildir. Ben de bu umutlara layık olurum. Bana saygı demek halkımıza saygı demektir. Elimden herhalde bu gelir.

Üç trilyonu bana harcıyorlar, demek ki ümitleri var değil mi? Devlet bana saygılı olmuştaki (ki olmuştur) ben de ona saygılı olurum. Keşke devamı gelse. Umut ediyorum. Benim yaşamam bile önemlidir. Çünkü herkes değerli biliyor(karşı tarafta).

Bu yaşam (içinde bulunma koşulları açısından) her gün intihara götürür. İlk gün dedim, hiç konuşmayacağım, ama baktım durum kötüye gidecek.(hem Kürtler hem Türkiye için) Barış için o günden bugüne konuşuyorum. Yeni dönemde herkes değişecektir.

Talepler benim imzamlı olsun

- a- Bu girişim, Ortadoğu'da demokratikleşmeye hizmettir. Bunun gelişmesine karşı değiliz. Irak'ta, Balkanlarda geliştirse ABD'nin öncülüğünde gelişimine karşı değiliz.
- b- Güvenceler verilirse bu demokrasi bloku içinde rolümüzü oynamaya çalışırız. Demokratik bir blok şeklinde gelişeceğine inanıyoruz.
- c- Arabuluculuğunuzla Türkiye'de silahları bırakmaya hazırız.
- d- PKK, kendi program ve eylem yapısını değiştirerek, yasal-siyasal oluşuma kendisini hazırlamak istemektedir. Bunun için Türkiye'den beklentiler, bölgede bazı demokratikleşme adımları atmasıdır.(Koruculuğun lağvedilmesi, OHAL'in kaldırılması vb.)
- e- Toplumsal barış için ve silahsızlanmayı sağlamak için af gereklidir.
- f- Hızlı hareket edilmeli, sınırlar değişmeden güneye siyasal himaye(güvence verilmelidir)

NOT: Ev gözaltımı gibi statü yaratmalısınız. Bir kaç arkadaş da yanımda olmalıdır.

Türkiye'ye kendileri beni teslim etmiştir. Kendileri tarihi en büyük zararı görür. Olumsuz yaklaşım olursa, ABD 21. yüzyılı sadece bizimle savaşarak geçirecektir. Bu konsept PKK de dahildir. Hızlı adımlar atılsın. Pratik sonuçları İmralı duruşmalarına yansımalıdır. İngiltere ve Almanya'ya da bu projeyi sunun. Süleymaniye'de ABD ile görüşsünler. Türkmenler ile ilişkileri düzeltin. Talabani ile görüşün, benden de selam söyleyin. Yardım etsin size. '93'teki yapıcı yardımını sürdürsün. Talabani-Barzani yine bizim güneydeki durumlarımız ile ilgili bilgi getirin. (Talabani-Barzani'nin yakın süreçte ABD'ye gidecekleri aktarıldı.) Türkiye Avrupa ile geliştirecekleri çözümünden rahatsız ama ABD ile çözüm olabilir yaklaşımı vardır.

(3 milyon masraf yapılıyor.70 milyon dolar ABD yardım yapmış bilgisi aktarıldı.)

Suriye kendini dönüştürebilir. Demokratikleşmeye yönelik adımlar atabilir. Saddamvari şeyler tasfiye olacaktır.

İki yıl lafını sorguda da duydum. Benim durumum Saddam'ın ki kadar önemlidir herhalde
Sorguda bana, bizim elimizde değil de siyasilere elinde olsanız sizi lime lime ederlerdi dedi-
ler.

7.6.1999
İmralı, A. ÖCALAN

%

Belge: 15

Beni harcarken '93'den beri olan senaryo buydu. İdam gerçekleşirse, gelişen tepkilere para-
lel bir diktatörlük, sertlik gelecek. Saddam benzeri daha sonra Sırbistan olayı gibi NATO devreye
girecek, olay Kosova'ya dönebilir. Ecevit bunu görmeli. Buna devletin tavrı ne olacak, ABD özel bir
şey yapılabilir.(Amerikan Türkiye büyükelçisi)de işin içinde, NATO'da uzun zaman görev yapmış
birisidir. Karanlık işler ve ilişkileri çoktur. Türkiye ile de oynanıyor. Tarihi sorumluluk seyri(görev ve
sorumluluklarını)üzерimden atmak istiyorum. Gizli kapalı bir oturum mahkemeden talep edilse bu
konuda konuşmak gerek uzun uzun.

(Mahkeme işleyişi ve süresi üzerine bilgi aktarıldı) belki ilgili birimlere, üst düzey yetkililere
yazılabilir. Büyük bir oyun var, hakim bunun farkında değil, müdahiller falan olmadan gizli bir celse-
de dile gelse. Türkiye olayı derinliğine yeni fark ediyor, bu bir kapan gibi, nasıl kurtulacak.(Kendi
yakalanması ve Türkiye'ye getirilmesinin sonralarını kastediyor) sanırım bu oyun giderek derinleşti-
rilecek. Türkiye'nin fazla rolü yok, beni neye karşılık verdiler, bu tuzağı anlatmak gerekiyor. kişi
olarak kaybettim fakat Kürtler kazanacak, Kürtler açısından bir deyim vardır nasıldı, cin şişeden
çıktı bir daha o şişeye konamaz. Siyasallaşma önemli. Mühim olan geleceği kurtarmak, intikamcı
değil, geleceğe yönelik yeni acılar bırakmamak. Peki olay niye böyle bırakıldı. Sanırım hakim ve
mahkemenin bu konuda rolü ve yetkisi yok. Tartışmalar (genelde TC ve olaya ilişkin yapılan) bilgiye
dayanmıyor.(Basını kastetti)

(Mahkemedeki savunmasını kastederek)Daha rayına oturdu, barışın gereği, zorunluluk ol-
duğu çok açık. Davranışlarının politik şeyi, yönü çok açık. Burada maç oynanmıyor, tarih yazılıyor
(MHP ve sağın davranışları anlatılıyordu).

TC eski Yugoslavya, Irak gibi aşırı milliyetçilikle diktatörlüğe oradan da NATO müdahalesine
açık olacak. Bu Türkiye'ye 100 yıl kaybettirir.(MHP'yi kastederek) klasik maç tarzı, muazzam bir
propaganda, o mu devleti zorlar yoksa devlet mi onu zorlar(belli bir çözüm özellikle infaz noktasın-
da)Kim kimi ele geçirir. DYP, N. Cevheri başkanlığa getirilmek isteniliyor. DYP el değiştirecek, çiz-
giye getirmek istiyorlar. Ecevit ABD ile anlaşacak.

(Başkanlık Konseyi'nin açıklamalarına ilişkin) biraz daha iyi yazılabilirdi. Dem ajansı doğru
yansıtmalı.

Savcı da diyor örgüt bağlantısı devam ediyor diye. Belki manevi bir etki olabilir. PKK örgütü
ne dağılır ne bölünür. Süreçten olumlu etkilenir.(Barış analarının girişimlerinden ve halktan söz
edildi.) Devlet de biliyor soruşturma komisyonunda da söyledim, ben zırdelilik de yapsam halk bana
peygamber diyecek. Halk, ben devlete hizmet ediyorum desem iyi(bir bildiği var) diyecek.

Kafası karışık olanlar var, kişilik olarak 50 yıldır marjinalleştiler. Halk beni destekliyor. Kürt halkının yapısı biraz böyledir, ben Kürtleri iyi tanıyorum.

MHP kıyamet koparıyor benim tavrım ve açılımım onları bitirir. Mahkeme şeyinde müdahil avukat ve müdahillerin tavrı lehimize oldu. Görünüşte aleyhimize özünde bizim lehimize oldu. Çok şey değil. Orada sizin tavrınız iyiydi. Dayanabilmek önemlidir. Yoksa koltuğuna girilir ancak öyle kalkıp konuşabilirdi. Müdahiller vekilleri de mütalaa daha politik diyorlar.

(Mütaladadaki '93 ve sonrası eylem artışına yönelik yaklaşım aktarıldı)Çeteleşmenin en yoğun olduğu dönem, örgütte, devlette iç çatışmanın, çeteleşmenin yaşandığı yıllardır. Biz bu dönemde PKK'yi kontrol altına aldık, şimdi tek bir kişi bile farklı durmuyor.

(Sivillere yönelik eylemlilikler için) bizim çizgimiz değildir. Metin, Kör Cemal, Zeki vb. Metin düşmanlarını bile PKK adına yok etti. Kürtlerdeki düşmanlık anlayışı vahşicedir. Sosyal yapı gereği böyledir. En aza indirdik, durdurduk.

'93-96 arası devlet saptırıldı diyen mektubu bulamadınız mı? Siz onları ayrıntılı değerlendirin. (Savunmada) ben politik açılım yapacağım. Temel politik gerçekleri büyük tuzağı anlatacağım. Türkiye savcının anlayışıyla daha çabuk bu tuzağa gider, dolaylı olarak bunu hissettireceğim. Bizim savaşımız bir hukuk savaşı değil. Çözüm ne kazandırır, çözümsüzlük ne kaybettirir. Çözüm gelişmezse tarihi olarak ne kaybedilir? Öne çıkarmak istediğimiz konu bu. Stratejik tarihi bir şey ortaya çıkarırsam olumlu olur.

(Avukatların savunmasına ilişkin) yumuşak bir dil, demokratik siyaseti ve hukuku ortaya koyarak cevap veriniz. Özgürlükler temelinde alın fazla tepki çekmesin, ben de yarından sonra çalışmaya başlarım 20 sayfa falan daha sonra siz son görüşmede yazıp getirirsiniz.

Kürtlerin bu adımla ileri düzeyde kazanımları var. Türkiye bu Kürt meselesini nasıl çözecek bu sorun oluyor. Özel yaklaşımlar ve senaryolar neler, ordunun yaklaşımı ne herkes biraz bunu anlamak istiyor. MHP vasiyetimi hazırladığımı iddia etti. Bu kadar acele niye, MHP niye acele ve telaşla infaz istiyor?

Refah'ın tutumu ne olacak? Refah öfkeli oysa Erbakan'ın bizi ciddiye alıp mektup yazması bir şeyler anlatmalı onlara.

(Gizli görüşmelerinin detaylarının yansıtılmasının olumlu olup olmayacağı soruldu)Buna gerek yok, irdelemeyin. İşin pratik yanı önemli.

59. maddeyi isteyebilirsiniz.(Bu madde iyi hal durumunu ifade ediyor ve cezai indirme gereksesi olarak kullanılıyor)

Komisyon, ısrarla bu süreç böyle sürer biter, ondan sonra uygulama olmaz. İlk günde bile bu yönlü düşünce söylüyorlardı. Duruşmalardan sonra yeni bir sürecin başlayacağı ifade ediliyordu.

Ecevit'in tavrına bakmak gerekir. Karardan sonra infaz mı, pişmanlık yasası gündeme gelecek mi? Denildi ki kim hangi partiden olursa olsun MGK bir şey sunar, TBMM'nin önüne koyar kabul etmek durumunda. Partilerin eline bırakılamaz. Al istediğin gibi kullan denilemez. Yasanın adı tartışılıyor. Ecevit bir ara adı pişmanlık olmayabilir dedi. Gündem ekonomi ve silahlı çatışmaya çözüm getirmek olacak. ABD ile biraz öyle değil mi? Hazırlık var, ucuz bir yargılama ve infaz olsa bu kadar uğraşmazlar.

Devlet(belli çözümler anlamında) verecek. Temel güvenlik politikası MGK'da değil mi? Askerler çok ciddi yaklaşıyor. Acaba ondan sonraki süreç sessiz bir biçimde mi sürdürülecek? Bu mahkeme halkın desarj olması için. Kosova çözüme gitti, Abhazyaya sorunu burada ele alındı.

(Çözüm/pazarlık) ABD ile yapılacak, Avrupa ile değil. Beni canlı tabuta koyarak, PKK'de alternatif bekliyorlardı, çökmeye olmadı.

(ABD'de yayınlanan bir strateji dergisinin yazısı okundu, beğendi) Bu ABD'nin resmi görüşü, yazı da orta vadeli bir çözüm düşünülüyor. Bence protokole bağlamışlar. Buradaki tavrımla birlikte benim üzerimde karar verdi. Büyük ihtimalle. Ben biraz hızlandırıyorum.

Aşıp asmamak arasında tutma, psikolojik dengede tutmak istiyor olabilirler. O yüzden bilmesin diyor. Türkiye daha geniş, çok tehlikeli şeye giriyor, çok tehlikeli bir noktaya sokuluyor. Beklenmedik gelişmeler olabilir.

(Soruşturma komisyonu ile görüşmenin devam edip etmediği soruldu) Mahkeme süresince olmaz değil mi? Kural olarak duruşmalar süresinde uygun olmaz. Bir şey çıkarsa pratik sinyal veri-

lirse sizce ne olur? Biraz acele etmeleri bundan değil mi? Davanın uzun sürmesi aleyhimize, yıllarca uzatmak olmaz, politik açıdan doğrusu bu.

Benim gibi pahalı bir kişi bir iş yapmadan tutulabilir mi? İmhanın daha pratik yolları vardı. Türkiye, dünya bağlantılı bunu göz ardı edebilir mi? Dağılma bekleniyordu, halk ve örgüt tutuyor mu? Bu süreçte belli olacaktı, oldu. Çökertme tutmazsa İmralı'daki duruşmayla çözüm gelecek. İdam daha da zorlaştı. İdam konusunda (MHP'nin de dahil) propaganda yanı ağır bastı. İlk beş-altı gün işin %70'i idi, aşıldı.

Ciddi karar mevzileri çökertme ile olmayınca yavaş yavaş adım atacaklar. 40-50 yıldır bunun peşinde ABD. Benim elverişliliğim var. TC'nin durumu açık, ABD'nin sorumluluğu kabul ediyor. Beni teslim ederken protokol yapılmıştır. M. Mustafa Barzani için bile protokol yapmışlardı. Benimle ilgili mutlaka yapmışlardır.

(Savunmasında ABD'den bahsetmemesi soruldu) ABD beni yakalayan, teslim eden taraftır, söz etmeye gerek yok. ABD benim üzerimde politika yapıyor.

Allak bullak oldular, savunmam bir kilometre taşı rolünü oynadı.

(Avukatlara) Kendinizi derinleştirmeniz gerekir. Geçen süreçte dağlar kadar sonuç çıkarmalısınız. Hayatın öğretici hususları var. Çocukluk yapmayın, akıl ve derinlik gücü yok. İnsan kendini gözden geçirmeli. Keşke düzenle anlaşırsak bunlar iyi şeyler, iğne ucu kadar gelişme olursa iyidir. Yine de hayalci olmamak gerekir. Konseye yazdığım mektupta da yazdığım gibi bu bir oyun olabilir demiştim.

Daha rahat düzende yaşıyorsunuz. Düzene tepki duyuyorsunuz. Bu çocukluktur. Düzen Ağrı Dağı gibi üstümüze geliyor, anlaşılmak istiyorum, siz düzenin içinde yaşayıp, tepki duyuyorsunuz.

(Mahkeme için)Formaliteydi, iyi oldu, mesajlar yayıldı. Bana göre en iyi tavır buydu. Bundan sonrası ne olacak? Devlet hazır olmayabilir hemen, henüz elverişli olmayabilir. Devlet kademeleri düşülmeli.

(Müebbet için) Ömür boyu olmaz, çözüme kadar hapis anlamına gelir. İki yıl bile çok. Ya idam ya çözüm yoluna gidilir. Müebbet sorunun çözümleneceği ana kadar, çözümlenemezse ölüme kadar gider. Komisyonun havasından çıkan idamı aklına getirme, mahkemeden sonra adım. Böyle bir ortamda infaz bu kadar masrafa gerek yoktu.

Mahkeme ardından adımlar atılırsa Türkiye yararlanır. Pişmanlık yasasına da gerek yok, ezip geçmesi gerekirdi. Komisyonla öfkelenme bile oldu. Uzatılrsa sizin için daha kötü olmaz mı? İmha şeyi olsaydı, tantanalı hukuka gerek olmadan yapılabilirdi. ABD müebbet diyor. Eğer ben gerekliysem yaşatılırım, gereksizsem olabilir. Burada ölmem TC için çok zararlı.

Sanki MHP'yi Ecevit kanalıyla sürece hazırlar gibi program ortaya çıktı. Bence sorun çıkmazsa girdi.

Benim ne biçim kişilik olduğum sorunu ve karmaşası sürüyor.(Avrupa ülkelerinin yaklaşımları için söylendi)Çözülür ama bu kadar çözülmez denildi. Kimi çözülmedi kimi tam teslim oldu diyor. Kişiliğimi çözümlemek zor oluyor.

(Kürt sorununa, PKK'ye ilişkin hakim olan kişilerin az olduğu ifade edildi) Yoğunlaşan ekip bence adadadır. Belirleyici olan komisyon raporu olabilir. Benimle ilgilenecekler sıradan adam olmazlar. Onları esas almak gerekir. Beni tanıyor, özelliklerimi biliyorlar.

İlk getirildiğimde dağ gibi şeyde yürütüldüm. "Faili meçhul mü yapacaksınız" diye sordum. En sert yaklaşım o zaman oldu. "Kapat ağzını yoksa bantlarınız" denildi. İlk sorgulamada üniformalı subaydı. "Kardeşliği kuracağız" diye söze başladı. Kaba şey filan yoktu.

Sıradan yaklaşılamayacağı gibi her babayığının altından kalkacağı gibi değil. Herkes ben de dahil kendine çeki düzen versin.

(Güvenceden bahsedildi)Dağ sağlam kalsın yeter. Hangi güç etkili olur. Dağ kadrosu mu uluslararası denge mi? TC'nin iç dengeleri mi? Özgüç daha önemli değil mi?

İmha yüz yıl kaybı gibi gözüküyor. İnfaz olursa bu benim için de kurtuluş olur. Çökertme, daha çok yaşam gücü göstermez diyorlardı. İmralı'da kalmam efsaneleşmeye yeter. Ben biraz yaşamaya devam etmeliyim. Farklı bir seçenek yok. Ya çözüm ya imha.

Subaylardaki tavrı inanılmaz ölçüde buldum. Fakat PKK konusunda bilinç var, ufak bir barışçıl adım atarsa muazzam olur. Ordu yaparsa olur. Hepsi bana endekslenmiş. Hepiniz iyi bilmek

durumundasınız. Dananın kuyruğu kopacak, aylarla ifade edilir. Gelişmelerle bağlantılı ayarlamalar yapılıyor. Belirsizlikler var.□□Ciddi bir sağlık sorunu yok.

10.6.1999

İmralı, A. ÖCALAN

-----%-----

Belge: 16

(Sağlık durumu soruldu)Sağlığımız iyi. Sağlık durumum konjonktürle bağlantılı. Reflekslerim ve kendimi ifade ediş tarzım süreçle bağlantılıdır. Hassastır.(Dışarıdaki gelişmeleri sordu)Sıfırdan politika yürütme tespiti doğrudur. Siz inanmasanız da baştan beri, iğne ucu kadar da bir imkan olsa değerlendirdik. Barış için çalıştık. Bana göre bugüne kadar gelmek önemli. Ucuz bir ölümdense barışı bir noktaya getirmek, iğne ucu kadar bir imkanı değerlendirmek önemli.

Benden ölüm orucu bekleniyor muydu? Bana göre bir şey yapıldı. Sağlık kurtarıldı. Devlet bile bizi nasıl yaşatacağı konusunda şaşırı. Klasik ölüm orucunu kimse istemezdi sanırsız. Ölüm orucu gibi yöntemlere gidilmedi. Ha o, ha o fark etmez. Zaten burada her şey bir oruç gibi. Burada orucun en derini yaşıyor. Ruhen, madden. Her şeyden mahrum. Fırsatım olsa belki edebi yazılar yazardım. Hep dedim beni anlamıyorsunuz Beni anlasanız sonuç çıkarırsınız. Ondan sonra ha ölmüşüm ha kalmışım önemli değil. Ancak sınırlı anlama kazandırır. Devlet de faydalanır. Toplum da devlet kadar akıllı olmalıdır. Burada söylenenlere göre hayatını düzenlemeli. Devlet anlıyor. Bizimkiler halen kaba bir direniş bekliyor. Engin Erkiner bizi anlamış. Nefsini kurtarmaya uğraşmadı diyor. Kaldı ki direnme o da değil. En ağır olanı bu denediğim biçimdir. Onlar bir yaşamdan bir sonuç çıkarmıyor. Gerçi herkesi eleştirmiyorum ama bir derya kadar bir çok şey üretebilirler. Herkes derya kadar mesaj vermişiz. Siyasi olarak da edebi olarak da değerlendirin. İnsanlık için...

(Dışarıdaki sıkıntıları giderecek bir mesajı olup olmadığı soruldu.) Mahkeme sonrası bir mesaj olabilir. Siz de kısaca açıklayın. Not alıyorsunuz. Özetleyin, bence sakıncası yok. Bu temelde sağlığım, davanın onurlu sonuç almasıdır. Bir çıkış ve barış zemini olmasıdır. Ama başarılı mı, başarılabilir mi bilmiyorum. Sonuç nereye gidiyor fazla netlik yok. Tabi zor. En fazla bir mahkumum, zor süreçlerdir, tarih ya şöyle ya böyle olacaktır. Buradan çıkacak neticeye göre 21. yüzyıl ya şöyle ya böyle gelişecektir. Çabam büyük ama devlet anlayabilecek mi? Toplum devletten geride. Halini görüyorsunuz. Aydınlar seviyesiz. Bizimkiler çaresiz. Devlet yine en düzeyli yaklaşan. Sağlık bu biçimle bağlantılı. Başka sağlığım yok. Fiziki olarak bir şey yok ama, ruh sağlığım davanın sonucuna göre, çok ince ihtimallere karşın kendini yönlendiriyor. Çok vahşet ortamı geliştirildi. Bir gazete yazıyor. Birinin yüzüne idamı okunmuş. Adam çat diye düşmüş. Bize karşı bir değil, 20 hatta 100 kat daha fazla geliştiriliyor. Her gün asacağız, idam edeceğiz deniyor. Anlayacaksınız. Teslimiyet vb. sözleri çok çirkin. İşte Nazlı Ilıcak yayınladı tartışılıyor. Benimle ilişki kuran çok tartışılıyor. Niye bu kadar abartılıyor? Dolaylı bir bilgilendirmeydi.

(Soruldu)Bu ilişkiler daha fazla gündeme getirilmeli mi?

Sonra tartışırız.

Devlete hizmet ederim dediğimde keşke anlaşılrsa. Büyük barış ve demokrasiye gider. Bu hususun daha fazla anlaşılabilmesi için bu söylediklerimi geliştirebilir/aktarabilirsiniz. Davadaki bir sözüm bile önemlidir. Bana bir imkan tanınsa barış için büyük şans olur. Yanlış anlamamak, hayale kapılmamak gerekir. Eğer benim üzerimde çok dikkatle durmak isteniyorsa, şu noktaya yoğunlaşmalıdır. Benim bakış açımla, gözümle, dünyaya, insana, yaşama bakmak önemlidir. Apo budur işte. Farklıdır. Başlık böyle olmalıdır. Bakış açımı yakalarsanız, iliklerinize kadar yoğunlaşın. Bana ne.

(Haber özetleri aktarıldı. Özetler aktarılırken)

-(Aydemir Güler'in yazısı için)Akıllı bir şeye benziyor.

-(Sami Abdurrahman'ın son açıklaması için) Arkadaşların YNK'yle ilişki düzeyi nedir?

-(Çatışmalara ilişkin)Serhattaki gelişmeler nedir? Toplam kayıplar hakkında bilginiz var mı?

Geçen radyoda bir yerde 7 veya 14 kayıp dendi. Aslı nedir?

-(Aydınlık'ta yayınlanan Z. Gökalp'in makalesine) Önemlidir.

-(Sedat Sertoğlu'nun yazısında ABD Bosna temsilcisi Peter Galbright'in kendisiyle İtalya'-dayken görüştüğü iddiasına)Böyle bir şey yok.

-(Hasan Cemal'in yazılarına) H. Cemal'in yorumları gelecekteki bir anlaşmaya mı işaret ediyor? ABD, tek başına böyle karga tulumba teslim edebilir mi? Yoksa başka bir şey mi? Daha geniş bir plan mı? H. Cemal'in yorumları ilginç. Bu kadar yoğunlaşmama rağmen onun kadar net ve özlü ifade edemiyorum.

-Bu net. Ben hem bir büyük çözüm fırsatı, hem de büyük bir açmaz kaynağı olabilirim.

-MHP'de bir yumuşama var mı? (Ülkü Ocaklarının idam kampanyası hatırlatıldı)

-Burada yaşamın derinliği ilerde ortaya çıkacaktır.

(İtalya'nın statü verme durumu, DGM'lerdeki değişiklik tasarıları, AİHS'nin 6. maddesi çerçevesinde idamın gerçekleşip gerçekleştirilemeyeceği tartışıldı)

-(Doğan Beyazid'in yazısı özetlendi) Kendisi özel savaşın, Genelkurmayın en önemli adamıdır. Söyledikleri önemlidir. Bir şeylere işaret eder.

-Genel olarak yorumlara bakıldığında, davanın akıbeti bu değerlendirmeler neticesinde gelişecektir. Dikkat edilirse birbirini tamamlıyor. Önemlisi bana nasıl gelinecek.

-Bana idamla gelinirse, sonuçları ağır olacak. Doğu Perinçek'in geçen haftaki yazısı ilginç. 2.6.99'da Cumhuriyet gazetesinde de bu yazıya gönderme yapıldı. İstihbarat Daire Başkanlığından biri"Devlet kabile gibi davranamaz. İntikamcı olamaz" diyor. Devlet de biliyor ki, benim kaba tasfiyem bu işi bir kaç on yıl belki de daha fazla uzatır. Kürt kardeşliğinin yıkılması, onların bir ayağının kopmasıdır.

-(Şu an görüşme olup olmadığı soruldu) Artık görüşmüyoruz. Başta bir kaç kez vardı. Dava süresince olmaması doğaldır. Belki dava sonunda olabilir...

-Selim'le konuşuldu mu? Selim gelmez, ilişkilidir. Onu başta gönderenler, şimdi onu göndermiyorlar. Önemli olan Selim'in çevresi ne diyor?

-Emin Çölaşan yazılarında hiç saldırmıyor. Herkes Öcalan'a niye böyle özel yaklaşıyor diyor. Herhalde o da bilmiyor. Kimse bilmiyor. (Rauf Tamer in yazısına atfen) Genelkurmay kimseye bilgi vermiyor.

-Bana göre devletin bir hazırlığı var. Ama nasıl? Benim imhamdan da geçebilir. Beni en aşağı indirmeye çalışıyorlar. Onlar çıtayı en yükseğe çekip, beni de en aşağı konuma getirip anlaşma yapmak isteyebilirler.

-İşler bir noktaya gelmiş dayanmış. Bana göre bir hazırlık var. Başta söylediler ama şimdi pişmanlık yasasını çıkarmak istemiyorlar. Bu yasa aslında çözüm yasası olarak düşünülüyordu. Yani bir kaç zavallı genci kurtarmaktan ziyade, süreci kurtarmaya yönelik. Mutlaka büyük bir planlama var.

-Duruşmanın bitişi neyi kanıtlayacak? Duruşmalar boyunca resmen görüşüm alınacak ve mahkeme sonunda da bu görüşüm esas alınarak, ona göre bir plan oluşturulup uygulanacak sanırım. Sonuca göre iki netice gelişecek; Ya çok o tarafa, ya da çok böyle.

-Kitlede manevi olarak moral bozukluğu fazla yok herhalde. (Yılmaz ve Bayık'ın son açıklamaları için) Açıklamalar, TV'ye çıkmalar devam etmeli.

-(Güç durumuna ilişkin) Devlete de diyorum. Gerillayı küçümsemeyin diyorum. Gelişmeler var. Güç var, teknik var, tecrübe var. Kitle eylemleri var. TC bunları görüp, kardeşlik çözümüne gitmeli.

-ABD, Türk sağı gibi düşünmüyor. ABDliler çözüme yönelik düşünüyorlar. Başta yalnızlaşsaydık (Yakalanma sürecini kastediyor) dogmatik olsaydık, ABD bizi imha edip, kendi Ortadoğu çözümünü dayatabilirdi. Ama bizim doğru yaklaşımlarımız neticesinde artık tarih, halk benim arkamda. Bunu yapamazlar.

-Avrupa Komisyonu ile bağlantılı, DGM ve idam tartışılıp çözüme bağlanacak.

-(2. savunma soruldu) Çok çok 20 sayfalık bir savunma hazırlayacağım. Sanırım Perşembeye kadar biter. Bu savunmada iki yolu ele alıp çözümleyeceğim. Birincisi benim idamın gerçekleştirilip şiddete gidilirse ne olur, ikincisi buradan bir anlaşma çıkartıp çözüme gidilirse ne olur?

-Asıl devletle görünen devleti karıştırmayın. Siz de savunmalarınızda bunu esas alın. Duruşmalarda müdahiller ve mahkeme heyetiyle tartışıp, ortamı gerginleştirme hiç bir sonuç doğurmaz. Diğer tarafın(müdahillerin) açmazına düşmeyin. Benim yaklaşım tarzımı derinleştirebilirsiniz. Kızırtıma lehimize olmaz. Çözüm istiyoruz deyin. Bu kadar kayıp verildi, iki tarafta da bu kadar kayıp yaşandı. Savaştır, her iki taraf için. Bilanço bizde de çok ağırdır. Bosna'da, Kosova'da, Filistin'de ve diğer isyanlarda da oldu. PKK tarafında da bu kadar kayıp yaşandı. Etkileyici, çözümleyici, yapıcı olmasını bileceksiniz. Bunları devlet de biliyor aslında. İstanbul'da, Abhazya sorununun çözümü için eylem yapıldı. Dünyaya etki eden bir devletin gözündeki merteye görmemesi düşünülemez.

-Bana karşı bu kadar saygılı yaklaşım, mahkemede uysal konuşmam için olabilir mi? Sanırım bu kadar basit değil.

-Bana göre bu durumun iki çıkış yolu var. Biri dediğiniz olur. (yapılan Öcalan'ın Nobel ödülü alabileceği esprisine atfen) Bana ve Ecevit'e o olur. İkinci uç ise (gülerek) mezara gider herhalde. Bir de iki uç arasında çözümler var.

-(Süre istenmesi hususu soruldu) Sanırım süre vermezler. Yararı olmaz. Cezaevi koşullarımın düzgün oluşu, DGM'ler konusunda yeni arayışlar gözetilmeli. Herhalde infaz için AİHK tedbir koyacak.

-(Idamın onaylanması konusunda) benimkini kabul ettikten sonra bitmez. Diğer bekleyenleri ne yapacaklar.

-Sedat Sertoğlu "ABD Senatosunda PKK lobi oluşturmuş" diyor, bugün.

-Ülkü ocaklarının idam için eylem yapması, idam konusundaki kuşkulardan ve korkulardan ötürüdür.

-Korkuyor, pişman gibi sözler doğru değil, Bu herhalde fazla yürümez.

-Irak'taki gelişmeler TC'yi biraz mahkum etmiyor mu? TC Güney Kürtlerine gidebilmek için bize gelmeli.

-O çıta olayı vb. benim kişiliğim buna olanak vermez.

-(Hizmet konusunda) Bana şu işi yap denilirse, resmen de olabilir, sıradan bir insan gibi de olabilir yaparım. Önemli olan barışa hizmettir.

-Bana tamamen adi bir mahkum gibi davranamazlar. "Gitsin cezasını bulsun" denilmiyor.

-Genelde bastırma söylemi var. Ama bastırmadan sonra ne gelir. Yani düzelen alana. Yeni bir düzenleme, yeni bir şey gelir değil mi?

-Yani yaşamak gerekiyor. Ölümüm de büyük olur sanıyorum. Yani bu kadar büyük bir verim, bu kadar büyük bir kaynak yaratacak şeyi kesmezler.

-Nerede kim varsa onu bilsem iyi olur. Derinden anlamak ve ona göre adım atmak önemlidir.

-Avrupa'ya güçlü yönelin (Mahkemeleri kastediyor) Aydınların görüşlerini alın.

-Sizin için imkanlar gelişebilir. Eskisi gibi devletçilik, idare, politika olmaz. Çiller bile eski tarzda politika yapmaya kalktı. Kaybetti.

-Gelişmeler bizimle hızlanabilir. Ne çok umut dağıtabilirim, ne de olumsuz konuşabilirim.

14.6.1999

İmralı, A. ÖCALAN

%

Belge: 17

Sağlık durumu soruldu.) Buraya kadar geldik işte. Son söze ilişkin (yarıncı mahkemedeki) Barış için bir kaç şey söyleriz, bitiririz mahkemeyi. Ondan sonra AİHM süreci başlar. Önemlidir. BM'ye kadar gidilebilir mi? O mekanizmalar da işletilebilir. Benim hukuki durumum da çok önemli noktalar var. İtirazlarınız basit noktalardan yapmayın. Çok ciddi itirazlar yapabilirsiniz. Bunun alt yapısı var. Örneğin ben hukuken İtalya'da sayılıyım, aslında. Yine Kenya'dan getiriliş, Yunanistan süreci ve komplosu, İtalya'yı, Rusya'yı dava etmek gerekir. İtalya'daki statü (siyasi sığınım) olursa ne olur? (İtalya, BM'ye gidebilir.) Bu AİHM ve BM'ye ilişkin üç-dört koldan dava açılır. Yalnız AİHM'deki tedbir (infazın durdurulması) tüm yönleri ile ele alın. İşte İtalya'dan, Almanya'dan, İngiltere'den tanınmış iyi avukatlar tutabilirsiniz. Lahey durumu da araştırılsın. Onu da iyi inceleyin.

İtalyan avukatlar ile de ilişkili olun. İltica başvurusunu bir an önce sonuçlandırınlar. Hasip nasıl? (Denetime gelmeyen bir tip) Hasip'i yalnız bırakmayın. İkinci bir Ahmet olmasın. Dikkatli olun. Kontrole alın. İnisiyatif sizde olsun. Perşembe günü öğreneceğim. Bu askeri üye olay yarısından sonra kaldırıldı. Sivil üye sonra katıldı. Mahkemenin kendisi temelden yanlıştır. Bu itirazlar yaparsınız. Uluslararası hukuk nasıl işleyecek? (Afrika örneği İbrahim örneği olabilir mi?) AİHM'nin alacağı tedbir sürekli mi olur? Bu AİHM'deki mahkeme süreci uzun sürsün.

(Savunmasına ilişkin kitabına ilişkin) Bu yeni kitabı da meclise gönderin. Basına ilişkin bilgilendirmeleri geçin. (Dünya basını için) Davaya ilişkin özü vermişlerdir. Savunmam sanırım bu anlamda etkisini göstermiştir. HADEP'li belediyeler için; kendilerini güçlendirebiliyor mu? Eski ağa kafası ile yaklaşım m gösteriyorlar? Halk belediyesi olma özelliğini yakaladılar m?

(Yeni pişmanlık yasanının yeniden meclise geldiği söylendi) Ben İmralı'ya geldikten sonra gündeme geldi. Türkiye, PKK'yı muhatap kabul eder, barışa gelmez. Böyle dolaylı olarak yapabilir. Dolaylı barış gelişirse, yani faraza diyelim ki, örgüt toptan silah bırakmaya giderse bu yasanın hükmü ve durumu ne olur? İşte Cezayir de barışa gidiyor. Cezayir benzer bir şey gelişebilir mi? Çünkü orada, FIS'in manevi lideri sanırım cezaevinde bir açıklama yapıyor, dışarıdaki silahlı öncülerin sorumlusu da onlara yanıt vererek bir barış girişimi başlattılar. Böylesi bir şey bizim için de gelişebilir mi? Bu açıdan bu pişmanlık yasası bir bakma minareye kılıftır, diyebiliriz.

AİHM'deki girişimlerden sonra en önemli bulduğum, bu pişmanlık yasasıdır. Yani cezalar asgariye indirilirse bir çözüme doğru mu gidiş başlar?

(Hasan Cemal'in geçen hafta Washington'da bu hafta da Cizre ve Şirnak'tan yazmaya başladığı ve yazıların içeriği aktarıldı) 28 Şubat konseptine yakın biridir, Hasan Cemal.

(Ahmet Zeki'nin basına verdiği demeç, Burak'ın yaklaşımları aktarıldı.) Burak'a ilişkin, ileride açıklama yaparım. Ama A. Zeki'nin dürüst olmadığı, kötü niyetli, tehlikeli yaklaştığı açığa çıkıyor. Mahkemede olsaydı provoke ederdi. Komplovari yaklaşımlar var. Onun üzerinde yoğunlaşın. Bize karşı kini köklüdür. Tüm avukatlar olarak bir basın açıklaması yaparak ona cevap verebilirsiniz. (Burak ve Okçuoğlu için) Savaşta bize karşı, barışta da bize karşıdır. Bu durum kendi kendini rantla beslemez. Ne mücadele ne de barışta varlar. Kendi kendilerini kandırmasınlar. Tutuklu diktatör mü olur? Ben burada nasıl bunu yapabilirim? Bunun Yunanlılar'la diyalogu var. Bu ajanlarla bağlantısı olabilir. A. Zeki'nin bir bağlantısı kalmamasın, bizim davayla. (Sizin oturmanız, bir şeye karışmamanız, tutsak olduğunuzu dolayısıyla sürece müdahale etmemenizi istiyordu. Bu bizim iç tartışmalarımızda vardı. Bunu size yansıtmamaya özen gösterdik.) Benden sonra ne olacak? Onu mu merak ediyor? Kendisini şey yapıyor. Beni mezara gömüp alternatif yaratmak kötüdür. Hem HADEP'te hem PKK'da böyle anlayışlar vardı. (Fetullah için) 28 Şubat konsepti güç kazandı, Fetullah'a yönelerek... (İsmet Berkan'ın davayla ilişkin ilk defa yazdığı aktarıldı. Sorunun kaynağı Öcalan değildir. Tarihi dayanağı vardır. Bu davayla barışa bir şans verebilir miyiz? Türkiye'nin

demokratikleşmesindeki standart geriliktir. Bu davayı: kana kan m yoksa birlikte ileriye gitme peşinde mi?) Görüşleri önemlidir. Berkan'n devletle, orduyla ilişkileri güçlüdür.

(CTV haberleri aktarıldı.) TV'ye izin vermeleri de ilginç. (İtalyan ve Yunanlı gazetecilerin bizim üzerimizden sizinle röportaj yapmak istedikleri aktarıldı.) Simitis bizi bilinçli kaçırttı, Kenya'ya. Birinci elden sorumludur. Bu komplo ve ihanettir. İtalya da psikolojik baskı yapmıştır. İtalya'ya ayrıca yaptığım ilticanın kabul edilmesi gerekiyor. Bunu bekliyorum. Uluslararası hukuk rolünü oynamalıdır. Kendi hukuklar ne gerektiriyorsa, onu yapmak zorundalar. Aksi halde tarih onlar affetmez. İnsani ve hukuki davranabilirler. Bunlara ilişkin son savunmalarından yararlanarak, ona dayanarak bu gazetecilere cevap verin. Şimdi sanki yeni yeni açığa çıkıyor gibi, Yunanistan'ın beni teslim etmesi acaba Kıbrıs ile mi bağlantılı diye düşünüyorum.

(Türk sol çevrelerin sektör yaklaşımları aktarıldı.) TC ile demokratik birlik temelinde barış yapmak olumlu bir adımdır. Kendileri ne yapıyor? Anlamak zor. Yaklaşımlar ahlaki açıdan bile kabul edilemez, birakalım siyasi açıdan... Halen savaşta olan taraf PKK tarafından. Çözüm üzerine görüşleri nedir onların. En hastalıklı bir sol durumunu yaşıyorlar. Cezaevlerindeki arkadaşlardan 15'e yakın mektup aldı. Bu barış mektupları geldi. Cezaevlerindeki arkadaşlar beni anlıyorlar. Barış çizgisini önce yakalasınlar, barış konusunda gazeteyle yazılar yazabilirler. Yarından sonra, olumlu yönde düğmeye basabilirler. Bu makaleler bunların ip uçlarını veriyor. Meclise pişmanlık yasasını getirdiklerine göre, baz şeyler gelişebilir. Öyle bir his var içimde. Son MGK toplantısında pişmanlık yasasını meclise MGK getirdi. Sanırım silahlara bir çare bulmak istiyor. Aniden devreye girmesi düşündürücüdür, bu yasanın. Hem de hükümete rağmen gidiyor. Çünkü MHP karşı çıkıyor. Bunu MGK'nın stratejik eylem plan çerçevesinde ele almak lazım. Bu planda öngörülen yasaların çıkması düşünüyor. Bu yasalar anti-terör, irtica, pişmanlık vb... Ad pişmanlıktır ama yasal tekniğe göre öyledir. Cezayir'dekine benzer bir biçimde gelişebilir. Ben açıklama yaparım. Dışarıdaki komutan da açıklamasında diyecek tamam. Böyle gelişir. Pişmanlık yasası siyasi bir yasa, af yasasıdır. Yeni yasayı iyi öğrenin. (Pek adım atacaklar yönünde ciddi sinyaller yok.) TC şartlarında kimse öyle babayığit adımlar atamaz. TC'nin böyle bir gerçekliği var. Küçük adımlar bile çok önemlidir. Öyle değerlendirilmelisiniz.

Bu anti-terör yasası nedir? (Pek haberimiz yok) Bir dahaki sefere onun hakkında bilgi edinip geleceksiniz.

Yargıtay süreci ne kadar olur? (15 Temmuz ile 1 Eylül arası Adli tatilin olduğu, bu süreçte ele alıp almayacaklar bilinmediği aktarıldı.) Yarından sonra AİHM ile bağlantılı olarak, yalnız tedbir (infazın durdurulması) değil, mahkemede belirttiğiniz hukuk dışlıklar birden fazla yönden ele alarak AİHM, BM ve ilgili mekanizmalar devreye sokun.

İşin yargılama kısmı bitti. Bu işi fiilen bitirme sürecine giriyoruz. Bitirilme sürecine girilirse model bahsedilen pişmanlık ya da af yasası olabilir. PKK ile uzlaşmaya gidiyoruz denilemez (devlet açısından). Sertleştirmekten ve çıkmaz derinleştirmekten ziyade, mahkemenin karar ile beraber siyasal çözümüne gidilebilir. Bu konuda ordu, siyasileri de uyarıyorlar. Örneğin eski Adalet Bakanı Af çıkar m sorusuna verdiği yanıtta, terörün çoğunu bu sürece çekmeden olmaz. Ancak onu sürece çekerek sağlayabiliriz, demişti. Bunun anlam da genel af değil mi? (İdama ilişkin) Demirel'in yaptığı AİHM tedbir karar alırsa biz uymak zorundayız açıklaması bu konudaki en çarpıcı açıklamadır. Fetullah da bunun bir adımdır. Sanırım sağ dengelemeye mi çalışıyorlar? Türkiye'de ağır ekonomik durum var. Yapılan DGM değişikliği, Fetullah'n da devreye sokulmasıyla başlangıçtaki duruma göre bizim açımızdan fark büyük. (Olumlu açıdan). Bir çok şey mahkemenin kararına bağlıdır. Türkiye'de silahlar susarsa iç ve dış kilitlenmeye aşılır. Mahkeme sonrası tartışmalar hızlanır. İşte bana ilişkin kendisini göstereceklerdir. Açıklama yapsın diyeceklerdir. Türkiye ufak bir adımla yükten kurtuluyor. Bu adım zor da değildir.

Objektif olarak Türkiye ortam da çözüme hazırdır. Yeter ki düğmeye basılsın. (Kamuoyu bir hafta da tersine estirilecek rüzgarla barış eksenine girebilir.)

Pişmanlık yasasına nazara uygulamalar mümkün değil. En önemli iki husus AİHM ve Pişmanlık yasasıdır. Pişmanlık yasasına ilişkin olarak, orada her şeyi görebilirsiniz. Çözüm mü var, çözümsüzlük mü var. Bizim için neler öngörülüyor, onun içinde var. Ezme, bastırma gibi bir şey olsaydı bunu gündeme getirmezlerdi. Karar, belki de karardan sonraki gelişmeler infaz neye bağlı-

dır? Bununla ben ne yapacağım? Öcalan karar vermelidir, diyorlar. Kendisini mi, PKK'yi mi yaşatacak diyorlar. New York Times'ın dediği gibi (Öcalan'ın savunmasında öne sürdüğü öneriler denemeye değer demişti) olabilir.

Türkiye demokratik çözüm temelinde birlik çağrılar hem bana hem Türkiye'ye yapılan komp-lonun ve bana yapılan ihanetin boşa çıkarılmasıdır. Bunu siz de haber haline getirebilirsiniz. Türkiye ve Kürtlerin çıkarına olan da bulur. Yüzde yüz imha sürecinden çıkıp, çözüme doğru gidiyoruz. Mahkemede son söz olarak, iki üç cümle ile komplo ve ihaneti boşa çıkardığımız, demokratik cumhuriyette barış temelinde herkesi göreve çağırırız. Ehveni şer değil çözüm herkes için önemlidir. Yarından sonra çok çok hızlanacaktır gelişmeler. Bizim çizdiğimiz taktik ve strateji oturdu. Bu önemli bir gelişmedir. Türkiye'nin güveni de oluştu biraz. Son olarak New York Times'n dediği gibi önerilerimiz denemeye değer.

İMRALI/28 HAZİRAN 1999

-----%-----

Belge: 18

Görüşme notlar-1 Temmuz 1999

(Gardiyan: Başkanınız gençleşmiş. Bıyıklarını kestiği için)

-Başkanımız her zaman olduğu gibi yine gençtir. Sağlıklı durumu soruldu.

-Bıyıklarım nefes alış-verişte zorladığı için kestirdim.

(Basın bilgileri aktarıldı.)

Hürriyet-Sabah-Milliyet kendisine verilmiş.

(Pişmanlık yasası MHP tarafından geri çevrildi.)

-Bana ilişkin idam edilsin mi edilmesin mi, büyük bir tartışma var. Belirsizlik devam ediyor. İlk gün ne ise öyle devam ediyor.

(Rus basının haberi aktarıldı. Orada şöyle diyor: Türkiye AB'ye girişte Öcalan' bir koz olarak kullanmayı düşünüyor.)

-Türkiye; beni AB'ye üye yaparsan idam etmem. İdamım en temel pazarlık konusu haline getiriliyor. Parlamantonun gürültüsü bile bilinçli. İç propaganda, pazarlığa ilişkin, pay arttırmadır. Bu durumda üyeliği kabul ettirerek ondan sonra idam kaldırma gibi bir şey mi çıkıyor? Önemli bir boyutu budur. Diğer boyutu da PKK'ye ilişkin, ordu, derin devlet ne düşünüyor. Bunun yanıtıdır.

Sabah gazetesi; güçlü yazmış bizim için. (Asılmaması gerekiyor, pazarlık konusu yapabiliriz.- Güngör Mengi'nin yazısı)

Demirel'in yaklaşımlar da çarpıcı. Tam bir siyasi araç haline mi geliyor? Tartışmalar daha çok "şimdi yaşasın ama PKK'nin bitirilmesi için" şeklinde ve diğer boyutta asılmaması eşittir çözüm şeklidir.

-AİHM başvurusu ne zaman?

(Önümüzdeki hafta TEDBİR için başvuru yapılacağı söylendi)

Hasip'in yaklaşımlar nedir?

(Yaklaşımlar aktarıldı)

Kendi inisiyatifinizde yapın. Bu AİHM süreci ne kadar uzun sürerse iyi olur. Temel özelliği uzun sürmesidir. Mahkemede vurgu yaptığınız temel noktalarda başvuru yaparsınız.

(Hasip'e ilişkin)

Buraya bilgi vermesi için haftada bir kez gelmesi gerekiyordu. Neden gelmiyor? (Bu duruma ilişkin Hasip'in yaklaşımlar aktarıldı.)

Tartışmalarda, asılmasının çözüm olsun diyenlerin sayısı giderek artıyor değil mi? Güngör Mengi, uçağa niye atmadılar, diyor. Yine Demirel ile konuştum diyor; AİHM tedbir alırsa uymak zorundayız. Mengi'nin bu yaklaşımlar nereden kaynaklanıyor. Derin devlete yakın biri değil mi? Beni silah gibi kullanma durumu var.

(Meclisin tutumu 15 Şubat sonrası gibi devam ediyor.)

Meclisin dili, ilk süreçteki gibidir. Demirel değişti, acaba devletin zirvesi ne diyor? Bu önemli. (Salih Yıldırım'ın açıklaması aktarıldı.) Kürt kökenli milletvekilleri farklı bir şey içine girebilirler. Dünyanın baskısı gelişir, Türkiye üzerinde. Buna ne kadar dayanabilirler? Türkiye herhalde bunlar hiçe sayamaz. İçeride de bu kadar aydın-yazar, büyük basın asmayalım diyor. Yine 15 yıllık idam etmeme geleneğini bozabilirler mi? En pratik sonuç, bu moratoryum süreci değil mi? 46 kişinin önüne alma teamüllere aykırı değil mi? Mahkeme karar, psikolojik propagandaya yönelik, kamuoyunun vicdanın rahatlatılmıştır denilerek, bundan sonrası için de mantıklı yaklaşalım diyecekler.

Avrupa ile ilişkilerde mesafe alınacaktır. Avrupa ile ilişkiler gelişebilir. Yeni TCK yeniden gündeme gelebilir mi? (İdam yerine ağırlaştırılmış müebbet öngörülüyor.)

Niye denize atmadık diyor ya, Güngör Mengi, imha süreci olmaz. Benim şahsımda Avrupa ile mesafe kat etmek kadar, PKK sorununu çözmek isteyeceklerdir. Yakalandı, şöyle konuştu, böyle konuştu denilerek, PKK dağılacak, çözülecek yönünde beklentileri vardı. Bu böyle yürümeyince, terörü bitirmede beni değerlendireceklerdir. TC'nin birinci önceliği bu değil midir? "Terör bitecek bazı iyileştirmeler getirilecek. Bunun için yaşatılmalı." Genel eğilim bu değil mi? Bu anlamda belirleyici rol oynayacağım belli değil mi?

(Gelişecek çözüme ilişkin ABD'nin dayatması olabilir mi, bunun belirleyici olma özelliği yok mu?)

TC'nin ABD ile sorunu çözeceğim havas var. Sabah grubu ABD ile bağlantılı değil mi? Engel biraz meclis oluyor herhalde. (Ordunun bakışı da net değil, ordu renk vermiyor) Ordu imhadan ziyade çözüme ilişkin işaretler veriyor. Başından beri ordunun inisiyatifindeyim. Bu işi planlayan ordudur ve Türk ordusu ABD ile beraberdir.

Siyasiler de daha çok Avrupa ile çalışıyor. Yalçın Doğan, benim için siyasallaşmayı mahkemede yarattı, diyor. Yani dava siyasi sürece girmiştir. (Ertuğrul Özkök, idam kararından sonraki ilk görüşmede bize ilettiğiniz hususlar basına aktarmamız sonucu bizimle görüşmek istediğini, söylediklerinizi etkileyici buldu.) Onunla görüşün. 200 yıllık sorunun daha da ağırlaşmasının önüne geçebiliriz. İşin özü buradadır. 21. yüzyıl kaybedilmek istenmiyorsa, çözüme yönelik girişim olmalı.

Gazetecilerin çözüme ilişkin yaklaşımları derin devletle bağlantılı değil mi? Güngör Mengi, Z. Livaneli.

(Kış sürecine getirip idam etmeyi de düşünebilirler. Halk ve örgüt açısından önemsizleştirme gerçekleştirip imha etmek isteyebilirler, netleşme için biraz daha zamana ihtiyacımız olabilir.)

-Zamana diyorsunuz ihtiyaç var. Benim durumum içte ve dışta siyasallaşma araç olarak kullanılmak istenecektir. Ortam soğutup beni asmak biraz zor. Bu tür durumlarda devlet için hemen sorundan kurtulmak daha iyi. Devlet benim imham için özel çaba harcamadı. Çok önemsizleştirilmem için de özel çabası olmadı. Halk ve örgüt üzerindeki etkim de biliniyor. İnfazın sonucu kahrmanlaşmadır.

Arafat, Mandela bunların çözüm sürecindeki pratiklerini iyi araştırın. Buna benzer modelleri iyi öğrenin.

(PKK'nin zayıflama değil, gücünü ikiye katladığı aktarıldı.)

Gerillanın mevzilerini koruduğu ve geliştiği biliniyor. PKK'nin siyasi-askeri varlığını sürdürüleceğini devlet de bilir. PKK gücünü korur ve sürdürür bu açık. Sorun PKK'yi şiddet çizgisinden çözüm çizgisine çekmedir.

(Çölaşan'ın söylemi aktarıldı, şöyle diyor: Bakalım söylediklerinde samimi mi? Örgüt üzerinde ne kadar etkinliği var?)

O noktaya gelebilir mi? Haydi bakalım şans verelim mi diyebilirler mi?

Sizin de derinleşmeniz gereken bir konudur bu. Girişimlerinizi mecliste de Kürt milletvekilleri nezdinde yapabilirsiniz. Yine partilere gidebilirsiniz. Ecevit'e gidebilirsiniz. Madem bu sorun askeri yolla çözümlenemiyor, bu kanıtlanmış bir şey. Öcalan çözebiliyorsa ki o gücü vardır, neden onu denemeyelim, diyebilirsiniz.

Cezayir örneği gibi, bana ilişkin derler hallet. Siz de yoklama yapabilirsiniz. Asalım, keselim-den öte, yıllarca hallolmayan bir şeyin hal olması için. Taraflarla görüşürsünüz. Önerilerinizi, olgunlaştırırsınız. Öcalan nasıl rol oynayabilir bu süreçte, bunun üzerine yoğunlaşın.

Gerekirse ada komutanlığın da görebilirsiniz. Konuşun, görüş alış-verişinde bulunun. Böyle sizi biraz tecrübesiz ve çocuksu görüyorlar herhalde. Kendinize güvenin, yaratıcı olun. Tarihi bir rol oynuyorsunuz.

(Bu ağır sorumluluğumuzun bilincine biraz varıyoruz. Tam anlayabilmiş değiliz. Sorunun ağırlığı altında ezilebiliriz.)

Devletin kurumlar ile görüşebilirsiniz. Devletin hassas noktalar var onlarla görüşün. Milletvekilleri de olabilir. Büyük gazetelerin başyazarlar ile görüşebilirsiniz. (Bunlar PKK'nin dışında yapamayız.)

PKK ile de ileride görüşebilirsiniz.

Öcalan, rolünü nasıl oynamalı diye sorun herkese. En önemli bir noktadasınız. Rolünüzü iyi oynayın. Bana göre PKK'nin gücünün zayıflaması yerine, gücünü katlamıştır. Dün cezaevi müdürü ile görüşmemizde, eğer devlet bilse bu iş çözülecek; bir af düşünebilir. (Gücünüzün farkında değiller mi?)

Bazı kaygılar olabilir.

Sizinki arabuluculuk olacak. Taraflar göreceksiniz. Parlamento ne verebilir Kürtlere, bu durumda devlet ne verir Kürtlere, parlamento bu sorunu çözebileceğimizi bilse ne yapabilir? Onlarla görüştükten sonra bana gelir, şu yönlü adım iyi olur dersiniz. Önerilerinizi olgunlaştırın. Onlara gider şu yönlü adım iyi olur dersiniz.

29 Haziran, karar günü, kamuoyunda duygu açısından doruk noktası oldu. Giderek mantıklı olmaya evrilecektir. Türkiye, ekonomik kilitlenme yaşıyor. ABD ve Avrupa kilitlenmesi çok ağır. Mesut Yılmaz da söyledi 6 aylık süremiz var, diye. Belki çözüm için değil de, sürecin netleşmesi için önemli. Örneğin infaz için.

Meclis, mevcut haliyle devlet ve toplumun gerisinde kalıyor. MGK, pişmanlık yasaşın çıkarmak istiyordu. Ecevit de bunu destekliyordu. Ama MHP onu geri çekti. Asalım yanlıları giderek azalır mı? İmha-infaz ettirerek bitirmek aptalca. Yasasını ama onun şahsında PKK sorunu bitsin, çözüme gitsin. 6 aylık bir netleşmeyi herhalde bekleyeceğiz.

Halk ve örgüt bağıllığı olmasaydı, örgüt çözülseydi infaz olurdu. Derin devlet bana göre, benimle baz şeyler yapmak istiyor. Çiller gibi rantçılar, tersini yapmaya çalışacaklar. Gerici sağ, eski gücünde değil, olgun devlet giderek güçleniyor. MHP süreci geciktiriyor. DYP de geciktirecektir. Bir linç eğilimi var. Bu Çiller'de somutlaşıyor. Benim şahsımda örgütü bitirme eğilimi, geçen süreçtir. Onu atlattık. Halk, örgüt bağıllığı var. Dünyadaki baskılar artacak, Türkiye'ye yönelik. Parlamento-daki bu gerilik kırılırsa bana dayalı çözüm giderek gelişecektir.

Yarın asılabilirim. Siyaset zaten böyledir. Özal da diyordu. Siyaset, ölüm gömleğini yanında taşımaktır, diye. Evet, siz ne olacaksınız? Yaratıcı olacaksınız. Gazeteciler bile, harıl harıl çalışıyor. Sizin avanak avanak dolaşmanız kabul edilmez. Önerilerinizi olgunlaştırarak, modelleri araştırarak yoğunlaşın. Haftaya soracağım mesafe aldınız mı diye. Benim televizyonlara çıkma durumum olamaz. Siz PKK tarafın da göreceksiniz. Görüşmeniz devletle de olacak. Bana düşen bir açıklama olabilir. Ecevit'e kadar gidebilirsiniz. Size mektup da verebilirim, ona vermeniz için. Savunmamda da belirttiğim hususların, demokratik kültürel adımlar meselesi, demokratik cumhuriyeti kabul, şiddetin sona ermesi karşılığında Kürt kültürünün tanınması. Kendini kurtarma derdi değildir. Benim bunlar sağlayabileceğim ortaya çıkmadı mı? Duruşmalarda bu ortaya çıkmadı mı? Çözüme ilişkin başka bir seçenek olmadığın, Öcalan'ın samimi olduğunu, bu pratik imkanlarınızla yapacaksınız. D. Perinçek'i görebilirsiniz. Selamlarımı da iletebilirsiniz. Kardeşlik çözümü için, pratik adımlar nasıl atılmalı? Diye sorabilirsiniz. Öcalan Cezayir tarz çağrı yapabilir diyebilirsiniz. Parlamento için de

aynısı geçerli. Önerilerle bana gelin. İleride belki gazetecilerle de görüşebilirim. Televizyona da açıklama yapabilirim. Komutanlıkla ben de görüşürüm, gazetecilerle görüşme konusunda.

Devletin nabzını iyi tutun. Gözler sizde. Rolünüz sadece hukuki değil, siyasidir, aynı zamanda propagandadır. Demokratız diyorsunuz kendinize ama, demokratlık aynı zamanda tırnakla sökülmüyor.

İşler biraz karışık. Devletin de kafası karışık. Netleşmeyi bekleyelim. İlk günden bugüne işler olumluya gidiyor değil mi? Önerilerinizi yapabilirsiniz. Son olarak da gazetelere dikkatli demeç verin.

İMRALI

-----%-----

Belge: 19

-İç bilgilendirme yapıldı.

-Çölaşan'ın söyledikleri anlamlı ama niye milyarda bir diye bahsediyor. Halbuki daha etkili olacağıımızın bilinmesi gerekir. Bizden mi kaynaklanıyor. Benim asılmamla ilgili sorunda Hürriyet birinciliği aldı. Ciddi yaklaştı. Cengiz Çandar, Hürriyet için otoriteye yakın demişti.

-Şükrü Elekdağ'ın yaklaşımı konuşuldu. (32. Gün programını sordu.) Şükrü Elekdağ, kültür özgürlüğü konusundaki söylemi benimkinin aynı, benden almış.

-Şükrü Elekdağ biraz aşalım geliştirelim diyor, benim mantığımın aynısı.

M. Ali Kışlalı'nın yaklaşımı anlatıldı. Kışlalı'nın yaklaşımı teorik kalıyor. Elekdağ'ın ki daha pratik.

-Ümit Özdağ ne diyor? Yaklaşımı anlatıldı.

-Oktay Ekşi'nin son iki makalesi anlatıldı.

-Operasyonlar anlatıldı. Tedbir sanırım güçlüdür. Askeri baskı eksik olmaz. Bu aşamada gevşeme olmaz.

-Güney'e ilişkin. Türkiye'nin operasyonundan ziyade KDP yardım istemiştir. Bu tip pozisyonlar gelişebilir. 1-2 hafta gelişir, çekilirler.

-Washington görüşmeleri anlatıldı.

-ABD'nin idam konusunda muğlaklığı dile getirildi. İdam konusunda ABD nettir ama görüş açıklamıyor. ABD biz karışmayız diyor. Halbuki Amerika Bu işin içinde, ama nasıl içinde, bir planlama var. Ş. Elekdağ'ın tavrından anlaşılabilir o ABD'nin görüşlerini yansıtır.

-AİHM'de ki dava anlatıldı. Eski Alman Başbakanı H. Smith davaya girmek istediğini söyledi. Olumlu yaklaştı.

-Yalçın Küçük'ün Aydınlık gazetesinde yayınlanan ekonomik çöküntü ile askeri darbe arasındaki ilişkiye vurgu yaptığı yazısı aktarıldı. Önemli buldu.

-Avrupa'da ki çalışmalar anlatıldı. Kitlesel yürüyüşler vs. Önemli buldu.

-KDP ile çatışma var mı? diye sordu.

-Suriye yerini İran mı tutuyor? İç yüzünü bilmek gerekli, hesaplarını bilmek gerekir. İran'ın PKK'yi denetim altına almaya niyeti olabilir. İran ikili yaklaşabilir. Önemlidir. İran'daki halkın durumu önemli. Güney'de durumu sanırım iyi.

-Elazığ-İstanbul gibi bireysel eylemlerin hemen engellenmesi gerekir. Bazı eylemleri kimin yaptığı belli değil sanırım, provokasyondur.

-Buradaki varlığım başlı başına muhataplıktır.

-Sol çevreler değerlendirildi. Hepsinin toplamı %1 bile olmuyor.

-ÖDP'nin yaklaşımı anlatıldı. Benim durumumu şu, barış çizgisi gelirse, solun, demokrasinin önü açılır.

-C. Roth'la görüşme aktarıldı.

-İHD Başkanı ile görüşme anlatıldı. Kafası çalışan Türk aydınları anlıyor.

-Milliyet gazetesinin Diyarbakır'dan verdiği haberler aktarıldı. Bunun amacının bölge halkının nabzının ölçülmesi olduğu anlatıldı. Tepkisizlik durumu gibi gözüküyor (Bölge halkı için, hafif serzeniş vardı söyleminde.)

-Ben Avrupa'dakilerin ve Konsey'in telefonunu istiyorum. Perşembe günü geldiğinizde getirin.

-Bu arada artan eylemlilikler oldu. Bu durumu aşmak gerekir. Yeni bir talimata ihtiyaç var.

-Devletin tavrı bundan sonraki tavrı Öcalan ne yapabilir, dağdan indirebilir mi?

-İtalya parlamentosundaki toplantı soruldu. İltica kabul edilirse ne olur? Geri verebilirler mi? (İlk örnek olacağı söylendi.)

-Strasbourg önemli gözüküyor. 3. md. göre tedbir alabilirler.

-AİHM'deki tedbir konuşuldu.

-Siyasal süreç bence başladı. Hamlemizi bu temelde yapacağız. Hukuktan siyasi sürece girdi. Biz neyi yaratabiliriz? Görüşleriniz ne? Son 1 haftadaki gelişmeleri küçümsemeyin. Gerçekçi bir barış, çözüm, af nasıl vücut bulabilir. Önerileriniz nasıl olabilir. Yeni talimat yazacağım. 13 Mayıs tarihli 10 sayfalık talimatın güncelleşmiş biçimi olur.

-Türkiye ile yeni çatışmaya girmek çok acılı olur. Türkiye (benim mahkumiyet durumum belli) önce ne bekledi? Sanırım benim meselemin basit halledilebileceğini mi? Bensiz PKK'yi çözebileceği, 6 aydır bu yürütüldü. Gerçekleşmedi. Zayıflama olmadı. Çözülmedi. Parçalanmadı, örgütsel birliğini korudu. ARGK'nin mevzileri çözülmez. Çok sert uyarmamıza rağmen eylemler oluyor. İş benim inisiyatifi büyük bir hamle ile ele almama geliyor.

Benim yeni yaklaşımımın cevabı, Öcalan asılmasının tartışması oldu. Tartışmanın üslubu yanlış da olsa olumlu.

-Cezayir çözümünü sordu. Cezayir örneği basit bir çözüm modelidir, incelenmeye değer. Biraz bence benziyor, önemli benzer özellikler var.

-(Hemen inme olmayacağı söylendi) Ey arkadaşlar inin demekle kimse inmez. Planlı olur, TC. Ne yapar, tarihi bir gelişme olur.

Devlet sanırım PKK'den zaten kuşkulu. PKK kendini kanıtlasın diyor. Benim için örgüte hakim mi? Hakimiyeti dağdan indirebilecek güçte mi? Tek şans asmayalım, asmazsak rolünü oynasın.

-Devletin kuşkusu acaba taktik mi yapıyor. Devlet APO taktik yapıyor diyor. Makul bir pratik adım atması gerekir diyor. Sanki ben örgütü toparlıyorum gibi.

Devlet hemen adım atmaz. Uygulanabilir mi? Ona bakar. Benim başlamamı bekler. İnandırıcı 1-2 başarılı pratik adım atılırsa cevabı gelebilir.

-Benim sezinlediğim devletin bu konuda, iş şeye dönüyor. Operasyonlar devlet içinde eskinden az masraflı değil. Kayıpsız değil.

-Öcalan dürüstçe rolünü oynasın deniyor.

-Basın açıklaması yapması konusundaki cezaevinin önerileri sunuldu. Açıklama küçük çapta girişimlerdir.

-O. Ekşi, Çölaşan gibilerle irtibata geçin. Öcalan milyarda bir değil, yüzde 99 başarabilir. Göreceksiniz yolunda önemli adımlar atacak. Ben pratik adım atacağım. Yeter ki barış kardeşlik yürü-sün. Kimlik sorunu iyi anlatılmalı, mütevazıdır. Ateşkesten daha ileri bir adım atmak istiyorum. Bunun çareleri üzerinde duruyor deyin.

-Kapsamlı bir hazırlık ister. Teorik olarak tahminen ne olabilir. devletin ileri adım atması, bizim güven vermemize bağlı, devlet APO'yla diyalog içine girdi dedirtmezler.

-Silahlar sussa, ne yasaklanıyor? Daha da özgür çalışabilirler. Terör bunu engelliyor diyorlardı. Kültürel boyutlu gelişmeler olacağı açık.

-Kürtçe'ye özgürlük var ama terör bunu engelliyor deniliyor. HADEP, PKK ile ilişkilerinden dolayı baskı gördü deniliyor.

-Genel bir demokrasi sorunu var. Devlet bana versin demek anti-demokratıktır. Boyun eğmecilik, kapıkulluktur. Devlet demokrasi vermez, devletten demokrasi alınır. Ben çatır çatır demokrasi alıyorum. Devlet versin dediğimiz anda demokrasiye darbe vurmuş oluyorsun.

Devlet açık baskı uygulamasını yeter. Bunun için de PKK'nin şiddeti durdurması gerekir. İş gelip bu noktaya dayanıyor. Başka türlü demokrasinin önü açılmaz. Devlet şiddete daha hakim. Kilidin açılması gerekir. Bizim şiddeti durdurmamız başlangıç olabilir. Silahlı mücadele aşamasını geride bırakmak istiyoruz desek, ondan sonra af, demokrasi istesek. Silahlı mücadeleyi bırakma tekniği planlanır. Konsey çağrı yapabilir. İlişki kurulur, hapishanelerle ilişki. Eski gibi bağlıyız diye. Bu yeni bir adım olur. Pratikte de bu güçleri Güney'e çekme, sınırların gerisine çekme olabilir. Ateşkesin bir ileri adımı olabilir. Bu aşamada en ileri adımdır. Mevcut kilitlenmeyi aşma, çatışma ortamında çekilir. Ondan sonra devletin tavrı beklenir. Bu tarihi bir şeydir. Bundan sonra yasal güvence arayışları olabilir. Parlamentonun görüşü açısı da değişir. Şu anlama geliyor. Hakkımızı vermezseniz bacadan geri gireriz. Aslında '93'te yapmak gerekirdi. Şiddet ortamı gerici politikayı besliyor. Demokrasi güçlerinin eline fırsat geçer, sağcılar güç kaybeder. Biz çekilsek Ecevit aslan kesilir. Asıl barışçı rolünü o zaman oynayabilir. Bu tek taraflı ve topun devlete atılması gibi olur.

-Tartışmayın. Perşembe günü böyle bir talimat hazırlayacağım, gecikmesinde zarar var. Benim cephemdeki gelişme her şeyi belirliyor. Talimatımı öneri gibi sunacağım. Emirdir, uygulayın demeyeceğim. Örgüt yapısına hakim olmadan yanlış olur, benim talimatım. Gerekçeli yazarım, daha etkili olur. Şimdilik yoklayabilirsiniz. Konsey evet dedikten sonra, kamuoyunda tartışmaya açılır. O zamana kadar af ve pişmanlık yasası devreye girer.

-Pişmanlık yasasına ilişkin cezaevlerinin tavrı aktarıldı. Bir çok şey çözüme göre endekslenir, devletin kurumları çözüm aşamasına girer. MHP bu haliyle bile kabul etmiyor, çok sert engelledi. Mesele o kadar basit değil. Z. Livaneli, bu kısmı aftar demişti.

-Büyük bir kilit var. Bunun iyi değerlendirilmesi gerekir. Sonuçta dört dörtlük bir faşizm gelebilir. İnfazı bile önlemek dünya çapında en büyük olay, bu tartışma yanlış.

-Konsey iyi hazırlanmalı, 1 hafta içinde konsey kendisini hazırlayabilir. Telefonlarının hangi saatte açık olacağını öğrenin. Kent eylemleri olmasın, meşru savunma hali devam etsin. Sonuna kadar çatışma mantığı yanlıştır. Eski tavır daha derinleştirilerek uygulanacaktır. Devlete karşı güvensizlik içinde olmayın. Bir adım daha nasıl atılacak talimatla size bildireceğim. Hukuk ölçülerinde her şey yapılabilir. Yeter ki hukuk ve demokrasiye uygun olsun.

-Hissettiğim bir şeyler gelişebilir. Bu sonuca ulaşmış değil (Görüşmeler konusunda). Sanıyorum bizim işleri daha kolaylaştırmamız gerekiyor.

-Zamanında tavrımızın yetersiz olduğunu tahmin ediyorum. Sanırım suç bizde.

-Şimdilik şunu söyleyebilirim. Bazı mektuplaşmalarım oldu. Sanırım devlet tümüyle cevapsız bırakmayacak. Tümüyle ümitsiz değilim. Talimatım dayanaksız olmayacak. Devlet somut işbirliğimiz var demez ama, talimatı dikkate alır. Çatışma var her şey öyle kolay yürümez. Operasyonlar şiddetli olabilir. Bu çözümün dışlandığı anlamına gelmez. Ama uzlaşma var da diyemiyorum. Başarılı olup olmayacağını adımlar gösterir. Yetkililere yazdığım mektubu makale gibi değerlendirin. Başını ve sonunu atın. Basına dağıtın. Başbakan'a mektup yazdım daha göndermedim.

-Traş makinası, tırnak makası ve radyo istedim. Müdür söz verdi.

-Aile gelmesin, yorulmasınlar.

Mahkemeden sonra ortaya çıkan şey, küçümsenemez. Azgın şovenizm yara aldı. Çamaşır yıkama değil, ayda bir bile olsa (gündemde yer alma) önemli. Her gün bir tavır, gündem dayanmaz ki. Hürriyet'in tavrını küçümsemeyin.

Devlet ihtiyatlı gelişmeye yol açacak bir faktör yok. Devlet tek taraflı adım atmaz.

-Bursa'dakilerin getirilmesi konuşuldu.

-Biz Pişmanlık yasasını kısmi af olarak nitelendiririz. Devlet Pişmanlık yasası diyebilir. Biz hayır, yalan atıyorlar deriz.

-Ben yasallaştıktan sonra Kürt de yasallaşır.

-Çiller'in çılgılık atması bunun korkusundan da olabilir.

-Sadrettin'in Haziran başında yazdığı mektup geldi. Bu süreçten sonra mektuplaşmalar olabilir.

(NOT: Aramalarda değişen bir şey yok. Gazete kupürlerini ve notlarımızı görüşme yerinde yanımıza almamıza izin vermediler. Gardiyanların yaklaşımları biraz daha sertti. Çıkışta tuttuğumuz notların fotokopisini çektiler. Geçen görüşmelere nazaran bu kez biz sanki görüşmeler yapıyormuş hissine kapıldık. Bu konuda ki söylemimize açık bir cevap vermedi. Önceki görüşmeye nazaran bu kez önümüzdeki süreçle ilgili planlamasını netleştirmiş gibi havaya kapıldık. Önceki görüşmeye hakim olmamakla birlikte planlama konusunda belirsizlikler vardı. Örneğin bu kez tarihi televizyon konuşmasından söz etmedi. Modele ilişkin bir şey de istemedi. Güney'e ilişkin modele gündeme geldiğinde, 'böyle bir formül aklınıza gelmedi değil mi' diye sorunca biz, bunun 1997 tarihinde Selim'in mekanizması tarafından ve Mahir Kaynak'ın da bizim katıldığımız bir toplantıda gündeme getirdiğini, yeni olmadığını ancak bizce zor olduğunu ifade ettik. Şaşırmadı.)

-----%-----

Belge: 20

Görüşme notlar 8.7.1999

-Bizimle birlikte İzmir'den gelen Avukat Songül Bilgiç Ak'a bakarak, yeni olduğunu, kendini tanıttığını istedi. Sonra, Azime vardı, ona benziyorsun dedi.

-Bilgilendirmeye geçildi. Kemal Yavuz'un Milliyet gazetesinde çıkan röportajından başlandı. Bende yaz var. Orda bir ilginçlik buldum. Çözemedim. Sanki örgüte hakim değil. Ya örgüte hakim olur ya da infaz. Önce öyle değildi. (K. Yavuz için) Gerekçeli kararda, örgüte ayrı bize ayrı konuşuyor diyor hakim.

-Y. DOĞAN'ın yazısı aktarıldı. (DSP'nin pişmanlık yasaşın neredeyse kısmi affa dönüşecek şekilde düzenlenmesini istemesine rağmen MHP'nin buna karşı çıktığını yazıyordu.) Orada o çelişki devam ediyor. Bir yorumcunun bu çelişkinin derinleşmesi halinde hükümet krizinin doğabileceğini yazdığı aktarıldı. Öyle mi olabilir dedi.

-Basında ve kamuoyunda son dönemlerde gelişen eylemleri değerlendirirken bu eylemler için; 'Öcalan'ı asmak isteyenler bunu yapıyor. Bu yorum giderek geliyor. Aktif savunma dışına çıkılmamalı, metropollerde de bu tipte eylemler yapılmamalı.

-Pişmanlık yasaşının tekrar Meclis gündemine getirilmesine ilişkin; Pişmanlık yasaşı için siz gitti dediniz, yanıldınız. Benim şeyimde düğümleniyor, bunlar kilit kelimelerdir.

-M. Ali Kışlalı'nın yazısı okundu.

-Otoritenin en şeyi en çok Hürriyet'te yayınlanmaktadır. Onu belirleyici buluyorum. Ekşi, yarı resmi görüştür denilebilir.

-İtalya'daki gelişmeler aktarıldı. Bunu niye kararlaştırmamışlar. (İlticayı) Dosya karara mı kalmış.

-İdam kararına karşı meclisin yaklaşımlar tartışıldı. Gazetelerden birinin yorumu, kararını Meclis Adalet Komisyonu'nda bekletilerek uzatılabileceği yönündeydi. Bekletilebilir, uzatılabilir, o da bir yöntemdir. Böyle bir yol da var. Bence en akla gelen teamül değil mi? (Diğer idam kararlar varken, onun öne alınması) Onların önüne birdenbire alınması teamüle aykırıdır.

-AGİT Parlamenterler Asamblesinin 10 Temmuzda Rusya'da yapılacağı aktarıldı.

-Çatışmalara ilişkin bilgi verildi. Bu kayıplar orduyu sertleştirdi. Gerilla Güney'de güçlü, hiç kayıp olmamış.

İran'da Kürt hareketi diye muhalefet çıktı. İlginç öğrencilerin anadille eğitime ilişkin talepleri varmış. İran'da ilginç gelişmeler oluyor.

-Gündüz Aktan'ın son yazısı aktarıldı. Orada bir yıllık bir süreden bahsedilerek, bir yıl içinde sürpriz gelişmeler olacağı yazılıydı. Sürpriz mi? Ne demek sürpriz, geçen gün Zülfü Livaneli'nin yazısında da vardı bu. Planlamanın dilidir. (Türk devlet bünyesinde) Yoğun bir tartışma yaşanıyor.

-Bu arada önünde bulunan bir sayfada yazıl baz sorular vardı. Önce bunu bizim okumamız için verdi. Gardiyanların müdahalesi üzerine "yetkililerle görüştüm, haberleri var." Konseye yazdığı yazıyı göstererek "bununla ilgilidir" dedi. Yazıyı yanına alarak, kendisi bize okudu. Yaz onun el yazısıyla yazılmıştı. Soruların tamam yerine notlar biçiminde yazılmıştı.

-Baz sorular verildi.

1. Kürtlerle ilgili kültürel haklardan ne kastediliyor?
2. Kültürel haklar örgüte kabul ettirebilir misiniz?
3. Barış ve kardeşlik nasıl pratikleşir?
4. Demokratik çözüm ve Demokratik cumhuriyetten ne kastediliyor?
5. Bu önerilerin ciddiyetini nasıl kabul edebiliriz?
6. Örgütte olan bağlantınız, uygulama gücünüz? Örgüt dinler mi?
7. Halen sakladığınıza dair kuşklar var?
8. Dağdakileri indirme planınız var mı?
9. Örgüte somut temas nasıl düşünüyorsunuz?
10. Ekonomik, sosyal, gelişme planınız?
11. İrtibat biçimleri, kimlerle hangi biçimde?
12. Uluslararası gözlemcilerden ne kastediyorsunuz?
13. Kemal Burkay, Hizbülkürd sizden sonra ne yapabilir?

Dün aldık. (Sorular kastederek) Konseye yazılan yazıyı göstererek, 2 aydır ilk defa çıkacak yaz. Bilgi dahilindedir. Perspektiftir.

-İş ciddi, bu sorularla birlikte olursa bir döneme girebiliriz. Direkt bir diyalog değil, bana göre dolaylı diyalog. Komisyonu aşan bir durum. İşin ciddiyetini nasıl görüyorsunuz? Bir yıllık bekleme dediği (G. Aktan'n) odur. Ortama bomba gibi düşer. Örgüt tümüyle uyar ve başarılırsa tarihi olur. Fazla zorlama olmaz. Derinliği olan, ulusal, uluslararası alan derinden çözüme yoğunlaştıran bir çağrıdır. Çok başarılı uygulanması gerekir. Gerçekten disiplin var mı? Çözüm gücü var mı? Sözümün eri miyiz vb. belli olur. Ondan sonra netleşir kamuoyu. Karar gelecek. Samimiyet pratik olarak olur. (Çatışmaların durmasıyla).

-Son eylemler olmamalıydı, ateşkesi boşa çıkardı. Olumsuz oldu. Bireysel iseler açıklama yapılımalıydı ve yapılmalıdır. (Eylemlere ilişkin)

-Onlar Londra'da aleyhimize bildiri yayımladılar. (Burkay ve DHKP-C)

-Mümkünse Pazartesi cevap gelsin. Bir günde okurlar. Bir çözüm adımdır, düğümleme değil. Şöyle bir adım, böyle bir adım demeyelim, önemlidir. Devletin olumlu adımlar, bizim atacağımız adımlara bağlı, geciktik gibi.

-Bu arada sorular arasında geçen 'sakladığınıza dair kuşklar var' sorusunun genel çerçeve veya uymadığı bununla ne amaçladıkları soruldu.

-Gizli celseden bahsetmiştim bir ara. Yunanlıların bir oyunu vardı. Kenya'ya götüren uçak karanlıktır. Yunanistan'dan Kenya'ya gidişin tümü karanlıktır. O kastediliyor. Komplonun anlaşılma-yan en kritik yönü o. Yunanistan, Kenya'ya biz kaçırdık diyor. Türkiye'nin bunu derinliğine anladığını sanmıyorum.

-Basının tutumu üzerine; Basın devrevidir. Her gün bekleyemezsiniz. Buraya kadar, bu sorunlarla yansıdı. Benim adımım önemli. O adım uygulandı. Pratik adımdır. Uygun. Hiç bir sakıncası yok. Hayati gelişmeleri birlikte getirecek. Hazırlanır, güvenliği alırlar. E itim, hazırlık, karar düzeylerini geliştirirler. Bir şeyler çıkabilir ortaya. Arabulucular orada devreye girebilirler. Görüşmeler orada olabilir, uygundur. (BM kapsamında, Güney'de.)

-(Soru üzerine) Bu plan daha çok benim aklımdan geçti. Dıştan etkilenme yok. Sorular dik-
kate aldım. Çaktı.

-Böyle durumlarda görüşmeler verimli olur. Herkes diyecek top devlette. ABD, Avrupa. Çok önemlidir. Çatışma, ölüm var diyemez. Dünyada da böyle uygulamalar. Çatışma ortam durdurulamazsa görüşme olmaz. Ateşkes süreci pek verimli değil. Hukuk süreci de bitti. Herkes konuşur. Toplumun %70'i olumlu bakar. Toplum hızlı bir değişime uğrar, samimiyetimiz anlaşılır.

-59. Maddenin uygulanması da Yargıtay'da gündeme gelir. Siyasi sonuçlar önemlidir. Yoğun bir şekilde hissettirilmeli. Hazırız, ilan edebilirsiniz denilirse ilan yöntemini belirlemeye çalışacağız. En geç 25 Temmuz'a kadar sağlamalıyız. Parlamento, MGK toplanabilir. Yargıtay süreci var. Dünya izliyor. Denk getirmek gerekir.

-Bazılar bozgunculuk yapabilir. Pratik bir adımdır yoksa eskiye döner. Olumsuz olursa daha güçlü dönüş yapılır.

-İlan için bir olanak verilebilir mi? Olursa deneyebiliriz, olmazsa kendi imkanlarımızla.

Devletin yanıt ne olur? Soruların cevabına ilk adım budur. Diyalog süreci başlatılabilir, en tarihi, zor kısmı budur. Şiddet ortam diyalogu engelliyor, bu da en tehlikeli sonuçlara ulaşıyor. Çatışma ortamında devlet görüşmez çatışmayı durdurmak gerekir. ABD bile terör kalmadı diyecek.

-Subaylar öldü. Zorunlu olmadıkça çatışmaya girmemek gerekir. Bu iş için hazırlıklı olmalı.

Tartışmalar derinleşir. Bu adımdan sonra dönüşmesi gerekir. Teslim oldu diyebilirler ancak pratik öyle olmaz. Siyasetin dili böyle olmaz. Türkiye'de de böyledir. Kimse başka bir şekilde anlamasın.

-(Asılmasının tartışmaların hatırlatarak) Devlet bu sorular sorduruyor basına biz de anlamıyoruz geri zekaliyız. Bunu üç yıl önce anlayamadık. Devletin dili buymuş. Geç anladığımız için devlet bize gülmüştür. Tarihi bir fırsat kaçırıldı. 1993'te olabilirdi. 33 asker olay olmasaydı o gün af çıkacakmış. Şimdi de ona benzer bir durumdur. Hatta bu sefer çözünceye kadar.

-Devlet, Kürtlerin inkarında kaybetmiştir. Askeri olarak bizim de dünyaya kafa tutmamız olmaz. Mesele onurlu bir barış bulabilmektir. Geleneksel politika kaybetti. De facto kazanılmış haklar ve Kürtlerin fiili durumunu barışa çevirmek gerekir. Kimse kaybetmemiştir. Kazanan ve kaybedeni yok. Mesele onunla barış gerçekleştirilmez. Savaşta herkes kaybetti. Yaratıcılığı bizim artık göstermemiz gerekir. Tutuculuk, dogmatizm yerine yaratıcılık olmalı. Onlar için ideal çözüm şans. Aksi halde durumlar kötüleşmiş. Aksi halde muazzam kazanırlar. Bunu yansıttığımda örgütü düşünüyorsun diyorlardı. Örgütü de devleti de düşünüyorum. Türkiye realitesinde çözüm böyledir. Burkay, provoke etti. Bu seviyesizliği yapmaması gerekirdi.

-Sınırlı adım gelişebilir. Bizimkiler nasıl anlar bilmiyorum. Adım atarsak devlet içi kurumlar da netleşir. En önemli fayda rantçılar devre dışı bırakmak, rantçı çevre savaş bırakmak istemiyor. Bu ortaya çıkarsa iç çatışmalar azalır, çözüm geliştirmek isteyenler güçlenir. Örneğin Hükümette kim kazanır? MHP kazanmaz.

-Salih Yıldırım (Devlet Bakanı), Öcalan, yapacağını yapmalıdır, bundan sonrasını devlet yapmalı diyor. M. Yılmaz'ın kağıt üzerinde kalmış bir Cumhuriyetin anlam yok açıklaması üzerine ANAP adım atabilir. Bu bir yerde, gücümüzün yetip yetmediğini gösterecek, güven verecek, bu aslında PKK'nin çözüm yeteneği ile ilgilidir. Siyasallaşmaya hizmet eder. Rantçılar dışında kimse kaybetmez.

-Sorular gelip bana böyle dayandı. Bu yalnızca benim imham değil, halkın da imhası anlamına gelir. Yoksa yaşamayız, barış da olmaz. Çatışmayı sürdürmek isteyenleri tecrit etmeyi amaçlıyordu pişmanlık yasası, çatışma olmazsa buna gerek kalmaz, af olur.

MHP, ikilemle karşı karşıya kalır, bölünebilir. DSP barış ister, ANAP gene ister. Mühim olan uygulamanın başarılı olması. Provokasyon olmaması.

-Günlük kontrol edilecek, çekinmeyin. Şimdilik basına yansımaları. Kendi aranızda tartışın, saptırılmasını.

Bundan sonra ben de beklenti içindeyim. Sizin tahmininiz nedir? Şaşırtıcı gelişmeler olabilir. (Telefon numarasının getirip getirilmediğini sordu.) Kullanma şeyim yok şu an. Müdür Beye verin.

-Pratikleşmenin tam zaman. Bize ve devlete doğru pratikleşme nasıl olur, bilemiyorum. Pratiğin dili ne olur? Devlet diyecek gel teslim ol. O önemli değil. Onlar da diyecek yasa çıkar. Gerilla böyle gelmeyecek.

-Vurma zararımızdır. Kesinlikle çatışma olmayacaktır. Disiplinlice, fire vermeden, provokasyonlara gelmeden geri çekilir. Bu tarzda bir ilk giriş olmamıştır. Türk tarihinde ilk kez. Bu ilkin gelişmesi lazım. (Teslim olmanın dayatılması halinde) Gitsin alsın diyeceğiz. Yer bellidir. Örgüte gidecek, gel Türkiye'ye gitmek istiyoruz, barış istiyoruz.

Adım atmazsa zorlanacaktır. Bundan sonra Elekdağ, Aktan gibileri yüklenecektir. Dünya iyidir diyecektir, hadi çöz diyecek.

-Başarılı olması, sağa sola bulaşmaması gerekir. Anlaşılmayan bir şey olursa açıklanır. Bir problem çıkarsa ikinci talimat yazılır. Sorun çıkaranlar olabilir. (Kimler olabileceği soruldu.) Örneğin Hamili, Dersimliler Dersim'i sever, ayrılmak istemezler.

-Devleti iyi bilmek gerekir. Beklemek olmaz. Ucu ucuna tutturulan adımlar var. Bilmiyorum, ne kadar ilerleyebilir. Gerekirse, bu pratik dışarıda olmamdan daha hızlı gelişebilir.

Çözüm imkan olup olmadığı ortaya çıkar. Bu ilandan sonra ABD üzerinde büyük bir diplomatik adım atılsın. Kendileri de (örgüt yapısı) hazırlıklı olsun.

Atatürk milliyetçiliği kavramı, soruldu. Irk milliyetçiliği değil. Bazı kültürel hakları inkar etmiyor. Türk ulusal bütünlüğü içinde yer alıyor ama kendi kültürümüz de özgündür.

Dar milliyetçiliğin zıddı bir yaklaşımlar. Türk uluslaşması içinde olmakla birlikte aynı zamanda kendi kültürel kimliğini yaşıyor. Birisi diğerinin yerini almamalı. M. Soysal'ın kitapçığında da var. Devleti fazla karşıya almayacak bir dil. Savaş, barış diline çevriliyor. Olursa iyi olur, olmazsa eskisi gibi sürer.

-Çetecilik, ucuz yaşamak, ucuz politikacılık, geri zekalılar saptıranlarıdır. Pratik politikacılık yok. Bundan sonra devletten iyi bir şey gelirse her şey çok iyi olur. Bazı uç kesimler de çok tehlikeli olabilir.

Muazzam bir zorlanma oldu. Ama biz halen bir şey oluşturmuyoruz maalesef. Bu dengede işi daha çok sürece yayma gelişebilir.

-Talepte bulundum bir kaç arkadaşın gelmesi için.

-Cezaevinde görüşülen bir kaç arkadaşın pişmanlık yasasına karşı çok tepkili olduklar, çözüm isteyen iradenin tavrına uygun yaklaşılmadığını belirtmeleri üzerine; o kadar anlayamamışsınız. Pişmanlık değil bir af. Baksaydı. MHP PKK'ye pişmanlık olarak bakardı, tepki göstermezdi.

Benim için süreç politiktir.

-Avrupa'ya bilgi alp götürülmesine olanak verilmesi önemlidir. Bunun bana sağlanması demek, çözüm istemedir. En iyi niyet belirtisi, bu bildirinin kendisidir. Kelimesi kelimesine benimdir. En ufak bir etkilenme yok.

-Abuk-sabuk ölçüsüz davranışlar yapıldı. Uyar haklıydı, avukatlar dikkat etsin denilmiştir.

Üstten çok ciddi ayarlanmayan bir şey tabana inmez. Biz de onu biliyoruz. Yapıya yönelik girişimleri kastederek.

-(Devlet operasyonlar ve saldırılar anlatıldı.) Sen de yapmışsın. Devlet çapında o da birey-seldir. Mahalli bir komutan bunu yapmıştır. Genelleştirmemek gerekir.

-(Cevap bekleme süresinin az olduğu ifade edildi.) Zaman kısıtlı değil, çok bile. Tarih biraz trajik yazılıyor. Benim bir günüm üç ay gibi. Eski uyku tarz ile olmaz. O zaman neden yenildiğinizi anlatın, geriliktir. Süreci kontrol edin. Avukatlar hata yapmamalı bu konuda. Daha önce toyluk yapıldı.

-Bana böyle gelme, 2 hamledir. Uygun karşılanırsa ilan tarihi olur.

-Burayı güzel anlatın. Bir gazeteci olsa derya kadar yazı yaratır.

-----%-----

Belge: 21

Hürriyet, Sabah, Milliyet, Cumhuriyet, Radikal verildi. Ö. Bakış ve Evrensel verilmedi. Dergilerden de bölge ile ilgili haberler kesilerek verildi. Gazeteleri getirebilirsiniz. Bakış ve Evrensel'den de önemli makaleleri kupürler halinde getirebilirsiniz. Ayrıca son iki günün gazeteleri de vermediler.

Bazı problemleri iyi anlamak gerekiyor. Sizinle iletişim sadece makaleleri değerlendirmekle olmaz. Resmiyetle bir iki haftadır ilişkiler yok. Sizin daha önemli rolleriniz olabilir bu süreçte. Benim ya da devletin bazı şeyleri direkt olarak ortaya koyması mümkün olmaz. Burada sizin rolünüz olabilir. Fakat güçsüzsünüz. Sizi pek fazla dikkate almayabilirler.

(Yalçın Doğan'ın yazısı aktarıldı.) Avrupa ister tabi klasik Kürtçülüğü destekler ve onun önünün açılmasını ister. Bir taraf eylem yapıyor kıskırtıyor. Avrupa'da asamazsınız diyerek Türkiye'yi kızdıracak böylece objektif olarak asmayın derken aslında asmayı istiyorlar. Batının bu rolünü duruşmada biraz ortaya koydum. Yalçın Doğan'ın bu söylemi MİT'in ve devletin verdiği bazı sonuçlar olabilir. Aslında kendileri hata yaptı. PKK bu bahsedilen batının çıkarlarına dayalı bir kullanım şeklinin olduğu objektif olarak olabilir. PKK şunu anlayamıyor batının çıkarlarına dayalı şeylere objektif olarak alet oluyorlar. Türkiye içindekiler de aslında böyle. Örneğin Çiller İngiliz ve ABD işbirlikçiliğine oynuyor ve asalım diyor. Bunu da vatanseverlik olarak sunuyor.

(Elekdağ'ın yazısı aktarıldı)Yararlanalım diyor Öcalan'dan, Erzincan olayı provokatif eylem olabilir. ARGK zayıflarken ERNK çok güçleniyor içeride ve dışarıda öyle mi? Gerçekten neden bu böyle? Bir Fujimori dahi bin kat daha aktif. (Devletin çözüme yönelik adım atmayışına ilişkin) akıllara durgunluk veriyor. Elekdağ'ın bu görüşleri gerçek devletin politikası mı? Bunun arkasında neler var. Ekonomik olarak biraz krizden çıkmak için yasalar çıkarılıyor ama Kürt sorunu için Elekdağ'ın belirttiği siyasal irade yok. Elekdağ iki yönden PKK'yi kapsamlı değerlendirmiş. Suriye'nin yerine geçen İran yeni bir hamle başlatılırsa Suriye'den daha tehlikeli olur. İran'ın PKK arkasında olması ilginç olur. Bugün Güneydeki mevzilenme dev boyutludur. Suriye'de mevzi kaybımız da yoktur. Suriye'nin yerine geçmesi demek; İran'daki mevcut çelişkiler dikkate alındığında daha büyük bir savaş gelişebilir. ABD dışişleri bakan yardımcısı bölge belediyeleri ile görüşecek olması ilginç. Ne demektir. En uygunu Hadep'li belediyelerle görüşmektir. HADEP ne demektir? Bizim tabanımız olduğu açık değil mi? Bunlar PKK'ye karşı değildir değil mi? Bir çözüm geliyor ama ABD'nin umduğu gibi değil. Türkiye PKK'nin askeri çizgisi dışındaki yapısını muhatap olabilir. Elekdağ benim sunduğum çözüm modeline ilişkin olarak PKK bunu kerhen destekliyor diyor. Ama bence kerhen değil. Bu çözüm hem PKK, hem devlet ve hem de ABD'nin birleşeceği çözümdür. İlk adımlar önemlidir. Burada sizin rolünüz nedir?

(Yekiti'nin Ahmet Zeki'ye dava ile ilgili yaptığı eleştiri aktarıldı)Ahmet'in yaptığı aydın hafifliğidir. En hafifi Ahmet çıktı. Salıktıktır.(Cevat olayına ilişkin)Niyi böyle büyüttüler.

Fisher'in ziyaretinden önce olması ilginç.

Devlet tam karar arifesindedir. Bu süreci böyle mi belirtmeliyiz. Herhalde ABD de, AB gibi kendi çözüm paketini getiriyor. Af genel çözümün ilk adımı olabilir. Karar arifesi yaşanıyor. Onlarda da iç çatışma olacağı açıktır. O yüzden gecikiyor olabilir. Benim hakkımda Fisher ile birlikte Almanya Avrupa'yı arkasına alarak hamle yaptı. Öcalan için AİHM'e havale ederiz. (Türkiye'nin yaklaşımı) Ama siz de bizi AB'ye alın. Beni AB'ye karşı koz olarak kullanıyorlar. Cevat olayı biraz basit bir olay. Gerçekten Almanya'yı sıkıştıracak mı? Yoksa Almanya'nın bir hediyesi mi? Nuh Mete gibi birinin Cevat hakkında 168'den dava açması ilginç. İdamla yargılarsa kimse vermez.(Avrupa ülkeleri için belirtiyor) 168'e göre olursa böylece yüzlerce idadeler olur. Benim açımdan bu nasıl yorumlanabilir. Avni Özgürel'in yazısı bu konuda önemli. Cevat'ın davası Yargıtay'a örnek olarak gösterilebilir.

Eylemimizin temelinde Türkiye ile özgür birliktelik olduğu belirtilebilir. 125 yerine bu olay da örnek alınarak 168 savunması güçlü yapılabilir. Ona da azmettirmeden bahsediyorlar ama 168'den açıyorlar. Arada benzerlik var. Bu yönlü bir savunma güç kazanabilir. Daha önceki konuşmalarım, yazılarım eklenerek bunlarda kullanılabilir. (Yargıtay sürecine ilişkin) benim durumum özeldir. Eğer devlet istiyorsa süreci hızlandırabilir. Moldova figüran gibi. Benim durumumla aynı. Benim için de Almanya üzerinden Moldavya pasaportu hazırlanıyordu. Düşünüyorum da aynı şey benim için de orada olabilir miydi? Almanya Moldova üzerinden, ABD Kenya üzerinden yapıyor. Bu Almanya'nın Türkiye'ye bir jestidir.

ABD geliyor. Savunmadan sonra muhtemelen çözüm paketinin içine bizi de almak zorunda. Geneldeki gelişmeler, Elektaş, Yalçın Doğan değerlendirmeleri ne anlama geliyor. Asmak bir tuzak gibi geliyor diyorlar. Çözüm konusunda PKK'nin askeri kanadının güçlenmesinden bir korku mu duyuyorlar? Milliyet'in geçen günkü yazısında PKK Kuzey Irak'ta oldukça güçlenmiş deniyor. Cevat-'ın 168'den yargılanması (çünkü eylemleri azmettirmiş diyorlar)siyasi kanadı tercih etme mi oluyor. Siyasi askeri ilişkileri şimdi ortaya çıkarmaya çalışıyorlar. Siyasi kanadı tercih etmeli mesajı var. Şiddeti bırakmış PKK'ye karşı bölgeler direniyor.(Örneğin Erzincan olayı) Osman yoluyla İran da güçlenmesini sağlamaya çalışıyor. Gazeteler böyle diyor. Belki de yapıyor da. İran Kürtlerinde katılım çok yoğun, lojistik destek yoğun. PKK'deki bir kanadı diğer kanada karşı kullanmak istiyorlar. Ecevit'in sert yaklaşımının sebebi de bu sanırım. İran PKK'nin bir kısmını desteklerken Türkiye tüm hepsini mi hedef alacak, yoksa sadece Osman'ı mı hedef alacak? Askeri kanat Osman oluyor. Siyasi kanadı da ben mi temsil ediyorum? Siyasi çözüm yönü bana mı mal edilmeye çalışılıyor? Apo siyasi çözümü öne çıkardı, siyasi süreci öne çıkarmak istiyor. Ancak karşı çıkanlar, kerhen destekleyenler var diyorlar. Çözüm de geliyor, pratikte nasıl yansıma bulabilir. Sizler dolaylı bir açıklayıcı güç olabilir misiniz? Sabah mı güçlü yaklaşıyor? Hürriyet mi daha güçlüdür? Bizim konu en çok gündeme girmiş durumda. Yazışmalarımızı, PKK konseyinin ve benim yazışmalarımın iç yüzünü verelim mi? Açıklamanızda Öcalan'dan ve konseyden edindiğimiz bilgilermiş gibi verebilirsiniz. Ben 1 Eylül hikayesini sakıncalı bulmuyorum. Eğer çarpıcı bir dille ile getirilse olabilir. Bana göre gerçeklerin açığa çıkmaması iyi değil. Aslında uyuluyor Meşru savunma dışında bir şey uygulamıyorlar. Öyle ciddi bir yönelim yok. Eğer devlet yeşil ışık yakarsa, duyarlı yaklaşırsa şiddet sona erer.(Duyarlı yaklaşım nedir diye soruldu) Örneğin Elekdağ'ın söylediği paket, af, ekonomik, kültürel, siyasal haklar. (Hakkari'deki operasyon aktarıldı)Büyük operasyon değildir herhalde. Elekdağ'ın belirttiği ilk adım için ordu bu sefer uyarıyı yapar mı hükümete. Bizim Cezayir türü, Suriye türü açıklama nasıl yapabiliriz. Var olan durumu nasıl açıklayabiliriz. Kilitlenmeyi çözmek için de bazı adımlar atmak gerekir. Bizim 10 maddelik şeyi ve konseyin yazdığı şeyi hangi gazete de yayınlatabilirsiniz. Milliyet ya da Hürriyet olabilir, konuşun manşetten vereceklerse olabilir. Yoksa yapmayın. Sanırım onlarda devlete danışır ona göre karar verirler. Örgütü ikna ediyor. İknaya ilişkin iki belgeyi kullanabilirsiniz. Mektuptan bazı önemli bölümleri verebilirsiniz. Hepsini değil. Herkes bunu baz alır. Devletin bundan bilgisi var ya da izliyor diyebilirsiniz. Bu aşamada yapılabilecek en önemli çalışma budur. Ya da barış inisiyatifleri bunun öncülüğünü yapabilirler. Öneri getirirler bize ben de onay veririm adım atılır. On maddeyi bana daktilo edin getirin. Bunlar olursa herkes politika, diplomasi yapar. PKK güçleri, Öcalan'ın çağrısına uyacak duruma gelmiştir. Zorunlu meşru savunma dışında devletle silahlı çatışmaya son verme duyarlılığındadır. Devlet ve toplumdaki duyarlılık bekleniyor. Kendisi de kendi inisiyatifi ile böyle çağrı yapmayı uygun bulmuştur. Dünyadaki örneklerine de bakabilirsiniz. Mücadeleyi de siyasi arenaya aktarmak istiyor diyebilirsiniz. Ondan sonra diğer inisiyatiflerin önerilerini bize getirebilirsiniz. Biz de onaylayalım. Bu konular politik süreci hızlandırır. Yalçın Doğan nasıl diyorsa devletten aldığımız bilgilere göre, böyle diyoruz diyorsa, siz de PKK kaynaklarından aldığımız bilgiler doğrultusunda aldık deyin.

Aslında bana nasıl gelecekler? Benim meselemin fazla uzamaması gerekir. Dağdan indirme birinci mesele değil mi? Neden adım atmıyorlar? Niye böyle? Ağırlaşan sorunlara bakılırsa sürdürebilirler mi? Herhalde sonuna geliniyor. Savaş rantının etrafındakileri bozmak gerekir. Türkiye'nin şu anki ekonomisi bunu kaldırabilir mi? Ordu zorlanıyor mu? Ordu bu durumda memnun mudur acaba? Bekenti halindeyiz. Aralık ayında bu yoğunlaşarak devam edecek. Yargıtay, İnsan Hakları Mahkemesi, müracaat ederek o süreç devam edecek. Benim meselem yargı ile bitmedi. daha da

ağırlaştı. Türkiye sandığından da daha da zor durumda. Öcalan gitmeli dediler, biz mahkemede bunu bozduk Birinci senaryo buydu, bunu bozuk. İkinci alternatif benim de içinde olduğum bir çözümdür. Yalçın Doğan peş peşe Kürt olayını tartışıyor. Benim meselemin boyutları genişledi. Politik anlamda daha da çıkmaza mı gidiyor? Bir de örgüt çözülür diye beklendi. Apo gitti ne olacak diye beklenti içine girdiler. Yekiti'nin gelip A. Zeki'ye uyarı yapması Avrupa ve ABD'nin yaklaşımıdır. Askeri eğilim aşılabılır. Silahlı çatışmaya son verilebilir. Açıklamayı ustaca yapın, tartışın.

Şükrü Elekdağ, akıllara durgunluk veren durum diyor; biz de hazırız bunu bitirmeye. Elekdağ'ın dediği gibi bir hamle yapabilirler. AB'nin yolu açılıyor Türkiye'ye. Çözüm oradan mı geliyor? Ecevit İtalya yumuşasın, ben de yumuşayayım diyor. Shröder ile ilişkiler geliştiriliyor. Bir anlaşma var ama nedir bu? Herhalde PKK yumuşasın, Kürt sorunu çözümlensin diyorlar. Aralıkta Helsinki süreci benim için tehlike de arz edebilir. Tersine gelişebilir süreç. ABD sürecin dışında değil. Avrupa'ya yaptırıyor. Ağır basan eğilim, Türkiye'nin bu sorunu Avrupa ile çözüm yoluna gidecek gidereceği yönündedir. Hukuki yön Strasburg'da, siyasi yön Avrupa ve ABD ile, askeri yön İran ile ele alınır. Türkiye pratik bir adım istemiyor. Niye gelip bizimle bir adım atmıyor. Karar arifesinde miyiz? Hükümet ve parlamentonun tıkanma durumu vardır. Yeni bir hükümet olasılığı olabilir mi? İnfaz indirimi ihtimali, aften önce gelebilir.

Avni ne kadar ilginç izliyor? Acaba izliyor mu? yoksa dinliyor mu? Bazı yerler ile bağlantısı vardır. Önemli makaleleri alın, kupürler halinde getirin.

Özgür kadın hareketine ilişkin de; özgür yaşam konusunda sınırsız saygı sevgilerimi belirtiyorum. Yarım kalan özgür yaşam projesini sürdürsünler. Geliştirsinler.

26.7.1999

İmralı, A. ÖCALAN

%

Belge: 22

-Üç kişi olarak görüşme odasına girildi.

-Yine üç kişi mi geldiniz? (Dört kişi geldiklerini ancak Av. Niyazi Bulgan'ın dışarıda aramaları kişilik onurunu rencide eden boyutlarda olması nedeni ile içeri girmediği ifade edildi.)

-Haber verin, duygusal davranmasın ve içeri gelsin. (Bunun üzerine müdür yardımcısı, girmesine izin verselerdi, gelirdi, demek ki içeri girmesinde sakınca görülmemiştir dedi. Haber verilmedi ve görüşme başlatıldı.)

-Kendisine basın haberleri ileilmeye başlandı ve Çevik Bir'in adaya geldiği söylendi. Kendisi ile görüşüp görüşmediği sorulduğunda;

O konuyu sizinle tartışacağız zaten. Gelen kişi esmer, dört yıldızlı bir şahıstı. Ben Çevik Bir'i iyi tanıyorum, o değildi. O beyaz tenli bir şahıstır. O kesinlikle değildi, bu başka bir rütbeliydi. Ben havalandırmadaydım. Kapıyı açtı, inmedi. Kapının kenarında durdu. Gayri ihtiyari kendisine, "Barış için hazırım" dedim. O da bana, "O zaman dağdakileri indirmelisin, sen bunu yaparsın, ancak dağdakileri sen indirebilirsin" dedi. Ben konuşmasaydım acaba kendisi konuşur muydu? Ne derdi? Ama ben konuşmuş olmama rağmen cevap verdi, cevap vermeyebilirdi. Bunu en üst düzeyde bir mesaj olarak algılayabilir miyiz? Başka yetkili yoktu. Geleneklere göre yani devlet yaklaşımına göre ne anlam ifade edebilir? Hiç bir şart ileri sürmeden silahları bırakmam gerektiğini söyledi.

Silahlar elde olunca diyalog olmaz. Bu devletin klasik bir yaklaşımıdır. Silahlar bırakıldıktan sonra diyalog yolu başlar. Böylesi kritik bir süreçte, günlerde gelmesi ne anlama gelir. Tam da Öcalan adım atmıyor dedikleri bir dönemde.

Cevat'a Öcalan adım atmıyor demeleri ilginçtir. Cevat'ın Türkiye'ye getirilişi benim durumuma benziyor. Almanya bu işin içinde ve Türkiye'ye karşı bir jest yaptı. Almanya işin içinde olabilir mi? Bu doğru ise önemlidir. PKDW'ye yönelik alınan karar da bence önemli. Bununla ayağınızı denk atın istersek hepinizi getirebiliriz veya vurabiliriz mesajıdır. MİT'in Cevat'a öyle söylemesi ilginçtir. Ayrıca bu süreçte bana çok kızgın olduklarında gösteriyor. Bana çok kızgınlar. Af yasası ve pişmanlık yasaları bizim getirilmemizle birlikte gündemleşti. Af yasasının ve pişmanlık yasasının bu içeriği toplumsal barışı sağlamaz.

-Anayasa Mahkemesi Başkanı'nın açıklaması iletili. Yasanın çıkmasını MHP engelliyor. DSP çıkarmaya çalışıyor. Varsayalım MGK destekliyor DSP'yi. Yasayı bu şekilde çıkaracaklar ama Anayasa Mahkemesi eşitlik ilkesine aykırı bularak geri çevirecek.

Pişmanlık yasası bu haliyle hiç bir işe yaramaz. Hiç kimse dağdan inmez. İçeriği, nitelikli olsaydı örgüt bir bütünsellik içinde topluca değerlendirirdi. Ama bu şekilde kimseyi indiremezler. İHD bu konuda süreci hızlandırarak Adalet Bakanlığı ile görüşebilir ve benim adıma dağdakileri indireceğimizi söyleyebilir. Ama bu yasalar çıkmadan mutlaka görüşme yapılmalıdır. Buraya gelmeden bu görüşme yapılmalı ve çok kısa bir süre içinde buraya gelebilirler, kapsamlı öneriler ile gelsinler, bu konuda İHD'ye yüklenin.

-Ortadoğu ve Avrupa'daki gelişmelere ilişkin kendisine bilgi verildi. Önemli olan kapalı kapılar ardında görüşülenlerin ne olduğudur. Suriye'nin Arafat'ın tavrı ne olmuş, mutlaka bir şeyler söylemişlerdir. Mısır görüşmesinde ne olmuş? Ortadoğu'daki barış görüşmeleri önemli. Benim etrafımda Türkiye dünya ile pazarlıklar yapıyor. Tüm görüşmelerde bizim konumuz gündeme gelmiştir.

-Yargıtay Başkanı Vural Savaş'ın tebliğnameyi hazırlamaya başladığına ilişkin basında çıkan bilgi iletili. O biraz acele mi ediyor? Yargılama gibi mi olacak? Yargıtay ne kadar sürede karar verir? Neden öne aldılar? Biraz hızla sonuca gidilmek isteniyor. Ondan sonra benimle ilgili siyasal süreç mi gelececek? Benim hakkımdaki gelişmeler netleşmiş olacak? AİHM kararlarına da saygı duyacaklarını hem Demirel hem de Adalet Bakanı açıklamıştı. Parlamentonun dayatmasını böyle engelleyecek o da bir yol. Cevat'a söylenen ilginç. Siz dediniz çok yumuşak, bazıları dedi ihanet. Bana kızgınlar herhalde. Dağılmadı PKK. Bitmedi, istedikleri tersiydi. Tavir beklenen dağılmayı değil, daha güçlenmeyi mi gündeme getirdi? Benim tavrımın Kürt milliyetçiliğini geliştirdiğini, bu konuda gelişme yaşanıyor diyenler oldu bu basında da çıktı.

Belki af, hukuk reformları gelebilir. Reforma nasıl katkı sunarız. Pazartesi günü sanırım bu konudaki metni size aktaracağız. Taraflar arasında ve süreçte bir kilitlenme yaşanıyor. Bu kilitlenmeyi nasıl aşabilirim? Avrupa Parlamentosu, ABD, Türkiye herkes reform diyor. İş gelip bana dayanıyor. Ama devlet gerçekten yanıt verecek mi? Devletin tavrı gerçi geldi. Dün gelen adamın tavrı ilginçti. Türkiye'nin özgünlüğü farklı, terör örgütü ile masaya oturmam diyor. Şiddete dayalı PKK ile de kimse görüşmez. Arafat, şiddete karşı olduğunu açıkladığı zaman diyalog süreci başlamıştı. Demokratik diyalog biçimi önemlidir. HADEP, Demirel ile görüştü. Realitenin özü önemli.

MİT'in Cevat Soysal'a söyledikleri aktarıldı. Öcalan bizi çok zorluyor. Aslında biz onu imha etmek amacı ile getirmiştik ama oyunu gördü ve konseptimizi bozdu. Adım attığını söylüyor fakat PKK'de köklü değişiklikler yapmıyor, dönüştürmüyor. İdeolojik değişiklik yapmıyor. Devlet ideolojik mesele ortaya koymaz. Bence güçler bir yere çekilebilir. Bunu doğru buluyorum. Biz bir adım atarsak o da bir adım atar, diyalog görüşme değildir. Fiilen atılacak adımlar bence görüşmedir. devlet güçlü, sen adım atmadan ondan adım atmasını isteyemezsin. Devlet adım attığını düşünüyor. Böyle bir aşamadayız. Köylere geri dönüş, koruculuğun kalkması önemli yeni adımlar olarak görülür.

Pişmanlık yasası ve genel af noktasında Adalet Bakanlığı ile avukatlar görüşebilir mi? Dağlardan gerillanın inişini yasa ile nasıl sağlayacaklar? Yasa bence bunu göz önüne almadı. Yasa bir nevi af ise örgüt bütünsel olarak değerlendirir.

Bir general açık görüşemez, asma değil, cezalandırma, kapsamlı bir plan ve ciddi yaklaşım sorunu çözümleyecektir. Basında da Avni'nin yazısı ile Kemal Yavuz'un yazısı oturuyor. Bir an önce netleşmenin yaşanması gerektiği vurguluyor. Eğer asacaksak uzatmayalım ve yapalım yok asmayacaksak sorunun çözümü noktasında bir an önce adımların atılması gerekir, değişiklikler yapılmalıdır.

-Bizden ne bekliyor halk, toplum, devlet? Barış hemen olmaz. Filistin'de 10 yıldır hala barış yok. İlk adımı küçük atacaksın. Barış sizin düşündüğünüz gibi hemen olmaz. Bizimkiler hemen barış istiyor, Türkler de hemen asalım diyor. Biz adım atarsak onlar da cevap verir. Kilitlenmeyi aşacak adım ne olabilir?

En ağır durumu hala ben yaşıyorum, geçilen süreçler çoğunuzun hiç beklemediği bir süreçti, şaşırdınız ama ben hayret etmem. Partinin örgüt birimleri anladı. Örgüt içinde karşı çıkacak adam var mı? Biliyor musunuz? Yalnız birimin mi yoksa örgütün tamamının nabzını mı almışlar? (Geri çekilmeye ilişkin) Bunu yapabilirler. Tekrar yazacağım ve ona cevap isteyeceğim.

-Türkiye Avrupa Birliği'ne girecek, Türkiye'deki gelişmeler o yöne doğru gidiyor. ABD'de birliğe girmesini istiyor. ABD daha çok kendi düşüncelerini Avrupa'ya söyletiyor. Avrupa'yı da oynatan ve hakim olan İngiltere'dir.

-Diyelim ki silahlı çatışma sona erdi. Dağdakilerin sorunu halledildi, ortam sakinleşti, ciddi olduğumuz anlaşıldı. Devlet ne yapar? Devlet bunu mu bekliyor? Bize sordukları sorular devletin düşüncesini göstermek açısından bir veri olara algılanabilir mi?

Kafa yapınızı, şekilci ayarladığınız için böyle düşünüyorsunuz. Devleti tanımıyorsunuz. Oysa ki en küçük verilerden hareket etmek gerekiyor. Kilitlenme var bu böyle aşılır mı?

Gelsin Burkey ve diğerleri gelsin de gidip kaç oy alacaklar ne yapacaklar görelim. Kim demokratiktir, devlet bunu biliyor. HADEP tüm eksikliklerine rağmen oyun üzerinde oturdu. Şu aşamada demokratik bir seçim yapılırsa biz %10 barajı aşarız değil mi?

Devletten adım beklenmez. Şartlara dayalı konuşulmaz. Ben PKK ile görüşürüm olmaz. Devletin tümünün duyarsız olduğunu söylemek mümkün değil. Devlet kendi dili ile politika yapar. Bu ne teslim olmadır, ne de yalvarmadır.

Diyelim ki onların dediği terör devre dışı bıraktık, rantçı kesim biter, şiddet o zaman OHAL, koruculuğa da gerek kalmaz. Sen bir adım atarsın, onlar belki bir yıl sonra adım atar. Devlet oyuna getirebilir mi? Dağdakileri bir yere toplamanın yani Güney'e toplama yönündeki adımın en sonuç alıcı ama en tehlikeli adım olduğunu söylediğimizde ise; öyle değil mi? Sonuç alabilir ama en tehlikeli karardır değil mi? BM garantörlüğü altında toplanması istenebilir mi, sorumuza ise garantörlük kendi özgücünüzdür. Zaten BM'ler gözetiminde kampı vardır. Resmi adrestir. Biraz politik olmalısınız. BM yeri ise uygun bir yerdir. Bir görüşme olacaksa en uygun yer olacak. İran Türkiye arasında ki gerginliğin sebebi sorulduğunda ise, Ben savunmamı da söyledim. İran'a dayalı gelişme Suriye'ye dayalı gelişmelerden çok daha fazla olacaktır. PKK bu haliyle daha çok yaşar. İran coğrafya olarak da Suriye'den daha uygundur. Cephe arkası çok geniştir, dağlık bir alandır. Türkiye bundan çok korkuyor ve tehlikeli buluyor. Ayrıca Osman ve Cemil'i buraya getirmek de isteyebilirler.

Özü itibarıyla ben bir adım daha atacağım. Ortamda yumuşama var diyorsunuz. Köylere dönüş olabilir, OHAL kalkabilir diyor Mesut Yılmaz. AP silahları bırakın v tüm hızınızla siyasallaşın diyor, ABD bunu destekliyor. Adım atmam gerekir. Devlet o zaman ne yapar? Bu adım nasıl pratikleşecek?

Ben de kendi yaşamımı çok farklı düşünüyordum. Düşündüğüm şeyler böyle değildi. Türk toplumunda da inatçılık var, sizlerin inadınızı da anlıyorum. Ama ya hep ya hiç bu olmaz. Bizi muhatap alsınlar demiyoruz. Devletin geleneği de (tarihi) o kadar umut vermiyor olabilir. Ama tarihe saplanıp kalan takılanlar da gelişemez. Ben de demiyorum her şey benim hevesimdeki gibi gelişir. Bir kuş bile olsa yem atıldığında gider onu alır. Devlet de beyinsiz değil. Büyük bir beyni var. Parti isim olarak bitse de veya ismi ne olursa olsun değişmez. Cin şaşeden çıkmış bir kere.

ABD, konsepti gereği beni dışında bıraktı. Şimdiye kadar beklentileri bizi ezip bitirmek v demokrat dedikleri ile iş yapmaktı. Devlet milim milim her şeyi hesaplamıştır. Murat Bozrak'ın tahliyesi bir jesttir. Mahkeme başkanı bizden etkilendi. Şimdi şiir yazıyor, Nemrut'a gidiyor. Ailesi benimki gibi. Bizim köye çok yakın bir köydür.

Feridun Çelik'in beraat bir jesttir, bir olumlu veridir, demokratik uzlaşmadır. ABD demokratik diyalog diyor. Demokratik görüşme bu kavramları sizin de kullanmanız gerekiyor. Gelişme bana nasıl yansır? Ecevit terör biterse demokratik reformlar yapabiliriz, idam cezasını kaldırabiliriz diyor. İdam cezasının kaldırılmasına ilişkin yasa rafa kaldırıldı, niye böyle oldu?

Ortamı Şubat sonrası devletin çok terörize ettiği söylendiğinde ise, psikolojik savaştır. Bu her zaman karşılıklı yapıldı. Savaş çok şiddetli olduğunda gerginlik fazla olur. MHP bile gerginlikleri arttırmayalım diyor.

Benim durumum en ağırdır. Bu altı aydır en akli selim şeyleri de ben söylüyorum. Nasıl ölmedim, fiziki olmaktan ziyade psikolojik olarak ne kadar dayanabilirim? Benim için en iyisi kendini devre dışı bırakmak. Hiç kimse buna hazır değil. İntiharvari bir yaklaşım benim için daha iyi olurdu. Kendimi yaşatmam bile mucizedir. Eğer sorumluluk duyan bir kişiyi getirseniz dayanamaz. Ama dayanıldı, aşıldı. İşaretler olumlu. İmha tehlikesi aşaması aşıldı. Her gün doktorlar geliyor. Her an bakıyorlar. Yirmi dört saat tetiktedir. Psikologla da tartışıyorum. Bugün onunla da tartıştım. Beni niye yaşatıyorsunuz dedim. (devamını anlatmak istemedi.) En zor koşullarda nasıl dayanılır? Elimizde hiç bir şey yok (imkan ve olanak). Paşa da öyle diyor. Sen ancak indirirsin, sen yaparsın diyor.

Kendini yakmak bile yetmez benim durumumu açıklamaya. Uçakta getirdiklerinde bir an hiç konuşmamayı ve aç kalmayı düşündüm. Ama sonra doğru olmayacağını düşünerek vazgeçtim. Kolay olanı seçebilirdim. Sağlığı ve morali sorulduğunda ise benim sağlığım ve moralim atılacak adımlara ve gelişmelere bağlıdır. Olumlu olursa iyi olurum. Yani bir barometre gibidir. Her an değişebilir.

Paşanın gelişini basına yansıtmayalım. Gelişim ne anlama gelebilir. Düşünün. Güvenmelisiniz sanırım. İstese hiç konuşma gereği duymazdı. Bu güveni biz ne şekilde algılayabiliriz. Kısmi olarak güvenin göstergesi olabilir mi? Murat'ın bırakılması olumlu bir adımdır. Devlet başka bir şey yapamaz. Bizimkiler kötü davrandı. Erzincan'daki kontrolsüz gruplarca gerçekleştirilmiş olabilir. Karayılan'ın olaya ilişkin açıklaması aktarıldı. Araştırsınlar bizim eylem tarzımız değil. Bu süreçte karşılıklı kontrolsüz eylemler oluyor, olabilir.

İkinci adımı atacağım. Pazartesi günü düşünceleri yazılı ise alsın getirsinler. Bir metin hazırlıyorum. Savunmam teorik veya ideolojik bir adımdır. Pratik değildir. Pratikte adımların atılması gerekiyor. Ortam durulmuş, fazla bir şey yok. Cezayir süreci ile çok sıkı benzerliklerimiz vardır. Silahlı mücadeleye son vermeler ve siyasal gelişmeler iç içe yürür.

Astırmak isteyenler büyük oynuyorlar. Bir ay dayanmaya çalışacağım. Bu, pratik ay olacak. Dananın kuyruğu kopabilir. Biz kendi adımımızı atacağız. Bundan sonra devletin düşüncesi kendini açığa vurur. Basına haber verirken dikkatli olun. Bu süreçte hiç mektup almadığını belirtti. Üç mektup göndermiştim (Malatya, Sivas, Midyat), ulaşip ulaşmadıklarını araştırın. Sağlığım atılacak olumlu adımlara ve gelişmelere bağlıdır. zor gelişmelerdir. Ama benden bekliyorlar.

29.7.199

-----%-----

Belge: 23

Buraya kadar getirdik. Artık Ağustos'a başladık. Tarihi bir görüşme olacak. Çağırımı yazdım. Gecikmek son derece sakıncalı. Olumlu gelişmeler istemeyenler, şiddetin devamını istiyorlar. (Basın-haber yorumları aktarıldı) (Kemal Kirişçin'in Cumhuriyet gazetesindeki röportajında belirtilen bireysel özgürlükler kavramı üzerine) Benim modelimdir o. Tek çare budur. Ona geliyor. Meclisin nereden ele alacağı biliniyor. Bence yeni bir tartışma yaratılmak isteniyor. Benim bu açıklamamla

birleşince tartışmalar rayına oturacak. (Koh'un ziyaretine ilişkin) Ona çok hazırlıklı olmaları gerekiyor. Var mı böyle programları.

-(Suriye-İran'a ilişkin) Suriye'nin desteğini kestiğine inanmıyorum.

-(Çekilirken kayıplar olabilir mi) Çekilirken kayıp vermemeye, birimlerin yeteneğine bağlı. Birimler bu işi bilir. (Sabri arkadaşın çekilmeye ilişkin belirttiği konsey görüşü aktarıldı) Teknik ayrıntılardır onlar. Ayrıca siyasi kilitlemenin önü açılıyor. Kazanımlar fazla olacak. Bunları ayrıca belirtmeye gerek yok. (Cevat'ın belirttiği imha konsepti için) O yalnız tek başına Türkiye'nin kararı değil. NATO'nun kararıdır. İşler Avrupa'nın rotasına girebilir. Avrupa Türkiye'ye karşı sizi kullanabilir. O, (Cevat) yeni anlamış. Siz de başta anlamıyordunuz. A. Zeki bu anlamda provokatörlüğü dayattı. Cevat Avrupa'daki pratiğini çözümleyebilir. Gücü varsa kamuoyuna Avrupa'dakilere mesaj verebilir. Avrupa'dakileri uyabilir. Demokratik Çözüm Planı için destekte bulunabilir. Ayrıca Avrupa'dakilere nasıl doğru çalışabilecekleri konusunda tecrübelerini aktarabilir.

Girilen süreç artık en ciddi süreç oluyor. (Genişletilmiş MK toplantısının Kararı aktarıldı) İyi Bu da 1 Ağustosta olmuş, ilginç bir çakışma. Türkiye'de de duyarlılık biraz başladı mı? (Sabah Gazetesinin bugünkü başlığına ilişkin) Benim edindiğim Kostulas ilginç bir adam. Bu işi CIA ve ABD ile birlikte hazırladılar. Af olayı yoğunca gündemde, tartışıyorlar. Nedeni ne diyorlar, nedeni Demirel'in bahsettiği zorluklar. Büyük zorlanma diyor. Sizin bu tartışmalardan çıkardığınız ne? Esas şey sanırım tartışmaları derinleştirmek. (Medya TV'nin 12 saatlik yayını ve akşamki tartışmalar aktarıldı) Haluk Hoca biraz karamsardı sizin gibi, anlamaya başladı süreci herhalde. Demirel çok mesaj aldı sanırım ve bu mesajları somut politikaya dökcek. Çağrımızla birlikte siyasi uzlaşma demokratik uzlaşma yoluna mı girecek? Benim yaklaşımım aslında bir çok şeyi sarstı. Başlangıçtaki büyük şeyle aşıldığı gibi, önemi de kavranmaya başlandı.

-AB'ye doğru yol açıldı mı deniyor? ABD'de bu işin arkasında. Türkiye herhalde değişik bir tavır arayışında. İlginç olan silahlı mücadelenin duracağını kimse bilmiyor. Bizim başaracağımıza inanmıyor mu devlet? Arkadaşlar benden daha iyi kaleme almış. Savaş lobisinin çıkarları, hesapları bozulacak. Ancak çağrımıza cevap verecek çok çevreler var.

-Bu paşanın gelişini aranızda tartıştınız mı? buradan ne çıkarılabilir? O konuşacak mıydı, konuşmayacak mıydı bilmiyorum. Ama ben inisiyatifini kullandım. Orada kullandığı ifade (şartsız koşulsuz adamlarını dağdan indirmelisin) genel eğilimin dile gelmesidir. Dağdan inmedikçe anlaşma olmaz diyor. Açmazda. Bu da ilgincime gitti. Sanırım ağırlığı olan bir davranış. Bir yerde ordunun görüşünü dile getirdi bana söyledi sanırım. Daha önceki yazı gibi.

-Af konusunda sanırım 74'e benzeyecek. Büyük tepkiler var. Yani sınırlı olursa da, Anayasa Mahkemesi bunu bozar mı? Bu biçimiyle Amasya Mahkemesi ikisini de (Af ve Pişmanlık yasa tasarıları) bozar, genelleştirir mi? Politik olarak değil, hukuki olarak düşünün. Eşitlik ilkesine aykırı olmaz mı? 91'de de öyleydi değil mi? Hatta o zaman adli, siyasi ayırımını bozdu. İndirim (af değil) adillere olunca, siyasilere de olmak zorunda. Yoğun işleyeceğiz, hem siyasi hem de hukuki sonuçları çok olur.

-Konsey önce desteklediğini açıklayacak. Sonra şahıslar, kurumlar. Süreç derinleşecek. Tüm bunlar düşünüldüğünde, acaba işler nereye gidiyor? Cevat'a söyledikleri (Adım atıyoruz ama görmüyorsunuz) o da doğru. Süreç çok zorluyor. Ekonomiden tutalım, dünya çapında gelişmeler var. Benim durumum da, işin merkezine oturdum. Öyle bir kilitleme yarattım ki, keşke getirmeseydik diyorlar. Herhalde böyle bir durumda da benim tasfiyem de, en aptalca çözüm olur Şu an ben imhamı istesem, Türkiye dört elle engel olur.

-Benim çağrımınla olduğuna göre devlet buna olumlu gelir. Tehlikeli yola gidilmez. İlmililaşma olur. Bakın Avrupa ne diyor. PKK silah bıraksın destekleriz. Avrupa, ABD destekler. Türkiye buna rağmen ne yapabilir. 15 Ağustosta 60 kişiyle başladık. Şimdi sanırım 10-15 bin arasında. Katılım da çok. Türkiye bunu hesaba katmak zorunda. Eğer biz geri çekilme adımıyla başarıyla atabilirsek, Türkiye de bazı adımlar atacak diye düşünüyorum. Koruculuk niye kalsın insanlar köylerine niye dönmessin. Demirel bana göre barışın güvercini olmaya oynuyor. Sanırım çekilme başarılı olursa, Demirel'den Ecevit'e kadar birçok kişi rahatça konuşur.

-Arkadaşlar çekilme konusunda özgüce dayansınlar. 2. ve 3. adımlar rahat gelişir Türkiye de fazla çatışma peşinde değil. Eğer devlet yanaşırsa, merkezden birkaç arkadaş gelip onlarla görüşebilirler.

-İHD'liler ne zaman gelecekler? Barış için tarihi adımlar atıyoruz. Gelmelidirler. Hemen aranızda ayarlayın. Girişim için arabulucular devreye girsin. Onlar da böyle gidip gelebilirler. Örgüt karar vermiş, ortam kıvama gelmiş. Demirel açıklama yaptı.

Niye güvenmiyorlar? Demek onun için beklediğim adımlar atılmıyor. Zaten 7 yıldır bu durumu tıkatan askeri durum. Bu sınırların dışına çekilme, kazasız-belasız kilitlidir. Gecikme bile oldu. Filistinliler Tunus'a çekildi. 10 yıl sürdü. 93'e kadar. Bizim için en az bir kaç yıl sürer. Yazımda belirtmiştim. Irak'ın tümünde kuvvet olacaklar. 3. kuvvet olacaklar. Herhalde KDP ile barışılırsa, orada yürür. Onların zaten TC'yle araları iyi. Bizim de olursa iş oluşur. Burada Türkiye Güney'deki yani oluşumdan korkmamalıdır. Tereddüt geçiriyorlar ama inanmalıdırlar.

-Deniz Kuv. Komutanı'nın demeci nasıl yorumlanabilir? Orada "Öldürmek isteseydik öldürürdük, ama size sunduk" diyor. Meclise "siz de öldürmeyin" demek mi istiyor?

-Pişmanlığın klasik biçimine değil, siyasi doğru haline gelebilir. Bu hafta bu tartışmaları çok yoğun yürütsünler. Hiç çekinmeden. Bu metin ve diğer metin tartışmalara hakim temel iki metin olur. bunların bomba gibi patlaması lazım. Barış savunucularının çekinecekleri bir şey yok. Hemen basın toplantısı, manşetler. Medya TV de programlar olabilir.

-(Çekilirken) Acı kayıplar olursa kötü olur. Derhal durdurma ve geri çekilmeye başlanabilir. Eylül beklenmeyebilir. Çocukların ihtiyaçları da vardı, biraz dirlensinler. Hemen başlansın kışa kalmamalı. Dersim' den ta oraya kadar mesafe az değil. Zaten (çözüm) olursa gelip devlette kucaklaşırlar. İmha olursa da kaybedecek bir şey yok. Başarmak sanırım tarihi bir şey olacak. Sürece müdahale etmeden, armut piş ağzıma düş denemez. Biz başlattık, biz sonuçlandırdık olmalı. Sonuç verebilir diye düşünüyorum. Benden beklenene bundan fazla olamaz. Parti de bekleneni yaptı.

-(HADEP'lilere siyasi yasak konusunda) Bakın ben de tutukluyum. Barış çalışmam engelleniyor mu?

-Barış kültürü savaş kültüründen daha değerlidir. Kaba silahçılık Kürtlerin zararınadır. Hızırdan barış olmaz. Emek, çaba şart. Devlete küserek olmaz. Hem devlete kafa tut, hem küs, hem de devletten iste. Olmaz. Bakın şurada en büyük zor banadır. Beni yarın idam da edebilirler. Ama ben yine olgum.

-Barış; büyük bir vicdan, yaratıcılık ve emek işidir. Devlet taş gibidir. Devlet barışı getirmez. Barışı getirecek olan halktır. Barış çalışmasını örgüt, DKÖ'ler yapsın. Şiddet ortamının kalkması tarihidir. Metinleri Can Dündar gibi birisine verebilirsiniz. Avni Özgürel vb ne de gidebilirsiniz.

-Sivas Cezaevinin 20 temmuz tarihli mektubu geldi. İçinde 10'a yakın kart var. Acaba benim gönderdiğime cevap mıdır? Onu öğrenin. Ayney'in mektubunu aldım. "Hepimiz günahkarız..." cümlesi çok güzel. Nereden alıntı? (Şamil Batmaz'ın yazısından alıntı olduğu aktarıldı) Şamil'e haber gönderin O sözü romanlaştırsın. O kızda bol bol okusun. Selamlarımı söyleyin. İstanbul'u anlatın. Mehmet'in yanına dönmesine gerek yok. Öbür amcasına da gitmesin. İstanbul kültürüyle yetişsin. Avrupa'daki kızların yanına gidebilir. Sivas'takilerin mektubu çok çarpıcı, söyledikleri değerlidir. Selamlıyorum. Leyla Akbaş'ın mektubunu aldım. Sabrilere, Sadrettinlere selamlar. Gelen mektupların hepsine kapsamlı cevap yazabilirim. Bilançolar, haberler gelebilir. Cevat'a cevabım iletebilir.

-Türkiye'nin çeşitli şahsiyetlerine gidin. ÖDP, EMEP'i zorlayın. Perinçek'e gidin. Milletvekillerine gidin. Adalet Bakanlığına bu yazımı iletebilirsiniz. Af tartışmalarının seyrini etkileyebilir.

-Son ikona diyorlar benim için. İlginç. Bakalım İsa'nın doğumunun 2000. yılında İsa ben mi olacağım.

2 Ağustos 1999

-----%-----

Belge: 24

-(Sağlık durumu soruldu)

-Buraya kadar getirebildik. Türkiye için biraz iyi olur herhalde TRT1'i dinliyorum. Haberler yeter bana. Esas olan ortaya çıkardığımız şeylerdir. Bir tarih ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

-(Ercan'ın Avrupa gezisi aktarıldı)

-İtalya'daki iltica başvurusunun kararı nasıl olur? (Olumlu bir hava var) Eğer hükümetin bir müdahalesi olmazsa diyorsunuz öyle mi? Sığınma hakkı teorik bir şey. Semboliktir herhalde. (Ercan'ın Koh ile görüşmesi -İnsan hakları, Kürt Sorunu, Düşünce Özgürlüğü? İdam üzerine 1,5 saatlik görüşme)

-Benimle ilgili ne diyordu?(ABD Ankara Büyükelçisinin bizde de idam var açıklamasının niye yapıldığını sordum. Bu konuda Koh herhangi bir açıklama yapmadı. Her konuda görüş bildirdi ama bu konuda görüş bildirmedi.)

Aslında bir anlaşma var ama nedir? Sanki emir verilmiş gibi. Tüm Amerikalılar benim infazım için susuyor. Görüş belirtmiyor. Bunun altında neler yatıyor acaba? Avrupa dan farklı değil tutumları ancak. Üslup farklılıkları var. Türkiye ile birlikte bir şeyler yapmaya çalışıyorlar. Gizli bir tarzda anlaşmışlar gibi. Helsinki Zirvesi belirleyici olur. Türkiye aday üye olursa Avrupa'nın rotasına girer. (Azınlık hakları sözleşmesi önümüzdeki süreçte bakanlar komitesinde imzaya açılacak)

-Bu da çok önemli. Yine krediler meselesi buradan geçer. İtalya bile kabul ediyor aday üyeliği. Türkiye'nin iç gelişmeden ziyade dış gelişmeler belirleyici olabilir.

-Demirel boş konuşmaz. E. Özkök öyle diyor. Bizim attığımız adım, başarılırsa bana göre Türkiye cephesinde çözümlüşün başlangıcı olur. Ankara'daki egemen hava "Öcalan önce indirsin"dir. Bu gerçekçi değildir. Konsey, fazla geciktirmeden açıklama yapsalar iyi olur. Çünkü birkaç günlük gündemde durum olur ancak.

-(Silvan'daki olaya ilişkin) 33 asker olayına benziyor. Olay sürecin ters yöne gitmesine yöneliktir. Kolombiya da görüşmeler vardı. Köye indiler katliam yaptılar. Süreci baltalamaya çalıştılar. Bu olayı da çok büyötmek gerekiyor. Güçlönaktan daha kapsamlı. Üzerine gidip çözmek gerekiyor. Köklü bir provokasyon lazımdır. Türkiye de savaş batağında bırakmak isteyenler yapmıştır. (Batmandaki iki faili meçhul aktarıldı) Ne zaman olmuş? (üzüldü) Açık mı vurdular? Bu tür şeyler artacak gibi görünüyor. Acaba devlet içinde ne kadardır güçleri? Yarı Hizbullahçı tarza benziyor. Batman ve Silvan olayları aynı karargahtan farklı ekiplerin işidir. Çatışmaların uzamasında çıkarı olanlar, bunu geliştirebilirler.

-(Cumhuriyet gazetesindeki Aydın Engin'in yazısı aktarıldı. Kürt ve Türk aydınlarını bu adım karşısında göreve çağırıyor. Bu Öcalan ve PKK'nın sınavı değil bizim sınavımız) Dünya çapındaki solun değişim dönüşümünün PKK'deki yansımaları ne olacak onu mu söylüyor?

-Yazarların çoğu yazar bunu. Gündeme damgasını vuracaktır. İşler pratik aşamaya gelecektir. Avrupa için üç önemli gelişme. (AGİT, Helsinki Zirvesi, Azınlık Sözleşmesi) Bu üç gelişme Türkiye'nin rotasını belirleyecek. Bu sürecin içerisinde iş adamları da girmiştir. İtalya'nın yumuşaması bunu gösteriyor.

İngiltere ve ABD Yunanistan'ı taşeron olarak kullandılar. Tam kestiremediğim nokta Türkiye de kiminle anlaşılıyor? Komisyon da söyledim. Benim kadar Türkiye ye de yapılmış dedim. Karanlık kalan noktalar var. Geçmişte Çiller-Thatcher tam birlikte savaşı yürüttüler. İngiltere, Kürdistan'ı kasıp kavurdu. Bu Kürt şeylerinde İngiltere'nin rolü büyüktür. Benim hakkımda da geliştirilen kompoda Ecevit engeli belki şey olabilir. Kıbrıs ve idamlar konusunda radikal olmak zorunda Ecevit. (Ecevit idam konusunda oportünistlik yapıyor) Dış işleri diyor; biz Alman yanlısı değiliz diyor. Kenya dan anlaşma olmadan benim buraya getirilmem imkansız.

-Acaba beni, çözme noktasına veya ölüm noktasında tuta tuta bir şey mi dayatacaklar? ABD'nin böyle bir kararı olabilir. (ABD'nin Guzman taktiğini öngörmüştür, sizin hakkınızda) M. Ali Kışlalı yazıyor değil mi? Guzman taktiği olabilir. Zamanlama ve içerik açısından bu adımımız yeni gelişmelere yol açabilir. Ölüm koridorunda tutma durumudur benimki. Bu verimsiz bir yöntem bana göre.

-Öcalan ya kendisini ya örgütünü kurtarmayı; ABD'nin yaklaşımı buydu. Bana göre bu çözümsüzlüktür. Alacakaranlıkta ya da mayınlı bir alanda yürütmeye çalışmaktır benimkisi. Devletin yaklaşımını görüyorsun. "teslimiyet değil de niye çekilme?" diyor. PKK'lilere izah etmek de inanılmaz güçlük çekeceğiz. Hem PKK hem devletin duygusal atmosferi bu yöndedir. ABD'nin Guzmanlaştırma isteği, Türkiye ye Ortadoğu'da biraz daha sıkıştırmaya yöneliktir. Tam bu noktada, Avrupa önemli rol oynayabilir. Bence Ecevit yol ayrımında. Onlar, "PKK yol ayrımında diyor" kendileri de aynı durumda. Ecevit ABD'nin bu tuzağını öğrenmiş olabilir. ABD'nin geçmişten de biliniyor, benim yerime başkasını getirerek, Kürt hareketini götürmek istemesi korkunç bir şey. İşte Miloseviç, Saddam, Apo gitsin yerine başka birileri gelsin, Kürtlerdeki durum farklıdır. Devlet de yol ayrımına gelmiştir. İç çatışmaları gelişecektir. Silvan-Batman olayları gelişebilir. Bunlara karşı dikkatli olmak lazım.

-Hukukta pek bir şey yok. Ama yeni adım, Yargıtay'da da belki etkili olabilir. Sizin de savunmalarınız önemli. Belgeleri(konseye gönderildi) Yargıtay'a verebilirsiniz. Etkisi olur. Yargıtay Başkanı Sami Selçuk ile görüşebilirsiniz. Yedi yıllık bir hazırlığımız vardır. Üniter devlet yapısı içinde demokratik açılımların yapılması, dil özgürlüğü çerçevesinde Sami'ye gidebilirsiniz. En son pratiğim uyuyor, örgüt uyuyor. Zayıf da olsa Sami Selçuk üzerinde etkili olabilir. İtalya'daki hukuki süreç ile AİHM deki ihtiyatı tedbir önemlidir. Esasa ilişkin karar verirse önemli ve Türkiye'yi oraya havale edebilir. AİHM ve Mecliste davayı bekletmeye alabilirler. İtalya da sığınma verirse bir yoldur, kılıftır. Önemlidir.

MHP niye o kadar korkuyor? Kilitlenmenin açılmasından korkuyor. Her şey çatışmaların bitmesine bağlı. Ordu da çatışmanın durdurulmasını istiyor. Kilitlenen sol da açılır. Genel demokratik muhalefetin önü açılır. Dar çıkar grupların dışında çatışmanın durmasını tüm kesimler ister. Bütün demokratik kültürel çalışmalar gelişebilir. Ortam alabildiğine genişler. Avrupa tümüyle destekler. Şimdi örgütün resmi tavı bekleniyor. Mutlak meşru müdafaa harici çatışmalar durdurulmalı. 1 Eylül semboliktir. Birimlerin güvenlikleri için en uygun yer ve zaman kullanılmalı, saldırılar olursa meşru müdafaa haklarını kullanabilirler. Sabri'nin söylediği aşamalı geri çekilme, anlaşmalı durumda olur. Bizim söylediğimiz gerilla kendi özgücü ile çıkacak sınır dışına. (Geri çekilme olurda dağlarda temizlik operasyonları yapar ve kalıcı olarak dağlarda konumlanabilir, Çok riskli değil mi) Dağ başında asker ne yapacak zaten girtlağına kadar ordu batmış durumda

-Geniş kendilerini savunabilirler. Güneye yönelim olursa dört tarafa açılabilirler. İmkanları var. Suriye den İran'a Kafkasya'ya kadar açılabilirler.

Son İran ile pürüz çıkartılması bana göre Güney PKK-Cepheyi zayıflatmaya yöneliktir.

-Önemli şeyler olabilir. Örgüt tavı beklenecek. İki yazımı kısmen kullanabilirsiniz. Konseyin yedi maddelik ve 1 Ağustos tarihli yazısını kısmen veya uygun bir şekilde açıklayabilirsiniz. İki yazının da manşetlik olması gerekiyor. Konseye gönderdiğimi ve oradan gelen belgeleri tüm Türkiye'nin bilmesinde yarar var. Örgütün hazırlık yapmış olduğunu Öcalan la uyum içerisinde çalıştığını bu belgelerle açıklayabilirsiniz. Yeni bir basın açıklaması yazdırayım size.

Basına açıklamamdır:

1- 1 Ağustos 199 silahlı çatışmaya son verme çağırım , gerek ülkemizin devlet ve toplum yapısında doğuracağı sonuçlar ve gerekse de PKK'nin ideolojik ve örgütsel bünyesinde doğuracağı gelişmeler açısından hayatidir. Bunun basit taktik amaçlarla yapılmadığını özellikle belirtmek isterim. Stratejiktir. Önümüzdeki süreçte yaşanacak gelişmeler bunu gösterecektir.

2- Zamanlama açısından 1 Eylülün seçilmesi pratik hazırlıkların pazarlıkların yapılması, güçlerin hazırlığını yapabilmesi, birliklerle haberleşme içindir. Böyle bir zamana ihtiyaç vardır. Ama yine de duyan tüm birlikler çekilmeye başlayabilirler.

3- Neden “teslim ol” değil de sınır dışına çıkma biçimindeki yaklaşımlar işi yokuşa sürme anlayışıdır. Olumsuz bir yaklaşımdır. Gerçekçi olmadığı gibi pratikte değildir Uygulama şansı yoktur. Çıkmazı derinleştirmeye hizmet edecektir. Kaldı ki Türkiye bile teslim almaya hazır değildir. (Ne yapacaklar on bin gerillayı)

Dolayısıyla sınırların dışına alma herkes açısından olumludur. Güçlerin içeride olması halinde provokasyonlar devam eder. Silvan ve Batman da yaşanan her iki olay bence bu şekilde gerçekleşmiştir. Ayrıca bu vesile ile tüm insan hakları demokratik kuruluşlarının bu olayları araştırıp kamuoyuna aktarması için gerekli incelemelerin bir an önce yapılması sürecin ilerlemesi açısından hayattır. PKK güçlerinin sınır dışına çıkması halinde provokatörler ortada kalır. Netlik doğar. Türkiye için en uygun çözümdür. Çünkü ikili oynayanlar var ve bunlar etkinliklerini yitirirler. Ayrıca gerek devletin yapacağı reformlar ve yasal düzenlemeler gerekse PKK'nin kendi içinde yapacağı demokratik dönüşüm hazırlıkları için sınır dışında bir hazırlığa hayati ihtiyaç vardır.

Sayın Başbakanın herkesin üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmesi gerektiği şeklinde açıklamaları değerli buluyor ve katılıyorum. Bu konuda mevcut çabamı sonuna kadar sürdüreceğim. PKK'nin de üzerine düşeni yapacağına inanıyorum.

-Örgütün bir açıklamasının da yakında yapılacağını söyleyebilirsiniz. Büyük bir tartışma başlayacak. Süreci provoke etmeye çalışanlar olur. Korkarım bozacaklar. Tıpkı otuz üç asker olayı gibi süreci zorlamak isteyen güçler olabilir. Bu tür provokasyonları mahkum ediyorum. Sürecin başarısında Ecevit'in söylediği gibi herkesin sorumluluğu vardır. (Silvan'daki olaya ilişkin) üstüne heyet gitmeli, olay aydınlatılmalı. Halka mesajım kendilerine bu süreçte oldukça dikkat etsinler. Provokasyonlarla yönelik olabilir halka. Uyanık olunlar. Hassas bir süreçten geçiyoruz.

-Parlamento komisyonlarına gidebilirsiniz. İHD ve Vakıfları devreye girebilir. Barış platformları oluşturun Sözcü seçin. Provokasyonlara karşı durmak lazım. Şunu söyleyebilirsiniz. Öcalan'la görüştük, kendisini anladık PKK uzun süreli bir hazırlıkla bu aşamaya gelmiştir. Bunları belirtebilirsiniz. Sonuç da alınır. Bana göre devlette duyarsız kalmaz. Yargıtay'a Baro başkanlarına gidebilirsiniz. Demokratik güçlerin atılım yapmaları için ortam oldukça gelişecektir. (Sürecin yürüyemeyeceği yorumları yapıyor) Yürümez mi diyorlar. Devlet bu konuda adım atmadan olmaz. Bizim merkez toplantısının değerlendirmesi çok gerçekçi. (İslamcı basının olumsuz değerlendirmeleri aktırıldı) İşleri bozuldu değil mi? (Paşanın gelişine ilişkin) E. Özkök e bir şeyler çaktırılmış. Paşanın buraya gelişi biraz devlet tavrı olduğu açık değil mi? Ç. Bir miydi değil miydi tam çıkartmadım. İki defa vurgu yaptım. Ben devlet geleneğini tam bilmediğim için hangi anlama geliyor sizce kapıyı açmayabilirdi. Benimle konuşmayabilirdi değil mi (kişisel bir tavır değildir) Bence önemli bir olay. Bundan sonra daha çok gelişmeler olur ilgi uyandırır. Bana göre hızla netleşme ortaya çıkacak. Dört tane önemli aya giriyoruz. Eylül ve sonrası aylar. Bu aylar 74 ve 91 gibi olabilir mi? Kamuoyu zorlarsa sanırım olabilir... Bunu basite almayın. Bir taraf hiç istemiyor. Bir taraf da zorlanarak istiyor. Hükümetin attığı adımlar politik savaştır. Herhalde pişmanlık yasası içinde önceki belirttiğiniz endişeleriniz de tamamen kalktı. PKK toplu olarak tümüyle gelecek. Devlet de düzenlemelerini yapmak zorunda.

Dayanacağım. Sizler içindir tabii. Devlet de açılımlara zorlanacak. ABD ve AB devleti zorlar. Af ya da yasal düzenleme olursa bizimkiler gelebilir. Yeter ki yol açılsın PKK barış için hazır. Haydi diyelim on bin PKK li geldi ne yapacaksınız. Devletin bu konuda hazırlığı yok ki. Sizin de çalışmalarınızın başarısını bekliyorum. (Ercan için) Türkiyeli dostlara derin saygı ve sevgilerimi iletiyorum Bu barış adımlarımı büyük ve derin bir bilinçle yapıyorum. Önemli olan barışın olması ve adımların atılmasıdır.

Not:

1-Aramalara ilişkin bir binbaşı bizimle görüştü. Aramaların bu kadar sıkı olmasının nedenini Öcalan'ın güvenliğinden dolayı olduğunu, aldığımız istihbaratlar doğrultusunda kendisine yönelik bazı şeyler gelişebileceği ihtimalinden dolayı bu tür aramaların olduğunu aktardı. Ancak gardiyanların aramaları oldukça gevşekti.

2- Çıkışta, notlarımızı almak için müdüre giden avukat arkadaşla müdür, sizce bu süreç gelişebilir mi? Neler olabilir şeklinde bazı sorular sordu. Arkadaşımızda Öcalan'ın belirleyici etkisinin olduğunu aktarmıştır. Ayıriyeten müdür, avukatlara, "size önemli bir rol düşüyor" demiştir.
5 Ağustos 1999

-----%-----

Belge: 25¹¹

Biz kesinlikle taktik yapmıyoruz. İdeolojik, programsal ve örgütsel bir dönüşüm yaparak Demokratik Cumhuriyete varmak istiyoruz. Barış bizim için artık stratejiktir. Demokratik siyaset artık bizim için temel stratejidir. Amacımız anayasayı demokratikleştirmektir. Ülkemizde barış kültürü zayıftır. Barış kurnazlık, hainlik ve düşkünlük değildir.

Türkiye hazır ise PKK barış için vardır. Devlet silahların bırakılmasını istiyorsa bunun koşullarını yaratması gerekir. Devletin hazırlığı olmalıdır. Türkiye'yi sıkıştırma amacımız yoktur. Yarın Türkiye adım atarsa silahlar da bırakılır. Doğru dürüst hiçbir yasal düzenleme yoktur. Gelip nereye gidecekler. Aslında bizim yaptığımız barış için beledir. Ben imha da olsam, asılsam da dönemin ruhu, mantığı çözüm gerektiriyor. Biz silahları getirip vermeye hazırız. Ama sorumlu kademe devlette kimdir? Ayrıca gelip devletle barışmak istiyoruz. Ama bizi devlete kabul edecek organ, teşkilat nerededir? Çatışma ortamı bitecektir.

Türkiye için kapsamlı gelişmeler olabilir. Bunu önlemek isteyen kimi karanlık güçler, Şemsi Denizer olayında olduğu gibi cinayet işliyorlar. Kaygım, bu tip olayların artarak güven ortamını bozmasıdır. Tüm kamuoyunun bu konuda duyarlı olması barış için zorunludur.

Bizim pozisyonumuz stratejiktir. Bazıları bozmak isteyebilir, ama barış sürecinin gelişmesini sürdürüleceğine inancım tamdır. Bu adım sonucunda büyük, coşkulu gelişmeler olabilir. Yeni dönem başlamıştır. Barış olmadan hiçbir şey olamaz. Bu toprakların havadan, sudan önce barışa ihtiyacı vardır. Barış, büyük bir irade, sabır ve anlayış işidir.

10.8.1999

-----%-----

Belge: 26¹²

1. Kanın durması için konuşuyorum. Basın-yayın organlarında hakkımda yazılanlar arasında çelişkiler gözlemliyorum. Konuşmayınca niye çağrı yapmıyor, niye adım atmıyor, konuştuğumda da mahkum niye konuşuyor denilmektedir. Adım atıyorsun bir türlü atmıyorsun bir türlü. Adım atıyorum. Tek damla kan dökülmesin diye.

¹¹ Bu görüşme notu, Özgür Halk Dergisinin Ağustos 1999 tarihli sayısından alınmıştır.

¹² Bu görüşme notu, Özgür Halkın aynı sayısından alınmıştır.

Eğer yaşanan olumsuzluklardan sorumlu tutuluyorsak gelişmeler karşısında ortaya çıkan olumsuzluklardan da sorumluyuz.

2. Sınırların dışına çekilme kararı ise; tecrübelerimize dayanarak attığımız en doğru adımdır. Çatışmaları pratikte kaldırmanın en etkili yoludur. Meseleyi çözmek için en risksiz yöntemdir. Silahları dışarıda bir koz olarak tutma iddiasını reddediyorum. Silahlar koz değildir. Biz hazırız. Demokratik Cumhuriyet için silahları bırakabiliriz. Dışarıda kalınacak süreçte Türkiye'ye Dönüş Kongresi yapılacak ve dönüşerek dönme hazırlığı böylece tamamlanacaktır. Dışarıdan içeriye gelip silahları bırakma çağrısını şimdiden ifade ediyorum. Dışarıdaki tüm gücümüzü, varlığımızı getirip Türkiye'nin gücüne katmaya hazırız. Devlet gelin derse, silahları ile birlikte gelinecektir. Barış için, devlet de üzerine düşeni yapmalıdır.

Tüm partilerin Türkiye'ye verdikleri sözlerde dile getirdikleri Hukuk reformu ve onun bir parçası olarak Genel Af ile birlikte silahları bırakabiliriz. Bu bir şart değildir ancak bütün partilerin halka verdikleri sözlerini yerine getirmelerini bekliyoruz.

3. Siyasallaştırmadan kastım, demokratik birliktir. Bölge halkının Cumhuriyetle buluşması ve onunla demokratik birliğidir. Demokratik siyasettir. Demokratik birlik kuvvetini açığa çıkarmadır. 'Türk ve Kürt kuvveti' olarak ayırmak bizim üslubumuz değildir. Biz insan hakları ve demokrasiye dayalı birlikten yanayız.

Türkiye'yi dışarıdan diplomatik ve siyasi olarak kuşatma niyetimiz yoktur.

Demokratik çözüm çizgisi, PKK'nın, çizgisinin yerine geçiyor. Eskiden ilkeydi şimdi somut program haline geliyor. Zorla dayatılsa da bölücülüğe, ayrımcılığa, dar milliyetçiliğe, politik ve ideolojik olarak karşıyız. Demokratik Çözüm gereği Demokratik Birlik Siyasetinin hakim kılınmasından yanayız.

Bu vesile ile yine herkesi barışa ve kardeşliğe çağırıyorum.

13.8.1999

BÖLÜM: IV

BK'YE VE MK'YE GÖNDERİLEN TALİMATLAR

Belge: 27

**BAŞKANLIK KONSEYİNE, MERKEZ KOMİTEYE, AVRUPA
TEMSİLCİLİĞİNE,**

**SİYASİ DURUMUN BAZI ÖZELLİKLERİ VE ÇIKARILMASI GEREKEN
GÖREVLER;**

Değerli yoldaşlar,

6. parti kongresinin sonuç bildirisiyle daha sonra konsey adına çıkarılan bildiriye ve pratik duruma dayanarak kapsamlı bir değerlendirme sunmayı tarihi bir görev saymaktayım.

I. Yakalanma meselem: Geniş açıdan bakıldığında bu yakalanma NATO kapsamında gerçekleştirildiği, ABD'nin açık, İsrail'in istihbarat ve Avrupa'nın ilticayı engelleme, Rusya önderliğinde BDT'nin de benzer bir tutum içine girmesi, Yunanistan'ın ise Kenya'ya kaçırıp Türk güvenlik timine imha amaçlı gizli intikamını bu yöntemle ve belki kısmen korku ve pazarlık sonucu bunu gerçekleştirmesi söz konusudur. Olayın ana hatları yanılabirim ama özünde böyle olduğu kanısındayım.

Birinci ve önemli bulduğum yorumum; NATO ve önder güç ABD dünya genelinde olduğu gibi Türkiye gibi kendisi için oldukça önemli bir ülkede önemli avantaj sağlamak için beni gözden çıkarma ama bunun karşılığında 17 eylül Washington antlaşmasıyla Güney'de daha tehlikeli ve Türkiye'yi stabilize edecek bir durum yakalama bununla hem Irak'ı hem Türkiye'yi kendine bağlama ama burada demokratik normları da ölçü olarak kullanma ve giderek NATO'yu eskinin komünizme karşı amacı yerine, böyle bir amaca bağlama önemli bir rol oynadığı kanısındayım.

Bu yorumu biraz daha ilerletirsek Kürt sorununa silahlı çatışmadan arınmış bir yaklaşım da eklenebilir. NATO ülkelerinde ve örneğin Bosna, Kosova ve yarın başka yerde çözümleri görev bilme barışçıl çözüme gelmeyenleri zorla buna getirme; sanıyorum PKK'ye ve bana da uygulan bu genel politikanın bir parçasıdır. Hatta bunda Türkiye'ye de sık sık bir uyarı da var. Meseleyi barışçıl çözmezsen "Kosova'dan ders al" gibi bunu basın da yazıyor. İngiltere bunda Irak nedeniyle daha planlayıcıdır. Tarihi 23-26 Musul-Kerkük senaryosunu üst düzeyde bölge üzerinde planlamada kesin bir rol sahibidir. Onun 93-96 versiyonu açıktır. 25'de harcanan Kürt isyanı yerine beni ve PKK'yi koyarsak durum daha da açıklık kazanır. Yunan hükümet ve istihbaratı da alçak ve sinsice tarihi düşmanlık temelinde oynamıştır. 93'ten beri anlamlı ve güçlü bir özgür birliktelik çözümümüze bu çevrelerin ki genel de Batı diyebiliriz, bir tepkisidir demek akıldışı tutulmamalı. Hepsini aynı bilinçle değil ama çok bilinçle oynayan var. Türkiye'de işbirlikçiliği 93-96 savaş yürütme tarzında, 91'de

"Londra bize yeşil ışık yaktı" diyen anlayışı görmek zor değil. Bunu devlet-ordu içinde ne kadar zorlu çatışma ve tasfiyelerle çeteleşmeye yol açtığı resmi susurluk raporunda kısmen var. Aslında daha derindir. Buna tepki ordunun 95-96 den itibaren geliştirdiği ve günümüze kadar uyguladığı MGK konseptleridir, ondan bile daha derinlikli Batı Çalışma Grubu gibi daha radikal yaklaşım güçleridir.

2- PKK ve bana uygulanan operasyonun kısaca bu çerçevesi anlaşılmadan, somut doğru politika yürütmek mümkün değildir. Kongre sonrası bildiri yorumunuz 70'lerin sosyalizm ve faşizm yorumları etkisi altındadır. Unutmayın ki dünya da faşizm geriledi, Batı tipi demokrasi büyük gelişme sağladı. Sovyetler, reel sosyalizm kendi demokrasisini geliştiremediğinden, nefessizlikten çözüldü, kendine göre total da olsa genel demokratik sistem yoluna girdi, bunu salt sosyalizme ihanet sayamayız. Kendini ilerletmeyen asılır. 20. Yüzyılın sonu gene demokrasi zaferidir. Ve çok kötü de değildir. Bu da faşizmin değil, demokrasinin ilerlemesidir. Artık tüm etnik, kültürel, dini irki, sosyal, siyasal vb. sorunlar demokratik sistemin barış ağırlıklı çözüm tarzından hal yoluna gidiyor. NATO'yu kendini böyle amaçlarken, eski Sovyetler onunla "barış için ortaklık" olarak bağlıyorlar. Dünya artık böyle bir dünyadır. Bunun Türkiye'ye yoğun yansıması 90'lar sonrasıdır. Ve genel de Türkiye büyük bir demokrasi hareketlenmesi içine girmiştir. Tıpkı, ikinci dünya savaşı sonrası gibi. Ama derin, daha yakın dönemin çatışmalarını aşarak ve PKK ile savaş gibi bir ortam içinde girmiştir.

3-Aslında 90 Serhıldanları sonra Başbakan Demirel'in Kürt kimliğini tanıyoruz demesi, Özal'ın daha ileri yaklaşımları hatta genelkurmay başkanı Güreş'in bile Şirnak'ta bir Kürt kızına "Were, Were" demesi, cezalarda infaz indirmesi, Kürt dil yasağının kalkması, Kürt Enstitüsü, Kültür ve gazeteciliğine izin verilmesi ve 93 ateşkes denemesi, bunun yanında her tip'te partilerin kurulması bu gelişmenin büyük işaretleriydi. Ama çok çatışmalıydı. Taraflar vardı. Bizde de, biraz anlamaya çalışmamla birlikte bu gelişmeyi çeteliğine döken Şemdin vb. vardı. süreç esas olarak hazırlıksızlık, aceleyle gelmişlik, derinliği görememe ve her iki tarafta kontrolsüz şiddetin uygulanmasıyla provoke edildi ve bilinen çok acı, kirli, kanunsuz, kuralı devlete de bize de çok pahalıya mal olan 93-96 acımasız savaş sürecidir. Ordunun bir kesiminin gördüğü bu süreçtir.

4- Bu süreci Faşizmin gelişmesi, planlaması olarak görmek zor. Bana göre daha planlı, örgütlü, kontrolü 90'lar sonra genel demokratik gelişmenin de etkisiyle ve ağırlaşan savaşa bir çözüm bulmak için NATO'nun da desteğini almış, toplumsal taban çalışması olan ve tüm partilerin sorumsuz ve ölçsüz yanlarını hedefleyen, devleti çete gibi kullananları yine hedefleyen her sivil kuruluşa da bunu hissettiren, gerektiğinde hizaya getiren bu genel yaklaşımın bir parçası da PKK'ye HADEP'te yansıtan bir süreçtir. Ordu içinde hakimdir. Ama günümüzde hakim de olsa halen çatışmalı yönü olan bir süreçtir. son seçimler bu eğilimin parçasıdır, kısmen MHP eski MHP değildir bunu diğer başta DSP, ANAP, Refah vb. için de söylemek de mümkündür. Siyasi durum yeni dönemde pratik olarak böyle olmuştur. Bu ne 27 Mayıs ne 12 Mart ne 12 Eylül ve hatta ne bir 1990 benzeri müdahaledir. oldukça farklı belki de dünyada pek örneği olmayan Kemalizmden etkilenmekle beraber demokrasiye kontrollü de olsa açık olan zorunluluktan doğmuş Türkiye tarzı sivil siyasilerin oynayamadığı siyasi rolü de oynamaya çalışan ve bunu günümüzde PKK ve benimle belki de tamamlamak isteyen "özgün bir yaklaşım" dır.

5- Sizin değerlendirmenizde şahsım için bunun imha sürecinin tamamlanması, aynı biçimde diğer operasyonlarla ne varsa hepsine uygulanacağı biçimindedir. Bu noktada çok ciddi ve derinlikli sorumlu hareket etmek zorundayız. Hele hele top yekun bir karşı koymadan önce bin düşünmeliyiz. Çünkü 93'ten daha tehlikeli bir süreci başlatmak hiç yararımıza, devletin de yararına olamayacağı açıktır. Bu kadar iç ve dış bağlantı, güç ve tecrübe kazanmış iki güç neden er geç aynı noktaya yani dünyanın gidişatı olan Demokratik Çözüm tarzına, onun barışına niye dirensinler. 21. nci yüzyılı boydan boya kana bulayacak ve kazananı olmayacak bir savaşı niye versinler. Tekrarlıyorum ve şimdi bunu söylemiyorum. Özal'ın ölümüyle verdiği mesaj şuydu; "çatışmalar acımasız olacak, 6 ay mı 6 yıl yine aynı noktaya gelinecektir" demiştim. Doğrulandığım kanısındayım, yüzyıl da gelse müstakbel çözüm demokratik sistemin artık evrimci tarzıdır. Çünkü devrim tarzı genelde yüzyıl

özelde 35-40 yıldır, 27 Mayıs'tan beri vardır. En son demokratik devrimi, Kürt toplumu içinde PKK yürütmüştür ve 90'lar serhıldanlarıyla başarılmıştır. Şiddeti daha da tırmandırmak hataydı. Eksiklikti, acıyla doluydu. En azından bu dersi çıkarırsak PKK 70'lerin ideolojisi, programı ve eylemiyle tarihi rolünü oynadı deyip, ondan sonraki aşamaya hazırlayabilmeliydik. Tabi bahsettiğim sürecin amansızlığı hepimizi göz gözü görmemesine bir direnişe itti. Bunda ne kadar zorlandığımı her ateşkes çağırısına koşmamda görebilirsiniz.

6-Bunları şimdiki koşullarda değil, '96 PKK'ye gönderilen mesajlara yazılı ve MED TV'de yoğun konuşmalarla yanıt verdiğimi biliyorsunuz. Ama tam diyalog ve çözüm yoluna girilemedi. Kilit anahtar deliğini bulamadı. Şimdi benim yakalanmam bu tarihi gelişmeler içinde bir şans olarak "barışçı Üççözüm" temelinde mi kullanalım. Ben ne imha oldum. Ne de infaz. Tarihi bir savunma yapacağım. Devlet, yeni hükümet ve parlamentonun ağızıyla ve bizzat bana uygulamalarıyla yanıt verecektir. Zaman henüz erken. Yani top çekün bir yöntemle yanıt zamanı kesin değil. Açık söyleyeyim, uçakta ağzım açıldığında da ilk cümleydi. Barış şansını iğne ucu kadar olsa da kullanacağım ve bunun için yaşayacağım demiştim. Şimdi bulunduğum noktada umarım yanılmıyorum Daha iyimser ve mutluyum. Yaklaşımlarda buna güç veren işaretler var. Çok düşündüm. Hep oyun gereğidir diyemem. Avukatlar ve belki de etkilenmelerle sizler- dışarıdasınız- özgür ortamlarda destek-siz, ölçüsüz atışlar çok yapıldı. Ben de bu kadar olmazsa da yapardım. Olsa bile oyun yakın sürede ortaya çıkar. Ya imhanın şu türü, ya infazı. Görürsünüz. Niye acele ediyorsunuz. Peki barış ihtimali arttı, ne gibi:

7-Hükümetin politika ve uygulamaları barış yanlısıyla bu af yaklaşımında belli olur, duruşma süreci ve sonrası bana yaklaşımlarda belli olur. size operasyonel yaklaşımlarda belli olur. Yine HADEP, diğer Kürt ağırlıklı 40'a yakın belediye kazınıldı, kültür kuruluşları var, onlara yönelimde belli olur. Eğer genel Türkiye yaklaşımlarında da barış ve demokratik gelişmeler ağır basarsa ne yapılmalı.

8-Bize düşen görev şimdiye kadar yaklaşımı dilde, propaganda ve eylemde bırakmak, daha önce size söylediğim ve kısmen uyguladığınız tutuma daha sorumlu, somut yaklaşım ve uygulamalarla yanıt vermek. Nedir bunlar;

- a-Ateşkesi, daha ciddi sorumlu yürütmek,
- b-Demokratik çözüm yolunda kendi yaklaşımlarını geliştirmek
- c-Bu temelde yapı ve kitleyi yavaş yavaş hazırlamak
- d-Ne gevşekliğe ne provokasyonlara gelmek

9-Eğer gelişmeler, hem devlet hem bizim nezdimizde böyle gelişince artık Türkiye'de ve Türkiye ile silahlı mücadelenin bir anlamı kalmadığına ve demokratik sürecin güvenceli sürmesi ve inandırıcı uygulamalar artarsa artık bizim vereceğimiz yanıt silahlı devrim süreci ve hele tırmandırılması değil, tersine demokratik sistem ve onun barışçı çözüm yolunda kendimizi siyasal-yasal sürece hazırlamak olacaktır. Diyelim bu bir hayal ve umut. Ama herhalde kötü bir şey değil. Olmazsa, her şey çok daha kötü çıktı. o zaman özgürsünüz. İstedığınız her yolu ve yöntemi denemekten kimse sizi alıkoymayacaktır.

Ama çok açık ki bu halkın da sizin de hatta dünyanın da benim davamla onun sonucuyla büyük ölçüde bağlantılı. Peki pratikte doğru olan nedir. Olumlu yaklaşımları güçlendirmek demin dört şıkın bir gereği olarak bildiri, barış gösterileri, çağrıları, diplomatik çabalarını ve çok yetkin meşru savunma durumlarınızı güçlendirmek. Aksi haleden provokasyona gelmek olur. İçimizde, dışımızda daha çok bunu isteyen var. Türkiye'de isteyen var. Herhalde buna öncülük etmek bize düşmez.

10-Temel görevlere bu tahliller ışığında böyle yaklaşmak sanırım tarihi olduğu kadar pratik-politik yaklaşımın da bir gereğidir ve er geç bu noktaya gelinecektir. Çünkü dünya, Türkiye ve Kürt toplumunun gidişatı bunu zorluyor. son HADEP yerel başarısı aslında içine girecek yolu göstermiştir. Biz şimdiden eğer daha da güvenceli acılara son verecek ve dediğim gibi çıkacak bazı yasalarla

bu yolu herkesten fazla tercih etmeliyiz. o zaman ancak Türkiye'de sağ, güneyde işbirlikçi Kürt güçleri zayıf düşer. Şiddet bunları güçlendirir. Bu pratikte çok açıktır. Demokratik süreç ise halkın demokratik hareketlenmesini ve iktidarlaşmasını güçlendirir. bu da çok açıktır. ayrıca bu tavır dünyada da destek görecektir hatta NATO'dan da kilitlenmeyi aşacak yine Türkiye ile çok yönlü kilitlenmeyi aşacak tavidir.

Sonuç olarak PKK tarihinde yeni bir aşamaya gelindiği yine ya savaş ya barış kritik noktasına bir kez daha gelindiği bir tarihi süreçte eğer koşullar olumluya giderse PKK kendini Türkiye ile silahsız bir siyasal-yasal üsürece perspektif olarak hazırlamak, öngörmek, yine savaştan yana değil çok ciddi barış yanlısı eğilimini somut ve sorumlucu alçak gönüllüce ve yeni bir üslupla değerlendirmelidir. Benim de tutumum şimdiye kadar olduğu gibi bu temelde derinleşerek devam edecektir. Bir nokta daha uyarıyorum. Bu hususları devletin direkt veya dolaylı uyarılarıyla belirtiyorum. bu tavır devlete ilişkin olarak istesem bile doğru bulunmadığı yolundadır. Yani devlet daha çok gözlüyor. Özgür irademizle ne olduğumuz ve ne yapmak istediğimizi anlamak istiyor. Barışa eğilimini hissetmek mümkün. Ama kendine yürütüyor. Kendi konseptini tabi bilmemiz mümkün değil. Ama genel tahlil şimdiye kadar bana yönelik uygulamadan çıkardığım sonuç biraz da bana bağlı olduğu. Olumlu tavırlarımın yanıtı kalmayacağı biçimindedir. Tabi yalnız şahsım için değil bu genel anlamda da bu yönlüdür. Tüm gücümle özgür irademle hatta daha somut bu deneyimin de duygu ve düşünce gücüyle sizlere de katkı sunmaya devam etmeyi tarihi görev biliyorum. Gelişmelere göre yine perspektif sunmaya çalışacağım.

Irak'ta ki gelişmeleri daha iyi biliyorsunuz. Konumunuz çok önemli. Özellikle demokratik çözüm alternatifinin tüm halk ve kültürleri katarak genişletin. İktidar eğilimi olmalı. En azından bir olası koalisyonda yer almak amaçlanmalı. Rejim ya demokratik çözülme ile ya da zorla veya teslim olmayla sonuçlanır. Buna göre yaklaşımlar geliştirin Türkiye girse bile bu genel politika gereği çatışmalardan kaçınin. En az çatışmaya aşın. Güney'de savaş Türkiye ile tarafların çıkarına değildir. Kısaca topyekün yaklaşıma burada da hatalı ve provokasyona gelmek olur. En az kayıpla kendini koruyup geliştirmek eylemliliği tehlikeli işbirlikçi engellemelere karşı yine anlamlı ve en az kayıpla sınırlı tutmak çok yönlü uzlaşmalara açık olmak esas olarak güneyde ve genelde Irak'ta tutarlı köklü bir demokratikleşmenin güvencesi olmak, güney parti ve cephe çalışmasının esası olarak görülmeli. Avrupa'da kültürel, sanatsal çalışmalar yine basın ve yayın daha sorumlucu geliştirilmeli demokratik yasal düzeni zorlamayan barış gösterileri çalışmaları bu açıklamaya çalıştığım çizgi temelinde yoğunca sürmelidir. Genel de diliniz Türkiye'ye düşmanca değil barışa ve kardeşliğe çağrı temel olmalıdır. Yaşam bu temelde yani özgür barışta olursa çok daha anlamlı az acılı ve daha insancıl ve sevgi ile doludur. bu yolda başarı en değerli eylemdir. Bu yolda tüm zorluklara ve acılara rağmen onları da barış eyleminin gücüne dönüştürerek tüm halkımıza onların özgür birliktelik ve kardeşliklerine verdiğim söze bağlılık ve umutla sınırsız bir özlem ve sevgiyle hepinizi, halkımızı, dostları selamlıyor, kucaklıyorum.

6.5.1999

İmralı Cezaevi-Mudanya
Abdullah Öcalan

-----%-----

Belge: 28

BAŞKANLIK KONSEYİNE

Değerli Yoldaşlar;

6 Mayıs tarihli açıklamanızın özünü avukatlarım yoluyla öğrendim. Değerlendirme ve tedbir-leriniz oldukça yerindedir diye bir sonuç çıkardım. Daha gerçekçi buldum. Ondan önce benim de 6 mayıs tarihli hazırladığım bir değerlendirmem var. Aynı yolla ulaştırmaya çalışacağım. Daha da aydınlatıcı olur. Ondan sonraki bazı gelişmelere dayanarak bazı ekler yapacağım.

1-Hazırlanmakta olduğumuz süreç öz iradeyledir. Yani 90 başlarında geliştirilmesi gereken sürecin gecikilmesi olarak da görülmelidir. Her iki tarafın yüzeysel, hazırlıksız ve güven duygusun-dan yoksun olmaları gelişmemesinin asıl nedenidir. Dünya çapındaki ve içte hem devlet çizgisinde hem de serhıldanların anlamı birleştirilseydi kesin hem programsal hem de eylem çizgisinde Türki-ye genelinde demokratik çözüm arayışı karşılık bulurdu. Kaçırılan bu fırsat oldu. Şimdi çok acılı bir süreçten sonra canlandırmaya çalışıyoruz. Zaten benim rolüm dışarıdayken de bu yönlüydü. Avru-pa'ya çıkışında amacı da buydu. Devletin tavrını siz nasıl somutta anlamaya çalışıyorsanız benim içinde öyle. Tabi daha yakınımdır. 96'da iletilen mesajlara tereddütsüz olumlu yaklaşım çizgisindeyim. Burada devletin 93-96 çizgisinde olmadığı, onu aştığı benim için önce de bir kanaatti. Belki derinli-ğini bilmiyorum siyaset ve toplum üzerinde ağırlığı gayet tabi hakim. Fakat ben bunu daha önce de olumlu görmüştüm. Bazı sol aydınlar yanıltıcıyı belirtiyorlardı. bu ilerde daha da netleşecektir. Ama realite bu. Bunun NATO'nun son dönem sorunlara yaklaşım kapsamında görülmesi de doğ-rudur. Bu anlam da benim ve PKK sorunu NATO kapsamıdır. Silahsız bir çözüm istenildiği açık ABD bunu açık söylüyor. İlişki sürecine girdiği, girmek istediği belli sakıncası da yoktur. Güney'de ki uzlaşmalarda dikkate alınması gerektiği de açıktır. Bütün bu hususlar demokratik çözüme onun dili olan barış sürecine daha kapsamlı adımları kendi yaratıcılığımızla atmamız gerektiği devletin vere-ceği ağırlıklı olarak dolaylı yanıtların süreci realize edeceği kendini aldatmaksızın gerçekçi güvenilir adımları kendi irademizle atmamızı bu nedenlerle belirtiyorum. Gelişme olursa bu çok açık bir barış ilanına gidebilir. Savaşıni büyük verenler barışını da büyük vermeyi bilmeliler. Barıştan kusur edenler kendi savaşlarına anlam vermemiş duruma düşerler. Her iki tarafın bir damla kanın bile barışa dönüştürmelerinin kutsal bir görevleri olduğunu unutmamaları, çok iyi bilmelere gerekir. bu anlamda barış savaştan da yüce, geliştirici ahlaki ve siyasi bir eylemdir. Olursa derinliğine, sorumlu-luğuna çok iyi hazırlanmaktan kastım bu, gelişmese zaten belirlediğiniz çizginiz var. Ama tekrar belirtiyim sınırlı barış imkanı savaşın önemli bir zaferine bile tercih edilmesi gerektiği inancındayım. Benim çizgim çocuklukta buydu. Özgürlüğe dayalı barıştan daha değerli bir şey olamaz.

2-Bahsettiğiniz büyük operasyonların olmadığı hele güneyde olmaması daha yakın gibime geliyor. Operasyonlar olur, ama tahminin eğer biz tutarlı, geçen süreçlerdeki sorumsuz yaklaşımla-ra fırsat vermezsek, ordunun da anlamakta zorluk çekmeyeceğiniz, makul ateşkes sınırında hareket ederseniz, dolaylı yanıt vereceği biçimindedir. Fırsatçı yaklaşmamak hele geçmişte adeta çetevari hareketleriyle bizi çok zorlayan sorumsuz grupların hareketine ne ordu ne biz izin verebiliriz. Sanı-rım bu yönlü hareket eden bazı gruplar süreci zorluyor, her iki taraftan acı kayıplara yol açıyorlar. Kesin önlenmeli, kontrol altına almalısınız. Geçmişte olduğu gibi yeni süreçte tehlike bunlardan gelebilir. Bazıları da provokatif hareket edebilir. Tam hakim olmanız gerekir.

3- Güneyde işbirlikçi özellikle KDP dikkat edilmeli. Serbest herkesle çalışma hakkı tanınmaz-sa devrimci tarzınızı her yolla uygulayın. Özellikle Erbil'in herkesin serbest çalıştığı alan olması için cephe alabildiğine Üyüklenmeli. En zayıf halkaları budur. Demokratik bir çalışma merkezi olmalıdır. KDP'nin sıkışık olacağı, Türkiye hatta ABD'den eskisi kadar destekleneceğini sanmıyorum. Geliş-melere bakarak güneyde en büyük sonuçlar alınabilir. Türkiye'nin buraya özgü hareketine dikkat edin. Çok özel yüklenmedikçe ona karşı hareket etmeyin. hatta ateşkesi bile aşan dolaylı yolda

olumlu yaklaşım içinde olmayı göz ardı etmeyin. Muazzam bir gelişme süreci yaşabilir. Tüm yönlerden bir çözüm, iktidar gücü olmayı asla elden bırakmayın. Çok esnek, güç büyüten siyasi yaklaşımla bunun hizmetinde kaybı çok sınırlandıran bir eylem anlayışı esas olmalıdır. Çok yönlü yoğunlaşma alanı ve sürecidir orası.

4-Diğer hususları önceki yazıda açtım. Ama ABD ve Avrupa'yla Türkiye'de ve Türkiye ile barış çabalarına desteğe dayalı diplomasi ve hatta Güneyde de önemlidir. Yürütmelisiniz. Bu çizgi de diplomasi daha sonuç alabilir. Ama eskisi gibi değil. Yani Türkiye'yi karalamaya, baskı altına almaya dayanan bir çizgide değil, görüşmek, barış demokratik çözüm tarzına gitme de ikna ve yardımcı hatta arabulucu olmaya dayanan bir tarzda olmalı. Bunun daha sonuç alacağı kanısındayım. Güneyde de bunun zemini oldukça var. Türkmenler de önemli rol oynayabilir. Onlarla ilkeli ilişkiler demokratik gelişme açısından da ölçü olarak görülmeli. Diğer kurumlarla da Türkiye'ye yönelik dili, eski propaganda dili olmaktan çıkarmak gerekir. Bence daha saygılı, siyasi seviyesi ve pratik değeri olan bir dil gerekir. Bu bizi yüceltir. Dilimizin çok ağır ve gerçeği de zorlayan propaganda tarzını geride bırakmak ve yeni, sınırlı da olsa daha gerçekçi kazandırıcı tarz da olmasına çalışmak büyüktür. Türkiye bize karşı hemen değişme bile biz değişmeliyiz. Yani süreç eğer barış yanına ağırlık verecek geliştirilecekse dili ve eylemi de onu tamamlamalıdır. Bu noktada da küçük ama anlamının büyük olma ihtimali olan bir husustan bahsedeyim. Bana yetkililerin tavrı şimdiye kadar kaba bir hareket ve söze kesinlikle yer vermeyen sınırlıdaydı. Bizden de beklenen sonuç ne getirirse getirsin ondan geri kalmayan bir yaklaşım olmalıdır. Kısmen gücüm oranında yapmaya çalışıyorum.

5-Savunmamam demokratik kuram ve Türkiye'ye pratiğimize uyarlayarak hazırladığımı belirtmiştim. bu bir anlamda sosyalist demokrasinin Türkiye'deki büyük etkinliğine de yanıt olacaktır. Hatta genel demokrasi eleştirisi ve çözümü olarak geliştirmek durumundayım. PKK'nin 70'lerdeki ideolojik ve pragmatik çizgisini aşması gereği açık. 70 yıllık reel sosyalizmin çözülüşü ve çeyrek asrın büyük değişimini görmemek ancak körlük olabilir. Bu benim için aynı zamanda bir görevdir. Ama savunma tabii farklı bir araç olduğu için kapsamlı bir sol, PKK özeleştirisi ve eleştirisi yapılmaz. İlerde fırsatım olursa belki mümkündür. Sol tıkanmış, dolayısıyla seçimlerde bu kanıtlandı. PKK tıkanmadı. Hadep'in tabanı üzerinde hiç çalışması olmadığı halde yüksek başarı bunu kanıtlıyor. Ama eğer kendini 90'lardan beri çok tekrarlayıcı özellikle çok anlamsız ve büyük kayıplara da yol açan eylem çizgisini düzeltse ve siyasi, demokratik yasal çalışmalara kendisini doğru yansıtsaydı, kendisine de Türkiye demokrasisine de büyük değer kazandıracağı açıktır. Yapmaya çalıştığımız geç de olsa aslında bu görevi yerine getirmektir. Kuşku olmasın barışın gerçekleşmesi, demokratikleşen, öyle olmak zorunda olan solun da zaferi olacaktır. Bu kanat Türkiye'de eksiktir ve sorumluluk bize aittir. Barış, muhafazakar sağın, islami görüntüsü sağın, milliyetçi sağın gerilemesi kadar çok yönlü demokratik sol gelişmesinin de anahtarıdır. Ecevit'in yükselişi bence böyle değerlendirilse daha gerçekçidir.

6-Son olarak sağlık sorunuma değineyim. Fiziki olarak fazla kilo kaybım var. Bu iyidir. Problem yoktur. Psikolojik olarak, eğer kontrol etmekte güçlük çekersem, duygular beni ürkütüyor. Onu da barış şansıyla düzeltmeye, yüceltmeye çalışayım. Size daha önce belirttiğim doğru sevgi tarzına ilkeli ve amaçlı da denebilir ve her şeye yönelik olmalı- siyasetten ayağı kopmamalı, Üderin ve sürekli olmadır. Kavgalı olduklarına bile acı vermeyen bir ilişki ahlaki olarak çok gerekli. Acı verme konusunda herkes kendini gözden geçirmeli ve tam bir devrim yapmalı kişiliğinde. Her hareketin ne kadar acı ve sevgiye yol açtığını bilen, bir ahlaki görüşünüz olmalı. Tabii ikisi de ilişkilere adaletli, hakkını veren yaklaşımla mümkündür. Bu yönlü şansınız çok büyük. Barış süreci daha da büyütebilir. Özgürce kullanmakta bu şans kadar daha değerli ve güzel bir şey olmaz. Burada kendimi çok şansız görmek kadar, sizleri kıskanacak kadar şanslı görüyorum. Bu sefer doğrusu ve başarıyla kullanmak size affettirebilir. tekrar ediyorum, halkı, sizleri, dostları, ilgili herkesi bu durumumda bıraktığım için kelime gırtlığımdan çıkmaz. Bu ancak barış zaferiyle mümkündür.

13.5.1999
Abdullah Öcalan

-----%------

Belge: 29

Başkanlık Konseyi'ne;

Değerli Yoldaşlar!

En son 13 Mayıs tarihli değerlendirmemden bu yana yaşanan ağır ve tarihi süreci sağlıklı ve olumlu yöne doğru yol almasında elden geleni yapmaya çalıştım. En önemli husus İmralı yargılanmasıydı ve ortaya çıkan sonuçlardı. Sanırım gelişmeleri izlediniz. Benim yaklaşımlarım ön ve esas hakkındaki savunmalarımda özce konulduğu gibidir. Sanırım kitapçık halinde sizlere de ulaşmıştır. Dolayısıyla tekrarlamayacağım. Bu değerlendirme ve önerilerimi de tarihi anlamda önümüzdeki sürece ilişkin yapacağım:

1- İdeolojik ve politik anlamda eşitlik ve özgürlük problemleri genelde olduğu gibi Türkiye realitesinde de esas çerçevesinin şu noktalarda yoğunlaşması gerektiği düşünce ve kanısındayım.

a- Sınırlar meselesini tamamen gündem ve tartışma dışı tutmak, varolanı veri kabul etmek. Dünya ve Türkiye günceli bunu açık ortaya koyuyor. Sorunların ağırlaşmasını önlemek, siyasi sınırlarla oynamamak kadar toplumların, etnik, kültürel, ulusal grupların daha çok insan hakları ve demokrasi çerçevesinde sorunlarına çözüm aramak giderek hakim olan anlayış ve uygulamalardır. Son örnekler Güney Afrika, Bosna, Kosova hatta İrlanda ve özde İsrail-Filistin sorunu bile bunu gösteriyor.

b- Siyaseti şiddet unsurundan arındırmak. Dünya çapında bu yönlü gelişmeler yoğunudur. Tarafların hızla şiddetten uzaklaşmaları oranında sorunlar çözüm bulabiliyor. Anlamsız şiddet sorunları içinden çıkılmaz hale getiriyor. Şiddete nerede son vermek gerçekten büyük önem taşıyor ve sorunların çözümünde temel halka olmaktadır.

c- Olumlu çözüm halkaları ise genelde insan hakları, kültürel özgürlükler ve buna dayalı demokratikleşme adımlarıdır. İçine kapalı toplumsal üniteler ister ulusal-siyasal düzeyde, ister kültürel düzeyde olsun sorunları çözmiyor, donduruyor. Fazla özgürleştirme, eşitliğe götürmeye de tutucu engel oluyor, dolayısıyla altta toplumun, üstte devletin demokratikleşmesi için özüdür. Sorunların çağdaş çözüm dili bu çerçevededir. Savunmamda da bu tezleri sergilemeye çalıştım. Tabii bunun 70'lerdeki ideolojik-politik ve hatta eylemsel yaklaşım ve kampaşmalardan farkı açıktır. Aslında 20.yüzyılın ideolojik-pratik kavga dilinin barış diline çevrilmesidir. Yani yüzyıl savaşlarının barış dilidir. Bunu kapitalizm kazandı, sosyalizm kaybetti yorumundan çok -ki yanlıştır- sosyal çatışmaların en çağdaş ve tarihte varabileceği barışa en yakın ifadesidir demek daha doğrudur.

2- Türkiye'nin de aslında 200 yıldır yaşadığı çatışma dili artık 21.yüzyılın barışına çevrilmek durumundadır. Aydın-gerici, sağ-sol, Sünni-alevi ve en son Kürt sorunundaki çatışma düzeyi şiddet içeriğini fazlasıyla yaşamış ve barış süreci toplumun tüm düzey ve derinliklerinde en temel amaç haline gelmiştir. Gerek şiddetin halen varlığı, toplumda içselleşmiş durumu, devletin katılığı barışı zorluyor, ama tek seçenek olduğunu da kanıtlamaktan öteye bir sonuca varmıyor. Yani ağırlıklı olarak şiddet yaklaşımları objektif olarak çıkmazı derinleştirmek, sahte bir rant ekonomisi ve politik yapısı üretmekten öteye dolayısıyla en gerici sonuçlara yol açmaktan öteye varmıyor. Bunu Türkiye'nin önemli bir realitesi olarak derinliğine görmek büyük önem taşıyor.

3- PKK'nin ideolojik-politik yapısı Kürt özgürlük problemini başarıyla ortaya çıkarmasına rağmen 90'lardan itibaren gerekli pratik-politik dönüşümü gösterememesi ve bunu özellikle rejimin dayattığı ve arkasında iç-dış çıkar güçlerinin bulunduğu özel savaşı 93-96 sürecinde yoğun bir şiddetle karşılamaya çalışması çıkmaza düşmeye, tekrara götürmüş ve sınırlı yaratıcı yaklaşım bu gidişin önünü tam alamamıştır. Tabii bu tek başına PKK'den kaynaklanmıyor. Yapılması gereken

tutarlı "meşru savunma" çizgisi hem eylemde, hem politikada istenildiği gibi gerçekleşmedi. Bu temelde bugüne kadar gelindi. Mevcut durum aşılmazsa çıkmazda ve tekrarda derinleşmedir.

4- Bu durum iki yoldan aşılabılır. Ya şiddeti tırmandırmak, ki bütün veriler bunun kaosu daha derinleştireceğini ve 21. yüzyılı da en kötü karşılama anlamına geleceğini gösteriyor. PKK yıllarca, hatta on yıllarca da bu biçimde kendini sürdürülebilir. Devlet daha güçlü darbeler vurabilir. Yıkım çok yönlü gelişebilir. Sonuçta iflas etmiş bir ekonomi, hiçbir çözüme yanaşmayan politik yapı ve kadrolar üretmekten öteye gitmeyecektir. Dışta daha bağlanma, içte şovenizm, dincilik ve her tür yozlaşma. Dolayısıyla bu yolu en sınırlı olanak ve fırsatlarda aşmak doğru seçenek olarak karşımıza çıkıyor.

5- Gecikmiş de olsa mütevazı ve gerçekçi bir barış seçeneği tek yol olarak karşımızda duruyor. Ama oldukça engeller var. Yılların şiddetinin ortaya çıkardığı gerçekler iyi özümсенirse kolay bir barış yolu bulunur. Yok eski tutum ve davranışlar bu sürece de olduğu gibi yansıtılırsa çok zor olur. Türkiye realitesinde Kürt sorununa çok özgü yaklaşmak gereği açıktır. Önümüzdeki barış için arkada verilen savaş dersleri çok iyi göz önüne getirilmelidir. Her şeyden önce içte ve dışta çok yönlü provokasyonlar kendini dayatabilir. 15 yıllık savaş dengesine dayalı iç ve dış güçlerin çıkarları tehlikeye gireceği için elden gelen bozgunculuğu yapacaklar. Teslim oldular, hatta ihanet ettiler diyenler çıkabilir. Bunlar bir mirasa konmak için çok çaba harcayacaklar. Bilinmeli bunlar savaş olduğunda buna karşı, barış ise barışa karşıdırlar, önemli olan onların çıkarıdır. Diğer bir husus basit yaklaşımı iyi bilmektir. Klasik bir barış yapılmıyor. Devlet direkt PKK ile barış yapıyorum demez. Biz de eşit bir tarafmız gibi yaklaşamayız. Burada somutluk, özgünlük, yaratıcılık kavranıp gereği yapılmadan iş baştan bozulur. Kısaca ilkede barışa evet demek kolay ama yaratılması savaşta çok zordur. Yaratıcı barış incelikleri uygulamaları sergilenmek durumdadır.

6- Bu ilkesel çerçevede olası bir barış planını şöyle düşünüyor, önemle tarihi anlamda öneriyorum:

1 Eylül 1998 ateşkesi sınırlı rol oynayıp idam kararından sonra önemli oranda zorlandı. Kaldı ki ordu bu tarzdan kuşkulu ve fazla anlam vermedi. Bu tarz ancak geçici olabilirdi ve uzatmak gidecek daha sakıncalı olur. Sonuç alıcı bir adım gerekir. Hem iç ve hem dış koşullar çözümün yoğun gelişmesi için bu adımı gerekli kılıyor. Şiddetin pratik olarak da güvenceli olarak sona erdiğini kuşku götürmez bir biçimde kanıtlamak gerekiyor. Bu durumda en etkili, sonuç alıcı yol ve herkesi üzerine düşeni yapmaya zorlayacak ve aynı zamanda kolaylık sağlayacak olanı barış için silahlı mücadeleye son vermek ilanıdır ve güçleri güvenli bir alana çekmedir. Bunun pratik ve en elverişli imkanı 1 Eylül 1999 silahlı mücadeleye son verdiğimiz ve güçlerimizi sınır gerisine güneye çekip sürece göre değerlendirme ve hazırlıklara çekmektir.

7- Güçleri benim bu tarih için yapacağım ilanla birlikte daha önce önerilen olağanüstü Barış Kongresi için çektiğimiz ve devletten beklenen tutum netleşinceye kadar bu adımın çözümleyici, hayati olduğuna ve en güvenli bir biçimde zorunlu meşru savunma durumu dışında çatışmalara girmeden yeni dönem karar ve uygulamalarına katılmak için bunun tartışma ve eğitiminden geçmek için disiplinli, bütünlüklü, provokasyon ve olası bozgunculuğa fırsat vermeden gerçekleştirmeleri istenir, sağlanır. En can alıcı pratik görev tüm ülke içindeki güçleri fire vermeden belirlenen alanlarda yoğunlaştırmaktır. Olası olumsuz tutumlara karşı elden gelen tedbirler almaktır. Bu yol hem güçleri korumak, eğer barış gelişecekse en emin hazırlamak yoludur. Duygusal yaklaşmamak barış pratiğinin tarihi sınırlı, zor ama önemli bir fırsatı olarak değerlendirmek herkesten üstün bir sorumluluk ister. Filistin ve başka örneklerde görüldüğü gibi sahte radikal gruplara ve başka oluşumlara fırsat vermemek de önemli görev olarak anlaşılmalı ve ona göre tedbirleri alınmalıdır. En geç yıl sonuna doğru bu pratik adım başarıyla atılırsa geriye devlet bünyesindeki gelişmeler beklenecektir. Bu arada resmi BM kampı olarak Mahmure Kampı bu işin pratik resmi adresi olarak kullanmaya en uygundur. Hem BM olası gözlemciliği, bağımsızlığı, hem de güvenlik açısından uygundur. Hazırlıklar burada ve benzeri yerlerde çok derinlikli olarak yürütülebilir. Gerekirse dost güçlerden arabu-

luculuk istenir. Tüm bu nedenlerle burası uygundur. Bunu bir perspektif olarak söylüyorum, somut gelişmeler neyin doğru olduğunu daha açık gösterecektir.

8- PKK cephesinde bu adımlar başarıyla atılırsa devletin tutumu şüphesiz beklenecektir. Dikkat edilirse bu adımları kendi çözümleyici inisiyatifimizle en üst iyi niyet tutumumuzla atıyoruz. Devlete bundan daha açık güvence verilemez. Geriye kalan devlet eğer çözüm istiyorsa gereken yaklaşımı gösterecektir. Bu konuda sizlere önemle söyleyebileceğim devletle bir antlaşmam yok. Devletin hakkımdaki kararı belli. İdam kararı dünya çapında bir siyasi kördüğüm oldu. Uluslararası komplonun varacağı da buydu. Türkiye infazla ne kadar zorlanacağını yoğun tartışıyor. Oyunu bozar mı, bu devlet içindeki duruma derin ve yüzeysel grupların dengesine bağlıdır. İşte tam bu noktada ben de olanca açıklığımla oyunu bozmak ve "barış,kardeşlik" çözümü için demokratik cumhuriyet ekseninde söz verdim ve etkili de oldu. Bu bir adımdı, fakat işleri bozulan çevreler teslimiyet vb. değerlendirmelerle gözden düşürmek için her şeyi yaptılar, fakat bu oyunu bozmak, doğru yolu bulmak için tek doğru tutumdur. Devletin bu tutumuma yanıtı ne olacaktır? Halen yoğun tartışılıyor. İnfaz mı, başka bir cezalandırma mı dünya çapında bir sorun olarak sürüp gidiyor. Tabii özünde neyin gizli olduğu kapsamlı değerlendirmeler konusudur. Basında kısmi bir olumlu mantıklı yaklaşım var ama yetersiz. Devletin seçilmiş yüzeysel yapıları ağırlıklı olarak oy hesabıyla "asalımcı" gözükmek zorunda kalıyorlar. Derin devlet organları politik ve artı eksileri hesaplayarak yaklaşıyor, fazla "asalımcı" gözükmüyor. Birazda ve hatta belirleyici olarak rolüm çözümlenmeye çalışılıyor. Ne yapabileceğim giderek önem kazanıyor. İşte bu noktada içte ve dışta barış talebi çok yükseldiğinde benim için ne kadar acı ve zor da olsa kendimi bunun için yaşatmak ve yapabileceğimi sunmak durumundayım. Bunun en pratik yolu da sunmaya çalıştığım bu barış daha genel demokratik çözüm planıdır. Hemen belirtiyim daha önce çerçevesini size verdiğim ve süreci kontrol ettiğine dair düşünce ve inancımı belirttiğim ve olgun devlet yaklaşımı diyebileceğim devlet organ veya organlarına güveni sürdürme gereğini bir kez daha dile getirmek durumundayım. Bazı gelişmeleri tahmin edebiliyor. Beni sorunun çözümünde değerlendirmek istedikleri ama derinliği, özellikleri konusunda fazla bir şey diyemeyeceğimi belirtmeliyim. Bu da giderek netleşir ve hatta ilerde size kadar yansır kanısındayım. Bu adımı atarken bu güven duygusu vardır, tümüyle nedensiz değildir. Sanıyorum bizim bu planda başarı düzeyimiz ve vereceğimiz anlamlı çözüm gücü devleti daha duyarlı kılacak ve bazı adımları atabilecektir. Nedir bunlar; bazı üst düzey açıklamaları, anti-terör yasasında değişiklikler, benim idam kararımın sonuçları, kamuoyu basın tartışmalarında kendini gösterecektir. Sizlerle olan diyalogda bu netlik daha iyi kendini izah edecektir. Sizler de durumu izliyor ve gelişmeleri daha rahat anlayabilirsiniz. Ona göre de adımlar atılır. Bunun için dediğim gibi bizim cephedeki başarılı ve güvenli gelişmeler sonucu daha çok belirleyecektir.

9- Daha da pratikleşme anlamında eğer siz bu planı tam yerinde bulur ve uygun yolla tüm güçlerin de kabulünden geçirirseniz sıra benim ilk ilanı yapmama gelecektir. Burada kamuoyuna hemen daha doğrusu ilana kadar yansıtmamak önem taşır. Çok çevre engellemeye çalışabilir. Hem bizde hem devlet tarafında bu tehlike vardır. Bu açıdan dikkat gerektirir. Eğer bir bütünlük sağladığınızı, sonuçları hayata geçirme gücünde olduğunuzu bize iletirseniz geriye benim ilk ilanı yapmama sıra gelir. Bunu kendi adıma, hem kamuoyu hem yapıya yaparım. Ne kadar erken cevap verirsiniz o kadar uygundur, hatta hayatidir. İlk başlangıcın sağlamlığı sonucu belirlemede temel rol oynar. Ondan sonra kısa aralıklarla siz de gerek Konsey adına gerek birey bazında daha önce yaptığınız gibi destek mesajlarını verebilirsiniz. Bunu çeşitli birim temsilcileri de gerektiğinde yapar. Bu ilanlarla birlikte artık silahlı birlikler en uygun biçimde oyuna gelmeden, kayıp vermeden uygun yollarla belirleyeceğiniz alanlara çekileceklerdir. Bu adımın başarısından sonra bir yandan olağüstü "Barış Kongresi", diğer yandan olası başka çalışmaları planlayıp yürüteceksiniz. Eğer diyalog imkanım olursa zaman zaman ulaşmaya çalışır. Olumlu geliştirse hatta açık bir hal aldıysa bu yürütülür. Diyelim ki en kötü ihtimal gerçekleşti, hepiniz için imha benim için infaz, o zaman da zaten sizin konumunuz çok güçlü, onlarca yıl yetebilecek güç ve potansiyeliniz var. Hazırlıklarla daha iyi geleceği eskisinden de ilerde karşılayabilirsiniz. Bunu istemiyoruz ama başka çaresi yoksa şerefli

yoldur. Er geç yine aynı noktaya daha önce söylediğim onurlu barış noktasına gelinmesi acı da olsa kaçınılmazdır. Benim içinse her zaman söylediğim ölüm dirimden daha fazla iş yapacaktır.

10- Bu ara güney parçasındaki Kürtlerin parti ve cepheleşmesi bu hamleyle daha da güçlenecektir. Yeni oluşumu daha önce söylediğim gibi demokratik kılmada sonuna kadar çabalı olmalı ve iktidarlasmada yerleri olmalıdır. Esnek bir politik yaklaşım, kendilerini güçlendirecek bir eylem hatları büyük önem taşır. Kuzey Irak çok yönlü gelişmelere açıktır. Buna göre hazırlanan ve başarıyla karşılamayı bilmeliler. Yine Türkiye'ye ve Türkmenlere yaklaşım önemlidir. Eğer barış yolu açıksa zaten gelişmeler daha olumlu olacaktır. Diğer parçalardaki halkın demokratik kültürel hakları da uygun bir yolla ve özenle desteklenmelidir. Rejimle ve diğer tüm güçlerle politik yaklaşım içinde olmak, ama her tür tehlikeye karşı da yeterli sonucu olan bir tutum gaflete düşmeden gündemden eksik olmamalıdır.

Başta Avrupa olmak üzere diğer alanlar üzerinde de yetkin bir temsil ve hakimiyet önem taşır. Yine basın-yayın organlarının çizgisine dikkat etmek gerekir. Çok önemli bir diplomatik siyasal süreç var, iyi değerlendirmek çok verimli sonuç almak mümkündür. Şiddet temelinden vazgeçmek zaten diplomasi ve siyasetin dilini gücünü hiçbir dönemle kıyaslanmaz biçimde ortaya koyacaktır. Türkiye dahilinde zaten bu adım başarılı olursa yeni bir yasallaşma-siyasallaşma süreci anlamına gelecektir ki buna göre özellikle gerçekleşirse Barış Kongresi'nde kapsamlı kararlara ulaşılacaktır. Varolan çalışmalar bu temelde gelişim sağlayacaktır.

Yaşamımın anlamı olduğu müddetçe sağlığını korumaya çalışıyorum. Duygu ve özlemlerimi anlatma gücünü kendimde bulamıyorum. Bunca acı ve dökülen kanların, sergilenen çabaların en adil, sevgi ve güzelliğe yakın kişiliğine gerektiği kadar dönüşerek başarması ancak sizleri affettirebilir. Onurlu bir barış aslında tüm bu soy değerlerin en güzel çiçeklenme ortamını verecektir. Onun için diyorum adil ve onurlu bir barış ve kardeşlik en değerlisidir. Bu umut hala beni ayakta tutan tek kuvvettir. Tekrar buluşmak, yazmak dileğimle birlikte başarınızı bekler hepinizi, dostları, tüm halkı sınırısız sevgim ve özlemimle kucaklar, selamlarım.

7.7.999

İmralı. Abdullah Öcalan

-----%-----

Belge: 30

Başkanlık Konseyine;

Değerli Arkadaşlar;

13. 7. 1999 tarihli 7 maddelik değerlendirmenizle birlikte sözlü olarak yapılması düşünülen çağırma olumlu katılım gösterme konusunda hazır olduğunuz duyumu aldım. Gerek olumlu yaklaşımınız, gerek dünya ve Türkiye somutunda ortaya çıkan son gelişmelerin ışığında ve uygulamaya yönelik önerilerimle birlikte en son kişisel durumum ve muhtemel devlet yaklaşımı konusunda sizleri bilgilendirmeye ve olası tavır, tutumla ilgili aydınlatmaya çalışacağım.

1- Yüzyılın başından beri özellikle 2. Dünya Savaşından sonra silahlı mücadeleye dayanan etnik, dini, ulusal vb. çatışmalar, yerini demokratik uzlaşma ve bu temelde barış içinde çözümlenme sürecine bırakıyor. Yüzyılın savaşları kendi doğasına uygun barışını arıyor. Bu da daha çok demokratik çözüm, ekonomik kalkınmaya dayalı istikrarlı bir barış ortamını amaçlıyor. Buna göre yoğun görüşme, diyalog ve ittifaklar ortaya çıkıyor. En son örneği Balkanlar demokratik istikrar ve refahı

amaçlayan zirve ve ortaya çıkan ittifak arayışıdır. Tarihi İsrail-Arap çatışması da aynı temelde bölgede demokrasiyi ve ekonomik gelişmeyi zorlayacak bir büyük uzlaşma sürecine girmiştir. Yeni İsrail hükümeti ile Suriye'nin öncülük edeceği bu süreç çok önemli gelişmeleri eğer başarılı olunursa beraberinde getirecektir. Suriye'nin daha şimdiden yakın ilişkide olduğu bir çok gruba silahlı mücadelede son verme bunun yerine sosyal-siyasal bir çerçeveye kendilerini oturtma çağrısı önemlidir. İspanya'da ETA silahlı mücadeleyle sonla birlikte yeni bir görüşme sürecine epey hazırlanmış durumdadır. İrlanda bu süreci yaşıyor. Afganistan benzer durumu yaşıyor. Bun benzer birçok sorun benzer yöntemlerle çözüm bulunmaya çalışıyor. Üzerinde yoğun durulabilir ve şüphesiz önünüzü aydınlatacak sonuçlar çıkarabilirsiniz. Ama dünya çapında genel eğilimin bu olduğu ve klasik askeri güce dayalı mutlak zafer arama yolunun artık geçersizliği. En büyük askeri güce sahip devletler ilginçtir daha çok bu yeni çözüm yöntemini kendi ülke ve rejim çıkarlarına dayalı olarak geliştiriyorlar. ABD, AB başta olmak üzere insan hakları ve demokratik adımlarla kendi çıkarlarını da esas alarak dünyayı şekillendirmek istiyorlar. Bu yeni durum kavramadan hiç bir hareket ve özellikle problem yaşayan ülkeler eski yöntemlerle ısrar ederek ancak çıkmazı derinleştiriyorlar. Sonuçta dünyanın yeni konseptiyle uyum sağlamaktan kurtulamıyorlar. Dikkat edilirse burada büyük güçlere teslim olma değil en pratik uzlaşma yollarını bulmak büyük önem taşıyor ve gerçekleşen bu oluyor.

2-Daha da açıklanabilecek bu dünya ve bölge gerçekliği ışığında Türkiye de genelde çatışmaları demokratik gelişme ve PKK'nin silahlı çatışma durumunu derinliğine çözümlemeye tabii tutmak büyük önem taşıyor. Bunu şahsen zaman zaman yapmaya çalıştım. En son savunma bu yeni durumu açmaya yöneliktir. Türkiye'de demokratik sorunun tarihi, toplumsal temeli ve güncel çıkmaz durumu bizce artık aydınlatılmıştır. Buna fazla değinmeyeceğim. Bizler için daha önemli hayati olan bunda PKK'nin rolünü ortaya koymak ve üzerine düşeni yapmaktır. Gerekteğinde bazı dogmatik yaklaşımları ve kör pratik yanları aşma cesareti ve gücünü göstererek. Bunun için kuşku duyulmazsa da bazı temel doğruları dile getirmek açık ve kararlı bir tutumla uygulamaya taşımak;

a) PKK Türkiye'nin büyük demokrasi eksiğinin ürünü olduğu kadar, bunu açığa çıkaran çözüme yaklaştıran ama özellikle '90'lı yıllarda gereken yaratıcılığı uygulanır çözümlere taşımada geç kalan, ağır bir tekrarlama hatta yozlaşmadan kendini kurtarmayıp kısmen çözümsüzlüğün çıkmanın gelişmesinde pay sahibidir. Hepsini için söylenmezse de bu gerçeklik inkar edilemez. Bunun bir çok ideolojik ve pratik yanları vardır.

b) Aslında derinliğine Türkiye'den ayrı bir vatan düşünmediği yine Cumhuriyeti parçalama eğilimi içinde bulunmadığı dar milliyetçi ve ulusla sorunda '70'lerin reel sosyalist yaklaşımının ağır dogmatik etkisi altında bir program ve propaganda tarzı tutturulduğu bilinmektedir. Giderek hayatında doğruladığı ve '90'larda yoğun dile getirdiğimiz özgür birliğe dayalı ortak vatan ve demokratik cumhuriyet gerçek çözüm olarak anlaşılmalı ve hakim kılınmalıydı. Burada eksiklik ve geç kalma durumu var. Yapı yeterince eğitilmedi. Aynı husus halk içinde geçerli. Türkiye'nin sınıf ve ulus gerçekliğine somut ve sorumlu yaklaşılmadı. Rantçılık yönteminin savaşa bağı kurulup tedbir alınmadı. Savaşı kışkırtanların oyunu bozulabilecek iken burada da yeterince sorumlu davranılmadı. Çıkmaz burada derinleşti. Taraflar inisiyatifini neredeyse yitirdiler. Çetecilik başını aldı yürüdü. Alt üst yapımızda muazzam emekten, üretimden kopuk, bir istismar, yozlaşma, tıkanma durumu çıktı.

c) Kuru bir eylem anlayışı fazla geliştirilmeden tekrarlandı. Onu kurtarmak sanki temel bir görevmiş gibi algılandı. Çok acı kayıplar kadar, anlamı olmayan bir pratik süreçti bu. Türkiye de ordu bunu yine daha bir ileri görüşle değerlendirdi. '95'lerden itibaren geliştirilen MGK konseptleri bunun ürünüdür. Yanıtımız olmakla birlikte yeni eksikti ve beklenen verimli uygulama gücü haline gelemedi.

3- Yeni, önümüzdeki süreçte bu yakın geçmişin derin muhasebesi önemlidir ve pratiği başlarıyla yakalanırsa geç de olsa doğru bir rotaya girebilir. Burada PKK cephesi kadar Devlet cephesi de çok derin ve doğru çözümlenmek kadar anın gereklerine uygun pratik adımları atabilmeleri önemli sorunları vardır ve son derece gerçekçi hareket etmek gerekir. Duygusal, feodal ve alışkanlıkları tekrarlayan yaklaşımlar ancak çıkmazı derinleştirir. Çatışmayı körükler.

PKK açısından artık bir demokratik çözüm tarzı halinde somutlaşan Kürt sorunu ve tüm Türkiye de demokrasi için büyük şiddete ihtiyaç yoktur ve hatta bu çok fazlasıyla yaratılmıştır. Amacı aşan şiddet yanı görülmeli ve meşru ve doğru temelde kendini silahlı savunmak ayrı, bir çok aşırı

ve yersiz şiddet özellikle askeri açıdan da yanlış saldırı ayırır. Bu yönleriyle değerlendirmeler daha doğru yapılabilir. Yani mevcut sorunsallık durumu çok açık bir şiddeti değil, tam tersine acil bir demokratik diyalog uzlaşma sürecini yaratmayı zorunlu kılmaktadır. Yani şiddetten arınmış bir Türkiye ve bölge ortamının yakalanması ivedi görevdir, önceliğin en acil pratik adımın bu olduğu görülmelidir.

4- Tarihi açıdan böyle bir demokratik uzlaşma dönemi her bakımdan zorunluluk arz etmektedir. Birçok savaş çözümlemeleri onun amaç ve araç gerçekliği ile karşılaştırıldığında PKK öncülüğündeki düşük yoğunluklu da olsa savaşın amaçla bağlantısı ve araçları artık Türkiye somutunda oldukça zorlu geçecek bir demokratik çözüm sürecinin çok yönlü dolaylı, direkt uzlaşma ve diyalog arayışını gerektirdiği çok açıktır. Her şeyden önce sorun çözülmeden ne Türkiye'nin içte demokrasi, ne de dışta hakettiği uluslararası konumu alabilmesi mümkündür. Devlet ve toplum bu dayanırlılığı fazlasıyla edinmiştir. PKK de mevcut koşullarda şiddet aracıyla daha fazla gelişme sağlayamayacağını, tersine daha zorlanacağını anlamıştır. Bu noktada çatışma durumunu sürdürmenin ilerletici bir anlamı olmadığı gibi daha çok tıkayıcı, krize, şovenizme götüren son derece olumsuz yönleri hizmet edecektir. Gericici, rantçı, çevrelerin kemikleşmesine götürecektir. Bu konuda ilk adımın PKK'den gelmesi doğaldır. Devlet-ordunun hükümlerlik gereği sınırlardaki varlığının meşruiyeti kadar, karşısında bir silahlı gücü ya imha edeceği, ya sınırların dışına atacağı da açıktır. Bu konuda en pratik yol daha önce önerilen Kuzey Irak'a çekilmedir. BM güvencesi altındaki kampın olası diplomatik-siyasi gelişmelerin adresi olarak değerlendirilmesi ve güney-PKK ve cephesinin yeni Kürt oluşumunda desteklenmesi, demokratik bir güç olarak olası iktidarlaşmada yer almasıdır. Bu arada daha önce vurgulandığı gibi olağanüstü bir kongre ile Türkiye somutu için alınacak kararlar ve içine girilecek pratik hakkında hazırlık yapmaktır. Önce kapsamlı durum değerlendirme, her konuda karar ve yeni program ve örgütlenmelerin yönünü belirlemektir.

Türkiye için içine girilecek demokratik uzlaşma döneminin temel özellikleri, bunun için halka kadar uygulanacak yeni perspektif ve uygulamaları netleştirmek, bunun için eğitilmek, hazırlanmaktır. Bu süreç uzun sürebilir. Yalnız kendi hazırlıklarınız yetmez. Devletin konumu kendi özgünlüğüne göre gelişim gösterecektir.

5- En geç yılın sonlarına doğru Türkiye sınırlarında artık bir silahlı çatışma şiddet sorununun kalmadığı ortaya çıktığı tarihi ve yepyeni bir ortamın yakalandığı ve bunu savaş durumundan daha bir hassasiyetle değerlendirmek gerektiği önemle bilinmelidir. Şimdiye kadar Türkiye başta olmak üzere insan hakları ve demokratik adımlar meselesinde şiddet, terör baş sorun olarak gösterildi. Bunda PKK'nin sorumluluğu birinci planda vurgulanırken, tüm uluslararası alanda terörist olarak değerlendirilme dolayısıyla çözümsüzlük noktasında tutuldu. İşte her şeyden önce eleştirilse de bu çok tıkayıcı durum aşılabacaktır. Türkiye daha rahat bir demokratik reformlar sürecine girme durumunda kalacaktır. İnsan haklarında ilerici adımlar atılacaktır. Ekonomi ve siyaset normal rayına oturtulacaktır. Kürt sorunu için daha ileri adımlar atılabilecektir. Dışa doğru daha olumlu gelişmeler olacaktır. AB üyeliği kadar bölgede daha çok barış içinde etkinlik sağlanacaktır.

Açık ki Bu durum PKK'den her bakımdan dönüşüm bekleyecektir. Dönüşüme zorlayacaktır. Klasik yapısıyla Türkiye de rol oynayamaz. Sadece yasallık açısından değil, ideolojik, politik çizgi ve uygulama biçimlerinde kapsamlı yenilik kaçınılmazdır. Direkt muhataplık beklenmemeli. Muhtemelen HEP-DEP-HADEP sürecini daha da aşan yasallığa doğru yaklaşım kadar, tutarlı bir demokrasi programı, yaratıcı kültürel çalışmalar, doğru örgüt ve çalışma tarzına dayalı çözümler isteyecektir. İçten tutarlı bir Türkiye vatandaşlığı kadar özüne inanmak kadar koruyup geliştirme kararlılığına dayalı bir demokratik cumhuriyet temelini esas kalacaktır. Yine politikanın tam bir demokratik sistem altında barışçıl yürütülmesini gerekli kılacaktır. Dikkat edilirse örgütsel açıdan olduğu kadar bireysel yaşama kadar bir dönüşüm söz konusudur. Bölge için derinliğine bir kültürel-demokratik program gerekecektir. Birlikçi dar yaklaşımların gereksizliği açıkça ortaya konacaktır. Temelde bu hususlar yeni bir üslupla barışçıl, yapıcı ve inandırıcı biçimde devlete ve topluma yansıtılma, kabul göre sorunlarını başarıyla aşmayı gerektirecektir.

Bu aşamada artık ülke ve devlet olarak Türkiye'nin zayıflıklarını kullanma değil, tersine tüm iyi niyet ve gücüyle doğru çözümler üretecek, zayıf yanları güçlendirmeye çalışılacaktır. Türkiye de devlet ve toplumla çok yönlü, zengin bir kültürel, demokratik katılımı ortak özgür bir yaşama geçiş

görevi söz konusudur. Uzun süre yaşanan yabancılaşılmaya adım adım son vermek gerekecektir. Biriken öfkeler ve tepkileri sabırla gidermeyi bilmek durumundayız. Buna benzer birçok sorunu uzun süreli tartışıp kararlaştırabilecek gücünüz. Ortamınız son derece uygun. Avrupa da ve Türkiye de bu paralelde çalışmaların daha anlayışla ve başarıyla gelişim göstereceği açıktır.

Kısaca da olsa Türkiye de silahlı çatışmaya son vermiş bir PKK yeni süreçte çok yönlü gelişmeyle karşı karşıyadır. ve bunu ileri düzeyde sağlayabilecek güç ve potansiyele sahiptir. Burada hayali yaklaşmamak, çok acılı bir savaşın barışını geliştirmenin kolay olmadığı, büyük ustalık kadar, olgunluk, sabır gerektirdiğini sürekli göz önüne getirmek gerekir.

6- Burada daha da büyük önem taşıyan, Türkiye de devlet ve toplumun nasıl yaklaşım göstereceğidir. Benim örneğimde bu biraz açığa çıktı. En zor süreçte bir adımdı. Sonunun nasıl geleceği de en temel bir sorun olarak her kesim tarafından dikkatle takip edilmelidir. Devlet ve toplum içinde homojenlik olmadığı, yoğun çelişkilerle yüklü yaşadığı bilinmektedir. Yaklaşımlar çelişkili ve bazen çok ters ve tikayıcıdır. Buna rağmen kötülerle çözüme gidilmeyeceği de taraflarca artık anlaşılmıştır. Akıllı, sağduyulu yaklaşımlardan kaçınılamaz.

Bu açıdan direkt devletten muhatap aramak gerçekçi olmaz. Sanıyorum bunun dili ve yöntemi dünyada benzer sorunlarda görülenden hayli farklı olacaktır. Soyut, eski anlayışımıza göre günümüz devletini anlayamayız. Derin anlamda devleti anlamak kilit öneme sahiptir. Kanatlarını ve onların toplumsal dayanaklarını da göz ardı etmemek daha gerçekçi bakış açısına yol açacaktır. Dengesini ve eğilimlerini de çok iyi görmek gerekir. En gerçekçi anlaşılması gereken kurumların başında ordu gelmektedir. Ayıyeten PKK'yle savaşıma dayanan özgün bir kararlılık kadar, PKK'nin silahlı gücünün ortadan kalkması beraberinde çok ilginç gelişmelere yol açacaktır. Esas gelişme olumlu yöne doğru kayılmakla beraber, kaybeden-kazanan kesimler olacaktır. Ağır savaş durumu çok yönlü bir rehabilitasyonu beraberinde getirecektir.

Görülüyor ki, mesele klasik görüşme yöntemleriyle halledilmeyecek kadar kapsamlı ve karmaşıktır. Çelişkilidir. Yüzyılların uyandırılan çelişkilerinin yapıcı, geliştirici çözümlere taşınması söz konusudur. Siyasal diplomatik boyut yetersizdir. Toplum daha da duygusal ve oldukça körelmiş, saptırılmıştır. Bütün bu hususları göz önüne getirdiğimizde demokratik uzlaşma sürecinin kapsam ve süresinin geniş ve uzun tutulması gereği açığa çıkıyor. Kürt sorununun daha ağırlıklı olarak bir Türk sorunu, esas problemin bu yandan kaynaklandığı da özenle görülmelidir. Dar bir Kürt sorunu yaklaşımı gerçekçi olmadığı gibi yanıltıcı sonuçlara götürür.

Bu hususları şunun için belirtiyorum. Beklenen devlet tavrı görülmediğinde hayal kırıklığına uğramamak kadar özgün dilini, yöntemini yakalamanın daha sonuç alıcı olacağını göz önüne getirmek gerekir. Yaklaşımlar muhtemelen parçalı ve bazen yanıltıcı gelebilecektir. Denemek isteyecektir. Bazen klasik yöntem -tenkil, imha- kadar, kazanımcı kucaklayıcı yaklaşımlar da sergilenenecektir. Bu belki de güç dengesine bağlı olarak böyle gelişecektir. Direkt diyalog fazla gelişmekle beraber dolaylı diyalog yöntemi daha fazla kullanılacaktır. Davranış ve uygulamalarla sanki farklı dilden konuşuyormuş gibi yaklaşımlar bile diyalogdan, uzlaşmadan örnekler olarak görülmelidir.

Ama şunu çok iyi bilmek gerekir ki, elde silah her gün eylem yapan bir gücü devlet muhatap kabul edemez. Belki resmi sınırlar dahilinde silahtan vazgeçilip eylemlere ilkede son verildiğinde resmi diyalog yolu açılabilir. Türkiye bu konuda özgündür. Ara bir aşama da olsa bu yeni dönem bu açıdan sınırlı bir diyalog yolunu açabilir. Güvenmek kadar güven vermek önemlidir. Yanılmadan ve yanıltmadan. Saygınlık, olgun dil, tavır gereklidir.

Somut olarak devletin bu dönemi nasıl değerlendireceği çok önemli olmakla beraber kesin bir belirleme yapamıyoruz... Ama bir bütün olarak muhatap da kabul etmek istemiyor. Sanki bir kararsızlık veya yeni bir karar sürecine ihtiyaç varmış gibi geliyor bana. Ama eğer bu yeni adımı PKK bütünleyici, parçalanmadan, başarıyla atar ve inandırıcılığını çok yönlü ortaya koyarsa devletin yaklaşımlarında gelişme beklemek mümkündür. Burada en temel hususlar; vatanın birlikteliği, devletin demokratik laik varlığı ve şiddetten arınma başta gelir. Gerisi sabırlı uygulamalar olacaktır. Daha önce belirttiğim anti terör yasası, hükümetin insan hakları ve demokratik yaklaşımları ve benim yargılanma sonrası durumum en kısa sürede gelişmelerin yönünü gösterebilecektir. Ama bu en temel konuda da olumlu gelişmeler ancak PKK'nin öngörülen temel adımı atmasına bağlı ola-

caktır. Sonuç olarak atılması gereken adım□ öyle salt silahlı aşamaya son verme gibi teknik değil, büyük tarihsel ve toplumsal gelişmelere yol açabilecek denli de önemlidir.

7- O halde gelişmelerin pratik dili artık atılması gereken adımın başarısına bağlıdır. Sanıyorum yapacağım çağrıyla birlikte başta sizin ve diğer kurum ve şahsiyetlerin destekleme beyanlarıyla birlikte pratik geri çekilme adımlarını en güvenli ve sıklıkla atabileceksiniz. Çağrımın özü bilindiği üzere 1 Eylül'den itibaren Türkiye'de yürütülen silahlı savaşıma son verildiği,artık gelişmelerin demokratik siyasal bir çerçeveye taşınması gerektiği, devleti, ulusal ve uluslararası ilgili güç ve çevrelerine, üzerine düşeni yapmaya davet ettiğimiz biçimde olacaktır. Burada çizdiğim ama çerçeveyi herhalde tüm güçlere taşırdığınız ve fazla reddedilmediği kanısındayım. Ulaşılamayan ve çökmesliği olan birimlere ulamakta güçlük çekmeyeceksiniz. Bilinçli karşı çıkacak veya provoke edecek birimlerin fazla olacağını sanmıyorum. Olsa da kolayca etkisizleştirilebilirsiniz. Bu konuda ben de rolümü oynayabilirim. Yani tüm silahlı birimlerin yeni durumu değerlendirmesi ve yeni dönemin gereklerini yerine getirmekten kaçınacaklarını sanmıyorum. Belki bazı sorumsuzlar veya başka güçler tahrik etmek isteyebilirler. İşte 'tasfiye dayatılıyor' vs. Fakat bunlara karşı son derece hazırlıklı olmak kadar gerçek tasfiyeciliği de, içimizde ve dışımızda savaşla alakaları olmadığı gibi barış sürecini de kavramadıklarını, kısaca savaşın da barışın da sorumsuz kişi ve güçleri kaldırmayacağı iyi bilinmeli ve fırsat tanınmamalıdır. Bir şeyi olanlar bunu gelir en meşru yer olarak kongrede söylerler, örgüt gerçeği bunu emreder.

Gerisi geri çekilişi son derece planlı, fazla takılmadan ve çatışmadan firesiz, güvenlik sahalalarına ulaştırmaktır ki, en uygun yolları tüm güçleriniz en iyi biçimde bilmektedirler. Durumu hantal olan, yasal sakıncası olmayan sivil çalışmada rol oynayanlar varsa bırakılabilirler. Ama sonuçta devlet çekilmenin ciddi ve tam olduğunu bilmeli. Bunu yeni demokratik uzlaşma süreci için yaptığımıza, gücün de bir dağılması değil, eskisinden daha güçlü olmak kadar, özde yeni döneme inandığı için bu adımı hazırlığı yaptığını bilmelidir. Bunu halk ve diğer tüm güçler, dünya da bilmelidir. Bunu yoğun açıklama ve değerlendirmelerle anlatabilecek durumdasınız. Elinizde güçlü yayın araçları vardır. Zorluk çekeceğinizi sanmıyorum. Artık bu temelde güçlerinizi mevzilendirmeniz olağanüstü kongreye hazırlanmanız, çok yönlü pratik çabalarınız daha da anlam kazanacaktır.

Devlet veya diğer bazı güçler engellemek veya darbe vermek isteyebilirler. Buna karşı da zaten en güçlü meşru savunmayı yapabilecek güçtesiniz. Ama acıdır ki geçen dönemde birçok gurup, sivil ve bazı askeri hedeflere gereksiz eylem düzenlemişlerdir. Bunlar suçludur. Dönemle oynuyorlar. Bilerek veya bilmeyerek. Buna dönemin tahammülü olmadığı bilinerek kesin önlemlerinizi almalısınız. Bu yeni süreçte artık bahane ne olursa olsun bu tür gelişme ve eylemlerin provokasyon olarak değerlendirileceği açıktır. Ne zamana kadar? Eğer süreç hiç gelişmezse, devlet mutlak imha temelinde yaklaşırsa o zaman daha güçlü ve doğru temelde amaçlarınızla orantılı meşru aktif savunma durumunuz korur ve geliştirirsiniz. Ama umarım bu olmaz ve yeni süreç başıyla tarihteki yerini bulacaktır.

8- Kuzey Irak'taki olası Kürt ve buna dayalı genel Irak ordusunu çalışma ve durumunuzla kopmaz bir bağla bağlantılıdır. Irak'ın eski ve mevcut haliyle fazla gitmeyeceği, demokrasiye doğru evrim göstereceği kaçınılmazdır. Ama mevcut güçlerin konumu bununla çelişkilidir. Fakat gelişmeler rejimi de, karşıtlarını da demokratik çözüme zorlayacaktır. Dolayısıyla güneyin Parti ve cephe çalışması demokratik gelişmenin motor gücü rolünü oynayabilir. Klasik otonomici yaklaşımın da tutmadığı, tutmayacağı görülüyor. O halde çalışmalarınızın önemli, fazladan kısmını bu temelde gerek olası Kürt oluşumunda kesin ağırlık sahibi olmak ve Irakla bütünlük söz konusu olduğunda bunu işbirlikçi klasik otonomici hanedanlarla değil halkla onların temel haklarının ilkel savunulmasında, örgütlendirilmesinde kullanmalısınız. Güney parti ve cephesi esasta bundan sorumludur. Daha geniş hem Kürt, hem de diğer tüm halklardan demokratik oluşumlar geliştirmek mümkündür. Politik ve askeri gücünüzü yaratıcı uygulamanız sonuç alabilir. Yersiz çatışmalara girmek kadar, her tehlikeye karşı çok yönlü savunma esastır. Çünkü ortam her türlü tehlikeye açıktır. Savunma ve hareketlilik buna göre hazırlıklı olunmalıdır.

Türkiye'yle bu konuda yaklaşımınız hayattır. Sonuçta Türkiye oradaki varlığını kendisi için tehlike değil bir güvence olarak görmelidir. Yani oradaki Kürt çözümü ve Irak'taki demokratik gelişme bunda yeriniz bir güvencedir. Tabii Türkiye'deki demokratik çözümle bu yaşam bulabilecektir.

Yani eskisi gibi orayı Türkiye için stratejik bir tehlike alanı olarak değerlendirmek yanlıştır. Bunu aşmanız gerekir. Dolayısıyla çatışmaya çok zorunlu olmadıkça girmemek, orda da uzlaşma aramak doğrudur. Bazı güçleri, örneğin YNK'yi arabulucu olarak değerlendirebilirsiniz. Aynı yaklaşımı diğer güçler, Irak için de geliştirebilirsiniz. Kendinizi bir yabancı gibi değil yerli güç olarak görmelisiniz. Zaten yapının yarından çoğu Güneyli halktandır. Bunda zorluk çekmemelisiniz. Mahmura kampı resmi BM güvenceli siyasi diplomatik bir adres olarak kullanılmalıdır. Sosyal kültürel çalışmalar daha derinliğine burada yürütülebilir. Yine halk içinde de derinliğine yeni demokratik ve kültürel çalışmalar yürütülür. Suriye ve İran da yeni gelişmeler ışığında kültürel ve demokratik amaçlı örgütsel çalışmalara uygun biçimler altında uygun olacağı kanısındayım. O alanlara özgü program ve uygulamalar önemlidir. Başta Avrupa olmak üzere diğer tüm diğer alan birimlerine yeni dönem çizgisini özümsetmek ve uygulamak ihmal edilemez. Diplomasinin bu gereklerine göre yürütülmek durumundadır. Yani demokratik barışçıl çözüm, şiddete son verilmesine göre genelde bölgede özelde Türkiye ile bu temelde çözümü yardımcı olmaları istenebilir. Türkiye bu konuda Sevr yaklaşımından korkuyor. Özellikle bazı Avrupa ülkelerinden. Bu izlenimi tamamen silmek gerekiyor. Yapılanın, Lozan'ın içeriğini doldurmak olduğu, bölünmeye dayalı yaklaşımlar içinde olunmadığı, AB ilişkilerine uygun bir Türkiye istendiği inandırıcı biçimde gösterilmelidir. Türkiye'yle düşmanlaşma oyunlarına gelinmemeli, buna oldukça dikkat edilmelidir.

Ayrıca basın yayının dili hem derinliğine inandırıcı, hem de biçimde olgun olmalıdır. Tutarlı bir demokratizm tüm ilişkilerde kendini göstermelidir. Reel sosyalizmden kalma yaklaşımlar kadar, feodal kalıntılar da yaşamda, çalışma tarzında aşılmalıdır. Demokratik veya sosyalizmin yaratıcı demokratizmi geliştirilebilir.

Sosyal ilişki ve yaşamınıza fazla değinme gereği duymuyorum. Eksik ve uygulamasız olacağından çekiniyorum. Kadın somutunda çözmek istiyordum. Yarım kaldı. Çok üzülmesem de bunu tamamlamak güç ve imkanını şimdilik göremiyorum. Ama öze zarar vermeyecek, yarım da kalsa anlamını bozmayacak ilişki ve yaşam tarzının gelişim gereği açıktır. Bu artık bireyin biraz da sanatçı yaratıcılığında ifadesini bulacaktır. YAJK'nı partileştirdiğini duydum. Özgür kadına başarı getirmesini dilemekle ancak çok yönlü derinlikli gelişmesini sınırsız saygı ve sevgimi, özlemimi belirtebilirim.

Çocuklara çok iyi bakılması, kültürel çalışmaların özellikle kanallara yansıtılması önemlidir. Halka sıra gelince gerçekten nefesim zorlanıyor. Hele kayıp yakınları için. Onların barışı için ayakta durduğum belki...

9- Saflarınızda daha iyi anlaşılması gereken hususun da geliştirilen bu çabalarda devletin rolüne ilişkindir. Tabii başka kişi ve güçlerin geliştirdikleri spekülasyonları da az çok duydum. Devletin dayatması ve işbirliği halinde hareket edildiği biçiminde hayli iddia ve kuşku söz konusudur.

Şunu açık bilmemiz gerekir ki; devlet bu konuda asıl niyet ve yaklaşımlarını benim gibi birisi için açıkça ortaya koymaz. Bunun ne anlama geldiğini bilir ve ilgili bölümde belirttiğim bazı dolaylı tavırları belli eder. Şunları söylemiştim: Kaba yaklaşımları yok. Ama tek kişilik bir ada cezaevi gerçeği söz konusu. Yargılama açık yapıldı. Soruşturma komisyonundaki birçok ifade yayınlandı. Basın epey işledi. Ama hala tam bir netlik yok.

Ne kadar ve düzeyi nedir bilmiyorum, ama barış ve kardeşlik çözümü konusunda benimle muhatap olan yetkililer açık tavır içindeydiler. Devletin kucaklayıcı yaklaşımı, intikam temelinde yaklaşmayacağı, hatta şiddetin ortadan kalkması halinde bu işe artık bir çözüm bulunabileceğini bazı yetkili kurumlar açıkladılar.

Hükümetin, daha doğrusu adalet bakanlığının son af girişimlerini izliyorsunuz. Nasıl somutlanacağı bilinmiyor. Yapılacak çok şey şiddet ortamının bitmesine bağlıyor.

Sizleri yanıltmak istemem. Benimle sınırlı tavırlar da önemli olmakla beraber her şeyi belirlemez. Devletin benimle resmi açık bir diyalog içinde bulunduğunu iddia etmek gerçekçi değil, kolay da değildir. Olması halinde bunu ileri bir adım olarak da değerlendirmekten çekinmemek gerekir.

Ama sizlerle bu diyalog ve yaklaşımı devlet biliyor ve karşı tavrını koymadı. Sizlerin gerçekliğini sıkı izliyor. Söylenenlerin uygulama düzeyine, olası sonuçlarına çok dikkat ediyor. Öyle sanıyorum, öngörülen yeni dönem yaklaşımlarının başarı düzeyi ve gerçekliği devlet tavrını daha da netleştirecek. Operasyonların düzeyinden de bazı sonuçlar çıkarabilirsiniz. HADEP'liler serbest

bırakıldı. Ortaya koyabileceğimiz gelişmelere karşı duyarlı hareket edeceği kanısındayım. Tüm sorun toplumdaki aşırı olumsuz sıcaklığı düşürüp barış ortamını yakalamak ve demokratik adımlara yol açmaktır. Bunu yapmanın dönem için en uygun tavır olduğu kanısını koruyorum. Uluslararası alan da tümüyle bu yaklaşım içindedir. Türkiye’de bu yönlü küçümsenmeyecek bazı adımlar atılıyor. Tüm bunlara dayanarak gelişmeleri hızlandırma, barış şansını güçlendirmek için bu yeni hamle tarihi bir anlama sahiptir diye düşünüyorum. Umarım yanılmıyorum. Böyle olsa bile fazla bir şeyin kaybedilemeyeceği açıktır. Ama yeni adımlarla çok şeyin, en az acı ve kayıpla kazanılacağı da açıktır.

Objektif değerlendirme ve karar hakkı sizlerindir. Benden hem devlet katlarında hem sizlerin ve halkın beklentilerine hassas durumuma dayanarak en ahlaki ve yararlı yaklaşımın bu olduğu açık inanç ve düşüncelerim olarak belirtiyorum.

10- Sağlık durumum, yaşam şartlarım daha önce anlattıklarım gibidir. Gazete sorunu çözümlendi. Tek kanal radyo dinliyorum. Yemek sorunu yoktur. Doktorların günlük kontrolleri var. Görevliler 24 saat gözetimi var. Avukatlarla haftada iki defa ikişer saat görüşülüyor. Aileden az kişiyle istenildiğinde görüşülüyor. Kitap okumaya henüz hazır değilim. Sınırlı mektup alışverişi var.

Duygu ve düşünce düzeyinde büyük bir arınma, rafine durumu var. Paylaşmak isterdim ama psikolojik durumum buna elverişli değil. Ama daha önceki bireysel yaşam tarzımdan çıkarabileceğiniz bazı temel özellikler üzerinde çok büyük durmalı ve mal etmeye çalışmalısınız. İnsan yaşamı müthiş bir şey çözmeyi ve en doğrusunu gerçekleştirmeyi en değerli çalışma olarak değerlendiriyorum.

Fırsatım olursa yaşadığım, belki hiç örneği olmayan trajediyi yazmaya çalışırım. Ama bana şimdilik çok zor geliyor. Çünkü güç gerekiyor. Yine de aranızda olmaktan bir kat daha fazla herkese yararlı olduğum insanı taşıyorum. Yaşam bunun en güçlü kanıtı olacaktır.

İnsanlığın doğuş beşiğinde her şeye, herkese, sınırsız bir özlemle anlam veriyor, sevgi, saygıyla ve kutsalca kucaklıyorum, selamlıyorum.

1.8. 1999/İmralı Adası

Abdullah ÖCALAN

-----%-----

Belge: 31

PKK Başkanlık Konseyi'ne ve Merkez Komitesi'ne

Değerli Arkadaşlar;

2000'e birkaç ay kala PKK tarihinin önemli bir dönemecini geçerken, yaşanan gelişmeleri sizlerle değerlendirmek büyük bir tarihi önem taşımak kadar, benim için bir görevdir. Tüm silahlı güçlerinizi Türkiye Cumhuriyeti sınırları dışına çekerek ve olağanüstü bir kongreye giderken, teorik olduğu kadar pratik gelişmelerin yeni, yaratıcı olmak kadar cesur sorumluluğuna müdrik bir önemli mücadele döneminden, silahlı çatışma yanı ağır basan bir devrimsel süreçten, genelde şiddete, özellikle silahlı şiddete stratejik olarak son veren ve yasal çerçeveyi esas almakla birlikte, demokratik siyaset içerikli bir evrimsel sürece girmek biçiminde tanımlayacağımız tarihi bir aşamayla karşı karşıyayız. Olağanüstü kongreniz bu aşamanın, bir anlamda 2000’li yılların kapsamlı ideolojik açılım, ulusal ve uluslararası gelişmeler, devrim ve evrim sorunu, yeni siyasal program ve temel taktik belirlemelerle birlikte, bu yeni çizginin doğru örgütsel görevlendirmelerini ve başarılı pratik adımlarını belirlemekle karşı karşıyadır. Bu hususlara, -kapsamlı tartışma arzuma rağmen- konumum gereği

ancak kısa ana başlıklar halinde değinebileceğim. Böylelikle gerekli katkıyı sağlayacağıma inanıyorum. Bu arada 1 Ağustos tarihli açıklamanız ve ondan sonra basın yayın yoluyla bireysel değerlendirmelerinizi, kadın partileşmesine ilişkin mesajı aldım. Sınırlı da olsa diğer bazı gelişmeleri izledim. Bu temelde bazı düşünce ve önerilerimi sunmaya çalışacağım:

1- Uluslararası toplum esas olarak 20. yüzyılın dünya çapındaki savaşlarını, ulusal, sınıfsal, etnik, dini içerikli yoğun çatışmalarını -devrim ve karşı devrim kadar her tür darbe ve tarihte eşine rastlanmayan nükleer şiddet de dahil-, şiddet yanı ağır basan sürecini aşmaya, bunun yerine 2000'li yılların esas itibarıyla; insan haklarına, kültürel özgürlüklere, toplumsal eşitliğe yeni yaklaşımlarını, genelde de demokrasinin zaferi diyebileceğimiz yeni yüzyılın barışını esas alan perspektif ve uygulamalarının örgütsel kurumsallaşmasını öne alıp tartışarak, bu yönlü hedeflerini başarmaya çalışmaktadır. Tümüyle bir tehlike olarak ortadan kalkmamakla birlikte, ulusal ve uluslararası ilişkilerde şiddet unsurunun giderek etkinliğini yitireceği, fazla bir çözüm değeri taşımayacağı, dolayısıyla anlamsızlaşacağı ve varolan askeri güçlerin de daha çok caydırıcı ve sınırlı kullanılabileceği kesindir. Bunun da ancak uluslararası iradeyle olabileceği, bunun yerine bilimsel-teknik temele dayalı; ekonomik, sosyal, siyasal birliklerin öne çıkacağı, bunun başarı şansının bu birliklerin demokratik düzeyiyle orantılı olacağı, diğer bir deyişle, ağır basacak gelişmenin barışın evrim dili olacağı açıktır. Gelişmeler her geçen gün bunu dayatmakta, engelleri aşmakta ve yavaş da olsa başarılarını kazanılmaz kılmaktadır.

Belki şu soruyu sorabilirsiniz; kapitalizmle sosyalizmin mücadelesine ne oldu? Klasik anlamda özellikle 19. ve 20. yüzyılın sınıf mücadelesi, sosyalizmin kuruluşu şüphesiz tümüyle ortadan kalkmıyor. Ama bilimsel-teknik gelişmeye bağımlılığın zorunlu bir gereği olarak, artık çağdışı kalmış, bir anlamda kapitalizmin faşist diktatörlük kuran uygulamaları ve kılıf değiştirmiş etkileriyle, reel sosyalizmin proleterya diktatörlüğü biçimindeki otoriter ve totaliter yaklaşım ve uygulamalarının çözüleceği-aşılacağı, daha doğrusu tarihteki yerlerini aldıkları görülmektedir. Yeni aşama, yüzyılın hem kapitalizmi, hem de sosyalizmi, diktatörlük ve totalitarizm yerine insan hakları, kültürel özgürlükler başta olmak üzere demokratik gelişmeye katkı sunmaya zorlamakta, bu yönlü yaratıcı olanın başarı şansını ortaya koymaktadır. Yüzyılın sonuna doğru kapitalizm tarihsel tecrübesiyle bu konuda attığı adımlarla daha başarılı olurken, reel sosyalizmin statükoculuğunun çözülsününü beraberinde getirmiştir. Dolayısıyla yeni aşama, yüzyıl, demokratik ölçülerini hangi sistem ideolojik, siyasal ve kurumsal düzeyde geliştirirse başarıyı bunun doğruladığını göstermektedir. Burada hangi sistem katı, dogmatik yanını aşmış, demokratik düzende büyük önem taşıyan uzlaşma sanatını, ilkesizliğe düşürmeden uygulama ustalığını başarıyla uygularsa, o gücün gelişme şansını sürekli kılacaktır. Bu tanımlama çerçevesini tarihi, somut örneklerle uzun uzun anlatmak mümkün. Benim için yeri burası değil, ama sizler uzun uzun tartışabilir, değerlendirebilir, sonuç çıkartabilirsiniz.

2- Türkiye gerçeğine bu ana tanımlama çerçevesinde bakmak büyük önem taşır. Yüzyılın hatta birkaç yüzyılın bu nitelikte yani ulusal, sınıfsal, dinsel, etnik kavgalarını en çok yaşayan, belki de hepsinin izdüşümünü temsil eden minyatür bir ülke, dünyanın odaklarından biri konumundadır. Hatta denilebilir ki, belki de en sıcak bir ülkesidir. Doğu-batının etkilerinin tarihsel karmaşası kadar çağın tüm önemli gelişmelerini yaşayan, dıştan şiddetle etkilenmek kadar etkileyen, uluslaşmanın ağır sınıfsal, kültürel, etnik, dini boyutlarını tam başarıyla çözmemiş bunun sancılarını yaşayan, yüzyılı aşarken bu darboğazı artık klasik devlet modelinde ya daha sıkışarak-tutuculaşarak daralma biçiminde, ya da çağdaş ve gerçek bir demokratik açılımla yırtıp yeni bir yüzyılı, 2000'li yılları yaşamaya yönelecek bir ülke konumundadır. Çarpıcı bir geçiş ülkesidir. Dolayısıyla devlet ve demokrasi tartışmaları canlı ve somuttur. Toplum derin bir demokrasi arayışındadır. Devlet tüm tutucu kesimlere rağmen, demokratik dönüşüm ihtiyacını şiddetle duymaktadır. Gerçekçi ve kapsamlı çağdaş ölçülerde bir demokrasi projesi şiddetli bir ihtiyaç olmakla birlikte, programlaşma ve uygulama öncülüğünden yoksunluk büyük bir sorun teşkil etmektedir. 12 Eylül'ün daha da daralttığı anayasa ve onun bile gelişmeyen kurumsalları tutuculuğun önemli bir hukuki dayanağı iken, bunu aşabilecek başta siyasi partiler olmak üzere sivil kurumların zayıflığı, demokratik niteliklerinin fazla gelişmeyişi

ağır toplumsal sorunların demokratik çözümünü zorlamakta, hatta kilitlemektedir. Tabii bunda yaşanan düşük yoğunluklu savaşın etkisi çok önemli olmakla birlikte, sivil toplumun sorunun çözümünü sürekli orduya bırakması, ordunun bile artık yeter dediği noktaya çoktan gelmesi, durumu daha da katılaştırmakta, sahte, savaş rantına dayalı tehlikeli kesimlerin oluşumuna yol açmakta, zincirleme etkilerle toplum hiç de hak etmediği bir nefessizliği yaşamakta tarihi demokratik dönüşüm şansı kullanılmamaktadır. Ordu, durumun daha da kötüye gitmemesi için kapsamlı MGK konseptleriyle siyaset ve hatta sivil topluma dolaylı, uyarıcı özgün bir denetimi dayatmakla bu geçiş aşamasında rolünü oynamaya çalışmaktadır. Bu bir çözüm olmaktan çok, çözüme zorlayan bir beklenti konumu yaratmakta, ama çözüm güçlerinin mevcut hali bunu ya anlamamakta, ya da daha çok çıkarlarına uygun görmedikleri için geçiştirmeye, yozlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Devlet ve toplumun demokratik dönüşüm sorunu önemini artırarak çözümü zorlayacaktır. Ekonomik ve toplumsal yapılar kadar ve hatta son yılların moda deyimiyle globalleşmenin artan gerçeği, eskiyi aşmada her geçen gün etkinliğini dayatacaktır. Dolayısıyla mevcut geçiş aşaması için demokratik dönüşüm projesi her partinin sivil toplum grubunun, hatta kapsamlı bir çalışma olarak ordunun gündeminde olup toplumsal dayanak ve hedeflerine uygun çözüm peşinde koşup eksik olmayan bir mücadeleci kimliğe bürünmektedir. Diğer bir anlamda sağ ve sol yapılanmalarda da bu durum geçerliliğini korumaktadır. Genelde bir konsensüs sağlanmış değildir. Arayışlar daha çok bencil çıkarlar biçiminde yürümekte, anlamlı ve ilerletici ittifaklar gücü gelişmemektedir. Büyük sermaye ve medya bu konuda daha fazla öne çıkmaktadır. Ordu, 28 Şubat uygulama esaslarına bağlılığını korumakta, Batı tipi bir demokratik gelişmeye açık olmakla birlikte, kontrollü davranmakta ve fazla hızlandırıcı olmamaktadır. Böyle bir dengeleme veya kilitlemenin aşılması büyük önem taşıyıp, çözüm ve uygulamaya kavuşması halinde toplumun çok yüksek potansiyeli önemli sıçramalara yol açabilecek güç ve kıvamdadır.

Aslında kilit bir rol oynayabilecek sol kendini aşmak ve çözümleyici olmak şurada kalsın, daha da kısırlaşması ve güçten düşmesiyle en zayıf konumdadır. Tüm grupların sağlıklı bir demokratikleşme yaklaşımı kadar ittifaka ve kapsamlı örgütlenmeye ihtiyaçları vardır. Alternatif olabilmeleri bu yönlü sorunlarını çözmelerine bağlıdır. Kısaca son bir-iki yüzyılı her türlü şiddetle dolu geçen Türkiye'nin, yeni yüzyılı, 2000'leri derin bir demokratik devlet, toplum ve onun barışçıl gelişimiyle yükselen bir tarihi sürece muhtaç olduğu, tarihsel görevin bu olduğu açıktır.

3- PKK de gerek ulusal gerekse uluslararası gerçekliğin, özellikle 20. yüzyılın son çeyreğinin de fırtınalı bir oluşum olarak ortaya çıkıp benzeri ideolojik, siyasi, örgütsel yapılanmaları yoğun yaşamak kadar, acımasız şiddetine hem yol açtı, hem de içinde ve dışında maruz kaldı. Yeni aşamada da PKK üzerinde durmak gerçekten büyük önem taşımaktadır. Hatta gerek Türkiye gündeminin kilitlenmekten kurtulması, gerekse uluslararası ve

bölgesel zorluklardan, etkileme ve etkilenmelerden olumlu yararlanması için, kendini sıkı gözden geçirmeye, dünya çapındaki dönüşümde payını görmeye ve gerçekleştirmeye şiddetle muhtaçtır. Bu ancak bir kongre çerçevesinde mümkündür ve zaten gelişmeler de olağanüstü biçimde buna zorlamış bulunmaktadır. Bu konuları daha önce de vurgulamıştım. Çok kısa geçeceğim.

PKK'nin klasik çizgisi aslında '90'ların başında rolünü önemli oranda ve olumlu oynamıştı. '93 açılımları eğer '94 kongresinde gereken ifadeye kavuşsaydı, bu, olumlu yönü ağır basan bir gelişme olurdu. İçten ve dıştan kendini aşırı dayatan, devletin de, PKK'nin de normal olmayan ve kontrolünden çıkan kişiliklerin yoğun çeteleşme eğilimi tüm gücümüzü, özellikle beni çok zorladı. Yaratıcı gelişmeye fırsat bırakmadı. Bunda özeleştirel olmak önemlidir. '98 kongresiyle bu durum kısmen aşılmaya çalışıldıysa da, yine statükocu konumdan çıkmadığı bir gerçektir. Ordunun inisiyatifleriyle devlet '95'ten itibaren kendini tekrar MGK konseptlerine göre toparlamaya çalışırken, daha öngörülü olup buna yanıt vermede yeterince derinlikte ve uygulama gücünde olunamadı. '93'de durum biraz böyledir. Halbuki dünya, bölge ve Türkiye gerçekliği tarihi dönüşmeleri yaşamak zorunda olup, buna ancak en erken öngörü ve pratikle yanıt verenler sağlam ve gelişkin çıkacaklardı.

Bu konuda yine dünya çapında birçok trajik gelişme yaşandı. Özellikle eski Sovyet ülkelerinde ve dört kıtada. Bu trajediden PKK de payını aldı. Bunun kapsamlı ideolojik, siyasal ve pratik yönlerine girmeyeceğim. Çoğunlukla iyi bilmektesiniz. Kısaca olağanüstü kongre sürecine böyle gelindiği ve hayli tarihi ders, sonuç çıkarmak ve yeni döneme bu temelde yüklenmek gereği de açık ve kaçınılmazdır.

4- 2000'li yılların kapsamlı bir dünya, bölge ve Türkiye değerlendirmesini bu ana çizgiler temelinde yapmakta, yeni teorik, programatik ve örgütsel-pratik yaklaşımlarımızı geliştirmekte güçlük çekmeyeceğiniz kanısındayım. Temel görev alanı Türkiye olduğuna göre, güncel toplum ve devlet çözümlerini, bunda Kürt gerçekliğinin özgün yerini derinliğine yapabilecek güçte olduğunuza inanıyorum. Sonuçta kapsamlı bir demokratik cumhuriyet projesi ve onun en önemli bir parçası olarak da gerek içte yaşanan muazzam feodal toplum yapıları ve etkileri, gerek dıştan yüklenen baskı tarzının doğru çözümlenmesi demokratik cumhuriyet projesine, demokratik çözümle birlik yolunu yeni ve çarpıcı olarak ortaya koyacaktır. Bölgenin en çok demokrasiye muhtaç ülkesi ve halkı olarak etkileme ve etkilene şansının en yüksek bir süreci yaşadığı, yasal alanın çok zayıf çalışmasında bile çarpıcı olarak ortaya çıkmıştır. Demokratikleşmede motor rol oynama söz konusudur. Kürt sorunu bu çerçevede aslında ilk defa bir çözüm şansını da pratikte yakalamış bulunmaktadır. Dolayısıyla geçmiş dönemlerin ütopyik yanı ağır basan PKK programı ve ona yön veren teorik çerçeve zaten çoktan değişen, dönüşen bir dünya ve Türkiye realitesi sonucu bu biçimde aşılmak ve çözümünü bulmak durumundadır. Unutmamak gerekir ki, eski PKK programı en ayrılıkçı gibi gösterilmeye çalışıldığı dönemde bile, özgür birlik için bağımsızlık formülüne sıkıca bağlıydı ve esasta bu ilkinden hiç kopmadı . Ama açılmınamadı, kötü kullanılmaktan kendini tedbirleştiremedi. Bütünleşmenin önemine göre uygulanma geliştiremedi. Burada önemli puanlar kaybetti. O halde tüm Türkiye temelinde teorik, programsal açılım bu tarihi dersler temelinde kesinlikle mümkün ve gereklidir. Bunu ileri, öncü düzeyde yapabilecek konumdasınız, bununla karşı karşıyasınız. Kürt sorunu da parça olarak yerini, gerçekçi bütünlüğe hem ülke, hem devlet çapında demokratik çözümle oturtularak, kısıtlı yasal ortamı esas almakla birlikte, açık demokratik açılımla kendini ifade edecektir. Eskiden her şey esasta olmasa da parçaya göreymi. Ama yeni dönemde gerçekte olması gerektiği gibi parçanın bütünlüğün içinde yasal temeli esas almak kadar, onun demokratik mücadelesiyle geliştirilmesi, çözüme evrimsel olarak böyle gitmesi söz konusu olacaktır.

5- Bu anlamda geçmişte yanlışlıkları kadar aşırılığıyla da eleştirilecek temelde şiddet ağırlıklı mücadele, bir demokratik devrim sürecinin yöntemi olarak değerlendirilirken, artık buna stratejik olarak son verme ve temel mücadele yönteminin demokrat çerçevelerde barışçıl olacağı açıktır. En son tartışacağımız bir konu da şüphesiz bu olacaktır. Geçmişte uygulanan şiddetin yanlışlıkları ve aşırılıklarını önemle değerlendirmek vazgeçilmez temel görevimizdir. Devrimin şiddet anlayışına çok ters ve çoğu suç teşkil eden gelişmeler bilinmektedir. Benim karşı çıktığım ağırlıklı olarak 1988-'98 arası bu çizgi dışı ve giderek ürperten, büyük acılara yol açan ve bizi büyük çıkmaza saplatan, esasta şiddet uygulamalarındaki yozlaşmaydı. Bu yıllar benim açımdan yüzde doksan bu anlayış ve kişiliklere karşı verildi. Dolayısıyla erkenden devlet yaklaşımlarını görmek kadar, çözüm alternatiflerini geliştirememenin de en temel nedenidir. Bunu çok iyi değerlendirmek, herkes payına düşeni görmek ve doğruya ulaşmak göreviyle, özeleştirme ve gerekli dönüşüm çabalarıyla karşı karşıyadır.

Aslında benim '93'lerden beri daha yoğun açmaya çalıştığım bu durum, mevcut konumumun bir nedeni olmak kadar, şimdiki konumumla bunu aşmayı da böyle bir gerçeklik temelinde ele alıyorum. Çok zor ve gecikmeli de olsa özünde doğru ve açıktır. Olumlu etkileri de her alanda, birçok çevrede, sizlerde -çok ağır ve talihsiz bir konumda olmanıza rağmen- ve Türkiye'de bile bu çarpıcı bir biçimde kendini göstermektedir. Özeleştiriler lafla olmaz. Gerektiğinde çok trajik sonuçlara yol açsa da, bu biçimde büyük çalışmalarla olur. Benim trajedim, bu konuda yoldaş ve dost geçinenlerin inanılmaz gaffetleri kadar, ihanetten daha tehlikeli yaklaşımların sonucudur. Ama eğer büyümek cücelik biçiminde olmayacaksa, hele tutuculukta çakılıp kalınmayacaksa; iddialarını, çözüm gücü

olma hedeflerini yitirmeyen tüm kişi ve kurumların benzer konumları yaşamaları gerekiyor. Gelişme düz olmuyor. Kendini kandırarak da hiç olmuyor.

Bu ana maddede ifade etmek istediğim, kısaca yeni programda da ifadesini bulacak bu temel taktik konusunda değerlendirme ve hedef saptamanızı, böylesi bir geçmiş eleştirisi kadar gerçekçi ve dönüşümü kaçınılmaz kılan bir özleştiriyile ancak anlamını ve yerini bulacaktır. Demokratik çözüm projesi, programı demokratik kişilik, örgüt ve davranış ister. Savaşı yanlış verenin aşırılıkları kadar teorik ve pratik eğitimden yeterince nasibini alamayanların savaş çözülmesinden doğru bir barış çözümüne geçmeleri zordur. Yaşanılan savaşın teorisi ne kadar önemli idiye ve bunda bile çok geri, yanlış ve yöntem dışı kalındıysa, barışın, daha genelde demokratik çözümün teorik ve uygulama yöntemlerinde de aynı duruma düşmemek, yetkin teorik siyasi çizgi yaklaşımı ile birlikte örgütsel uygulama yeteneği ister. Tartışma ve değerlendirmelerinizde bunun açılım çabaları içinde olduğunuza ve temel sonuçlara ulaşmakta zorluk çekmeyeceğinize olan inancımı yine de belirtmek isterim.

6- Analitik yönü olan bu temel beş madde dışında pratik yanı ağır basan hususlara düşünce ve önerilerime geçmek istiyorum. Birincisi; sizlerin de birçok açıklamalarınızda vurguladığınız geri çekilmenin stratejik bir karar olmak kadar, tüm silahlı birimleri kapsamasına ilişkindir. Bizzat Genelkurmay Başkanı'nın tahmini de olsa bir kısım gücümüzün kalabileceğini, olasılık dahilinde de olsa belirtmesi önemlidir. Yani biraz kuşku vardır. Hatta sağ basında "hep yaptıkları kış geri çekilmesi ve hazırlıklarıdır" biçiminde propaganda bile yapılmaktadır. Yine her an silahlı mücadeleye başlayacakmışız gibi tahminler de yapılmaktadır. Ayrıyeten dışta üslenme durumunuz yanlış değerlendirmelere konu olmaktadır. Bazı tehlikeleri beraberinde getirmektedir. Gerek yanlış anlamalara son vermek ve gerekse bu tarihi dönüşüm sürecinin hazırlıklarını doğru, kapsamlı yapabilmeniz için, geçmişten de ders çıkartarak, stratejik kararlara tam bağlılık ve gereklerini güvenlik içinde tam yerine getirmek önemlidir. Yani güçlerimizi mümkünse en kısa sürede, ama güvenlik içinde tamamen sınır dışına çekme ve hazırlıkların özüne uygun üstlendirme, emniyet altında yeni sürecin dersleri temelinde eğitime, bulundukları alanlarda pratik görevlerine, esas görevlerine zarar vermeyecek biçimde katkıda bulunma söz konusudur. Kısaca bu adımla Türkiye'de ve dünyada silahlı mücadeleye son vermek kadar, güçlerin Türkiye'den disiplin içinde çekildikleri bilgisini gerçekçi olarak devlete, topluma ve ara güçlere inandırıcı kılmak durumundasınız. Bunda kuşku ve yanlış değerlendirmelere fırsat vermemelisiniz. Tarihi bir dönüşüm kararlılığının olağanüstü kongre çapında yürütüldüğünü, bu adımın değerinin böyle anlaşılması gerektiğini, yapacağınız kapsamlı kurumsal ve bireysel açıklamalarla tüm Türkiye ve dünyaya inandırıcı ve öğretici kılmalısınız. Geri çekilmede, sözde boşluğu değerlendirmek isteyen bazı grupların sonuç almaları mümkün değildir. Ortam belki biraz provoke edilmek istenebilir. Ama sempatican kitleyi çekmeleri, etkilemeleri mümkün olmaz. Kaldı ki bunun tedbirlerini de geliştirmek zor değildir. Bu temel görevlere hazırlık sürecinde, alanların özgün süreklilik isteyen çalışmaları vardır. Özellikle temel hedeflerden sapmamak, çalışmaların planlı yürütmesine özen göstermek, her alanın daha artan bir etkinlikle ama dönemin ruhuna, çizgisine, uygulama esaslarına başarı ölçütlerinde yaklaşım göstermek ihmale gelmez. En önemlisi de gelen ve ağır bir eğitimsizliği yaşayan tüm güçlerin, geçmiş pratikleri kadar, yeni kongrenin gerçeklerine uygun dönüşümü temel alan eğitimleri esastır. Geri çekilmenin en temel nedenlerinden biri de bu husustur. Savaşı da, barışı da yürütemeyen kişilik mutlaka aşılmalı ve dönem görevlerine göre kesin formüle edilmelidir. Başka türlü birlikte yürütemeyeceği çok önceden vurgulanmıştı. Hazır görev kadrolarına ulaşmak en temel görevinizdir.

7- Türkiye'de son pratik gelişmeler ve nasıl yaklaşım gösterilmesi gerektiği daha büyük önem taşıyor. Yüksek sorumluluk ve yaratıcı yaklaşım göstermeyi bilmek gerekir.

Ağustos başındaki çağırım oldukça yankı buldu. Çeşitli yorumlar yapıldı. Devlet daha çok pratik sonuçlarını gözleme yaklaşımını esas aldı. Özellikle geçmişteki benzer çağrılar nedeniyle hayli kuşkulu ve ihtiyatlı olma gereğini duydu. Tavrımızın ve buna katılımımızın stratejik bir çizgi

gereği olduğunu daha kapsamlı çalışma, yaklaşım ve örneklerle iletilmesi gereği vardır. Aslında devletin tümüyle duyarsız yaklaştığı söylenemez. Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Genelkurmay Başkanı'nın değerlendirmelerinde, yasal çerçevede çözüm konusunda sınırlı da olsa bazı işaretleri görmek mümkün. Kamuoyunda, basında daha açık tutum ve beklentiler ortaya çıktı. Her şart altında yok etmeci yaklaşım güçleri de vardı. Ama eskiye nazaran daraltmışlardı. Bu süreçte uluslararası güçlerin yaklaşımlarının fazla belirleyici değeri olmayacağı, olumluysa Türkiye üzerinde etkili olabileceği de diğer bir gelişmeydi.

Çağrım temelinde önemli bir pratik adımı daha önermeye çalışacağım. Özlü ve derinden anlamak ve takip etmek, yine yaratıcı yaklaşmak sonuçların olumlu gelişmesi açısından önemlidir. Genelde tüm kamuoyunda, özeldede devlet kademelerinde, PKK adına seslendirilen yaklaşımların, tutarlılık ve uygulama düzeyi belirlenmeye çalışılıyor. Yanıtları buna göre geliştiriyor. Başka deneylerde pek gözükmeyen bir çözüm dilini bulmak ve uygulamak gereği ile karşı karşıya bulunduğu açık. Uzun uzun gerekçeleri sıralandırılabilir bu önerimin temeli, bir demokratik çözüm ve barış grubunun silahlarıyla birlikte, Merkez Komite kararıyla, hazırlanacak öneri ve mektuplarla yasal demokratik cumhuriyet katılımını gerçekleştirmesidir. Bilindiği üzere son af tartışmaları ve ardından gelen veto, yine terörle mücadele yasasındaki daha da daraltılarak basında pişmanlık denilen yasanın çıkarılması bizlerle yakından ilgilidir. Affın dışında tutulmak kadar, yönetici kesimin anti-terör yasasının dışında tutulması bunu açık gösteriyor. Burada bir noktaya daha açıklık getirme gereği var. Anti-terör yasasına pişmanlık denmesi kamuoyu ve basının bir yaklaşımıdır. Ayrıca savaş sürecindeki yaklaşımı ifade ediyor. Silahlı çatışmaya son vermekle pişmanlığın bir anlamı kalmadığı gibi, şiddete son vermeyi örgütün kendisi gerçekleştirmiş olup, yasal demokratik katılımını da temel ilke olarak esas almaktadır. Bundan sonra devlet eğer ileri bir çözümü istiyorsa, konuya şüphesiz daha değişik ve bu gelişimin ışığında bakacaktır. Olağanüstü 7. Kongre çizgisi de diyebileceğimiz gelişme esas alınacaktır. Dolayısıyla bu af yasalarına, bu gelişmelerin gereklerine göre yaklaşmak gerekiyor. Şüphesiz iyi niyet ve barışın mesajını taşımak durumundaki bu takımın seçilmesine dikkat etmek gerekir. Yasa gereği serbest kalmaları gerekecek. Bunun için hiçbir hakkında şimdiye kadar bir soruşturma ve kovuşturmanın yürütülmemiş olması, kanıtlanabilir ölüm ile sonuçlanmış bir çatışmaya girmemiş olmaları bunun bir gereğidir. Sorumlusunun tanınmış, yazılı ve sözlü mesajları temsilde ve ulaştırmada güçlü, yetenekli olması uygundur. Cezaevinden çıkan arkadaşlar bu grubun tespitini daha iyi yapabilirler. Bir kısmı bayan da olabilir. Sanıyorum kısa sürede bu nitelikte bir grubu hazırlamanız zor olmayacaktır.

Verilmesi gereken mesajlara gelince; dört önemli makama ya tek bir mektup ya da konularına ve beklentilerinize, dileklerinize (şart değil) göre ayrı ayrı da yazabilirsiniz. Bu makamlar Cumhurbaşkanı, Başbakan, TBMM Başkanı ve Genelkurmay Başkanıdır. Anlamlı, fazla uzun olmayan, olgun ve saygın bir dille konum ve dileklerinizi, Merkez Komite adına yazmanız uygun olacaktır diye düşünüyorum. Temelde benim, İmralı, hatta daha önceki çözüm ve barış çağrıma bağlılığın bir gereği ve geline nokta en doğru seçeneğin bu olduğu, yasal demokratik cumhuriyete katılım ve güç vermenin en doğru çözüm olacağı, genelde Türkiye'nin iç ve dış zorluklarını aşmada bu tavrın büyük değer taşıyacağı ve rol oynayacağı, ayrıca son depremin bu kadar büyüttüğü acılardan sonra başka türlü davranılmayacağı, acıların giderilmesinde en iyi katkınızın bu olacağı, ayrıca gelen grubun bir barış ve kardeşlik mesajını taşıdığı, bunda başarılı olunursa olağanüstü kongre kararıyla tüm varlığımızla demokratik cumhuriyete yasalar temelinde katılmaya hazır olunacağı, düşünülen demokratik reformlarla gelen affın veya yeniden düzenlenecek şiddete tümüyle son verme temelinde bir yasal düzenlemenin bunda büyük kolaylık sağlayacağı önemle vurgulanır. Gerek mektupların içeriği ve gerekse uygun görülürse hepsine eklenecek böyle genel bir çözüm yaklaşımı planımız sanırım gelişmeleri olumlu yönde hızlandırabilecektir. Eğer uygun görülürse grup temsilciliği temelinde ve kongre sonrasında yasal çerçeveye uygun dileklerinizi de belirtebilir, bunun ön çalışmalarını yapabilirsiniz. Bazı arabulucular değerlendirilebilir. En geç mümkünse bu ayın yirmisinden sonra hareket geçilebilir. Sakıncası olmazsa, uygun görülürse ve gelişmeler bu yönde olursa, kamuoyuna kapsamlı ilan ve değerlendirmelerle sunulur. Bu girişim eğer düşünüldüğü gibi yürürse, aradaki

buzdağını bozacaktır. Her şeyden önce güven sorununa karşılıklı olarak önemli bir çözüm getirilebilir. Kamuoyu ve basın daha olumlu rol oynayabilir, reform süreci hız kazanabilir. Bunun ardından daha tarihi ve miladi adımlar atılabilir.

Sanırım dönemin diline en uygun yaklaşımdır. Birçok önemli gelişmeye yol açabilir. Gerekleri doğru yerine getirilirse, kayıp pek olmayan bir adım olduğu açıktır. Bu adımın da bu temelde atılmasıyla sanırım devlet katında daha gerçekçi adımlar planlanıp atılabilecektir. İç ve dış gelişmeler buna hayli uygundur. Kamuoyunda önemli gelişmeler çıkar. Aslında fiili olarak devlet ve toplum seviyesinde tarihi bir demokratik diyalog ve uzlaşma süreci başlamış olacaktır. Dolaylı gelişmeler yerini daha güven veren direkt yaklaşımlara bırakacaktır.

Sonuç olarak bu bir öneridir. Uygulandığında birçok husus netlik kazanacaktır. Hatta kongre sürecinin gelişimi üzerinde de önemli etkilere bulunacaktır. Sonuçlarına göre kongreniz ve hatta pratik yönelimleriniz daha gerçekçi ve verimli olabilir. Bu nedenlerle bu adımı bir an önce düzenlemek ve başarıyla atmak çözümleyici bir anlama sahiptir. Teknik düzenlenmesine de dikkat edin. Sanırım ya kapıdan resmen girilir, ya da Kuzey Irak'ta bir nokta da olabilir. Oradaki tanıdık dost güçler aracılığıyla, hatta birlikte resmi bir noktadan hareket edilebilir. Olumsuz yansımaya azami dikkat gösterilir. Sınırın içinden de düşünülebilir. İrtibatınızın sonradan sürmesi de düşünülebilir. Grup sorumlusunu bilsem uygun olabilir. Ama haber vermeden de uygulansa bir şey olmaz. Yanlış anlaşılmasın ve doğru yansıma tedbirinizi çok yönlü alırsınız. Tabii başta grup temsilcisi olmak üzere, tüm grup elemanları da başta benim çağırım olmak üzere, mektuplarınızın özüne uymak ve onun devlet ve topluma taşırılmasında rolünü oynamak üzere bu adımı attıklarını bilmek ve öyle hareket etmek konusunda yaratıcı, sorumlu ve sabırlı davranmayı bilmeli ve doğru adımlarla başarı için yürüme gücünde olmalıdırlar.

Ayrıca herhangi bir olumsuzluk ve başarısızlık halinde hazırladığınız belgelerin bir kopyası olmalı, gerektiğinde değerlendirmeli ve başta yasal çalışma olmak üzere benzeri arabulucular kanalıyla bu adımı sonuna kadar götürmelisiniz. Yalnız esas olan öneridir. Diğer yollar sonra bilgimiz dahilinde düşünülebilir.

8- Yasal demokratik siyasi çalışmanın her alanda artan önemine göre doğru bir tarzın tutturulması giderek önem kazanıyor. Geniş kitle temeline rağmen yasal demokratik mücadeleden anlamayan, düzenin bile gerisinde çalışanlarla bu alan değerlendirilemez. Yapılan çok yanlışlık var. Yaygın tutuklamalara ve gerilemelere yol açıyor. Çıkarıcı, rantçı yaklaşımlar çoğunlukla boy veriyor. Yine bu alanların gerek kırsal ile iş yapma, kırsaldan daha ucuz, rahat çalışma yerleri olarak ele alınması bilinen olumsuzluklara, parti kapatma ve tutuklanmalara yol açtı. Kısaca demokratik siyasi çözümün bu imkanı iyi değerlendirilemedi. Yönetimleri ise kendini devlet ile PKK arasında sıkışmış buldu. Halbuki sorun bu değildi. Buna gerek yoktu. Tutarlı bir demokrasi programı ve örgütlenmesiyle çok ihtiyaç duyulan demokratik çözüm aracı rolünü oynamaları gerekir. Hiç olmazsa bundan sonra buna destek olmak, yanlış yaklaşımlara fırsat vermemek yine de önemlidir. Yasal çalışma alanı veya benzeri oluşumlarla, yasal çerçevede demokratik rol oynatmak için daha yakinen ilgilenmek, geçmiş yanlışlıklara düşmelerine yol açmamak, demokratik çözümün önemli bir halkası olarak işler kılmak, kendi içinde klasik partililik yerine dönemin gerekli kıldığı demokratik sistemini teorik ve pratik eğitimi vermek, program ve örgütlenmesini yürütebilecek kadroları yürütücü kılmak, çözüm bekleyen temel sorunlarıdır. Doğru ittifaklara gidebilecek yetenek de gerekir. Demokratik bir ittifak olmadan benzer güçlerin toparlanması zordur.

PKK'nin yeni dönem barış çizgisi yürürse, açık ki Türkiye'de yasal demokratik çalışmayı esas alacak, ya birini destekleyecek, ya da yeni bir oluşuma gidecektir. Eski tarz çalışmayacaktır. Adından programına kadar bir değişiklikte ancak bu çalışmalara katılabilecektir. Aslında bu tarz halkın olduğu her alanda Avrupa'da bile geçerliliğini öne çıkaracaktır. Yasal demokratik çalışmanın

program, örgüt ve çalışma tarzına hazırlık ve pratik adımlara başarılı yaklaşım büyük önem taşımaktadır ve buna yanıt olmak gerekir.

9- Kuzey Irak çalışmalarınız ve oradaki üslenmeniz konusunda fazla yeni bir şey söylemek durumunda değilim. Ama giderek hassasiyet kazandığı, geri çekilmenin beraberinde sorunları daha da ciddileştirceği beklenmelidir. Mükünse kapsamlı bir ateşkesle birlikte, serbest siyasi çalışma koşullarında anlaşılırsa yeni siyasi oluşum ve gelişmelerde rol oynamak daha doğrudur. Çatışmaya çok zorunlu olmadıkça meydan vermemek uygundur. Demokratik yanı olan cepheleşmeye gidilebileceği, katılabileceği vurgulanmıştı. Klasik güçlerle de yeni ilişkiler mümkündür. Çünkü silahlı çatışmaya son verdikten sonra Türkiye'yle daha iyi ilişkiler kurulabilir. Veya buna özen göstermek, hatta bu sahada dolaylı, direkt diyaloglara fırsat bulmak mümkündür. Türkiye esasta orada Kürt sorununda kendi çözümünü, Kürt politikasını güvenle oluşturabilmeli, uygulayabilmelidir. Çözümü devletlerle değil bizzat Kürtlerle geliştirebilmelidir. Klasik kuşkucu, bastırmacı ve potansiyel tehlike konumuna son verilmeli, bu durum aşılmalıdır. Bunun tam zamanıdır. Kürt politikası açısından oradan Türkiye'yi kazanmak büyük önem taşır, çözümde kilit rol oynar. Ürkütme, potansiyel tehlike olarak yansıma son derece olumsuz sonuçlara yol açar. Yeni Kürt oluşumu esasta Irak'tan ziyade Türkiye ile uzlaşmayla şekillenecektir veya bu yaklaşım ciddiye alınmalıdır. Irak'la uzlaşma ancak bu temel anlam kazanabilir ve geçerli olur.

Uzun vadede ve eğer başarılı olunursa Türkiye'ye dönüşle birlikte demokratik bir eğilim, partileşme ve ittifak gücü olarak hem halk, hem kadro gücümüzün daha şimdiden özgüçlerine dayalı çalışmayı bilmeleri, bu gücü göstermeleri ihmale gelmez. İran ve Suriye Kürtleri için de benzer yasal demokratik, kültürel birlikler geliştirmek, eskiden varolanlara yeni dönem koşullarınca biçim vermek sonuç verebilecektir. Bölgede demokratik gelişmenin öncülüğü gibi tarihi bir rol söz konusudur. Sanat, kültür çalışmalarıyla birlikte yürütülecek demokratik mücadele, son derece verimli ürünler verebilir. Kongrenizin bu yönlü sorunlara da başarılı yanıtlar vereceğine inancımı belirtiyorum.

10- Avrupa ve uluslararası ilişkilerde de yeni dönemin ruhuna ve çizgisine göre hareket etmek önemlidir. Her bakımdan gözden geçirilmesi gerekir. Avrupa'daki halk kitlesi, yasal demokratik kitle çalışması daha derinliğine ve ülkedeki demokratik mücadeleye doğru kanalize edilmesi halinde rol oynayabilir. Ülkeden kopmama kadar, düşmanlık temelinde değil demokratik Türkiye hedefiyle hareket etmeleri, buna göre çaba sahibi haline gelmeleri, bunun yetkin bilinç ve örgütsel çalışmalarını göstermeleri gerekir. Demokratik barış çizgisini özümseme ve uygulama gücü bir sorundur. Eskiden gücü silahta olan, çözümü burada gören halka barışı ve demokratik çözümü göstermek, uygulamada belirleyici konumda olduklarını bilerek öz çaba sahibi kılınmaları yeni dönemin gereğidir. Çalışan kadroların da bu güçte olmaları, gerçekten başarılı bir emeğin sahibi kılınmaları, dar emir, dernek yöneticisi çıkmazından kurtulmaları şarttır. Genelde bu tıkanmış kadro çok sorun çıkarıyor. Yasalara, demokrasinin gereklerine uymayı bilmediğinden çok ağır tahribatlara yol açmışlardır. Her bakımdan dönemin gereklerine göre kendilerini ve kitleyi eğitmeleri temelinde önemli görevlere gelebilirler. Cevat olayında da görüldü. Yanlış çalışmaları çok zarar verir. Yapılan çalışma yasal ve demokratik olmayı çok iyi bilmelidir. Yeni dönem buna fazlasıyla imkan veriyor.

Diğer bir husus diplomasi denilen çalışmalardır. Bu çalışmalar da dönemin gereklerine göre gözden geçirilmelidir. Eğer barış çizgisi yürüycekse burada da Türkiye'yi zorlamak yerine özellikle AB'nin kriterlerine gelmede kolaylık sağlamak gerekir. Dışlayıcı değil, yakınlaştırmacı olmak doğrudur. Ayrıca sanki dış güçlerden medet istiyormuşuz yaklaşımında olmamak, daha çok Türkiye ile yakınlaşmada, çözüme gitmede yardımcı olmaları istenir. Bize dayanıp Türkiye'ye, Türkiye'ye dayanıp bize politika yapma dönemine son vermek, alet olmamak çok önemlidir. Ayrıca ağırlığı direkt Türkiye ile bizzat ilişkilere vermek bundan sonra esas olmalıdır. Yani sorunlarımızı aramızda halletme daha doğrudur. Buna hizmet temelinde dış güç ilişkileri anlamlıdır. Kongre sürecinde buna uygun açılımlar, pratik adımlar daha sonuç verir.

11- Kadın özgürlük partisinin mesajını aldım. Derin, anlamlı ve yüce duygu yüklenimli bağlıklıklarına değer biçmek zordur. Benim için son yılların en zor çalışmasıydı. Konu hassastı. Ağır duygu yüklüydü. Bin yıllık sorunların kördüğüm olmuş, acımasız savaş kurallarından, derslerinden tutalım, güzellik, eşitlik, emek yüklü yeni yaklaşım ve yaşam tarzlarını açıklığa kavuşturmak, bunu da özgüçlerine dayalı kılmak biçiminde bir yol tuttun. Çok az cesaret edilen ama klasik olmayan, üstünlük ve hakimiyete yer vermeyen bir yaklaşım olacaksa böyle olmalıydı. Cins ile toplum ve siyaset arasındaki bağ doğru kavranılmalıydı. Ayrıca kadınla ancak güzel yaşanılabilirdi. Bunun öz ve biçim sorunlarına cevap gerekirdi. Önemli aşamalar kat edilmesine rağmen bana göre eksik kalmıştı. Ayrıca benim etrafımda kadını aşırı feda edecek patlatacak bir duygu atmosferi çok zorlayıcıydı. Son dönemde bu daha da artmıştı. Dolayısıyla bu kazanılan derinlikli duygu ve düşünce güçlerini dünyada da kendini gösteren kadını obje olmaktan çıkarıp subje, öz kimliklerine dayalı bilinç ve irade güçleri haline gelmeleri somut gerçekliğimizde büyük önem taşıyor. Partileşme bunun iddialı bir adımıdır. Bununla şüphesiz bin yılların erkek egemenlikli toplum dünyası yerine, kadının özgün ve özgür irade ile bilincine, doğru bir toplum paylaşımına, bu temelde alt ve üst yapıyı yeniden şekillendirmede yerlerini belirlemeye sahip çıkmaya çalışacaklardır. Program, örgüt ve yaşam tarzıyla kendilerini yeniden gerçekleştirmeye bu temelde ilkeli yürüyeceklerdir. Gereğine derinden inanıyorum. Yaşamlarını buna adamalarına büyük saygı gösteriyorum. Onların, daha doğmadan erkeklerin karıları olmak yerine halkın, sevginin, güzelliğin kadını olmaları gerekir öncelikle. Barış dönemlerinde bu soylu erdemleri daha çok geliştireceklerine, kölece bağımlı değil, özgürlüğün güzelce sürükleyici gücü olmalarına, bunun belki de 21. yüzyılın en sürükleyici bir devrimci çalışması olacağına ve başaracaklarına büyük değer vermek kadar, inanıyorum. Büyük fedakarlık, cesaret güçlerini yeni dönemin her çalışma alanında istedikleri, inandıkları ve başardıkları oranda kullanmalarını diliyorum. Hepsine büyük özlemle, saygı ve sevgilerimi belirtiyorum.

12- Kendi durumuma ve devlet yaklaşımlarına gelince; fazla bir yenilik olmadığını söylemek gerekir. Mahkeme sonrası idam tartışması devam etti. Duygusalık yerine daha mantıklı yorumlar gelişti. Ama sonuçta gelişmelerin olumlu veya olumsuz yöne kayışta en temel problem olduğu, kapsamını genişleterek bu konunun süreceği anlaşılmaktadır. Bana ve diğer idam verilmiş PKK'lilere infaz konusunda MHP'nin infazcı yaklaşım tutumu daha çok taban için sürdürülmekte; gücü yeterse sonuna kadar bu tavrını sürdürecektir. Hatta politik malzeme olarak diğer partileri de sıkıştıracaktır. Ordu, benim durumumla ilgili olarak "İşin sorumluluğu siyasilerdedir" diyor. Başbakan tutum belirlemediği gibi, Cumhurbaşkanı da "son yılların en zor sorunu" diyor. Bu durum yolun sonuna kadar böyle gideceğe benziyor. İşin içyüzünü kestirmek zor. Halbuki geldiğimden beri tanık olduğum, gözlemlediğim biraz daha derin, olgun devlet tavrı da diyebileceğim yaklaşım, barış ve kardeşlik yaklaşımlarını seslendirmekten geri kalmıyorlardı. Bu halen böyledir. Ama partiler ve TBMM'ne kadar yansıyamamaları düşündürücü. Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Genelkurmay Başkanı'nın demeçlerinde şiddeti ortadan kaldırma istemleri var. Çağrılarımı ihtiyatlı yaklaşıldı. Pratik değerlerine daha çok baktıkları açık. Ama her makamda bir zorlanmanın yaşandığı da açık. Çatışmalı durum sürüyor. Bazı olumlu işaretler varsa da tam netlik yok. Her tür gelişmeye hazır olmak gerekiyor. Zaten bu değerlendirme ve önerilerimi de gerçekten her iki tarafı, hatta dünyayı zorlayan bu durumu aşmak için yaptım. Bundan sonra sonuçları beklemekten başka yapacağım bir iş yok. Belki Yargıtay'a bir savunma hazırlarım. Tekrar edeyim ki, kendini hissettiren hava, devlete güvenme ve yasal zemini esas almaz. Fakat bunun önünün açık olmaması da düşündürücüdür. Bizden kaynaklanan devleti ihtiyatlı kılan gerek eski programsal yaklaşım, gerek her an silaha tekrar başvurma riski süreci zorluyor. Biz devletten, devlet bizden bekliyor. Aslında bu kilitlenmeyi aşmak esas meseledir. Bu arada daha tahripkar, infazcı yaklaşımlar kadar dar, direnmeci yaklaşımlar da süreci oldukça zorluyor. Bu son öneri ve yaklaşımlar belki bu durumu netleştirir ve aştırır umudundayım. Sizlere de, hatta devlete de ancak çözümleyici rolümü böyle oynayabilirim düşüncesindeyim. Bazı yazarlar iki tarafı idare edici yaklaşım diyorlar, doğru değil. Mesele kilitlenmeyi aşmaktır. Öl, öldürle olmuyor. Bu arada her an yeniden çatışmalar olabilir havasına kesin son vermek gerekir. Az da olsa, savunmaya da dayansa, çatışmaların zorladığını belirtmeliyim. Ayrıca demeçlerde

silahlı çatışmaya da, barışa da hazır söylemi iyi değil. Madem her şey demokratik diyalog ve uzlaşma içindir diyoruz; o zaman söz ve pratik sürekli buna hizmet etmelidir. Bu iki anlama da gelebilecek yaklaşımları göstermemek, sürecin hassasiyeti açısından önemlidir. Yeni dönemin kongre çizgisinin —esasta demokratik diyalog ve uzlaşma- gereklerini tam yaptığımızda, ancak barışın kaderi belli olur. O zaman ya bir tür çözüm çıkar ya da infazcı-yok edici çizgi kendini ısrarla dayatır, ki o zaman koşullar değişmiştir, meşru savunma durumunuzu daha kendini doğrultmuş, güçlendirmiş temelde kullanırsınız. Dünyada ve Türkiye'de bundan başka seçeneğin olmadığı daha çok kabul görecektir. Ama şimdilik böyle konuşmak erken ve gereksizdir. Barış ve kardeşlik için şimdilik mütevazı de olsa her şeyi yapmak esastır. Katılımı ancak böyle yapmanın doğruluğuna inanıyorum.

Sağlığını zor da olsa koruyorum. Duyguların dayanılmaz gücünü dengeliyorum. Büyük özgülük kişiliğinin, özleminin sonuçlarının ne olduğu müthiş bir şey. Mezopotamya kökenli, bilinen bilinmeyen mitoloji, din, siyaset, felsefe, hukuk ve askerlik halen çok etkileyici. Orada halk sanatının doğuşu büyüldür. Bunu duyumsuyorum. Özgür yaşamın doğuşu kutsalca bir ürperti ve heyecanı sürekli veriyor. Savaşımızın yanlışlık ve doğrularının çözümünü, bundan gerekli sanatsal ürünü çıkarmanızı, yeni bir felsefi, ahlaki, yaşamın gereğini daha vazgeçilmez görüyorum. Yaşanılan trajediye fazla girmek istemiyorum. Kayıp yakınlarının çocuklarına, genelde kadın ve ihtiyarlara, tüm yoksullara ve yardıma muhtaç olanlara, acı çekenlere, özlü ve haklı isteyenlere, güzelliklere benden yana istemlerine yanıt olursanız, çok memnun olurum. Hepinizi tarif edilmez özlem ve sevgilerimle kucaklarım, sonuna kadar hepinizin, herkesin istediği kadar onların olduğumu belirterek selamlarım.

5 Eylül 1999
Abdullah Öcalan
İmralı

-----%------

Belge: 32

Başkanlık Konseyi'ne

Değerli Arkadaşlar!

Uygulama sorunlarının büyük hassasiyet taşıdığı, saptırmaya müsait olduğu, ortamın provokatif niteliğinden ötürü çarpık, sonuçsuz bırakma tehlikelerinin çok olduğu bilinmelidir. Basit bir taktik yapılmıyor. Çok köklü ve başarılı olursa, etkisi gün geçtikçe büyüyecek tarihi bir hamle söz konusudur. Hazır çözüm olmadığı gibi, dünyadaki pek benzer yönleri de fazla yoktur. Peşinen şunu belirtiyim ki, ne tutumumu klasik direnme ve klasik biçimde değişiklikler gibi anlamakla, ne de alışageldik teslimiyetçi tavırlarla sonuç alınamaz. Tarafların bu biçimde ısrarı, çıkmazı derinleştirir ve yıllardır yürüttükleri çabaları boşa çıkarır. Yeni yaratıcı yaklaşımlar gerekiyor. Bu temelde tekrar da olsa bazı hususlara açıklık getirmeye çalışacağım.

1- Geri çekiliş ile birlikte kongre sürecine ilerlediğiniz kanısındayım. Tarihi bir hamle söz konusudur. Gelişirse büyür. Tehlikeleri çoktur. Kongre için fırsatım olursa, belki yeni bir yazı yazarım. Mümkün olmazsa da savunmalarım var. Savunmalarım ve sizlere yazılan değerlendirmelerin düzenlenmesi, bu rolü rahatlıkla görebilir. Yani ayrıca beklemeye gerek yok. Çok öze belirteyim; çözeceğiniz en temel iki sorun, program ve eylem, şiddet yapısına ilişkindir. Program konusundaki anlayışımız teorik-ideolojik olmak kadar, siyasi çizgi halinde de ana hatlarıyla açıklığa kavuşmuştur. İdeolojik özümüze de ters ve çok zorlayan anlamsız ayrımcılığın aşılması sorun olmadığı gibi, doğruya çekilme olacaktır. Türkiye gerçekliği temelinde bütünlüklü değerlendirme ve her konuda sonuç çıkarma doğru tutumdur.

2- Parçadan bütünü değil, bütünden parçayı derinliğine değerlendirmek, pratiğin başarısı için şarttır. Ütopik yanı ağır basan formülasyonlar pratiği zorlar. Bu açığa çıkmıştır Sosyalizmin demokratik açılımı bizim için zor olmadığı gibi temelimizdir. Eksikliği oldu ve saptırmalar ortaya çıktıysa, onu gidermek de sorumluluğun gereğidir. Hem yaşanan somut Türkiye, bölge ve hatta dünya gerçekliği, hem de ideolojik krizden kurtulmak ve çözümleyici olmak, Kongrenin en temel görevidir. Dünya çapındaki değişiklik kadar, Türkiye'deki dönüşüm ihtiyacının bunu oldukça zorlaması, çözüm olanaklarının olgunlaştığını gösterir. Bunu sağlayacak güçte olduğumuza olan inancımı belirtirim. Bu ideolojik sorunlar iç içedir.

Diğer en önemli sorun şiddet konusudur. Baştan beri PKK adına geliştirilen şiddete karşı, şiddetli mücadele tavrımı biliyorsunuz. Aslında daha '86'da Agit ve diğer bazı arkadaşların büyük ihtimalle bir komployla gitmeye dayalı şehit edilmesi, yine dördü çete diye tabir ettiğim (Şemdin, Metin, Hogır, Kör Cemal vb.) kişilerin yaklaşımı, bu şiddete damgasını vurdu. Bir türlü de bu aşılamadı. Korkunç tahribata, acı kayıplara yol açtı. Savaş teorisi ve askerlikle hiçbir ilgisi olmayan, örgüt imkanlarını haince ve komplocu olarak kullanan bu çete mensuplarının, bunu insanlık dışı durumlara vardırarak içinden çıkılmaz duruma yol açtıklarına, geri toplumsal yapıya dayanarak bunu yaptıklarına, en ucuz güdülere hitap ederek yapıyı kendilerine bağlamaya çalıştıklarına, ideolojik-politik içeriği yok ettiklerine ve dürüst kesimin bunun önüne geçmediğine ilişkin eleştirilerim çok kapsamlıdır. Şiddet dönemini aşmaya çalışırken, bunun eleştirisini doğru yapmak önemlidir. Bazıları sanırım hala kemikleşmiş bu şiddet anlayışını devrimcilik sanıyorlar. Bu kesinlikle yanlıştır ve mutlaka aşılmayı gerektirir. Ben, en azından ahlaki açıdan bile olsa, bu şiddet anlayışına karşıyım ve sorumluluğunu asla paylaşmam.

Özce geçmişe yönelik şiddet eleştirisi çok kapsamlı, doğru yapılmadıkça ve gereken dersler çıkarılmadıkça, bırakalım başarıyı ve özgürlüğü, ahlaki olarak da kendinizi kurtaramazsınız. İşin bu yönü de geçmişteki özeleştirici tarzıyla aşılamayacağı gibi, köklü bir yenilenmeyi şart kılar. Bununla bağlantılı olarak en temel sorun, şüphesiz bazılarınız zorlanacaktır, ama gerçekten somut olarak görülmesi gereken, köklü olmak kadar stratejik bir anlayışla ele alınması gereken, Türkiye somutu için şiddetten arınmış demokratik siyasi mücadele anlayışına ulaşmaktır. Kongrenin en temel bir görevi budur.

Bazıları bu hususu benim İmralı sürecine bağlayıp, dar yaklaşabilirler. Bu kesinlikle doğru değildir. İmralı süreci olsa olsa stratejik yaklaşım için ciddi bir fırsat ve kolaylık sağlar. Dışarıdan net ve somut içerisine girelemeyecek -ki buna en başta yedi yıldır ben çaba harcadım- bir doğrultuya girmede çok yönlü katkı sağlıyor. Bu anlamda sizlere paha biçilmez bir olanak sunuyor. Böyle değerlendirmelisiniz. Kaldı ki, ben de bunun için yaşamam gerektiğini ilk günde söyledim. Kolay olanı, yine ilk günde ölümüne direnmekti. Ama, bu, gerçekten içten ve dıştan dayatılan komploya düşmek olacaktı. Bunun üzerinde kapsamlı durulur, ama özü budur. Ve doğru anlamak kadar pratikleştirmek de yeni yaratıcı pratik adımlar gerektirir.

Tavrımın uzlaşmacı olduğu açıktır. Ama unutmayın ki, politikanın yüzde doksan dokuzu uzlaşmaya dayanır. Kendisi, uzlaşma ihtiyacından doğar. Hele çağdaş demokratik politika tamamen uzlaşmanın ürünüdür. En büyük fiziki güç sahiplerinin bile gittikçe esas aldıkları yan budur. Dolayısıyla fiziki güçlerin politikasını doğru yapmayanlar, en kötü politikacılar olarak adlandırılmaktan ve başarısızlığa mahkum olmaktan kurtulamazlar.

Karşı karşıya olduğumuz en temel sorun, karşılıklı fiziki güçlerden en doğru politik sonuca nasıl gidileceğini çok somut ve yaratıcı öneriler ve programlarla ortaya çıkarmaktır.

Türkiye'de demokratik siyasal bir yapılanmaya gitme göreviyle karşı karşıyasınız. Somut değerlendirmeler kadar ideolojik esaslara dayalı, yani ilkel, yeni program ve örgütlenmeye ilişkin de gücünüzün yetkin olduğuna inanıyorum. Bir yanda hem teorik, hem pratik şiddeti aşarken, diğer yanda yaşanan ağır yasal sorunlar var. Yasal siyaset apayrı bir eğitim ister. Buna göre kadro ve örgütlemeyi gerekli kılar. Açık belirteyim ki, HADEP vb. partiler, aynı tabanı kullanmasına rağmen, üzerinde doğru yasal demokratik siyaset yapamadılar, hatta kendilerini PKK'nin yan kuruluşu olma iddiasından kurtaramadılar. Kongremiz bu tarzda dönüşümün bir platformu anlamına gelebilir. Kongre bu anlamda yeni partileşme anlamına geliyor.

Bu belki bazılarının ihanet gibi gelebilir, ama bana göre bu yönlü mevcut imkanların sınırlı değerlendirilmesi bile doğru tutumdur. Doğada da, toplumda da değişmeyen ne var? Bir şey yok. En güçlü reel sosyalist ülkelerin doğru yapamadıkları dönüşümle ne hale düştükleri sizler için son derece aydınlatıcıdır. Bu ülkelerin yaşadığı deneyden ders çıkarmalısınız. Başaracağınıza inanıyorum.

Dönüşte pratik zorluklar olacaktır. Son grup bunu yeterince göstermiştir. Devlet stratejik olarak silahlı mücadeleyi bırakma irademize güvenmelidir. Halen güvenmiyor. "Bir grupla bizi kandıramazlar" anlayışında olanlar var. Belki bazıları silahlı mücadelenin bitmesini de istemiyorlar. Konunun hassasiyeti buradadır. Şu iki anlayış süreci zorlayabilir: Bizdeki "Silahlı mücadeleden vazgeçme" zorluğuyla, devlet tarafından "kayıtsız ve kendiliğinden gelsinler" anlayışı. Muhataplık sorun yapılıyor. Biraz da dar yaklaşımlar etkili oluyor. Sembolik grup meselesinden bazı sonuçlar çıkartmak bu nedenle önemlidir.

Tekrar söylüyorum: Şiddet, öngörülen sürecin aleyhinedir. Ne kadar erken aşılsa ve ortam normalleşse, o kadar hızlı gelişir ve sayısız olumlulukları beraberinde getirir. Devletin zirvesindeki ihtiyatlı yaklaşım devam ediyor. En üst temel kurumlar bazı olumlu, sınırlı açıklamalar yaptılar. Siz de yaptınız. Devlet bunu propaganda yanı ağır basan bir taktik olarak değerlendiriyor. Bunu aşmak gerekir. Bu açıdan pratik planlamanın yönü ve özelliklerini netleştirmelisiniz. Buna göre adım atmaya kesin ihtiyaç var. Karşılıklı olmasa da, makul karşılanabilecek bir pratik hat üzerinde yürüme sorunu var. Kendi üzerimden biraz ilerletmeye çalıştım, ama bu sınırlı olmaktan kurtulamadı.

Sizlerin BM gibi kuruluşlarla arabuluculuk istemleriniz bile tepkiye yol açıyor. Özellikle yabancı güçlerin için içine karıştırılması istenmiyor. Bazı yetersiz aydın girişimleri var. Böylesine büyük uğraş isteyen girişimler, nicel ve nitel güçlendirmeyi gerektirir. Bunun üzerinde durmaya çalışıyorum. Sanıyorum mevcut kilitlenmeyi aşacak, bu arada güvensizliği giderecek, tarafların durumuna realist yaklaşacak bir temas veya diyalog grubu en doğrusu olacak. Bu hususu netleştirmek ve pratiğe yoğunca sevk ettirmek gerekecek.

3- Pratik bir çözüm hattına sahip olmak, bunun adımlarını yerinde ve zamanında atmak, bundan sonraki ağırlıklı çalışma olacaktır. Tarafların şu hususları net görmeleri gerekir:

a- PKK bütün varlığıyla stratejik şart ileri sürmeksizin, yeni politik tavizler peşinde olmaksızın; neredeyse hakkında bir konsensüs oluşan "Demokratik Cumhuriyet" için yasal

zemine çekilme, demokratik yaşam hakkı için mücadelesini yasalar çerçevesinde verme kararına bağlıdır. Bundan kuşku duyulamaz. Bunun için hem inandırıcı olmak, hem de devletin bunu görmesi, bu çalışmanın stratejik temelidir. Kongre bunun için gerekli ideolojik-örgütsel açılımla güven vermede belirleyici rol oynayacaktır. Bunu göstermek gerekiyor. Gerek bizzat yapacağım çalışmalar, gerekse Temas Grubu kanalıyla amaca ulaşılabilir.

b- Daha önemli görülen silahlı güç ve mücadeleyi terk ettiğimize ilişkin de karar düzeyinde sorun yoktur; ama gerçekleştirme biçimine ilişkin planlama gereğini gerçekçi kılmak gerekir. Bu husus tek tek gelmelerle olmayacağı gibi, klasik pişmanlık mantığı ile de olmaz. Bunun onurlu bir barış uğruna ve demokratik cumhuriyete güç verme temelinde yapıldığı anlaşılacak durumundadır. Burası önemlidir. Bu dar, teknik bir konu değildir. Devletin de bunu görerek, kabul ediliyorsa gelinir, edilmiyorsa zaten anlamı kalmaz. Temas grubunun çalışmaları ve yürütülecek tüm çalışmalar bu yönlü aydınlatılmalı, öyle hareket edilmelidir. Demokratikleşmeye bağlı hareketlilik söz konusudur. Burada şu kadar demokratikleşme sağlansın, Kürtçe eğitim, radyo, TV vs. biçiminde talepler dayatılmıyor. Bunun mücadelesi, hatta önemli oranda devrimciliği de yapılmıştır. İstenilen; artık yasalara uygun, barış içinde mücadele hakkını kullanmaktır. Sanıyorum ilkede devlet zirvesi bu konuda tavırını özellikle olumlu biçimde vurgulamıştır. İzlediğiniz için açma gereğini duymuyorum. İstenilen, payımıza düşeni meşru ve yasalara uygun yerine getirmektir.

4- Anti-terör yasasındaki değişiklik yeterli olmadığı gibi, eskiden kalma pişmanlık yasası espriyi saflarda bir karşı tavrı yaratmıştır. En ciddi yasal sorunlardan birisi budur. Normalde birçok ülkede denenilen, "Barış için af yasası"dır. Devlet şimdilik bunu erken gördüğü gibi, tüm silahlı hatta silahsız güçlerin gelip adalete sığınmalarından sonra "düşünürüz" demekle yetiniyor. Politik yapıda bazı güçler buna da karşıdırlar. Sanıyorum bu problem çözülmezse, bazı tarihi adımlar boşa gidecektir. Çözüm için tarafların bu hususta son derece duyarlı ve gerçekçi olmaları gerekiyor.

a- İlkede adalete başvurmadan çekinilmiyor. Düşünülen barış için af niyeti tatminkar kılınmalıdır. Yani şu anlayışları aşmak gerekir: Devlet, "hele hepsi gelsin sığınsın, sonra düşünürüz"; PKK, "tatminkar bir barış affı çıksın, ondan sonra geliriz" diyor. Bu iki yaklaşım meseleyi kilitler. Yine "anti-terör yasası" çıkmış niye yararlanmıyorlar; demek ki iyi niyetli değiller" yaklaşımı da doğru eleştirilir. Kapsamı dar; kurucu, merkez ve silah kullanan dışlanıyor. Geriye kim kaldı? Ayrıca ceza ağırlıkları bu sorunlarda ağırdır, fazladır. Kaldı ki, devlet '91'de tek taraflı v bundan daha gelişkin bir tavrı göstermişti. Oysa kapsamı dar, yararlanacakların oranı az. "Şartlı salıverme" biçiminde veya Ceza İndirim Yasası'nda göstermişti. Buna benzer bir çözüm üzerinde durmak daha doğru olur. Gündemde bir af yasası var, bu yasa "terör" için galiba genişletilmeyecek. Aslında bu bir fırsattı. Üzerinde yine de durulabilir. Bu olmazsa, anti-terör yasasındaki değişikliklerle kolaylık sağlanmak istenirse, yasanın genel uygulanması ve cezanın makul bir düzeye getirilmesi talep edilir. "Ceza İndirim Yasası" bundan daha da tercih edilebilir. '91 benzeri yaklaşım üzerinde durulabilir.

b- Burada diğer önemli bir husus, örgüt kendi rızasıyla şiddete tümüyle son verdiğine göre, artık ayrımsız, özel incelemeye tabi tutmaksızın, tüm mensuplarına yasanın uygulanmasıdır. İster dağdaki, ister Avrupa benzeri yurt dışında ve cezaevlerindeki herkese uygulanması gereği vardır. Uygulamanın eşit olması en doğrusudur.

Muhtemel bir rehabilite, yani sosyal ortama uyma için denetim altında kalma reddedilemez. Bu süreçte hem ruh, hem adaptasyon, bunun için eğitim, hem de yeni yaşama bir meslek temelinde hazırlanmak için, bir süre toplu veya gruplar halinde uygun ortamlarda kalınabilir. Bu, güven sorununu da halledebilir. Örneğin Güneydoğu'da bir çiftlik çalışması, yeni köy kuruluşlarında çalışma, belediyelerde projelerde yer alma biçiminde öneriler geliştirilebilir.

5- Eğer anlayış düzeyinde taraflar bu konuda sağlam pozisyona gelirlerse, gerisi biraz daha ayrıntılı uygulamalara ihtiyaç gösterecektir. En pratik ifadesini ne kadar güç incek yasal olanlar cumhuriyete katılacak; ne kadarı bırakılacak, yasal düzene dahil olacak? Burada yine süre ve nice-likler kullanılabilir.

Anti-terör Yasası'ndaki değişikliğe iyi niyetli yaklaşımın bir gereği olarak sanırım en yakında hazırlanan grup sağlam bir biçimde ilgili yerlere ulaşır. İyi niyetle, sürece de hizmet edecek biçimde uygulanırsa, sanırım birkaç adım daha atmak mümkündür. Yasal indirimden yararlanacak ve yaşa-ma en kısa sürede katılım sağlayacak biraz daha kalabalık bir grup 29 Ekimde, bir grup da 2000'in başında katılım gösterebilir. Bu adımların atılmasında sonra, yetkililerin de ifade ettikleri gibi, sıra düşündükleri adımları atmaya gelir. Genelde zaten insan hakları ve demokratik adımlar atılıyor.

Buraya kadar hem kamuoyu, hem siyasi kuruluşlar son derece olumlu bir konuma gelir. Do-layısıyla diğer adımlar kolay atılır. 2000'e kadar hem kongrenize ilişkin programsal, hem de pratik planı böyle düşünüyorum. Bu arada unutulana bir husus, halen seçme bin kişilik birimin içerde hazır tutulduğudur. Devlet bunu ciddiye alıyor sanıyorum. Ama varsa bile, çıkışı riskli olabilir ve gerekirse demin düşünülen gruplara dahil edilebilir. Yani genel dönüşte bu gruplardan da parça parça ek-le-meler olmalı. Kısaca bu ülke için güç meselesi hassastır. Genel çözüm önünde engel teşkil etme-yecek bir düzenlemeye tabii tutmak önemlidir. Bunlar yerine, yoğun demokratik siyasi faaliyet soru-nu vardır. İsteyen bu çalışmaya katılabilir. Eskisi gibi böyle kırsala çekilme doğru değildir.

6- Nihai çözüme şüphesiz 2000'lerde ulaşmak isteriz. Buna göre hazırlanılır da. Ama ger-çekten artık devletin atacağı adımlar bunu hızlandıracaktır. Temas Grubu yoğun çalıştırılabilir. Yine bizzat güçlerinizi ve kitle tabanınızı eğitimle hazırlayabilirsiniz. Ülke içinde ve dışında yasal demok-ratik siyasal çalışmaları bu doğrultuda yenilenmiş siyasal çizgi temelinde daha yoğun ve başarılı kılabilirsiniz. Devletle en temel çözüme gidilirken, içinde ve toplumda eğitim, ekonomik, sosyal ve kültürel yaşama doğru katılım temelinde tedbirler alınır, bu yön öne çıkar. Daha önce de söyledim, diğer parçalarda da benzer çalışmalar programlanır. Çok güç var. Yasal konuma yakın hareket etmeleri önem taşır. Bölgede giderek kendini hissettiren rüzgar bu yönlüdür, önünde durulamaz; ama gerçekçi hareket etmek gerekir.

Irak'ta durum daha farklıdır. Sizler için hassastır. Genel Irak muhalefeti dünyada resmen ta-nınmaya gidiyor. Kürt oluşumu çözümünü bulamamıştır. Çok önemli bir gücünüz hakim pozisyonda üslenmiştir. Sanırım Barzani'ler otoriter tekçi aileciliği bırakmıyorlar. Yapılması gereken, genel mu-halefet içinde olmak kadar, Kürt muhalefeti içinde de ve hatta uygunsu rejimle diyalogda da demok-rasi pozisyonundan vazgeçmemek kadar, ya bazı örgütlerle birleşilir ya da bir cephe olarak bağım-sızca, ama marjinalleşmeden yer tutmak, üslenmenin sağladığı askeri gücü politize etmektir. O kadar halktan şehidiniz var; Barzani veya diğerleri bilmeli. Şehidi ile, halkıyla ve gücüyle bir alan gücüsünüz. İktidar olma hakkınız vardır. Esnek uzlaşmalar kadar, zorlarsa en uygun ve başarılı karşılıkları verebilecek konumdasınız. Kısaca bu alana ilişkin de program, örgüt ve pratiğinizi dö-nemin ruhuna uygun kılmanız çok önemlidir. Ve başarıya açık birçok yol ve imkanlar vardır. Aynı zamanda oyuna da çok açıktır. Aleyhinize planlar gelişebilir. Tüm bu hususları ön görerek, ön sa-vunma, doğru politik çalışma yürütülebilir. Türkiye bu faaliyetleri halen kendisi için ciddi bir potansi-yel tehlike olarak görüyor.

7- "Kışın gittiler, yazın yine gelirler" deniliyor. Böyle olmadığını göstermek için, gayri-resmi de olsa yetkilileri davet edersiniz. Politik pratik olarak ve eğer çizdiğimiz çözüm planında samimi yürürsek, Güney'deki çalışmalarımız potansiyel tehlike olma şurada kalsın, gerçek olumluluğu geliştiren ve bu anlamda Misak-ı Milli çizgisinde Türkiye'yi tamamlayan ve güçlendiren bir çizgidir. Dip-lomatik faaliyetlere de bu dönüşümle birlikte dikkat etmek gerekir. Türkiye diğer devletlerle, özellikle Avrupa ülkeleri ile ilişkisinden hep kuşkulu. Karşı faaliyet yürütmek kadar, Türkiye ile anlaşıyoruz demek de sakıncalı bulunuyor. Bunun yerine, bence AB çizgisi desteklenmeli ve ilişkide bulund-

ğumuz güçlerden bu çizgiye, yapmaya çalıştığımız dönüşüm ve dönüş çabalarına yardımcı olmaları sağlanmalı. Anlaştık biçimde değil, irademizle bu çizgiye geldik, siz de yardımcı olun denmeli. Hem AB, hem AGİT, hem de ABD, hatta varsa ilişkilerimiz BM organlarından da bunu isteyebilirsiniz. Türkiye bazı güçlerin içte ve dışta kışkırtmasıyla kendisini siyasi kuşatmaya aldığımız hissine kapılıyor.

Bunu doğru anlamalı, kuşatma değil çözüme gitmede dostlukların doğru ele alınarak yürütülen bir çalışma olduğuna güvenebilmelidir. Bu esnekliği ve yeteneği göstermek gerekir. Faydası olacaksa ve bizzat güvence verebiliyorlarsa, bazı güçler Türkiye ile de anlaşarak arabuluculuk, gözlemcilik vb. yardımlar yapabilirler. Ama tekrar vurguluyorum: Bu yönlü problemlerin doğmaması, varolanların aşılması önemlidir.

Ayrıca Türkiye kamuoyuna da bu dönüşüm ve dönüş temelinde doğru, yeterli, güçlü ve inandırıcı bir temelde seslenmek gerekir. Türkiyeleşmenin ortak bir vatan ve demokratik cumhuriyet altında nasıl zenginleştirilip güçlendirileceğine ilişkin program ve çalışma tarzını yenileştirmek yüksek değere sahiptir. Genel demokratik platforma en güçlü biçimde oturmak söz konusudur. Program yaygın kadro örgütlenmeleri ile tüm Türkiye halkına ulaşmak, aradaki yabancılaşmayı kırmak, ruhen ve pratik olarak birliği sağlam kılmak temel bir görevdir. Unutmamak gerekir ki, Türkiye halkının, emekçi kesiminin gerçek demokratik gücü oluşturulamamıştır. Demokrasinin en temel sorunu da budur. Bundan sonra en temel bir çalışma, Türk emekçilerinin yaygın demokratik gücünü ve sivil inisiyatiflerini demagogik politikacıların ağzından kurtarıp, öz kimliğine ve çıkarlarına dayalı, iradesini bağımsız politika ile ortaya koyan, barışın ve kardeşliğin -özde güçlüdür- sağlam halkası haline getirmek olmalıdır. Deprem sonrası süreç bu durumu ciddi bir ihtiyaç haline getirmiştir.

Bir anlamda belki de tarihte ilk defa hem Doğu'dan hem Batı'dan aynı hedefe yönelik büyük bir demokrasi hareketi söz konusudur. Bunu birleşik yürütmek kesinlikle demokrasi tartışmalarına en temel cevabı vereceği gibi, tüm sorunlara, bu arada Kürt sorununa da en gerçekçi ve kalıcı çözümünü verecektir. Politik platformlarını, kadro ve doğru çalışma esaslarını kesinlikle beklenen tarihi demokratik cumhuriyet aşamasına götürebilecektir.

8- Sonuç olarak demokratik çözüm için somut ve uygulanabilir bir planı kendi anlayışım, düşünce ve tecrübelerimle böyle ortaya koymam en uygun yoldur kanısındayım. Uçlar arasındaki büyük fark ve uzaklık, insanın gönlündekine daha uygun olanına fırsat vermiyor. Kalkış zeminleri her iki taraf için de çok katı; bu nedenle politik gerçeklik şarttır. Mühim olan, yaptığın direnişin, dök-tüğün kanın, çektiğin acının en adil ve doğru politikasını yapabilmektir. Bu tüm taraflar için böyledir. Politikada haklılık, kendine özgü bir anlama sahiptir. Tümünden haklı, tümünden haksız ayrımı idealistçedir. Akıllı politikanın, demokratik politikanın en önemli yönü uzlaşma noktalarını yakalayabilmektir. Bunu başaramadın mı, kazanılmış bir savaşı bile kaybedersin. Şunu demek istiyorum: Emegi-ni-ze karşıt bir şey söylenmiyor. Onun mümkün olan en anlamlı uygulanabilir sonucuna ulaşıl-mak isteniyor. Bu plan, bu anlamda belki bir katkı sağlar umarım. Ama yine de ustalık gerektiği açıktır.

Burada diğer önemli bir husus, örgütün yaratıcılık pratiği sergileme gereği açıktır. Gücümü-zün teslimiyetinden bahsedilmiyor. Tersine onun en anlamlı ve mümkün amaçlarına, temel özgürlük ve eşitliğe ulaşmasına mümkün olan yol öneriliyor. Şüphesiz bu bir yoldur. Buna demokratik sistem altında barış ve kardeşliğin çözüm yolu diyoruz. Hem devletle, hem toplum içinde çözüm isteyen küçümsenmeyecek bir güç var. Ama istemeyen de var. Dolayısıyla süreç çatışmalı işliyor. Çözümün makul ve hızlı gelişmemesinin nedeni de budur. Ama bunların giderek azınlığa düşmesi kaçınılmazdır. Objektif engel olmak, fırsat bulurlarsa açık engel olmak isterler. Bunlar geçmişte çoklardı, şimdi epey azaldılar; ama yine de dikkat etmek gerekir. Uçların bükülüp birleşmesi gereken aşama-da, kırma ve tersine bükme eğilimlerine dikkat etmek önemlidir.

9- Diğer bir yol daha var, aslında bahsetmek istemiyorum, doğru da bulmuyorum. Varsayalım ki, kuşklar var, güvensizlik aşılamadı. Öngörülen çözüm istenmiyor da, sonuna kadar fiziki ve manevi yok etme tavrı ısrarla sürdürülüyor. Yine katı bir direnmeçilik var, hiç dönüşüm gereği duymuyor. Bu durumda şüphesiz kadercilik yapılamaz. Meşru savunma her şart altında geçerlidir. Doğruca hatalarımızdan ders çıkarılarak, ama yine doğru çözümlü meşru savunma her yönüyle sürdürülür. Kaldı ki, normal düzen içerisinde meşruiyet var. Savunulması hukukun bir gereğidir. Bu asla yadsınıyor. Ama gücünüzün ne kaba anlamsız, sonuna kadar direnişçilik adına, ne de anlamsız, boş bir teslimiyet adına çarçur edilmemesi gerekir. Bunun ne kendisine, ne de karşısındaki yararı vardır. Her an bunun bilinciyle hareket etmenin önemi var. Akıllı ve kendini kandırmayan bir politika, son kişi ve hatta silahıyla geldiğinde, demokratik uzlaşma, barış ve kardeşlik temelinde amacına ulaşmış demektir. Dönüşüm ve dönüşümün esası da budur. Zamanında akıllı pratiği yapmamak epey zarar verdi. Bu şanstır. Bu sefer başarılı olursa iyi olur. Olmazsa yine bu amaç için daha doğru yaşanır. Eğitimde, örgütü bu amaçtan uzaklaştıran ne varsa ondan uzaklaşarak, doğruya ve sonuçta başarılı çözüme gelinir. Koşullar ne kadar eşitsiz ve dengesiz olsa da, tarihin ilereleyen tekerleğinin bu yönlü döneceğine ve hedefine ulaşacağına inancımı bir kez daha belirtiyorum. Umarım tersi gelişmeler olmaz, süreç uzamaz. Bunun için gelişmelerin yakinen takip edilmesi önemlidir.

10- Kendi durumuma gelince, doğru anlaşılmayı isterim ve önemli bulurum. Sizler, tüm taraflar, değişik de olsa, sübjektif yanları hayli fazla yaklaşımlar içine düşerek, gerçeklerden çok uzak hareket edebileceklerini sanıyorsunuz. Bunlar yanlış yaklaşımlardır. Mezarda da olsa, önemle yapılacak işlerim olacak. İyi anlaşılırsa, roller iyi tanımlanırsa, daha az sancılı ve başarılı sonuçlar alınır. Buna her zaman özen gösterdim. Tarihin en karmaşık sorununa, ilah da olursa, herkesin istediği bir çözümü bulmak zordur. Hiçbir insandan beklenmeyecek kadar insani, politik ve demokratik çabalarla geliştirip bu sorunları çözüme götürmek istedim. Sonuçta neredeyse herkes ve her taraf bencilliğinden kurtulmadığı için, ya bize taktik yapıyor ya da mucizeler göstermeli diyor. Bu da tabii trajedilerle, kördüğümle sonuçlanıyor. Tüm gücümle yine de bir şeyler vermeye çalışıyorum. Yaşam gerekçemin bu yönlü olduğunu biliyorsunuz. Başka ne bir anlamı var, ne imkanı. Belli bir süre böyle devam eder. Yargıtay sürecinin yaklaştığını biliyorsunuz.

Yeni bir savunma hazırladım, size de gelir. Yargıtay süreci bittikten sonra, TBMM'nin denetimindeki politik süreç başlayacaktır. Bana ilişkin bazı kararların gelişmesi gerekiyor. Sizler de dikkatle takip ediyorsunuz. Yine umarım kararlar çözüme imkan verecek temelde olur. Sadece benim için değil, tüm PKK için imhacı ve infazcı yaklaşımları gelecek yüzyılın da kaybı olacaktır. Bu uğursuz gelişmeyi önlemek ve altındaki oyunları bozmak için yaşama gereğini anında fark ettim. Ve bugüne kadar başardım. Ama tüm çabalara rağmen, bu anlamdaki yaşam yetmez veya buna fırsat tanınmazsa, aslında doğru ve güçlendirilmiş yaşamı mümkün kılan fiziki ölümü de bir ölüm olarak değerlendirmeyeceğim. Mühim olan, son ana kadar doğrunun gereğinin yapılmasıdır. O andan sonra her şey farklı olur ve gelişir. Bu hepimiz, herkes için geçerlidir. Yaşamım bu temelde kolay ve zor sözcüklerinin ötesinde, kendine özgü geçiyor. Özüm, çok genel ifade edersem, çocukluktan beri emeğe dayalı, kutsallığın, yüceliğin ve güzelliğin gereklerine göre düşünebilmek ve yapabilmektir. Önemli süreçleri kat ettim. İmralı süreci de bunun yoğunlaşmış, benim için olmasa da, sizler için ve hatta toplum ve devlet için trajik de olsa en verimli günlerimdir.

Acının büyüklüğü, başka yerde ve tarihte yer tutan kişilerin düzeyine uygun olarak en büyük gelişmelerin ilacı rolünü oynar. Şimdi bu diyalektik işliyor. Çarpıtmayan ve gereklerine yanıt veren, diyalektiğin de bir gereği olarak, bu kutsallık, yücelik ve güzellik gereklerine ulaşmada büyük güç bulacaktır. Böyle anlamaya ve bunun güçlü doğuşlarını, büyütüşlerini başarmaya çalıştığınızdan kuşku yoktur.

Bu zor son satırlarda yine halkı, çok ilgi ile bekleyenleri selamlamakta güçlük çekiyorum. Ne kadar istiyorlarsa yine o kadar onların ve hepinizin olduğumu belirtirken, daha kutsalca, yücelerde

güzel yaşamanızı, büyük özlemle bastığınız toprak, içtiğiniz su, soluduğunuz hava ve yediklerinizin helal olmasıyla birlikte sevgi ile selamlıyorum.

Abdullah Öcalan
3 Ekim 1999 - İmralı

-----%------

Belge: 33

PKK 7. Olağanüstü Kongresi'ne

Değerli yoldaşlar!

Daha kapsamlı bir değerlendirme ile kongrenize katkıda bulunma istemimi, mevcut imkanlar ve zaman çerçevesinde ancak özce sunmaya çalışacağım. Değineceğim hususlar, daha önceki savunmalarım ve Konseye hitaben yazdığım mektupların derli toplu bir ifadesi olacaktır. Bunlar sizlerin oldukça yoğunlaştığınız ve Kongrede kapsamlı tartışmalarla aydınlatıp, kararlaştıracığınız temel konulardır. Yapmaya çalıştığımız açılım; dünya çapında meydana gelen değişimin, önümüzdeki dönemin program, stratejik ve taktik çizgisine, ne tür bir değişiklik getireceğine ilişkin olacaktır. Çok kısa bir taslağını sunmaya çalışacağım.

1- Öncelikle, yakalatılma tarzının aydınlatılmaya halen şiddetle ihtiyacı vardır. Son yüzyıllardaki Kürt hareketleri üzerindeki oyunların, en tehlikeli ve kapsamlı bir özetle karşı karşıya olun- duğu, her geçen gün daha iyi anlaşılıyor. İşin garip tarafı, oyunun Türkiye'ye yönelik kısmı da az boyutlu ve yüzeysel olmayıp, en az PKK'ye ve bana yapılan kadar derinlikli, kapsamlı ve uzun va- delidir. Şüphesiz bunun altında, kökeni tarihe uzanan, karşılıklı yanlışlıkların büyüttüğü ve çağdaş- lıkla bağdaşmayan yaklaşım, yapı ve ilişki tarzının rolü temeldir. Anadolu ve Mezopotamya üzerin- de klasik hesapların güncelliğiyle de bağlantılıdır. Şahsıma yönelik komplo da, bu temelden kaynak- lanan ama her odağın ve ülkenin, uzun vadeli ve güncel çıkarlarına dayalı yaklaşımların, acımasız- lık kadar hesaplılığı da bir o kadar gerçektir. İki yol vardı; dağ yolu ve Avrupa yolu. İkisi de tutul- muştü.

Dağa çıkma kırk yıllık özlemimdi. Ama bu, çatışmayı derinleştirecek ve çıkmazı zamana ya- yarak daha da uzatacaktı. Acı ve kayıplar taraflarca çok daha yoğun yaşanacaktı. Kuzey Irak oyu- nunda 1925'in daha geliştirilmiş bir modeli uygulanacaktı. Bu yüzden gözüm tutmadı. Dikkat eder- seniz, '98 Eylül ateşkesini tek taraflı da olsa kabullenme ve hatta dolaylı da olsa ilişkileri değerlen- dirmeye ihtiyaç duymaktaydım. Çünkü, iki tarafın da kontrolü yitirme ve dışa bağlanmaları gün geçtikçe geliyordu. Bunu önlemek bana daha doğru geliyordu. Savaşı en çok tırmandırabilecek bir aşamadaydım. Moral ve siyasi anlayışım bunda zorlanıyordu. Aşırı tekrar durumu görülüyor, bu bıkkınlık yaratıyordu. Savaş eğer mutlak gerekliyse bir çelişkiyi çözmek için baş vurulabilecek bir araçtır. Ama böyle bir konumdan düştü mü, onu sürdürmek gittikçe cinayete dönüşecekti. Bunu sezinliyordum. Çıkmaz biraz da böyleydi. Çıkmazı derinleştirme değil çözüm arıyordum. Biraz so- rumsuzca da olsa Avrupa çıkışı bu nedenleydi. Aslında plan daha Suriye'de iken NATO kapsamın- da olmakla birlikte, oldu bittiye getirilme durumu da vardı. Görünüşte Türkiye için çok acil ve haklı bir nedene dayalı olan, benim etkisizleştirilme durumum, özünde Türkiye'nin bu amacının çok öte- sinde kullanılmaya çalışıldığını görmek açısından da önemlidir. Sanırım her iki tarafın acil ve sıkışık yönleri görülerek geliştirilen, derinleştirilen bir plandır bu. Yunanistan ve İsrail'in konumu bu noktada önem taşıyor. Merkezi planlama Londra kaynaklıdır. '25'e de oldukça benziyor. ABD büyük güç

olmanın gereğini yapmaktadır. Avrupa, özellikle Almanya çizgisine ters düşme pahasına, beni dışlamayı çıkarına daha uygun buluyordu. Eğer kalınacaksa, İtalya üzerinde ve her şeylerini kabul etmeye dayalı, biraz da onurunu yitirmiş, zamana yayılmış bir kabul biçiminde olunacaktı. İtalya hükümeti acemi ve sorumsuzcaydı. Rusya, IMF'den kredi almak için en aşağılık bir satma konumundaydı. Büyük ihtimalle Yunan hükümeti tarihi bir oyun içindeydi. Bana göre, Türkiye'nin de tam derinliğini görmediği nokta buradadır. Yunanistan korktuğu veya çare bulmadığı için Kenya'ya kaçırıldı. Ya imha ya da tam bir bela durumu yaratmak için bunu göze aldı. Her iki yaklaşım çok acımasız ve ahlaksızcadır. Bugünkü gazetelerde gözüme çarptı, bir bakan diyor ki; "ikinci bir Truva atı" rolüydü. Doğruya yakın bir değerlendirme. Ama ben, ateş topu, çarmıha gerilme biçiminin de göz ardı edilmemesi gerektiğini vurguladım. İsrail, bölge stratejisinde mükemmel bir fırsat olarak değerlendirmek istedi. ABD'nin benzer stratejik hesapları var. Daha da uzatabilirim. Belki benim şahsımda PKK, halk ve isyanlar tarihine dayalı olarak bu konuda ciltler dolusu kitap yazılabilir. İleri de yazılmalıdır. Komplö kükümsenecek bir konu değildir. Önümüzdeki süreçte daha da yoğunca üzerinde durulacağı kanısındayım. Bu kısa değerlendirmeyi tartışmalarınıza biraz katkı olsun diye belirtiyorum. Derinleşecek ve sonuç çıkaracak güçte olduğunuzu inanıyorum. Daha dışarıdayken fazla güvenemeyeceğimiz dış güçler nedeniyle, 1993-97 girişimlerini tereddütsüz geliştirirken bu durumun etkisi kesindir. İmralı sürecinin ve takındığım tavrın altında bu tarihi etkenler rol oynamaktadır. Sorgulama ve mahkemedeki tavrımı, bir siyasi çıkış göstermek için değerlendirirken de, temelde bu etkenler rol oynuyordu. Bütün dünya, Türkiye hatta sizler de şoke oldunuz. Ama doğrusu buydu. Başka türlü her davranış, iç ve dış komplocuların amacına düşmek biçiminde olacaktı. Şimdi bazıları Okçuoğlu, Can Yüce, Meral vb. Ğ diyor ki; "bu, Genelkurmay ve burjuvaziye hizmet ve yalvarmadır." Bunlar doğru şeyler değil. Aslında tanımakta güçlük çekmeyeceğiniz, başta Kürt kökenli olmak üzere çok sayıda iç ve dış güç, planını ya erken bir imhaya ya da kaba bir değerlendirmeye dayandırmıştı. Bunu bekliyorlardı. Çok iyi niyetli arkadaşlarımız da bunu tek doğru devrimci tutum sanıyorlardı. Bence art niyetli komplocularla bağ aydınlanırken, yanlışlıklarımız da kendini açıkça göstermektedir. Savaşın aşırı tekrarlanma ve yozlaşma durumu muazzam bir rant, sahte kişilik çerçevesi oluşturmuştur. Bunları aşma

2- Kongrenizde kapsamlı bir dünya ve bölge değerlendirmesi yapacağınız açıktır. 20. yüzyıl sona ererken, iki kutuplu soğuk savaş dünyasının aşıldığı, bunun temelinde de bilimsel teknik devrimin rol oynadığı bir gerçektir. Üretim güç ve ilişkilerinin önemli gelişmeler ve farklılıklara yol açtığı, nükleer enerji ve tekniğin bir dehşet dengesiyle birlikte, bolluk için imkan yarattığı, klasik siyasi organizasyonların; devletin yetmediği, derinden demokratikleşmenin bu değişimlerle daha da hızlandığı, artık 21. yüzyılda demokratik değer yargılarının, ölçülerinin hakim olduğu bir çağ değerlendirilmesi doğrudur. Sorunların daha da karmaşıklaşması kadar, çözüm yollarının barış ağırlıklı, demokratikleşme ve insan haklarına dayalı olarak geliştiği de o denli açıktır. Ortaçağa toprak hakimiyeti, yeni çağa sermaye hakimiyeti çağı demek ne kadar doğruysa; bu, içine girilen çağa da post modern değil insan hakları ve demokrasi çağı denilse yeri olacaktır.

Ortadoğu'ya da bu temelde yaklaşılabılır. Ağır Ortaçağ kalıntıları bürokratik devlet kapitalizmi, gaspçı gelişmemiş burjuvazisiyle, büyük tarihiyle adeta cücelik biçiminde bir çelişkiyi yaşıyor. Bunu her boyutta din, dil, kültür, etnik, sınıf, cins, çevre derinliğine yaşayan, klasik milliyetçi ve dini çözüm ve çatışma yaklaşımlarının iflas ettiği, demokratik barışçıl bir çözüme, şiddetli ihtiyaç duyulan bir konuma gelindiği belirtilebilir. Demokratik Ortadoğu Birliği gelişmeye yanıt verebilecek bir kavram ve slogandır. Kapsamlı tartışıp sonuç çıkarabilecek, özellikle Kürtlerin bölge genelinde siyasal sınırlarla oynamadan; demokratizmin motor güçlerinden biri olduğunu gösterebilecek, kararlaştırabilecek güçtesiniz.

3- Türkiye üzerine değerlendirmeler, biraz daha somut ve özgün yapılmalıdır. Özellikle cumhuriyet, oligarşikleşme ve demokratikleşme gibi bir çok değerlendirme de yeniden yapılanmaya ihtiyaç gösteriyor. Geçmişte, biraz da kükümsenerek baktığımız Cumhuriyetin, kuruluşu ve dayandığı ulusal kurtuluş değerlendirmesi, daha özgün ve derinlikli bir yaklaşımı gerektirir. Atatürk'ün

cumhuriyetçiliğini oligarşikleşmeyle karıştırmak büyük bir yanıltır. Cumhuriyet aslında büyük bir devrimdir. Atatürk daha sağlıklıyken demokrasinin farkında ve bazı adımlar atmak istiyor. Oligarşikleşmeye karşı tavrı var. Fakat bilinen iç-dış gelişmeler ve isyanlar nedeniyle bu başarılamıyor. Eğer inkar edilmezse 1919-24 yaklaşımlarında, demeçlerinde demokratik çözüm tarzının ipuçlarını bulmak mümkündür. İsyandar yepyeni bir dönem yarattı, birçok olumsuz gelişmeye iradesi dışı yol açtı, tıpkı güneydeki gibi daha sonraki dışalanma, inkar ve Kürt ağalığının oligarşiye alınması, yeniden değerlendirmeye ihtiyaç gösteriyor. Burada da çözümlemeleri sömürgecilik kavramları ile değil, ortak katılış, kuruluş, isyanların niteliği, dışalanma gibi aynı zamanda oligarşiye halef biçiminde ve günümüze doğru da temel demokratikleşme sorunu olarak koymak bilimsel olmak kadar, pratik politik değeri olan bir yaklaşımdır. Bunun sonucunda doğal olarak, ortak vatan ve üniter cumhuriyet yapısı temelinde demokratik siyaset yapmanın önemi, bu temelde de yeniden partileşme gereği ortaya çıkacaktır. 21. yüzyıla büyük bir demokratik dönüşüm ihtiyacıyla girmeye çalışan Türkiye'nin, en ağır problemi olan Kürt sorununu ve PKK'yi doğru çözümlenerek bu tarihi hamlede geçerlilik sağlayabileceğini, temel tezler olarak koymak durumundayız. Türkiye tartışmalarını ve yeniden partileşmenin bu temelde aydınlatma gereğini ve karar gücünü ortaya koyacak güçte olduğunuzu inancımı belirtiyorum.

4- Diğer önemli bir konu, PKK'nin yapısına ilişkin olanıdır. 20. yüzyıl reel sosyalizminin, çok ham bir tarih ve toplum anlayışına dayalı olarak programlaştırılan; yine çok hazırlıksız ve benzerdir deyip kaba bir ulusal kurtuluşçu anlayışla yönlendirilen eylem yapısı, '90'lara kadar sorunu ortaya koyma ve kimliği kanıtlama gibi olumlu gelişmelere yol açıyorsa da, '90'lardan itibaren demokratik çözüm şansını ki süreç yeni ve taraflar klasik çatışma anlayışında katıldılar yakalayamaması, giderek ağırlaşan ve yozlaşan tekrarlama, durumu dar boğaza götürüyordu. Bunda bir önemli etken de, aslında bir türlü aşılamayan, özünde köylülüğün eşkiyavari, komplocu, fırsatçı yaklaşımının, "Dörtlü Çete" tabiri ile dile getirdiğim ve '87'lerden itibaren oldukça pratiğe damgasını vuran yaklaşımının da önemli rolü vardır. PKK'nin konumuna ilişkin değerlendirmeler uyarıcıydı. Yanıt vermeye çalıştım, fakat istenilen başarıyı yakalayamadık. Bünyesel yanlışlık zamanımızda aşılamadığı için, bir yandan ırkçı milliyetçilik ve savaş rantçılığı, diğer yanda etnik milliyetçilik ve savaş ağalığı son derece tehlikeli bir durum yaratıyordu. PKK'nin son iki kongresi bu durumları aşabilirdi. Eleştiri yapıldı, ama kurumlaşmaya ve kadrolaşmaya hakim kılınamadı. Gelişen, Türkiye'de şovenizm, Kuzey Irak'ta ilkel milliyetçilikti. Ucuzca dökülen kanın üzerine siyaset yapmaya koyuldular. Çıkmaz veya önlenmesi gereken temel bir siyasal görev de bu yönlüydü. Şüphesiz program yapısı zamanında değiştirilse ve demokratik çözüme yönelim derinliğine oturtulsaydı ve 1993-97 denemeleri sonuç verseydi, daha olumlu ve başarılı sonuçları beraberinde getirebilirdi. Geç de olsa yerine getirilmesi gereken görev halen budur. Türkiye'nin siyasal bütünlüğü temelinde kapsamlı bir demokratik program, bölgeye ilişkin daha da derinleştirilip somutlaştırılmış yaklaşım, büyük bir önem taşır. Doğru bir cumhuriyet anlayışını ve birliğini, sağlam bir demokratik cumhuriyet yurttaşlığında gören, bunu programının temelinde koyan öncünün, demokratik anayasal süreçte tarihi rolünü oynayacağı açıktır. Rol bu anlamda öncülük düzeyindedir. Yani Demokratik Cumhuriyet yurttaşlığının, kavramların özüne uygun ve iyi özümsemiş kadrolarla temsili, kesinlikle büyük demokrasi dönüşümüne cevaptır ve tarihsel anlama sahiptir. Bunu kapsamlı bir şekilde ortaya koymak, programa bu temelde ulaşmak, yeni program anlayışında karar kılmak görevi ile karşı karşıyasınız. Üzerinde en çok tartışacağınız nokta budur. Bu konuda da, çözüm ve karar gücünüzün güçlü olduğuna dair inancımı belirtmek durumundayım.

5- Böylesine yenilenmiş bir program anlayışının, beraberinde yeni stratejik ve taktik yaklaşımları getireceği açıktır. Stratejik hedef olarak "Türk sömürgeciliği, iç ve dış dayanakları" gibi sap-tamaların aşılması, bunun yerine "oligarşik yapı ve uzantıları" demenin daha gerçekçi ve çözümlen-yici olacağı kanısındayım. Yine "Ulusal kurtuluşçuluk" yerine "Demokratik kurtuluş" kavramının daha doğru bir mücadele anlayışına hizmet edeceği, legal mücadele diline uygun olduğu açıktır. Bu temelde çıkarları demokrasiden geçen birçok gücün geniş ve doğru bir mevzileşmeyi yakalayacağı, iç ve dış ortamın adeta bunu zorladığı da görülmesi gereken temel bir stratejik husustur. Büyük

anayasal demokratik tartışmalar, insan haklarının iç sorun olmaktan çıkması, ABD'den AB'ye, AGİT'te BM'ye kadar uluslararası platformların bu stratejik gelişmeyi esas aldığı, Türkiye'nin de bölgesinde bu gelişmelerin tarihi önderliği gibi bir konumu teşkil ettiği, görülmesi gereken diğer bir stratejik husustur. Temel taktik olarak da şiddetin aşılma durumunda kaldığı, sorunların çözüm dili değil, ağırlaştırılan yanı olduğu belirtilmelidir. PKK'nin, özellikle '87'lerden beri özüne ters türeyen, komploculuğu ve avare-asi çeteciliği ile iç içe geliştirilen şiddet anlayışının, en olumsuz bir gelişme yanı olarak görülmelidir. Büyük tahribat ve acılara bu ters şiddet anlayışı nedeni ile yol açılmıştır. Bu, özde hakim olması gereken "meşru savunma" anlayışını aştı, suçsuz-yersiz birçok çatışmaya girildi ve en tehlikeli yanı olarak da, özümüz ile ters kişiliğe yol açtı. Çıkmazın en önemli bir nedeni de bu olduğu, taktik saptamanın da ötesinde muazzam bir boşalmaya, başkalaşmaya yol açtığı görülmelidir. Yeni dönemin, kapsamlı ve gerçekten anı anına temsili temeline bir özeleştirisellelikle aşılabileceği, bu temelde doğru yoldaşlık, yaşam ve ilişkilerinde ifade edilme gereği açıktır. Ayrıca yeni dönemin barışçıl ve demokratik, çok zengin yasal örgütlenme ve mücadele biçimlerine ulaşma gereği vardır.

6- Sonuç bölümü olarak da, yürüttüğüm barış çalışmaları ve güncel politik çizgiyi iyi açmak gerekir. Bu mektubumun ana konusu budur. Bana göre yürüttüğüm barış çalışmaları iki kritik aşamayı yaşamıştır. Birincisi; verilen mücadelenin stratejik barış kararlılığına ulaştığı dönem çatışmalı da geçse, '93'ten Eylül '99'a kadar silahlı mücadeleye son verme aşaması. Bu yersiz ve acı kayıplara da yol açsa, yurtdışına kadar çıkışı ifade eden bu kararlılığın birliktelik içinde gelişmesi önemlidir. Her hareketin tarihinde bu dönemler vardır ve kritiktir. Dikkat edilmezse bir çok sakıncalara yol açabilir, dolayısıyla önemli ve başarılı bir gelişme olarak değerlendirmek gerekir. Ondan sonra gelen dönem; kararlılığın kanıtı olan pratik gelişmeler ve gönüllülük temelinde, Barış ve Demokratik Uzlaşma amacını sembolize eden iki grubun, yasalara tabii olma hareketidir. Bunun anlamı barış kararlılığının ciddiyeti kadar, uygulanma gücünde olunmasının kanıtlanmasıdır. Kendisi küçük ama sonuçları büyük bir adım atma ile karşı karşıyayız. O noktada duruyoruz. Kongreniz, barışın bu üçüncü merhalesi temelinde karşılık vermekle yükümlüdür. Birçok benzer pratikte bu merhaleler, ilgililerin karşı karşıya gelmeleri ile geliştirilir. Bizde böyle olmayacağı ortada. Dolayısıyla yöntemler, dolaylı ve açıktan olamaz. Sanırım devlet bu konuda duyarsız değildir. Tam tersine büyük bir duyarlılık, hatta büyük tecrübesi ile bir iç bünye sorunu olarak hazırlıklıdır. Kendi dili ve yöntemi ile yanıtlarını ortaya koyacaktır. Bir anlamda, taraflar paralel doğruları, uygun anda buluşturmak amacıyla, at başı oluşturma ve uygulamayla yüz yüzedir. Hata yapmamak, dengeleri çok iyi görmek, yerinde yaratıcı adımları atabilmek, bu süreçte büyük rol oynayacaktır. Geçmişte yakalayamadığımız, dolaylı ve başarılı uygulama dilini ve yöntemini bulmamız büyük önem taşır.

a- Halen içinde bulunduğumuz barış sürecinin derinleştirilmesi ve sonuca doğru götürülmeye çalışılmasına devam edilmelidir. Atılan adımlar ortamı yumuşattı ve daha elverişli adımlara inanç getirdi. Ama yetmediği de açıktır. Objektif olarak bakıldığında devlet üzerinde yaratılacak en önemli etki ve dolayısıyla beraberinde yol açacağı önemli gelişmeler, kongrenizin bütün dünyaya silahlı mücadeleye son verme ve barış yapma kararlılığında olduğunu ilan etmesidir. Yine bununla birlikte, anayasal demokratik bir süreç temelinde devletle, toplum yapısında yasal bütünleşme kararlılığınızı da geliştirmelisiniz. Tek taraflı da olursa kararlılığınız bu yönde oluşmalıdır. Bunu hedefleyen ayrıntılı bir barış planına ulaşmalısınız. Yani kongreniz somut, bahsedilen çerçevede kapsamlı, uygulanabilir bir barış planında karara ulaşmalıdır. Kongre sonrasına ilan da edilebilir. Bu hususlar ileride daha iyi değerlendirilir.

Bu arada dış güçlerin oyununa düşmemek kadar, bel bağlamamayı, güvenceyi, devletin tarihine ve büyüklüğüne yaraşır yaklaşımlarında görmek istediğinizi, özenle vurgulayabilirsiniz. Bu temel tutumlar barış planınızda ifade edilip, buna uygun pratik adımlar geliştirildikçe, tahmin ettiğim kadarıyla devlet bazı adımları daha cesaretili atabilecektir. Çünkü artık eli ayağı bağlı değildir. Yani cepheniz bir tehdit kaynağı olmaktan çıkmış, anayasal demokratik düzenle bütünleşmeye hazır, devletin uygunluğuna ve hatta affediciliğine yaraşır bir tutumun sonuca gitmede büyük rol oynaya-

çağı belirtilir. Bu durumda barış planınız biraz bekleyip olumluluk temelinde daha cesur uygulama adımlarına başvurabilir. Benim rolüm sanıyorum burada önem taşıyor. Daha önceki belirlemelere ek olarak söylemeliyim ki, bu bir köprü rolü olabilir. Devletin ve sizlerin konumunu objektif olarak değerlendirip, bu rolümü bundan sonra daha da önemle oynayacağım. Zaten Yargıtay'dan sonra başlayan süreç siyasi nitelikte olup, TBMM'den AIHM'e kadar bir seyir izleyecek, hatta sürekli olumlu adımlar siyasi süreci de o denli olumlu etkileyecektir. Bu yönlü gelişmeler toplumda yankı buldukça, devlet de sanırım dönüşüme önderlik düzeyinde yanıt vermek ve layık olmanın gereği olarak olgun davranacaktır. İhtiyaç duyulan yasaları ve diğer tedbirleri rahatlıkla çıkarabilecek, uygulayabileceklerdir. Oyun oynama ve intikamcı davranma küçüklüğüne düşeceğine inanmıyorum. Gerçek devlet, bu süreçte ve çözümde çıkarı bozulan bazı çevreler olsa da susturmasını bilecektir. Bizde de bazı çatlak sesler çıkabilir ama zayıf ve etkisiz olacakları da açıktır. Bu kanıdayım. Umarım yanılmıyorum. Devlete ilişkin yaklaşımlara, siz de bu üslupla yaklaşırsanız, sanırım daha doğru ve sonuç alıcı olacaktır. Bu noktada şunları belirtmeyi tarihi bir görev biliyorum: Biz asla cumhuriyetin özüne karşı değiliz, tam tersine onun için varız. Onunla ve toplumla demokratik temelde buluşmak en büyük özlem ve amacımızdır. Acılar bunun faturası olarak görülmeli ve bu bütünlük gerçekleşmelidir. Tarihi hedef olarak devlet niye kolaylık sağlamasın? Büyük yanlışlıklar yapılmış olsa da, sonuçta kazanan Demokratik Cumhuriyet oluyor. Belki çok iyi niyetli bir yaklaşımdır, ama doğruluğuna kuşku duymuyorum, sonuçta başarılı olunacağına da. Dış gelişmeler de bunda olumlu ve etkili rol oynayacaktır. Türkiye'nin temel politikası bu yönlü olduğuna göre başarıyla yürünecektir. Geçmişin acıları önümüzü ve umudumuzu karartmamalıdır. Elimden geleni bu inançla göstereceğimi, gelişmeleri sizlere aktarabileceğimi, sizlerden de bu temelde duyarlı ve başarılı olmanızı, şüphesiz bekleyeceğim. İleride belki daha da değinilebilir, ama yayın koordinesine ve kurallarına çok önem verilmeli, temsilcilerini yetkin kılmalıdır. Çünkü biraz da ilişki, diplomasi, bu kanallarla beslenip hayat bulacaktır.

b- Diğer yol hiç bahsetmek istemediğim, ancak büyük bir anlayışsızlık ve talihsizlik olarak karşımıza çıkacak olan, yeniden daha da büyümüş çatışmanın ve çıkmazın yoludur. Bunu, sınırlı da olsa bizde ve Türkiye'de isteyen bazı çevrelerin varlığı bilinmektedir. Ama karşılıklı olarak istemediğimiz ve önlemeye çalışacağımız bu olumsuzluğa, fırsat verilmeyeceğine de inanıyorum. Ama her zaman ve her yerde barışa, güvenilir demokratik bir ortam ve yapıya ulaşıncaya kadar kutsal ve meşru savunma hakkını özümüze bağlılık temelinde kullanacağımız açıktır. Bu öz, yasal-demokratik-kültürel-özgür yaşam hakkıdır. Geçmişten çıkarılacak dersler temelinde, bu hakkı en uygun ve hiçbir yersizliğe düşmeden başarıyla kullanacağınıza da inanıyorum.

Bu temelde 7. Olağanüstü Kongrenizin çözümleyici ve başarılı olması kadar onun insanlığa, bölgeye ve Türkiye'ye hayırlı olmasını, Demokratik Cumhuriyetle taçlandırılması dileğimi belirtirken, hepimizi sınırsız sevgi ve özlemimle kucaklar ve selamlarım.

4 Aralık 1999 - İmralı

Abdullah Öcalan

BÖLÜM: V

MK, BK VE İK'YA GÖNDERİLEN RAPORLARIMIZ

Belge: 34

Hüseyin'e

20 Nisan tarihli notunuzu, genel talimatı ve BK'ye yazdığınız iki raporu aldım. Bir buçuk aya yakın Osman arkadaş eksenli gelişmelerden haberdar olmadım. Bilgimiz salt basına yansıyan haberlerle sınırlı kaldı. Bu süre içinde adeta eli kolu bağlı bırakıldım, yaşadığım tam anlamıyla psikolojik işkenceydi. Önemli, kritik ve kaderimizi doğrudan ilgilendiren gelişmeler oluyordu. Okçuoğlu'nun yaydığı olumsuz haber ve yorumlar canımızı sıkıyordu, ama bizim doğrudan bilgi alma olanağımız olmuyordu. Oysa Avukatlarla konuşmuş ve anlaşmıştık. En az haftada bir birileriyle bilgi göndereceklerdi. Hep istedik, bekledik. Her defasında "şu gün geliyoruz" dediler, ama hiçbir zaman gelmediler; ta geçen hafta sonuna kadar. Hafta sonu görüştük. Bütün ayrıntıları anlattı. Son açıklamalar, bildiri ve röportajları da aldık, okuduk. Sizin raporlarınızı da okuduk. Avrupa'nın gözlemlerini ve değerlendirmelerini almaya çalıştım. Osman arkadaşın son değerlendirmelerini içeren uzun bir yazısı da varmış, onu da gönderecek. O yazıyı aldıktan sonra BK'ye geniş bir rapor yazmayı düşünüyorum. Bu raporun bir nüshasını size de göndereceğim. Ancak şimdilik bazı kaygılarımı ve kafamda oluşan soru işaretlerini size açmak, nelerin yapılması gerektiği konusundaki önerilerimi (taslak düzeyinde de olsa, henüz tam olgunlaşmasa da) size sunmak istiyorum.

-Ben gelişmeleri ve Osman arkadaş üzerinde uygulanmak istenen düşman politikalarını çok tehlikeli ve yaşamsal buluyorum. Bu noktada partinin değerlendirme ve tutumu belirleyici olacaktır. Bütün gelişmeleri, planları ve Osman arkadaşın durumunu objektif, tam bir bilimsellik ve politik bakışla değerlendirir ve politika durumunu bu temelde belirlerse bu bütün tehlikeyi en az yara ile atlatabiliriz. Yoksa, büyük tasfiye planının önü açılır, kaos ortamı başlar. Bu noktada büyük endişelerim, kaygılarım hatta korkularım var.

-Osman arkadaşla ilgili bütün veri ve bilgilere sahipsiniz. BK'de aşağı yukarı aynı durumdadır. BK'nin aldığı son kararı taktik açıdan doğru ve gerekli buluyorum. Ancak bunun hangi durum değerlendirmesine dayandığını bilmiyorum. Osman arkadaşın durumunu nasıl değerlendiriyorlar, açıklamalarını ve tutumunu nasıl algılıyorlar bilmiyorum. Aslında arkadaş bütün ayrıntıları anlattı. Ancak bunarın dışında başka gerekçeleri yoksa bunlar bana tatmin edici gelmedi. "Yeniydi, anladık, ama hazmedemedik" diyorlar. "Terminolojiye takılmayalım", "politikadan bir kopukluk yok" diyorlar. Peki terminoloji nedir? Daha da önemlisi "yeni terminoloji" hangi koşullarda ve zeminde dile getiriliyor. Özgür koşullarda benzer şeyler söylemek ile esaret koşullarında, kontrgerilla sorgusunda söylenenleri nasıl aynı kefeye koyabiliriz? Peki düşman bu terminolojiyi nasıl algılıyor, bundan hangi politik sonuçlar çıkarıyor? Dünya, dışımızdakiler, en önemlisi tarih bunu nasıl anlayacak ve kaydedecek? Bu terminolojinin varacağı nokta neresidir? Ya içimizdeki sağ fırsatçılar, orta sınıf temsilcileri ve başka hesapları olanlar; bunlar, nasıl yorumlayacak? Sağ, reformist, giderek işbirlikçi eğilimle-

rine dayanak noktası, referans noktası yapmayacaklar mı? Örneğin, 3 Nisanda savcılığa verilen ifadede (bunların doğru olduğunu söyledi Av.) "Bildığımız gibi PKK'nin de kurucusu benim. PKK kurulurken programını da yaptık. O zaman Kürtlerin bağımsız bir Kürdistan kavramı da vardı. Marksist temele dayalı yeni bir sistem getirecektik. Ancak değişen olaylar ve zaman bile bu programın hayali olduğunu gösterdi" deniliyor. Bu noktada terminoloji önemli değildir diyebilir miyiz? Programın ne olduğunu tartışmaya gerek yok. Ama neden bu açıklama yapılıyor? Sonuçları ne olacak? Yine 3 Mayıs tarihinde yapılan "Kamuoyuna açıklamamdır" başlıklı bildiriye "dünya çapında 2000'li yıllara doğru zaferi kesinleşen demokratik sistemin genel kuramı"ndan söz ediliyor ve savunmanın bunun üzerinden geliştirileceği belirtiliyor. "Zaferi belirleyen demokratik sistemin genel kuramı" ne anlama geliyor? Savunmanın içeriğini de anlattılar. Bütün bu verileri, ipuçlarını birlikte değerlendirdiğimizde, bir de koşulları ve dile getirildiği zeminleri göz önüne getirdiğimizde Osman arkadaşın durumunu daha bilimsel ve eleştirel bir gözle bakmamız gerektiğini düşünüyorum. Elbette politik yaklaşmak da gerekir. Ben, yüzeysel ve dogmatik yaklaşmamak için bütün zihinsel gücümü, birikimimi ve yeteneklerimi sonuna kadar zorladım. Bu soruları sormanın bile benim için tanımsız bir işkence olduğunu belirtmeliyim. Ama bütün duygularımla savaşıyor sorunu cesaretle tartışmaktan, bunu yaparken hiçbir hatalı duruşa yönelmemek gerektiği sonucuna varıyorum. Henüz Osman arkadaşın durumunu tam niteleyecek düzeye geldiğimi sanmıyorum. İpuçları ve sorular var, bunların nereye kadar uzanabileceği kaygıları var.

Osman arkadaş en alt düzeyde TC'yi çözmeye çalışabilir. Partiye zaman kazandırabilir, büyük çatışmaların önüne geçmek için sayısız riski göze alabilir. Ama bunun bedeli ne olmalı, bunlar ne pahasına gerçekleşmeli? Adamlar pişmanlık yasası ve bunun dışında bir kaç yasa daha çıkmadılar. Hadi siz de silahları bırakın, demokratik zemine gelin dediler. Bizim yanıtımız ne olacak?

Siyasal görüşmeler ve diyalog yöntemiyle siyasal bir çözüme gitmenin karşısında değilim. Yine TC'nin bunu kabul etmesinin Türkiye'de demokratik devrim olacağını düşünüyorum. Ama şimdi Osman arkadaşın özel savaş merkezindeyken bu konumda mıyız? Daha da önemlisi şu: Devlet bir kıl parçasını bile alış veriş konusu yaptırmazken, mutlak tecrit ve kontrol altında tutarken, Osman arkadaşın açıklamalarını, BK'ye, MK'ye, Avrupa örgütüne talimat yazmasına, iletmesine izin veriyor. Neden? Benim kaygımın asıl nedeni bu olgudur.

Devrimci selam ve saygılarımı gönderiyorum...

Mayıs 1999

Yılmaz

Not: Metinde "Osman Arkadaş olarak geçen A. Öcalan'dır.

-----%-----

Belge: 35

Hüseyin'e

Emperyalist dünyanın tam bir "Kutsal ittifak" anlayışıyla 9 Ekim komplosunu ve 15 Şubat korsanlık hareketini gerçekleştirdiklerini biliyoruz. Bu politikada emperyalist dünya ile TC'nin politikaları tam anlamıyla örtüşüyor. Emperyalizm Kürdistan devrimini ve Başkan Apo'da temsili bulan devrimci sosyalist çizgiyi kendi dünya sistemi ve stratejisi için çok tehlikeli buldu. Onda 21. yüzyılda kendisine alternatif bir çizgi bir model gördü. Dolayısıyla onu bitirmeyi, yok etmeyi, bunlar da olmasa devrimci çizgi ve özelliğinden arındırmayı hedeflediler. Bunu ısrarla uyguladılar. Ayrıntılara girmiyorum. Ancak şu nokta çok ilginç. Önderliği Kenya'da katletmek yerine sağ yakalayıp TC'ye tes-

lim ettiler. Bu nokta emperyalizmin ve TC'nin planlarının özünü ele veriyor. Mutlaka üzerinde durmamız gerekiyor. Eğer katletselelerdi Başkan Apo'nun kişiliği, dünya görüşü, evrenselleşecek, çizgisi evrensel bir meşruiyet kazanacaktı. Bu alternatif çizgiyi öldürme politikasının ölü doğması, komplo-nun başarısızlığıydı. Yani yengide büyük yenilgi yaşamak anlamına gelirdi. O kolay ve kendileri için çok tehlikeli yolu seçmediler. Bunun yerine sağ yakaladılar, dünyadan mutlak anlamda tecrit ederek bir kontrgerilla adasına hapsettiler. Bu emperyalizmin ve TC'nin Başkan üzerinde uygulamak istedikleri politikanın özünü ele veriyor: Kürt halkı için efsaneleşen birleştirici, harekete geçirici, uluslaştırıcı ve ulusal önderlik düzeyini yakalayan Başkan Apo'nun bütün bu özelliklerine son vermek, sıradanlaştırmak, onun şahsında PKK'yi ve devrimi çözmek, devrimci çizgisini bitirmektir. Başkan aynı zamanda Partide ve Ulusal Kurtuluş Devriminde bir şemsiyedir. Ortadan kaldırıldığında ideolojik ve moral açıdan ortadan kaldırıldığında şemsiyesiz-çatısız kalan yapının ve birliğin dağılacığını hesaplıyorlardı ve bunu uygulamaya çalışıyorlar. Parti Önderliği, Ulusal önderlik kurumları Başkan şahsında bitirilmek ve böylece kaos, çözülme, dağılma ve tasfiye sonuçları bekleniyor... Burjuva başınına da yansıdı. "PKK, Apo'suz yaşamaya alışmadan pişmanlık yasasını çıkarmalıyız" diyorlar. Bu bor bir söz değil ve düşmanın beklentilerini çok net ortaya koyuyor. Aynı zamanda bizim de ne yapmamız gerektiğini ortaya koyuyor. Düşman çok tehlikeli oynuyor. Başkanın şahsında Parti çizgisini, partide devrimci alanda birleştirici, örgütleyici, büyütücü ve ileriye taşıyıcı ne kadar ideolojik-politik ve moral değer varsa, hepsini tasfiye etmek ve devrimi bitirmek; birebir olmuyorsa muğlaklaştırmak istiyorlar. Bunu da Başkanın şahsında yapmayı deniyorlar. Görüldüğü gibi plan korkunç ve kesin temel çizgi, değerler ve partimizin omurgasını dağıtmayı amaçlıyor. Sonuçta Başkan önderliğinde yaratılan değerleri ve ulusal mevzileri, yine Başkandan başlayarak tasfiye etmek istiyorlar.

Tam da bu noktada Başkanın tutumu önemli, yaşamsal değerde. Anlayabildiğimiz kadarıyla Başkan bu imha ve çok yönlü tasfiye planını uzlaşma tutumunu dayatarak, uzlaşma zeminini arayarak ve zorlayarak karşılamaya çalışıyor. Ortaya koyduğu tutum, yaptığı açıklamalar ve savunmaya yaklaşımı uzlaşmanın zeminini arama ve zorlama biçiminde somutlaştı. TC'nin ve emperyalizmin buna yanıtı ne olur? Doğrudan veya dolaylı muhatap alıp en geri noktada da olsa bir çözüm zeminini geliştirmek mi? Yoksa kendi içinde bazı tavizleri de içeren bir teslimiyet mi? Bugün hakim olan hangi olasılıktır? Belli ki dayatılan kendi içinde bazı tavizleri de içeren teslimiyettir, tasfiyedir. Neden bu kez pişmanlık yasası üzerinde bu kadar duruyorlar. Bu soru üzerinde durulmaya değerdir. Örneğin pişmanlık veya '91 yılında çıkarılan şartlı tahliye yasası ve bir kaç tane daha tamamlayıcı yasa çıkarıp "haydi siz de silahları bırakın, devrimi tasfiye edin, HADEP'te siyasetinizi yürütün" denildiğinde Başkanımızın tutumu ne olacak, Partinin tutumu ne olacak? Bunun saflarda ve halkta yaratacağı etkiler, doğuracağı sonuçlar ne olacak? İlan edilen 8 maddelik paketin ötesi var mı? Evet, bir uzlaşma-barış arayışı var. Ama bunun hangi stratejiye ve programa dayanarak olacağı belirsizdir.

En önemlisi bu uzlaşma arayışı ve uzlaşmayı zorlama tutumu, dayatılan korkunç boyutlardaki düşman politikasını durdurma, giderek çözme gücüne ve yeteneğine sahip mi? Ne kadar?

Sorular önemli. Uzlaşma arayışını anlamak mümkün. Ama bunun tehlikeli yönlerini de görmek zorunludur ve bu, gerçekten doğrudan kaderimizi ilgilendiriyor. Mutlaka bir karşı-yanıt oluşturulmayı gerektiriyor.

Yürütülen politika zemini, yöntemi, amaçları, terminolojisi çok önemli. Şuna benzetebiliriz. Uzlaşma arayışını canavarın ağzındaki bir kişinin kurtulma, canavarı sakinleştirme ve saldırganlığını dengeleme çabası olarak tanımlamak mümkün. Canavarın ağzındasın, yutmaya çalışıyor, oradan kurtulma savaşını veriyorsun. Tehlike bu kadar büyük ve yakıcı. Peki bu çabaların canavarı yatıştırmaya, durdurmaya yeter mi?

Arkadaşlar, '93 Ateşkes tutumunda bir devamlılık var diyorlar. Bir yönüyle doğru. Ama şimdi koşullar ve zemin çok farklılaşmıştır. Bunu görmeden nasıl böyle bir değerlendirme yapabiliriz? Dün, Roma'ya kadar özgür koşullarda siyaset yapıyordu. Terminoloji, atılan adımların anlamı çok farklıydı. Ama bugün düşmanın elindesin ve orada daha tartışmalı bir terminoloji, en alt taleplerden oluşmuş bir yaklaşım sergiliyorsun. Düşman her açıdan seni rehin tutuyor. Düşünsel ve psikolojik mekanizmaların üzerinde görülmemiş boyutlarda bir baskı ve işkence uyguluyor. Bu koşullarda bir

barış arayışını sürdürüyorsun. Bunları göz ardı etmemek gerekir. Bu uzlaşma arayışı içinde sayısız tehlikeyi barındırıyor. Ortaya çıkan veriler ve ipuçları, daha bilimsel ve eleştirel bir gözle değerlendirildiğimizde, "çizgi başkalaşımına mı, kendi çizgimizden kopuşa mı gidiyoruz" sorusunu da sordurtuyor. İpuçları bu eğilimi ciddi ciddi düşünmemizi ve şimdiden ciddi önlemler geliştirmemizi dayatıyor. Bunu can alıcı buluyorum. Partinin yüz yüze bulunduğu en önemli sorunlardan birinin bu olduğunu düşünüyorum.

Uzlaşma arayışı taktik mi, stratejik mi, ideolojik-programatik bağlantıları ve çelişkileri nedir? Bu soruları da yanıtlamamız gerekir. Belki denilecek ki, çok geleneksel ve dogmatik yaklaşımın bir ürünüdür bu sorular. Ben öyle düşünmüyorum. Daha geniş bakımlı, evet. Ama eninde sonunda gelip bir ideolojik-programatik çizgiye dayanmayacak mıyız? Öyleyse uzlaşma arayışının çizgisel dayanaklarının da sağlamca açıklanması ve kurması gerekir.

Ne yapılmalı?

1) Başkanın durumunun bu açıdan bilimsel ve politik bir yaklaşımla değerlendirmek ve bu olasılığa karşı hazırlıklı olmak ve partiyi, halka da hazırlıklı kılmak gerekir.

2) Şu andaki uzlaşma arayışı, bunun zemini, terminolojisi ve sonuçlarıyla içinde sayısız tehlikeyi barındırıyor. İçinde bir çok belirsizliği, soru işaretini barındırıyor. İdeolojik-politik çizgide bir başkalaşımın eğiliminin ipuçlarını da veriyor. Başkanın mesajlarına, belirlediği politikalara bu olasılıkları göz önüne getirerek ihtiyatla yaklaşmak gerekir. Durum önümüzdeki süreçte daha da netleşir.

3) Başkanın şimdiye kadar yaptığı açıklamalar, partiye ilettiği talimatlar düşmanın mutlak kontrolü, bilgisi ve onayı dahilinde olmuştur. Bunun anlamı nedir? Beni en çok düşündüren ve hiç bir olumlu ve tatmin edici yanıtını bulamadığım soru budur. Düşmanın bir kıl parçasına dahi izin vermediği düşünülürse, Partiyi yönetmesine olanak sunması ve izin vermesi; bu mesaj ve talimatların partiye ulaştırmasının istenmesi düşündürücüdür. Tek bir açıklaması var: Düşman bu açıklama ve yaklaşımların parti tarafından benimsenmesini ve politik bir tutum haline getirilmesini istiyor. Eğer bu sonuç doğruysa, düşmanın partiyi bir ikileme karşı karşıya bıraktığı ve bırakmak istediği açık. İkilem şu: İlki, Partiyi çok hakim olmadığı bir politikaya onay vermeye zorlamak; diğeri ise Başkanı yalnız bırakma ve kendi başına bir taktik çizgi yürütme. Bu Başkan ve Partinin resmi düzeyde farklı zeminlere düşmesidir. Bu, tehlikelidir. Ama hakim olmadıkları Başkanın uzlaşma arayışlarına tümenden bağlanma da içinde ucu açık sayısız tehlikeyi içeren bir durma düşmek anlamına gelir. Burada Başkanın partiye gönderdiklerinin düşmanın bilgisi ve onayından geçtiğini unutmayalım. Bu nokta işin can alıcı noktasıdır. Partiyi giden mesajlar düşman onayı ve bilgisi dışında değil. Düşman bunu istiyor. Engellemiyor. Salt İmralı'da değil, diğer aşamalarda da engelleyici bir çabası olmuyor. Neden? Bu noktada partiyi kim yönetecek, önderlik iradesini ve otoritesini kim temsil edecek sorusuna gelmiş bulunuyoruz. Bunun yanıtının basit olmadığını düşünüyorum. Şundan: Bir: Başkanın bilinen çabaları var. Bunlar içinde kontrol edilmesi güç tehlikeli olasılıkları barındırıyor. Dolayısıyla buna tümenden evet demek, partiyi belirsizliklere sürüklemek anlamına gelebilir. Öte yandan Başkanın bilinen girişimi, tümenden reddedilirse, bu durumda Başkan düşman karşısında yalnızlaşacak. Bu da her açıdan tehlikelidir. Peki bu ikilemin sağlam bir yanıtı yok mu? Gelişmeler biraz daha netleşene kadar bunun yanıtı var. Yanıtı şu: Başkanın durumunu, ortaya çıkan gerçekleri, tehlikeleri ve tehlikeli olasılıkları bilmek, yaklaşımlarımızı bu değerlendirmelere oturtmak, her açıdan inisiyatif ve yönetim gücünü elinde bulundurmak şart! Ama bununla birlikte mümkün olduğu ölçüde Başkanla paralel yürümeyi sonuna kadar zorlamak gerekiyor. Fakat bunun zorluklarını da biliyoruz. Bu biçimde kurulan denge, doğası gereği geçici ve görelidir. Bu açıdan Başkanlık Konseyi'nin aldığı kararları taktik açıdan doğru buluyorum. Eğer bu taktik yaklaşım, Başkanın durumunu ve olası tehlikelerin doğru değerlendirilmesine dayanıyorsa doğrudur ve iş görür. Yok, Başkanın özgür koşullarda bulunduğu dönemdeki gibi bir yaklaşıma dayanıyorsa bu yaklaşım ve değerlendirmenin ucu her türlü tehlikeye açık, her türlü olasılığa hazırlıksız bir yaklaşımdır. Politika duygusallıkla, gözü kapallıkla, dogmalarla yapılamaz. Bilimsel, gerçekleri olduğu gibi kavrayan, objektif yaklaşımla politik yaklaşım üzerine kurulu politikalar sonuç alıcı olur. Bu gerçekliği sayısız kez hatırlamakta yarar var.

4) Savunma ile ilgili ortaya çıkan taslak bir çok yönüyle (anlayabildiğim kadar) eksik görünüyor. Dava tarihi ve asrın davası. Düşman bir çizgiyi, bir programı, bir ideolojiyi ve bu temelde yürütülen bir savaşı mahkum etmek istiyor. Dolayısıyla davanın özü çizginin ve savaşın haklılığı ve

meşruiyetini tarih ve dünya karşısında savunmaktır. Daha doğrusu çözüm politikaları bu anılan eksen üzerine oturtulduğu ölçüde anlam kazanır. Yoksa çizgi ve savaşın haklılığına ve meşruiyetine oturmayan bir çözüm paketi ne anlama gelir? Belki de savunma böyle yapılacak, ama ulaşılan bilgilere bakılınca bu noktada belli boşlukların olduğu anlaşılıyor. Bu konuda kesin inisiyatif koymak gerekmiyor mu?

5) Arkadaşlar terminolojiyi pek önemsemiyorlar gibi. Oysa terminoloji teorilerin, ideolojilerin ve politikaların dili değil mi? Dışarıdayken Başkan kelimeleri bazen önemsemezdi. Hitap ettiği çevreyi rahatsız etmeyen bir dili yeğliyordu. Ama bugün tutsak ve her söylediği, her adımı, her mimiği çok kapsamlı ideolojik, siyasal ve psikolojik çözümlemenin konusu yapılıyor. Düşman nasıl yorumlayacak, tarihe nasıl geçecek, bizimkiler nasıl anlayacak, dışımızdakiler nasıl yorumlayacak? Ya sağ reformist eğilim ve unsurlar bu terminolojiyi kendilerini yatırma noktası yapmayacak mı? Bu anlamda terminoloji ile çizgi arasındaki doğrudan ilişkiyi göz ardı etmeden dikkatli olmak zorundayız.

6) BK da değerlendirmelerinde ve terminolojisinde dikkat etmelidir diye düşünüyorum. Örneğin 18 Nisan seçimleriyle ilgili yaptıkları değerlendirme, hiç bir yönüyle objektif değil. Özel savaş partileri ve çevrelerinin bile bu kadar "iyi niyetli" değerlendirmeleri yok. Biz niye böyle bir değerlendirmeye gerek duyduk, anlamakta zorluk çekiyorum.

Yine aynı bildiride Türk-Kürt çatışmasından söz ediliyor. Verilen hava şu: "Eğer doğru yaklaşmazsanız Türk-Kürt savaşı çıkar." Peki çıkaran kim, bu belirsiz; ama sanki biz çıkaracakmışız izlenimi veriliyor. Bu tehlikelidir. Yarın düşman yapar, bizim bu açıklamalarımızdan dolayı da bize fatura edilir. O nedenle kendimizi çok iyi anlatmamız gerekir. Türk-Kürt çatışması bir tehdit olarak da anlaşılıyor. Oysa bizim böyle bir yaklaşımımız yok, olamaz. Çizgimiz ortadadır. Eylem anlayışımızı da çok net ortaya koymalıyız. Bugüne kadar yani '84'ten bu yana buna dikkat etmedik. Bu nedenle hak etmediğimiz yanlışlarla pratiğimiz epey lekелendi. Bu noktada dar ve günlük düşünülüyordu. Oysa amaç ile araç arasındaki ahlaki uygunluk her zeminde gözetilseydi, yanlışlara karşı net, kesin ve ödünsüz tavır alınsaydı bu kadar zorlanırmıydık?

Bu son süreçte Mavi Çarşı eylemi oldu. Osman arkadaş "bizim anlayışımıza uygun değil" diyor, bunun ardından "saygı duyuyorum" diyerek bu tür eylemlere dolaylı onay veriyor. Bunun faturasının ne kadar ağır olduğu açıktır. O nedenle Başkanlık Konseyi'ndeki arkadaşlar her sözcüğüne bile dikkat etmek durumundadırlar. Başkan özgürken belki rahat hareket ediyorduk ama şimdi böyle hareket etmek durumunda değiliz. Ben, zorunlu olmadıkça BK'deki arkadaşların bireysel konuşmaları yerine, bir sözcülük kurumu ile açıklamalarda bulunmalarının daha iyi olacağını düşünüyorum ve öneriyorum. Bu arkadaşların her açıklaması partiyi bağladığı için sözcülük kurumu veya kolektif imzanın kullanılmasının daha iyi olacağını düşünüyorum.

20 Mayıs 1999

Yılmaz

-----%-----

Belge: 36

Arkadaş,

Geçen hafta Osman arkadaşla ilgili görüş, değerlendirme ve önerilerimi göndermiştim. Orada bir çok noktayı, soru ve kaygı biçiminde koymuştum. Ama bugün bu soru ve kaygılarımın yanıtının çok daha netleştğini belirtebilirim. Sanırım Osman arkadaşın 113 sayfalık (kendi el yazısıyla) savunmasını okudunuz. Yine son görüşme notlarına da bakmışsınızdır galiba. Savunma her şeyi çok net bir biçimde ortaya koyuyor. Aslında daha önceki verilerle, savcılığa verilen ifade, 8 maddelik

paket ve diğer ayrıntılar bir bütünlük oluşturuyor. Korktuğumuzun başımıza geldiğini düşünüyorum. Savunmayı çok iyi inceledim. Bir haftadır hemen hemen zamanımın tümünü ona veriyorum. Aslında her şey çok açık ve net. Bu savunma denilen metin, PKK'nin ideoloji, program ve bütün mücadele pratiğinin inkarı, reddi ve mahkum edilisidir. Orada bize ait hiç bir şey yok. Tam tersine ret ve inkarla birlikte, PKK'ye yeni bir ideolojik-programatik, stratejik ve taktik çizgi platformu dayatılıyor. Açık ki bu bir teslimiyet ve tasfiye platformudur ve PKK'nin tümüne, bölünme, parçalanma yaratılmadan kabul ettirilmek isteniyor. Osman arkadaşın bugüne kadar dışarıya dönük gönderdiği mesaj, talimat ve duyurularının amacı da budur. (Bu noktaya nasıl geldi, nedenleri vb. noktaları üzerinde şimdi durmuyorum.)

Osman arkadaşın durumu ve savunmayla ilgili daha geniş değerlendirmeyi sonra yapacağım. Şimdi çok kritik bir noktaya gelmiş bulunuyoruz. Tam bir kavşak noktası. Bu konuda BK'nin ve MK'nin alacağı tavır çok önemli. Öncelikle Osman arkadaşın durumunu çok net olarak değerlendirmek ve tanımlamak gerekir.

Ortada büyük bir oyun ve komplo var. Ve ne yazık ki, Osman arkadaş da buna alet ediliyor. Bu, durumu daha da vahimleştiriyor. Düşman bugüne dek yaratılan tüm değerleri Osman arkadaş eliyle tasfiye etmek istiyor. Öncelikle partiyi bütünüyle tasfiye sürecine, platformuna çekmek istiyor. Bunun kolay olmadığını biliyor. Bu olmazsa bölüp parçalamayı ve güçten düşürerek tasfiye etmek istiyor. Yaratılacak tam bir siyasal ve moral çöküşle birlikte bastırmayı ve dağıtmayı planlıyorlar. Pişmanlık yasasının esas nedeni budur ve bu kadar ısrarlı olmaları da boşuna değildir.

Bu tehlikeli oyunu bozmanın olanakları var. Şöyle özetlemek mümkün:

1) Osman arkadaşın durumunu hiç bir duygusallığa kapılmadan objektif olarak değerlendirmeli ve tanımlamalıyız. Şu anda objektif olarak parti zemininde olmadığı açıktır. Açık bir yönlendirme ve kontrol var. Avukatların aldığı notlarda şu nokta çok ilginç: "Şimdiye kadar bana 'şu cümleyi kullan' denmemiştir. Zorlama yok. Asli kurucu öğeye dikkat edin diyorlardı. Ama '93 çizgisinin düzeyinden daha geri bir şey." Dikkat edilsin, savunmanın esas teması şu hiç bir tarihsel ve siyasal gerçekliği olmayan "kurucu öge" hikayesi üzerine kurulmuş. Ortaya çıkarılan 8 maddelik program da '93 çizgisinin çok gerisinde ve tam anlamıyla yenilgi ve tasfiye belgesidir.

Sübjektif olarak devletle aralarında bir şey gelişti mi, gelişmedi mi bilmemiz güç. Ancak bunun çok önemli olmadığını düşünüyorum. Ortaya çıkan objektif olgu Osman arkadaşın artık bizim zeminde olmadığı, devletin istediği "kıvama" geldiği yönündedir. Şu anda partiyi kendi bu yeni platformuna çekmek istiyor. Hatırlanırsa H. Cemal bir yazısında mahkemeden önce "kıvama getirilmesi"nden söz etmişti.

Yine Avukatların aldığı notlarda "benim görüşüm artık resmi devlet görüşü haline geliyor" diyor. Doğru. Savunma denilen metne bakıldığında devletin resmi görüşünün çok net bir biçimde konulduğu görülebilir. Kısacası Osman arkadaşın durumu ve konumu çok net değerlendirilmeli ve tanımlanmalıdır.

2) Bunun elbette politik sonuçları ve etkileri olacaktır. Ancak bizim çok fazla tercih şansımız yok. Bir önceki raporumda "mümkün olduğunca paralel yürümemiz gerekir" demiş, ve bunun geçici olabileceğini, zorluklarının olduğunu belirtmiştim. Yazdığı savunmayla birlikte bu şansımızın da ortadan kalktığını düşünüyorum. Gelinecek nokta bir kavşak noktasıdır. Katı gerçeklik ya Osman arkadaşın "Demokratik Çözüm Platformu"na geleceğiz; ya da her şeyimiz olan PKK'de ısrar edip bunu hem herkese, başta da Osman arkadaşaya dayatacağız. Bunun orta yolu yok. İdeolojik-programatik, stratejik ve taktik olarak iki karşıt platformu bağdaştırmak mümkün değildir. Partiyi ve yarattığı değerleri korumanın biricik yolu çizgide ve birlikte ısrardır.

3) BK ve MK bu temelde acil bir değerlendirme yapıp, tüm partilileri çizgi devrimciliğinde ısrar ve kenetlenmeye çağırmalıdır ve yoğun bir iç seferberlik başlatılmalıdır. Bu süre içinde yaygın saldırı taktiği yerine daha önce ilan edilen "kontrollü savaş" taktiğine devam edilebilir.

4) Osman arkadaşaya da kendisiyle ilgili değerlendirme iletilmeli, PKK'yi ve çizgisini savunma talimatı verilmelidir. Artık partiyi yönetme yetkisinin olmadığı da belirtilmelidir.

Bunlar belki Osman arkadaşayı yalnızlaştırır. Düşman saldırılarına daha açık hale getirir, durumunu çok kritik ve tehlikeli bir noktaya getirir. Bunlar doğru. Ama öte yanda, 25 yıllık mücadele ve

değerleriyle partimizin kaderi ve geleceği söz konusudur. Bunları yazmak çok inanılmaz geliyor ve sınırsız bir acı veriyor. Ancak objektif olmak ve çizgiye sınırlı sarılmak zorundayız.

5) Osman arkadaşın durumunu medyada işlemek de moraller üzerinde bir çöküş yapabilmektedir. Yeni bir "intihar eylemi dalgası" başlayabilir. Buna karşı da önlemler almak gerekiyor.

Davanın ertelenme olasılığı var. Bu bize de zaman kazandırabilir. O nedenle hemen harekete geçmek gerekir. Ben Avrupa ve BK'ne sözlü olarak savunmayı bir an önce okuyup değerlendirmeye yapmalarını ve taktik geliştirmeleri gerektiği yönde sözlü olarak görüş ve önerilerimi ilettim.

Sonuç, hiç bir PKK'linin Osman arkadaşın savunmada belirttiği platforma düşeceğini sanmıyorum. En net tavrı alacaklarından kuşku duymuyorum. Ama oyun büyük, bu oyunu bozmak yaşımsal sorunumuz ve bizim onur borcumuzdur. Yoksa yenilginin enkazı altında soluksuz kalacağımızdan kimsenin kuşkusu olmasın.

Elbette çok dikkatli, sorumlu, her türlü duygusallıktan ve tepkisellikten uzak, tam anlamıyla militanca tavırlar takınmak zorundayız. Bunu başaracağımıza inanım büyüktür.

Selam ve Saygılarımla

27 Mayıs 1999

Yılmaz

Not: Bu rapor gönderildi, ancak arkadaşların önerisi ile yarı yoldan döndürüldü. Raporu "Osman arkadaş" olarak geçen A. Öcalan'dır.

-----%-----

Belge: 37

Nedim'e

26 Haziran tarihli notunuzu, BK'nin talimatlarını, ayrıca İK talimatını aldık. Bu konularda çok şey yazılabilir. Başkanın durumu ve BK'nin bu süreçle yaklaşımıyla ilgili görüş, değerlendirme, kaygı ve sorularımı, konuya ilişkin önerilerimi içeren geniş bir rapor gönderdim, bir nüshasını da size gönderdim. Bunları tekrarlamayacağım. BK kendi talimatlarında "önderlik yaklaşımının doğru ve derin kavranması gerektiğini" belirtiyor. Aynı istek sizin yazdıklarınızda da var. Bana göre ortada öyle anlaşılmayacak, kavranmayacak bir durum yok. Her şey son derece açık ve nettir. Ama nedense gizemli bir havaya büründürülüyor. Belki de bizim anlama gücümüz sınırlıdır; yapılanlar ve söylenenler çok derin olduğu için onu göremiyoruz. Bu mümkün. Buna göre benim bir önerim var. Madem ki Başkan BK ve sizin tarafınızdan kavranmıştır, mahkeme sürecinde ortaya çıkan tutum ve savunma derinliğine kavranmıştır, o halde kavradıklarınızı bize de anlaşılır, sade ve bizim anlayabileceğimiz bir üslupla anlatın, biz de bu sıkıntı ve kaygılardan kurtulalım! İknaya kesinlikle açığız, sabit fikirlerimiz yoktur. Bu samimi bir istemdir. Tekrarlıyorum: "Derinleşin, anlayın, kavrayın" gibi genel sözler yerine; siz anladıklarınızı bize ayrıntılı bir biçimde yazın... Bu birinci nokta ve istemimdir. İkincisi şu: Başkanın durumunu ve tutumunu değerlendirirken esas aldığınız ölçüler, ilkeler nedir; hangi bakış açısıyla yaklaşıyorsunuz? Bunun ayrıntılı bir biçimde anlatılması gerekiyor ki bizim de olayı doğru ve derinlikli değerlendirme ve anlama olanağımız olabilsin. Yanıt olarak "PKK çizgisine, bakış açısına göre, onun temel ölçülerine, ilkelerine, amaçlarına göre bir yaklaşım gösteriyor ve değerlendiriyoruz. Zaten bizim bütün yaptığımız budur" denilebilir. Ama PKK çizgisine göre Başkanın durumu değerlendirildiğinde "savunma" çizgisinde bize ait hiç bir şeyin olmadığını gördük.

Bir de yazdıklarınızda hazırlıklardan söz ediyorsunuz. Bence sorun bu değil artık. Önemlidir, ama sorun bu değil. Gelineen noktada devletin nasıl yaklaşacağı da pek önemli değil. Yani devlet bu

girişim ve çizgiye olumlu yaklaşırsa şöyle yaparız gibi bir yaklaşım tartıştığımız sorun bakımından ikinci planda kalıyor. Sorun şudur: Başkan PKK çizgisi ve programının yanlış ve hayali olduğunu söylüyor. Bunun yerine "Demokratik Birlik Bildirgesi"nin "yeni" çizgi ve program haline getirilmesini söylüyor. İsrarla. Mahkemede verdiği ifadelerde, "devlet yetkililerine" yazdığı dilekçelerde PKK'nin amacını yitirdiğini, iç ve dış güçler tarafından kullanılmaya açık hale geldiğini, buna dur demenin, doğru alana yöneltilmesi gerektirdiğini belirtiyor. Yazılanları ve söylenenleri objektif ve evrensel ölçülere göre alırsak, durum bütün netliğiyle ortaya çıkar. Devlet adım atсын veya atmasın, bizim önümüze konulan çizgi ve program devletin yaklaşımından bağımsız olarak tartışılmayacak mı, kabul veya ret doğrultusunda bir karara varılmayacak mı? Peki bu "yeni" platformda PKK'nin "demokrat" olması istenmiyor mu, "silahlı mücadeleden", devrimci savaşın terk edilmesi gerektiği, hatta sözlü, kimi yazılı metinlerde bunun anlamsızlığını belirtmiyor mu? O zaman Demokratik Birlik Bildirgesi'ni doğru olarak kabul edenler, savaşı hangi ideolojik çizgi ve programatik zemin üzerinde yürütecekler? Sorun, hazırlıklardan çok, ideolojik-politik yol ve zemindir! Başkanın geliştirdiği "yeni" yaklaşımlarla PKK çizgisinden geriye bir eser kalıyor mu?

Bizim gerçekten bir program ve ideolojiye ihtiyacımız olabilir! Ama daha önce 6. Kongre yapılmadı mı? Başkanın Kongreye sunduğu 600 sayfayı bulan politik raporu var. Onu okudum. Orada buna neden değinmiyor da, tam da dört bir yandan kuşatıldığımız ve tasfiye edilmeye çalışıldığımız bir dönemde bir ideoloji ve program sorunu ortaya konuluyor? Yeri mi, zamanı mı? Sonuçları kestirilmiyor mu? Neden? Daha sayısız soru var. Başkana göre PKK amacını yitirmiştir. Devlet "çözüm"e gelmedi. PKK ne yapacak? Savaşacağız denilecek. Benim sorum şu ve yaşamsaldır: Hangi çizgi ve zemin üzerinde? 25 yıllık PKK çizgisi üzerinde mi, "Demokratik Birlik Bildirgesi" üzerinde mi? İkiisi birbirine taban tabana zıt, karşılaştırılması ve uzlaştırılması olanaksız iki karşıt çizgidir. Bir daha tekrarlıyorum: Sorun ne hazırlıklı olma, ne savaş kararlılığı ya da kararsızlığı, ne hayalci olma veya olmama sorunudur. Sorun ideolojik ve programatik çizgidir. Ortada birbirine karşıt iki çizgi var. Bir an önce bu ikileme son vermek şart. Yoksa dünyaların gücü arkanda olur, ama yolun kalmamışsa bunun bir anlamı yok. Ya devrimci PKK, ya "demokrat PKK"? Bunun dışında başka bir seçenek yok. Diyeceksiniz ki biz bu ikisini birleştiririz. Bu, mümkün mü? En önemli kim adına? Başkan zaten net koyuyor: "PKK çizgisi yanlıştı, hayaliydi; şu anda amacını yitirmiştir" diyor. Bu noktada İK talimatının hakkında bir iki sorum var. İK talimatında, savunmayı "PKK gerçeğinin güne, günele uygulanması" olarak değerlendiriliyor. Bizim yönümüzü de tayin ettiğini belirtiyor. Bu değerlendirme çok yanlış ve arkadaş yapımızı yanlış yönlendiriyor. Başkan başka diyor, ama siz başka şey yazmışsınız. Kendi kişisel görüşlerinizi bir talimatla dile getirmenizin anlamı yoktur. Aynı yaklaşımı BK de gösteriyor. Sorun çizgi ve programla ilgili olduğu için bana göre çizgi dışı bir yaklaşımdır. Savunma nasıl oluyor da PKK gerçekliğinin günele uygulanmasıdır? Savunma ile PKK çizgisi arasında bağdaşan tek bir yön gösterebilir misiniz? Devrimci PKK ile "demokrat PKK" birbiriyle bağdaşır mı? Sömürge Kürdistan ile "Türk ulusal bütünlüğünün dili ve kültürü farklı bir unsuru olan" Kürtleri bağdaştırmak mümkün mü? ABD'nin bölgede "demokratik bir rol oynadığı" yaklaşımı ile YDD barbarizmini bağdaştırmak mümkün mü? Sorular sayısız düzeyde çoğaltılabilir. Gerçekler bu kadar çıplak ve net iken neden bir talimatta yanlış değerlendirmeler yapılıyor, arkadaşlar yanlış yönlendiriliyor? En azından tartışmalı olan bir konuda daha ihtiyatlı bir dil kullanılmalıydı. Bir de bu talimat konusunda görüşlerime başvurulmalıydı. Bu kadar önemli bir konuda bu basit kuralın gözetilmemesini,duyarlı davranılmamasını doğru bulmadığımı ve yadırgadığımı belirtmeliyim. Diğer konularda bir şey demiyorum. Ama temel ideolojik-politik bir konuda görüşümün alınmaması, bu konunun hiç tartışılmaması kesinlikle doğru değildir.

Diğer konularda kısaca belirteceklerim şunlar:

BK'nin Sadrettin için yazdıkları çelişkilidir. Hem bunların neredeyse ayrı bir örgüt kurduklarını söyleyeceğiz, hem de savaşçı göndermeye devam etmelerini söyleyeceğiz. Bu çok apolitik bir durum. Siz de aynı tutumu doğru bulmuşsunuz. Savaşçı göndermeye devam etmelerini istemek, dışarıyla ilişkilerinin devamı demek, bunun da ne kadar tehlikeli olduğu biliniyor. Aslında dış ilişkilerde kontrol edilen bir sektör haline gelmişler. Tam bir çeteleşme düzeyine gelmişler. Bu nedenle Bayrampaşa'nın dışarıyla hiç bir ilişkisi olmamalı. Savaşçı gönderme işini de Ümraniye yapar, diğerleri yapar.

Başkanın tecridi ile ilgini şu aşamada yapılabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Başkanın genel yaklaşımı, bu konudaki takındığı tutum, bütün girişimleri boşa çıkarabilir, anlamsızlaştırabilir. Zaten mahkemedeki ilk konuşması bu tür çabaları anlamsızlaştırdı. Bu nedenle, bu amaçla bu aşamada bir şeylerin yapılması taraftarı değilim.

Daha önce yeniden düzenleme ile ilgili görüş ve önerilerimi göndermiştim. Bu konuda bir şey çıkmadı. O sorunu da netleştirmekte yarar var.

Şimdilik belirteceklerim bunlar. Devrimci selam ve saygılar...

10 Temmuz 1999

Yılmaz

-----%------

Belge: 38

Arkadaş,

Gerçekten gelişmeler çok hızlı, akıl almaz bir hız. Bir kaç gün önce size yazdıklarımın artık eskidiğini, yetersiz kaldığını düşünüyorum. Uluslararası komplo son hızla, planlandığı gibi hızla sona doğru yol alıyor. Şu anda kompionun final sahnesini hazırlıyorlar, yılın sonuna gelmeden, yani 21. yüzyıla girmeden bizim işimizi tümden bitirmek, gündemden çıkarmak istiyorlar. Yeni bir yüzyıla, yeni bir bin yıla bizim tasfiyemiz üzerinden giriş yapmak istiyorlar. Olası gelişmelerin tahlilinden ve öngörüsünden yola çıkarak bunları söyleyemiyorum. Hayır, somut, net, hiç bir tartışmaya yer veremeyecek kadar maddi bir tasfiye planından, onun final sahnesinden söz ediyorum. Gelinek noktada önümüzde iki net yol var. Bir: Bu tasfiye, ölüm ve onursuzca bitiş planına onay vermek, kendi kendimizin, tarihimizin, varlığımızın ve geleceğimizin ipini çekmek! İki: Bu, bizim elimizle gerçekleştirilmek istenen ve dünya tarihinde bir benzeri olmayan topyekün tasfiye ve ölüm planını bütün olarak ve gücümüzü, bütün yeteneklerimizi ayaklandırmak boşa çıkarmak; bunun için de tasfiye sürecinin hızını aşan bir tempoyla harekete geçmek.

Başkanın 7.7.1999 tarihli BK'ye yazdığı talimatını sanırım okumuşsunuzdur. Yine son dönem avukatlarla yapılan görüşme tutanaklarını da incelemiştinizdir.

Çok anlatmaya çalıştık, kaygılarımızı, sorularımızı, korkularımızı, kuşkularımızı dile getirmeye çalıştık. Gücümüz doğrultusunda tehlikelinin yaşamsallığını anlatmaya çalıştık. Ama etkili olmadık. Fakat bu son talimat, kaygılarımızın ne kadar yerinde olduğunu gösterdi, doğruladı. Bugün eğer etkili bir tavır alınmazsa parti olarak bir kaç aylık ömrümüzün kaldığını büyük bir acıyla belirtiyorum.

7.7.1999 tarihli talimatta bütün temel çizgileri ve ana öğeleri çizilen PKK'yi topyekün tasfiye planına, kompionun final sahnesine birden bire gelmedik. Bunun ip uçları daha ilk günlerde ortaya çıkmıştı. Ama bu görülmedi, görüldüyse de etkili bir tavır geliştirilmedi. Mahkeme sürecinde savunmalarda bu tasfiye planının ideolojik-politik bütün çizgileri bütün açıklığıyla vardı. Ama bu görülmedi, dahası "Demokratik Cumhuriyet", "barış", "özgürlük", "kardeşlik" sözcükleri ile gizletilen ve meşrulaştırılmaya çalışılan bu tasfiye planı hakkında halkımız ve partimizin bilinci çarpıtıldı, belleği silinmeye çalışıldı; yaratılan sanal dünyada bütün temellerimiz ortadan kaldırılmaya çalışıldı. Ve şimdi bütün bu bilinç ve ruhsal operasyonunun gerekli sonucu yarattığını, yapının ve halkın istenilen kıvama geldiğini düşünmüş olmalı ki tasfiyenin final sahnesini yürürlüğe koymuş bulunuyorlar. Ortada korkunç bir plan var. Bununla dünyada eşi benzeri bulunmayan bir tasfiye planı adım adım gerçekleştiriliyor. Biz bunu anlayacak ve buna karşı tavır geliştirecek yerde bu planın köprüsü, zemini ve aktörleri haline gelmiş bulunuyoruz. Peki anlamak zor mu? Plan çok basit ve net! "Barış" sözcüğü ile bize yedirilen zehrin tadı ilk günden ortaya çıkmıştı. Ama BK inisiyatifi kaptırdı. Hep sorduk: Partiyi kim yönetiyor? Yine soruyoruz: Partiyi kim yönetiyor? Soruyu daha net ortaya koyuyorum: Partiyi Genelkurmay mı, biz mi yönetiyoruz? Bunun mekanizmaları nelerdir? Başkandan

gelen tüm sözleri, istemleri, mesaj ve talimatları, savunma ve mahkeme sürecini ve en son 7 Temmuz '99 tarihli talimatını bir sistematik içinde incelediğimizde partiyi kimin yönettiği ve bizi nereye götürmek istediği gayet iyi anlaşılır: Partiyi parti yönetmiyor!

Devletin başından itibaren dayattığı mutlak teslimiyet ve tasfiyedir. Bu planın ardında ABD ve diğer uluslararası güçler var. Ama biz komployu bütün boyutlarıyla deşifre edip halkımızı, partimizi, kendimizi aydınlatmadık, buna göre kendimizi donatıp konumlandırmadık. Neden? Şu soru da yaşamsaldır. 15 Şubatın bu yana, 1 aylık eylemler sürecini dışta tutarsak, komployu boşa çıkarıcı bir planımız oldu mu, yoksa komplocuların işini kolaylaştıran, ona zemin ve köprü olan bir tutum içinde mi olduk? Elbette bunlar tartışılır, hesaplar şunlar. Hiç kimse on binlerce şehidin manevi yargı gücünden kurtulamaz!

Ama bugün yapılması gerekenler var. Çok acil olarak tavır alma, topyekün ve mutlak tasfiye planın son aşamasını, final sahnesini boşa çıkarma zorunluluğu var.

7.7.'99 tarihli talimatı çok açık olmasına rağmen bunu çok iyi kavramanın yaşamsal olduğunu düşünüyorum. Planın ana çizgileri çok nettir:

1- 1 Eylül 1999 tarihinde silahlı mücadeleye son verdiğimiz açıklanacak.

2- Bu açıklama ile birlikte Kuzey'deki bütün gerilla birlikleri Güney Kürdistan'a, sınırın ötesine çekilecek.

3- Bu geri çekilme işlemi olağanüstü Barış Kongresini toplama bağlamında olduğu açıklanacak. Güney'de yoğunlaşan güçlerimiz sadece meşru savunma çizgisinde kalacak.

4-Barış Kongresi toplanacak ve yeni bir çizgi ve program benimsenecek.

5- Bu süreçte devletleri geliştirmelere bakılacak. Adres olarak Mahmura Kampı gösterilecek. Bunun dışında orada beklemenin bir amacı olmayacak.

Fazla ayrıntıya girmiyorum. Emin Çölaşan bir yazısında, "Madem ki Apo dağdakileri indireceğini söylüyor. Bunu gerçekleştirme olasılığı milyonda bir olsa da deneyelim. 'Al sana fırsat' diyelim. Eğer dağdakileri indirmezse idam kararı 5 dakikalık bir ıştır." anlamına gelen şeyler yazmıştı. Başkanın avukatlar aracılığı ile söylediği şu: "Çölaşan niye milyonda bir diyor. Ben yüzde 99 başarıyorum."

Silahlı mücadeleye kesin bir biçimde son verdiğimizizi, bunu kanıtlamak için güçlerimizi Güney'e çektiğimizi ve orada devletin tavrını beklediğimizi düşünelim: Bunların anlamı nedir, sonuçları ne olacaktır? İnsan düşünmek bile istemiyor. Amaçsız, dört bir yandan kuşatılmış, TC, ABD ve BM'nin insafına kalmış bir gerilla gücünü düşünün, parti ve halkta yaşanacak büyük çöküntü ve çözülüşü düşünün.' Hangi yürek buna dayanır? Bu çözülüş ve çöküş, tarihi bir çözülüş olacak, etkileri reel sosyalizmin çözülüşünden daha sınırlı olmayacaktır.

"Barış Kongresi" ise bizim cenaze törenimizden başka bir anlama gelmeyecek.

Gerçekten değerlendirme yapmakta, bu planın sonuçlarını yazmakta sözcük bulamıyorum. Yüreğim kaldırmıyor, vicdanım isyanlarda. Peki ondan sonra biz yaşayabilir miyiz? Şehitlerimizin adını nasıl ağızımıza alabiliriz?

Diyarbakır'da ideolojik teslimiyeti yaşamadık. Amaçlarımızı yitirmedik. Ama o teslimiyet ortamını yaşadık. Onun ruhsal işkencesini çok derinden yaşadık. Düşmanın işkencesi değil, o teslimiyet döneminin amaçlarımıza ters düşmenin vicdani ve ruhsal işkencesi dehşetti, anlatılamaz. Bunu yaşayanlar bilir.

Bu tasfiye planıyla ortaya çıkacak tablo akıl almaz boyutlarda olacak. Ruhsal ve kişilik parçalanması, toplumdaki çöküş tasavvur edilemez boyutlarda olacak.

Evet, bunları sizin de en az benim kadar bildiğinize ve derinden yaşadığınıza inanıyorum. Geline nokta bu planı bozma kararı salt BK'ye bırakılamaz. Arkadaşlara güç vermeliyiz. Bu bir güven-güvensizlik sorunu değil. Böyle bir kararı tüm halkımız, tüm partimiz vermeli. Bu herkesin hakkı ve görevidir.

Acilen yapılması gerekenleri bir paket biçiminde öneriyorum.

1- Silahlı mücadeleye son verme, gerillayı Güney'e çekme, Kuzey'i boşaltma planını tüm netliğiyle reddetmek.

2- Bu konuyu bütün partiye açmak ve partiyi uluslararası komplonun tüm boyutları hakkında bilgilendirmek, eğitmek, donanımlı kılmak.

3- Mahkeme süreciyle birlikte sunulan savunma çizgisinin parti dışılığını ve karşıtlığını uygun yöntemlerle partiye ve halka anlatmak, bu konuda gündelirdir yürütölen savunma lehindeki yayınlara son vermek.

4- Partinin İmralı'dan yönetilmesine son vermek... Bunu uygun bir üslupla iletmek.

5- Barış anlayışımızı devrim çizgisi doğrultusunda netleştirmek.

6- Bu karmaşık süreç netleşene kadar kontrollü savaş taktiğini sürdürmek; topyekün saldırı yerine aşamalı olarak savaşı tırmandırma çizgisini sürdürmek.

7- Başkanın durumunu kesin bir değerlendirmeye tabi tutmak ve kesin bir karara ulaşmak için genişletilmiş bir MK toplantısını gerçekleştirmek...

Önerilerimin özü ve doğrultusu yeniden 6. Kongre çizgisine dönmek, bu temelde komplo ve tasfiye planını boşa çıkarmaktır. Özellikle savunma çizgisini destekleyen açıklama ve yayınlara son vermeyi, halkı ve partiyi doğrular temelinde aydınlatmayı zorunlu görüyorum.

Bütün gücümüzle bu tasfiye planına karşı duralım. Bizim İK olarak eğer tarihi sorumluluğumuzla hareket edersek bu süreci tersine çevirmede etkili olabileceğimize inanıyorum. Bu gücümüz ve etkimiz var. Sonuna kadar parti meşruiyeti temelinde kullanalım. Bu tarihsel kavşakta hiç bir bireysel kaygı ve beklentinin yeri ve anlamı olmaz. Kısacası sizden istediğim, bu plana karşı BK nezdinde ağırlığımızı koyalım, tavrımızı net vurgulayalım. Bunun çok şey kurtarabileceğine inanıyorum.

Ayrıca zindanların durumu iyi değil. Çoğu savunma çizgisine yatmış gibidir. Bunda bizim payımız çok önemlidir. Bu nedenle bir önceki İK talimatını geri çekmek, 7 Temmuz tasfiye planını açıklayan ve arkadaş yapısını çizgiye çeken yeni bir talimatı kaleme almaktır. Bu zorunluluktur. Çok hızlı davranmak gerekiyor. Tarihi rolümüzü oynamak zorundayız.

Hatta bu plandan önce daha başka acil tasfiye adımları gelirse hiç şaşmamak gerekir. O nedenle hemen harekete geçme zamanıdır.

BK'ye de yazacağım. Sizin de yanıtınızı acilen bekliyorum... İlişki kanallarımızı daha bir çoğaltmalı ve hızlandırmalıyız. Devrimci selamlar ve saygılar

12 Temmuz 1999

Yılmaz

-----%-----

Belge: 39

Arkadaşlar,

BK'ye yazdığım rapora yönelik yazdığınız yazınızı aldım. Üzerinde durmaya, anlamaya çalıştım. Bu konuda çok şey söylenebilir. Ancak ondan sonraki gelişmeler daha önemli. Daha sonra size iki yazı daha gönderdim. Biri Başkanın 7.7.'99 tarihli talimatına ilişkindi. Size gönderdiğim bu raporuma bir-iki ek yaparak BK'ye gönderdim. Avrupa üzerinden. Bir fırsat doğdu, bu notumu kısa tutmak durumundayım. Çünkü yetiştirmem gerekiyor. Düşüncelerimi kısa ve maddeler biçiminde yazmak istiyorum.

1- Başkanın 7.7.'99 tarihli talimatı, deyim yerindeyse yüreğimizi ağzımıza getirdi. Silahlı mücadelede sona erdirdiğimizizin açıklanması, gerillanın Güney'e çektilmesi ve Barış Kongresi ile yeni bir çizginin benimsenmesi ve bu süreçte devletteki gelişmelerin beklenmesi öğelerini içeren plan, hangi açıdan bakılırsa bakılsın korkunçtur. Bunun yılın sonuna kadar tamamlanması isteniyordu. Bu talimatın bende yarattığı ruh hali bir kaç aylık ömrü kaldığını öğrenen bir hastanın ruh halinden daha beter bir ruh haliydi. Daha önce de kaygılarım, sorularım, korkularım ve endişelerim vardı; ama bu talimat bütün bunları en üst boyuta çıkardı. Ne var ki, BK'nin bu talimatı verdiği yanıt dün Avrupa üzerinden öğrendim. Bu yanıt, derin bir rahatlatma yarattı; ölümü bekleyen birinin yeniden

tümünden yaşama dönmesi gibi bir duygu yarattı. Tabii bu kaygılarımızın süreçten kaynaklanan büyük tehlikelerinin ve bunlardan kaynaklanan büyük korkuların bittiği anlamına gelmiyor. Ama BK'nin bu kararını çok önemli buluyorum. (Bu konudaki duygu ve düşüncelerimi Avrupa üzerinden ilettim.) Sanırım size de ulaşmıştır. Ama yine de kısaca özetleyeyim: "Başkanın barış girişimini desteklemeyi sürdürüyoruz. Bazı adımları atmamız ancak karşılıklı yaklaşımlarla, karşı tarafın atacağı adımlarla mümkündür. 7.7.'99 tarihli talimatta belirlenen plan konusunda bizim kendi başımıza karar vermemiz mümkün değil. Ancak tüm örgüt güçlerimizin kararıyla olabilir. Bu da zaman alır." Birebir bu sözcüklerle olmayabilir ama anlamı bu.

Bu karar önemlidir. Şu nedenlerle: Bir; anılan planın kabul görmeyeceği anlatılmaya çalışılmıştır. İki; bu yapılırken Başkan yalnız bırakılmamış, destek ve desteğin çerçevesi vurgulanmıştır. Üç; en önemlisi BK inisiyatifi yeniden eline almaya başlamıştır. Bunun bundan sonraki süreçte yaşamsal önemde olacağını düşünüyorum.

2- Bence bizim birbirimizin kaygılarını, endişelerini anlamaya çalışmamız önemli. Benim çırpınışım her şeyimiz olan partimizin ve devrimimizin üzerindeki planların hızla sonuca doğru gitmesi, ama buna karşılık BK yaklaşımlarının bunu tersine çevirebilecek yeterlilikte görülmemesidir. Bu, kaygılarla derinleşmiş sorularımı, ulaştığım sonuçları yazdım. Belki de kimi tanımlamalar amacını aşan nitelikte olmuştur, belki de kimi noktaları iyi ifade etmemiş olabiliriz, ama çıkış noktam, kaygılarım ve anlatmak istediklerim açıktır. Bu öz yakalandıktan sonra her sorunu anlamaya dönük, güç alıp vermeye dönük tartışmalar yürütebiliriz. BK'ye de yazdım. Milyon kez doğrulanmayı değil, yanılmayı isterim, değerlendirmelerimin, kaygılarımın yersiz çıkmasını isterim. Bizim için tek belirleyici şey partimiz ve mücadele değerlerimizin varlığı ve geleceğidir. Bu kaygı dışında hangi birimizin bir kaygısı olabilir ki? PKK bizim her şeyimizdir, bunun dışında bir soluk alış verişimiz olabilir mi? Bütün çabam, çırpınışım, kimi "sert" tanımlamalarımın tek nedeni budur. Kaygılarımda korkularımda haksız mıyım? Hayır, bütün veriler, sürecin bütün ayrıntıları, kaygılarımı yoğunlaştırıyor. En son 7.7.'99 talimatı ise bu kaygı ve korkuyu yukarda sözünü ettiğim düzeye çıkardı.

3- Savunmalar ortaya çıkmadan, mahkeme açılmadan önce, ortaya çıkan veriler ve bize ulaşan bilgilerden yola çıkarak, size endişelerimi ve kaygılarımı içeren uzun bir mektup yazdım. Siz de genel olarak katıldığınızı belirtmişsiniz. Orada "bir çizgi başkalaşımına mı gidiyoruz" sorusunu sormuştum. Yine BK'nin 6 Mayıs bildirisinde ortaya koyduğu taktik yaklaşımı doğru bulduğumu ve desteklediğimi, ama bunun sürecin mutlaka doğru değerlendirmesine oturması gerektiğini vurgulamıştım. Sürecin doğru değerlendirilmesi konusunda bilgi yetersizliği kadar, bazı değerlendirme yazılarında yanılgıların ipuçları da vardı. Yine Savunmanın nasıl olması gerektiği konusunda görüşlerimi çok özet iletmıştim. Daha önce avukatlara da söylemiştim. Bunları şunun için yazıyorum. Son yazınızda sanki getirdiğim eleştirel görüşleri yeni belirtiyorum gibi bir noktadan hareket ediyorsunuz. Oysa başından beri kaygılarımı, düşüncelerimi en geniş biçimde ve olabildiğince açık yazmaya çalıştım.

4- Sizi anlamaya çalışıyorum, konuyla ilgili kaygılarınızı da kestirebiliyorum. Ama savunmaya ilgili yaptığınız değerlendirmeye katılmıyorum. PKK çizgisi ile savunma çizgisini hiç bir biçimiyle bağdaştırmak mümkün değil. Bunu Başkan çok açık söylüyor: "PKK çizgisi ve programı '70'li yılların dogmatik söyleminin, soğuk savaş yıllarının ürünüdür, yanlıştır, hayalidir. Bunu '90'ların başında değiştirmeliydik" diyor. Şimdi siz ikisini birleştirmeye çalışıyorsunuz. Bu mümkün değil. Sorun kitabı olup olmama değil. Başkan bu savunmasını bizim önümüzde bir tartışma platformu olarak koyuyor ve toplanacak Barış Kongresinde yeni çizgi haline getirilmesini istiyor. Dolayısıyla yeni bir kongre tarafından kararlaştırılana kadar savunma platformu bizim için hukuki bağlayıcı bir çizgi ve program değil, bir tartışma platformudur. Başkanın dediği de bu, tüzük hükümlerinin gereği de bu. Ama böyle yaklaşılmadı. İki farklı platformu birleştirilmeye, harmanlanmaya ve teorisi yapılmaya çalışıldı. Bu yanlıştı, bilinçleri bulandırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Demokratik Cumhuriyet, Demokratik Birlik, barış ve kardeşlik sözlerine bir itirazım yok. Ama bunların ideolojik-politik özü önemli. Çizgimize göre bunların yeri var; ama savunmadaki anlamı çok farklıdır. Kısacası yapılması gereken şu (BK'ye yazdığım raporda da belirttim): "Başkanımızın barış girişimlerinin, çabalarının arkasındayız... Savunma ise yeni bir program ve çizgi öneriyor. Bunu anlamaya çalışıyoruz, bu konuda yetkili olan Kongremizdir." (Savunmanın tartışılmasına girilmeyebilirdi, ama sorulan sorulara da böyle yanıt

verilirdi.) Bence burada Başkanı yalnız bırakmama telaşı, yaklaşım saptanırken aceleci davranmaya götürdü.

Program, ideolojik çizgi talimatla empoze edilemez. Tartışma sürecinden sonra Kongre ile resmiyet kazanır. Dolayısıyla gündelik talimatlarda bu noktaya dikkat etmek gerekirdi. Buna dikkat edilmedi.

Elbette yaratılan meşruiyet karmaşası haklı olarak bu soruyu sordurtur: Hangisini esas alacağız, 25 yıllık çizgiyi mi, savunma çizgisini mi?

Siz niye savunma hakkında öyle düşünüyorsunuz demiyorum. Doğru da olabilirsiniz. Ama tartışmalı bir durumun, Kongrece kararlaştırılmamış, bir çizgi ve programı birbirimize talimatla "uy" diyemeyiz ki. Talimat politika, taktik, eylem vb. noktaları içerir; ve itirazlar olsa da uyulur. Bunlar biliniyor.

5- Raporlarımın amacı polemik yaratmak değildir. Yeni bir tartışma süreci açmak değildir. Tersine ben bizim yeni bir çizgiye ihtiyacımızın olmadığına, doğrulan ve yaratıcı bir tarzda uygulandığında bizi zafere götürecek bir çizgimizin olduğuna inanıyorum. O nedenle 1900'lü yılların tartışmasını başlatma istemi raporlarımın hiç bir satırında yok. Kitabı eleştirinize de bir şey demiyorum. Bütün eleştirilere de katılsam, katılmasam sonuç almaya, ders çıkarmaya çalışıyorum. Ama benim temelli sorularım var, kaygılarım var, anlamakta güçlük çektiğimi vurguladığım noktalar var. Yanıtlarınızı bu noktalarda yoğunlaştırmalıydınız. Daha güç verici olurdu. Ama onu yapacak yerde, ayrıntılara takılmışsınız, bana yaptığınız eleştiriyi kendiniz tekrarlamışsınız. Teorik-("kitabî") tartışma derdinde değilim. Örneğin Demokratik Cumhuriyet kavramının üzerinde bile durmadım. Süreci bütünüyle, anlayabildiğim kadarıyla, ana öğeleriyle ve olası yönlerini ortaya koymaya çalıştım. Madem ki birbirimizi ikna etmekle sorumluyuz, her şeyden önce yoldaşlığın bir gereğidir bu, o zaman temel konularda durulmalıydı.

6- Başkanın tutumunu ve savunmasını hiç bir zaman basit nedenlerle karşılamadım. Dahası o yönü üzerinde hiç durmadım bile. Somut veriler ve ortaya çıkan sonuçlar üzerinde durdum. Size yazdığım ilk yazıda Başkanın en zor koşullarda bazı şeyleri kurtarmak için uzlaşma girişiminde olduğunu yazmıştım. Ama bunun neyi kurtaracağı konusunda benim kaygılarımın olduğunu belirtmiştim. Şimdi de en zor koşullarda "ne kurtarabiliriz" kaygısının esas olduğunu düşünüyorum. Amaç ve niyet, düşünce ve çabalarımıza rağmen, bu yaklaşımın, hele 7.7. '99 tarihli talimatla Başkanın yaşamını bile kurtaramayacağımız açık değil mi? Dolayısıyla bu konuda kimi hatırlatmalarda bulunmanızı anlamakta güçlük çektiğimi belirtmeliyim.

7- Yazınızda beni üzen şu nokta oldu: Eleştirilerinize bir şey demiyorum... Hatta daha ağır ve somut eleştiriler de yapılabilir. Bunları anlamaya ve sonuç çıkarmaya çalışırım. Ama yazınıza sinen hava, vurgulanan kimi sözcükler, "kendini esas sorumlu ve koruyan", bizi de daha farklı konumda görme izlenimi veriyor. Böyle düşünmediğinize inanıyorum. Ama objektif olarak böyle bir izlenim çıkıyor. Bunu da belirtmiş olayım.

8- MK üyelerine raporumun okutulmasını istememi "eğilim örgütleme" olarak değerlendirmişsiniz. Bana göre yanlış ve zorlama bir şeyler çağırıştırıyor. Meşru bir zeminde ve meşru bir hakkın işletilmesidir. Ben BK'yi eleştiriyor ve MK'nin müdahalesini istiyorum. Raporumun özü bu. Doğru veya yanlış. Yaklaşımım bu. MK yılda bir olağan toplanıyor. Tüzüğe göre olağanüstü toplanabilmesi için ya Genel Başkanlığın istemi gerekir; ya da MK üye tam sayısının üçte ikisi (95 tüzüğüne göre bu oran üçte birdi; 6. Kongrede bu oran üçte ikiye çıkarıldı. İlk fırsatta size Kongrede yapılan değişiklikleri, tüzük ve programı göndeririz.) Peki bu üçte iki sayıya ulaşmak için yapılacak bir yol var mı? Diyeceksiniz ki yine "kitabî"? Kural bu, biz de onu işletmenizi istiyoruz. Bunun yadırganacak bir yanı yok, hele başka bir anlam çıkarmaya hiç gerek yok. O zaman birbirimizi anlamakta zorlanınız.

9- Günlükteki yazılarda dikkat etmeye çalıştım. Daha da duyarlı olurum. BK'nin politikası - son tutumu daha net ve sevindirici- elbette hepimiz için bağlayıcıdır. O temelde hareket ederiz. Eleştirilerimiz olsa da, bunu da kendi zeminlerinde dile getiriyoruz. Şu iki noktayı birbirinden ayırmamız gerekir. Çizgi ve program sorunları talimatlarla belirlenemez; politikalar talimat konusudur. Savunma çizgisi, bizim açımızdan bir tartışma platformudur. Hangimiz nasıl algılasak algılayalım

işin özü ve kuralı budur. Bu noktada talimatlarda, yazılacak değerlendirme yazılarında bu ayrıma dikkat etmek, en önemlisi bilinçleri bulanıklaştırıcı çabalardan uzak durmak gerekir.

Evet, barış politikasını destekleyelim. Ama bunun dayandığı resmi çizgi programdaki çizgidir. Basın ve yayın organlarına da bu temelde çeki düzen vermekte yarar vardır.

Sonuç olarak umarım ve diliyorum ki, birbirimizi anlamak için daha çok çaba gösteririz. Örneğin, "zamanımız yok, gerek de yok" gibi yaklaşımları doğru bulmak mümkün değil. Birbirimizi ikna etmek için zaman bir sorun olabilir mi? Elbette boş zaman öldürelim demiyorum... Anlamsız polemikler yapalım da demiyorum. Kesinlikle hayır... Sorular, kaygılar, korkular ve anlaşılmayan sayısız nokta var; işte ikna edilmemiz gereken noktalar bunlardır.

Kısa tutacaktım, yine uzadı. Durumlarımız genel olarak iyi. Devrimci selam ve saygılarımı sunuyorum.

19 Temmuz 1999

Yılmaz

-----%-----

Belge: 40

Sabri Arkadaş,

19 Ekim tarihli tehdit, hakaret dolu, en sıradan saygı ölçülerini bile zorlayan yazınızı aldım. Orada, nereden size ulaştığını bilmiyorum, sayısız yalan-yanlış "bilgi" üzerine değerlendirme yapmışsınız. Bunlar üzerinde uzun uzadıya durmayacağım. Ancak kimin "yoldaşlık hukukunu" çiğnediği konusuna değineceğim. Şu anda kimin partiden, değerlerden koptuğuna, kimin parti meşruiyetine ve disiplinine ters düştüğüne dair bir kaç söz söylemeye çalışacağım. Öncelikle şunu vurgulamalıyım: Hangi sınıfa ait olursa olsun her siyasetin bir ahlakı var. Hele devrimci siyasetin mutlaka devrimci bir ahlaka oturduğu kesindir. Bunun öncelikli koşulu, iddiaları, suçlamaları mutlaka belli dayanaklara, kanıtlara ve temele oturtma zorunluluğudur. "Güçlüyüm, ağzıma geleni söylerim, hiç bir kanıtlama gereğini duymadan akla hayale gelmeyecek suçlamalarda bulunurum ve böylece sonuç alırım" yaklaşımı, bırakalım devrimci ahlakı, en sıradan ahlakı bile ayaklar altına almaktır. Şimdi, yapılan asılsız suçlamalara bakın, tamamen yalan ve iftiraya dayalı karalamalara bakın! Bunların ahlaki bir açıklaması var mı? Şehitlerin adı ardına sığınarak akıl almaz suçlamalarda bulunmak, hangi mantığın, hangi ahlakın, hangi vicdanın ürünüdür? Bu karalama kampanyasının kendisi, yöntemleri, araçları bile Demokratik Cumhuriyet (DC) çizgisinin onun savunucularını hangi noktaya kadar getirdiğini çok net olarak gösteriyor.

Bunları şunun için belirtiyorum: Başkalarına "ahlak, terbiye" dersi vermeye çalışanların önce aynaya bakmalarını salık veririm, kendi içinde tutarlı, herkese ve her zeminde aynı şeyleri savunmalarını belirtmek isterim.

Kendi adımızla her zaman devrimci siyaseti devrimci ahlaka oturttuk, devrimci siyasal ahlaka oturmayan hiç bir araç ve yöntemi kullanmadık. Bu nedenle "amaca ulaşmak için her şey mubahtır" anlayışını reddettik. Bundan böyle de bu ilkeli yaklaşımımıza sadık kalacağız. Bireysel planda yapılan temelsiz suçlamalara yanıt verme, sorunu bireyselleştirip savunmaya geçme gibi bir sorunumuz ve niyetimiz yok. Çünkü şu anda yaşadığımız durum kişisel değil, kişilikleri aşan, tarihsel bir olgudur. Bireylerin tavrı ancak bu bağlamda anlam kazanır.

Bu noktada sorunu çok basitleştirdiğiniz, dar ve bireysel bir soruna indirgediğiniz çok açık. Öncelikle aramızdaki tartışma, yazışma trafiğine değinmek istiyorum. Benim size yazdıklarım, sizin gönderdikleriniz ortadadır ve belgelidir. Bir çok yazı gönderdiğinizden söz ediyorsunuz, benim ise yanıt vermediğimi yazıyorsunuz. Bu doğru değil. Kiminle/kimlerle gönderdiniz, bunları araştırın, her

şey daha iyi anlaşılır. Bu konudaki süreci kısaca özetleyeyim: Mayısın başında size uzun bir yazı göndermiştim. Bu yazıda kaygılarımı belirtmiştim. Siz de "genel olarak" katıldığınızı belirten kısa bir yanıt vermiştiniz. Ardından Savunma ile ilgili BK'ye yazdığım raporu ve ona ek küçük bir not göndermiştim. Siz buna karşılık olarak BK'den gelen bir not ve görüşlerinizi kısa bir not biçiminde iletmıştiniz. Mahkeme sürecinde benim yine "tarihsel darbe" olarak nitelendirdiğim süreç hakkındaki görüşlerimi kısaca iletmıştim. Ardından BK ve MK'ye uzun bir rapor yazmış ve bir nüshasını da size göndermiştim. Sizin yanıtınız baştan savma, ayrıntılara takılan, temel sorulara ise yanıt vermeyen türdendi. Bu ara yine İK talimatına ve bu konudaki yönetime ilişkin eleştirilerimi içeren bir not daha size göndermiştim. Yanıt almamıştım. Daha sonra Başkanın 7 Temmuz tarihli talimatına ilişkin görüş ve önerilerimi içeren bir yazı göndermiştim, artık sizden yanıt gelmedi. Bundan sonra yanınıza gelen arkadaşla birlikte bir not göndermiştim. O ara Avrupa'dan bize silah bırakma önerisinin BK tarafından diplomatik bir dille reddedildiği biçiminde bir haber gelmişti, bunun yarattığı rahatlamayı ve sevinci sizinle de paylaşmıştık. Bu tarihten sonra Eylül ayının ilk haftasına kadar ne yazılı, ne de sözlü tek bir bilgi, haber almadık. Doğal olarak bekledik. Eylül ayının başında Sadrettin'in durumunu, onların Konferans ve seçim durumunu içeren raporu ve sizin ek bir notunuzu aldık. Tam bir hafta sonra ise İ. Dünder ve A. Afşar'ların getirdiği görevden alma ve yeni görevlendirmeye ilişkin talimatları geldi. Bunların dışında MK'nin, BK'nin bizimle ilgili ne sözlü, ne de yazılı bir talimatı gelmedi. Ama şimdi siz bol bol yazı, talimat, not gönderdiğinizi söylüyorsunuz. Eylül ayının başında gelenlerin içinde Temmuzda BK'nin benim adıma yazdığı kısa bir not da vardı. Ama yazıldığı tarihten tam iki ay sonra elime geçti. Sizin yazdıklarınızın üzerinden de iki ay geçmişti.

Şunu çok açık vurguluyorum: Ben her konuda size sık sık yazdım. Hem de olanca açıklılıkla. Hiç bir kaygı taşımadan ne düşündümse rahatlıkla yazdım. Ama siz böyle mi davrandınız? Şimdi "yazışmaları, tartışmaları kesti" diyorsunuz. Bunu doğru bulmuyorum, kabul etmiyorum. Gönderdiğiniz söylüyorsunuz. Ama kontrol etmiyorsunuz. Şimdi araştırmak -ve eğer göndermişseniz bunları açığa çıkarın- bu, sizin göreviniz. Tekrarlıyorum: Sizin Temmuz ve Ağustos ayında hiçbir yazılı ve sözlü bilginiz, notunuz, talimatınız gelmemiştir. En son Eylülün başında 2 ay gecikmeli bir paket ve bir de görevden almalarla ilişkin bir yazı, ayrıca sadece genele ilişkin bir talimat gelmişti. Onun da son yarısı gelmiş, diğer yarısı da bir bayanda kalmıştı. İstememize rağmen getirilmedi.

Durum bu. Tartışan biz, soru soran, bu konuda mutlaka bir şeyler yapılmasını isteyen biz. Ama siz şimdi bu konuda bizi suçluyorsunuz.

Yine yoldaşlık hukukundan söz ediyorsunuz, ama bunu çiğneyenin kim olduğunu, tüzük hükümlerini kimin ayaklar altına aldığını, somut uygulamadan yola çıkarak vurgulayayım: Savunma metni ortaya çıktıktan sonra bu konudaki görüş ve önerilerimi raporlaştırdım ve BK'ye gönderdim. BK'nin Avrupa üzerinden verdiği yanıt, "biz sağlamız, kaygılanmayın, güvenin" biçiminde oldu. Yazılı yanıtı ise biliyorsunuz, aynı içerikte idi. Elbette bu yanıt ciddi olmaktan uzaktı, oyalamaya dönük olduğu bugün daha iyi anlaşılıyor. Bizim ciddi eleştirilerimiz, sorularımız, kaygılarımız var. Buna karşı "yatıştırıcı", duygularımıza hitap eden bir yanıt alıyoruz. Ardından MK ve BK'ye uzun bir rapor gönderiyoruz. Bir hafta sonra ise "silahlı mücadeleye son verme ve silahlı güçleri sınırların ötesine çıkarma" tutumunu içeren 7 Temmuz tarihli talimata yönelik bir rapor gönderdik. Tam da bu dönemde Avrupa üzerinden bize gönderilen bir haberle kandırıldık. (Bu konudaki düşünce ve duygularımızı size de göndermiştik.) Denilen şeydu: "BK, Başkana 'silahların bırakılması' konusu ciddi bir karar konusudur. Biz bunu kendi başımıza alamayız, kadrolarla görüşmemiz gerekir. Bu da zaman alır." Oysa, BK'nin Başkana gönderdiği yanıt, "görüşleriniz katılıyor, ama bunu Merkez kararı haline getirmemiz gerekir. Bunu yakında yaparız" biçimindedir. Kelimeler belki bire bir böyle değil, ama yanıtın özü bu.

Dikkat edin: Burada resmen aldatılıyor, bizimle oynanıyor. Bunu hangi mantığa, ahlaka ve yoldaşlık hukukuna sığdığına siz karar verin. □□ Temmuz ayında yazılarım kesiliyor. Ama hiçbir şey söyleme, sorma gereği bile duyulmuyor. Emeğe, insana, yoldaşa saygı bu mu? Daha da önemlisi, biz MK'ye rapor gönderiyoruz. Bu, bizim haktan öte görevimiz, karar süreçlerine böyle katılıyor. Raporun içeriğini beğenmeyebilirsiniz, yanlış görebilirsiniz. Ama tartışmadan, sormadan mahkum etmek ve bununla birlikte bütün görevleri dondurmak hangi mantığa, tüzük hükümlerine, emeğe ve yoldaşlık anlayışına sığar? Düşüncenin, önerinin suçu mu olur? Haydi diyelim var diyorsunuz, peki

niye tüzük hükümleri işletilmiyor? Benden savunmam alınmıyor? İşte "yargısız infaz" buna demezler mi? Yapılan tüzük ihlali, en sıradan yoldaşlık hukukunu ayaklar altına almak değil mi? Dahası bu konuda karar bile gönderilmiyor, ama alttan alta teşhir kampanyası açılıyor. Ağustos ayının başında BK imzalı Avrupa örgütüne gönderilen bir talimatta benim, Atmaca'nın, Çadircı'nın adları belirtilerek teşhir kampanyası açıldı. 20 Ağustos tarihinde Duran Kalkan, DHP Konferansına dönük yaptığı telefon konuşmasında akıl almaz, açıkça iftiralarda bulunuyor. Benim '82'de itirafçı olduğum iftirasında bulunacak kadar kendini kaybediyor. Sonradan da Özgür Politika'ya verdiği demeçte bizi kastederek tartışmaktan kaçtığımızdan, yoldaşlık hak, hukukunu gözetmediğimizden dem vuracak kadar pişkin davranıyor. Aslında 20 Ağustosta yaptığı konuşma tam bir ibret vesikasıdır. Onu bulup okumanızı, nasıl bir kin ve öfkeyle yaklaştığını göreceksiniz. Peki neden bu kin ve öfke?

Bütün bunları yaşananların kısa bir özetini yapmak için yazdım. Kimin yoldaşlık ahlakı ve hukukunu çiğnediğini vurgulamak içindir.

Burada yaşananlar hakkında da bir iki şey söylemeliyim.]ç kişinin (Ömer, M? Bidav, M. Korkmaz) ciddi bir provokasyona yol açacak bir darbeci girişimleri oldu. Burada kalmaları durumunda denetleyemeyeceğimiz olaylar olabilirdi. Bu nedenle başka cezaevlerine götürölmelerini uygun gördük. İdare bölümüne götüröldükten sonra, idareye bu arkadaşların istedikleri cezaevine sevk edilmeleri istendi. İdarenin oynayabileceği oyunların önüne geçildi. Bu konuda denetim sağlandı. Bu gelişme üzerine bir iki gün sonra bir grup arkadaş, "biz de gitmek istiyoruz" dediler. Saatlerce uğraşmamıza rağmen müşahede bölümüne geçtiler. Şunu çok net vurgulamalıyım ki, bu ilk gruptakiler mevcut durumu fırsat bilen, yıllardır ailelerine yakın olmak için sevk isteyen, ama bu istemi reddedilen, devrim diye bir sorunları kalmayan, devrimle ayrışmayı önceden yaşamış kişilerdir. Müşahedeye gittikten sonra da her ihtiyacını karşıladık, varolan paramızı onlarla paylaştık. Daha sonra gidenler de kendi istekleriyle müşahedeye gitmişlerdi. Bu konuda yapılması gerekenin yapıldığını ve vicdanen rahat olduğumuzu çok kesin bir biçimde vurgulamalıyım. Ama başkalarının yalanları, çarpıtmaları ise bizi ilgilendirmiyor. Söz konusu bayanları tanıyoruz. 8 kişilik grubun gelip teslim olacağı haberi TV'de verilirken bunlar arkadaşları tahrik ediyor, açık laf atmalardan her türlü provokatif davranışa kadar bir çok davranış sergiliyorlar. Ciddi bir olumsuzluk olmaması için bu 4 kişi başka bir bölüme alındı. Temsilci arkadaş her ihtiyaçlarını karşıladı. Barikat sürecinde gelmek istememelerine, bayan gardiyanlarla olumsuz bir ilişki içinde olmalarına rağmen arkadaşların yanına alındılar. Barikat sürecinde arkadaşların yanında kaldılar. Kısacası size bu konuda ulaştırılan bilgi ve haberler belli ki doğru değil.

Öte yandan "yok şu alanda, şu zindanda bizi destekleyenler var" biçimindeki laflar kuru sıkı yalan ve dedikodulardır. Bunları ciddiye bile almam. Burada süreci destekleyip ayrılanlar yan yana geldiklerinde dedikodu ve çekiştirmeden başka bir şey yapmıyorlardı. Daha yanımızdayken bile sayısız yalan ürettiler, bunları arkadaşların yüzüne de söyledik, kanıtlarıyla ortaya koyduk. Ne yazık bizim insan gerçekliğimiz bu. Yanımızda Başkana hakaret edildiği biçimindeki dedikodulara yanıt bile verme gereğini duymuyorum.

Kimi konulara bu biçimde kısa yanıtlar getirdikten sonra esas konunun özüne gelmek istiyorum. Sorun hiçbir zaman bireysel bir sorun değil. Kişiliklerimizi aşan, kişiliklerimizin şu veya bu özellikleriyle açıklanamayacak bir sorundur. Yine sorun hemen yakın gelecekte ne kadar politik güç oluruz, ne kadar silahlı güçle mücadeleyi yeniden güçlendiririz sorunu da değildir. Sorunu kişisel haksızlıklara bir tepki, kişisel kaygılarla açıklamak en büyük yanılı olur. Sorun bu kadar basit, dar değil. Sorun büyük. Kürdistan tarihinin en önemli olayıdır; hatta Türkiye ve bölge tarihini etkileyecek bir süreçtir. Evet, ortada tarihi bir suç var, 25 yıllık çizgimizi, devrimimizi ve bütün kazanımlarını sıfırlayan, tasfiye eden bir çizgi ve süreç var. İşte bütün sorun, bunun karşısında takınılması gereken tavidir, alınması gereken duruştur.

Aslında olup bitenlere, söylenenlere ve yapılanlara biraz eleştirel bakan herkes bu gerçekliği görmekte ve anlamakta güçlük çekmez. Bunun için öyle derinlikli bir ideolojik-politik birikime de gerek yok. Az çok anlama yeteneği olan görür. Siz ise hala kaybedilen bir şey olmadığınızı iddia ediyorsunuz. Gerçekten bu söylediklerinize inanıyor musunuz? Savunmalarla 25 yıllık çizgimizi terk edildi, onun yerine burjuva liberal bile denilemeyecek ve bizim inkarımız ve mahkumiyetimiz olan Demokratik Cumhuriyet çizgisi getirildi. Amaçsızlaştırıldık, programsızlaştırıldık. Hayallerimiz yok

edildi. "Türkiye'ye demokrasi, Kürtlere kültürel haklar", işte DC çizgisinin azami programı. Hiç kuşkusuz bu, ideolojik, programatik tasfiye ve PKK'den kökten bir kopuş ve tersine dönüştür. Dolayısıyla DC'yi PKK'nin bir sağ veya sol yorumu, PKK çizgisinin yenilenmiş bir biçimi ve devamı, onun herhangi bir versiyonu olarak değerlendirmek kesinlikle mümkün değildir. DC çizgisi, bizim açımızdan tersine bir dönüş ve düzen ve devletle bütünleşme hareketidir. (Başkan 2. savunmasında bunu çok açık ve net ortaya koyuyor.)

Kopuş ve tersine dönüş, salt ideolojik ve politik çizgide olmadı. Aynı zamanda 25 yıllık mücadele pratiği, kazanımları inkar edildi, dahası mahkum edildi. Ama çok ilginç bugün DC çizgisi (daha doğrusu PKK'nin tasfiyesi) yaratılan değerler ve kazanımlar aracılığı ile hayata geçiriliyor. Daha sonra stratejiden vazgeçildi, bütün çalışmalarımızın esası ve odağı olan gerillayı tasfiye kararı alındı. Bugün uygulanıyor.

Bunun yerine "yasal demokratik" mücadele stratejisi kabul edildi. Koca bir devrim tasfiye edildi, koca bir parti ve gerilla güçleri tasfiye ediliyor. Halkın bilinci ve belleği siliniyor, sanal bir dünya içine alınarak aldatılıyor. Geriye ise sadece özü boşaltılmış bir gövde kalıyor. Bu yüz bini aşan "yasadışı konumda" olan kadro anlamına geliyor. Sorun bu gövdeyi TC ve düzenle bütünleştirmekte düğümleniyor. "Barış" çabalarının özü ve düğüm noktası da bu. Af, bu da olmuyorsa ceza indirimi ve o da olmuyorsa, kapsamı genişletilmiş pişmanlık yasası, şimdiki politikanın özü ve kendisi değil mi? Eğer parti içinden tepkiler gelmeseydi şimdi herkese pişmanlık dilekçesi vermesi için talimat çıkarılmış olmayacak mıydı? Bunun kanıtı Başkanın 5 Eylül ve 3 Ekim tarihli mektuplarıdır. İki grup teslim edildi. Amaç nedir? Kendini ve geliştirilen "dönüşüm" konusundaki samimiyeti devlete kanıtlamak için değil mi?

Bütün bunları benden daha iyi bildiğinizden zerre kadar kuşum yok. Ama sorun bilip bilmenin ötesinde PKK'lilik bilinci ve tarihsel sorumluluğu ile hareket etmektir. Sizin deyiminizle "sada-katle bağlılık" sizin yaptığınız gibi değildir. PKK'deki bağlılık ideolojiktir, programatiktir, stratejiktir ve bunların belirlediği ve biçimlendirdiği ruhsal bir duruştur. PKK'deki bağlılık, kesinlikle feodal, mistik, minnettarlık, karşılık bekleme gibi bağlılıkların dışında amaç ve mücadele içinde doğan değerler ortaklığıdır. Bu nedenle gerçek bağlılık çizgiye bağlılık ve her türlü kişisel duygu, kaygı ve beklentiye aşan pratik-politik bir çaba içinde olmaktadır.

Bütün bu olup biten ve gerçekleşenlerden sonra partiden kopan kim, partiyi terk eden kim, tersine dönen kim, değerleri ve kutsal yoldaşlık bağlarımızı dinamitleyen kim? Partiden kopan DC çizgisidir. Partiyeye ait ne varsa hepsini terk eden ve özünü boşaltan DC çizgisidir. Gerçekten bir söylediklerinize ve yaptıklarınıza bakın, ölçü kaldı mı, sınır kaldı mı? Kavramların, değerlerin bir anlamı kaldı mı? Düşman kimdir, dost kimdir, dost ve düşmana ne yapılır? Bu basit bir iki konuda söyleyebileceğiniz bir söz var mı? Bol bol sözünü ettiğiniz DC'nin anlamı nedir, Kürtler bunda nasıl temsil edilecek, hakları ne olacak? Bir iktidar perspektifiniz kaldı mı? Bu sorulara yanıtınız yok. O halde nasıl bizi PKK'yi terk etmekle, hatta ihanetle suçluyorsunuz? Gerçekten ihanet nedir ve neye göre, hangi ölçüler ve esaslara göre? Uzatmak istemiyorum. PKK'yi, her şeyi bitiriyorsunuz, bize de "batacaksak birlikte batalım" çağırısını yapıyorsunuz. Bunun devrimci ilke ve inançlarımızla bir ilişkisi var mı? Biz partiden bunu mu öğrendik? "Tek başına kalsan da bu davayı savunmalı ve sonuna kadar götürmelisin", işte bizim partiden öğrendiğimiz budur.

Evet, partiden kopan, onu terk eden ve bunu tarihi bir tasfiye hareketiyle yapan sizsiniz. Bunun sorunluluğunun altından nasıl kalkacaksınız? Bizi tehdit etmeden önce bunu düşünmeniz gerekir. Yarın geriye kalan parti adını da bırakacaksınız.

Peki biz ne yaptık, ne yapıyoruz? Biz ilk gün hangi sözümüzü verdiksek onun eriyiz, onun sürdürücüsüyüz. Devrimin ve partinin tasfiyesiyle aynı zamanda büyük bir inanç ve umut yıkımının, kırılmasının gerçekleştirildiği açıktır. İşte biz bu umudun bir tohum düzeyinde de olsa, tek bir yürekte de olsa temsil edilmesini ve yarına taşınmasını istiyoruz. Yaptığımızın özü budur. 25 yıllık çizgi ve değerlerin bir umut olarak yarına taşınması misyonu, bir kişide de temsil edilse tarihsel başarıdır. İşte bizim anladığımız budur. "4 kişi mi her şeyi yeniden yapacak", "dağa kaç adam çıkaracaksınız", "siz mi başaracaksınız?", "tek kişi kalırsın" ya da "marjinal bir grup bile olamazsınız" gibi, kusura bakmayın, "bakkal hesabına" dayanan yaklaşımlarla yapılanları kavramak mümkün değildir.

Dikkat edilsin, parti ideolojik, programatik, stratejik ve her düzeyde köklü bir "dönüşüme" tabi tutuluyor, ama bu, hiçbir yönüyle tartışılmadı, tartışanlar ise bastırıldı, susturuldu, teşhir ve tecrit edildi. Siyasal ahlak ve resmiyet açısından değerlendirildiğinde halkımızın tarihini ve kaderini, partimizin varlığını, bizim her şeyimizi ilgilendiren, hatta belirleyen bir konuda söz hakkı bile tanınmıyor. Hani demokrasi en büyük erdemdi ve "yeni" çizginin neredeyse "dini" haline getiriliyor. Peki kendi dönüşüm sürecinde en sıradan demokratik tartışmayı bile yasaklayan bir anlayış ve yönetimin demokratiklik iddiasının bir anlamı olabilir mi? Devlete en sıradan bir eleştiriyi bile yapmayan, tersine engin bir hoşgörü ile yaklaşan, hatta devlet yönetiminde olmayan özellikleri kendisine yakıştıran bir anlayışın, kendisine yönelik bir eleştiriyi "provokasyon", "ihanet", "komploculuk" olarak suçlaması, hem de hiçbir kanıtlama gereğini duymadan bunu yapması hangi demokratik ölçüyle, hatta hangi insani değerle bağdaştırılabilir?

Daha da önemlisi: Parti merkezi organları yetkileri olmayan bir yetkiyi kullanarak tüzük suç işlediler, yetki gaspını yaparak partimizi tasfiye sürecine aldılar, Programı değiştirme yetkisi Kongrenindir. Bu yetki kullanıldı. Şimdi olağanüstü kongre ne yapacak? Şimdiye kadar yapılanlara resmiyet kılıfını geçirecek ve bir de PKK için cenaze töreni işlevini görecek. Başka bir şey yapabilir mi? Gerçeklik bu olmasına rağmen, "Kongreye kapsamlı hazırlanıp katılabilirsin" demenin bir anlamı var mı? Birbirimizi niye kandırmaya çalışıyoruz? Başkalarını aptal yerine koymanın siyasal ahlakla hiçbir ilişkisi yok!

Sonuç olarak, biz yolumuza devam ediyoruz. Bu doğrulanan bir yoldur. Biz sözümüzün eriyiz. Bu, tasfiye enkazının altında kalıp soluksuz kalmama, ilkelerimiz ve inançlarımız temelinde yaşama ve 25 yıllık değerleri, çizgiyi bir umut olarak yarınlara taşıma tutumu ve pratiğidir. PKK'lilik budur, PKK'ye bağlılık bundan başkası değildir. PKK'lilik sorumluluğunuzu yerine getirmiyorsanız bile bu iddiada olanlara saygı gösterin.' Ben DC çizgisiyle PKK'den kopanların bu kopuşlarının geçici olacağını umut ediyorum; dolayısıyla geçici yol ayrılığının en kısa sürede sona ererek PKK çizgisinde buluşacağımıza inanıyorum. PKK çizgisinde yeniden buluşmak dileklerimizle devrimci selam ve saygılarımı gönderiyorum.

7 kasım 1999

Can

-----%-----

Belge: 41

BAŞKANLIK KONSEYİNE,

Arkadaşlar,

Uzun süredir size kapsamlı bir rapor yazma ihtiyacındaydım. Ama bir yandan bazı gelişmelerin biraz daha netleşmesini bekledim, bir yandan da yazacağım raporu size sağlıklı bir biçimde ulaştırma sorununuz vardı. Avrupa üzerinden size bugüne dek en az üç tane rapor gönderdim.

Ama bunların size gönderilmediğini öğrendim. Elbette bu çok büyük bir sorumsuzluktur. Ama arkadaşlarımız aynı tutum ve tarzlarından vazgeçmiş değillerdir. Bu raporumda esas olarak son gelişmelerle ilgili görüş ve önerilerimi özet olarak sunmak istiyorum.

Çok kritik ve yaşamsal bir dönemeçten geçtiğimiz bir olgudur. Devrimimiz ve Partimiz üzerinde oynanan komplo tahminlerin ötesinde kapsamlı, çok boyutlu ve girift özelliklere sahiptir. Komplonun stratejik hedefi Kürdistan devrimini ve öncüsü PKK'yı imha etmek, ezmek ve günden-günden çıkarmaktır. Bu hedeflerine varmak için fiziksel imhanın yanı sıra, ideolojik-politik çizgisini özünden boşaltma ve sistem için kabul edilebilir ölçülere çekme yöntemlerini uyguluyorlar. Çok açık ki bu uluslar arası imha ve saptırma stratejisinin odağında Başkan Apo var. Bu konu çokça değerlendirilmiştir. O nedenle ayrıntılara girmek yerine komplonun güncel boyutlarını daha doğru ve sağlıklı kavramak açısından başka yönleri üzerinde durmak istiyorum.

Emperyalist dünyanın tam bir "Kutsal İttifak" anlayışıyla 9 Ekim komplosunu ve 15 Şubat korsanlık hareketini gerçekleştirdiklerini biliyoruz. Bu politikada emperyalist dünya ile TC'nin politikaları tam anlamıyla örtüşüyor. Emperyalizm, Kürdistan devrimi ve Başkan Apo'da temsili bulan devrimci sosyalist çizgiyi kendi dünya sistemi için çok tehlikeli buldu. Onda 21. Yüzyılda kendisine alternatif bir çizgi, bir model gördü. Dolayısıyla bir an önce bitirmeyi, yok etmeyi, bunları başaramazsa devrimci çizgiden arındırmayı hedeflediler. Bu politikalarını inatla izlediler. Ayrıntılara girmiyorum. Ancak şu nokta çok ilginç. Başkanı Kenya'da katletmek yerine, sağ yakalayıp TC'ye teslim ettiler. Bu ilginç nokta TC ve emperyalizmin planlarının özünü ele veriyor. Mutlaka üzerinde durmamız gerekiyor. Eğer katletseydiler Başkan Apo'nun kişiliği dünya çapında efsaneleşecek, çizgisi evrensel bir meşruiyet kazanacaktı. Bu, emperyalizmin alternatif çizgiyi öldürme politikasının ölü doğması anlamına gelirdi. Bu, komplonun bizim için trajik de olsa bir başarısızlığı olacaktı. Yani yengide yenilgi yaşamak anlamına gelirdi bu. Onlar bu kolay ve kendileri için tehlikeli yolu seçmediler. Bunun yerine sağ yakaladılar, dünyadan mutlak anlamda tecrit ederek bir kontrgerilla kampına kapattılar. Bu tutum, emperyalizmin ve TC'nin Başkan üzerinde uygulamak istedikleri politikayı da ele veriyor: Kürt halkı için efsaneleşen, birleştirici, harekete geçirici, uluslaştırmacı ve ulusal önderlik düzeyini kurumlaştıran Başkan Apo'nun bütün bu özelliklerine son vermek, sıradanlaştırmak, onun şahsında PKK ve devrimi çözmek, devrimci çizgisini bitirmek politikalarının özünü oluşturuyor. Başkan aynı zamanda Partide ve UKM' de bir şemsiyedir. Ortadan kaldırıldığında şemsiyesiz-çatısız kalan yapının ve birliğin dağılacağını hesaplıyorlar ve bu nokta üzerinde yoğunlaşmaya çalışıyorlar. Bu beklentileri basına da yansıdı. "PKK Apo'suz yaşamaya alışmadan pişmanlık yasasını çıkarmalıyız" diyorlar. Bu, boş bir söz değil, tersine düşmanın beklentilerini çok net olarak ortaya koyuyor. Aynı zamanda bizim de ne yapmamız gerektiğinin ipuçlarına işaret ediyor.

Düşman çok tehlikeli oynuyor. Başkanın şahsında Parti çizgisini, partide devrimci anlamda birleştirici, örgütleyici, büyütücü ve ileriye taşıyıcı ne kadar ideolojik-politik ve moral değer varsa hepsini tasfiye etmek ve devrimi bittirmek; bunlar olamıyorsa muğlaklaştırmak, süreç içinde marjinalleştirmek istiyorlar. Bunu da Başkanın kişiliği üzerinde yapmayı deniyorlar. Görüldüğü gibi plan çok korkunç ve temel çizgiyi, değerler ve partinin omurgasını dağıtmayı amaçlıyorlar. Sonuçta Başkan önderliğinde yaratılan değerleri ve ulaşılan mevzileri, yine Başkandan başlayarak tasfiye etmek istiyorlar.

Tam da bu noktada Başkanın tutumu çok önemli, yaşamsal değerde. Mahkemeden önce Başkanın tutumunu bir uzlaşma arayışı ve uzlaşma zemini zorlama olarak tanımlamaya çalıştık. Ancak bu konuda sayısız soru işareti, kaygı ve belirsizlik vardı. Bunlar Başkanın mahkemedeki tutumu ve basına da yansıyan savunması ile büyük ölçüde netleşmiştir. Başkanın sorgudan itibaren verdiği ifadeleri, Avukatlarla yaptığı konuşma notlarını, en son mahkemeye kendi elleriyle yazdığı savunmayı sayısız kez okuduk, üzerinde durduk, anlamaya ve değerlendirmeye çalıştık. Yani süreçle ilgili hemen hemen tüm bilgilere sahip olduğumuzu belirtebilirim. Başkanlık Konseyi'nin son sürece ilişkin açıklamasını da duyduk, her bir cümlesini anlamaya çalıştık.

Başkanın mahkemedeki tutumu ve sunduğu savunması hakkında ne kadar tam ve sağlıklı bilginiz var; savunmayı bütün boyutlarıyla inceleme olanağınız oldu mu, bu sorulara tam olarak yanıt verecek durumda değiliz. Ancak bana öyle geliyor ki Başkanın mahkeme tutumu ve verdiği savunması hakkında yeterince inceleme ve değerlendirme olanağınız olmamıştır. Bu noktada ya-

nılmayı elbette çok isterim. Ancak yapılan değerlendirmeyi anlamak gerçekten çok güç. Şu noktada hem fikiriz: Düşmanın saldırıları karşısında Başkan yalnız bırakılmamalı, desteklenmeli. Ama öte yandan mahkeme tutumu ve sunulan savunma ile Başkan yeni bir platform yaratmıştır. Şimdiye kadar savunduğumuz, uğruna savaştığımız, şehit düştüğümüz, hapis yattığımız, işkence gördüğümüz, sayısız bedel ödediğimiz ve acı çektiğimiz ideolojik-politik çizgi platformundan çok farklı, onun tam karşıtı bir platform. Bu platformu olduğu gibi destekleme tutumunu anlamak gerçekten mümkün değildir. Herhalde hiçbir arkadaşımız, "bugün savunulan, bizim 25 yıllık çizgimizin bir devamıdır" biçiminde bir değerlendirmede bulunmaz. Böyle bir şey yok. Dolayısıyla ortada birbirine karşıt bu iki platformdan hangisini savunacağız? Bu can alıcı bir sorudur.

Evet, bugün savunulan "uzlaşma" zemini ile 15 Şubat öncesinde savunulan uzlaşma ve barış politikaları aynı değildir. Bunu sayısız kanıtlarla ortaya koymak mümkün. Bugün önerilen çok farklı. Savunmada açık konuluyor. Eski ideolojik çizgimiz ve programımız yanlış, hayaliydi, aslında 1990'ların başından itibaren değiştirmeliydik, ama yapamadık deniliyor. İlan edilen 8 maddelik paket, yine mahkemede savunulan "silahsızlanma ve devletleriyle buluşturma" tutumu hangi çizgiye dayanıyor, bizi nereye götürecek soruları yanıtını bulmalıdır.

Hiç kuşkusuz gelişmeleri bilimsel eleştiri ve politik bakış açımızla titizlikle değerlendirmeliyiz. Derinlemesine anlamalıyız. Ayrıntı düzeyindeki sözcüklere de takılmamalıyız. Ama terminolojiye fazla takılmamalıyız biçimindeki değerlendirmeye katılmak mümkün değil. Terminoloji, teorilerin, bilimlerin, ideolojilerin, politikaların, programların dili değil mi? Birbirimizi nasıl anlayacak ve değerlendireceğiz, başkalarına kendimizi nasıl anlatacağız? Bu evrensel terminoloji dışında başka bir dilimiz var mı? Örneğin "Devletin hizmetinde çalışma" kavramı nedir? Bunun herkese göre bir anlamı olabilir mi? Bizim terminolojimizde bunun yeri var mı? Taktik yapıyoruz, çözüm arıyoruz biçiminde bir açıklama tatmin edici olabilir mi?

Başkanlık Konseyinin daha önceki açıklamalarını derinlemesine okuduk. Nedim arkadaşaya yazdıklarını da inceleme olanağımız olmuştu. Sözlü konuşma notlarını aldık, getiren arkadaşla da uzun uzadıya konuştuk, anlamaya çalıştık. Ancak son açıklamalarıyla birlikte bunları değerlendirdiğimizde kafamızdaki soruları yanıtlamak yerine soruların daha da çoğaldığını, derinleştiğini belirtmek isterim. Bunları daha ilerde daha kapsamlı raporlaştırmayı düşünüyorum. Şimdi acil olduğu için daha kısaca değinme gereğini duyuyorum.

Soru ve sorun şurada: Başkanın Mahkemeye verdiği ifadeler ve savunma nasıl değerlendiriyor? Başkan açıkça bu savunmada ortaya koyduğu çizgiyi bir konferans veya kongre ile partinin yeni çizgisi haline getirilmesini istiyor. Eskinin yanlış ve hayali olduğunu söylüyor? Yani objektif olarak "yeni" bir çizgi ile karşı karşıyayız. Yeni çizgi ile Başkanı düşman karşısında yalnız bırakma tutumunu nasıl dengeleyeceğiz, nasıl başaracağız ve bunun zorlukları nelerdir?

Bana göre Başkanlık Konseyi, Başkanı politik olarak destekleme ile yaratılan yeni ideolojik ve programatik platformu birbirinden ayırmasını başarabilmeli, bu ikisi arasındaki ince ayrımı ustalıkla yapabilmeliydi. Bunun o kadar kolay olmadığını biliyoruz. Ama başka yolu da yok. Ama bu yapılacak yerde Başkanın sunduğu platform, "Türk ve Kürt halkları arasındaki barış ve kardeşliğin tek doğru yolu" olarak değerlendiriliyor.

Peki yapılanın özü gerçekten böyle midir? Açıkça vurgulamalıyız ki yaratılan yeni platformda biz yokuz, bize ait bir şey bulmak mümkün değildir. Ayrıntılar değil, özü ve esasları çok önemli. Öncelikle Başkanın mahkeme tutumundan söz etmek istiyorum. Kimlik tespiti yapıldıktan sonra Başkan söz aldı ve yakalandığı günden bu yana kendisine kaba baskı, işkence yapıldığını, söz düzeyinde bir hakarete maruz kalmadığını belirtti. Devamla devlet yetkililerinin kendisine saygılı davrandığını bunun bir gereği olarak devletin hizmetinde çalışma isteğini ve kararlılığını vurguladı. En son olarak da savaşta yakınlarını yitirenlerden özür dileyen sözler etti. Bu ilk konuşmanın başka unsurları da var. Ama onlar üzerinde durmaya gerek yok. Bu ilk konuşma çok önemli bir gerçekliği ifade ediyor. Baskı ve işkence görmediğini açıklamakla bugüne kadar bu doğrultuda yapılan ve bundan sonra yapılacak çalışmaları ve mücadeleleri boşa çıkarmış olmadı mı? Bu durum TC'yi dış kamuoyunda son derece rahatlatmış olmuyor mu? Peki neden? Ne bekleniyor? Baskı ve işkence yapılmadığına dair açıklamalarını daha sonra yazılı olarak mahkemeye verdiği iki dilekçede de

ifade ediyor. Belki de bu çok önemli görülmeyebilir. Ama TC'nin elini güçlendiren bir olgu olduğunu da unutmamak gerekir.

Daha da önemlisi "Devletin hizmetinde çalışma isteği ve kararlılığının" vurgulanmasıdır. Bunun devamı olarak yine ilk gün açıklamalarında "bana bir kanal açın, bir olanak sunun, dağdakileri üç ay içinde indiririm" sözleri ne anlama geliyor? Savunma başlı başına "yeni" bir ideolojik ve programatik platform niteliğindedir. 1) Savunmada bize ait hemen hemen hiçbir şey yok. "Yeni" bir ideolojik-politik bakış açısı, yeni bir program, yeni bir mücadele anlayışı ve çizgisi öneriliyor. 2) Parti ideolojisi ve programı hayali, gerçekleşmesi mümkün olmayan, 1970'li yılların ideolojik etkisinde kalan, ağır dogmatik bir ideoloji ve program olarak değerlendiriyor. 3) Yaşanan savaş gerçekliği tanımlanırken: "Kardeşler arasındaki ihmalkarlıktan kaynaklanan, çok acı bir çatışma olarak görüp kardeşçe ama realiteye, demokratik cumhuriyet çatısı altında barışa gidilmelidir" deniliyor. Savunma "yeni" bir ideolojik ve programatik çerçevedir. Buna göre: a) Sosyalizm tümden terk ediliyor. Belki de bilimsel temeli, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir ütopya olarak kalıyor. Ama bunun ideolojik ve politik bir anlamı yok. b) Terk edilen sosyalizm yerine "Demokratik Cumhuriyet" olarak tanımlanan yabancı olmadığı, sayısız kez eleştirdiğimiz, bu anlamda yeni olmayan bir ideolojik bakış açısı getiriliyor. c) Bunun bir sonucu olarak farklı bir çağ ve dünya değerlendirmesi yapılıyor. Artık dünyamız "Demokratik kuramın kesin zafer kazandığı" bir dünyadır. Bu dünya tahlilinden çıkan sonuç, ayak uydurmak, onunla uyumlu bir evrimi yaşamaktır. d) Kürt sorunu ise pek net olmayan bir dil ve kültür sorununa indirgeniyor. Bu kapsamda -Cumhuriyet ve Kemalizm, -Kürt tarihi ve Kürt isyanları tarihi, -TC ve Kürtler ilişkisi ve çelişkisi resmi görüğe benzer bir biçimde tahlil ediliyor ve buradan hareketle Kürt sorunu bir dil ve kültür sorunu olarak tanımlanıyor. Yine ordu, Kemalizm ve cumhuriyet konusunda bizimle ilgisi olmayan, resmi görüşlere benzer görüşler ortaya konuluyor. e) Devrimci şiddet reddediliyor. -"Yeni" bir devlet tanımı yapılıyor. -Devlet zorunu meşrulaştıran ve bu zora karşı çıkılmazlığı anlatan ifadeler var. -Partiye düzen sınırları içinde bir yasal parti olma ve düzen içi mücadele araçlarıyla kendini sınırlandıran bir çizgi öneriliyor. f) Önerilen program "demokratik cumhuriyet programıdır. Dil ve kültürel haklar verilmeli, yasal zeminde siyasal çalışmalar güvenceye alınmalı. "Üst kimlik", "alt kimlik" "anayasal vatandaşlık" kavramları kullanılıyor. Bu noktada resmi ulus tezine benzer bir ulus anlayışı geliştiriliyor. Buna göre Kürtler Türk ulusunun alt kimlikli bir unsuru olarak ortaya konuluyor. g) Yasallaşma süreci olarak önerilenler şunlar: Demokratik cumhuriyet olarak tanımlanan TC, bazı yasal düzenlemeler yapacak olursa, af ve diğer yasal düzenlemeler yapılırsa, süreç içinde ve belli bir plana bağlı olarak PKK kendini silahlardan arındırarak ve yasal bir parti haline gelecek. (Bu daha önce açıklanan 8 maddelik pakette de açıkça ifade ediliyordu.) h) Sonuç olarak: Bu savunma ve mahkemede ortaya konulan tutuma bakıldığında şu soru aklımıza takılıyor: PKK'den geriye ne kalıyor, bir şey kalıyor mu? PKK bütün nitelikleriyle başkalaşma uğratılmak isteniyor. Tabii bu sürecin işleme durumu geriye bir şey kalırsa. En önemlisi ne değişti ki böyle köklü bir başkalaşım öneriliyor? Neden? Neden bu zeminde? Mahkemede Başkan "bu düşüncelere 70'li yıllarda varsaydım, bunların hiçbirisi olmayacaktı" demiş. Peki yapılanlar boşuna mıdır? Bu sözleri nasıl anlamak gerekir? Belki de anlayışımız kıt olabilir, dogmatik yaklaşabiliriz. Dar ve yüzeysel de bakabiliriz. Ama ortada tartışmasız olgular var. Bunların bizim ideolojik-politik çizgimizle ne ilgisi var? Daha da önemlisi şu anda iki platform var. Biri Başkanın önderliğinde yaratılan çizgi ve mücadele değerleri, diğeri Başkanın mahkemeye sunduğu "yeni" ideolojik-politik çizgi platformu. Bu iki platformu bağdaştırmak, ikisini aynı çizginin farklı aşamaları olarak görmek kendi kendimizi aldatmak olur. Zaten Başkanın kendisi de "eskinin" hayali ve yanlış olduğunu çok açık vurguluyor. Bu yaşamsal önemde bir noktadır.

Size acil olarak ulaştırmak için bir olanak doğduğu için kısa tutmak zorundayım. Kısa bir süre sonra daha kapsamlı rapor yazacağım. Sonuca geliyorum. Gelineen noktada Partiyi kim yönetiyor, kim yönetecek sorusu bizim en yaşamsal sorunumuzdur. Bu sorunun yanıtının o kadar basit olmadığını düşünüyorum. Yukarda da vurguladığım gibi Başkanı düşman karşısında yalnız bırakmamak gerekir. Ama öte yandan savunduğu görüşler ve geliştirdiği tutum bizim çizgi platformu değil. Bundan sonra neyi esas alacağız, en son 6. Kongre çizgisini mi, yoksa yeni çizgiyi mi? Evet hangi çizgi bizim yönetim gerçekliğimiz olacak?

Başkanlık Konseyimizin ve Merkez Komitemizin en uygun zamanda toplanarak bu yaşamsal sorulara yanıt vermelerinin bir gereklilik olduğuna inanıyor ve bunu öneriyorum. Tarihi sorumluluğumuz çok büyük. Daha önce olduğu gibi düşünmeyi ve politika yapmayı Başkana havale etmeye kalkarsak bu kez bu vebalinin altından kalkmamız mümkün olmayacaktır. Evet, barışçı çözümden yanayız. Ama hangi zeminde, ne pahasına ve hangi çizgi temelinde? Bu soruların yanıtı verilmeden barış ve uzlaşma arayışlarının ne anlamı olabilir?

Kısaca çok kritik bir dönemeç, bu, partimizin tarihinin en büyük sorunudur. Büyük bir sorumluluk, birlik ve inançla bu dönemeci de aşacağımıza ve başaracağımıza inancım büyüktür. En içten bağlılık duygularımla devrimci selam ve saygılarımı sunuyorum.

3 Haziran 1999

S. ROJHILAT (C..)

-----%-----

Belge: 42

MK VE BAŞKANLIK KONSEYİNE,

Giriş

Kaderimizi tayin eden gelişmeler yaşanıyor. Bu konuda BK'nin tutumundaki bazı unsurlar, bana kaygı verici geliyor. Açıkça görmeliyiz ki bir tasfiye planı adım adım işliyor. Plan uluslararasıdır, TC'nin eliyle uygulanıyor. Şu anda yoğunlaşma, odaklaşma noktası İmralı'dır. Hedefleri, bütün partiyi ideolojik, politik, örgütsel, askeri ve moral açıdan tasfiye etmektir. Bunlar Başkan üzerinden gerçekleştiriliyor. Planın bu kapsamı ve derinliğinin bütünüyle kavrandığı konusunda derin kaygılarım var. Komploya, Başkanın durumuna yeniden bakmakta, yeniden gözden geçirmekte, yeni bir değerlendirmeye gitmekte yarar var. Hatta bunu kaçınılmaz görüyorum. Aynı şekilde BK'nin tutumunu incelemek ve olası sonuçları değerlendirmek bizim için yaşamsal önemdedir.

BK'nin Başkana yaklaşımı ve yaptığı değerlendirmelerde, yayınladığı bildirilerde önemli bir yanlışlığı içinde olduğunu düşünüyorum. Hiç kuşkusuz bu konuda yanılmayı çok isterim, bu, benim en samimi dileğimdir. Hala Başkana 15 Şubat öncesi gibi yaklaşıyor, söylediği her söz tartışmasız kabul ediliyor ve karara dönüştürülüyor. Düşman da bu zaafımızı bildiği için oradan yükleniyor.

Aslında mahkeme tutumu ve yapılan savunma, Başkanın durumunu ve geldiği noktayı çok net ve çıplak bir biçimde ortaya koymuştur. Bu noktada ya gerçekleri olduğu gibi değerlendirip kendimizi ona göre konumlandıracağız; ya da sanal (Hayali, gerçeklerden kopuk) bir dünya yaratıp bilinmezliklere doğru sürüklenip gideceğiz. Doğrusu bilinmezlikten çok, bu, tasfiyeye doğru bir gidiştir. Ne yazık, yansıyanlara bakılırsa BK'miz objektif olarak bu ikinci yolda gidiyor izlenimini veriyor.

Başkanın bu duruma gelmesinde bizim, BK'nin sorumluluğu yok mu? Bana göre çok. Bir kez Başkana yaklaşım ve Onunla ilişkiler yeni durum ve koşullara göre belirlenmeliydi. Ama bu yapılmadı, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıldı. Hiç de bilimsel olmayan değerlendirmelere gidildi. "Başkan büyüktür, büyük politika yapıyor", ya da "hepimizi O yarattı, şimdi de her şeyi bizim için başlatıcıdır" gibi...

Oysa bu bilimsel olmayan, biraz duygusal ve müritlik kokan yaklaşım yerine biraz bilimsel kuşku ve eleştirel yaklaşımla yaklaşılsaydı durum daha farklı olabilirdi. Başkanın önüne daha farklı bir yaklaşım konulabilirdi, daha farklı bir doğrultuda yürütülebilirdi. Parti şimdi hızla ideolojik-politik tasfiyeye sürükleniyor, ne yazık BK buna köprü oluyor. (BK'den bir arkadaşın -Cuma arkadaşın-

gönderdiği sözlü bir habere göre her şey Başkanla birlikte kararlaştırılıyor. Bu, durumu daha da vahimleştiriyor. Bundan az çok bilgimiz vardı. Ama ortada ortak bir karar alma durumundan çok, Başkanın gönderdiği tüm düşünce ve talimatların tartışmasız karara dönüştürülmesi ve parti politikası haline getirilmesi durumu var. Örneğin 8 maddelik plan, savunma taslağı ve diğerleri bu biçimde onaylanmıştır. Savunma ile ilgili BK'ye gelen taslağı olduğu gibi onaylamıştı. Sadece terminolojiye biraz dikkat edilse iyi olur, denilmişti. Ama bunun da pek önemli olmadığı eklenmişti. Dolayısıyla ortak karar almaktan çok, iletilenlerin harfiyen karara dönüştürülmesi söz konusudur.) Bu eleştirim çok ağır ve sert bulunabilir. Öyledir, ama gerçekliğimiz öyle. Başkanın mahkemeye sunduğu “savunma” bizim mahkumiyetimizi ve ideolojik-politik tasfiyemizi anlatıyor. BK ise bunu “biricik çözüm” olarak görüyor. Hatta savunmada getirilen görüşlerin '93'ten beri dile getirilen düşünceler olduğunu söyleyen BK üyesi arkadaşlarımız da oldu. Burada somut gerçekliği bu kadar zorlamanın bir anlamı var mı? Gerçekten anlamakta zorluk çekiyoruz. Savunmanın geniş eleştirisini, bizim ideolojik-politik çizgimizle ilişki ve çelişisini başka bir raporda ortaya koymaya çalışacağım. Hiç kuşkusuz bu, tarihsel bir sorumluluktur. Buna karşı görüş ve önerilerimi daha net ve ikirciksiz koymayı tarihi bir görev sayıyorum. Bin binlerce şehidin kanının bunu emrettiğini düşünüyorum. Tartışmamız gerekir. Cesaret ve büyük bir sorumlulukla tartışmamız gerekir. Sorumlu tartışmanın altını sayısız kez çiziyorum. Düşmanın oyunlarına dikkat ederek son derece sorumlu hareket etmeliyiz. Doğru tartışmanın bir koşulu da ortaya konulan görüşleri doğru anlamak, yanlış noktalara çekmemek, yanlış noktalarda boğuntuya getirmemektir. Bunu başarabileceğimize, sorumlu tartışma süreciyle yaşadığımız kritik süreci en az sıyrıklarla aşabileceğimize inanıyorum. Artık tam anlamıyla sorumluluklarımızı sahip çıkma zamanıdır. Yoksa tarihi vebalin altında kalkmamız mümkün değildir.

Gelinen noktada sorun şudur: Ya parti çizgisine ve yaratılan değerlere sahip çıkacağız; ya da “Savunma” ile ortaya konulan platformla devletin hizmetine girecek, kendi kendimizi inkar edip kendi kendimizi tasfiye edeceğiz. Başka bir deyişle, Parti çizgisinde ve değerlerinde ödünsüz sonuna kadar bir direniş mi, “savunma” çizgisinde teslimiyet ve “devletin hizmetinde” tasfiye mi? İşte yaşamın dayattığı ve bizim mutlaka yanıt vermek zorunda kaldığımız katı gerçeklik, acımasız ikilem budur.

Başkan, mahkeme tutumu ve “savunması”yla “yeni” bir ideolojik-programatik çizgi dayatıyor. Bunun bir “Barış Kongresi” ile parti çizgisi haline getirilmesini öneriyor. BK, bunları tartışmasız kabul ettiğini, halklarımız için “biricik” yol olduğunu belirtiyor. Yayınladıkları tüm bildirilerde bunlar var. Geniş geniş alıntılar yapma gereğini duymuyorum. “Hayır, biz öyle düşünmüyoruz” diyorlarsa ona bir diyeceğimiz yok. Bizim isteğimiz de öyle düşüncelerdir. Ancak şu noktaya değinmeden geçmek istemiyoruz. BK'deki arkadaşlar Başkanın “savunma”sına bütünüyle katılabilirler, öyle düşünebilirler. Ama bir ideolojik çizgi ve program değişikliği, partinin tümünden kimlik değişimi söz konusu olduğunda, bu konunun Kongrenin yetkisinde olduğu biliniyor. O halde bu konularda daha dikkatli bir dil, uzun vadeli elimizi kolumuzu bağlamayan bir üslup kullanmak kaçınılmaz değil mi? Bu kısa girişten sonra konuyu değişik başlıklar altında ve ayrıntılarıyla incelemeye çalışacağım. Dikkatle değerlendirileceğinden kuşku duymuyorum.

BK'NİN BAŞKANA YAKLAŞIMI VE YANILGILAR

BK'nin Başkana ilişkin yaptığı ilk açıklama ilke olarak doğrudur. Gerçi “açıklamaları ve sözleri bizi ve kendisini bağlamaz” açıklaması çok tekrarlandı, dozu iyi ayarlanmadı. Ama özünde bu yaklaşım doğrudur. Çünkü ortaya çıkan ilk görüntüler pek iç açıcı değildi.

Daha sonra bu doğru tutum terk edildi. Belki aynı tutum bire bir devam ettirilemezdi. Ama eleştirel ve bilimsel kuşku boyutu terk edilmemeliydi. Bunun terk edilmesi yanlıştı. Sanki 15 Şubat öncesi koşullardaymışçasına yaklaşıldı. Bu, son derece sakıncalıydı. Oysa daha o zaman bile kuşku duyulması gereken noktalar vardı. Kısaca şöyle:

Bir: Terminoloji değişmişti, sorunların ele alınışı ve çözüm önerileri değişmişti, eskiye göre önemli farklılıklar içeriyordu. Bizim sindirmemizin mümkün olmadığı yaklaşımlar ve bir terminoloji ortaya çıkmıştı.

İki: 8 maddelik bir program ortaya konulmuştu. Bu program içinde bir dizi belirsizlik taşımasına rağmen buna eleştirel yaklaşılmadı. Oysa küçük bir eleştiri ile bunun içinde önemli ölçüde tasfiye öğeleri taşıdığı rahatlıkla görülecekti. Daha sonra mahkemede okunan savunma, bu planın ideolojik-politik açılımı niteliğindedir. Ama BK, "terminolojiye fazla takılmayalım", "Başkan sıfırdan başlayarak yeni bir açılım yapıyor" değerlendirmesini yaptı.

Üç: En önemli nokta burasıdır. Başkan görüşlerini, mesajlarını ve talimatlarını engelsiz göndermeye başladı. Bunu avukatlar aracılığı ile yaptı. Bunlar düşmanın mutlak bilgisi ve denetimi altında yapıldı. Oysa mutlak tecrit ve denetim vardı, bir kıl parçasının verilip alınmasına bile izin verilmiyordu. Ama düşman Başkanın partiyi yönetmesine izin veriyordu. Neden? Evet, bir daha soruyorum neden? TC nitelik mi değiştirmişti? Yoksa daha başka bilinmeyenler mi vardı? Bu durumun iki tane açıklaması olabilirdi. Bir: Başkan TC ile bir uzlaşma zeminini yakalamıştır, asgari bir uzlaşmaya varmıştır. Bunun bir sonucu olarak kendisine bir kanal açılmıştır. Elbette iki tarafın belli bir uzlaşma zeminini yakalamasından sonra böyle bir kanalın açılması ve işlemesi doğaldır, hatta kaçınılmazdır. Ama böyle bir uzlaşma zemininin olmadığı çok açık değil mi? Başkan muhatap kabul eden bir anlaşmanın varlığı varsa bunu biz bilmiyoruz. Eğer böyle bir şey iddia ediliyorsa, bunun, sadece sanal bir kurgudan ibaret olduğu tartışmasıdır. Çünkü hiçbir olgu ve işaret bunu doğrulamıyor, desteklemiyor. Geriye ikinci bir açıklama kalıyor. Buna geçmeden önce bir hatırlatmada bulunmak istiyorum. Başkan, BK'ye, MK'ye ve Avrupa Temsilciliğine açık mesaj ve talimatlarını kaldığı hücrede yazıyor. Avukatlar gittiklerinde oradaki "görevliler" aracılığı ile veriyor. Avukatlar bu yazılanları yeniden yazarak dışarı çıkarıyorlar. Ya da Başkan orada avukatlara mesajlarını dikte ettiriyor. Burada tam bir denetim var, her şey devletin bilgisi dahilinde yapılıyor. İlginc bir nokta daha var. Avukatların bu mesaj ve talimatları BK ve partinin diğer ilgili organlarına iletmelerine de göz yumuyorlar, herhangi bir engellemede bulunmuyorlar. Yine soruyorum: Neden? TC'yi ve bu konudaki titizliğini biliyoruz. Başkan Roma'dayken TV'den yaptığı konuşmalardan ne kadar rahatsız olduğunu, İtalya hükümetinin buna izin vermesini şiddetle eleştirdiğini de biliyoruz. Ama şimdi inanılmaz bir biçimde Başkanın partiyi yönetmesine izin veriyorlar. Neden? Ortada muhatap kabul etme ve bu temelde bir uzlaşma zemini olmadığına göre bunun bir açıklaması olmalıdır. Şimdi buradan ikinci noktaya geliyorum.

İki: Çok açık ki düşman Başkanın "yeni" yaklaşımlarının parti tarafından bilinmesini ve bunların parti tarafından benimsenmesini, partinin de "yeni" çizgiye alışmasını istemektedir. Zaten Başkanın BK'ye yazdığı talimatlarda bu açıkça belirtiliyor. Yeni bir ideolojik, politik ve eylemsel çizgi öneriyor, kadroların ve yapının da buna hazırlanması gerektiğini belirtiyor. Kendi talimatlarının da titizlikle uygulanmasını istiyor. Çok iyi biliyorlar ki Başkan, farklı bir çizgiye girmiştir. Başkan da bunu çok net ve açık ifade ediyor. Bunun bizim için ne anlama geldiğini biliyorlar. Bu "yeni" çizginin ve yaratacağı sonuçları da çok iyi hesaplamışlardır. Bu nedenle Başkana bilinçli bir kanal açtılar ve Başkan da o kanaldan partiyi "yeni" çizgisi doğrultusunda yönetmeye başladı. Kesinlikle düşman Başkanın "yeni" düşünce ve yaklaşımlarının partiye taşırılmasını, partinin bunları benimseyerek politika haline getirmesini istiyordu. Daha sonraki gelişmeler de bunu fazlasıyla doğrulamış bulunuyor. (Çok dikkat çekicidir, Başkan "Savunma"dan sonra da aynı tutumunu sürdürdü, avukatlar aracılığı ile savunmasının propagandasını yapmayı sürdürdü, partiyi ve bizim kamuoyunu hazırlamak için bizim basına sayısız mesaj gönderdi. Bunu yine devletin bilgisi ve denetimi altında yaptı. Başka bir değişle avukatlara verilen mesajlar devletin onayından geçerek dışarıya ulaştı. "Savunma"nın propagandası temelinde yapılan bu çalışmanın sonuçları ilerde ortaya çıkacaktır.)

İşte bu noktada BK, bu vahim durumu göremedi, bilimsel kuşkuyu, politik yaklaşımı elden bıraktı, inisiyatifi kaptırdı, kendisini köprü haline getirdi. Terminolojinin sindirilmesinde zorlanılsa da sonunda varılan sonuç, "Başkanın bir bildiği var" gibi bilimsel ve politik olmayan bir yaklaşımdır ki bu da inisiyatifi yitirmedir. Ondan sonra hep sürüklendik. Hala da öyle... Oysa inisiyatif kaptırılmasaydı Başkanın önüne başka alternatifler sürülebilirdi, en azından bu denenebilirdi. Ama eski tarz yaklaşım bunun önünde büyük bir engeldi. Eskiden de bu tarz yaklaşımla kaybediyorduk, şimdi ise kaybeden sadece biz olmayacağız, koca bir devrim ve bütün değerleridir...

Kaldı ki kuşkuyla yaklaşmak için bir çok bilgi vardı BK'nin elinde. Örneğin ilk sorgu ifadesi, savcılık ve mahkemeye verdiği ifadeler, ardından Avukatlarla yapılan görüşme tutanakları, avukat-

ların izlenimleri, 8 maddelik öneri ve en önemlisi BK, MK ve Avrupa Temsilciliğine hitaben yazılan mesaj ve talimatlar, Başkanın içinde bulunduğu psikolojik durumu, nasıl bir çizgiye geldiği, ne yapmak istediği ve partiden beklentileri bir çok yönüyle anlamamıza yarayacak veriler ve bilgilerle doluydu. Küçük bir eleştirel yaklaşımla durumu ve geldiği “yeni” platformu anlamak zor olmayacaktı. Soruyorum, özellikle BK’ye hitaben yazılan 6 ve 13 Mayıs 1999 tarihli talimatlara ne kadar eleştirel bir bakışla yaklaşıldı? Burada açıkça devlet için kabul edilebilir bir ideolojik, politik ve eylemsel çizgiye gelmemiz isteniyor, ideolojimizin ve programımızın tümünden değiştirilmesi gerektiği belirtiliyor. Bunu aslında 1990’lı yılların hemen başında yapmamız gerektiğini anlatıyor. İçinde daha başka unsurlar da var, bu anılan metinlere yeniden bakılabilir.

Peki biz bu talimatların özünü ve bizi götürebileceği noktaları ne kadar anladık? Anlamadığımız ortadadır. Bu devlet için kabul edilebilir çizgiye gelme yaklaşımından yine keramet bekledik. Oysa onların istediği ve kabul ettiği çizgiye gelsek bile bizim hakkımızdaki kesin hükümleri ve pratiği mutlak teslimiyet, tasfiye ve ölümdür. TC’nin tarihi ve güncel Kürdistan politikasını niye anlamıyor ve kendimizi aldatıyoruz? Durum çok açık olmasına rağmen BK’den bazı arkadaşlarımız “Başkanın söyledikleri, ‘93’ten bu yana söylediklerinin bir devamıdır, daha da olgunlaştırılmış biçimidir” diyorlar. Gerçekten öyle midir? Doğru, ‘93 çizgisine uzanan boyutları var. Ama unutmayalım ki, bunlar belli bir ideolojik-politik çizgiye oturuyordu. Şimdi ise dayandığı ideolojik-politik çizgi farklılaşmıştır. Bugün atılan adımların tümünde devlet için kabul edilebilirlik esastır.

Devam ediyoruz. BK, Başkanın sorgu ve Savcılığa verdiği ifadeler üzerinde de fazla durma gereğini duymamıştır. Yanılma payımızı hep bırakıyoruz, ama bize yansıyanlardan çıkardığımız budur. Başkanın sorguda verdiği ifadesi nasıl anlamalı ve açıklamalı? Kendisi avukatlara “önemli değil, ben onlarla sohbet ettim” demiş. Avukatlar bize böyle aktardılar. Bu açıklama tatmin edici mi? Bize tatmin edici gelmedi. Şimdi denilecek ki, “zaten bilinen şeylerdi.” Hayır, böyle bir yaklaşımın doğru olmadığını düşünüyorum. Orada sorgudasın. Bilinen veya bilinmeyen orada söylenen her sözcüğün hukuki, siyasal, örgütsel ve moral değeri ve sonuçları olacaktır. İfadelere bakılırsa sayısız ayrıntı verilmiş, HADEP’ten, MED-TV’ye kadar... Bunu anlamak gerçekten zor. Neden? Bu tutum hangi stratejiye ve taktik tutuma oturuyor? Bu soruların doyurucu bir açıklaması olmalı. Denilecek ki, “durum farklı.” Doğru, ama düşmanın istediği platforma gelmenin bir anlamı olabilir mi? Bu noktada mutlak tartışmasız bir yaklaşım yerine biraz bilimsel ve eleştirel yaklaşım gerekmez miydi?

Öte yandan uçakta söylenen sözlerin yeri ve zamanı mıydı? Ne amaçlandı, ne beklendi? Belki başta bunları anlamak zordu. Ama daha sonraki gelişmelerle birlikte değerlendirdiğimizde bunların tümü bir bütünlük oluşturuyor.

Başkan, 22 Mart 1999 tarihinde savcılığa yazdığı bir dilekçede, daha önce verdiği ifadesine ek olarak çeşitli konularda bilgi ve düşüncelerini sunmak istediğini belirtiyor. Burada 22 Mart tarihi çok ilginçtir, bizim açımızdan anlamı çok açıktır. Dikkat çekici bir nokta da yeniden ifade verme isteminin Başkandan gelmiş olmasıdır. Buna neden ihtiyaç duydu, nasıl bir tutum geliştirmek istiyordu sorularının yanıtı ifadenin içeriği incelendiğinde anlaşılacaktır. Başsavcılık bu dilekçeyi aldıktan sonra Bayram tatili olmasına rağmen 3 Nisan Cumartesi günü iki savcıcı İmralı’ya gönderiyor ve bunlar, Başkanın ifadesini alıyorlar. Daha sonra Başkanın doğruladığı bu ifade çok ilginçtir, Başkanın geldiği “yeni” platformu anlamamızda çok önemlidir. O nedenle biraz üzerinde durma gereğini duyuyorum. BK’nin bu ifadeyi değerlendirmemesini gerçekten anlamakta zorluk çekiyorum. En azından biraz bilimsel kuşkuyla yaklaşması için önemli verilerle dolu bir ifadedir. İfade gerçekten çok ilginç ve yabancısı olmadığımız noktaları içeriyor. Kısaca özetlemek istiyorum.

Başkan, ifadesinin alınması sürecinin hem kendisi ve hem de Türkiye için çok önemli olduğunu belirttikten sonra şu ilginç değerlendirmede bulunuyor. “Ben sorgulanırken kendi kendimi de sorguladım. Benim sağ-sol çatışması içinde klasik bir solcu kabul edilmem, ya da klasik bir Kürtçü kabul edilmem doğru değildir.” Bu ifadede dikkat çekici olan ulaştığı “yeni” değerlendirmelere sorgu aşamasında kendi kendisini de sorgulayarak ulaşmasıdır. Mümkündür, ama neden sorgu aşamasında? Bu, bir çok soruyu birlikte getiriyor mu? Başka durumları çağırıştırmaz mı, en azından düşümda kimi olasılıkları çağırıştırmaz mı?

Ulaşılan değerlendirmeler devletin kabul edebileceği değerlendirmelerdir. Kemalizm’e ve Kemalist devletin Kürt isyanlarını bastırma durumuna yeni bir yaklaşım ve değerlendirme getiriyor.

Bunları daha sonra “Savunma”da daha ayrıntılı bir biçimde açıyor. Bizim açımızdan en önemli noktaları programla ilgili söylenenlerdir. Savcılığa verdiği ifadede “değişen olaylar ve zaman(ın) bu programın hayali olduğunu gösterdi”ğini belirtiyor. Size yazdığı talimatlarda ise programın 1990’ların başında “PKK 70’ler ideolojisi, programı ve eylemiyle tarihi rolünü oynadı deyip, ondan sonraki aşamaya hazırlanabilmeliydik” (6.5.1999 tarihli talimattan) biçiminde bir değerlendirmede bulunuyor. Bu iki ifade arasında önemli bir fark var. Biri tarihi rolünü oynayan bir çizgi ve programın aşılması, diğeri zamanla hayali olduğu anlaşılan bir programdan söz ediliyor. Ama ortak olan nokta ise bu programın bugün artık terk edilmesi gerektiğidir. Savcılığa verilen ifadede kullandığı “PKK programının politik ve siyasi bir değerinin olmadığını anladım” sözleri hepimizi derinden yaralamıştır. Bu, kendini, bu uğurda verilen şehitleri, çekilen acıları, yaratılan değerleri ve emekleri bir çırpıda inkar etme anlamına gelmiyor mu? Bir hayal peşinden mi koşmuştuk, politik anlamı olmayan amaç ve hedefler peşinden mi sürüklenmiştik? Elbette bu tür değerlendirmeleri kabul etmek mümkün değildir. Aynı ifadede Kürtlerin mevcut sistem içinde siyasal hakları olduğunu, 1990’lardan sonra kültürel haklarının da geliştiğini belirtiyor. İfadenin ilereleyen bölümlerinde ise şunları belirtiyor: “1993’ten beri PKK’yi şiddet kullanan örgüt olmaktan çıkarıp siyasi alanda faaliyet gösteren bir örgüt haline getirmek için çaba sarf ettim. Benim PKK üzerinde otoritem vardır. Ayrıca halk da beni çok tutmaktadır. Bana imkan verilirse PKK’yi yasal çerçeveye çekerim. Devlet imkan verirse, silahlı çatışmaları sona erdiririm.” Devletten istenen imkan nedir? Bunu 8 maddelik paketten, “savunma”da dile getirilen görüşlerden çıkarmak mümkündür. Bu ifadede konulan görüşler daha sonra “savunma”da açılacak ideolojik-programatik çizginin taslağı niteliğindedir. Bu nedenle önemlidir. Önceden görülmesi ve tedbir alınması açısından önemlidir. Ama bu yapılmamış, tersine bu kadar açık konulmasına rağmen bunlara köprü olunmuştur.

Elbette getirilen “yeni” görüşler, bir taktik yaklaşım olmadığı için, tümüyle o güne kadar getirilen ve uğruna mücadele edilen, PKK’nin varlık koşulu olan çizginin inkarı ve reddi olduğu için üzerinde ciddiyetle durulmalıydı. Peki sömürge Kürdistan tezi ile “Kürdistan”ı coğrafi olarak aldım” yaklaşımını bağdaştırmak nasıl mümkündür? Yine Kürt ulusu gerçekliği ile “Kürtler, Türk ulusal bütünlüğü içerisinde. Ancak, ayrı kültür ve dili olan bir unsurdur” değerlendirmesini bağdaştırmak mümkün mü? Bu iki cümlelik ifadelere fazla kafa takmamak gerekir biçiminde bir değerlendirme yapılabilir. Ama ben katılmıyorum. Unutulmasın ki, PKK, “Kürdistan sömürgeci” teziyle ortaya çıktı ve büyüdü. Şimdi ise bu tez reddediliyor, onun yerine “Türk ulusal bütünlüğü içinde ayrı dili ve kültürü olan bir unsur” tezi getiriliyor. Peki, ne değişti? Kürt halk gerçeğine ne oldu, hangi süreçten geçerek Türk ulusal bütünlüğünün bir parçası haline geldi? Bu sorular önemli, çünkü üzerinde hareket ettiğimiz halk gerçeğinin tanımı, bizim ideolojik-politik çizgimizin esaslarından biri konumundadır.

İfadenin son bölümünde ise Başkan tutumunu çok net olarak koyuyor: “Yukarda açıklamaya çalıştığım hususlar benim samimi duygularımdır. Amacım ülkemizi ve devletimizi daha da güçlendirmek ve yardımcı olmaktır. Kişisel hiçbir beklentim yoktur. Şimdilik söyleyeceklerim bundan ibarettir. Gerektiğinde düşüncelerimi yazılı olarak da Başsavcılığınıza ve mahkemenize sunacağım.” Bir devrim ve ulusal kurtuluş önderliğinin, tarihten silinmek istenen bir ulusun ayağa kalkışında ve yeniden yaratılması mücadelesinde önderlik etmiş, ulusal önderlik kurumunu kendi kişiliğinde kurmuş bir kişiliğin, amacını, kendi düşmanı devleti daha da güçlendirmek, ona yardımcı olmak olarak koyabilir mi? Koyarsa bu, nasıl değerlendirilmelidir? Devrim Önderliği ile düşmanını “devletimiz” olarak görüp onu daha da güçlendirmek ve ona yardımcı olmak rolünü bağdaştırmak mümkün mü? Ne teorik, ne siyasal, ne tarihsel, ne sosyolojik, ne de ahlaki olarak devletle devrimi, TC ile Kürdistan devrimini aynı kişilikte bileştirmek mümkün değildir.

Ama BK, bu gerçekliği görecektir yerde “terminolojiye takılmayalım, özünü yakalayalım” dedi, yapılanları en zor ve sınırlı koşullarda “siyasal açılım” olarak değerlendirdi. Özü çok açıktı: Amaç, “ülkemizi ve devletimizi daha da güçlendirmek ve yardımcı olmak”tı. Bunun “büyük politika”yla ne ilgisi vardır? Kendimize ait hiçbir şey geride bırakmıyoruz, inkar ve ret yoluna gidiyoruz. Bunun adı da “büyük politika oluyor.” Peki, gerçeklik böyle olmadığına göre niye kendi kendimizi kandırıyoruz?

Kısacası şunları anlatmaya çalışıyorum. 31 Mayıs duruşmalarında ortaya çıkan tablo önceden biliniyordu, bunu kestirmek zor değildi. Kestirmenin ötesinde her şey çok açıktı. Buna müdahale edilmeliydi. Eğer müdahale edilmediyse bunun iki nedeni olabilir. Bir: Durumu tam olarak ve

sonuçlarıyla kavramamak, Başkanı 15 Şubat öncesi gibi algılayıp inisiyatifini yitirmek. İki: Bütün gelişmeleri tam olarak kavrayarak Başkanın “yeni” görüşlerine ve tutumuna olduğu gibi katılmak ve bu doğrultuda mücadele etmek. Bilemiyorum. Kesin bir yargı belirtmiyorum. Bilemediğim ve kestiremediğim başka olasılıklar da olabilir. O nedenle yargı belirtmiyorum. Ama birinci olasılıkta kavrayışsızlığın yol açtığı çizgi dışı bir durumun, ikinci olasılıkta ise program ve tüzük dışı ve karşıtı bir olgunun ortaya çıktığı anlaşılıyor.

Peki, ne yapılmalıydı. Bu konuda da birkaç olasılıktan söz edilebilir.

Savunmadan önce Başkanın nasıl bir savunma yapacağı anlaşılmıştı. Kendisi de nasıl bir savunma yapacağını, savunmanın taslağını BK'ye göndererek ortaya koymuştu. Bu noktada sorun enine boyuna tartışılmalı ve değerlendirilmeliydi. Aslında savunmanın içeriği ve siyasal anlamı büyük ölçüde açığa çıkmıştı. Şu soru netleşmişti: Partiyi kim yönetecek, daha da önemlisi hangi çizgi temelinde? Sorun taktik sorun, eylem biçimleri sorunu değildi. Sorun programatik ve ideolojiktir, kaderimiz ve geleceğimizi belirleyen bir sorundu. O nedenle BK'nin tutumu yaşamsal önemdeydi. Bir önceki raporuma dile getirdiğim gibi Başkanın geliştirdiği “yeni” çizgiyi ve anlamını kavrama ile düşman karşısında yalnız bırakmama tutumu arasında denge kurma, bu iki yönü dengeleme sorunu vardı. Ama bu yapılacak yerde BK, tamamen kendisini Başkandan gelen mesaj ve talimatlara endeksledi, eleştirel ve ihtiyatlı yaklaşımı gösteremedi. Mahkemenin açılmasından sonra BK'nin bu tutumu ve durumu daha da netleşti.

Mahkeme açıldıktan, Başkanın savunması netleştikten sonra bir çok belirsizlik de açığa çıkmıştı. Bu noktadan sonra BK'nin ve onun adına konuşan arkadaşların tutumu çok şaşırtıcı geldi bana. Özellikle Osman arkadaşın tv'de yaptığı konuşma önemlidir. 15 Şubattan hemen sonra da bu arkadaşın yaptığı konuşmalar kendi içinde bir çok yanlış öğeyi taşıyordu. Örneğin “barış dilencisi olmayacağız” sözü ne anlama geliyor, çok radikal görünmesine rağmen içinde önemli bir zaafı taşıyor mu? İstanbul Mavi Çarşı'da yanlış bir eylem olmuş, arkadaş bu olay karşısında eylem anlayışımızı koyup net bir mesaj verecek yerde, bizim eylem anlayışımız olmadığını ve bununla birlikte saygı duyduğunu belirten bir konuşma yapmıştı. Bunlar önemlidir. Daha da önemlisi tv'de yapılan son konuşmadır. Bu konuşma her açıdan bir talihsizlik anlamına geliyor. Mahkemenin 59. Maddeyi uygulamasını ısrarla istemesi ne anlama geliyor? Biz zindanda yaşayanlar hiç birimiz bu maddeyi istemediğimiz gibi hiçbir zaman da kendimize yakıştırmadık. Kimi arkadaşlar espi konusunu yaptıkları zaman bile tepkilere neden oluyordu. Ama şimdi BK üyesi bir arkadaşımız ısrarla 59'un uygulamasını istiyor, bunun siyasal ve moral sonuç ve etkilerini hiç düşünmeden bunu yapıyor. Bunu sadece küçük bir talihsizlik olarak değerlendiriyorum. Konuşmanın diğer unsurları daha vahim. İki yönü var. Biri açıklamanın bir yönü, gerçeği yansıtmıyor. Diğer yönü ise yetkisini aşan bir nitelikte. Dolayısıyla daha dikkatli bir dil kullanmak parti saygınlığımız açısından zorunludur. Kendisine parti çizgisinin değişip değişmediği yönünde sorulan soruya karşılık Osman arkadaş, basa basa değiştiğini söyledi. 1978'de yazılan Manifestonun 1990'ların başına kadar işlevini gördüğünü, bundan sonra PKK'nin yeni Manifestosunun Başkanın mahkemeye sunduğu savunma olduğunu belirtti. 1978 Manifestosunun esas işlevinin inkar edilen Kürt sorununu açığa çıkarmak ve kabul ettirmek olduğunu, bunun da büyük ölçüde başarılı olduğunu söyledi. Peki, bizim manifesto ve programımızın esas işlevi bu muydu? Hani asgari ve azami hedefler? Hani bağımsızlık ve sosyalizm programları? Bunlar yok muydu? 5. Kongrede kabul edilen Program ve Tüzükte her şey açık konulmuyor mu? Manifestomuzun esas işlevi salt inkar edilen Kürt gerçeğini açığa çıkarma ve kabul ettirme noktalarına indirgenmeyeceğini göre gerçekliği neden eğip bükme gereğini görüyoruz, bu, tüm partilileri ve ilgili bütün çevrelere kandırma anlamına gelmiyor mu? Neden bunu yapma gereğini duyuyoruz? Örneğin Başkan programımızın hayalci ve yanlış olduğunu ve değiştirilmesi gerektiğini söylüyor. Ama Osman arkadaş Manifestoyu yanlış yorumlama ve yansıtmaya gereğini duyuyor. Neden? Bu, belki de günü kurtarabilir (onu bile yapması mümkün değil ya) ama bizim saygınlığımıza darbe vuracağı çok açıktır. Daha önemli bir nokta var. Arkadaş Savunmada dile getirilen görüşlerin bundan sonra partinin çizgisi olduğunu ilan ediyor. Savunmanın yeni “Manifesto”muz olduğunu altını kalın çizgilerle çizerek vurguluyor. Arkadaşın kendisi öyle düşünebilir. Ancak bir program ve bir çizgiyi değiştirmenin nasıl olacağı ve buna kimin yetkili olduğu Tüzükte açıkça ve hiçbir tartışmaya yer vermeyecek şekilde yazılıdır. Böyle bir şeye sadece tek bir organ yetkilidir. O

da Kongreden başkası değildir. Başkan bile savunmasında belirttiği görüşlerin bir Kongre ile parti çizgisi haline getirilmesini söylüyor. Peki Osman arkadaş yetkisi olmadığı halde bütün partililere ve dünyaya neden böyle bir açıklama yapma gereğini duyuyor? Her şeyimizi verdiğimiz, on binlerce şehidimizin uğruna her şeyini ortaya koyduğu çizgimizin, programımızın bir arkadaşın böyle bir açıklamasıyla bir kenara atıldığı söylenirse burada ciddiyet aramak mümkün mü? Gerçekten BK de böyle mi düşünüyor? Bu kadar basit mi? Anlamak güç. Bunun tarihsel, siyasal ve moral sorumluluğu altından kalkmanın o kadar kolay olmadığını vurgulamak isterim. En başta BK'miz ve onun üyeleri sorumlu davranmak, söyledikleri sözlerin nereye vardığını, ne anlama geldiğini önceden sayısız kez hesaplamak durumundadırlar. Osman arkadaşın konuşması bir kez daha dinlensin.

Savunma ve Başkanın mahkeme tutumu hakkında ilerde daha geniş değerlendirmelerde bulanacağım. Ancak bu bölümde çok önemli gördüğüm birkaç noktayı kısaca vurgulamak istiyorum. Hiç kuşkusuz savunmaya birazcık eleştirel ve bilimsel bir gözle bakıldığında, her açıdan bizim inkarımız, reddimiz ve mahkumiyetimizden başka bir şey olmadığı anlaşılacaktır. Devlete hizmet etme isteği ve kararlılığı nedir? Bunun her taraftaki ve herkes için, yani evrensel anlamı nedir? Peki her şey bu kadar açık olmasına rağmen takınılan tavır nasıl tanımlamak gerekir? Son savunmada da her şey çok açık konuluyor. 25 yıllık mücadele değerleri ve emeğin, sonuçta bir af ve bazı kültürel kırıntılara takas edilmesi öneriliyor. Bizim tasfiyemizin karşılığı bu kadar.

Devlete PKK'nın bir tehlike olmaktan çıkarılıp devlete bağlanması için sayısız kanıt ileri sürülüyor. Buna karşılık ise istenen basit ve bugüne dek sayısız kez reddettiğimiz kırıntılardır. Bu o kadar açık ve tartışmasız konuluyor ki, anlamamakta ayak diretmenin hiçbir açıklaması yoktur. Kürt sorununun "çözümü" sıradan bir af ve kültürel kırıntılar sorununa indirgediği için "Demokratik cumhuriyet", "Demokratik birlik", "barış, kardeşlik ve özgürlük" sözleri içi boş sözcükler olarak kalıyor. Daha doğrusu inkar ve reddimizin teorize edilmesi işlevinden başka bir anlama gelmiyorlar.

Örneğin son savunmasında, "Karşılığında fazla bir taviz söz konusu değildir. Bazı yasal düzenlemelerle demokratik yolları bütünleşme ve dönüşme için açık bırakmaktır. Devletin bu siyasi duyarlılığı göstermesi her halde bu kadar olup-bitenden sonra anlaşılır ve uygulanır olmalıdır. Bu temelde PKK'nin olumlu karşılık vermesi zor olmayacaktır." diyor.

Son savunmasının başka bir yerinde ise, "2- PKK'nin askeri sorun olmaktan çıkması, Kürt sorununun siyasal yolunu açacak ve beraberinde siyasi sorun olmaktan çıkması da gelecektir. Devletin bütünlüğünü birliğini zorlamaktan, ona güç verme sürecine girilecektir. Devletle demokratik bütünleşme yolu açıldıkça devlete karşıt konum aşılabilecektir. Yasal sürecin gerekleri demokratik tarz açık tutuldukça PKK'nin tüm iç ve dış merkezleri, kurumları anlamsız hale gelecek, tehlike olmaktan çıkacaktır. Bu da gerçekten devlet açısından kendini aşırı kilitlenmeden kurtaracak, maddi manevi güç kaybını önleyecektir." biçiminde değerlendirmede bulunuyor.

Başka bir yerde ise yine net belirtiyor: "Karşılığında, artık dünyanın her tarafından verilen ve verilmesi kaçınılmaz olan, bir taviz olarak da görülemeyecek olan, doğal demokratik ve kültürel haklardır. Kolay ve en masrafsız çözüm derken bunu kastediyorum."

Son savunmasının başka bir yerinde çözümden ne anladığını biraz daha net ortaya koyuyor. "Demokratik ve kültürel kimlik iyi anlaşılmalıdır. Siyasi kimlikten farklıdır. Daha çok devletle özgür yurttaş ve özgür toplum temelinde demokratik birliği ifade eder. Kültürel kimlik tarihten gelen varlığına sahiplenmeyi ifade eder."

Bundan sonra yaşamımda yapabileceğim güçlü ve bağlı halkla birlikte yeni barış ve kardeşlik sürecini yaratmaktır. Demokratik Cumhuriyete kararlılık sözünü bu temelde değerlendirmek, tarihi önem taşır. Fırsat buldukça gereklerini şüphesiz yerine getireceğim. Sözümde samimiyet pratiğimle ancak kanıtlanarak kendini gösterecektir. Bu temelde devletin duyarlılığı şüphesiz belirleyici önem taşır.

Yargılamanın ilk günden sonra Emniyet Genel Müdürlüğü, Terör ve İstihbarat Dairesinin konuya ilişkin açıklamasını önemli buluyorum. Aynen almakta yarar görüyorum: Cumhuriyet gazetesi 2 Haziran 1999. 'Güneydoğu Sorununun çözülmesi için bir takım adımların atılması PKK'ye taviz

anlamına gelmez. Buna kamuoyunu hazırlamak gerekir. Bunda medyaya büyük görevler düşüyor. Devlet eğer olumlu adım atar ve olaylar yüzde 50 azalırsa bile bu çok büyük bir gelişmedir.... Devlet soruna intikamcı ve feodal duygularla değil bilimsel yaklaşır. Soruna köklü bir çözüm yolu açıksa inatlaşmaya qitmez, bu davadan çıkarılacak sonuçlara göre, devlet de bir takım demokratik ve kültürel adımlar atıp, bu işe artık son verecektir. Türk halkının terörle yaşamaya daha fazla dayanacak hali kalmamıştır.'

Gerçek devletin olgun ve duyarlı yaklaşımının seçkin bir örneği ile karşı karşıyayız."

Bizim köklü tasfiyemizi devletin en yetkili organlarına öneren polis örgütünün ilgili bir birimin bu planı, Başkan tarafından "seçkin bir örnek" olarak değerlendiriliyor. Burada "çözüm" konusundaki örtüşme ilginç değil mi? Böyle bir övgülü yaklaşım, "Demokratik birlik", "Özgürlük" ve diğer kavramların hiçbir siyasal pratik değerinin olmadığını tartışmaya yer bırakmayacak kadar kanıtlamıyor mu?

Her şey çok açık değil mi?

Aslında bütün ayrıntılar ve öğeler birbirini tamamlıyor. Örneğin özür dileme olayı es geçildi, daha doğrusu "büyüklük" olarak değerlendirildi. Gerçekten öyle mi? Bütünden koparıldığında bir ölçüde ögle değerlendirilebilir. Ancak gerçeklik öyle değildir. Bu tutumu bütünlüğünden koparmadan değerlendirmek durumundayız. Özür, işlenen bir hatanın, kabahatin kabulüdür. Bu tutumda hata olarak kabul edilen savaşta yaşanan şu veya bu hata değil, savaşın tümüdür. "Şehit aileleri" kavramı nedir? Şehitlik, kutsal bir dava uğruna yaşamını yitirmedir. Bütün ideoloji ve dinlerde böyledir. Burada savaşta ölen askerleri "şehit" ilan ettin mi onu bir dava savaşçısı kabul etmek, kendi davanı ise mahkum etmek durumundasın. Bir savaşta aynı anda iki tarafın ikisi de haklı olamaz. Bir tarafın ölümlerini "şehit" ilan ettin mi, kaçınılmaz olarak diğer tarafı haksız savaş yürütücüsü olarak değerlendirmek zorundasın. Bu, nesnel bir sonuçtur. Bu gerçekliği görmek gerekir. Bu, sergilenen tutumun küçük bir ayrıntısı. Savunma boyunca verilen ifadeler, resmi tezleri ve politikayı doğrulamaya dönük değil mi? Bunlar devlete hizmet etmenin somut pratikleri olmadı mı?

Uluslar arası komplonun esas unsurları, bunu gerçekleştiren güçler neden açıklanmadı? ABD, İsrail ve TC, bu güçler, komplonun esas unsurları değil mi, peki neden bunlardan tek bir sözcük dahi söz edilmedi? Başta Yunanistan olmak üzere diğer devletler üzerine bu kadar gitmenin anlamı neydi, hangi politik yaklaşıma oturuyordu, bunun gelecekteki olası sonuçları nelerdir? Mahkeme boyunca bu kadar ayrıntılı ifade vermenin, sorgudaki ifadeleri bu kadar ayrıntılı tekrarlamamanın bir anlamı var mıydı? Bununla ne yapılmak, ne kanıtlanmak isteniyordu? Bunlar gerçekten ilk konuşmada ifade edildiği gibi devlete hizmet etmenin bir gereği midir? Yoksa bütün bu yapılanlar rastlantı mıydı, bir şeyleri kurtarmaya dönük bir tavır mıydı? Peki kurtarılmak istenen neydi? İdeolojimiz, programımız gidiyor, o güne dek yaratılan değerlerin en sıradan savunması yapılmıyor, ama resmi çizgi ve politikayı doğrulayan, savunan bir mahkeme çizgisi ve pratiği izleniyor? Bununla istenilen çözüm nedir, kurtarılmak istenen nedir? Gerçekten bu kadar açıklama, ifade ve resmi çizgiyi doğrulayan ve savunan tutumdan sonra bizden geriye ne kalıyor? Son savunmadaki ortaya konulan tutum ile her şeyimiz tasfiye edilip devletle bütünleştirilmek istenmiyor mu? Yine son savunmada kendisinin geçirdiği değişim dönüşümün savcılıkça samimi bulunmaması tutumu üzerinde bu kadar durulması, samimiyetin kanıtlanmaya çalışılmasını nasıl açıklamak gerekir? Sorular çoğaltabilir, ama yazarken bile sınırsız acı veren bu soruları sormanın ve gerçekliği bütün derinliği ile bilince çarparmanın, karşı karşıya bulunduğumuz bu vahim tehlikeyi kavramanın kaçınılmazlığı da ortadadır.

Bugün Başkanın durumunu ve konumunu bilimsel ve soğukkanlı bir biçimde değerlendirmek zorundayız. Gelinek noktada 25 yıllık parti çizgisi ve mücadelesinin dışında bir yerdedir. Aslında parti şu anda bir ikilem ve çıkmazla karşı karşıyadır. Bu durumda Başkanı her açıdan desteklemek, yarattığı "yeni" zemine kaymak ciddi bir sorundur; bu, partiyi hızla tasfiyeye götürür. Ama politik olarak düşman karşısında yalnız bırakmanın da tarihsel, siyasal ve ahlaki sorumluluğu var. Siyasal açıdan yanlış olur, olumsuz sonuçları olur. İşte tam da çıkmaz dediğim durum budur.

Ama BK'nin böyle değerlendirmedeği anlaşılıyor. Yansıyanlara bakılırsa bütünüyle kendisini Başkanın geliştirdiği zemine bağlamış, başka konularda da var olan ciddi tehlike ve kaymayı teorileştirme çabasını sergiliyor izlenimini veriyor. Daha önceki raporumda da belirttiğim gibi partiyi kim

yönetiyor ve hangi çizgi temelinde? Kendimizin inkarı ve köklü bir reddinden başka bir anlamı olmayan “yeni” çizgiyi mi, yoksa en son 6. Kongrede onaylanan 25 yıllık çizgiyi mi esas alacağız? Bu sorulara zaman yitirmeden yanıt vermek durumundayız. Elbette bunun yanıtını her partili ve her parti organı vermek, en üst düzeyde de kararlaştırmak durumundadır.

Şimdi yapılan şudur: Savunma harıl harıl yayınlanıyor; bu, bir destektir. En önemlisi parti ve halk gerçeklerden kopartılıp sanal bir ortama çekiliyor. Unutmayalım ki yarın, bugün yapılanları telafi etmenin olanağı olmayabilir. Bu sanal sürecin sonuçları topyekün tasfiyedir. Önümüzde iki yol var. Biri, “Savunma” çizgisi doğrultusunda partiyi yönetmek ve gelişmeleri yönlendirmek. Bu, ne Başkanı ne de Partiyi kurtarır. Tersine çıkmazı derinleştirir. Bu, her açıdan kendini bağlamak, hareket inisiyatifi tünden yitirmektir. İkinci yol ise şu: Bu çok kolay ve risksiz değildir. Ama en az zarar ve tahribatla kurtulmanın yolu budur diye düşünüyorum. Politik ve taktik olarak Başkanı desteklemeliyiz, ama mahkeme boyunca ortaya koyduğu ideolojik-politik çizgiyi kesin reddetmeliyiz. Bu iki yön arasında dengeli korumak ve her zaman sürdürmek zordur. Bu nedenle bu dengeli tutum, doğası gereği geçici ve görelî olmak durumundadır. Ama öyle de olsa bu ikili yön arasındaki dengeli tutumu götürülebildiği kadar götürmeliyiz. Bu iki yön arasındaki denge şöyle formüle edilebilir: “Biz Başkanımızın barış girişimlerini destekliyoruz. Savunmasında dile getirdiği görüşler ise ancak kongremizin kararlaştırabileceği görüşlerdir. O nedenle bunların tartışılmasını kongre platformumuza bırakıyoruz.” Böyle bir açıklama partinin hareket özgürlüğünü epey genişletirdi, ancak bu olanak da büyük ölçüde ortadan kaldırılmış bulunuyor, Osman arkadaşın açıklamaları hareket yeteneğimizi alabildiğine daraltmıştı. Bu konuşma bir biçimiyle düzeltilerek yeniden inisiyatif kazanılabilir.

BK’nin yayınladığı bildiriler ve yaptığı kimi değerlendirmeler hakkında da birkaç söz söyleme gereğini duyuyorum.

2- BK’NİN DİĞER KONULARDA YAPTIĞI AÇIKLAMALARA İLİŞKİN ÖZET GÖRÜŞLER.

BK’nin kimi zamanlarda yaptığı açıklamalar yanlış öğeler içeriyor, yanlış anlamalara neden oluyor. Kimi değerlendirmeler ise sanki “yeni” bir politik yönelimin ipuçları niteliğinde görülüyor. Örneğin Abbas arkadaşın şu sözleri ilginç ve düşündürücüdür. “Önderlik gerçeğimizin içinde bulunduğu durum nedeniyle düşmanın içine girmiş durumdayız. Bu anlamda yaklaşımlarımız değişiklikler arz ediyor. Etmek durumunda. Sürec değişiyor ve biz çözüm arıyoruz. O nedenle geçmişteki gibi davranışlar gösteremeyiz. Çözüm değil de mücadeleyi geliştirmek istediğimiz dönemin sloganlarıyla, mücadele biçimleriyle bu dönemi götüremeyiz. Bu dönem çözüm dönemi. Çözüm de; 15 Şubat öncesi farklıydı çözüm arayışımız, 15 Şubattan sonra biraz farklılık arz etmiştir. Düşmanla farklı bir diyalogu, zemini ararken, uluslararası güçler bizi böyle bir duruma sürüklediler. Hakimdirler. Bu anlamda çözümü bizim de bu gerçeği görme temelinde aramızız gerekli. Sistemin içine girmiş olarak, sıfırdan başlayarak yeniden çözüm adım adım ulusal, kültürel sorunumuzu çözüp, adım adım geliştirmemiz bizim için bir zorunluluk oldu. Bunu da herkesin iyi görmesi, anlaması önemli.”

Bu değerlendirmede üzerinde durulacak bir çok nokta var. “Mücadele dönemi”, “çözüm dönemi” gibi ayrımlar yapaydır ve kimi pratik, taktik yaklaşımları teorileştirmeye eğilimli ayrımlardır. Bu, kendi içinde farklı eğilimlere açık kapı bırakan bir ayrımdır. Daha da önemlisi “uluslararası güçler bizi böyle bir duruma sürüklediler. Hakimdirler. Bu anlamda çözümü bizim de bu gerçeği görme temelinde aramızız gerekli” sözlerinde ifadesini bulan yaklaşımdır. Burada “Hakimdirler” sözü biraz gerçekliğe boyun eğme izlenimini veriyor, böyle bir zorunluluğu ima ediyor gibi. Ardından gelen “Sistemin içine girmiş olarak” sözü bu anılan imayı daha da kuvvetlendiriyor. Yani bu değerlendirmeden çıkan sonuç şu: Uluslar arası güçler hakimdirler, güçlüdürler, biz de bu gerçeği kabul ederek çözümü sistem içinde aramalıyız. Bu yaklaşımın ideolojik-politik anlamını ve sonuçlarını genişçe tartışmanın şu anda yeri olmadığını, ama bizi götüreceği noktanın bugüne kadar karşı mücadele ettiğimiz düzen içi, sistem için kabul edilebilir bir nokta olduğunu, bunun da tehlikeli bir yaklaşım olduğunu belirtmek durumundayım. Bazı pratiklerin teorileştirilmesi eğilimini görüyorum,

bunun bir çizgi durumuna gelmesi durumunda ne kadar yanlış olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Şimdi uluslar arası dengeleri gözetmek, bunları hesaba katmak başka bir şeydir, ama "güçlüdürler", "hakimdirler" gibi boyun eğme zorunluluğunu çağrıştıran bir değerlendirme içine girmek ve bazı geri adımları teorileştirmek başka bir şeydir. Evet, güçlüdürler, ama bunu bugün mü yakaladılar? Güç ilişkilerini elbette görelim, ama bunlara boyun eğmeyi çağrıştıran, emperyalizm kavramını bulanıklaştıran ifadelerden de kaçınalım. Güç ilişkilerini görelim, ama kendi bağımsız ideolojik-politik çizgimizden de ödün vermeyelim. Bu konuda sosyalizm tarihini, sosyalist partiler tarihini unutmayalım. KDP ve YNK, kendi sistem içi çizgilerini gerekçelendirirlerken ileri sürdükleri tezler nelerdir? Güçlü ve mutlak dış güçler teorisi, onların işbirlikçi çizgilerinin özünü oluşturmuyor mu?

Kısacası bu konuşmada emperyalizmi, Yeni Dünya Düzenini mutlak egemen gören, bu nedenle bir tür boyun eğmeyi, sistem içinde yer arama zorunluluğunu teorileştiren ifadeler var. Bunun yanlış ve çizgimizle bağdaşmadığını belirtmek isterim.

Emperyalizm ve Yeni Dünya Düzeni gerçekliğini, bunun bölge ve Kürdistan politikalarını daha bilimsel sosyalist bir gözle değerlendirmek bizi doğru çizgide yürütecek en temel güvencedir. Böyle bir yaklaşım bizi doğru değerlendirmelere götürdüğü gibi, doğru politikalar geliştirmemize de temel oluşturacaktır.

Cuma arkadaşın da benzer görüşleri var. Avrupa'nın yok, ABD'nin bir Kürt çözümü var, bunu dikkate alırsak anlamına gelen sözleri olmuştur. Bu sözleri tek başına aldığımızda belli bir değerlendirme yapmak güçtür. Ancak Abbas arkadaşın açıklamaları ve Başkanın BK'ye gönderdiği mektuplardaki değerlendirme, mahkeme tutumu ile birleştirilerek değerlendirildiğinde işin rengi biraz daha netleşir gibi oluyor. Bu noktada kafamızda beliren soru şudur: Bu değerlendirmeler, BK'nin kendi geliştirdiği yeni değerlendirmeler mi, yoksa Başkanın mahkeme süreci boyunca geliştirmeye ve partiye kabul ettirmeye çalıştığı ideolojik ve politik platformun teorileştirilerek partiye yedirilmesi mi? Bilemiyorum. Ama ortada bir gerçeklik var: Hızla bir çizgi kayması yaşıyoruz. Oysa çeyrek asırlık bir mücadele çizgisi ve değerleri, bunların 6. Kongre gerçekliği ile onaylanması var. Daha 6. Kongre kararlarının mürekkebi bile kurumadı. Bu değerlendirmelerden de anlaşıldığı kadarıyla, en azından bir eğilim olarak ABD'nin "Kürt Çözümüne" yatma işaretleri ortaya çıkmıştır. Başkan bunu daha açık dillendiriyor, Abbas arkadaş biraz teorileştirmeye çalışıyor. Cuma arkadaş ise daha dolaylı bir ifade kullanıyor. Elette yanılmayı isterim, temel dileğim de budur. Örneğin Başkanın ABD çözümüne ilişkin ilettiği talepler var. Şunlar var, Avukatların aldığı tutanaklardan aktarıyorum: "Talepler benim imzamla olsun. a- Bu Girişim (ABD girişimi kastediliyor), Ortadoğu'da demokratikleşmeye hizmettir. Bunun gelişmesine karşı değiliz. Irak'ta, Balkanlarda geliştirse ABD öncülüğünde gelişimine karşı değiliz. b- Güvenceler verilirse, bu demokrasi bloku içinde rolümüzü oynamaya çalışırız. Demokratik bir blok şeklinde gelişeceğine inanıyoruz. c- Arabuluculuğunuzla Türkiye'de silahları bırakmaya hazırız. d- PKK, kendi program ve eylem yapısını değiştirerek, yasal-siyasal oluşuma kendisini hazırlamak istemektedir. Bunun için Türkiye'de beklentiler, bölgede bazı demokratikleşme adımları atmasıdır. (Koruculuğun lağvedilmesi, OHAL kaldırılması, vb.) e- Toplumsal barış için ve silahsızlanmayı sağlamak için af gereklidir. f- Hızlı hareket edilmeli, sınırlar değişmeden, Güneye himaye (güvence) verilmelidir." Bu sözlerin ardında ABD ile görüşülmesini ve hızlı davranılmasını istiyor.

Abbas arkadaşın son yazdığı yazıyı da okudum. Bu yazı kendi içinde doğrular taşısa da esas olarak çıkış noktası yanlış, daha çok Başkanın savunmasıyla ortaya çıkan ideolojik platformu teorileştirmeye çalışıyor. Dogmatizme eleştiri, "dünya değişti" adına "yeni" çizgiyi kabul ettirme çabası görülüyor. Aslında yazı kendi içinde tutarlı değil. Bir yandan Başkanın "yeni" çizgisini esas alıyor, bir yandan da onunla hiç ilgisi olmayan, hatta onunla taban tabana karşıt görüşler savunuyor. Kısacası kendi içinde bütünlüğü ve tutarlılığı olmayan yazının ideolojik zemini yok, PKK çizgisi ile Başkanın "yeni" çizgisi bir tür harmanlaştırılmıştır. Dolayısıyla ortaya eklektik ve iç tutarıktan yoksun, omurgası olmayan bir yazı çıkmış. Aslında arkadaş hep değişimden söz ediyor, ama bundan çıkarılması gereken ideolojik ve politik sonuçları belirtmiyor. Oysa Başkan görüşlerini çok net koyuyor. Başkanın "yeni" çizgisiyle PKK'nin çizgisini birleştirmek, uyumlu hale getirmek mümkün değil. Başkan savunmasında yeni bir dünyadan söz ediyor. Bu dünya, "demokratik kuram ve sistemin zafer kazandığı bir dünyadır." Bundan çıkarılan ideolojik sonuç açıktır: Elveda sosyalizm! Kaldı

ki savunmada geliştirilen görüşleri burjuva demokratik veya liberal demokratik görüşler olarak değerlendirmek bile mümkün değildir. Devleti kutsayan, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını reddeden, orduyu demokrasi öncüsü ve esas dinamiği olarak gösteren, sömürge bir halk gerçeği olan Kürtleri Türk ulusal bütünlüğünün dili ve kültürü farklı bir unsur olarak tanımlayan, demokratik cumhuriyet kavramını merkeziyetçi, tekçi bir sisteme indirgeyen, dahası TC'yi demokratik cumhuriyet olarak tanımlayan, Kürtlerin devlet kuramayacağını teorileştiren, sınıflar gerçeğini göz ardı eden, Kürt tarihini ve isyanlarını resmi görüşle değerlendiren bir yaklaşımı sıradan burjuva demokrat, liberal demokrat olarak değerlendirmek mümkün değildir. Kaldı ki geliştirilen görüşlerin hiçbir orijinallliği yok, hiçbirisi yeni üretilmiş düşünceler değil. Örneğin "dünya çapında demokratik sistemin zaferi" sözü bir Amerikalı burjuva ideologu olan Fukuyama'nın "liberal demokrasi ve piyasa ekonomisinin kesin zaferi" anlamında "tarihin sonu" belirlemesinin başka bir ifadesi değil mi? Bu ideolog, "tarihin sonu" sözüyle, insanlığı yarattığı en son sistemin liberal demokrasi ve piyasa ekonomisinin olduğunu, bundan sonra başka bir sistemin olmayacağını belirtiyordu. Bunu da reel sosyalizmin yıkılışından hemen sonra söylüyordu. Abbas arkadaş koşulların değiştiğinden söz ediyor. Başkanın "yeni" yaklaşımını buna dayandırıyor. Peki bu değişiklik, Kürt ulusal varlığını "Türk ulusal bütünlüğü içinde dili ve kültürü farklı olan bir unsur" olarak tanımlamaya götürecektir kadar köklü mü? (Savunma ile ilgili daha kapsamlı çalışmamız var, tamamlandığında göndeririz.)

BK'nin 6 Mayıs tarihli bildirisinde Seçimlerle ilgili yapılan seçim değerlendirmesi ilginçtir. Seçime katılan partiler, devletin en yetkili organları bile bu kadar "iyimser" yorumlar yapmamışlardı. Devletin "yeniden yapılandırma" pratiği ile ilgili yapılan değerlendirme de gerçeği yansıtmaktan uzaktı. Neden böyle hayali ve "iyimser" değerlendirmeler yapma gereğini duyuyoruz, gerçekten anlamakta zorluk çekiyoruz. Bu bölümü yayınlardan bildiriden olduğu gibi aktarıyorum.

"18 Nisan seçimlerinin ortaya çıkardığı sonuçlar itibarıyla TC tarihinin en önemli seçimi durumundadır. Bu seçim sonuçları ile Türkiye'de yaşanan ekonomik ve sosyal gelişmeyi ve bir süredir yürütülen askeri düzenlenmeyi tamamlayan sivil siyasi yapılanma ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bu durum Türkiye açısından yeniden yapılanma, eski darlıklarını aşma, devlet ve toplum yaşamının değişik alanlarında daha uyumlu, istikrarlı ve bütünlüklü bir yapılanmaya ve yönetim düzenine kavuşma anlamına gelmektedir. 21. yüzyıla girerken kendini bu biçimde yenilemeye çalışan TC'nin, bu temelde iç ve dış yönelik yeni politikalar oluşturacağı böyle köklü kararlar alma sürecinde bulunduğu, yeni hükümet oluşumunun böyle bir yaklaşımla kapsamlı bir program temelinde olacağı, Türkiye'deki iç ve dış gelişmelerin bunu zorunlu kıldığı ve mevcut yönetim düzenlemesinin de böyle kapsamlı kararlar alma güç ve yeteneğinde olacağı açıktır."

Bu değerlendirmenin hiçbir yanı doğru değil. Bunun ardındaki mantığı çözmekte zorlanıyorum. Doğru değerlendirme yapılmadan doğru politikalar geliştirmek de mümkün değildir. O nedenle daha objektif değerlendirmelerde bulunmak bizim için kaçınılmazdır.

Aynı bildiride sık sık Türk Kürt çatışmasından söz ediliyor. Öyle ki sanki biz bunu bir tehdit ögesi olarak kullanıyoruz izlenimi çıkıyor. BK'nin böyle düşünmediğini biliyoruz. Ancak böyle bir olasılığın ifade tarzı, sözcüklerin seçimi dikkatli yapılmadığı için meydana gelebilecek bir olayın faturası sonra bize çıkabilir. Yarın özel savaş aygıtı böyle bir çatışma başlattığında bizim Türk Kürt çatışması olasılığını ifade etme tarzımızdan dolayı bu olayın faturasını üzerimize yıktıklarında biz bunun altından nasıl kalkarız? Evet, böyle bir olasılık var. Bu hiçbir zaman bizim tercihimiz olmadığı gibi böyle bir şeye karşı şiddetle mücadele ederiz. Böyle bir tehlikenin kaynağı ve kısırtıcısı, planlayıcısı ve uygulayıcısı özel savaş ve emperyalizmdir. Sorunu böyle koymak başkadır, ama sanki biz bunu bir tehdit olarak kullanıyoruz izlenimini uyandırarak bir koyuş tarzını seçmek başkadır. İlerde bundan en çok zarar gören biz oluruz.

Şunu da unutmayalım ki, bir Türk Kürt çatışması çıkmayacaktır. Eğer özel savaş böyle bir şeyi planlarsa bu, Türk Kürt çatışması olmayacak, tam anlamıyla Kürt kırımına olacaktır. Bir tarafta askeri ve sivil olarak örgütlü devlet, öte tarafta dört bir yana dağılmış örgütsüz ve silahsız Kürt halkı. Bu kadar eşitsiz koşullarda ortaya çıkacak bir çatışma durumu Türk Kürt çatışması değil, Kürt kıyımı, Kürt kırımından başka bir şey olmayacaktır. Bu vahim gerçekliği teşhir etmek gerekir. Bu yapılacak yerde, TC'ye "çözüm" gel, yoksa yüz yıl sürecek bir Türk Kürt çatışması çıkar" demenin pek bir anlamı yok. Kaldı ki halkların kırımını TC'nin umurunda mı? Halklara yapılacak çağrılarının içeriği ve

mesajları da daha farklı olmalıdır. Bir de bu Türk Kürt çatışması sözü olur olmaz zamanda kullanıyor. Bu da yukarda belirtmeye çalıştığım faturanın üstümüzde kalma olasılığını artırıyor. Bu noktada çok daha dikkatli bir dil ve üslup kullanmak durumundayız. Kullandığımız sözcüklerin uzun vadeli sonuçlarını da iyi hesaplamalıyız. Bu konularda çok soğukkanlı ve uzun vadeli düşünerek, iyi hesaplanmış bir dil ve üslup kullandığımızı söyleyemem. Bu kadar deneyimden sonra böyle tutumlarla karışlaşmak insana üzüntü veriyor.

Kimi zaman yapılan bazı açıklamalar ise gerçekten bizi gülünç duruma düşürebiliyor. BK ve ya Askeri Konsey adına yapılan bir açıklamada, Başkanın bugüne dek eline silah almadığını, herhangi bir eyleme katılmadığını, dolayısıyla eylemlerden dolayı bir hukuki sorumluluğunun olmadığı belirtiliyordu. Şimdi bu değerlendirmenin herhangi bir ciddiyeti var mı? Böyle bir açıklama yapmanın bir gereği de yoktu. Politik ağırlığımıza ve ciddiyetimize denk bir yaklaşım ve üslup kullanmak durumundayız.

Bu nedenle BK bünyesinde bir "Sözcülük" kurumunu oluşturmanın gerekli olduğunu ve bunun bir çok karışıklığı, yanlış anlaşılmayı, bizi zor duruma bırakabilecek açıklamayı önleyebileceğini düşünüyör ve öneriyorum.

3- SONUÇ

Yukarda anlatmaya çalıştığım gibi durum çok ciddi, vahim ve yaşamsaldır. Yaşamsal bir kavşaktayız. Vereceğimiz karar, kaderimizi, varlığımızı ve geleceğimizi belirleyecektir. Bu nedenle bir an önce karşı karşıya bulunduğumuz tehlikeli ikilem karşısında doğru bir karar vermek zorundayız. Her arkadaşımızın tehlikenin büyüklüğü ve bir an önce doğru karar verme zorunluluğunu iliklerine kadar yaşadığına inanıyorum.

Aslında tam anlamıyla bir çıkmazla karşı karşıyayız. Başkanın yarattığı yeni durum ve çizgiyi kabul etmek, bu, kendi kendimizin ipini çekmekten başka bir şey değildir. Ama öte yandan Başkanı politik açıdan düşman karşısında yalnız bırakmanın da sorumluluğu var. Burada Partiyle Başkan karşı karşıya getirilmiş bulunuluyor. Objektif durum budur. Başkanın mahkeme süreciyle birlikte partiye ve devrimimize dayattığı çizgi, kabul ettirmeye çalıştığı platform, tam anlamıyla tasfiye ve devletle bütünleştirme platformudur. Bunu yazılı savunmalarında çok net, tartışmaya yer bırakmayacak açıklıkta ortaya koyuyor. Ne yazık ki, BK'miz de Başkanın bu "yeni" platformuna onay ve destek vermiş bulunuyor. Bunun bir sonucu olarak parti ve halk gerçeklerden kopuk, ya da gözlerini gerçeklere kapatarak bir bilinmeze doğru sürükleniyor. Bilinmez değil, tümenden silahsızlanmaya, donanımsızlaştırılmaya doğru götürülüyor. Bunda BK'nin tutumu belirleyicidir. Savunmalar ve Başkanın tutumu hakkında partide ve halkta bir hayali dünya yaratılmıştır. Bunu çok tehlikeli buluyorum.

BK tehlikenin ne kadar bilincindedir, bilemiyorum. Gelingen noktada sorun ideolojik-politik dönüşüm, başkalaşım sorunu da değildir. Son savunmasıyla birlikte dayatılanın pratik tasfiye olduğu çok açıktır. Mahkemeye sunulan birinci yazılı savunma, partinin ve pratiğinin ideolojik, politik ve moral inkarı, reddi ve mahkumiyetinin ideolojik platformu; son savunma ise pratik-politik tasfiyemizin uygulama planı niteliğindedir. Mahkeme süreci boyunca yapılan sözlü savunmalar ise bu iki boyutu tamamlayan unsurlar olmuştur.

Bu noktaya neden gelindi, bu durumun çok yönlü nedenleri nedir? Bunlar çok önemli ve ileride genişçe tartışılacaktır. Şimdi bizim için yaşamsal önemde olan durum, Başkanın geldiği çizgi ve platformu doğru tanımlamak, bizi nereye götüreceğini doğru kavramaktır.

Bu noktada devletin tavrı ne olur, bilemiyorum. Ama eğer Başkanın platformuna "evet" derse ve bunu da BK onaylarsa bu, bizim parti ve devrim olarak idam fermanımızın imzalanmasından başka bir şey olmayacaktır. Şu andaki tavırları, büyük olasılıkla bu "yeni" platformu bize yedirme, buna bizi alıştıрма, bizi daha iyi bir kıvama getirme, hatta "samimiyetimizi" test etmek için bir grup arkadaşın teslim oluşunu dayatma ve kabul ettirme ve sonuçta bütün partiyi -fazla fire verdimden- istedikleri noktaya getirme biçiminde olabilir. Bu bir olasılık, güçlü bir olasılık. Burada partinin tavrı çok önemli ve onların planlarının gidişini belirleyecektir. Daha şimdiden İmralı'da BK üyeleri

için hücre inşa ettiklerini ve kimin hangi hücreye konulacağını bile basında yansıttılar. Bu, bir psikolojik savaş oyunu olduğu gibi üzerinde durulması gereken bir noktadır.

BK'nin bütün bu vahim süreci görmemesi, hala kendisini Başkana kilitleyerek politika belirlemesi gerçekten inanılır gibi değil. Aslında gizli saklı hiçbir şey yok. Bari bundan sonra bir şeyler yapmak gerekir. Acilen yapılması gereken şudur:

Her şeyden önce yapılması gereken, Başkanın durumunu ve bize dayattığı "yeni" ideolojik-politik çizgiyi doğru değerlendirmek; kendimizin yarattığı sanal, hayali dünyadan çıkıp gerçekler dünyasına dönmektir. Gerçekler olduğu gibi görülmek istenmiyor. Kürtlerin neredeyse ulusal özelliği haline gelmiş kendi kendini kandırmayı şimdi bir siyaset tarzı haline getirmiş gibiyiz. Unutulmasın ki, kabul edilmesi çok zor gelse de, sınırsız acı verse de Başkan artık 15 Şubattan önceki Başkan değildir. Bu görülmeden doğru politika yapmak ve izlemek mümkün değildir.

Karşı karşıya kaldığımız tehlikeyi değerlendirmek ve gerekli çıkışı sağlamak için Başkanın durumu ve karşı karşıya bulunduğumuz tehlikeli durumu MK düzeyinde tartışmanın, hatta tartışmayı üst düzey kadro yapısıyla yürütmenin kaçınılmaz bir ihtiyaç haline geldiğini düşünüyorum. Sağlıklı ve doğru bir tartışmanın yürütülmesi ve doğru sonuçlandırılabilmesi için Başkanla ilgili bütün belge ve bilgilerin MK üyelerine ve üst düzey kadro yapısına iletilmesi gerekir. Başkanın ilk sorgu ifadesi, savcılığa verdiği ifadeler, ilk mahkemeye verdiği ifadeler, BK, MK ve Avrupa Temsilciliğine gönderdiği talimat ve mesajlar, avukatlarla yaptığı görüşmelerin tutanakları, mahkemeye verdiği yazılı savunmalar, mahkemede yaptığı sözlü açıklamaların tutanakları (resmi mahkeme tutanakları) vb. belgeler anılan arkadaşlara verilmeli. Bu tartışma sürecinden sonra genişletilmiş bir MK toplantısıyla Başkanın ve ona karşı başından beri BK'nin izlediği politikanın bütün boyutlarıyla değerlendirilmesi ve gerekli tutumun belirlenmesi gerektiğini düşünüyorum ve öneriyorum.

Bu raporun da bütün MK üyelerine gönderilip okutulmasını, genişletilmiş MK toplantısı önerisi konusunda MK üyelerinin de düşünce belirtmesini istiyorum ve öneriyorum. Tüzük (5. Kongrede kabul edilen tüzük hükümleri bunu gerektiriyor) işleyişinin de böyle olduğunu düşünüyorum.

Ayrıca yapılacak MK toplantısına bizim de daha etkin katılabilmemiz için olanakların sağlanmasını ve gerekli duyarlılığın gösterilmesini istiyorum.

Savunmalarla ilgili daha kapsamlı rapor hazırlamaya çalıştığımızı ve bu çalışma tamamlandıktan sonra göndereceğimizi belirtiyor raporumu sonuçlandırıyorum.

Parti çizgisi ve bütün değerlerimiz temelinde en içten bağlılık duygularımla devrimci selam ve saygılarımı sunuyorum.

29 Haziran 1999

S. ROJHILAT (C..)

-----%-----

Belge: 43

BK'YE,

Değerli Arkadaşlar,

Gerçekten gelişmeler çok hızlı. Akıl almaz bir hız söz konusu. Bir süre önce size yazdıklarımın artık eskidiğini, yetersiz kaldığını düşünüyorum. Uluslar arası komplo son hızla, planlandığı gibi sona doğru yol alıyor. Şu anda komplonun final sahnesini hazırlıyorlar, yılın sonuna gelmeden, yani 21. yüzyıla girmeden bizim işimizi tümden bitirmek, gündemden çıkarmak istiyorlar. Yeni yüzyıla, yeni bin yıla bizim topyekün tasfiyemiz üzerinden giriş yapmak istiyorlar. Mevcut durumun ve olası gelişmelerin tahlilinden ve öngörüsünden çıkarak bunları söylemiyorum. Hayır, somut, net, hiçbir

tartışmaya yer bırakmayacak kadar maddi bir tasfiye planından, onun final sahnesinden söz ediyorum. Gelineen noktada önümüzde iki net yol var.

Bir: Bu tasfiye, ölüm ve bitiş planına onay vermek, kendi kendimizin, tarihimizin, varlığımızın ve geleceğimizin ipini çekmek!

İki: Bu kendi ellerimizle gerçekleştirilmek istenen ve dünya tarihinde başka bir benzeri olmayan topyekün tasfiye planını bütün olanak ve gücümüzü, bütün yeteneklerimizi ayaklandırmak boşla çıkarmak; bunun için de tasfiye sürecinin hızını aşan bir tempoyla harekete geçmek!

Bu iki yolun dışında bir yol yok, bu ikisini birleştirmek ise TC ile PKK'yı aynı kişilikte birleştirmek kadar olanaksız ve akıl almaz bir şey olur. Sessiz kalmak ise en büyük gaflet olur ki, bu da boynumuzdaki ipin çekilme anını beklemekten başka bir anlama gelmez.

Başkanın 7.7.1999 tarihli BK'ye yazdığı talimat sanırım size ulaşmıştır. Yine son dönem avukatlarla yapılan görüşme tutanaklarını da incelemişsinizdir.

Çok anlatmaya çalıştık, kaygılarımızı, sorularımızı, korkularımızı, kuşularımızı dile getirmeye çalıştık. Gücümüz ölçüsünde tehlikenin yaşamsallığını anlatmaya çalıştık. Ama etkili olmadık. Ne var ki bu son talimat, kaygılarımızın ne kadar haklı ve yerinde olduğunu gösterdi, doğruladı. Eğer bugün etkili bir tavır alınmazsa parti olarak birkaç aylık ömrümüzün kaldığını büyük bir acı ve öfkeyle belirtmek istiyorum. Şunu çok net vurgulamak istiyorum: Binlerce kez yanılmak isterim, bugüne kadar yazdığım raporlarda belirttiğim kaygı ve korkuların yersiz olduğunu görmek kadar beni hiçbir şey mutlu edemez. Yine yaptığım değerlendirmelerin yersizliğini görmek de benim en büyük dileğimdir. Kesinlikle sabit fikirli değilim, olamam, olmam düşünülemez. Hiçbir şey her şeyimizi verdiğimiz partimiz ve halkımızın kutsal davasının üstünde olamaz. Deyim uygunsa bütün çırpınışlarımızın temelinde bu var. Kısacası bu yazdıklarımın dolayı doğrulanmayı değil, yalanlanmayı isterim.

7.7.1999 tarihli talimatta bütün temel çizgileri ve ana öğeleri çizilen PKK'yı tasfiye planına, komponun final sahnesine birden bire gelmedik. Bunun ipuçları daha ilk günlerde ortaya çıkmıştı. Ama bu görülmedi, ya da görülmek istenmedi. Görüldüyse de etkili tavır geliştirilmedi. Mahkeme sürecinde, savunmalarda bu tasfiye planının bütün çizgileri tüm açıklığıyla vardı. Ama bu görülmedi, daha da kötüsü "Demokratik Cumhuriyet", "barış", "özgürlük", "kardeşlik" ve "demokratik birlik" sözcükleriyle gizletilen bu tasfiye planı hakkında halkımız ve partimizin bilinci çarpıtıldı, belleği silinmeye çalışıldı. Yaratılan sanal dünyada bizi var eden, bizi biz yapan bütün ilkelerimiz, amaçlarımız, değerlerimiz ve her şeyimiz ortadan kaldırılmaya çalışıldı. Bu süreç katlanarak devam ediyor. Hatta daha tehlikeli boyutlar kazanarak sürüyor. Bir Özgür Politika'da yayınlanan yazılara bakmak bile bellekleri silme, bilinçleri saptırma çabalarının hangi boyutta sürdüğünü göstermeye yeter. Aynı durum buradaki gazete ve dergilerde de yapılıyor. Gerçekler ve aklın sınırları o kadar zorlanıyor ki anlam vermek çok güç, kimi zaman "biz böyle miydik, 25 yıllık bilinç böyle bir çırpıda bir kenara atılacak kadar güçsüz müydü" diyesi geliyor... Ve bütün bu bilinç ve ruhsal operasyonun gerekli sonucu yarattığını, yapımızın ve halkın istenilen kıvama getirildiğini düşünmüş olmalı ki, topyekün tasfiyenin final sahnesini yürürlüğe koymuş bulunuyorlar. Ortada korkunç bir plan var. Dünyada eşi benzeri bulunmayan bu tasfiye planını adım adım gerçekleştiriyorlar. Biz bunu bütün boyutlarıyla anlayacak ve buna karşı tavır geliştirecek yerde bu planın köprüsü, zemini ve aktörleri haline gelmiş bulunuyoruz. Esas kahreden budur. Peki olup biteni anlamak çok mu zor? Plan çok mu karmaşık, karmaşıklaştıran ne ve kim?

Bana göre plan çok basit ve net. Barış sözü ile bize yedirilen zehrin tadı ilk günde ortaya çıkmıştı. Ama BK planı işi açtırdı. Hep sorduk: Partiyi kim yönetiyor? Soruyu daha net ve açık tekrarlıyorum: Partiyi Genelkurmay mı, biz mi yönetiyoruz? Bunun mekanizmaları nelerdir?

Başkandan gelen tüm sözleri, istemleri, mesaj ve talimatları, savunma ve mahkeme sürecini, en son 7 Temmuz talimatını bir sistematik içinde incelediğimiz ve değerlendirdiğimizde partiyi kimin yönettiği, nereye götürmek istediği gayet iyi anlaşılır: Bunların hiç birinde Başkan APO yok, Partiyi, parti yönetmiyor.

Devletin başından beri dayattığı mutlak teslimiyet ve tasfiyedir. Bu planın ardında ABD ve diğer uluslar arası güçler var. Ama biz komployu bütün boyutlarıyla deşifre edip halkımızı, partimizi, kendimizi aydınlatmadık, buna göre kendimizi donanımlı kılıp konumlandırmadık. Neden? Şu soru

da yaşamsaldır: 15 Şubattan bu yana, bir aylık eylemler sürecini dışta tutarsak, komployu boş çıkarıcı bir planımız oldu mu, yoksa komplocuların işini kolaylaştıran, ona zemin sunan, köprü olan bir tutum içinde mi olduk? Elbette bunlar tartışılır, hesaplar sorulur. Hiç kimse on binlerce şehidin manevi yargı gücünden kurtulamaz.

Ama bugün daha acil yapılması gerekenler var, öncelikle bunun üzerinde yoğunlaşmak ve tasfiye planını boş çıkaracak, düşmana pirim vermeyecek bir duyarlılık içinde olmak zorundayız. Çok acil olarak tavır almak, topyekün ve mutlak tasfiye, imha planının son aşamasını, final aşamasını boş çıkarmak zorundayız.

7.7.1999 tarihli talimat çok açık olmasına rağmen çok iyi kavranması gerektiğini düşünüyorum. Bizim idam fermanımız olan bu talimatın ana çizgileri çok nettir.

1- 1 Eylül 1999 tarihinde silahlı mücadeleye son verdiğimiz açıklanacak, bunu Başkanın kendisi açıklayacak. Tasfiye planının bu önemli maddesi talimatta şu sözlerle ifade ediliyor: "Şiddetli pratik olarak da güvenceli olarak sona erdiğini kuşku götürmez bir biçimde kanıtlamak gerekiyor" sözlerinin ardından şunları yazıyor: "1 Eylül 1999 silahlı mücadeleye son verdiğimiz ve güçlerimizi sınır gerisine, güneye çekip sürece göre değerlendirme ve hazırlıklara çekmektir."

2- Bu açıklama ile birlikte Kuzeydeki bütün gerilla birlikleri sınırın ötesine, Güneye çekilecek.

3- Bu genel çekilme işleminin olağanüstü Barış Kongresini toplama bağlamında olduğu açıklanacak. Güneyde yoğunlaşacak güçlerimiz sadece meşru savunma çizgisinde kalacak.

4- Barış Kongresi toplanarak, "Barış" çizgisi, ve programını kararlaştıracak.

5- Bu süreçte devletteki gelişmeler beklenecek. Mahmure kampı adres olarak kullanılacak, BM'nin inisiyatifine girelecek.

6- Eğer topyekün imhayı dayatırlarsa direnilir, şereflice ölünür. Çünkü onun dışında direnişin bir anlamı kalmamıştır.

Ayrıca anılan talimatta klasik bir barışın yapılmadığını, devletin PKK ile direkt barış yaptığını demeyeceğini, bizim de eşit bir tarafımız gibi yaklaşamayacağımızı belirtirken nasıl bir "barış" anlayışı içinde olduğunu açıkça belirtiyor. Ama daha da önemlisi şu sözleridir: "Hemen belirtiyim daha önce çerçevesini size verdiğim ve süreci kontrol ettiğine dair düşünce ve inancımı belirttiğim olgun devlet yaklaşımı diyebileceğim devlet organ veya organlarına güveni sürdürme gereğini bir kez daha dile getirmek durumundayım." Bu süreci kontrol eden devlet organ veya devlet organları hangileridir ve devlete, bu anılan organlara güven ne anlama geliyor? Bu sorulara mutlaka yanıt vermemiz gerekiyor, yanıt verirken de hangi ölçüler esas aldığımızı da belirtmek zorundayız. Uzatmak istemiyorum, bu bir iki tamamlayıcı nokta ile bizim tasfiye planımızın, idam fermanımızın anlaşılmayan bir yanı kalıyor mu?

Fazla ayrıntıya girmiyorum. Ancak bir iki ayrıntının önemli olduğunu düşünüyorum. Emin Çölaşan bir yazısında ve yaptığı TV konuşmalarında "madem ki APO dağdakileri indirebileceğini söylüyor. Bunu gerçekleştirme olasılığı milyarda bir olsa da deneyelim. Al sana fırsat diyelim. Eğer dağdakileri indirmezse idam kararı 5 dakikalık bir iştir" anlamına gelen bir tutum geliştirmişti. Başkanın buna karşı avukatlara söylediği ise şu: "Çölaşan niye milyarda bir diyor. Ben yüzde 99 başarıyorum." "yüzde 99 başarıyorum" dediği nedir, nasıl başaracak? Peki bunları yorumlamaya gerek var mı? Hiç kuşkusuz burada sözü edilen yüzde 99 başarı, 7 Temmuz talimatında çizilen tasfiye planından başkası olmasa gerektir...

Silahlı mücadeleye kesin bir biçimde son verdiğimizizi, bunu kanıtlamak için bütün güçlerimizi Güneye çektiğimizi, Kuzeydeki bütün mevzilerimizi boşalttığımızı düşünelim. Bunların siyasal, askeri, örgütsel, tarihsel ve moral anlamı nedir, sonuçları neler olabilir? Bu dayatılan plan Başkanı infazdan kurtarır mı? Daha da önemlisi bizden geriye bir şey kalır mı? Bütün mücadele tarihimiz, yaratılan değerler, yakalanan mevziler, amaçlarımız, özlerimiz, hayallerimiz, ütopyamızdan geriye ne kalacak? Bu soruları net bir biçimde yanıtlamak gerekiyor. "Anlayın, derinleşin" gibi bir yanıtın yanıt olmadığını, yoldaşlar arasında böyle bir geçiştirmenin olamayacağını hepimiz çok iyi biliyoruz. Amaçsız, ideolojisini yitirmiş, her şeyini kaybetmiş, TC, ABD ve BM'nin insafına kalmış, dört bir yandan kuşatılmış bir parti ve gerilla gücünü düşünün, partide ve halkta yaşanacak büyük çöküntü ve çöküşü düşünün. Hangi yürek, hangi vicdan buna dayanır? Bu çözümüş ve çöküş, tarihi bir çözümüş

lüş olacak, etkileri reel sosyalizmin sonuçlarından daha sınırlı olmayacaktır. "Barış Kongresi" ise bizim cenaze törenimizden başka bir anlama gelmeyecektir.

Gerçekten değerlendirme yapmakta, komplonun sonuçlarını yazmakta sözcük bulamıyorum, yüreğim kaldırmıyor, vicdanım isyan ediyor. Peki bu tasfiye planının gerçekleşmesinden sonra biz yaşayabilir miyiz? Şehitlerimizin adını ağızımıza alabilir miyiz? Yaşam gerekçelerini yitirmiş kişiler, topluluklar yaşayabilirler mi? Abartmıyorum, durumu dramatize ettiğimi de sanmayın, hayır, ortada abartı değil, tablonun çok yetersiz bir özeti var sadece.

Diyarbakır'ı bilen ve yaşayan arkadaşlarımız var. Orada ideolojik teslimiyeti yaşamadık, inançlarımızı yitirmedik. Ama o teslimiyet ortamını yaşadık, onun ruhsal işkencesini çok derinden yaşadık. Düşmanın işkencesi değil, o teslimiyet döneminde amaçlarımıza ters düşmenin vicdani ve ruhsal işkencesi dehşetti, anlatılamaz. Bunu yaşayanlar bilir. Bu tasfiye planıyla ortaya çıkacak tablo, akıl almaz ve korkunç boyutlarda olacak. Ruhsal ve kişilik parçalanması, toplundaki çöküş tasavvur bile edilemez...

Evet, bütün bunları bütün yoldaşlarımızın en az benim kadar gördüklerine ve derinden yaşadıklarına inanıyorum. Gelineen noktada bu planı bozma kararının salt BK'ye bırakılamayacağına inanıyorum. Kesinlikle bunu bir tereddüt veya güvensizlik olarak algılamamak gerekir. Sorun bu değil. Yoldaşlarıma inanıyor ve güveniyorum. Hepimiz, bütün partililer bu arkadaşlarımıza güç vermeliyiz. Sorun basit, sıradan bir işleyiş ve kural sorunu değildir. Her şeyimizi ilgilendiren ve mutlaka doğru kararlar partimizi, her şeyimizi kurtarmak zorundayız. Bu tarihsel görevden hiç birimizin kaçma hakkı, lüksü yok, olamaz. Böyle tarihi bir kararı tüm partimiz, tüm halkımız vermelidir. Bunun dışında alınacak ters bir kararın, tasfiye planını onaylayacak kararların hiçbir meşruiyeti olmayacaktır. Devrimimizin ve partimizin kaderiyle ilgili, hatta hayallerimizle ilgili verilecek bir karara katılma, tüm partililerin ve tüm halkımızın hakkı ve görevidir. Ama komployu yürüten güçler acele ediyor, her şeyi bir oldubittiyle sonuca götürmek istiyorlar. Bizim de hemen harekete geçmemiz gerekir. Acilen yapılması gerekenleri kısaca şöyle özetlemek istiyorum. Sıralayacağım maddeleri kendi içinde daha ayrıntılı bir plana dönüştürmek mümkün, ama önemli olan alacağımız tutumun özü ve genel çerçevesidir. Kısaca öneri paketim şunlardır:

1- Silahlı mücadeleye son verme, gerillayı Güneye çekme, Kuzeyi boşaltma ve başka biçimlerde gündemleşecek tasfiye planını, her türden (ideolojik, politik, örgütsel, moral, vb.) silahsızlandırma politikalarını tüm netliği, kesinliği ve şiddetle reddetmek. Planı deşifre etmek ve boşa çıkarmak.

2- Bu tasfiye planını bütün ayrıntılarıyla bütün parti organlarına ve çalışanlarına açmak, partiyi uluslararası komplonun tüm boyutları hakkında bilgilendirmek, eğitmek, donanımlı kılmak.

3- Mahkeme süreciyle birlikte dayatılan "savunma" çizgisinin parti dışılığı ve parti karşıtlığını uygun yöntemlerle partiye ve halka anlatmak, bu konuda haftalardır yürütülen "savunma" lehindeki yayınlara kesin bir biçimde son vermek, basın ve yayın organlarını tam denetim altına almak, parti çizgisiyle çelişen hiçbir yayına izin vermemek.

4- Partinin İmralı'dan yönetilmesine ikirciksiz bir biçimde son vermek. Bu kararı ve kararlılığı uygun bir biçimde ve üslupla Başkana iletme. (BK'nin telefon numaralarının ve açık olduğu saatlerin istendiğini biliyoruz. Dolayısıyla bu konuda yaşanacak gelişmeleri kestirmek zor değildir. Bu nedenle bu maddenin gereklerini yerine getirmek en yaşamsal önlem olmaktadır.)

5- Barış anlayışımızı devrim anlayışı ve çizgisi doğrultusunda netleştirmek, şimdi reformist, hatta teslimiyet demek olan barış söylemine son vermek, ideolojik çizgi egemenliğini yeniden kurmak.

6- Bu karmaşık süreç netleşene kadar kontrolü savaş taktiğini sürdürmek, topyekün saldırı yerine aşamalı olarak savaşı tırmandıran bir taktik çizgi izlemek. Bu bağlamda şehirlerde sivillerin zarar göreceği hiçbir eyleme izin vermemek, bu konuda eylem ve savaş anlayışımızı tartışmaya yer vermeyecek netlikte ortaya koymak.

7- Başkanın durumunu ve son süreci kesin bir değerlendirmeye tabi tutmak için genişletilmiş bir MK toplantısını gerçekleştirmek.

8- Her açıdan 6. Kongre çizgisini esas almak ve “Barış Kongresi” önerisini kesin bir dille reddetmek. Şimdiki dönemde bir kongreye değil, 6. Kongre çizgisini kararlılıkla uygulama zamanı olduğunu deklere etmek.

Önerilerimin özü ve doğrultusu, yeniden partinin bağımsız çizgisini ve yönetimini egemen kılmak, 6. Kongre çizgisine dönmek, bu temelde komployu ve tasfiye planını boşa çıkarmaktır. Özellikle “savunma” çizgisini destekleyen açıklama ve yayınlara son vermeyi, partiyi ve halkı gerçekler ve parti doğruları temelinde aydınlatmayı ve konumlandırmayı zorunlu görüyorum.

Bütün gücümüzle bu tasfiye planına karşı duralım. Sonuna kadar parti meşruiyeti temelinde bu tasfiye planına karşı mücadele edeceğimi, bunun kaçınılmaz bir zorunluluk olduğunu bir kez daha vurgulamak istiyorum. Bunun dışında bir tutuma hakkımızın olduğunu inanmıyorum. Bizi, partiyi ve Başkanı kurtaracak temel yol ve güç partimizin kanıtlanan 25 yıllık çizgisi ve devrimler tarihinde eşine az rastlanan büyük değerleri ve bunların şaşmaz, kararlı izlenmesi ve uygulanmasıdır. Bu temelde her türlü esnek ve yaratıcı taktiği ve mücadele biçimini geliştirmek kazandıracaktır. Yani çizgiye bağlılıkla taktik ustalık, yaratıcılık birbirini dışılamaz. Bu tarihsel kavşakta, her şeyimizle ölüm dirim savaşını verdiğimiz bu yaşamsal dönemeçte hiçbir bireysel kaygı ve beklentinin yeri ve anlamı olamaz.

Ayrıca zindanların durumu da iyi değil. Çoğu “savunma” çizgisine yatmış gibidir. Bunda bizim payımızın olduğu açıktır. Bu durumun sonuçlarının nasıl olacağını kestirmek zor değildir.

Her olasılığa hazır olmakta yarar var. Önümüzdeki günlerde yeni, daha çarpıcı bir tasfiye planıyla karşılaşarsak şaşırmayalım, her şey olabilir. O nedenle bir kez daha önemle vurgulamak istiyorum: Acilen karar vermek zorundayız.

Bu tarihsel süreçte denk bir yaklaşım ve duyarlılıkla davranmanın yaşamsal olduğunu, gerçek PKK militanlığının bunu gerektirdiğini bir kez daha vurgularken, çizgi ve bütün parti değerlerimiz temelinde en içten bağlılık duygularımı, devrimci selam ve saygılarımı sunuyorum.

13 Temmuz 1999

S. ROJHILAT (C..)

NOT: Bu raporu yazıp tamamladığımda Şahin arkadaşın sizin de onayını alarak Ö. Politika’da yayınlanan yazılarımın yayınlanmasına son verdiğini duydum. Yazıların süreçle çeliştiği söylenmiş. Bu yaklaşımı doğru bulmadığımı belirtmek isterim. Soruna bireysel planda bakmıyorum. Bir yönetim tarzı olarak doğru bulmuyorum. Her zaman bana ulaşma, haber gönderme olanağı vardı. Varsa eleştirilerini belirtebilirdi. Ben sürecin hassaslıklarını dikkat ettiğime inanıyorum. 25 yıllık çizgimiz ve temel doğrular temelinde yazdım. Kendimi ve halkı kandırmayı ilkesizlik olarak kabul ediyorum. Benimle tartışılsaydı, yazmaktan vazgeçebilirdim. En önemlisi meşru parti çizgisini yazmak suç mu? Bir daha vurguluyorum, dönemin hassaslıklarına dikkat ettiğime inanıyorum. Bundan böyle de böyle olacaktır. Ö. Politika’da aklın sınırlarını zorlayan yazılar çıkıyor, açıkça bize yakışmayan üsluplar kullanılıyor. Bunlara onay veriliyor. Ama 25 yıllık çizgiyi savunan yazılarım ise yasaklanıyor. Bu da bizim paradoksumuz, ama acıdır. Hassaslıklara dikkat etmek başka, acaba başkaları ne düşünür kaygısının ardına gizlenmek başka. Yazdıklarım da tek bir cümle çizgi dışı görülün, sayısız kez özeleştirme vermeye hazırım. Bir nokta daha: Size yazdığım raporları aylarca sümen altı eden, göndermeyen Şahin arkadaşın, yazılarımı yasaklama çabası içine girerken bu kadar aceleci davranması bana biraz anlamlı geldi. Yazdığım raporlar kendilerinin durumuyla ilgiliydi.